Edit: Hannah

Mộng đẹp dành hết cho em

MẠCH NGÔN XUYÊN

Truyện được edit và chia sẻ tại hannahoneloveonetifetime.wordpress.com

Hết Thảy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em

Mạch Ngôn Xuyên

www.dtv-ebook.com (2019)

Từ khóa: Hiện đại, giới giải trí, yêu thầm, HE

Mục lục

Chương 1: Đường Vực Thất Tình Rồi, Mình Có Thể "Tiến Lên" Không?
Chương 2: Anh Ngẫm Nghĩ, Cảm Thấy Hình Như Sếp Tổng Bị Dắt Mũi Rồi!
Chương 3: Theo Đuổi Đàn Ông Mà Phải Đuổi Theo Tới Tận Phòng Làm Việc Của Anh Ta Ở Tầng Trên Sao?
Chương 4: Không, Em Không Cần Người Khác, Em Chỉ Cần Anh Thôi!
Chương 5: Khẳng Định Khi Nãy Cô Vững Vàng Như Chú Chó Già
Chương 6: Hôm Nay Chị Hoan Là Bà Chủ Của Tôi!
Chương 7: Em Dùng Đầu Lưỡi Liếm Đó, Sếp Tin Không?
Chương 8: Cô Ấy Lại Dắt Mũi Sếp Tổng Rồi [Phần 2]
Chương 9: Cậu Không Định Thổ Lộ Sao?
Chương 10: Đường Papa, Papa Khó Chiều Quá Đi!
Chương 11: Con Thích Sếp Của Con, Đường Vực
Chương 12: Nhìn Gần Thế Làm Gì?
Chương 13: "Thế Sếp Tặng Nó Cho Em Được Không? Em Thích Nó"
Chương 14: Em Thích Tôi Sao?
Chương 15: Lưu Lại Nụ Hôn Thật Đẹp Trên Môi Anh
Chương 16
Chương 17
Chương 18: Không Cần Đường Papa Đâu
Chương 19
Chương 20: Đường Papa Thật Đáng Thương
Chương 21: "Cô Cũng Đã Gọi Tôi Là Lục Papa Rồi, Sao Có Thể Đổi Ý Được?"
Chương 22: Lắm Tiền Nhưng Không Ngu Ngốc
Chương 23: Một Con Dê Béo Múp

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 1: Đường Vực Thất Tình Rồi, Mình Có Thể "Tiến Lên" Không?

Editor: Hannah

Đường Vực thất tình rồi, mình có thể "tiến lên" không?

Lúc này anh ý chắc hẳn đang rất đau lòng. Mình nhân lúc này tìm cách "tấn công" thôi.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

*****

#Người bạn thầm yêu lại khiến bạn đau lòng#

Đường Hinh vừa mở Weibo đã thấy chủ đề đứng nhất trên bảng hot search này đập vào mắt. Gì chứ chuyện này thì cô biết quá rõ luôn. Đây nhé, tim cô đã bị người mà cô thầm yêu ra sức đâm chém suốt cả năm qua, gần đây mới được tha bổng thôi đấy.

Không đúng, phải nói là đã được "lên hương".

Bởi vì, người mà cô thầm yêu nay đã thất tình rồi. Cơ hội của cô tới rồi!

Đường Hinh hăng hái vào khu bình luận xem thử, để xem các anh chị em đồng chí gặp cảnh thương tâm đầm đìa máu chảy ra sao, vừa đọc qua đã thấy top comment số ba có nội dung sao mà thân quen…

"Người bạn trai mà tôi thầm thích xin số WeChat của tôi, tôi cứ tưởng là cậu ấy có cảm tình với tôi, làm cả đêm hôm đó tôi hưng phấn tới mức không thể chợp mắt được. Sau đó mỗi ngày tôi đều mong ngóng cậu ấy nhắn tin cho tôi, đều không ngừng nghĩ xem hôm nay tôi nên đăng bài gì trong nhóm bạn bè đây. Cuối cùng, hoá ra cậu ấy xin số của tôi chỉ để tiếp cận với bạn thân của tôi. Đau lòng hơn nữa, tôi còn chìm đắm tới mức chấp nhận trở thành đồng đội của cậu ấy, giúp cậu ấy theo đuổi bạn tôi. Giờ hai người họ chuẩn bị kết hôn rồi, tôi đâu còn cơ hội nữa."

Câu chuyện này đích thực là nỗi lòng của cô đó!

Có điều, điểm khác biệt lớn nhất chính là đoạn kết.

— Đường Vực thất tình rồi, cô có thể "tiến lên" rồi.

Đầu năm ngoái, Thời Quang Ảnh Nghiệp đầu tư vào một bộ phim điện ảnh đề tài quân sự mang tên "Chống khủng bố", bắt đầu thu thập tài liệu cho kịch bản. Hai biên kịch chủ chốt là Minh Chúc và Đỗ Hoành. Quá trình viết kịch bản có sự tham vấn của bên quân đội, trước khi bắt tay vào viết còn phải tới doanh trại quân đội để sưu tầm tài liệu. Đường Hinh và Minh Chúc là bạn học từ hồi cấp ba, sau này lại trở thành đồng nghiệp, trước giờ vẫn là bạn thân. Đường Hinh vốn là biên kịch chuyên về mảng đời sống đô thị, khác với Minh Chúc chuyên viết về đề tài quân đội và các nhân vật anh hùng nhưng nhờ có Minh Chúc tiến cử, Đường Hình mới có cơ hội được gia nhập đoàn làm phim này.

Lúc đó Đường Vực đang theo đuổi Minh Chúc, ai ngờ ngày đầu tiên tới doanh trại để thu thập tài liệu, người đón tiếp đoàn làm phim lại là Lục đội

trưởng – người mà Minh Chúc thầm yêu từ thời cấp ba.

Thế là, Đường Vực đường đường là tổng giám đốc của Thời Quang Ảnh Nghiệp, đẹp trai lại giàu có, cũng được coi là người đàn ông độc thân sáng giá, chỉ trong phút chốc đã bị đá bay tới phương trời nào. Còn Đường Hinh cứ ngỡ là đồng đội bên cạnh anh ta, nhưng thực chất là tên phản gián nguy hiểm nhất, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ khiến anh ta bị knock-out nhanh chóng.

Đường Hinh đọc qua mấy bình luận khác, định thoát Weibo, tắt máy để buôn chuyện với các đồng nghiệp. Nhưng vừa click vềbảng hot search, đã thấy chủ đềtop đầu đổi thành "Chu Giai Lộ cùng Đường Vực Thời Quang Ảnh Nghiệp", cô nhất thời sững sờ một chút.

Hàn Tiêu Tiêu ngồi đối diện quát lên ầm ĩ: "Mẹ nó! Top đầu hot search của Chu Giai Lộ là cái quái gì thế này? Thế quái nào mà sếp Đường lại dính với cô ta!"

Đường Hinh click vào xem rồi cười nhạt: "Chắc chắn là giả."

"Cậu làm sao biết là giả? Có cả ảnh chụp mà!"

Bởi vì…

Đường Vực vừa mới thất tình thôi, làm gì có tâm tình hẹn hò với người phụ nữ khác.

Đường Hinh đoán xem ra hot search này là do bên phía Chu Giai Lộ bỏ tiền mua. Mấy năm nay độ hot của Chu Giai Lộ tăng khá nhanh nhưng những bộ phim do Thời Quang Ảnh Nghiệp đầu tư gần đây cũng rất thành công cả vềchất lượng lẫn doanh thu phòng vé, dù cho Chu Giai Lộ có là diễn viên nổi tiếng đến đâu thì cũng là nhà đầu tư có quyền chọn diễn viên, không tới lượt diễn viên như cô ta tới lựa chọn kịch bản.

Trong giới giải trí, có không ít nữ nghệ sĩ muốn "dây dưa" với Đường Vực, dù sao thì vẻ ngoài của anh cũng đẹp trai phong độ, nếu không thì lúc trước Đường Hinh đã chẳng yêu anh từ cái nhìn đầu tiên. Chỉ cần là người đủ mạnh để làm chỗ dựa, ngủ cùng một giường vài đêm thì có làm sao? Nhất là nhìn diện mạo của Đường Vực như thế kia, rõ ràng là lời to rồi!

Đường Hinh cắn môi lật ảnh chụp lén, ảnh hơi mờ nhưng vẫn có thể nhìn rõ một người đàn ông mặc vest màu đen, dáng người cao lớn, chỉ riêng phong thái toát ra cũng đủ để hấp dẫn người khác. Hai người đi sát vào nhau, đi về phía cửa khách sạn, bảo sao Hàn Tiêu Tiêu lại nghĩ tin này là thật.

Không lẽ Đường Vực thương tâm quá mức mà trở nên sa đoạ phóng túng hay sao?

Tâm trạng Đường Hinh vốn đang phơi phới, trong nháy mắt đã chìm xuống đáy vực, nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Năm nay Thời Quang chuẩn bị quay một bộ phim đề tài đô thị, chưa nói tới vai nữ chính, ngay đến vai nữ hai nữ ba cũng đủ khiến bao nhiêu người tranh giành rồi."

Thế nên, "yêu tinh nhền nhện" mới kéo đến nhiều.

Lúc trước Thời Quang Ảnh Nghiệp chỉ tập trung vào mảng phim điện ảnh, hạng mục phim truyền hình không quá phát triển nhưng mấy năm nay Thời Quang cũng bắt đầu vươn tay về phía mảng truyền hình rồi. Phim đề tài đời sống đô thị sẽ sớm khởi quay thôi, chỉ có điều đến giờ kế hoạch còn chưa được duyệt, tin tức còn chưa được thông báo, khả năng nắm bắt thông tin của mấy người đại diện cho nghệ sĩ thật đáng khâm phục.

Hàn Tiêu Tiêu lập tức hiểu ra vấn đề: "Nói cũng đúng, sếp Đường lên hot search cũng đâu phải lần đầu tiên đâu." Cô ấy ngừng lại một chút rồi

nhìn về phía Đường Hinh, lại hỏi: "Khoan đã, sao cậu lại biết về kịch bản mà công ty đang chuẩn bị thế?"

Hạng mục còn chưa được thông qua, công ty còn chưa công bố, Đường Hinh đưa mắt nhìn những đồng nghiệp đang ngồi xung quanh, thấy không tiện nói ra, chỉ đành chớp chớp mắt.

Hàn Tiêu Tiêu hiểu ra nguyên nhân: Đường Hinh sẽ tham gia vào dự án này.

Đến buổi chiều, Đường Hinh ôm notebook đi đến cửa thang máy, nhấn nút lên lầu, một tay cầm bút máy gõ gõ lên notebook, gõ được mười nhịp thì cửa thang máy mở ra, cô vừa ngẩng lên đã thấy Đường Vực đang đứng bên trong cùng trợ lý Cao.

Tay trái anh đút vào túi quần, tay phải nâng lên chỉnh cà-vạt, đầu hơi nghiêng, xương hàm vuông vức căng ra, yết hầu nhô lên, rõ ràng là phong thái cực kỳ nghiêm trang nhưng vẫn toát ra vẻ lười nhác, khi bắt gặp cái nhìn của Đường Hinh, anh liền chớp mắt một cái.

Ohhh, sexy quá rồi!

Đường Hinh hơi sững người rồi nhanh chóng nở nụ cười, hiện ra má lúm đồng tiền bên phải, cô nhẹ nhàng bước vào, lên tiếng chào: "Chào sếp Đường."

"Uhm" Đường Vực cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Lên tầng họp à?"

"Vâng, mấy phòng họp bên dưới đều có người rồi, chỉ còn phòng họp trên tầng của sếp còn trống thôi."

Đường Hinh đứng bên cạnh anh, nhìn lướt qua trợ lý Cao đứng sau lưng anh, lặng lẽ bước lại gần anh một bước, nhẹ nhàng đưa mũi ngửi

ngửi.

Đường Vực bắt gặp động tác kỳ quái của cô, ngập ngừng vài giây rồi hỏi: "Ngửi gì thế?"

Đường Hinh bị bắt quả tang bất ngờ liền bối rối nhưng vẫn thành thật đáp: "Thử đánh hơi xem trên người sếp có mùi nước hoa phụ nữ hay không."

Đường Vực: "……"

Anh nghĩ tới hot search vừa lên sáng nay, mí mắt hơi cụp xuống, vừa cười khẽ vừa nói: "Thế có đánh hơi được gì không?"

Không.

Mùi hương trên người anh sạch sẽ, mát lạnh dễ chịu.

Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh, cười tủm tỉm nói: "Em đoán sếp chỉ vừa mới thất tình không lâu, chắc cũng chẳng có tâm tình tìm người mới, tin tức kia em đoán là giả thôi."

Đường Vực: "……"

Thái dương giật giật liên hồi, anh nghĩ thầm chuyện tốt chẳng bao giờ nói, mở miệng ra toàn nói chuyện xấu.

Đường Vực mím môi, trầm giọng gọi: "Đường Hinh."

"Dạ?"

"Em im ngay."

"……"

Im thì im, Đường Hinh hừ một tiếng rồi im thật.

Cao Hằng đứng phía sau, sắc mặt biến đổi rất thần kỳ, anh ta thân làm trợ lý, đương nhiên biết chuyện sếp Đường theo đuổi Minh Chúc, cũng biết Đường Hinh là đồng đội của sếp, càng biết rõ cô gái này vừa kiêu ngạo lại to gan. Ngoài mặt là đồng đội, bên trong là phản gián, rõ ràng có ý muốn đạp sếp xuống hố. Nghĩ xem, cả đoàn làm phim ra biên giới sưu tầm tư liệu thực tế những hơn một tháng, trong khoảng thời gian này đã xảy ra bao nhiêu chuyện, Đường Hinh chưa từng kể một lời với Đường Vực, đợi tới khi Đường Vực biết chuyện thì Minh Chúc và Lục đội trưởng đã thắm thiết bên nhau rồi.

Sếp Đường ngốc nghếch theo đuổi người ta hơn một năm.

Thế mà Đường Hinh còn lý luận rất hợp tình hợp lý theo kiểu: "Dù sao anh theo đuổi thế nào cũng không kịp, thôi thì để tôi giúp anh quay đầu là bờ!"

Bây giờ cô ấy còn dám nói chuyện kiểu đó với sếp.

Cửa thang máy mở ra, Đường Hinh đứng lùi sang bên cạnh, tay đưa ra làm động tác mời: "Mời sếp đi trước."

Đường Vực liếc mắt nhìn cô, tay bỏ ra khỏi túi quần, bước nhanh ra ngoài, chỉ vứt lại một câu: "Vào họp."

Đường Hinh xoa xoa đầu, vui vẻ đi ra ngoài.

Buổi họp hôm nay chủ yếu thảo luận về đề tài đời sống đô thị. Mấy biên kịch tranh luận cả buổi vẫn bất đồng ý kiến, có người còn đưa ra đề xuất làm lại phim kinh điển.

Đường Hinh vừa nghe thế đã trừng mắt, nói: "Không phải là tôi không có lòng tin vào công ty, nhưng những chuyện làm hỏng tác phẩm kinh điển phá nát ký ức tuổi thơ như thế này chẳng phải chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút hay sao? Hơn nữa những kịch bản đó đều đã quá cũ rồi, không hợp thời nổi! Chẳng lẽ cô không viết ra được kịch bản mới sao? Cô không viết được thì để tôi viết!"

Lâm Tử Du nhíu mày nói: "Tôi không nói là tôi không viết được."

Đường Hinh lại vặn ngược: "Vậy cô bảo làm lại phim cũ, thử hỏi có bao nhiêu kịch bản làm lại không bị chửi bới?"

Lâm Tử Du: "…"

Lâm Tử Du không muốn tranh cãi cùng cô ấy, tranh cãi với người khác không sao, tranh cãi với Đường Hinh thì trước nay cô chưa từng thắng nổi.

Suốt ba tiếng đồng hồ, cả đám người nói tới mức lưỡi cứng miệng khô mà cũng chẳng quyết định được gì.

Sau khi tan họp, Đường Hinh nhìn lướt qua bên ngoài, thấy cánh cửa văn phòng đối diện vẫn đóng chặt. Mọi người đều đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, còn cô vẫn chậm chạp rót nước uống, đứng trong phòng trà dùng điện thoại đăng bài lên WeChat.

Cao Hằng đi qua nhìn liếc nhìn cô một cái.

Anh ta đẩy cửa bước vào văn phòng, Đường Vực đang ngồi bên bàn làm việc ngẩng đầu lên hỏi: "Họ rời đi hết rồi?"

Cao Hằng đáp: "Đường Hinh vẫn chưa đi."

Đường Vực tắt máy tính, dựa vào lưng ghế, tay cầm điện thoại trên bàn mở WeChat xem tin tức, vừa mở ra đã thấy trong nhóm bạn bè bài đăng mới của Đường Hinh hiện ngay trên đầu, ánh mắt của anh lập tức dừng lại.

Đối với Đường Vực mà nói, xem bài đăng của Đường Hinh trong nhóm bạn bè là niềm vui lớn nhất mỗi ngày. Trong số những người bạn của anh, cô là người có những bài đăng thú vị nhất, ngày thường làm việc mệt mỏi, chỉ cần xem những bài đăng hài hước của cô, anh đều có thể mỉm cười.

Với điều kiện là cô đừng có đem chuyện của Minh Chúc ra sát muối vào lòng anh.

Còn vụ thất tình này, đây là lần đầu tiên Đường Vực theo đuổi một cô gái nhiệt tình đến mức đó rồi mà còn thất bại, nhưng anh cũng không có ý định quyến rũ vợ nhà người ta, huống hồ hôn nhân của Minh Chúc và Lục Trác Phong còn là hôn nhân của sĩ quan quân đội*.

* Từ nguyên gốc là "quân hôn", theo quy định của Trung Quốc, "quân hôn" là hôn nhân của sĩ quan quân đội, được Nhà nước và quân đội bảo hộ, nếu có hành vi ngoại tình hoặc có ý phá vỡ gia đình quân nhân đều sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, có thể bị phạt tù giam. (Mọi chú thích trong truyện, nếu không có giải thích gì thêm, đều là của editor."

Mấy ngày gần đây, phong cách đăng bài của cô nương Đường Hinh này đều rất khác lạ, mỗi bài đăng đều than thở về cảnh nghèo đói kiết xác, khiến anh không kìm được mà hoài nghi, phải chăng phòng tài vụ của công ty đã quyt tiền nhuận bút của biên kịch rồi.

Đường Hinh vừa mới đăng một bức ảnh chế có dòng chữ: Chỉ ước được làm một nữ đại gia sa đoạ, ngày ngày mê đắm trai đẹp.

Đường Vực tắt điện thoại, đứng lên, cầm lấy áo khoác vắt sau lưng ghế, miệng nói: "Về nhà đi."

Cao Hằng mở cửa ra, Đường Vực bước ra ngoài liền thấy Đường Hinh đang ôm notebook bước ra từ phòng họp, anh không nói gì. Đường Hinh đi đến bên cạnh anh, cũng im lặng không nói, chỉ có thư ký cúi người chào: "Sếp đi thong thả."

Ba người đi đến cửa thang máy, trong lúc chờ, Đường Vực liếc mắt nhìn cô một cái, miệng nói bâng quơ: "Không ngờ dã tâm của em cũng lớn đấy, không chỉ muốn làm nữ đại gia mà còn muốn ngày ngày mê đắm trai đẹp."

Đường Hinh: "……"

Đúng là dã tâm của cô rất lớn, nhưng là muốn làm bạn gái anh cơ.

Vẻ mặt Đường Hinh có phần khó tả, khẽ nhếch miệng cười rồi nói: "Đúng vậy, không được sao?"

Đường Vực nhíu mày, cụp mắt nhìn cô: "Em bạo dạn thế sao? Chơi nổi không đó?"

Trong mắt anh, Đường Hinh là một cô gái nhỏ đơn thuần, có đôi khi miệng lưỡi rất sắc sảo nhưng làm sao có thể ra ngoài ăn chơi, thậm chí còn bao trai được? Những chuyện như vậy dù ở thời đại nào cũng bất lợi cho phái nữ.

Hơn nữa, anh cũng mơ hồ cảm nhận được hình như Đường Hinh thích anh.

Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của anh thôi, bởi biểu hiện của Đường Hinh không quá rõ ràng. Nhất là do chuyện với Minh Chúc, Đường Vực

biết phụ nữ đều rất để ý chuyện một người đàn ông thích bạn thân của mình, trong quá trình theo đuổi Minh Chúc, Đường Hinh lại còn là đồng đội của anh.

Chỉ riêng điểm này thôi, anh nghĩ nếu Đường Hinh thực sự có tình cảm với anh, e rằng lúc trước đã không đồng ý giúp anh.

Chuyện đã qua lâu như vậy, Đường Vực đối với Minh Chúc cũng buông tay rồi.

Thế mà cô Đường Hinh này còn thỉnh thoảng lôi chuyện cũ ra đâm chọc anh, chẳng lẽ sợ trí nhớ anh không tốt à?

Đường Hinh biết Đường Vực đang hiểu nhầm mình, cô ngẩng đầu nhìn anh, hơi buồn bực nói: "Mê trai đẹp thì sao, chẳng lẽ mê trai đẹp rồi thì không thể chỉ chung tình với một người đàn ông thôi sao?"

Nghĩ nghĩ lại một chút, cảm thấy ý trong lời nói của mình rõ ràng quá mức.

Lại nhỏ giọng nói thêm một câu: "Đương nhiên, người đàn ông đó cũng phải đẹp trai mới được."

Đường Vực: "……"

Anh nghẹn họng một hồi, lại nhớ tới lúc trước khi ở doanh trại quân đội, cô cũng nói ra mấy câu không biết ngượng này, quả nhiên chưa từng thấy cô gái nào mặt dày như cô. Anh nhìn cô, không kìm được nhỏ giọng mắng một câu: "Thể diện cũng không cần nữa hả?"

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 2: Anh Ngẫm Nghĩ, Cảm Thấy Hình Như Sếp Tổng Bị Dắt Mũi Rồi!

Editor: Hannah

Đường Vực, anhđau lòng sao? Em cóthểanủi anh nha!

“Nhật kýnữ đại gia”

*****

Khuôn mặt mịn màng trắng hồng củaĐường Hinh ngẩng lên,đối diện vớiđôi mắtđang nhìn xuống củaĐường Vực, cônhận thấy vẻkhông hài lòng trong mắt anh, dường nhưanh không thích cônói những lời nhưvậy. Khoémắt côliếc qua thấy Cao Hằngđangđứng yên một góc, mặt côbất giácđỏ ửng.

Ting— –

Cửa thang máy mởra.

Côvội vàng cúiđầu, nhanh chóng bước vào thang máy nhưng vẫn không quên nhỏgiọng nói thầm:“Em nói cũngđâu cósai…”

Đường Vựcđang bước vào cũng nghe thấy.

Anh nhìn khuôn mặtđangửng h ồng của cô, thật sựmuốn thửvéo mácô, xem côcó đúng làkhông biết xấu hổhay không.

Cao Hằng vào thang máy sau cùng,ấn nútđi xuống, r ồi lập tức cốgắng hoàmình vào tường bao xung quanh.Đường Hinh vốnđãquen với phong cách nóiít làm nhi ều của trợlýCao, côvừađịnhđứng lùi v ềphíaĐường Vực thìdiđộng trong túi li ền vang lên tiếng chuông.

Côlấy ra xem, thấy làsốlạthìhơi do dựmột chút nhưng vẫn nhận cuộc gọi.

"Xin chào cô Đường, xin hỏi cóphải g ần đây cô đang tìm công ty thiết kếnội thất không? Chúng tôi…"

Làcông ty thiết kếgọiđiện tiếp thị.

Đường Hinh nhanh chóng ngắt lờiđối phương:"Không c ần đâu, tôiđangđịnh bán căn hộr ồi. Cảmơn nhi ều."

Nói xong dứt khoát cúp máy, côlập tức nghe tiếngĐường Vực hỏi bâng quơ:"Em muốn bán căn hộsao?"

"Không, em chỉnói thếthôi."

"……"

Anh nghĩlại thấy cônói dối nhưvậy thực ra cũng hợp lý, nhất thời không biết phải bình luận gì.

"Công ty thiết kếnội thất em cũngđãtìmđược r ồi, không muốn phíthời gian nói chuyện thêm." Đường Hinh cấtđiện thoại vào trong túi. Côhọcđại họcởBắc Kinh, h ồi năm tưxảy ra mâu thuẫn với bạn cùng phòng kýtúc xáKhương Mông, trong lúc tức giận côli ền dọn ra ngoài thuêphòng riêng.

Ba mẹcôlại cảm thấy thuênhàkhôngđược lợi lắm nên mua cho cômột căn hộhai phòng, cũng coi như đầu tư.

Chỉcó điều căn hộkia lại cách công ty quáxa, cô đành thuêmột căn hộkhác gần công ty, căn hộkiađểcho thuê, hiện giờem họcô đang muốn thuêlại, em ấy không thích cách bài trícũkỹnên chủ động nói muốnđóng góp tiền thiết kếlại nội thất.

Nóđãtựnguyện bỏtiền,Đường Hinh cũngđểcho em họ tuỳ ýquyếtđịnh, côchỉphụtrách tìm công ty thiết kế.

Ngờ đâu côchỉ đi hỏi thăm một chút màphòng tiếp thịcủa các công tyđãkhông ngừng gọi tới quấy rầy.

Đường Hinh kểlại sơlược,Đường Vực nghe xong cũng hiểuđược, cùng lúc ba ngườiđã đi tới bãiđỗxe. Khiđi ra ngoài,Đường Hinhđi phía sauĐường Vực, Cao Hằngđi bên cạnh liền nói:"SếpĐường, tôi vềtrướcđây."

"Uhm, lái xe vềđi."

Xe của Cao Hằng làdoĐường Vực mua cho, do yêu cầu công việc, không thểkhông cóxeđi lại.

Lúc này, bước chânĐường Hinh bỗng khựng lại, vẻmặtảo não nói:"Thôi chết rồi, em quên mất, hôm nay xe của emđã đemđi bảo dưỡng rồi."

Đường Vực:"…Chuyện này màcũng quênđượcà?"

Ánh mắtĐường Hinh vôtội, miệng hỏi:"Sao không?"

Cao Hằng vốnđã điđược vài bước nghe thấy thếlại quayđầu hỏi:"Hay là đểtôiđưa côvề."

Đường Hinh quay lại nhìn anh ta rồi lại nhìnĐường Vực, sau cùng dõng dạc nói:“TrợlýCao vất vảnhiều rồi, mãi mớiđược tan làm, không làm phiền anh nữa. Sếpà, anh cho emđi nhờmộtđoạnđược không?”

Không muốn làm phiền trợlýnhưng lại muốn làm phiền anh?

Thếai mới làsếpở đây?!

Đường Vực mặt không biến sắc liếc mắt nhìn côrồi xoay ngườiđi vềphía nơiđỗxe chuyên dụng của anh, buông một câu:“Lạiđây.”

Đường Hinh sắc mặt vui vẻ, vội vàng theo sau.

Cao Hằngđứng tại chỗgãi gãiđầu một hồi rồi cũng rờiđi.

Hai người dừng lại trước một chiếc xe Maybach màuđen.Đường Hinh nhìnĐường Vực, vừa cười vừa nói:“Sếpà, hay là đểem lái xeđi.”

Đường Vực thản nhiên nhìn cô, nhìn chăm chútới mứcĐường Hinh chột dạ, đang muốnđầu hàng tựthúthìanh lạiđưa chìa khoáxe cho cô, hơi mỉm cười nói:“Được, thếem láiđi.”

Đường Hinh:“……”

Dađầu côcăng rồn nhưng vẫnđưa tay nhận chìa khoáxe. KhoémiệngĐường Vực khẽnhếch lên rồi xoay người mởcửa, ngồi vào ghếphụ.Đường Hinh bĩu môi, côchỉmuốn khách sáo một chút thôi, ai ngờ Đường Vực lại thực sự đểcho côlái.

Nếuđổi lại làMinh Chúc, anh chắc chắn sẽkhông làm thế.

Côchỉmuốn hưởng thụcảm giácđược ngồi trên ghếphụ– vịtrídành cho bạn gái thôi,đâu phải thực sựmuốn làm tài xếcho anhđâu!

Côgái nhỏ ủrũng ồi vào ghế lái, phát hiện ra ghế dịch ra sau quánhi ều, ngay cảchân ga côcũng không với chân tớiđược. Côliếc nhìnĐường Vựcđang nhàn nhãdựa vào lưng ghếbên cạnh,ánh mắtđảo quađôi chân rắn chắc thon dài giấu sau lớp qu ần âu, mắt vừa nhìn trộm, tay vừa sờsoạng tìm thanhđi ều chỉnh vịtríghế lái.

Đường Vực tựa khuỷu tay lên cửa sổxe, ngón tay thon dài chống cằm, dáng vẻbiếng nhác dựa vào ghếphụnhìn cômột h ồi r ồi hỏi:"Cóthểláiđược không?"

Đường Hinhđáp chắc nịch:"Được."

Côthắt dây an toàn r ồi nhấn ga phóng xeđi.

"Đi cửa ra số một, rẽbên kia."

"……"

Đường Hinh không hémột lời, yên lặngđánh tay lái sang trái,đổi hướngđi.

Côlặng lẽquayđ ầu nhìn anh, hơi chột dạ.

Ánh mắtĐường Vực lướt qua, thấy vậy li ền hỏi:"Lái xe phải nhìnđường chứnhìn tôi làm gì?"

Đường Hinh lập tức ng ồi thẳng lưng, lạnh nhạtđáp:"Vìsếpđẹp trai."

Đường Vực:"……"

R ồi anh bật cười, lại nói:"Đẹp trai chứgì? Chờtới khi xuống xe sẽcho em nhìnđủ."

Đường Hinh:"……"

Côchợt thoáng thấy Cao Hằngđangđứng bên lềbãiđỗxe, anh tađangđứng ngay cạnh chiếc xe Macan màu trắng của cô, thậm chícònđang xoay ngườiđi vềphíađầu xe, cóvẻnhưmuốn nhìn kỹbiển sốxe, phải nhìn cho kỹxem chiếc xe này cóphải làchiếc xeđáng lẽrađangởcửa hàng bảo dưỡng nhưlời cô đãnói hay không.Đường Hinh bỗng chốc hoảng hốt,đạp mạnh chân ga, xe lập tức tăng tốc, bỏlại Cao Hằngởphía sau.

Đường Vực nhíu mày nói:"Đường Hinh, em cóthểlái xe không thế? Nếu không thì đểtôi lái."

Đường Hinh quẫn báchđáp:"Tất nhiên làláiđược."

"Dừng xe."Giọngđiệu anh nghiêm túc hơn.

Nhưvậy quánguy hiểm.

Dừng xe lúc này sao? Chỉcần anh xuống xe sẽlập tức nhìn thấy Cao Hằng, không phải sẽlộtẩy hết sao?

Đường Hình tựtrấn an bản thân rồi mím môi nói dõng dạc:"Không cầnđâu, sao cóthể đểsếp lái xe cho emđược. Sếp cứyên tâm ngồi nghỉngơi, nằm ra cũngđược, emđảm bảo kỹthuật lái xe của em tuyệtđối không kém sếpđâu."

Đường Vực rõràng không tin:"Ồ?"

Giọng nói củađànông trầmấm lại hơi khàn, không gian trong xe lại rất nhỏ,âm thanh rót vào tai nghe nhưlời tán tỉnh. MặtĐường Hinh bỗngđỏ ửng, cônói nhỏ:"Đường Vực, anhđừng nói mấy lờiđó, nghe rất giống lưu manh."

Đường Vực:"……"

Anh liếc nhìn cô, thấy rất kỳquái, anh giống lưu manh chỗnào chứ?

Phía sau, Cao Hằngđứng phía trước xe củaĐường Hinh, vừa nhìn biển sốxe trước mặt vừa lục lọi trínhớ. Chiếc xe này chắc chắn làxe của Đường Hinh. Nếu thế, cô ấy vìsao phải nói dối sếpĐường? Làdo trínhớcủa cô ấy quákém nênđãnhớnhầm?

Anh ngẫm nghĩ, cảm thấy hình nhưsếp tổng bịngười ta dắt mũi rồi!

Bởi vì, anh cũng cảm giác hình như Đường Hinh thích sếp tổng.

*****

Đường Hinh mởradio, giọng hát khàn khàn của nữca sĩvang lên, làbài"Em muốnđược hạnh phúc"của Trương HuệMuội*.

"Em muốnđược hạnh phúc

Muốnđược bình yên say giấc

Rất nhiều người khi khôngđượcômấp nữa mới cảm nhậnđược hơiấm

Chỉkhi quay bước mới không còn hối hận

Em nên sớm buông tay từlâu

…"

* "Em muốnđược hạnh phúc"tên tiếng Anh là "I want happiness"làmột ca khúc của nữca sĩTrương HuệMuội. Trích lời bài hát theo bản dịch của Yheaven. Link video vietsub:

Một bài hát thật buồn, người bình thường khi nghe cólẽsẽkhông cảm thấy gì, nhưng một ngườiđang thất tình khi nghe những câu hát nàyđều

sẽnước mắtđầmđìa, rất mất mặt nhưng lại không cócách nào kìm nén.

Từlúc xe rời khỏi bãiđỗ,Đường Vực vẫn luôn giữim lặng, tâm trạngĐường Hinh bỗng nhiên chùng xuống, côtựhỏi không biết cóphải anhđangđau lòng hay không.Đếnđiểm dừng chờ đènđỏ, côquayđầu nhìn anh, thận trọng mởlời:"Sếp tổng, cóphải anhđangđau lòng hay không?"

Đường Vực còn đang mải suy nghĩvềchuyện dự án phim, nghe câu hỏi này thìnhíu mày hỏi lại:"Cái gìcơ?"

Đường Hinh nhắc lại:"Em hỏi anh cóphảiđangđau lòng không?"

"……"

Anh thởdài thườn thượt.

Sai lầm lớn nhấtđời này của anh cólẽchính là đãnhờ Đường Hinh làmđồngđội trợgiúp cho mình. Anh từng nghĩnhờmột côgái làm người truyền tin, giúp anh theođuổi bạn gái,đúng làcóchút khôngđàng hoàng. Nhưng lúcđóanh cũng không cócách nào khác,Đường Hinh làngười cóquan hệtốt nhất với Minh Chúc, côlại làngười hoạt bát, phóng khoáng, dễgần. Hơn nữa, anh tựthấyđiều kiện của mình rất tốt, rất xứngđôi với Minh Chúc,Đường Hinh làbạn tốt của Minh Chúc, giúp tác hợp cho hai người họcũng làmột việc tốt.

Thếnhưng rốt cuộc anh vẫn thất bại,điều này anh chấp nhận.

Nhưng không hiểu sao"đồngđội"này của anh lại một mực cho rằng ngày ngày anhđều chìm trong nỗiđau thất tình.

Đường Vực mím môi, lại bật cười nói:"Nếu tôiđau lòng thìemđịnh làm gì?"

Đường Hinh tủm tỉm cườiđáp:“Em cóthểanủi sếp nha!”

Đường Vực làm mặt r`âu rĩ, nói:“Ahh, vậy em hát cho tôi nghe một bàiđi, hát bài“Khi tình yêuđãthành dĩvãng”*ý, cho hợp tình hợp cảnh.”

*“Khi tình yêuđãthành dĩvãng”làmột trong những ca khúc nhạc phim“Bávương biệt cơ” được trình bày bởi Trương Quốc Vinh. Tên bài hát theo bản dịch của Khue Nguyen. Link video vietsub:

Đường Hinh:……

Khảnăng cảm thụ âm nhạc của côbằngâm, không hát nổiđâu…L`ần trước khiđoàn làm phimđi liên hoan, cô đãbị đ`ồng nghiệp trêu chọc tới xấu mặt luôn,Đường Vực chắc chắn còn nhớchuyệnđónên bây giờ đang cố ýchọc ghẹo cô!

“Hátđi, không phải em muốn anủi tôià?”

Anh vắt chéo chân, lười nhác thúc giục cô.

“……”

“Hửm?”

“……”

Côtức giận thởphìphò, quyếtđịnh lờanhđi.

Đường Hinh lái xe v`ècăn hộcôthuê,đem chìa khoátrảlại choĐường Vực r`ồiđi vào khu nhà.

Buổi tối trước khiđi ngủ, Đường Hinhlại lo lắng ngày mai trợlýCao sẽ đem chuyện cônói dối kểlại choĐường Vực, cônlại không cósốWeChat của trợlýCao, giữađêm hôm gọiđiện thoại cho anh ta thìkhông tiện…

Đầuóc rối rắm cả đêm khiến côngủkhông ngon giấc.

Sáng sớm hôm sau, côthức dậy, chuẩn bịxong xuôi rồiđến công ty.

Đứng dưới tầng, Đường Hinh mua cho mình một bữa sáng ngon lành, lúcđi vào toànhàcông ty côcònđang nghĩ, lát nữa nên lên tầng tìm trợlýCao thửxem sao.

Mặc dùtrợlýCao không phải kiểu người nhiều chuyện nhưng anh ta lại cực kỳtrung thành vớiĐường Vực, mọi chuyệnđều sẽnói vớiĐường Vực.

Trướcđây khi côcòn là đồngđội củaĐường Vực, lúcđóMinh Chúc còn chưa chính thứcởbên Lục Trác Phong, cùng lắm cũng chỉlàquan hệmập mờkhông rõ,Đường Vực vàLục Trác Phong cạnh tranh công bằng, nếu lúcđócôthực sựhết lòng giúpđỡ Đường Vực…Xét vềgia thếnhân phẩm củaĐường Vực, cộng với ngoại hình phong thái không thua kém Lục Trác Phong,đích thực làanh cócơhội.

Hồiđó,đoàn làm phim"Chống khủng bố"ra vùng biên giớiđểsưu tầm tưliệu thực tế, Minh Chúc bịthương nhẹ,Đường Hinh liền gọiđiện thoại báo choĐường Vực,đúng lúcĐường Vựcđang cócuộc họp, cuộc gọi làdo trợlýCao tiếp nhận, côchỉkhông cẩn thận lỡmiệng một câu rồi rất nhanh trílấp liếm. Ai ngờtrợlýCao lập tức thuật lại choĐường Vực.

Ngay hôm sau,Đường Vực gạt hết mọi công việc, tựmình tới hiện trường.

Đúng làvìnghĩa không nềhàmà…

Nghĩlại chuyệnđókhiếnĐường Hinh hơi khóchịu trong lòng.

Côngẫm nghĩmột hồi, thấy mình vẫn nên lên tầng tìm gặp trợlýCao.

Cao Hằng cũng mới tới, chân vừa bước ra khỏi thang máyđãthấyĐường Hinh từthang máy bên cạnhđi ra, côvừa thấy bóng dáng anh tađãvội vàng bước tới r ồi gọi:“TrợlýCao, chờtôi một chút!”

Cao Hằng xoay người nhìn cô, tựnhiên hỏi:“Cô Đườngđến tìm sếp tổng sao? Anhấy còn chưa tới.”

Đường Hinh lắcđ ầu:“Không phải, tôi tới tìm anh.”

Cao Hằng suy nghĩrất nhanh, nhớtới chuyện tối qua li ền cười nói:“Côtìm tôi cóchuyện gì?”

Đường Hinh vừa muốn mởlời thìphía sau lưngđãvang lên tiếng bước chân, nhịp bước rất quen thuộc.

Côvội vàng quayđ ầu lại, thấyĐường Vựcđãcởi bỏ áo vest,đang khoácáo trên tay tiến lại g ần.

“Chào sếp.”Cao Hằng nói.

Đường Hinh rất bu ồn bực nhưng vẫn phải nặn ra nụcười rạng rỡ:“Chào buổi sáng, sếp tổng.”

Đường Vực liếc nhìn cô, hỏi:“Cóviệc gìsao?”

Đường Hinh vẫn giữnguyên nụcười, lắcđ ầuđáp:“Không cóviệc gì.”Côngẫmnghĩmột chút, cắn môi r ồi dứt khoátđem ph ần ăn sáng ngon lành của mìnhđưa cho Cao Hằng, nói:“TrợlýCao, mời anhăn sáng!”Nói xong hai mắt còn chớp lia chớp lịa.Ýnói:Ăn bữa sáng của tôi r ồi thì đừng cóbánđứng tôiđó, nhớchưa?

Cao Hằng:“……”

Đường Vực:“……”

Đường Vực hết nhìn về phía Đường Hinh, lại liếc nhìn bữa sáng Cao Hằng đang ôm lấy, ánh mắt trở nên vô cùng kỳ dị.

Đường Hinh hít một hơi thật sâu rồi xoay người rời đi.

Đường Vực nhìn theo bóng dáng cô rời trầm tư một hồi, cho tới khi cô đi khuất hẳn, anh mới quay đầu hip mắt nhìn chằm chằm Cao Hằng từ trên xuống dưới, ngoại hình không tệ, hình như cũng không có bạn gái.

Chẳng lẽ Đường Hinh tiếp cận anh là vì muốn theo đuổi trợ lý của anh sao? Không thể trách anh đã có suy nghĩ như vậy, bởi vì chính anh lúc trước cũng đã làm chuyện tương tự mà. Thế nên đây là báo ứng của anh sao?

Trợ lý Cao nhìn bữa sáng trên tay đầy vẻ khó xử. Làm thế nào đây, anh ta đã ăn sáng mất rồi.

Đường Vực khẽ hắng giọng, anh là người phát tiền lương cho cô, mà cũng chưa từng được cô mua bữa sáng cho đâu đấy.

Cao Hằng thấy ánh mắt của sếp tổng đang nán lại trên đồ ăn trong tay anh, liền thử dò hỏi: "Sếp à, anh muốn ăn không?"

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 3: Theo Đuổi Đàn Ông Mà Phải Đuổi Theo Tới Tận Phòng Làm Việc Của Anh Ta Ở Tầng Trên Sao?

Editor: Hannah

Tôi vẽbạn trai tôi, nhưng trong bức tranh này bạn trai tôi lại không cógương mặt.

Bởi vìtôi cũng không biết anhấy liệu cótrởthành bạn trai tôi hay không nữa.

"Nhật kýnữ đại gia"

Nhàhọ Đườngđời trước cóhai vịlàquân nhân, vậy nên từnhỏ Đường Vực cùng các anh emđã được huấn luyện sinh hoạt cánhân làm việc nghỉngơi theo quy luật, buổi sáng mỗi ngày 7 giờrời giường tập chạy bộ, chạy xong tắm rửa,ăn sáng rồi mới ra khỏi nhà đi làm, chưa từng cóthói quenăn sángởvăn phòng.

Điều này Cao Hằng biết rất rõ, cả Đường Hinh cũng biết.

Cho nênĐường Hinhđương nhiên sẽkhông mua bữa sángđem cho anh.

Đường Vực nhìnánh mắtđầy chân thành của Cao Hằng, mày hơi nhíu lại, mặt không biểu cảm xoay ngườiđi vào phòng làm việc, giọngđiệu lạnh nhạt:"Không cầnđâu, tôiăn rồi. NếuĐường Hinhđã đem qua thìcậu cũngđừngđểlãng phí."

Cao Hằng phân tích một lượt những lời sếp tổng vừa nói nhưng vẫn không tài nào hiểuđược, rốt cuộc làsếp vừa lòng hay không vừa lòngđây?

Đường Vựcđi vào phòng làm việc, tiện tay némáo vest lên ghếsô-pha, quayđầu lại thấy trợlýcủa mình vẫnđangđứng ngơngác ngoài cửa thìcóhơi bực bội nói:"Chuẩn bịhọp."

Cao Hằng nhanh chóng lấy lại tinh thần, vội nói:"Vâng."

Anh tađể đồăn sáng vào trong ngăn tủ đểdành cho bữa trưa, sauđóchuẩn bịtài liệu cho cuộc họp.

Đường Vực ngồi xuống trước bàn làm việc, thưkýbưng lên một ly càphê đen,đặt lên bàn. Anh nhấp một ngụm càphê, thản nhiên nhìn Cao Hằngđang bận rộn,ánh mắt cóvài phần soi xét.

Trước kiađối với cấp dưới anh chỉquan tâm tới hiệu quảcông việc. Cao Hằng ngay sau khi tốt nghiệpđãlàm việc cho anh, năm nay 26 tuổi, nhỏhơn anh một tuổi, nhân phẩmđứngđắn, tháiđộlàm việc nghiêm túc không cẩu thả, không cótật xấu, tướng mạo cũngđàng hoàng.

Có điều, so với anh vẫn kém một khoảng.

Cảm xúc củaĐường Vực cóhơi khótả.Đường Hinh vào công tyđãhơn hai năm, từlúc anh theođuổi Minh Chúc vàkết bạn WeChat với côtới nay cũngđãhơn một năm. Một côgái nhỏngày nào còn ngoan ngoãn lễphép gọi anh là "sếp tổng", ngoan hiền nhưmột con thỏ, sau một thời gianđãtừtừ đểlộbản tính, chỉcần anh dễdãi một chút, côlập tức không còn biết trên dưới làgì.

Ởcông ty vẫn giữquy củgọi anh là "sếp tổng", nhưng bên ngoài thìthường xuyên lén gọi thẳng tên"Đường Vực".

Lúc trước anh còn nghĩ Đường Hinh hình nhưcóhơi thích anh, không lẽlàbắt sai tín hiệu?

Cao Hằng vừa quayđầuđãthấy sếp tổngđang nheo mắt, vẻmặt lạnh lùng nhìn anh ta, anh ta nhất thời run rẩy hỏi:"Sếp tổng, anh sao thế?"

"Không cógì." Đường Vựcđặt ly càphêxuống bàn,đứng dậyđi ra khỏi phòng,"Bắtđầu họp."

Cao Hằng vội vàngôm lấy tài liệu nối gót, vừađi vừa báo cáo:"Phótổng Hoắc nói công việc bên Malaysiađang tiến hành thuận lợi, ngày mùng 10 tháng 04 cóthểtổchức lễcắt băng khánh thành, anhấy muốn anhđến trướcđóhai ngày."

Công ty Thời Quang không chỉ đầu tưvào mảngđiệnảnh vàtruyền hình mà đối với lĩnh vực xây dựng rạp chiếu phim cũng vôcùng chútrọng. Chỉmới gầnđây, trên cảnướcđãcó45 rạp chiếu cao cấp do Thời Quangđầu tư được cho ra mắt mang tên gọi"Thành phốThời Quang",đây cũng mới chỉlàsốliệu công bốra bên ngoài, trên thực tếcòn 6 rạp nữa chưađược khai trương.

Ngành công nghiệpđiệnảnhđangđược quốc tếhoá,điệnảnh Trung Quốc trong mấy năm gầnđây cũng phát triển khátốt,ởmảngđềtài chiến tranh, phim khoa học viễn tưởngđầu cósựtiến bộ.Ởnước ngoàiđương nhiên cũng córạp chiếu phim của người Trung Quốc, rạp chiếu phimđầu tiên của Thời QuangởMalaysia sắp tới sẽkhai trương, công việc bênđódo Phótổng giámđốc của Thời Quang – Hoắc ThầnĐông phụtrách.

Đường Vực gậtđầu:"Ừm."

Bây giờmớiđầu tháng ba, cách thờiđiểm khai trương một khoảng thời gian nữa.

Đường Vực hỏi: "Đã định ngày khai máy cho bộ 'Chống khủng bố" chưa?"

"Vào khoảng trung tuần tháng 04, chưađịnh ngày cụthể. Anh biếtđó, Khương đạo cóhơi mêtín, mỗi lần khai máyđều phải tìm người xem ngày giờ."

"Mau quyếtđịnhđi."Người cao bước chân cũng thật dài, hai người rất nhanhđã đi tới cửa phòng họp,"Không thểtrùng với ngày khai trương rạp chiếu phim, nếu không tôi sẽkhông thểtham dự được."

Vào ngày khai máy của mỗi một bộphim,Đường Vựcđều tựmình đến tham dự, ngày khai trương rạp chiếu anh cũng phải cómặt.

Cao Hằng ghi nhớ"đi theo anh vào phòng họp.

*****

Sau khiĐường Hinh xuống tầng dưới thìvẫn không yên tâm. Công"i trên ghếmàcứnhấp nha nhấp nhổm, tựhỏi nếu trợlýCao bánđứng mình thìphảiứng phónhưthếnào? Dùthếnào cũng không thể để Đường Vực cảm thấy côchủ động quámức.

Côsuy nghĩmột h"i, tiếng chuông báo tin nhắn đột nhiên vang lên trong nhóm WeChat ba người. Trong nhóm ngoại trừcô, Minh Chúc còn cóVưu Hoan, ba người làbạn học h"i cấp ba, gọi họlàcái ki"ng ba chân cũng không phải nói quá. Vưu Hoanđang tag côvào tin nhắn.

Vưu Tiểu Hoan @ Nữ đại gia:"Cuối tuần này córảnh không? Cómột nhân viên xin nghỉ, thiếu một người giúp, cuối tuần tới nhàmìnhđi."

Vưu Hoan tốt nghiệp ngành thiết kếthời trang, sauđócùng một người bạn học thành lập một phòng làm việc nhỏ, vừa mới khởi nghiệpđược một

năm, chưa cólợi nhuận gì, vẫn thường nhờ Đường Hinh vàMinh Chúc thường xuyên giúpđỡquảng cáo mới cóthểtiếp tục tồn tại.

Thứbảy nàyĐường Hinh muốn qua công ty thiết kếmột chuyến, ChủNhật thìrảnh rỗi.

Nữ đại gia:"Cảngày ChủNhậtđều dành cho cậu, vui chưa?"

Vưu Hoan lập tức gửi một tấmảnh chếcódòng chữ "Cảmơn nữ đại gia",ảnh này làdoĐường Hinh tựchế. Sauđó, Vưu Hoan lại hỏi thăm cô:"Cậu vớiĐường tổng thếnào rồi? Hiện giờanh ta cònđau lòng không?"

Nữ đại gia:…

Lần trướcĐường Hinh nói với Vưu Hoan, cômuốn nhân thờiđiểmĐường Vực thất tình yếu lòng mà "tấn công."

Đường Hinh nghĩthầm, côcũng không rõ Đường Vực cònđau lòng hay giảbộ, dùsao côvẫn chẳng tấn côngđược…

Vưu Hoan rất bận, sau khi biết chắc côcóthểtới trợgiúp vào cuối tuần thìliền offline.

Đường Hinh nhìn account của Minh Chúc, mấy ngày nay cô ấyđãra nước ngoàiđểlấy tưliệu ngoại cảnh cho một bộphim,đúng lúc Lục Trác Phongđược nghỉphép, hai người họmải"tình chàngýthiếp"nên còn chưa cóthời gian online buôn chuyện.

Không nghĩnữa, làm việc.

Chủ đềcho kịch bản mới còn chưađược quyếtđịnh, côthửviết câu chuyện nhỏvềmột nhân vật nhưng viếtđi viết lại vẫn không thấy hài lòng.

Viết liền ba tiếngđồng hồmới rađược hơn năm trăm chữ,đọc lại vẫn không thấy hài lòng lạiảo não xoá đi.

Đường Hinh nhìn file tài liệu trắng xoámàphát bực, nhìnđồng hồthấyđã đến trưa, côtắt máy tính, cầmđiện thoạiđi lên tầng.

Phòng làm việc củaĐường Vựcở tầng 22, trênđóngoại trừhai phòng họp thì đều làphòng làm việc của lãnhđạo công ty, nhân viên bình thường không dễdàng lênđólàm phiền nhưngĐường Hinh làtrường hợp ngoại lệ. Từhơn một năm trước, khiĐường Hinh trởthànhđồngđội củaĐường Vực, chỉcần cóviệc côcóthểtrực tiếpđi lên tầng tìmĐường Vực, thưkýcũngđãquen mặt côtừlâu.

ThưkýTrần nhìn thấy cô, khách khícười nói:"Cô Đường, sếpĐường cònđang họp."

Vừa nói dứt lời, cửa phòng họp liền mởra.

Đường Vực vừa bước ra khỏi phòng họpđãnhìn thấyĐường Hinh. Thời tiết Bắc Kinh chỉvừa mớiấm lên, trời vẫn còn hơi se lạnh, cô đứng trước mặt anh, trên người mặc chiếcáo lông rộng thùng thình, một phần tóc vén lên búi thành búi nhỏtrênđầu, lộra khuôn mặt nhỏnhắn chỉbằng bàn tay của anh.Đường Hinh vàMinh Chúcđều làngười TôChâu, phải chăng những người con gái của vùng sông nước Giang Namđềuđược ban tặng làn da trắng nõn mịn màng nhưvậy. Lúc trước khiđoàn làm phimđi sưu tầm tưliệu thực tếbên quânđội trong khoảng một tháng, cả đoàn từ đoàn trưởng cho tới mấy côgái trẻ, ngoại trừ Đường Hinh vàMinh Chúc, ai cũngđen sạmđi nhiều.

"À, tôi không tìm sếp tổng." Đường Hinh cườiđáp lại:"Tôi tìm trợlýCao."

Đường Vực:"…"

Anh nhìn lúmđồng tiền dễthương trên mácôgái nhỏ, xuỳmột tiếng rồi lạnh mặt bướcđi.

Đường Hinh nhìn thấy anh, mắt liền sáng rực lên:"Chào sếp."

Đường Vực chỉlạnh nhạtđáp một tiếng"Uhm",đến liếc cũng không thèm liếc cômột cái, thân hình cao lớn lướt ngang qua cô, vềphòng làm việc.

…Lạnh lùng quá!

Ánh mắtĐường Hinh dõi theo bóng lưng của anh, nụcười trên mặt cũng nhạt dần, málúmđồng tiền nho nhỏcũng không còn hiện ra nữa.

Có điều vẫn phải lo việc chính trước. Cônhìn Cao Hằngđi phía sauĐường Vực, gương mặt lại tươi cười:"TrợlýCao."

Cao Hằng dừng bước, vẻmặt hơi nhăn nhónhìn cô, trongđầu cũngđoánđược côcó ý định gì. Chẳng lẽcô ấy thực sựsợanh ta nói cho sếp tổngđến mứcđósao? Anh ta nhớlại lúc trước khiĐường Vực còn theođuổi Minh Chúc,Đường Hinh tuy rằng không xuất hiện nhiều nhưng vẫn thường xuyên liên hệvớiĐường Vực, chủ đềcuộc nói chuyện luôn xoay quanh Minh Chúc.

Cao Hằng tự đặt mình vào hoàn cảnh của cômàsuy nghĩ, cảm thấy việc này thật sựquákhóxử.Đường Vực theođuổi Minh Chúc suốt hơn một năm,Đường Hinh không rõ đãthíchĐường Vực từlúc nào, bịkẹpởgiữa hai người kia trong khoảng thời gian dài nhưvậy,ắt hẳn côrất khổsở.

Bây giờcôlại tới nhờvảanh ta, chắc hẳn làvìlòng tựtrọng.

Nghĩthếkhiến cho anh ta bất chợt cảm thấyĐường Hinh cũng thật tội nghiệp.

Đường Hinh không biết bộnão của trợlýCao còđang hoạtđộng hết tốc lực nhưvậy, côlại cười,đôi mắt cong cong:"Anhđã ăn bữa sáng tôiđưa chưa?"

Đường Vực vừađi tới cửa, nghe thấy giọng nói dịu dàng của côthìlập tức nhíu mày. Givậy, theođuổiđànông màphảiđuổi theo tới tận phòng làm việc của anh taởtầng trên sao? Côkhông biết làm thếsẽ ảnh hưởng tới công việcà? Anhđóng cửa lại, nghiêm túc cân nhắc xem cónên khiển trách cômột trận không.

Ngoài cửa, Cao Hằngđắnđo một hồi rồiđáp:"Ăn rồi."

MắtĐường Hinh sáng lên:"Vậy làtốt rồi."

Ăn rồi cónghĩa làanh ta sẽkhông mách vớiĐường Vực vềchuyện kia.

Cao Hằng gậtđầu,Đường Hinh cũng vôcùng vui vẻ đi xuống tầng.

ThưkýTrầnđứng bên cạnh nhìn thấy màn này, ngơngẩn không hiểu, không kìmđược hỏi Cao Hằng:"Cô Đườngđưa bữa sáng cho anh sao? Vìlýdo gì?"

Sựthậtđương nhiên không thểnói ra, Cao Hằng mỉm cười:"Dùsao cũng không phải nhưcô đang nghĩ đâu,đừng suyđoán nhiều, làm việcđi."

ThưkýTrần:"…"

Nhiều chuyện títhìcólàm sao? Côta hừmột tiếng, quay sang thìthầm với thưký đồng nghiệp:"Đường Hinh chắc không phải muốn theođuổi Cao

Hằng chứ? Lúc trước tôi vẫn luôn cho rằng cô ấy thích sếp tổng, cô ấy lên tầng tìm sếp còn không cần hẹn trước, tôi còn tưởng…"

"Tưởng rằng giữa hai người họcógìmờ ám?"

"Chắc làkhông phải, lúc trước chẳng phải sếp tổng theođuổi Minh Chúc sao, nhưng cuối cùng lại không thành.Đường Hinh vàMinh Chúc lại làbạn thân, quan hệgiữa hai người họtốt nhưvậy, nếuĐường Hinh thực sựthích sếp tổng thìsao cóthểchấp nhận nổi? Sếp tổng theođuổi bạn thân của cô ấyđó! Cônghĩxem, bạn trai của cônlại theođuổi bạn thân của cô, côchấp nhận nổi sao?"

"Không chấp nhận…"

Thếnên, nếuĐường Hinh thực sựthích sếp tổng thìdũng khícủa cô ấy thậtđáng ngưỡng mộ.

Hơn nữa, sếp dường nhưcòn không có ýgìvới cô ấy.

Đường Hinh không biết gìvềđoạn"buôn dưa lê" ởtầng trên, công ởi vềvịtrícủa mình, nhớtới biểu cảm lạnh nhạt củaĐường Vực khi nãy, gụcđầu xuống thởdài.

Rốt cuộc cônphải làm sao mới khiến anh thích cô đây?

Côtựa lên bàn, dùng bút phác vài nét trên giấy, sauđóchụp một bứcảnh,đăng trong nhóm bạn bè.

Buổi tối,Đường Vực sau khiđi tiếp khách xãgiao vềđến nhà, tắm rửa xong thìmặc chiếcáo choàng tắm thoải mái,điđến phòng bếp rót nước. Anh cúiđầu xemđiện thoại, theo thói quen xem một loạt bàiđăng trong nhóm bạn bè.Đạiđa sốbàiđăng trong nhómđều bịanhẩnđi, vậy nên rất nhanh

sauđóanhđãnhìn thấy bàiđăng củaĐường Hinh, xemđược bức vẽphác hoạcủa cô.

Côvẽrất xấu, các nét xiêu xiêu vẹo vẹo,đứa cháu trai bốn tuổi của anh vẽcònđẹp hơn.

Nhưng vẫn cóthểnhìn ra bức tranh vẽmột ngườiđànông, một ngườiđànông không cókhuôn mặt.

Nghĩa làsao?

Đường Vực hơi tòmò, ngoài anh ra thìbạn bècủa côcũng rất tòmò.

Cómột biên kịch bình luận hỏi: Côvẽgìthế?

Nữ đại gia: Bạn trai của tôiđó.

Lại hỏi: [bĩu môi] Chẳng phải cô đangđộc thân sao? Hơn nữa sao bạn trai lại không cómặt mũi gìthế?

Nữ đại gia: Bởi vìtôi cũng không biết bạn trai tôi làai nha!

Côkhông biết liệuĐường Vực cótrởthành bạn trai của côkhông.

Thếnên lúc này bạn trai của côkhông cókhuôn mặt.

Đường Vực nhàn tản dựa vào bànăn, vạt trước củaáo choàng rũxuống cóthểmơhồnhìn thấyđường cong cơbắpẩn bên dưới. Anh nhìn bức tranh kia chăm chúnhư đang suy tư điều gì,đọc xong mấy bình luận kia của côthìbật cười, cho cômột like.

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 4: Không, Em Không Cần Người Khác, Em Chỉ Cần Anh Thôi!

Editor: Hannah

Em không cần ai khác, em chỉcần anh thôi,Đường Vực.

"Nhật kýnữ đại gia"

Đường Hinh chuẩn bị đi ngủ, nhìn thấy thông báo like, côngơngẩn nhìnđiện thoại. LiệuĐường Vực có đoánđược ngườiđànông không cókhuôn mặt màcôvẽchính làanh không? Nếu sau này hai người họthực sự ởbên nhau, liệu anh cóhối hận vềcái like này không?

Nghĩtới vẻmặt sa sầm của anh cô đột nhiên thấy buồn cười nhưng nhớtới vẻlạnh lùng của anh hồi chiều, côlại không cười nổi nữa.

Cũng cóthể, cả đời này anh vĩnh viễn không biếtđược bímật nhỏnày của cô.

Đường Hinh kéo chăn trùmđầu, nhưng làm cách nào cũng không chợp mắtđược. Những lúc côkhông ngủ được thường thích tưởng tượng ra nhiều loại kịch bản khác nhau, lúc nàyđầuóc côrất rối loạn, không hiểu vìsao rất cócảm hứng viết một câu chuyện.

Cảm giác này rất hiếm khi xuất hiện,Đường Hinh không dám ngủtiếp, lồm cồm bòdậy mởmáy tính, gõbàn phím tành tạch.

Th`ân kinh bịkích thích, côthậm chícòn không bu`ôn ngủ,đợiđến lúc côh`ôi th`ân thì đãlànăm giờsáng. Côsợhãi, vội vàng lên giườngđi ngủ.

Thứcđêm rất hại da nha!

Rất nhi`âud`ông nghiệp của côlàbiên kịch vàtác giả đ`âu cóthói quen thứcđêm, cónhững lúc cảm hứng dâng trào, viết li`ên một mạch tới sáng. Thờiđại họcĐường Hinh cũng rất hay thức khuya, lúcđó ỷvào sức mạnh tuổi trẻ, thức khuyađến mấy cũng khôngảnh hưởng gì, bây giờthìkhông thể!

Bởi vì Đường Vực từng khen côcólàn dađẹp, mặc dùcũng không hẳn làkhen cômàlàkhen Minh Chúc, nhân tiện gom thêm côvào.

Khiđó đang làgiaiđoạn chuẩn bịcho phim"Chống khủng bố",Đường Hinh vàMinh Chúcđược phân vào cùng một tổbiên kịch. Hai ngườiđ`âu làngười TôChâu, ngoại hình xinhđẹp, làn da mịn màng trắng nõn. Cómột l`ânđi liên hoan, mấy nhàsản xuất phim cũng tham gia, bọn họnóiđùa rằngĐường Vực bất công,đem hai nữbiên kịch xinhđẹp nhất trong công ty phân hết vào mộtđoàn. Khương đạo từng hợp tác vớiĐường Vực nhi`âu l`ân,đãquen thân với nhau nên cũng hùa vào góp vui, nói:"Không phải, làsếp tổng của chúng ta thiên vịngườiđẹp."

Mọi người thấy vậy cũng nói vài câu trêu chọc. LúcấyĐường Vực nhàn nhãng`ôiởghếchủtoạ,ánhđèn nhu hoàchiếu lên mái tócđen nhánh của anh, trong cảnh tranh tối tranh sáng, anh nhướng mày cười nói:"Ai không thích ngườiđẹp chứ?"

Mọi người vừa cười haha vừa tánđ`ông.

Đường Vực liếc nhìn Minh Chúc, vừa có ýdòhỏi vừa cóvài ph`ân bâng quomànói:"Sông nước Giang Namđúng làvùngđất sản sinh ngườiđẹp."

LúcấyĐường Vực cũng không biếtĐường Hinh cũng làngười TôChâu, chỉbiết côcóquan hệrất tốt với Minh Chúc.Đường Hinh khiđócũng không biếtĐường Vựcđang"giăng lưới", h ồn nhiên cười hìhìnói:"Em cũng làngười Giang Namđó."CôthíchĐường Vực, trước cảkhiĐường Vực thích Minh Chúc rất lâu.

Anh hơi giật mình.

Khương đạo cười tiếp lời:"Không phảiđang nói cảhai côsao?"

Đường Vực nghe xong thìlấy lại tinh th ần, cúiđ ầu cười cười.

Khiđó Đường Hinh li ền cảm thấy, mẫu người con gáiĐường Vực thích nhấtđịnh phải xinhđẹp. Minh Chúc xinhđẹp, thích mặc sườn xám, khíchất dịu dàng tao nhã, trong giới biên kịch nổi danh làmỹnhân sườn xám,Đường Vực thích cô ấy cũng làchuyện bình thường.

Đường Hinh biết mình cũng rất xinhđẹp nhưng côkhông giống Minh Chúc. Giống nhưVưu Hoan từng nói, Minh Chúc cóphong thái xuất chúng, còn côlại dễthương khiến người tađộng lòng.

Dùlàrau xanh hay củcải thìcũngđ ều có điểmđáng yêu.

Đường Hinh biết mẫu ngườiĐường Vực thích làngười nhưMinh Chúc.

Bất kểthếnào,đối với phụnữmànói, khuôn mặt làquan trọng nhất.

Côcòn muốn dùng gương mặt nàyđểquyến rũ Đường Vựcđó.

*****

Thứsáu, Cụcđiệnảnh Trung Quốc công bốsốliệu tổng doanh thu phòng vénăm ngoái là60.8 tỷnhân dân tệ, Thời Quangđạt doanh thu 16.839 tỷ, trongđócóba bộphimđiệnảnhđạt mức doanh thu trên 1 tỷ, tám bộvượt mức

500 triệu và39 bộvượt mức 100 triệu,đứng thứhai cảnước sau công tyđiệnảnh Hoa Th`ân.

Có đi`âu so với năm trước nữa thìdoanh thu của Thời Quangđãtăng gấpđôi.

Đường Hinh theo dõi sốliệu của công ty, trong lòng hơiảo não, tài sản củaĐường Vực lại nhảy vọt r`ài!

Bướcđi của anh quánhanh, côsợmìnhđuổi theo không kịp…

Tâm trạng còn đang chán nản, Lâm TửDu lạiđi tới, nói với vẻbất lực:"Dự án hôm qua trình lên lại khôngđược duyệt r`ài. Cônói xem rốt cuộc sếp tổng muốn quay kiểu phim gì?Đời sốngđôthị, trinh thám hay vẫn làquân sự?"

Đường Hinh liếc nhìn côta một cái r`ài thản nhiên nói:"Sếpđãnói không tức làkhông cókhảnăng thành côngđâu."

Công tyđiệnảnh vàtruy`ân hình Thời Quang trướcđây vốn làdo cha củaĐường Vực quản lý, nghe nói sau khi ChủtịchĐường phẫu thuật thìsức khoẻkhông tốt lắm nênđãv`êhưu, bốn năm trướcĐường Vực mới tiếp nhận vịtríquản lý. Truy`ân thôngđ`âu nói so với Chủtịch thìanh cómắt nhìn hơn, những hạng mục do anhđ`âu tư rất hiếm khi chết yểu.

Đường Hinh tinởanh.

Năm ngoái hai bộphimđiệnảnh mà Đường Vựcđảm nhiệm vịtrínhàsản xuấtđ`âu cómức doanh thu phòng vétrên 1 tỷ,đủ đểcho thấy anh cótài chọn kịch bản, cómắt tuyển chọnđạo diễn vàbiên kịch.

Côcũng không dám lấy kịch bảnđại cương màcô đãphác thảođưa cho anh xem…Sợbịanh phủquyết phũphàng r`ài cười nhạo.

Tới giữa trưa, côlại lặng lẽlên t`ầng trên.

ThưkýTr`ần vừa nhìn thấy cô đãcười tủm tỉm nói:"Chi`ều nay sếp tổng cóbuổi phỏng vấn, giờkhôngởcông ty."

Đường Hinh cười dịu dàng:"Vậy sao, thực ra tôiđịnh tìm trợlýCao."

Nói xong, côcũng khôngđể ý đến nụcườiđangđông cứng lại trên gương mặt thưkýTr`ần màcứthếxoay người rờiđi.

Thấy cô đi r`ồi, thưkýTr`ần mới quayđ`ầu"tám"chuyện vớiđámđ`ồng nghiệp:"Đường Hinh thực sự đang theođuổi trợlýCao sao?"

Côta cảm thấy côgáiĐường Hinh này quásức kỳquái, khiến người ta không hiểu nổi. Theo lýthuyết, sếp tổngđối với cô ấy khoan dung nhưvậy, chỉc`ần cóviệc làcóthểtrực tiếpđi tìm sếp, nhìn thếnào cũng thấy sếp rất coi trọng cô ấy, thếmàcô ấy lại chỉ để ýtới người trợlýbénhỏ?

ThưkýLưu nghĩnghĩmột lúc r`ồi nói với vẻkhinh thường:"Sếp tổng của chúng ta dễtheođuổi thếsao? Cônhìn xem mấy côdiễn viên trẻtrong giới showbiz kia, cóai không muốn cóquan hệvới sếp? Nhưng sếp vẫn luôn ghét bỏmấy loại ngườiđó, bây giờsao cóthể để mắt tới một biên kịch nhỏbénày?"

ThưkýTr`ần gật gù:"Nói cũng phải…"

Tục ngữnói"không cógiấy nào góiđược lửa". KhiĐường Vực theođuổi Minh Chúc cũng không h`ềgióng trống khua chiêng nhưng người nào cómắt cũngđ`ều sẽnhận ra. Từsau khi Minh Chúc nói mìnhđãcóbạn trai, mọi ngườiđ`ều hiểuđượcĐường Vực theođuổi thất bại.

Đường Vựcđườngđường làCEO của một công tyđiệnảnh lớn, cónhi`ều quan hệvới giới giải trí, hơn nữa ngoại hình lại cao lớnđiển trai, chính làchàng trai vàngđích thực, người trong công ty luôn rất quan tâm tớiđời

sống tình cảm của anh, cảgiới truyền thông vàpaparazzi cũng theo dõi xem anh sẽhẹn hòvới diễn viên trẻnào.

Trong buổi phỏng vấn, người phóng viên hỏi:"Vìsựquan tâm củađôngđảo khán giảtôi xin phépđược hỏi một câu, Tổng giámđốcĐường hiện nay vẫnđộc thân sao?"

Đường Vực dáng vẻnhàn nhãdựa vào ghếsô-pha, buổi phỏng vấn nào cũng hỏi câu này, anh nhếch mép cườiđáp:"Đúng vậy, tôiđộc thân."

Phóng viên cười nói:"Thực ra tôi rất tòmò, anh thích hình mẫu con gái nhưthếnào?"

Mấy năm nay tinđồn vềĐường Vực khôngít nhưng vềcơbảnđềuđược chứng minh làgiả. Thường thìtinđồn tung ra trước, lời thanh minh nói ra sau.

Một vịTổng giámđốc mới 27 tuổi, tài sản lênđến hàng tỷnhân dân tệ,đẹp trai tài giỏi, thật sựkhông thểkhông khiến người ta tòmò.

Trongđầuđường Vực chợt thoáng hiện lên một bóng dáng mơhồnhưng quánhanh khiến anh không kịpđịnh hình, anh trầm mặc hai giây rồi cười nhạt nói:"Không nói rõ được, cái này tuỳcảm giác thôi."

Lúc phỏng vấn xongđãlàchạng vạng.

Đường Vực suy nghĩmột lúc rồi bảo tài xếlái xe vềnhàhọ Đường.

Tài xếdừng xeởtrong sân lớn nhàhọ Đường.Đường Vựcđẩy cửa bước xuống xe, vừađi tới cửađãnghe thấy tiếng mẹanh – bàTăng Uyển –đang càm ràm:"Tài sản tăng gấpđôi thìsao? Ngay cảbạn gái cũng không có, mẹ đãnóiđểmẹsắp xếp cho, nócòn không thèmđể ý."

Em gái nhỏcủa anh cười hìhìnói:“Mẹ, mẹ đừng lo cho anh. Anh cóngười màanh thíchđấy, chỉcó điều làtheođuổi khôngđược bị đá, bây giờchắc làcònđangđau thương khóc thầm.”

Đường Vực:“…”

Sắc mặt anh trầm xuống, cóvẻkhóchịu.

“ĐườngĐinhĐinh, em nói thêm câu nữa thửxem.”

Anh lạnh lùngđi vào.

ĐườngĐinhĐinh kêu lên, vội vàng quayđầu nhìn anh tỏvẻvôtội:“Em còn chưa nói gìmà.”

Đường Vực liếc em gái một cái sắc lẹm, bỗng nhiên anh nhớtớiĐường Hinh, cônhóc kia cũng giống như ĐườngĐinhĐinh, kểxấu người khác màcòn ra vẻvôtội, còn thích nói lờiđâm chọc, nói dối cũng hợp tình hợp lý. Nghĩ đếnđây anh lại nhíu mày,Đường Hinh cónhiều khuyếtđiểm thếsao?

Tăng Uyển khi nãy bịgiật mình giờcũng hoàn hồn lại, vội dòhỏi:“Con theođuổi ai màbị đá?”

ĐườngĐinhĐinh xua tay tỏvẻmình không biết gì.

Đường Vực lại liếc qua khiến côbésợhãi rụt cổ.ĐườngĐinhĐinh năm nay mới 22 tuổi, cònđang làm nghiên cứu sinh, thường ngàyĐường Vực rất yêu chiều em gái nên cũng không mắng gìthêm màchỉ đáp cho qua:“Qua rồi mẹ, mẹcũngđừng hỏi nữa. Còn nữa,ĐườngĐinhĐinh, chuyện này vềsauđừng cónói bậy nữa.”

Anh còn cóthểdiện nữa hay không?

Cả đám người cứsuốt ngày lải nhải chuyện này.

ĐườngĐinhĐinh nói th ầm:“Cũng không phải do em tung tin, làdo hội anh Hoắc nói ra, anh muốn trách thìphải trách mấy người anh em cây khế đó.”

Mấy tênđócòn tạo riêng một nhóm chatđểcười nhạo anh sao?

“Nghe nói cậu ta còn tìm bạn thân của côbé đónhờhỗtrợ, chơi chiến thuật nội gián, hahahaha!”

“Lớnđ ầu r ồi màcòn trẩu thếkhông biết!”

“Ơthếmàcòn theođuổi những hơn một năm! Cười chết tao! Nếu làtao thìcókhi con cũngđẻxong r ồi,đến giờnày chúng màyđ ều phải dốc ti ền quàmừng hết r ồi.”

Đường Vực nhíu mày, lấyđiện thoại ra xem lướt qua, trong nhóm bây giờkhông cóai nhắn tin, anh lục lại tin nhắn cũ. Mẹnó đúng làchếnhạo thật!

ĐườngĐinhĐinh nhìn anh bằng vẻ thương cảm:“Anh…”

Đường Vực lạnh lùng quát:“Bỏcái vẻthương hạiđấyđi cho anh.”

ĐườngĐinhĐinh lập tứcđổi sắc mặt, sauđólại nói:“Không sao màanh, nếu anh thích bạn gái làbiên kịch thìtrong công ty còn rất nhi ều người mà.Đổi sang người khác là được.”

“Được r ồiđược r ồi,đừng nói nữa.”Tăng Uyển thấy sắc mặt con trai không tốt, vội vàng kéo tay con gái nói:“Vàoăn cơmăn cơm.”

Sắc mặtĐường Vực vẫn rất khócoi,ăn cơm xong cũng v ềnhàluôn.

Anh vừađi thìTăng Uyểnđãkéo tay con gáiýnhỉhỏi:“Con nói người màanh con thíchđãtheođuổi một thời gian dài màvẫn không thành?

Ngườiđóthếnào, sao tiêu chuẩn lại cao nhưvậy?Đến anh con màcũng không vừa mắt?"

ĐườngĐinhĐinh cười hìhìlấyđiện thoại ra xem:"Mẹ, con cho mẹxemảnh, rất xinhđẹp."

Tăng Uyển cúiđầu lại gần,ĐườngĐinhĐinh mởlịch sửtròchuyện WeChat cho bàxem rồi nói:"Chị ýrấttít khi chụpảnh, con phải nhờtrợlýcủa anh Hoắc gửi chođấy, mẹxem. Nghe nói người anh theođuổi cùng bạn thân của chị ấy làhai nữbiên kịch xinhđẹp nhất công ty, cảhai ngườiđều xinhđẹp."

"Làngười nào?"Tăng Uyển nhìn hai bứcảnh.

ĐườngĐinhĐinh chỉvào một bứcảnh rồi nói:"Làngười này, cười rất ngọt ngào, trên mácòn cólúmđồng tiền."

"Đúng ra xinhđẹp thật nhưng màlàm cao quárồi…"Tăng Uyển nhìn kỹbứcảnh rồi nhíu mày nói:"Con trai tađẹp trai nhưvậy, lại còn làCEO của công ty lớn, còn chưa xứng với côta sao? Sao lại còn từchối chứ?"

"Mẹ, người ta thích người khác rồi." ĐườngĐinhĐinh giải thích:"Thật ra con cảm thấy bạn thân của chị ấy cònđẹp hơn, con thích người này…"

Lúc nàyĐườngĐinhĐinh hoàn toàn không biết, lúc trợlýcủa Hoắc ThầnĐông gửiảnh cho côcũng không quá để ý, chỉnói người trong bứcảnhđầu tiên làMinh Chúc nhưng thực ra người trongảnh lại là Đường Hinh. Do lúcanh ta gửiảnh, tín hiệu internet không tốt nên bứcảnhĐường Hinhđược gửiđi trước,ĐườngĐinhĐinh cũng vìthếmànhận nhầm người.

*****

Đường Vực v`ới nhà, tắm rửa xong thìnỗi bực bội trong lòng cũng vơi bớt. Anh cóthói quen trước khiđi ngủsẽlướt xem bàiđăng của bạn bè, ngón tay dài hơi mất kiên nhẫn lướt trên diđộng, dòtìm người màanh muốn tìm.

Nữ đại gia: Quyết tâm tập thểdục, sau ba tháng không giảm béo sẽ làmkẻnghèo hèn.

Đường Vực thật không hiểu nổi logic trongđ`âu cô, vìsao giảm béo không thành lại biến thành kẻnghèo hèn? Anh nhìn tấmảnh cô đăng, là ảnh chụp trong một câu lạc bộthểhình, khung cảnh trông rất quen, làcâu lạc bộanh thườngđến.

Thông thường, mỗi khiĐường Vực có đi`âu gìkhông hiểu thìcũng córất nhi`âu người không hiểu giống anh. Quảnhiên cóngười hỏi:"Vìsao giảm béo không thành công lại biến thành kẻnghèo hèn?"

Nữ đại gia: Bởi vìnhan sắc của phụnữchính làthứtài sản quýgiánhất!

Đường Vực:"……"

Côngói hình nhưcũng cólý, bộnão của côvận hành rất kỳquái, kiểu gìcũngđưa rađượcđápán.

Đường Vực lại bất giác bật cười.

Kếhoạch tình cờgặp gỡ ởcâu lạc bộthểhình củaĐường Hinh tối nay thất bại khiến côcóhơi thất vọng. Phíthành viên một năm của câu lạc bộ đó đắt cắt cổ, nếu không phải vìbiết mỗi tối thứsáu vàthứbảyĐường Vựcđ`âuđến câu lạc bộtập luyện thìcôcòn lâu mớiđăng kýthành viên, dùsao côcũngđâu cóthích vậnđộng.

Không ngờhai tu`ần r`ồiđ`âu không gặpđược.

Nhưng côvẫn chưa từbỏ ý định. Chiều ngày mai sau khi tới công ty thiết kếnội thấtđểkýhợpđồng giao chìa khoá, côsẽtiếp tục tới câu lạc bộ, chỗ đócũng rất cao cấp, phòng nghỉcóvách ngăn riêng tư, bên trong còn cóbánđồăn uống.

Đường Hinh mua một suấtăn, tìm một vịtríbên cửa sổngồi xuống, giải quyết xong bữa tối thì đi thay quầnáo.

Đường Vực vừa tới câu lạc bộ,đangđịnh vào phòng tập luyện riêng thìthấy một bóng dáng quen thuộcđang tập trên máy chạy, mái tócđuôi gà đangđungđưa theo nhịp bước chân, trang phục tập luyện bósát làm lộra vòng eo thon nhỏtrắng nõn.

Ánh mắt anh từeo chậm rãi lướt xuống dưới.

Vòng ba cũng rấtđẹp.

Anh tiến lại gần, hai máy tập bên cạnhđang không cóngười, nhìn lướt qua con sốhiển thịtrên máy củaĐường Hinh.Đãchạyđược 30 phút rồi.

“Không tệ, thếmàchạyđược những 30 phút.” Đường Vực chậm rãi nhảtừng chữ.

“……”

Đường Hinh nghe thấy giọng nói của anh, chân run lên suýt nữa ngãvăng ra ngoài.Đường Vực nhanh tay tóm lấy cô, thấy côcònđang giật mình hoảng sợchưađứng vững thìmắng khẽ:“Này, em muốn ngãchếtà.”

Đường Hinh tròn mắt nhìn anh, anh mặcđồtập màuđen cùngáo thun, cóthểnhìn thấy chuyểnđộng của cơbắp, không quálực lưỡng nhưng dáng người cao lớn mạnh mẽ, rất cóphong thái, làmột chiếc mắc treo quầnáo cao cấp.

Đây làlần đầu tiên côнhìn thấyĐường Vực mặcđồtập,ánh mắt hơi bối rối:“Sếp làm em sợmuốn chết…”

Côcòn tưởng rằng anh sẽkhông tới.

Đường Vực khôngđể ý đáp:“Mới thếmà đãdoạ được em? Tôi còn tưởng em to gan lắm cơ.”

Đường Hinh bước xuống khỏi máy tập, cólẽdo vừa chạy xong, da cô ửng hồng lên,đôi mắt to tròнđen láy, khiđôi mắt chuyểnđộng rất cóthần thái linhđộng, côvui vẻnói:“Bởi vìsếpđột nhiên xuất hiệnđó.”

Đường Vực hơi nhếch khoémiệng, quay ngườiđi vềphía phòng tập luyện riêng.

Đường Hinh nhìn theo bóng người cao lớn phongđộ, phát hiện ra xung quanh cókhôngítánh mắtđang dõi theo anh, nghĩtớiĐường Vực cũng phần nàođó được coi làngười của công chúng, côvội vàngđi qua,“Sếpđiđâuđó?”

“Tới câu lạc bộthểhình thìcòn cóthểlàm gì?”

Anh cũng không quayđầu lại,đi vào một gian phòng tập luyện riêng.

Đường Hinhđi theo phía sau anh,Đường Vực cũng khôngđóng cửa, anh làm vàiđộng tác khởiđông, quayđầu nhìn côhỏi:“Đi theo tôi làm gì?”

Làm gì á? Em tớiđây làvìanhđó!

Đường Hinh nhớtới tin tứcđăng trên báo hôm trước, gương mặt tươi cười nói:“Chúc mừng sếp, tài sản cánhân lại nhiều thêm rồi.”

“Cảmơn.”

Đường Vực khởiđộng làm nóng người, thấy côcònđứngđó, nhướng mày nói:“Em cònđịnhđứngđây nhìn sao?”

Đường Hinh thản nhiên nói:“Vâng, em chạyđủ30 phút rồi.”

Thực ra mới chỉchạy có20 phút, 10 phútđầu là đi bộ, có điều côsẽkhông nói thật ra.

“Em cùng sếp nói chuyện phiếmđi.” Đường Hinh tìm cáiđệm ngồi xuống, nhìn anh nói:“Dùsao thì em cũng không cóviệc gìlàm.”

“Đềtài kịch bản nghĩra chưa?”

“……”

Đúng là ông chủ, mỗi giây mỗi phútđều chỉnghĩtới chuyện công việc.

Đường Hinh im lặng vài giây rồi ngẩngđầu nhìn anh nói:“Chưa, em…”

“Ờ?” Đường Vực lười nhác tựa vào máy tập, nhìn dáng vẻbối rối của côcóphần thích thú, cười khẽ:“Em muốn làm gì?”

Lúc trước khiĐường Hinhđồngýlàmđồngđội hậu thuẫn cho anh, tuy rằng không nói rõnhưngđúng làanh cóhứa hẹn với cômấyđiều kiện, vídụnhưanhđểcho côlựa chọn dự án kịch bản màcôthích hoặc cho côlàm biên kịch chủchốt, anh cũng cóthểcho cômột cơhộiđểthử.

Nhưng màtrước nayĐường Hinh chưa từngđềcập tới.

Đường Hinh ngồi trênđệm, hai tay chống cằm, khuôn mặt nhỏnhắn ngước nhìn anh, giọng nói dịu dàng:“Đường Vực, nếu em cóthểviếtđược một kịch bản khiến anh hài lòng, anh làm nhàchếtác cho em có được không?”

Đường Vực hơi bất ngờ, khôngđoánđược côlại yêu c`ầuđi`ều này, anh cụp mắt nhìn cô, cười nói:"Được,đợi kịch bảnđược phêduyệt r`ồi nói."

Đường Hinh không biết anh cóhiểuýcủa côkhông, côngiêm túc lặp lại:"Không phải lànhàsản xuất màlànhàchếtác."

Rất nhi`ều người thường nh`ầm lẫn giữa nhàsản xuất vànhàchếtác nhưng thực ra cósựkhác biệt rất lớn.

Nhàsản xuất phụtrách giaiđoạnđi`ều tra thịtrường band`ầu r`ồi quyếtđịnh có đ`ầu tưhay không, quyếtđịnhđ`ầu tư r`ồi mới mời nhàchếtác.

Đểcóthểlàm nhàchếtácđòi hỏi phải hiểu kịch bản, nắm rõthịtrường, gặp gỡ đoàn làm phim, theo dõi tiếnđộquay phim, giám sát côngđoạn chếtác vàphát hành, quan trọng nhất làdựtính và đi`ều chỉnh thời gian tiếnđộ,đểbất kểlàphimđiệnảnh hay phim truy`ền hìnhđ`ều cóthểhoàn thành trong một khoảng thời gian hợp lýtheo dựtính. Trong quátrình quay phim, mọi quyếtđịnh của nhàchếtácđ`ều rất dễlàmảnh hưởng tới chất lượng phim, làmột vịtríkhông thểthiếu.

Nói cho dễhiểu thìmột bên chi ti`ền còn một bên làm việc.

Kịch bản do côviết ra không chắc sẽ được Thời Quang thông quađểquyếtđịnhđ`ầu tư, cho dùcó đ`ầu tưcũng không dám chắc anh sẽphụtrách chếtác. Thời Quang còn rất nhi`ều ngườiđảm nhiệm vịtrínhàsản xuất vànhàchếtác,Đường Vực bận rộn nhưvậy, yêu c`ầu cũng cao, kịch bản do côviết ra không chắc sẽlọt vào mắt anh.

Mà đi`ều cômong muốn làcôvàanh cóthểcùng nhau hoàn thành một bộphim.

Cócái cónày, sau này mỗi khi côviết kịch bản cóvấnđ`ềgì đ`ều cóthểthảo luận cùng anh,đểhoàn thành một bộphimđiệnảnh hoặc truy`ền hình, từlúc

chuẩn bịkịch bản cho tới lúc hoàn tất cảnh quayđóng máyít nhất cũng c`ần hơn một năm, côsẽcórất nhi`ều thời gian bên cạnh anh.

Đường Vực dáng vẻvẫn nhàn nhãnhưlúc trước, hơi nheo mắt nhìn cô,Đường Hinh bịanh nhìn nhưvậy lại chột dạ, cúiđ`ầu bĩu môi nói:"Được r`ồi, em cũng biết thương lượng với sếp không dễnhưthế, lúc trước sếp cũng chỉvội vàng nhờem giúp sức, cuối cùng người cũng không theođuổiđược…"

"……" Đường Vực hít một hơi thật sâu r`ồi nói:"Đường Hinh."

"Vâng?"Côngẩngđ`ầu.

Đường Vực nhìn thẳng vào côr`ồi nói:"Tôiđ`ồngývới em, dùcho tôi không sắp xếpđược thời gian, cũng sẽchỉ định người khác…"

Đường Hinh vừa nghe anh nói sẽchỉ định người khác thìvội vãkêu lên:"Không, em không c`ần người khác, em chỉc`ần anh!"

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 5: Khẳng Định Khi Nãy Cô Vững Vàng Như Chú Chó Già

Editor: Hannah

Đường Vực, hôm nay em không vui.

Em muốn chiến tranh lạnh mấy ngày.

"Nhật kýnữ đại gia"

Giọng nói dịu dàngêmái văng vẳng trong căn phòng tập nhỏbé.

Không gian tĩnh lặng trong ba giây.

Cảm xúc củaĐường Vực trởnên rối loạn, không lẽcảm nhận lúc trước của anh là đúng hay sao? Anh lấy lại tinh thần, nheo mắt nhìnĐường Hinhđang ngồi trênđệm tròn mắt nhìn mình, cực kỳchậm rãi nhấn mạnh từng từ:"Em chỉmuốn tôi?"

Đột nhiênđôi mắtĐường Hinh mởlớn nhưnhận rađiều gì, trong lòng càng giật mình hoảng sợnhưng trước khiĐường Vực kịp nghi ngờvềphảnứng của côthìbiểu hiện hoảng hốt lại lập tức biến mất. Côngheanh nói xong chỉhơi ngượng ngùng cười cười rồi giải thích:"Không phải, không phải,ýem làchỉmuốn sếp làm nhàgiám chếcho em. Bởi vìnăng lực của sếp rất'quái vật', năm ngoái những phim do sếp làm giám chếtổng doanh thu vượt 5 tỷ.Đối với em, sếp làngười xuất sắc nhất, hơn nữa em

cũng thân quen với sếp nhất, thếnên em chỉmuốn sếp…”Côngập ngừng một chút rồi bổsung thêm“Chỉmuốn sếp làm giám chếcho em, giúp em chếtác một bộphim do chính em làm biên kịch, có được không?”

“Sếp không cần chỉ định người khác, em chỉtin tưởng sếp.”

Côlại nhấn mạnh một lần nữa,đôi mắt mởto nhìn anhđầy mongđợi, tựa nhưcó ánh sáng lấp lánh bên trong.

Đường Vực tựa lưng vào máy tập thểhình, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhìn thẳng vào cô, vẻmặt hoài nghi:“Chỉcóvậy thôi.”

Đường Hinh ra sức gậtđầu:“Đúng vậy.”

Đường Vực hơi nghiêngđầu, không nhìn côữa cũng không biếtđang nghĩgì.Đường Hinh lặng lẽnhìn anh, trong lòng hơi lo lắng. Một lát sau, anh bỗng nhiên quay lại nhìn cô, cười khẽrồi nói:“Nếu tôi khôngđồngýthìsao?”

Đường Hinh:“……”

Côchớp chớp mắt vài cái rồi thẫn thờ.

Cô đãphải suy nghĩrất kỹrồi mới hỏiĐường Vực, cô đoán 80%Đường Vực sẽ đồngýgiúp cô. Nhưng sao lại thành ra thếnày? Cô đãlà đồngđội hậu thuẫn choĐường Vực những hơn một năm, côbiết anh làngườiđãnói làlàm, việc anhđãhứa với cô, chỉcần cômởlời, anh nhấtđịnh sẽ đồngý.

Dùrằng lời hứa củaĐường Vực lúcấy chỉ đơn thuần là điều kiện traođổi.

Lúcấy côchịu chấp nhận giúp anh hoàn toàn không liên quan gìtới vấnđềlợiích màchỉ đơn thuần muốn cóthêm chút cơhội gần gũi với anh

làtốt r`ồi.

Thếmàgiờanh lại nói khôngđ`ồngý?

Sao anh lại khôngđ`ồngý?

Đường Hinh bỗng cảm thấy rất tổn thương, cômím chặt môi sauđótrừng mắt nhìn anh quát:"Đường Vực, anh là đ`ồqua c`ầu rút ván!"

Đường Vực nởnụcười giễu cợt bản thân:"Thếtôiđãquađược sông h`ồi nào?"

Đường Hinh:"……"

Cóquađượcđâu, chảbị đábay xuống sông r`ồiýchứ.

Côcắn môi lại quát:"Anhđườngđường là ông chủcủa công ty lớn, tài sản cánhân lênđến cảchục tỷ, anh nói thếmàkhông biết xấu hổsao? Hợp tác không thành thìvẫn còn nhân nghĩa. Anh không sợngười khác biết sẽmất mặt lắm sao?"

Đường Vực:"……"

Anh nhìn cô, khoémiệng khẽnhếch lên cười lạnh nhạt:"Em biết tôi là ông chủvậy màvẫn dám hung hăng ghênhỉ? Cónhân viên nào dám nói chuyện vớiông chủnhưthếkhông? Nếu làngười khác thì đãbị đuổi việc r`ồi."

Đường Hinh nuốt nước bọt, nghĩth`ầm nếu làngười khác, cô đãchẳng mất công"giăng bẫy"nhưthế đâu.

Cô ủrũcúiđ`ầu, dáng vẻtủi thân, ngay cảgiọng nói cũngỉu xìu, th`ầm thì:"Vậy rốt cuộc anh có đ`ồngýhay không?"

Đường Vực lại im lặng, nếu côchỉmuốn làm biên kịch chủchốt, thậm chínói muốn quay một bộphim, anhđều cóthểcùng côbàn luận kỹcàng cẩn thận, thậm chíkểcảkhi dự án khôngđược công ty thông qua, anh cũng cóthểgiúp côtìm mối quan hệhợp tác.

Nói chung,Đường Vực làngười sống rất cónguyên tắc, anh tự ápđặt cho bản thân rất nhiều quy củ, cũng cho phép mình cónhững sởthích riêng. Giống mẫu người phụnữlýtưởng, anh thích người nhưMinh Chúc, dịu dàng nhưngđồng thời cũng cónét cátính sắc sảo.

Đúng làanh không dễdàng hứa hẹn với aiđiều gì. Anh làmột thương nhân, chưa bao giờhứa suông, cũng tuyệtđối không xửsựquámức cứng nhắc, mọi việcđềuđểchừa mộtđường lui cho bản thân.

Đường Hinh nhìn anh mong ngóng tới cay cả đôi mắt, ngay lúc cô đãhoàn toàn tuyệt vọng,Đường Vực lạiđứng thẳng người, thản nhiên nói:"Tôi cóthểgiới thiệu cho em một nhàchếtác thích hợp với kịch bản của em, cũng cóthểgiúp em tìm nhà đầu tư, có điều…"

Có điều…

Có điều gìchứ?

Có điều anh không thích cô, nếu không thì đãkhông chần chừmà đồngýrồi.

Đường Hinh không muốn nghe tiếp nữa, cô đứng bật dậy, hắng giọng rồi nói:"Sếp khôngđồngýcũng không sao, dùsao em cũng chỉnói qua vậy thôi, sếp cứcoi nhưem chưa nói gì đi."

Thực lòng côkhông phải muốn kiếm chác lợiích gìtừanh, côchỉmuốn anh thôi, dùng cách này khôngđược, côsẽtìm cách khác.

Đường Hinh nói xong liền quay người đi ra.

Đường Vực nhìn theo, trầm giọng gọi: "Quay lại."

"Sao vậy?" Đường Hinh quay đầu lại.

Đường Vực vốn định nói nếu kịch bản của cô thực sự tốt, anh sẽ đồng ý làm nhà giám chế nhưng lại bị cô đột ngột ngắt lời, bây giờ những lời này không tiện nói ra nữa, mà cũng nói không được, dựa theo tính cách của anh lúc trước, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý với yêu cầu của cô.

Anh mỉm cười, lại vui vẻ hỏi: "Không phải em muốn nói chuyện phiếm cùng tôi à?"

Đường Hinh vênh mặt kiêu ngạo như một nữ vương nhìn anh, nói: "Vừa nãy tâm trạng em tốt nên mới muốn cùng sếp nói chuyện."

Giờ tâm trạng không tốt.

Cái cóc khô thèm mở miệng với anh.

Cô lè lưỡi với anh, rồi dứt khoát quay người bỏ đi, vài giây sau đã không thấy bóng dáng đâu.

Đường Vực lại tựa vào máy tập thể hình, sắc mặt lạnh như băng, anh hơi quay đầu, nhìn tấm gương trên bức tường đối diện, trong đầu hình dung lại vẻ mặt của cô khi nãy, vừa thận trọng vừa tổn thương, vừa nghiêm túc vừa tủi thân, vừa giận dữ lại vừa kiêu ngạo.

Còn làm mặt xấu theo kiểu "Bà đây không vui, không thèm nói chuyện" nữa.

Những hình ảnh sinh động cứ lần lượt tái hiện trong óc anh, khiến anh phải bật cười.

*****

Đường Hinhđi tới cửa, nhớlại biểu hiện vừa rồi của bản thân, khẳngđịnh khi nãy côvững vàng nhưchúchógià,Đường Vực chắc hẳn không nghi ngờgì đâu nhỉ? Côtựtrấn an bản thân,đi lấy túi xách ra về.

Vềđến nhà, tiếngâm báo trong nhóm Wechat ba người vang lên. Minh Chúcđãvề!

CôchủMinh: Tớvềrồi!

Vưu Tiểu Hoan:Ôm ôm. @ Nữ đại gia,đừng quên ngày mai tới trông cửa hàng giúp mìnhđấy.

Đường Hinh nằm vật ra giường, vềnhàthích thật.

Côkhông cótâm trạng nào lên mạng buôn chuyện, liền cầm quầnáođi tắm rửa, rồi gọi một suất cơm. Cơm giao tới nơi rồi lại không nỡ ăn, vật vãmới tới câu lạc bộtập một lần,ăn một bữaănđêm này thôi làcoi nhưcông toi.

Cônuốt nước bọt nhưng vẫn quyết tâm cất hộp cơm vào tủlạnh.

Vìsắcđẹp vàtiền tài, khôngăn.

*****

Chín giờsáng hôm sau, chiếc xe Macan củaĐường Hinh dừng trước cửa một văn phòng. Văn phòng không lớn lắm, vịtrícũng không phảiđắcđịa,ưuđiểm duy nhất làcóthể đỗxe. Cô đẩy cửa bước xuống xe, thấy Vưu Hoanđang cúi người mởkhoácửa. Vưu Hoan cao 1m72, eo thon chân dài, thân hình nhưngười mẫu. Tiết trời tháng ba, cô ấy mặc một

chiếcáo khoác rộng thùng thình, bên trong mặcáo lông crop-top cùng quần cạp trễ, khoe lớpáo khoác vàvòng bụng thon nhỏ.

Đường Hinh bước tới,đưa tayđịnh sờthử, miệng nói:"Cậu không lạnhà?"

Vưu Hoan bĩu môi, hấtđầu nói:"Nếu cậu cócáiáo khoác nhưthếnày thìcậu cũng sẽmuốn khoe thôi.

Đường Hinh:"……"

Côkhông cómớiđau.

Vưu Hoan cười vui vẻ, vừa mởcửa vừa nói:"Cậu chưaăn sángà?"

Đường Hinhđi theo sau, híhửngđáp:"Chưa nha, mình tới giúp cậu trông cửa hàng cảmột ngày, không phải cậu nên mời cơm mình sao?"

Vưu Hoanđã đoánđược từtrước, côlấy từtrong túi xách một chiếc hộp xốpđưa choĐường Hinh, nói:"Sinh tiên*."

* Sinh tiên: bánhbao chiên nước. Cách làm:https://cookpad.com/vn/cong-thuc/7402781-banh-bao-chien-nước-dai-loan?fbclid=IwAR1vR2HbpEq5eRVdVHfG8AdPSHz1XWsrhrWoM_85joZaWGRENaaOQivCAQ4

(Hình minh hoạ)

20180118093210_86676

Đường Hinh vui vẻcầm hộpđểxuống quầy, mởra vừaăn vừa nhìn Vưu Hoan bận rộn kéo rèm cửa, thay quầnáo trên người ma-nơ-canh. Tới khiĐường Hinhăn xong, Vưu Hoan cũngđãdọn dẹp xong cửa hàng cho

ngay ngắn, cô ấy vừa nhìnđồng hồvừa thu dọnđồđạc,đầu cũng không kịp ngẩng lên mànói:"Vẫn giống nhưtrướcđây,đồphụkiện dây lưng các loại cậu cứbán tầm mấy trăm,áo trên giákhông dưới hai nghìn,áo khoác không quámột trăm ngàn, nói chung cậu cứtuỳ ýra giá, bánđược thìbán, không bánđược thìthôi."

"Đượcđó, mình thích nhất làbán kiểu này."

Đường Hinh ném hộp xốp rỗng vào thùng rác, lýdo cô đồngýtới giúp trông cửa hàng thật ra rấtđơn giản, Vưu Hoan cùng bạn bánđồtựthiết kế, mỗi mẫu chỉcómột chiếc duy nhất, giábán ra cũng không cố định, vui vẻthìbán nhiều, không thìbánít.

VídụnhưlúcĐường Hinh tâm tình vui vẻ, lại gặpđược khách hàng xinhđẹp thìsẽrộng rãi bán giảm giámột chút. Còn nếu tâm tình không vui thìchỉcần thấy ai cóvẻcótiền sẽlập tức"cắt cổ", bánđồkiểu này cực kỳthoải mái.

Thậtđúng lúc…tâm trạng của côhôm nay không tốt.

Những cửa hàng kiểu nhưthếnày rất khócóthểtồn tạiđược lâu, không phải nhãn hiệu nổi tiếng, giálại cao, cónhiều người mua mới làchuyện lạ. Nếu không phải nhờcó Đường Hinh vàMinh Chúc hỗtrợquảng cáo, cộng thêm kêu gọi nhiều người cùng cốgắng thìe rằngđã đóng cửa từlâu rồi. Bây giờcửa hàngđãcómột sốlượng khách quen nhấtđịnh, lànhững tiểu thươnhàgiàucùng một sốngôi sao nổi tiếng, cũng do quầnáoở đây mỗi mẫu mãchỉcómột chiếc duy nhất, mặcđiđâu cũng không sợbị đụng hàng.

Vưu Hoan liếc nhìnĐường Hinh, nhướng mày hỏi:"Hôm nay tâm trạng cậu không tốt?"

Đường Hinh bĩu môiđáp:"Bình thường."

“BịTổng giámđốcĐườngức hiếp sao?”

“……”

“Anh tađãlàm gì?”

Chuyện này không thểdùng dăm ba câu màkểrõ được,Đường Hinh thấy Vưu Hoanđãchuẩn bịxong xuôi chuẩn bịrờiđi thìxua tay nói:“Thôiđểnói sau, cậuđi trướcđi.”

Vưu Hoan lại nhướng mày với cô:“Mìnhđi rồi, nếu hôm nay cókhách ghéqua thìcậu cũngđừng“chặt chém”người ta quá đáng.”

Dùcólàtiểu thưnhàgiàu cũng không thểquánặng tay, hét giáquácao sợrằng lần sau người ta chẳng thèm quay lại.

Cho nên Vưu Hoan chỉcầu mongĐường Hinhđừng quátàn nhẫn.

Đường Hinh liền ra dấu OK.

Vưu Hoanđi rồi,Đường Hinh một mìnhđứng ngoài ngónghiêng cửa hàng bên cạnh, nhàbênđódanh tiếng khôngđược tốt cho lắm, nghe nói làbuôn bán lỗ, chẳng cókhách vào bao giờ.

Cônhìn một hồi rồi lại chán nảnđi vào, mởmáy tính tiếp tục viết kịch bản, tuy rằngĐường Vực khôngđồngýlàm nhàgiám chếcho cônhưng côvẫn muốn tranh thủviết kịch bản.

Suốt cảbuổi sáng cửa hàng vẫn không cókhách,ăn xong cơm trưa,Đường Hinh lại gục xuống bàn chợp mắt một lúc, nhàn rỗi tới mức mọc rêu trên người.

Cuối cùng, lúc bốn giờchiều, một chiếc Maserati trịgiáhơn 2 tỷ đỗbên ngoài cửa hàng!

MắtĐường Hinh sáng lên, nghĩthầm"Con mồi tới rồi!"

Côvội vàngđứng lên, sửa sang lại quầnáo tóc tai, duyên dángđi ra khỏi quầy, tới trước cửađón khách.

Hai côgái trẻxinhđẹp, trangđiểm kỹcàng bước xuống xe, nhìn ngoại hình chỉtầm hai mươi tuổi, trên tay xách túiđồcủa nhãn hiệu nổi tiếng, cùng bước vào cửa hàng. Côgái mặcáo khoác hồng nhạt hưng phấn nói:"Đây làcửa hàng mìnhđãnói với cậuđó, mỗi mẫu thiết kế đều chỉcómột chiếc duy nhất! Kiểu dáng cũng rất thời trang, tuyệtđối khôngđụng hàng!"

ĐườngĐinhĐinh nghe xong cũng hào hứng nhìn tủkính bàyđồ, vui vẻnói:"Mình muốn thửbộkia!"

Côchỉtay vào ma-nơ-canh trong tủkính.

Vừa nói xongđãnghe thấy một giọng nói dịu dàng:"Đểtôi lấy ra cho quýkhách thử."

ĐườngĐinhĐinh quayđầu, nhìn thấyĐường Hinhđang nhẹnhàng tươi cười với mình, lập tức sững người,đầuóc không ngừng xoay mòng mòng:"Đây… đây chẳng phải làbiên kịch xinhđẹp màanhđãtheođuổi không thành sao?!"

Đường Hinh vẫn cười ngọt ngào nói:"Hai vịcóthểxem qua những mónđồkhác rồi cùng chọn mặc thửluôn."

ĐườngĐinhĐinh nhìnĐường Hinh vẻmặt không thểtin nổi, trongđầu nghĩthầm"Khôngđúng nha, chẳng phải côgái kia làbiên kịch sao? Sao tựdưng lạiđi làm nhân viên bán quầnáo? Không lẽcônhận nhầm người rồi?" ĐườngĐinhĐinh lặng lẽmởalbumảnh ra xem, nhìn lướt qua rồi lại ngẩngđầu nhìnĐường Hinh,ánh mắt chúmục vào lúmđồng tiền nhỏbên máphải.

Không nhầmđược, chính làcô ấy!

Thẩm PhỉnhìnĐườngĐinhĐinh vẻkhóhiểu, thìthầm vào tai cô:"Sao thế?"

ĐườngĐinhĐinh lắcđầu, không kiềm chế được niềm hưng phấn trong lòng, nhìnĐường Hinh cười tủm tỉm hơi:"Côlànhàthiết kếsao?"

Đường Hinh cườiđáp:"Không phải, tôi làbạn của nhàthiết kế, tới giúp cô ấy trông cửa hàng thôi."

Hoára làvậy.

ĐườngĐinhĐinh cân nhắc một hồi, quyếtđịnh cứmua sắm nhưbình thường. Côchậm rãiđi trước, mắt kínđáo liếc nhìnĐường Hinh. Người thật ngoàiđời không quákhác so với trongảnh, mặc váy dài màu vàng nhạt thuận tiệnđơn giản, người rất gầy, làn da trắng hồng mịn màng, làmột mỹnhânđích thực. Có điều, trông không giống kiểu người màanh trai côthích.

"Lấy giúp tôi hai bộ đồtrong tủkínhđểtôi thử." ĐườngĐinhĐinh vừa lén nhìnĐường Hinh vừa chậm rãi chọn quầnáo,"Cảbộnày nữa."

Đường Hinh tận tình giúp côlấyđồxuống, sauđó đem từng bộtới phòng thử đồ, còn gợiýthêm mấy phụkiệnđi kèm,đều lànhững thứdo Vưu Hoan tựtay làm những lúc rảnh rỗi. Côhỏi:"Cônấy thêm gìkhông?"

ĐờngĐinhĐinh vừa cười vừa lắcđầuđáp:"Thếlà được rồi."

Nghe nói bạn trai cô ấy làmột quân nhân*.

* Lục Trác Phong, bạn trai Minh Chúc làquân nhân.ĐườngĐinhĐinh vẫn nhầmĐường Hinh làMinh Chúc.

Thậtđáng tiếc…Nếu không côcòn cóthểgiúp tác hợp cô ấy cho anh mình.

Đường Hinhđương nhiên khôngđọcđược suy nghĩtrongđầuĐườngĐinhĐinh, vẫn lịch sự đưa tay làmđộng tác mời:"Mời quýkhách vào thử."

ĐườngĐinhĐInh gậtđầu, Thẩm Phỉ đãvào phòng thử đồtừtrước,đang nói vọng ra thúc giục cô:"ĐinhĐinh nhanh lên! Lát nữa còntối, không thểtới muộnđâu."

"Biết rồi." ĐườngĐinhĐinhđáp.

Đường Hinhđứng bên ngoài, cực kỳnhiệt tình phục vụhai vịkhách quý.

Cuối cùng hai người họcũng chọnđược vài bộ đồ.Đường Hinh cầmđồcủaĐườngĐinhĐinh ra trước, vừa gấp lại gọn gàng vừa nhập giávào máy tính tiền, sauđócười tủm tỉm nói:"Nếu quýkhách khôngđồngývới giánày, không muốn mua nữa, tôi sẽgiúp côlấy ra."

ĐườngĐinhĐinh gậtđầu cười nói:"Được"

Sauđó,ĐườngĐinhĐinh nhìn con sốhiển thịrồi lại quay lại nhìn chằm chằm bộ đồtrong tayĐường Hinh.

Cái thắt lưng này giátám nghìn sao? Cáiáo lông kia mànhững mười tám nghìn?Áo khoác cao bồi giábốn mươi tám nghìn???

ĐườngĐinhĐinhđưa mắt nhìn Thẩm Phỉ.

Thẩm Phỉcũng chớp chớp mắt, lần trước côtớiđây muađồcũngđâu có đắt dãman vậy.

Nhưng màtừnhỏhai người họcũng quen thói tiêu ti`ền, mua sắm qu`ánáo cũng mua cả đốngđ`ồhiệu xa xỉkhông c`ần chớp mắt nên giờcũng chỉhơi ngạc nhiên, không ngờ đ`ồtrong một cửa hàng tựthiết kếnhỏnhỏnhưthếnày lạiđắt nhưvậy.

Cuối cùng, Thẩm Phỉtrảlại một chiếcáo khoác giánăm mươi nghìn,đơn giản làcảm thấy khôngđáng,đểdành ti`ền mua túi xách còn hơn.

ĐườngĐinhĐInh nhìn gương mặt tươi cười củaĐường Hinh, cũng mỉm cười nói:"Tôi trảbằng thẻ."

Mấy phút sau,Đường Hinh giúp hai người họxáchđ`ồra xe,để đ`ồvào trong cốp r`ồi mỉm cười vẫy tay:"Hoan nghênh quýkhách l`ần sau quay lại."

Đường Hinh nhìn xe của họrờiđi, vui vẻ đi vào cửa hàng, lấy diđộng, chụp lại sốti`ền thuđược gửi cho Vưu Hoan.

Vưu Hoan lúc nàyđang lái xe, tới cửa hàng r`ồi mới mởtin nhắn ra xe, côlập tức trợn tròn mắt. Hơn một trăm nghìn tệ?!

Cô đẩy cửa xe bước ra,đi nhanh vào cửa hàng, nhìn lướt qua xem những bộ đ`ồnàođã được mua, trongđ`ầu th`ầm tính toán. CônhìnĐường Hinh vừaăn xongđ`ồăn vặt, giongón tay cái thốt lên:"Đủ ác."

Vưu Hoan tâm phục khẩu phục nói:"Ai màlại hào phóng thếkhông biết, cứ đểyên cho cậu chặt chém nhưvậy."

Đường Hinh cườiđáp:"Hai vịtiểu thư, lái Maserati hơn 2 tỷ."

Vưu Hoan:"Đúng làngười cóti`ền."

Đường Hinh gậtđ`ầu,đôi mắt lấp lánh nhìn cô.

Vưu Hoan:"…"

Cô ấy lấyđiện thoại ra, gửi bao lìxìchoĐường Hinh*.Đường Hinh cũng híhửng nhận lấy, còn chụp màn hìnhđăng lên WeChat.

* Phát bao lìxìlàmột tính năng trên WeChatđểtặng tiền cho bạn bè.

*****

Buổi tối,Đường Vực vềnhàhọ Đường,ăn cơm xong thìvào phòng làm việc cùng cha anh –Đường Hải Minh bàn chuyện công việc.

Xong việc anhđi ra ngoài, liền thấyĐườngĐinhĐinhđang xách mộtđống túi lớn túi nhỏ đi lên tầng.ĐườngĐinhĐinh ngẩngđầu, vừa nhìn thấy anh traiđãhừmột tiếng, nói:"Anh, em cảm thấy hôm nay em bịngười ta'chém'."

Đường Vực hai tayđút túi quần, nhìn em gái thản nhiên hỏi:"Sao thế?"

ĐườngĐinhĐinh vừa leo cầu thang vừa thởhổn hển, nói:"Anhđợi em một chút."Cô đem cất chỗ đồmới mua vào phòng rồi chạy ra, thấy anh trai mìnhđang lười nhác tựa lên lan can khắc hoa, tay lướtđiện thoại. Côchạy tới trước mặt anh.

Đường Vực giọngđiệu nhàn nhạt hỏi:"Hết tiềnà?"

ĐườngĐinhĐinh:"……Sắp hết rồi."

Đường Vực thoải mái gậtđầu nói:"Ngày mai sẽchuyển cho em một tí."Nói xong thì định rờiđi.

"Khoanđã!"

ĐườngĐinhĐinhđứng chắn trước mặt anh, mặt nhăn mày nhó, nói nhỏ:"Hôm nay em bịMinh Chúc'chặt chém'. Em vốn nghĩthếcũng chẳng sao nhưng nghĩlại, anh theođuổi người ta không thành, chịta cũng chẳng

phải chịdâu của em, em tựdưng lại biếu không cho chịta những mấy trăm nghìn tệ, em lại thấy…”

Côngập ngừng một chút rồi lại tức giận nói:“Em tức giận!”

Đường Vực:“……”

Anhđứng im tại chỗ, cúi xuống nhìn côhỏi:“Thếlàthếnào?

ĐườngĐinhĐinhđem chuyệnđi mua sắm lúc chiều kểlại một lượt,Đường Vực nghe xong cũng chẳng thayđổi sắc mặt. Anh từng nghe nói qua vềcửa hàng này của Vưu Hoan vìtrướcđâyĐường Hinh từng nhắc tới với anh vài lần, cô ấy nói mình rất thích giúp Vưu Hoan trông cửa hàng, muốn hét giábao nhiêu thìhét, giúp xong còn được Vưu Hoan phát bao lìxì.

Anh nhớtới dáng vẻdịu dàng của Minh Chúc, không ngờngười nhưcô ấy còn đi“cắt cỗ”khách…

“Làtựem dẫn xác tới,‘chặt chém’gìtuỳngười ta.”

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 6: Hôm Nay Chị Hoan Là Bà Chủ Của Tôi!

Editor: Hannah

Đúng thế, Đường Vực đích thực là ngu như heo

_ "Nhật ký nữ đại gia"_

Cũng chỉ là mấy vạn tệ, đối với Đường Vực mà nói cũng như như sứt tí móng tay.

Với bản tính hay tò mò của Đường Đinh Đinh, chắc chắn con bé đã hỏi xin được ảnh của Minh Chúc, đã thế lại còn tự mình dẫn xác tới nhà người ta, Đường Vực cũng cạn lời.

Anh một mình lái xe v ềkhu căn hộ, tắm rửa xong lại theo thói quen lên lướt tin trên WeChat. Tối qua sau khi tranh cãi với Đường Hinh, anh thấy cô trước khi đi ngủ đã đăng bài trong nhóm bạn bè, cả bài chỉ đăng đúng hình ảnh một cái đ ầu heo.

Không hiểu sao anh lại nghĩ cô nhóc to gan lớn mật kia đang ng ầm mắng chửi anh.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của anh thôi, anh cũng sẽ không chỉ vì chút việc cỏn con này mà làm khó cô. Nhìn chung, chỉ c ần không đi quá

giới hạn anh cho phép, anh sẽ không hẹp hòi so đo với phụ nữ. Huống hồ quan hệ giữa anh và Đường Hinh còn…

Hơi phức tạp.

Vì sao lại phức tạp thì anh không giải thích được. Theo lý mà nói, cô chơi trò "phản gián", hại anh theo đuổi Minh Chúc không thành, lẽ ra anh nên nổi giận đùng đùng với cô mới đúng. Nhưng cô lại phân tích rạch ròi là rằng cô đã tận lực giúp anh, thất bại là tại anh không biết tận dụng cơ hội. Anh nhìn vào mắt cô, đột nhiên cảm thấy cục tức này không xả ra nổi.

Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu đã là sai lầm rồi.

Lẽ ra anh không nên nhờ cô trợ giúp mình.

Trong phòng khách chỉ bật một cây đèn mờ mờ. Đường Vực đứng trước tấm kính lớn sát đất, dáng vẻ nhàn tản tựa lưng lên lề tấm kính, đầu cúi xuống xem WeChat. Mỗi ngày anh đều bận rộn, chỉ có lúc này tinh thần mới được thả lỏng. Rất nhanh tay anh đã lướt đến bài đăng của người thú vị nhất kia.

Nữ đại gia: Chị Hoan là bà chủ của tôi!

Bài đăng có hai tấm ảnh, một tấm là hình vẽ minh hoạ một con thú nhỏ, đang khom lưng cúi đầu, trên đầu còn phát ra bốn chữ vàng chói lọi "Cảm ơn bà chủ", tấm thứ hai là ảnh chụp màn hình một giao dịch chuyển khoản mười nghìn tệ.

Đại khái là Vưu Hoan cảm thấy Đường Hinh "chặt chém" khách hàng quá tàn nhẫn, đã phát liền mười bao lì xì 200 tệ cũng không đủ để thể hiện lòng kính phục của cô ấy, thế nên Vưu Hoan dứt khoát chuyển thẳng cho Đường Hinh mười nghìn tệ, Đường Hinh cũng vui vẻ nhận, còn nói nếu

sau này không theo được nghề biên kịch nữa thì sẽ tới cửa hàng của Vưu Hoan làm nhân viên.

Đường Vực nhìn hai bức hình, tay chợt khựng lại, đưa mắt đọc bình luận.

Minh Chúc: Biết thế hôm nay mình cũng qua!

Nữ đại gia trả lời: Hì hì hì hì, cơ hội đã vụt qua làm sao quay trở lại.

Nhóm bạn chung của Đường Vực và Đường Hinh không nhiều, chủ yếu là ekip làm phim "Chống khủng bố" cùng mấy vị biên kịch. Bài đăng của Đường Hinh vốn cực kỳ sinh động, nhiều người cũng không theo được mạch suy nghĩ của cô, đều tò mò vào hỏi sự tình, cô cũng rất nhiệt tình trả lời.

Nếu có chuyện gì Đường Vực không hiểu, chỉ cần xem câu trả lời của cô là được.

Nữ đại gia trả lời: Tôi không có "chặt chém" người ta. Mua bán là tự do tình nguyện, tôi cũng đâu có ép người ta phải mua đâu, sao lại nói tôi "cắt cổ".

Mí mắt Đường Vực giật giật. Anh cũng đoán được sơ sơ chuyện gì đã xảy ra, có điều anh vẫn gọi điện cho Đường Đinh Đinh để xác nhận lại liệu có phải em gái anh đã nhận sai người hay không. Anh gọi đúng lúc Đường Đinh Đinh còn đang mải chơi cá ngựa, mắt cũng không thèm liếc xem ai gọi tới đã ngắt máy.

Đường Vực: "……"

Anh nhìn lại phần trả lời của Đường Hinh.

Thôi rồi!

Xem ra trong mắt Đường Hinh, Đường Đinh Đinh chính là một con nhóc lắm tiền ngu ngốc rồi.

Đường Đinh Đinh không biết mình đã bị ông anh ruột áp cho cái danh "lắm tiền ngu ngốc", cô mải miết chơi tới tận một giờ sáng, lúc chuẩn bị đi ngủ mới nhìn điện thoại, thấy đã muộn nên cũng không dám gọi lại quấy rầy.

Sáng sớm hôm sau, Đường Vực đi Tây An công tác.

Công ty Thời Quang đang chuẩn bị xây dựng một phim trường ở Tây An, vô cùng chú trọng dự án này, bản vẽ thiết kế đầu đã hoàn thành nhưng trong quá trình phát sinh vài vấn đề. Có một hộ gia đình kiên quyết không chịu di dời, công trình lẽ ra phải khởi công từ đầu năm mà vẫn kéo dài cho tới bây giờ.

Người phụ trách hạng mục này là Lưu Hựu Phong. Ông ta đã tới Tây An nhiều lần mà vẫn chưa giải quyết được chuyện này. Đường Vực đã chỉ đạo rõ ràng không được dùng những biện pháp quá cứng rắn, nếu dùng tiền có thể giải quyết thì cứ dùng nhưng mấy người kia lại hét ra giá trên trời, vượt quá mức kiên nhẫn của Đường Vực.

Đường Vực xuống máy bay, người phụ trách đã đưa xe tới đón.

Anh tựa lưng trên ghế da, chân dài duỗi ra, lười nhác nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt không biểu cảm nói: "Vẫn không chịu dọn đi à?"

Lưu Hựu Phong vội đáp: "Vẫn không chịu, nói thế nào cũng không chịu rời đi, cứ nằng nặc đòi số tiền kia, rõ ràng là hét giá trên trời mà."

Chỉ là một căn nhà nhỏ ở ngoại thành, giá anh đưa ra đã đủ mua được ba căn như thế, vậy mà còn chưa thỏa mãn sao? Căn bản là muốn nhân cơ hội này kiếm món hời, nói tới đây Lưu Hựu Phong lại muốn nổi giận, rắc rối này giải quyết mãi không xong, ông ta sợ sếp tổng sẽ trách mắng mình vô dụng.

Nếu không phải sếp kiên quyết không cho ông ta dùng thủ đoạn khác thì đã…

Đường Vực không tiếp tục đề tài này, chỉ lạnh nhạt hỏi: "Kiến trúc sư đã tới chưa?"

Câu này là đang hỏi Cao Hằng.

Cao Hằng đáp: "Đã tới rồi ạ, đang ở bên kia chờ anh."

Lưu Hựu Phong lại hơi thấp thỏm bất an, nhìn trộm Đường Vực. Một người đàn ông trẻ tuổi, mặc trên mình bộ complet đen, thoải mái dựa vào lưng ghế, cả người toát ra phong thái ung dung tự tin. Nhưng Lưu Hựu Phong biết rõ cách làm việc của Đường Vực cực kỳ dứt khoát, sắc sảo, hơn nữa việc anh thích làm nhất là đổi người phụ trách hạng mục, làm không được thì lui ra, để đổi người khác, không nhiều lời.

Bây giờ Đường Vực nói muốn để kiến trúc sư sửa phương án thiết kế, bỏ qua mảnh đất của hộ gia đình kia.

Xe dừng lại trước cửa nhà của hộ gia đình kia, Đường Vực thong thả duỗi hai chân đang bắt chéo, đẩy cửa bước xuống xe. Kiến trúc sư lên tiếng chào hỏi: "Chào sếp tổng."

Đường Vực nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn người chủ căn nhà kia đang đứng ở cửa, nói với kiến trúc sư: "Sửa đổi bản vẽ đi, bỏ khu đất này ra khỏi thiết kế."

Người chủ nhà đang đứng thập thò ở cửa thăm dò tình hình, nghe anh nói câu này xong thì sững người.

… Không phải tới để thương lượng tăng tiền đền bù sao???

Sắc mặt Đường Vực vẫn lạnh lùng, sải bước rời đi. Kiến trúc sư đã chuẩn bị xong phương án thiết kế, đi bên cạnh Đường Vực, vừa chỉ trỏ xung quanh vừa nói qua về phương án sửa đổi.

Hôm qua ở Tây An trời mưa to, lúc này trên mặt đất toàn vũng nước mưa. Đường Vực đi được một lúc, đôi giày da đen sản xuất thủ công đã hơi dính bùn nhưng điều đó cũng chẳng làm suy giảm phong thái kiêu ngạo của anh.

Chủ căn nhà kia nhìn theo anh chằm chằm, ông ta cũng thường xuyên theo dõi tin tức nên tất nhiên nhận ra anh chính là CEO của Thời Quang – Đường Vực. Ông ta nghe kiến trúc sư nói với anh về phương án thiết kế, anh lạnh nhạt đáp: "Đợi sau khi hoàn thành bản vẽ, anh cứ liên hệ trực tiếp với người phụ trách dự án như cũ."

Kiến trúc sư đáp: "Được."

Lưu Hựu Phong đứng cạnh thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi trên trán. Suýt nữa tưởng bị sếp đuổi cổ rồi!

Đường Vực bỏ tay trái ra khỏi túi quần, nhìn đồng hồ trên tay, Cao Hằng đứng bên cạnh liền hỏi: "Sếp, giờ chúng ta có tới đoàn làm phim không?"

Một bộ phim điện ảnh của Thời Quang đang quay ngoại cảnh ở Tây An, Đường Vực đã tới đây tiện thể sẽ tới thăm đoàn làm phim. Anh vừa mới dợm bước chân, chủ căn nhà di dời đã chạy nhanh tới, đứng trước mặt anh cười nịnh nọt, nói: "Tổng giám đốc Đường, tôi vừa mới cùng người

thương lượng một chút, cảm thấy giá đền bù phía ngài đưa ra hôm trước rất hợp lý. Chúng tôi đồng ý dọn đi, dọn đi ngay lập tức, các vị không cần sửa bản thiết kế nữa…"

"Hả?" Đường Vực lạnh lùng nhìn ông ta rồi nói: "Sao lại hợp lý? Chẳng phải các vị đã nói ba đời nhà các vị đều sinh sống ở đây nên rất quyến luyến mảnh đất này sao?"

"Ờ… ờ, thì đúng là như thế." Ông ta bị Đường Vực nhìn chằm chằm đâm ra hoảng hốt, cuống quít phân bua: "Nhưng giá đền bù hợp lý… thế nên chúng tôi đồng ý dọn đi."

Người nhà bọn họ đơn giản là tham lam, muốn vòi vĩnh thêm chút tiền, nhưng giờ lại nghe Đường Vực nói sẽ sửa bản thiết kế, như vậy không phải một cắc họ cũng không kiếm được hay sao?

Đường Vực vẫn nhìn ông ta, giọng điệu cực kỳ lạnh lùng: "Lúc này vấn đềkhông phải ông có đồng ý hay không mà là tôi không đồng ý." Anh nhìn những căn nhà đã di dời xung quanh, nhếch miệng bồi thêm một câu: "Căn nhà ông ở vị trí này cũng rất thuận lợi, hoàn toàn không ảnh hưởng tới bản thiết kế."

Nói xong lập tức rời đi.

Trợ lý Cao vừa theo sau vừa thầm nghĩ, đã lâu không thấy sếp tức giận như vậy.

Lưu Hựu Phong vẫn còn hơi lo lắng nhưng lại không hiểu được suy nghĩ trong đầu Đường Vực, anh ta thật sự muốn sửa đổi thiết kế sao? Ông ta lẽo đẽo theo sau, lặng lẽ níu tay Cao Hằng, hỏi nhỏ: "Sao cứ nhất thiết phải sửa thiết kế vậy? Căn nhà này nằm lọt thỏm ở giữa phim trường, nếu không cẩn thận lúc quay phim rất dễ bị lộ trên màn ảnh đó…"

Cao Hằng khẽ cười, nói: "Có lọt cái gì vào khung hình thì cứ bảo đội hậu kỳ chế tác thôi. Sếp tổng của chúng ta ghét nhất loại người vô liêm sỉ như vậy, lúc đưa tiền thì miệng kêu không cần, khi nhượng bộ thì nói không thèm, đã thế thì một đồng một xu cũng không cho thêm. Tiền đền bù có bao nhiêu cho bấy nhiêu, chủ nhà kia có nhận hay không thì tuỳ, ông ta không đồng ý thì chúng ta sửa thiết kế, cũng không cần giở thủ đoạn gì không đàng hoàng, tránh bị người ta bắt được nhược điểm làm ảnh hưởng tới cả công ty."

Lưu Hựu Phong hơi ngẩn người một chút rồi nói: "Tôi hiểu rồi."

Chủ nhà đứng sau đầu nghe thấy hết, sắc mặt trắng bệch, biết thế ông ta đã không làm liều, giờ ông ta đứng ngẩn người nhìn chiếc xe kia dần đi xa…

Không ảnh hưởng gì tới bản thiết kế là sao?

Không phải nhà ông ta nằm chình ình ở đây, nếu không di dời khi quay phim sẽ lọt vào khung hình sao?

Sao giờ đến một xu cũng không trả thêm???

*****

Trong phòng họp của Thời Quang, Đường Hinh đang nộp kịch bản của cô.

Sách Hoa xem lướt qua, ngước mắt nhìn cô hỏi: "Phim xuyên không sao?"

Đường Hinh giải thích: "Là xuyên qua không gian, không phải xuyên thời gian."

Sách Hoa nhíu mày nói: "Cô chắc hẳn cũng biết sếp tổng không thích những đề tài kiểu như thế này. Mấy năm trước Chủ tịch Đường có duyệt mấy bộ phim xuyên không, sau khi chiếu thì phản ứng không được như mong đợi nên mấy năm gần đây đề tài này đều bị bỏ xó."

Đường Hinh đương nhiên biết, sở thích của Đường Vực cũng giống như đa phần khán giả nam giới, đối với điện ảnh đều thích những phim nam tính, đề tài quân sự, chiến tranh, trinh thám, nếu không cũng đã không tự mình đảm nhận công việc giám chế, dốc nhiều công sức để quay bộ "Chống khủng bố".

Những phim của Thời Quang có doanh thu bán vé cao đều thuộc những đề tài kể trên, còn những phim chủ đề tình yêu lãng mạn thì doanh thu chỉ ở mức trung bình.

Có điều, những đề tài mà Đường Vực thích, e rằng cả đời này Đường Hinh cũng không tự mình viết ra được một kịch bản ra hồn.

Đường Hinh viết nguệch ngoạc vài nét trên giấy, nhìn Sách Hoa nói: "Đó cũng là chuyện từ hai năm trước rồi, rất có thể bây giờ sếp tổng đã thay đổi quan điểm."

"Chuyện đó cô có thể tự đi tìm sếp tổng mà hỏi, không phải cô và sếp rất thân thiết sao?" Có người vừa cười vừa nói.

Đường Hinh nhìn thẳng về phía Hoàng Tư Nghệ, mặt không biểu cảm đáp trả: "Những lời này cô thử nói trước mặt sếp tổng xem."

Sắc mặt Hoàng Tư Nghệ tối sầm, nói: "Cái gì chứ, ai giống như cô, không có việc gì cũng ton tót lên tầng trên, tìm đủ cách thân mật làm quen…" Cô ta mỉa mai bồi thêm: "Tổng giám đốc Đường chẳng qua cũng chỉ nể mặt Minh Chúc, cũng đâu phải để ý đến cô."

Trong cả tổ kịch bản, Đường Hinh và Hoàng Tư Nghệ có mâu thuẫn lớn nhất, mỗi lần họp đều phải cãi cọ vài câu. Cô ta lớn tuổi hơn Đường Hinh, cũng có vài bộ phim hot.

Sắc mặt Đường Hinh càng lúc càng xấu đi, tức muốn nổ phổi. Cô không nói lời nào, tay trái cầm điện thoại, cúi đầu nhắn tin tạch tạch, một lúc sau mới nói: "Được, để tôi nhắn tin hỏi sếp tổng xem cô nói thế có đúng hay không."

Hoàng Tư Nghệ nhất thời phản ứng không kịp, chỉ ngơ ngác nhìn điện thoại của cô, hỏi lại: "Cái gì cơ?"

Đường Hinh tay vẫn gõ chữ thật nhanh, vừa cúi đầu nói: "À, tôi nói để tôi hỏi sếp tổng xem cô nói thế có đúng không."

Sắc mặt Hoàng Tư Nghệ tái nhợt, vội vàng đứng lên, không để ý tới hình tượng mà lao tới, muốn cướp điện thoại trong tay Đường Hinh, kêu lên: "Cô đừng gửi tin!"

Cãi nhau trong cuộc họp…

Rồi còn mang đi mách lẻo với sếp?

Xong còn nói với đối phương là ta đây đang mách lẻo?????

Đường Hinh giữ chặt điện thoại trong tay, nhảy lên tránh Hoàng Tư Nghệ, sau đó cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, cười tươi rồi nói: "Đã gửi rồi."

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 7: Em Dùng Đầu Lưỡi Liếm Đó, Sếp Tin Không?

Editor: Hannah

NếuĐường Vực gửi cho tôi một chuỗi kýtựvônghĩa, cólẽtôi vẫn sẽgiải mãthành một bức thưtình.

Thấy không, yêu thầm chính làtìm niềm vui trong nỗiđau.

"Nhật kýnữ đại gia"

Sắc mặt Hoàng TưNghệtái nhợt, côta với cảngười qua bàn, tay cốsức duỗi ra, cứngđờ.

Tới khi Sách Hoa nhìn qua, có ýtốt nhắc nhở:"TưNghệ, váy ngắn của cô…"

Đầu nhìn thấy hết rồi!

Hoàng TưNghệcuống quítđứng thẳng người dậy, hung hung trừng mắt vớiĐường Hinh, rồi bỗng nhiên nhớra chuyện gì, lại nổi giậnđùngđùng vòng qua bàn nhào vàoĐường Hinh, nói:"Côxoá đi! Mau mau xoá đi!"

Tổng giámđốcĐường bận rộn nhưthế, chắc chắn còn chưa xemđược tin nhắn!

“Sao phải xoá đi?” Đường Hinh giấuđiện thoại sau lưng,đứng tại chỗcười tủm tỉm nhìn côta, nói:“Côcòn chưa nói gì, sao lại sợsếp biếtđược?”

“Cô!”Hoàng TưNghệtức muốn nổi khùng, khuôn mặtđược trangđiểm kỹcàng nhăn nhóvặn vẹo, côta nghiến răng nghiến lợi nhìnĐường Hinh, quát:“Rốt cuộc côcóxoáhay không? Mọi người chỉ đang nóiđùa sau lưng, côviệc gìphải làm tới mức này?”

Nụcười củaĐường Hinh chậm rãi nhạt dần, côlạnh lùng nói:“Nóiđùa sau lưng? Cô đang nói trước mặt tôi, còn sau lưng tôi côcòn nói gì đừng tưởng tôi không biết.”

Hôm qua Hàn Tiêu Tiêu vừa kểvới cô, gầnđây mấy lờiđồn thổi về Đường Hinh và Đường Vực vo ve khôngít,ởphòng tràhay trong nhàvệsinhđều cóthểnghe loáng thoáng. Họnói côvàTổng giámđốcĐường có “loại quan hệ đó”.

DùHàn Tiêu Tiêu không nói thẳng nhưngĐường Hinhđương nhiên hiểuđược.

Bọn họ đồn côvà Đường Vực chắc làquan hệbạn giường.

Côthật muốn phỉnhổvào những kẻloan tinđồn này.

Côvà Đường Vựcđến cảcái nắm tay còn không có. Bạn giường?!!! Nếu côcóthểbòlên giường củaĐường Vực, côchắc chắn sẽmua mấy thùng pháo hoa,đốt cmn ba ngày badêm!

Sắc mặt Hoàng TưNghêthoạt xanh thoạtđỏ, giậnđếnđiên cuồng, côta chưa từng thấy người con gái nào như Đường Hinh, chỉbiết tức giận quát to:“Cũng chẳng phải chỉcómình tôi nói. Nếu không phải côcảngày cứtót lên tầng trên thìngười khác sẽ đồn radồn vào hay sao?”

“Thếnên tôiđãmắng gìcô đâu, côcuống quít cái gì?” Đường Hinh lạnh nhạtđáp trả.

“Hai ngườiđừng…”Cóngười mởmiệng khuyên can,“Chúng ta tiếp tục thảo luậnđềtài kịch bảnđi. Khi nãy bàn tớiđâu rồi? Phim xuyên không phải không?Đường Hinhà, cônói giờngười từhai thờiđại…”

Sách Hoacũng nhíu mày, gõgõtay lên mặt bàn nói:“Đúngđó, ngồi xuống cả đi, cãi cọ ầmĩchẳng ra thểthống gì.”

Đường Hinh lấyđiện thoại từsau lưng ra xe, vừa cúiđầu cười nói:“A, qua hai phút rồi, không xoá được nữa.”Côcười gượng gạo nói tiếp:“Chúng ta bàn luận tiếp thôi, hai ngày nữa sếp tổng vềmàchưa ra ngôra khoai gìsẽlạiăn chửiđó.”

Hoàng TưNghệ:“…”

Sách Hoagậtđầu:“Cônói qua vềýtưởng của côxem sao.”

Đường Hinh vẫnđiềm nhiên không cáu giận, nhìn Hoàng TưNghệ đỉnhđầuđãbắtđầu“bốc khói”, ngồi xuống, nghiêm túc trình bày:“Được,đểtôi nói qua một chút.”

Đềtài này cô đãsuy nghĩrất lâu. Côthuộc kiểu biên kịch nhữngđềtài mới lạ,“hại não”, cách tưduy không giống người bình thường, thếnên kịch bản cô đưa ra thường khôngđi theo lối mòn nhưng cũng khiến người ta không dễdàng mạo hiểmđầu tư.

Sách Hoacứ để Đường Hinh trình bày nhưng trong lòngđã âm thầm gạt bỏkịch bản của cô.

Sau khi tan họp, Hoàng TưNghệtức giận quắc mắt nhìnĐường Hinh một cái rồi mới quay người rờiđi.

Đường Hinh yên vịtrên ghế, chậm rãi thu dọnđồđạc. Một lúc sau, Hàn Tiêu Tiêu từbên ngoài chạy vào, cười tủm tỉm lại gần cô, tìngười xuống bàn, hỏi nhỏ:"Côthực sựmách với sếp tổng hả?"

Khi nãy côcùng Hoàng TưNghệcãi cọto tiếng nhưvậy, bên ngoàiđều nghe rõ.

Đường Hinh ngước mắt nhìn Hàn Tiêu Tiêu, cười tươi nói:"Cô đoán xem."

Hàn Tiêu Tiêu:"…"

Đoánđược mới làlạ!

Hàn Tiêu Tiêu tòmòkhông nhịnđược, gặng hỏi:"Tôi thấy Hoàng TưNghệtức muốnói máu rồi màkhông dám nói gì, cômau nói cho tôi biếtđi, tôi tòmò."

Đường Hinh tủm tỉm cườiđáp:"Không,đây làbímật."

*****

Thành phốTây An, buổi tối.

Đường Vực mờiđoàn làm phimăn cơm, hơn chín giờtrởvềkhách sạn. Anh vừađi vào sảnh vừa thuận miệng hỏi:"Hôm nayởcông ty cóchuyện gìkhông?"

Cao Hằng không rõsếp tổngđang hỏi vềcông việc hay chuyện riêng tư, việc công anh tađãbáo cáođầyđủrồi, chỉcòn lại mấy việc nhỏnhặt râu ria… Tới cửa thang máy, anh ta vội vàng nhấn nút lên lầu, nói:"Không biếtđây có được tính là 'cóchuyện'hay không."

Đường Vực khi nãy cóuống chút rượu, hơi rượu bốc lên làm trong người nóng bức, anh kéo cà-vạt, cửa thang máy vừa mởra, anh liền bước vào, buôngđúng một từ:"Nói."

"Tổbiên kịchđầuđãtrình đềtài lên rồi, chỉtrừcô Đường."

Cao Hằng nói xong thìliếc nhìn sếp tổng, không biếtđây cóphải là "chuyện"hay không.

Dáng ngườiĐường Vực cao lớn, mảnh khảnh, thong thảxoay người hướng vềcửa thang máy, anh nhìn cửađangđóng lại, nhớtới từsau buổi tối hômđó, anh và Đường Hinh chưa gặp lại nhau cũng không cóliên hệgì, không bịcôquấy rầy, cảm giác bên tai cũng yên tĩnh hơn nhiều.

Không trình đềtài vìhômđóanhđãtừchối côsao?

Đường Vực mặt không cảm xúc, trảlời:"Uhm, tôi biết rồi."

Quẹt thẻbước vào phòng,Đường Vực cởiáo vest, tiện tay ném trên giường ga trắng muốt, tháo cà-vạt ném xuống, hơi nghiêngđầu tháo hai nútáo sơ-mi, lộra cần cổthon dài.

Điện thoại trong túi rung lên, anh lấy ra xem thử, thấy trên tin báo trên WeChat xếp hàng dài 99+. Anh rót chén nước, tựa nửa người vào tủquầy, tay phải cầm cốc uống hai ngụm, cúiđầu chăm chúnhìnđiện thoại trên tay trái, ngón tay từtừlướt trên nềnđiện thoại. Cho tới khi nhìn thấy chuỗi kýtựvônghĩa mà Đường Hinh nhắn cho anh…

Đôi mắtđen chớp chớp, mởtin nhắn ra xem cũng chỉthấy những kýtựlộn xộn.

Đường Vực:"…"

Anh gửi một dấu"?"choĐường Hinh.

Một lát sau nhậnđược tin nhắn trảlời vẫn chỉlàmột chuỗi kýtự.

Nữ đại gia:"shjd#8irunbjdjd&hdj……"

KhoémiệngĐường Vực giật giật, trực tiếp gửi tin nhắn thoại qua:"Nói tiếng ngườiđi, tôi không hiểuđược ngôn ngữhành tinh mẹcủa em."

Đường Hinh ngheđược giọng nóiđànông trầm khànấmáp, vui sướng lăn lộn một vòng trên giường, khuỷu tay chống lênđệm, ghémiệng vào loađiện thoại, dịu dàng ghiâm tin nhắn thoại:"Sếp tổng, buổi tối vui vẻ."

Đường Vực nghe thấy giọng nói của côcũng bật cười.

"Uhm"Anh không tiếp tục gửi tin nhắn thoại màlại gõchữ:"Lúc trước em gửi cái gìthế, dùng mặt gõchữ à?"

Nữ đại gia:"Màn hìnhđiện thoại em nhỏlắm, dùng mặt không gõchữ đượcđâu. Em dùngđầu lưỡi liếmđó, sếp tin không?"

Đường Vực:"……"

Hìnhảnhđó…

Gợi dục khódiễn tảthành lời!

Anh nhất thời cũng cạn lời, không biết phải nói sao.

Đường Hinh vừa nhấn gửi tin nhắn xong, chưa thấy anh trảlời,đột nhiên nhận ra lời mình nói cóchút gợi tình, dường nhưkhôngđứngđắn cho lắm, liền vội vàng xoá đi.

KhoémiệngĐường Vực trễxuống, lại gửi tin trảlời:"Thấy rồi."

Đường Hinh gửi một icon ngượng ngùng:“Không, sếp chưa thấy gìcả!”

Đường Vực lại hơi mỉm cười, tiếp tục gõchữ, muốn nhắn tin hỏi côsao lại không nộpđềtài kịch bản, nhưng nghĩnghĩmột hồi rồi lại xoá đi.Đường Hinh nằm ra giường, mắt nhìnđiện thoại chăm chúkhông chớp, chờ “Đối phươngđang nhập văn bản”.

Đợi một lúc lâu, côcực kỳháo hức cho rằngĐường Vực sẽgửi cho cômột tin nhắn thật dài thật dài.

Cuối cùng, chỉvỏn vẹn ba chữ.

“Ngủsớmđi.”

Tâm trạngĐường Hinh hơi phức tạp, côrất muốn biết, lúc trướcĐường Vựcđịnh nói gìvới cô.

Vìsao lại xoá đi? Vìsao chỉgửi ba chữnày?

Cônghĩthầm, cho dù Đường Vực gửi cho cômột chuỗi kýtựvônghĩa, cólẽcôcũng cóthểgiải mãthành một bức thưtình.

*****

Hôm sau, Lưu Hựu Phong gọiđiện tới.

“Tổng giámđốcĐường, hộgiađình kia nói chỉcần đền bùtheo giáchúng tađã đềnghịlần thứhai họsẽlập tức dọnđi, ngài xem chúng ta cóthể…”

Đường Vực lạnh lùngđáp:“Không cần, cứtheo giáthịtrường mà đền bù, cóbao nhiêu trảbấy nhiêu, không cần hỏi lại tôi.”

Ngày khởi công xây dựngđãnhanh chóngđược quyếtđịnh. Ba ngày sauđó,Đường Vực vẫnởTây An, chờtới ngày chính thức khởi công,

anhđích thân tới hiện trường xem thử. Chủnhân căn nhàdi dời kia nhìn thấy anh, muốn xông tới nói gì đó,đầu bịmấy công nhân ngăn từbên ngoài.

"Tổng giámđốcĐường, tôiđồngý, ngài rađiều kiện gìtôi cũngđồngý, xinđừng sửa bản thiết kế! Nếu không…cảhai tađều khôngđược lợi." Ông ta nhìn thấyđội công trình đãbắtđầu khởi công thìhoảng loạn tới mứcđổmồhôi, nói:"Ngài xem, các ngài sửa bản thiết kếrồi, sau nàyđóng phim còn phải làm hậu kỳchỉnh sửa, sẽmất rất nhiều tiền, sẽkhông cólời lãiđâu."

Đường Vực nhếch miệng cười,điềm nhiênđáp:"À, tôi chẳng sót chút tiềnấy."

Chủnhà:"…"

Cao Hằngđứng phía sau, bịLưu Hựu Phongđứng bên cạnh kéo kéo tay, anh ta cúiđầu nhìn Lưu Phong.

Lưu Hựu Phongđãxem qua bản thiết kế, căn bản chẳng sửa gìcả, nếu không một phim trường lớn nhưvậy, sao cóthểsửa bản vẽthiết kếnhanh nhưvậy, còn cóthểlập tức khởi công, chẳng qua cũng chỉ đang tạoáp lực cho hộgiađình kia di dời thôi.Ông ta khâm phục nói:"Sếp tổng cao tay nha."

Cao Hằng không bình luận gìthêm, không cao tay thìsao làm CEOđượcđây?

Đường Vực khôngđểmắt tới người chủnhàkia, sau khi thuận lợi làm lễkhởi công liền xoay người rờiđi. Chủnhàkia vẫnở đólàmầmĩvừa kêu vừa khóc, lúcđầu còn nói năng rađầu rađũa, ngay sauđó đãmắng chửiĐường Vực vônhân tính.

Đường Vực quắc mắt,ánh mắt lạnh lùng.

Ông ta liền sững người, câm họng.

Lưu Hựu Phong vội vàng cho ngườiđuổiông ta ra ngoài, lại chạy tới chỗ Đường Vực, xin chỉthị:"Sếp tổng, khi nào chúng ta cùng chủnhàkia kýhợpđồng?"

Đường Vực vừa bịngười ta mắng vônhân tính, trên mặt không thểhiện bất cứcảm xúc gì, hơi cụp mắt nhìn người phụtrách bụng biaụcịch, thản nhiên nói:"Loại người không biết phải trái này, chỉvì ông ta màlễkhởi công bịtrìhoãn lâu nhưvậy, không khiếnông taăn không ngon ngủkhông yênđủmười ngày nửa tháng thìkhôngđưa tiền,đừng dễdãi làm gì."

Nói xong liền bỏ đi.

Lưu Hựu Phong ngơngác nhìn theo bóng lưng anh, Cao Hằng cảm thấy người phụtrách này thực sựkhông nhanh nhạy cho lắm, cólòng tốt nhắc nhở:"Ýcủa sếp tổng là, nửa tháng sau kýhợpđồngđể ông ta dọnđi."

ThứsáuĐường Vực tới công ty,đầu tiên anh xem qua mấyđềtài kịch bản, không thấy cócái nào nổi bật, nếu không phải loại phim rác thìlà đềtài cũmèm, quákhôcứng sáo rỗng, không cókhảnăng hot, nhưng chỉcần mời mấy diễn viên nhiều fan, dùcho không quáhot cũng sẽkhông chết ngắc nửa chừng.

Đường Vực dựa vào ghếxoay, ngẩngđầu nhìn Sách Hoa, hỏi bâng quơ:"Đường Hinh không có ýtưởng nào sao?"

Sách Hoacũng không rõtinđồn giữa Tổng giámđốc và Đường Hinh cóbao nhiêu phần làthật, bao nhiêu phần làgiả, làm công việc nàyđãlâu,ông tađương nhiên biết cónhững thứkhông thểnhắm mắt tin bừa,đặc biệt làtrong ngành giải trí điệnảnh, mấy câu ba hoa chích choèkia tuyệtđối khôngđáng tin cậy.

Cũng cóngười thửdòhỏi Cao Hằng nhưng Cao Hằng cực kỳkín miệng, chưa từng lộra nửa câu vềchuyện riêng củaông chủ. Bảo vệ ông chủnhưvậy, nếu là ởthời cổ đại chắc chắn làbậc trung thần.

Sách Hoathận trọngđáp:"Có ýtưởng nhưng tôi nghe không hiểu, hơn nữa cô ấy nói muốn làm phim xuyên không, ngài vẫn luôn không thíchđềtài này nên tôi cũng không nộp lên."

Đường Vực cụp mắt, gõgõngón tay trên mặt bàn, nói:"Gọi cô ấy quađây chút."

Đường Hinh vừa mớiăn xong miếng bánh kemđãbịgọi lên tầng.

MàcònĐường Vựcđích thân"triệu tập"côlên.

Đường Hinh vui vẻvào nhàvệsinh tôlại son môi rồi mới phóng lên tầng trên.

Đãnhiều ngày qua côkhôngđược gặpĐường Vực.

Lúc côlênđến tầng trên,đúng lúc Cao Hằngđang cầm tài liệu vào phòngĐường Vực, anh vừa ngẩngđầuđãthấy cômặcáo khoác lông màu hồng nhạt,đứng phía sau Cao Hằng.Đường Hinh nghiêng người,đứngởcạnh cửa, vừa cười ngọt ngào vừa nói:"Sếpà"

Trong mắtĐường Vựcánh lên nét cười, nói:"Vàođi."

Đường Hinh bước vào phòng, Cao Hằngđểtài liệu xuống, nói:"Đây lànhững tài liệu cần anh kýtên."

Đường Vực:"Cứ để đó đi."

Cao Hằngđóng cửađi ra ngoài.

Đường Vực nhàn nhãdựa vào lưng ghếtựa, hơi nghiêngđầu, nheo nheo mắt, nhìn khuôn mặt nhỏnhắn kia rồi nói:"Em thửnói qua về đềtài kịch bản của em cho tôi nghe xem."

Đường Hinhđang lặng lẽnhìn anh, nhất thời giật mình, vội vàng lấy lại tinh thần, nói:"Được". Nghĩnghĩmột lúc lại nói thêm:"Em cóthểvẽmột sơ đồminh hoạtrướcđược không, sauđósẽnói cho sếp về ýtưởng của em? Em sợsếp không hiểuýcủa em…"

Đường Vực:"…"

Anh bật cười rồi gậtđầu.

"Cóthểcho em mượn giấy bút không?"

Đường Vựcđưa cho cômột quyển vởtrắng, hất cằm vềphíaống đựng bút,ýnói:"Tựlấyđi."

Đường Hinh lấyđược vởcùng bút,ôm lấyđồxoay người ngồi xuống sô-pha, cúi người vẽsơ đồ, nhưng bàn tràhơi thấp, côtừtừtrượt xuống, cuối cùng quỳhẳn trên thảm, cắm cúi vẽ, vẻmặt cực kỳchăm chú.

Đường Vực nheo nheo mắt, hơi thất thần nhìn cô, bỗng nhiên nhớtới bức tranh"Bạn trai không cómặt"xấu hoắc màcô đãvẽ.

"Sếpơi, cóthểcho em mượn bút chì được không?"

Côgái nhỏbỗng dưng ngẩngđầu, nhìn anh cười khanh khách.

Sau giữa trưa,ánh nắng mặt trời chiếu qua lớp kính, rọi sáng cảcăn phòngấmáp.Ấy vậy màcũng không rực rỡbằng lúmđồng tiền xinh xinh bên máphải của cô, sáng ngời sinhđộng.Đường Vực ngơngẩn nhìn cô, từtừ đứng dậy, lấy một chiếc bút chìtừtrongống bút lại gần.

Người còn chưa tới g`ần nhưngđãphára cười:“Em ngayđến cảmặt mũi bạn trai còn vẽkhông nổi, bây giờcòn muốn vẽcái gì, liệu người khác xem cóhiểuđược không thế?”

Đường Hinh ngước khuôn mặt nhỏnhắn nhìn anh, không ngờanh lại nhắc tới chuyện này, nụcười trên gương mặt cônhạt d`ần, khôngđểtâm hừmột tiếng:“Không sao hết, em cóthểvẽmột cáiđ`ầu heo.”

Đường Vực:“……”

Anhđiđến g`ần cô, cụp mắt nhìn cô.

Đường Hinh bịanh nhìn chăm chúthìgiật mình, hỏi nhỏ:“Khôngđượcà?”

Sau một lúc lâu, anh hơi khom người, nhếch mép cười lạnh, tay dùng bút chìgõlênđ`ầu cô.

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 8: Cô Ấy Lại Dắt Mũi Sếp Tổng Rồi [Phần 2]

Editor: Hannah

Đường Vực, trợlýCao thực sựquá đáng ghét.

Nếu cómột ngày em trởthành bàchủ, em nhấtđịnh phải trừcủa anh ta 200đồng tiền lương.

Cắt lươngđi cho hảgiận!

"Nhật kýnữ đại gia"

Đau!

Đường Hinh vội vàng lấy tay chedầu, một tay xoa xoa chỗbịgõtrúng,ánh mắt vôtội nhìn anh, nhíu mày hỏi:"Sao lạiđánh em?"

Sao lạiđánh?

Đường Vực ngồi dậy, dáng người cao ráo mảnh khảnh, trang phụcđơn giản với quầnâuđen và áo sơ-mi trắng, không thắt cà-vạt nhưng vẫn cài nút cổ áo trên cùng,đứng từtrên cao nhìn cô đang ngồi bệt dướiđất, cảngười anh toát ra vẻnghiêm chỉnhđứngđắn.

Đôi mắtđen nhánh của ngườiđànông vẫn hướng vềcô,ánh mắt vừa chăm chúvừa lẫn lộn những xúc cảm khódò.

Đường Vực nhớtới hômđócô đăng trên WeChat một hình vẽ đ`âu heo, côn ói nếu không vẽ được bạn trai thìsẽvẽmột hìnhđ`âu heo thay vào, anhđột nhiên cảm giác cógì đósai sai, có đi`âu gì đóbất ngờ đãvượt t`âm kiểm soát của anh.

Thứcảm giác mơh`ôn ày từng xuất hiện trướcđây, giờlại quay trởlại.Đối với chuyện tình cảm, anh không phải làngười tinh tế, nhạy bén nhưng từkhi tiếp nhận Thời Quang cho tới nay,Đường Hinh lànữnhân viên duy nhất cóthểtựdo tiếp cận g`ân anh. Huống h`ôbọn họ đãlà đ`ông minh trong suốt hơn một năm, từlúc Đường Hinh còn ngoan ngoãn lễphép cho tới bây giờ, cô ấyđang quỳtrên thảm phòng làm việc của anh, cúi người trên bàn tràvẽsơ đ`ô, vẽmấy thứ đ`ôxấu hoắc màanh nhìn không ra nhưng cũng không h`êghét bỏ, cô ấy gọi anh là "sếp", còn to gan sai anh lấy cho côbút chì.

Bây giờcô ấy lại nói, nếu cô ấy không vẽ được khuôn mặt bạn trai thìsẽvẽmột cáiđ`âu heo thay vào.

Đường Vựcđột nhiên nhíu mày, nheo nheo mắt,đuôi mắt anh trởnên sắc sảo, vẻmặt hơi khó đoán, ngữ điệu tr`âm xuống, chậm rãi nói từng từ:"Em nói ai là đ`âu heo?"

Đường Hinh nhìn anh không chớp mắt, chỉim lặng nhìn anh, nuốt nuốt nước bọt,đôi tay vìluống cuống màbuông thõng xuống.

…Dường nhưbímật sâu kín trong lòngđãbịngười ta nhìn thấu.

Nhữngđi`âu chôn giấuđang từng tấc, từng tấc một bị đào xới lên.

Đường Vực nhìn trán cô, khẽgiật mình, làn da côtrắng nõn mịn màng, giờmột khoảng trên tránđangđỏlên, nhìn rất rõ, không biết làdo anh gõbút hay do bịcôxoa một h`ôi mà đỏlên.

“Đauà?”Anh hỏi.

“Dạ?”

Đường Hinh vừa bối rối vừa hoảng loạn, không theo kịp mạch chủ đ`ềcủa anh, khi nãy nhìn vẻmặt anh như đang muốn thẩm vấn cô, saođột nhiên lại thayđổi bất thường nhưvậy.

Đường Vực hất cằm v`ệphía trán cô, cúiđ`ầu nhìn, lại nói:“Tôi hỏi làcóphải tôi gõvào trán em bị đau không?”

Đường Hinh lại xoa xoa, gậtđ`ầuđáp:“Đau.”

Đường Vực cúi người lấy bútđưa cho cô, mắt nhìn thoáng qua chỗ đỏh`ồng trên trán, hơi nhếch miệng cười nói:“Coi nhưtai nạn laođộng.”

“……”

Côlại hỏi:“Tai nạn laođộng thếnày phải b`ồi thường saođây?”

“Em còn muốn tôi b`ồi thường thếnào nữa?” Đường Vực xoay người, vòng qua một góc bàn trà, ng`ồi xuống ghếsô-pha, nhìn xuống quyển vởcô đang dùng, hình vẽtrênđókhông khác gìcủa trẻcon, lung tung lộn xộn. Mày anh nhíu lại, không kìmđược màquát lên:“Đường Hinh, em vẽcái quỷgìthếnày?”

Đường Hinh cònđang nghĩxem nênđòi anh b`ồi thường cái gì, nghe ngữ điệu ghét bỏcủa anh thìlập tức trừng mắt, c`ầm bút chỉvào trang vởgiải thích:“Sếp chờmột chút, em còn chưa vẽxongđâu,đợi em vẽxong giải thích cho sếp sẽhiểu ngay.”

“Ờ.”

Đường Vực lạnh nhạtđáp lời, hiển nhiên làkhông tin tưởng vào trình độvẽtranh của cô.

Đường Hinh vừa vẽvừa nói th ầm:"Sếpơi, em tuy rằng vẽkhôngđẹp nhưng em còn rất nhi ềuưuđiểm khác nha."

Đường Vực vắt chân lên, vừa cười vừa nói:"Vídụnhư?"

"Em biếtđàn piano, còn nữa…" Đường Hinh bỗng nhiên dừng lại, nói tiếp:"Trừvẽtranh vàca hát làkhôngđược thôi."

Đường Vực khôngđểtâm, mím môi cười.

Đường Hinh len lén liếc nhìn anhđang ng ồi cạnh, ngườiđànông thảlỏng cơthểtựa lên sô-pha, hai chân bắt chéo, qu ầnâu thẳng thớm dọc theođôi chân thon dài cực kỳ đẹp mắt, màcôlạiđang quỳbên cạnh hìhục vẽtranh, hai tai côbỗngđỏ ửng lên.

…Hìnhảnh này, nhìn thếnào cũng giống nhưcô đang quỳrạp xuống dưới gấu qu ần anh.

Côbối rối cúiđ ầu,đ ầu bút chìchọc chọc vào mặt.

Côluống cuống, dừng tay xoa xoa một chút r ồi lại cắm cúi vẽvẽ.

Một lát sau, côbuông bút xuống, anh tr ầm giọng hỏi:"Vẽxong r ồià?"

Đường Hinhừm một tiếng r ồiôm lấy vởxoay người, chuẩn bịng ồi dậy.

Đường Vực duỗi chân, ng ồi thẳng người dậy, hai tayđặt trênđùi, hơi chống lên eo,ánh mắt lướt qua vếtđen trên máphải của cô, anh phìcười, trêu chọc cô:"Sao em lại giống trẻcon thếhả, vẽxấu, mặt mũi cũng nhem nhuốc nữa."

Đường Hinh:"…"

Tai cô đỏlên, giảvờkhông biết hỏi:"Nhemở đâu cơ?"

Đường Vực cólẽbịloạn trírồi, anh bật cười,đưa tay ra vềphía cô, ngón trỏchạm vào mácô, nhẹnhàng nói:"Ở đây."

Chỉmột cái chạm nhẹ.

Nhưchạm thẳng vào timĐường Hinh, làm tim côrung lên, cảngườiđầu cứngđờ.

Côchớp chớp mắt, lông mi dài rung rung, ngơngác ngượng ngùng ngước nhìn anh.

"Cốc cốc cốc…"

Cótiếng gõcửa phòng làm việc.

Cao Hằng từbên ngoài nói vọng vào:"Tổng giámđốc, cótài liệu khẩn cần anh kýtên."

Đường Vực nhìnĐường Hinh mặtđỏ ửng,đứng im một lúc rồi quay người lại phía cửa, khôi phục vẻbình tĩnh, nói:"Vàođi."

Cao Hằngđẩy cửa bước vào.Đường Vực cũngđứng lên, cúi xuống nhìn côgái nhỏ đang cặm cụi thu dọnđống giấy bút, nói nhỏ:"Emđi rửa mặt trướcđi, sauđóquay lạiđây giải thích mấy thứemđãvẽxem thếnào."

Đường Hinhđãlấy lạiđược tinh thần, ngẩngđầu cười ngọt ngào nói:"Vângạ."

Côvội vàngđứng lên, chạyđi rửa mặt.

Cao Hằng hơi tòmònhìn lướt qua bàn trà. Không phảiđang nói v`êđ`êtài kịch bản sao? Sao tựdưng lại biến thành vẽtranh?

Đường Vực lật xem tài liệu,đứng bên cạnh bàn làm việc, tay trái chống lên mặt bàn,nhanh tay kýtên, kýxongđưa lại cho Cao Hằng. Cao Hằng nhận lấy tài liệu, lại nói:"Sếp tổng, Khương đạo cùng phía quânđội nói cóchuyện c`ân bàn với anh, giờhọ đang ng`ôiởngoài, anh xem…"

Đường Vực nhìn v`êphía vởvàbútĐường Hinhđangđểlại trên bàn trà, nói:"Mời bọn họvào phòng họpđi, cònĐường Hinh…Cứbảo cô ấy v`êtrước, chờtôi họp xong r`ôi quay lạiđây."

"Vâng."

Đường Vực sải bước ra ngoài.

Một lát sau,Đường Hinh rửa mặt xong xuôi quay lạiđãkhông thấyĐường Vựcởtrong phòng. TrợlýCaođứngởcửa chờcô, nói:"Cô Đường, sếp tổng cócuộc họp gấp, côxuống t`âng chờsếpđược không?"

Đường Hinh nhìn vào trong phòng làm việc, bấtđắc dĩ đáp:"Được."

Côchờtới tận quágiờlàm việc, mới nhậnđược tin nhắn WeChat củaĐường Vực, anh hỏi:"Đãv`êchưa?"

Đường Hinh lập tức trảlời:"Chưa v`ê, sếp còntrên t`âng không?"

Nhưng màtối nay côcóhẹnđiăn với Vưu Hoan vàMinh Chúc, chỗhẹn cũngởg`ânđây, côqua muộn một chút cũng không sao nhưng sợrằng không thểgiải thích rõv`êđ`êtài của mình, cônhìnđ`ông h`ô, chắc sẽkhông kịp.

Đường Vựcđangđịnh bảo côlên phòng làm việc của anh thì đãnhậnđược tin nhắn cógửi:"Ngày mai em trình bày với sếp có được không?"

Đường Vực hơi khựng lại, trảlời:“Được”. Anh tựa người vào ghế, xoay nửa vòng rồi bật dậy, cầmáo vest lên tay, lấy chìa khoáxe từtrong ngăn kéo.

Cao Hằngđangđứng ngoài chuẩn bịtài liệu, anh nhìn anh ta nói:“Vềthôi.”

Đường Vực vừađi vừa mặc lạiáo vest,đông tác phóng khoáng, bước chân ung dung, từdáng người toát ra vẻbí ẩn gợi cảm, khiến các thưký đang ngồi ngoài nhìnđôi mắtđầu sáng nhưsao.

Cao Hằng theo sau nhấn nút thang máy.

Hai người lần lượtđi vào.Đường Vực bỗng nhiên nhớra chuyện gì, nhìn Cao Hằng hỏi:“Đường Hinh…lần trước vìsao lại tặng bữa sáng cho cậu?”

Cao Hằng:“……”

Đầuóc Cao Hằngđang xoay mòng mòng. Muốn anh ta trảlời thếnàođây?

Đúng lúc, tiếng thang máy vang lên“Ting”, thang máy dừngởtầng tám,Đường Hinhđangđeo balođứng bên ngoài, vừa thấy hai người họ, mắt côsáng rực lên, nhìnĐường Vực rồi nhẹnhàngđi vào, nói:“Sếp cũng vềbây giờsao.”

Đường Vực cụp mắt,ánh nhìn lưu luyến lúmđồng tiền trên máphải của cô, nhẹnhàngđáp:“Uhm”, sauđótayđút túi quần, mắt quét vềphía Cao Hằng.

Cao Hằng:“……”

Đường Hinh không hiểu chuyện gì, quayđầu nhìnĐường Vực, hỏi nhỏ:“Sếpơi, sếp cóphải vềnhàgấp không? Cóthểchởemđi nhờmộtđoạnđược không? Tiệnđường mà!”

Đường Vực chớp mắt, khôngđểýhỏi:“Xe của emđâu rồi?”

Đường Hinhđáp:“Xe của emđangđưađi bảo dưỡng rồi.”

Đường Vựcàmột tiếng rồi lạnh nhạt nói:“Em dùng xeđể điđường hayđi cày vậy? Một tháng màbảo dưỡng những hai lần?”

Đường hinh:“……”

Lần trước làgiả, lần này làthậtđó!

Sắc mặt Cao Hằng cực kỳphức tạp nhìnĐường Hinh, nghĩthầm cô ấy lại dắt mũi sếp tổng rồi. Lại nghĩtới vấnđềsếp vừa hỏi mình, anh ta cúiđầu quẹt mũi,đường hoàng dõng dạc nói:“Lần trước làcô Đường lừa sếp, lầnđóxe của cô ấy vẫnđểtrong bãiđỗ, khôngởcửa hàng cũng khôngđemđi bảo dưỡng.”

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 9: Cậu Không Định Thổ Lộ Sao?

Editor: Hannah

Tôiđịnh tới khi nàoĐường Vực thích tôi, tôi sẽthổlộvới anh. Chỉcần anh thích tôi một chút xíu thôi.

"Nhật kýnữ đại gia"

Trong khoảnh khắcđó,Đường Hinh chợt cảm thấyđất trời nhưsụpđổ.

Đầuóc côtrống rỗng, cảm giác nhưcô đãbịnhốt trong căn phòng tối tăm suốt ba ngày bađêm,đột nhiên aiđóxông tới lôi côra,đập vỡlớp nguytrang màcô đãdày công vunđắp, bắt côphải ngẩngđầu nhìn vềphíaánh sáng bên ngoài.

Mặtđất dưới chân cônhư đang chuyểnđộng quay cuồng, hai mắt hoa lên,đầu choáng váng.

Trời longđất lởcólẽchính lànhưthếnày.

…Thực sựquákhủng khiếp.

Côcực kỳhối hận, lúc trước sao không"giết người diệt khẩu"chứ?

Cô…giờcôbiết phải giải thích nhưthếnàođây?

Ông trờiơi, xin cho con bốc hơi khỏi mặtđất luônđi!

Trong thang máy yên tĩnhđến mức dịthường. Sắc mặt ba người thayđổi rất khótả. Sắc mặtĐường Hinh thoạt trắng thoạtđỏ. Biểu cảm củaĐường Vực rất khódò, chỉcụp mắt nhìn sangĐường Hinh, thấy dường nhưcảngười côtrởnên cứngđờ, mới chuyển tầm mắt sang vẻmặt chính trực của Cao Hằng, cảm giác bỗng trởnên rất phức tạp.

Từsau buổi tốiởcâu lạc bộthểhình, khiĐường Hinh nói với anh những lời kia, anhđãcảm thấy cônhóc này cógì đólàlạ. Hôm nay anh mới chỉchạm vào mặt cômột chút màcô đãngơngẩn nhìn anh ngượng ngùng.

Nếu anh còn không nhận ra thì đúng làngu ngốc thực sự.

Nhưng mà, không lẽlýdo cômang bữa sáng cho Cao Hằng lànhưthếsao?

Đường Vực sợmình hiểu lầm nên muốn hỏi lại Cao Hằng cho rõ, cũngđểxác minh suyđoán của anh, không ngờCao Hằng lại thẳng thắn nói ra hết,đúng làmột lòng chính trực chẳng gian dối.

Anh lại nhìn vành tai xinh xinhđangđỏhồng lên của côgái nhỏ, hơi nheo mắt, gọi cô:"Đường Hinh."Lời vừa thốt ra mới phát hiện tiếng hơi bịnghẹn, anh hắng giọng.

Ting…

Đúng lúc, cửa thang máy mởraởtầng hai.

Đường Hinh bỗng nhiên lấy lại tinh thần, dùrằngđầuóc vẫnđang quay cuồng nhưng cũngđãnhanh chóng tìm ra lối thoát. Cô quayđầu nhìnĐường Vực, bình tĩnh cười nói:"Lần trước em chỉmuốn ngồi thửxe của sếp một chút thôi. Em chưa từngđược ngồi Maybach bao giờ, chỉmuốn thửmột chút thôi mà."

Cao Hằng trợn mắt hám ồm:"……"

Bao biện nhưvậy màcũng nghеđược hả? Anh ta theo phản xạnhìn vềphíaĐường Vực.

Đường Vực nhíu nhíu mày,đuôi mắt hẹp lại, nhìn chằm chằm côgái nhỏ đang bật cười khanh khách.

Không ai trong ba người bước ra ngoài, cửa thang máy chậm rãiđóng lại. Cao Hằng vội vàngđưa tay ngăn lại, cửa thang máy lại chậm rãi mởra.Đường Vực nhìn ra ngoài, mím môi rồiđiềm nhiên nói:"Thật không?"Anh lại quay lại côrồi bước ra ngoài, nói:"Vậyđi thôi."

Côkhông nhúc nhích.

Đường Vựcđiđược hai bước rồi hơi quayđầu lại, liếc nhìn cô, nhướng mày nói:"Không phải em nói muốn ngồi Maybachà?"

Cao Hằng nhìn vềphíaĐường Hinh, mỉm cười nói:"Cô Đường, côcứra ngoài trướcđã."

Đường Hinh mặt không biểu cảm nhìn anh ta rồi duyên dáng bước ra ngoài,"Đúng vậy, phiền sếpđưa emđi mộtđoạn." Đường Vực không nhìn cô, ung dung sải bước dàiđi trước,Đường Hinh nhìn theo dáng vẻphóng khoáng của anh, lặng lẽhít sâu thở đều.

Đi tới chỗ đỗxe,Đường Vực lại quayđầu nhìn cô, nhướng mày hỏi:"Em lái?"

Lúc này lòng bàn tayĐường Hinhđã ướt mồhôi, cônhìn xung quanh, phát hiện ra tên trợlýCao giết người không dao kiađãchuồn mất. Côdứt khoátđiđến chỗghếphụ, mởcửa xe, tay vịn trên cửa xe cười tủm tỉm với anh:"Em khôngđịnh làm tài xếhôm nayđâu,được không?"

Đường Vực không nói gì, vòng quađầu xe ngồi vào ghếlái, khởiđộng xe, hai tayđặt trên vô-lăng, nghiêngđầu nhìn cônhócđang ngoan ngoãn thắt dây an toàn.

Xe mãi không lăn bánh.

Đường Hinh không kìmđược, quay lại nhìn anh,đối diện với cặp mắtđen nhánh.

Anh khôngđểtâm, chỉtập trung nhìn côchăm chúkhiến côcảm thấy bức bối vôcùng.

Cuối cùng, tới lúc côsắp chịu không nổi nữa,Đường Vực lái xe rờiđi, ra khỏi bãiđỗxe, mắt anh vẫn nhìn vềphía trước rồi nói:"Em muốnđiđâu?"

Đường Hinh hắng giọng, nói:"Sếp cứdừng lạiởngãtưgần phía trước nhàsếp là được rồi."Côquayđầu nhìn anh, nghĩnghĩnói:"Minh Chúcđãvềrồi. Bộ "Chống khủng bố"mấy ngày nữa sẽkhai máy, cô ấy sẽ đi theođoàn mấy tháng nên bọn em hẹn nhauđiăn tối."

Bộ "Chống khủng bố"sẽquayởKha Lợi Á, thời gian quay khoảng 100 ngày. Khiđoàn làm phim khai máy,Đường Vực chắc chắn sẽtới tham dự. Anh lười nhác dựa vào lưng ghế, nghe cônói xong thì đáp:"Uhm, ngày 6 tháng 4 sẽkhai máy."

Đường Hinh vẫn luôn quan sát biểu cảm của anh, phát hiện khi mình nhắc tới Minh Chúc, trên mặt anh khôngđểlộbất cứcảm xúc gì, côkhẽthởphào.

Vào giờnàyđường không quá đông, chỉmười phútđãtới ngãtư.Đường Vựcđỗxe vào lềđường, quay lại nhìn cônói:"Chiều mai tới văn phòng, tranh thủtrước khi tôi ra nước ngoài sẽquyếtđịnhđềtài kịch bản."

Đường Hinh xuống xe,đứngởngoài vừa cười vừa vẫy tay chào anh:“Vâng thưa sếp, tạm biệt.”

Nói xong, cônhẹnhàng xoay người rờiđi.

Đường Vực nhìn bóng dáng nhỏnhắn mảnh khảnh của côhoàvào dòng người, hơi thất thần môt chút, thầm nghĩếuĐường Hinh thực sựthích anh,đókhông phải chuyện tốt, thậm chícòn cóhơi phiền phức…

Lúc nàylàbảy rưỡi tối,Đường Hinhđãtới muộn nửa tiếng, Minh Chúc vàVưu Hoanđãgọiítđồăn. Côvừađi vào nhàhàng, Vưu Hoanliềngiơtay vẫy vẫy cô,ýbảo:“Ởbên này.”

Đường Hinh bước nhanh tới, vừa ngồi xuốngđãcầm cốc nước uốngừngực, sauđódường nhưkiệt sức ngãra sô-pha, tay vỗvỗngực:“Làm mình sợmuốn chết. Nếu sau này cómột ngày mình trởthành bàchủcủa Thời Quang, mình nhấtđịnh…nhấtđịnh phải cắt tiền thưởng của trợlýCao!”

Minh Chúc ngồiđối diện, nghe thếthìcười hỏi:“Làm sao vậy?”

Đường Hinh nghiêngđầu, ngồi dịch vào trong, cảngười dựa vào người Vưu Hoan, vẻmặt tức giận kểlạiđầuđuôi câu chuyện, còn nói:“Đường Vực tính tình khó ở đã đành, sao ngay cảtrợlýcủa anh ta cũngức hiếp người khác vậy!Ăn không của mình một bữa sángđó!”

Đường Hinhấmức nói thêm:“Chị đây còn phải hối lộcậu ta nữa sao?”

Vưu Hoan gậtđầu tánđồng:“Phảiđó, hay làcậu thửxem sao. Nói không chừng anh ta cóthểgiúp cậu cưađổTổng giámđốcĐườngđó.”

Đường Hinh:“……”

Đường Hinh ngồi thẳng dậy, cầmđũa gắp miếng thịt kho tàu, cắn một miếng, nói tiếp:“Thôiđi, giờmìnhđãbịphát hiện rồi. ChỉcầnĐường Vực biểu hiện ra anhấy không thích mình, lần sau nếu mình còn dám mòlên tầng trên, chắc chắn anh ta sẽ đávăng mình từngoài cửa.”

Vưu Hoan nhìn cô, hỏi:“Cậu khôngđịnh thổlộsao?”

Đường Hinh cắnđũa, cụp mắt xuống, hàng lông mi dài hơi run run, côthầm thì:“Mình không cóchút cơhội nào. Mình sợnếu mình nói ra sẽpháhỏng hết những gì đang có, cũng không biết nếu pháhỏng rồi, quan hệgiữa mình vàanhấy sẽthành thếnào nữa…Biên kịch vôdanh tiểu tốt cùng một Tổng giámđốc tài sản cánhân hàng trăm triệu?”

Tất cảtrởlại vạch xuất phát.

Côkhông dám mạo hiểm. Côngĩ, chỉcầnĐường Vực thích côdùchỉmột chút thôi, côsẽcó đủdũng cảmđểthổlộ.

“Nhưng nhan sắc này tuyệtđối không phải thuộc hàng vôdanh tiểu tốtđâu nha.”Vưu Hoan véo mặt cô.

Câu này nghe rất lọt tai,Đường Hinh phìcười.

Lúc này, Minh Chúcđem một quyển sổ đỏ*đặt lên trên bàn.

*ỞTrung Quốc, khi nam nữ đăng kýkết hôn sẽ được lĩnh một quyển sổchứng nhận, vìthếkhi nói vềviệcđăng kýkết hôn thường dùng từ “lĩnh chứng”.

(Hình minh hoạ)

bbh1539657788

Đường Hinh vàVưu Hoan vừa nhìn quađã đồng thời kêu lên:“Mẹnó! Đăng kýkết hôn rồi?”

Vưu Hoan lấy quyển sổqua xem một chút, chép miệng, nhìn Minh Chúc nói:“Nhanh thế!”

“Nhanhá?Đâu cónhanh.”Minh Chúc chốiđâyđẩy,“Làchuyện sớm muộn thôi mà.”

Đường Hinh cũng cầm quyển sổ đỏkia nhìn ngắm một hồi, cũng chép miệng vài cái rồi nói:“Đội trưởng Lục nhanh tay nhanh chân ghêha.”Cô đem quyển sổtrảlại cho Minh Chúc, cười hìhì,“Thếthìmình yên tâm rồi,Đường Vực hoàn toàn không cótícơhội nào với cậu.”

Minh Chúc:“……”

Minh Chúc trừng mắt nói vớiĐường Hinh:“Nói vớvẩn, vốn dĩchưa từng cócơhội.”Côdừng lại một chút, lại nói:“Hơn nữa, mình cũng không cảm thấyĐường Vực thực sựthích mìnhđến vậy.”

Thích một người từng theođuổi bạn thân nhất của mình,đềtài này chỉcầnđăng lên mạng xãhội lập tức cưdân mạng sẽlao tới nhưthiêu thân lao vào lửa, bàn tán cực kỳsôi nổi. Lúc trướcĐường Hinh cònđăng mấy bài viếtẩn danh, bài nào cũng cóvài trăm tới một nghìn bình luận. Rất nhiều người khâm phục dũng khícủa cô, nói rằng yêu người từng theođuổi bạn thân mình, dùrằng không thành, nhưng cũng rất ngượng ngùng.

Nhưng quan hệgiữaĐường Hinh vàMinh Chúc thực sựrất tốt, từcấp ba tới bây giờ,đãlàbạn bèmười năm, sẽkhông vìmột ngườiđànông màlàmảnh hưởng tới tình bạn, huống chi Minh Chúc từtrước tới nay chưa từng thíchĐường Vực.

Đường Hinh gắp cho Minh Chúc một miếng thịt, hừmột tiếng r ồi nói:“Không nói v ềanh ta nữa, cáiđ ầu heođấy chẳng cógì đángđểnói cả. L ần sau phải bắtđội trưởng Lục mời cơm mớiđược, không thèm hérăng nói câu nàođãvác cậu chạyđi mất.”

Vưu Hoan gậtđ ầu:“Đúng vậy.”

Minh Chúc cười cười, nói:“Được,đợi anhấyđược nghỉ đã.”

Ăn cơm xong, ba người rời khỏi nhàhàng, ra tới cửa gặp một nhóm người khác cũng vừaăn cơm xong. Ngườiđiđ ầu làmột ngườiđànông cao lớn, phong thái nho nhã, anh cười nói:“Đường Hinh, Minh Chúc, trùng hợp qua, lạiđược gặp các emở đây.”

Đường Hinh vàMinh Chúc cùng nhìn qua, nhận rađối phương.Đường Hinh vừa cười vừa chào hỏi:“Đạo diễn Lục,đãlâu không gặp.”

Lục Chi Hành làmộtđạo diễn nổi danh trong giới, ba mươi tuổi,đãcótrong tay vài giải thưởng.Đường Hinh vàMinh Chúc quen anh ta qua một dự án, sauđócũng không cócơhộiđược hợp tác cho nên cũng không quáthân quen. Anh ta nhìnĐường Hinh, lại cười:“Lúc trước tôi quay phimởsa mạc, tín hiệuđiện thoại không tốt, cũng vừa mới v ềthôi.”

Đường Hinh hiểu ra li ền nói:“A,đã đóng máy r ồi? Chúc mừng anh.”

“Đúng vậy.”Lục Chi Hành chỉchỉnhóm ngườiđứng sau mình, nói:“Đóng máy xong thìtụtậpăn cơm.”

Hoára làvậy.

Nhóm người cùng ra khỏi nhàhàng,Đường Hinh li ền vẫy tay chào:“Chúng tôiđi trướcđây.”

Lục Chi Hành mỉm cười nói:“Códịp sẽgặp lại.”

Sau khi rờiđi, Minh Chúc nói vớiĐường Hinh:“Mình cảm thấy, nếu kịch bản của cậuđược Lục Chi Hành làmđạo diễn sẽcựcổn luôn.”

Đường Hinhđiềm nhiênđáp:“Không có đâu, anh ta làm gìcóthời gian.”

Nói cũng phải.

*****

Đường Vực vềđến nhà,ăn xong cơm tối liềnđiđến câu lạc bộthểhình.

Tập một hồi tới lúc mồhôiđầmđìađãthấy Hoắc ThầnĐông gọiđiện thoại cho mình. Anh dùng khăn lông lau lau mồhôi trên người, cầmđiện thoạiđi tới bên cửa sổ, do mồhôi ra nhiều mà áo dính chặt vào cơthể,đường cong cơbắpđều lộrõ,“Thếnào rồi?”

Hoắc ThầnĐông nói qua vềviệc khai trương rạp chiếuởMalaysia, sauđóthuận miệng hỏi:“Thất tình rồi màvẫn không quên công việc sao? Cònđau lòng không thế?”

Đường Vực cười lạnh:“Nếu không nói vềvấnđềnày nữa, tôi còn cóthểnói với cậu thêm hai câu.”

Hoắc ThầnĐông bật cười,đáp:“Haizzz,được, không nói chuyệnđónữa. Có điều tôi phải cảnh báo cậu trước, tôi nghenóirằng cậu theođuổi người ta không thành nhưng lại…”

“Lại cái gì?” Đường Vực một tay vặn nắp bình, ngửađầu tu mấy ngụm nước.

“Cậu không phảiđang thất tình sao? Chứng tỏ Đường Hinhđối với cậu không còn tác dụng gìnữa, nhưng cô ấy vẫn nhưtrướcđây luẩn quẩn quanh

cậu. Liệu cóphải cậu theođuổi bạn thân người ta không thành, giờlại chuyển hướng mục tiêu sang cô ấy?”

“……”

“Kỳthực tôi cảm thấy cônhócđórất thúvị, rấtđáng yêu.”Hoắc Thần Đông chân thành khuyên:“Nếuđãkhông theođuổiđược Minh Chúc, chi bằng cậu nhanh tay tóm gọn côbénàyđi.”

Đường Vực bỏbình nước xuống, nhíu mày nói:“Chuyện này tôi không làmđược.”

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 10: Đường Papa, Papa Khó Chiều Quá Đi!

Editor: Hannah

Em không phải làmột người lýtính, em vừa làm việc theo cảm hứng, vừa kiêu ngạo lại luôn thích làm theoýmình.

ThếnhưngĐường Vực, emđối với anh thực sựlàvôcùng kiên nhẫn nha.

"Nhật kýnữ đại gia"

"Vìsao?"Hoắc ThầnĐông im lặng một chút rồi nói tiếp:"Này,ông chủnhỏnhàhọ Đường mới 27-28 tuổi thôi saođãbảo thủlạc hậu thế? Cóphải cậu cảm thấy cậuđãtừng theođuổi bạn thân của cô ấy, giờlại có ý đồvới cô ấy thìrất bại hoạiđạođức, vônhân tính không?"

Đường Vực im lặng, mắt nhìn raánhđènđường lập loèbên ngoài, hơi cụp mắt xuống.

Hoắc ThầnĐông thông cảm thởdài, lại nói:"Thôiđược rồi, tôi thấy cônhócĐường Hinh kia cũng không phải mẫu người cậu thích."

Hai người từnhỏ đãcùng lớn lên bên nhau trongđại viện, quan hệthân thiết nhưanh em. Hoắc ThầnĐông hiểu rõtrong chuyện tình cảm,Đường Vực luôn cốchấp với những nguyên tắc do anhđặt ra, không dễdàng

gìphávỡ được. Dùlàhình mẫu phụnữlýtưởng hay sởthíchđọc sách, từtrước tới nay vẫn chưa h`êthayđổi.

Đường Hinh làmột côgái ngọt ngào,đáng yêu nhưng hoàn toàn không phải kiểu ngườiĐường Vực yêu thích, tính cách cũng quáhoạt bát.

Hoắc Th`ânĐông gọiđiện chủyếu vẫn làvìchuyện công việc, nói mấy câu vừa r`ồi cũng chỉlànóiđùa, nếuĐường Vựcđãkhông muốn nói tiếp, anh ta cũng sẽkhôngđào sâu thêm. Hai người cùng cúp máy.

Trongđ`âuĐường Vực thoáng hiện ra hìnhảnhĐường Hinh mỉm cười ngọt ngào, vừa dịu dàng kêu to gọi nhỏ "Sếpơi"thếnày,"Sếpà"thếkia, thỉnh thoảng còn gọi thẳng tên anh, vừa không phép tắc lại cóchút giảo hoạt.Đường Hinh vàMinh Chúc làbạn thân, quan hệgiữa hai người hợrất tốt,đi`âu này anh biết rõ.

Đường Hinh làmột côgái tốt, vừađáng yêu lại lạc quan, tính cách thúvịthu hút, chỉc`ân xem những bàiđăng của côtrên WeChat anh sẽbất giác mỉm cười.

Đường Vựcđột nhiên nhíu mày, bỏkhăn lông quàng trên người xuống, quay lại tiếp tục tập luyện.

*****

Buổi tối,Đường Hinh nằm dài trên giường, gửi tin nhắn choĐường Vực:"Sếpơi, ngày mai emđến phòng làm việc tìm sếpạ?"

Ngày mai làthứbảy,đa ph`ân mọi ngườiđ`âu khôngđến văn phòng.Đường Vực thìkhác, chỉc`ân không phảiđi tiếp khách, anhđ`âu sẽtới văn phòng.Ông chủ đã đi làm, những thưkýlàmớt`âng trênđương nhiên sẽkhông dám nghỉ ởnhà, cho nên ngày thứbảy làngày làm thêm giờ.

Đường Hinh làbiên kịch,đềtài còn chưađược quyếtđịnh, hạng mục còn chưa chính thức khởiđộng, bình thường thời gian của côrất tựdo, không nhất thiết phảiđi làmđúng giờ.

Cuối tuần văn phòng công tyít người, côrất vui vẻ đi tới, huống hồbây giờcôcònđang tới phòng làm việc củaĐường Vực, làchuyện tốt nha…

Đường Vực từcâu lạc bộvềnhàhơi muộn, khi anh lái xe vào bãiđỗ,đèn xe chiếu sáng vịtrí đỗxe, thấy trênđócómột cái lồng nhỏ,đặtởngay chính giữa vịtrí đỗxe. Anh dừng tay lái, hơi nheo mắt nhìn rồi dừng xe, mởcửađi vềphía cái lồng xem thử.

Bên trong làmột con mèo con màu trắng.

Đường Vực không biết phảnứng ra sao, quayđầu nhìn xung quanh cũng không thấy ai, không rõaiđã đểmèoở đây. Anh vénống quần ngồi xổm xuống nhìn, cánh tay tựa trênđầu gối, mắt nhìn xuống con mèo lông xùtrong hộp. Con mèo nhỏ đôi mắt màu xanh, không sợhãi nhìn anh.

Đường Vực nhíu mày,đứng dậy cầmđiện thoại trong xe, chuẩn bịgọi cho bên quản lýtoànhà.

Còn chưa kịp gọi thì đãthấy cuộc gọi tới củaĐườngĐinhĐinh. Từtrước tới nay,ĐườngĐinhĐinh gọi cho anh chìvìhai việc, hoặc làhết tiền, hoặc làsắp hết tiền.

Anh mặt không biểu cảm nghеđiện thoại, hỏi thẳng:“Cóchuyện gì?”

ĐườngĐinhĐinh cười nịnh nọt nói:“Anh, không phải mấy ngày nữa anh sẽ đi Kha Lợi Á vàMalaysia phải không? Cho emđi cùng anh nha.”

Đường Vực dùng mũi chânđạpđạp cái lồng, mèo con hoảng sợkêu lên“Meo meo”, giữa bãiđỗxe yên tĩnh tiếng kêu rất vang rất

to.ĐườngĐinhĐinh nghеđược, kêu lên:“Anh, sao bên chỗanh lại cótiếng mèo kêu?”

“Không biết aiđã đểnólạiở ô đỗxe riêng của anh.” Đường Vực hơi bực mìnhđáp.

ĐườngĐinhĐinh cười nói:“Chắc làcócôhàng xóm nàođang thèm thu ồng anhđó…Còn cóthểlàaiđược hả!”Côhào hứng hỏi thêm:“Làgiống mèo gìthế?”

“Không biết.” Đường Vực không cóhứng thútìm hiểu loài mèo, anh nhìn xuống, cảm thấy con mèo này trông hơi quen quen, bỗng nhớtới Tếtâm lịch năm ngoái,Đường Hinh có đăng trên WeChatảnh một con mèo, trông rất giống con mèo này, côcótrảlời bình luận của aiđó.

Nếu anh nhớkhông nh ầm thìtên nólà…Chinchilla*?

* Giống mèo Ba Tư

(Hình minh hoạ)

mèo-ba-tư-chinchilla

“Lông khádài.”

ĐườngĐinhĐinh lại giục anh:“Anh mau chụpảnh cho em xemđi, nếuđẹp thìmang v ềnhàcho em nuôi.”

Đường Vực hừmột tiếng, nói:“Em muốn nuôi mèo màcòn không tự đi muaà?”

ĐườngĐinhĐinh:“Nhưng không thếthìcon mèo kia biết làm sao giờ? Anh không thểvứt nó điđâu!”

“Giao cho mấy người quản lýtoànhà.”

“Mấy ngườiđókhông biết giải quyết thếnàođâu, nhấtđịnh sẽ đem vứt con mèođi.” ĐườngĐinhĐinh rất muốn cócon mèo, liên tục nài nỉ:“Anh, anh làngười cólòng tốt mà…Khôngđúng, em muốn nói anh rất cótình người màphải không? Anhđem vềcho em nuôi nónha, chỉcần anhđem vềmẹsẽ đồngýcho em nuôi.”

Đường Vực thấy em gái nói mãi phiền phức, mất kiên nhẫnừmột tiếng rồi nói:“Cúp máyđây.”

ĐườngĐinhĐinh nhảy nhót hòreo một hồi mới nhớra,ông anh quýhoácòn chưađồngý đưa cô đi theo công tácđâu.

…Quánham hiểm! Rõràng làanh cố ý đánh trống lảng mà.

Đường Vựcđểcái thùng mèo sang một bên,đỗxe xong xuôi, anhđứng trước cái thùng nhìn một lúc lâu rồi vẫn quyếtđịnhđem nólên nhà.

Cái lồng khárộng, cũng còndủthứcăn cho mèo, anhđểmèoởngoài ban công. Con mèo kia thực ra rất ngoan ngoãn, không náo loạnầmĩ. Bận rộn một hồi, tới tận 11 giờanh mới nhìn thấy tin nhắn củaĐường Hinh, anh không biết cô đãngủchưa, hơi chần chừmột chút rồi trảlời ngắn gọn:“Được.”

Đường Hinhđang lướtđiện thoại, sốcủa anhđược càiđặt chế độ ưu tiên, chỉcần anh nhắn tin hayđăng bài lập tức sẽcóthông báo, côtrảlời rất nhanh:“Vâng, hẹn sếp ngày mai gặp!”

Sauđógửi một cái icon mặt trăng nhỏ.

Anh cũng gửi cômột icon mặt trăng nhỏ.

Đường Hinh rấttít khi chủ động tìmĐường Vực nói chuyện, côcảm thấy anh bận rộn nhưvậy, làm gìcóthời gian lên WeChat. Côcũng rất biếtđiều, giữliên lạc với anh, một tuần trung bình nhắn tin khoảng hai ba lần.

Côrất dễthoảmãn. Thấy không, cô đối vớiĐường Vực cực kỳkiên nhẫn.

Sáng sớm hôm sau,Đường Hình mặc bộquầnáo cô đãtỉmỉlựa chọn từ đêm hôm trước, trangđiểm kỹcàng rồi mới ra ngoài.

Cô ăn sángởdưới công ty, lên trên tầng vừa mới ra khỏi thang máyđãthấy Cao Hằngđang nói chuyện cùng thưký, bọn họthấy côthìim lặng.Đường Hinh nhớlại chuyện tối qua trong thang máy, Cao Hằng không chút nểtình màbánđứng cô, côtức giận bĩu môi, hừmột tiếng.

Cao Hằng cũng không quá đểtâm, mỉm cười nói với cô:"Chào cô Đường."

Đường Hinh ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười,đáp lời:"Chào"

"Côvào phòng làm việcđi, sếp tổngđangởtrongđó."

"Vâng."

Đường Hinh cũng không nhìn anh ta,đi gõcửa, nghe tiếng trầmấm bên trong bảo cô đi vào, côliềnđẩy cửa bước vào.

Đường Vựcđểcốc càphêxuống, ngước mắt nhìn cô.

Côgái nhỏ đứng trong nắng sớm, cười rộlên ngọt ngào, nói với anh:"Chào sếp."

KhoémôiĐường Vực khẽnhếch lên, lười nhác dựa trên lưng ghế, cầm hất vềphía bàn trà, nói thẳng vào chuyện công việc:"Đồcủa em còndểởkia,

chưa cóaiđụng tới, nói xem em muốn quay kiểu phim gì?"

"Tối qua em lại cócảm hứng."

Đường Hinhđểtúiởtrên sô-pha, cầm vởvàbútđi tới bàn làm việc,đểvởtrên mặt bàn, lại vẽthêm vài nét rồi mới nhìn vềphía anh.Đường Vực ngồi thẳng người,đứng dậyđi vòng qua góc bàn,đứng bên cạnh cô, cúi nhìn bức vẽkinh dịkia, cười nhạo:"Nói xem,đây làcái gì."

Đường Hinh khôngđểtâm giọngđiệu ghét bỏcủa anh, lấy bút chỉchỉvào vở, nói:"Làmấy căn hộ, sếp nhìn không ra sao?"

Đường Vực:"……"

……Thật sựlànhìn không ra.

Anh cạn lời, lấy bút từtrongốngđựng, kéo quyển vởcủa côlại gần, hơi cuối người,đầu không ngẩng lên, hỏi:"Em nóiđi, tôi vẽ, em muốn vẽcái gì?"

Đường Hinh bất ngờtrong khoảnh khắc, nhíu mày hỏi:"Xấuđến thếthật sao?"

Xấu tới mức không muốn nhìn luôn!

KhoémiệngĐường Vực giật giật, trêu chọc cô:"Đứa cháu trai bốn tuổi của tôi vẽcònđẹp hơn."

Đường Hinh:"……"

Cônghe lời anh, vừa chỉtrỏbản vẽvừa giải thích:"Đây làmột căn nhàcũ,ở đây cócái cửa, từcánh cửa này sẽdẫn tới một khoảng không gian khác… Ở đây cócái cầu vượt…"

TayĐường Vựcđètrên quyển vở, mắt nhìn những thứlộn xộn do côvẽ, tay cầm bút phác hoạtheo lời miêu tảcủa cô, trên tay anhđeođồng hồnam của Piaget, bàn tay to lại thon dài, xương ngón tay mảnh khảnh, móng tayđược cắt ngắn sạch sẽ.Đôi bàn tay kia không chỉ đẹp màcòn cóthểchậm rãi phác hoạnhững thứcôtưởng tượng lên mặt giấy.

Đường Hinh nghiêngđầu, nhìn góc nghiêng khuôn mặt anh,đôi lông màyđen rậm,đuôi mắt vừa nhỏvừa hẹp khiến ngườiđối diện cảm nhậnđược sựlạnh lùng, xa cách của anh.

Nhưng mà, côkhông cảm nhậnđược sựxa cáchđó.

Hình bóng của anhđược ghim trong tim cô.

Côthích anh, thích muốn chếtđiđược.

Đường Vực buông bút xuống, quayđầu nhìn cô.

Đường Hinh vội hồi thần, tiếp tục nói:"Chính lànhưvậy…"

Đường Vực xoay người, thảlỏng cơthểdựa vào bàn làm việc, thản nhiên nhìn cô, thẳng thắn nói:"Đường Hinh,đềtài này của em không dễquađược kiểm duyệt, dùcho cóthểquađược cũng chỉcóthểchiếu trên mạng, không thểchiếu trên truyền hình."

Dự án màThời Quangđang chuẩn bịlà đểchiếu trên truyền hình.

Đường Hinhđương nhiên hiểuđượcđiều này, côbĩu môi, nói:"Em biết, nhưng nhữngđềtài khác em lại không cóhứng thú. Em cảm thấy nếuđược quay cũng sẽnhưsếp nói, cái này bịkiểm duyệt cái kia bịkiểm duyệt…

Cóquánhiều giới hạn.

Thời Quang khôngưa chuộng phong cách của cô.

Một biên kịch nhỏnhưcôthực sựkhócóthểthayđổiđược gì.

Đường Vực im lặng một chút r ồi cúiđ ầu cười nói:“L ần trước em nói muốnđểtôi làm nhàgiám chế, làcho kịch bản này sao?”

“Không phải!” Đường Hinh lắcđ ầu,“Kia làkịch bản phimđiệnảnh.”

“Viếtđược nhi ều chưa?”

“Mới viếtđược sơlược v ềnhân vật…”

Đường Vực lại im lặng, anh nhìn côtừtrên cao xuống,đột nhiên nhớra côtừng nói với anh rằng vì đãbán bản quy ền hai bộtiểu thuyết cho Thời Quang màcômới tớiđây làm việc, lúcđóvào khoảng bốn năm trước,đúng lúc anh vừa tiếp nhận công ty.

Khiđócôchắc hẳn chỉvừa mới tốt nghiệp.

Thờiđiểmđó, Thời Quang mua bản quy ền một sốtiểu thuyết,đa ph ần lànhững tác giả, biên kịch chưa cótiếng tăm gì, giácả đưa ra cũng không quáthấp. Anh biết hoàn cảnh giađình côkhông tệ, cũng cóti ền bản quy ền, nếu không với bản lĩnh của côbây giờ, e làtừlâuđãphải hít gióTây Bắc màsống qua ngày r ồi.

Có đi ều,đãlâu nhưvậy tiểu thuyết vẫn chưađược dựng thành phim, cứt ônđọng nhưthếcũng sẽnhanh hết hạn bản quy ền thôi.

Đường Hinh im lặng nhìn anh một lúc, hiểuđượcđ ềtài của mình bịloại r ồi, côbĩu môi, hừmột tiếng:“Đường papa, papa khóchi ều quá đi. Sếp cũngđừng coi thường phim chiếu mạng, phim chiếu mạng cũng cónhững bộxuất sắc mà.”

Đường Vực:“……”

Anh khoanh tay, lạnh lùng nhìn cô, hỏi:“Em gọi tôi làgì?”

Đường Hinh nói nhỏ:“Đường Vực…”

Đường Vực phìcười, tay c ầm bút lại gõlênđ ầu cô,đi vòng qua bàn làm việc, ng ồi xuống ghế, lạnh nhạt nói một câu.

“Tôi không có đứa con gái nhưem.”

“……”

Côtrừng mắt với anh, rõràng lànghe thấy màcòn cố ýhỏi lại!

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 11: Con Thích Sếp Của Con, Đường Vực

Editor: Hannah

Đường Vực hình như đãphát hiện ra tôi thích anhấy rồi. Không giấuđược nữa rồi.

Nếuđãvậy, không cần giấu nữa.

"Nhật kýnữ đại gia"

Đường Vực biếng nhác tựa lên lưng ghế, tiện tay ném bút lên bàn, nhìn côgái nhỏcònđangđứng trước bàn làm việc của anh. Bỗng nhiên anh không biết phải làm gìvới côbây giờ? Phải sắp xếp cho côthếnàođây? Dùthếnào thìanh cũng nợcômộtân tình.

Giống nhưcô đãnói, hợp tác không thành công thìcũng còn tình nghĩa.

Áo sơmi của anh vẫn cài khuy sát cổtheo thói quen, tay chống cằm trầm mặc suy nghĩ, ngườiđànông này dùcho cơthểcóthảlỏng tớiđâu thìvẻnghiêm chỉnh, chỉn chu kia cũng không bao giờbiến mất.

Đường Hinh lặng lẽnhìn anh, không biết anhđang nghĩgì.

Cólẽanh nghĩcô "vôphương cứu chữa"rồi? Hay cho rằng côkhông thích hợp làm biên kịch? Hayđang nghĩThời Quang cólẽkhông cần một người nhưcô?

Đường Vực vốn còn đang nghiêng đầu suy nghĩ xem có dự án nào tốt lại thích hợp với cô, bỗng nhiên lại nghe tiếng cô dịu dàng vang lên: "Sếp à, hay là thế này đi, sếp cứ chọn ra một đề tài, để em làm biên kịch cộng tác viên là được."

Anh ngước lên nhìn cô.

Cô bĩu môi, nói: "Dù sao với tình trạng của em bây giờ, muốn trở thành biên kịch chủ chốt cũng rất khó."

Thôi thì cứ tiếp tục làm một biên kịch tiểu tốt vậy.

Đường Vực quay sang, nhìn thẳng vào cô, hỏi: "Thực sự muốn vậy sao?"

Đường Hinh gật đầu: "Trước mắt chỉ có thể chấp nhận như vậy thôi."

Không thì cô còn có thể làm sao?

Đường Vực hơi nhếch miệng cười, nói: "Cứ tạm vậy đi."

Chờ tới khi có dự án thích hợp lại nói.

Bàn chuyện công việc xong, Đường Hinh cũng không nấn ná lại trong phòng làm việc của anh, cô chỉ vẫy cánh cửa, nói: "Vậy em đi nhé!"

Đường Vực ừ một tiếng, nhìn cô xoay người, bỗng nhiên nhớ tới con mèo con ở nhà, liền gọi cô lại: "Khoan đã."

Đường Hinh vui vẻ quay đầu lại, hai tay ngoan ngoãn để phía trước, lễ phép hỏi: "Còn có việc gì ạ?"

"Mèo nhà em là giống gì?"

“Á?” Đường Hinh hoàn toàn không ngờanh lại hỏi vấnđềnày,“Chinchilla, sao vậyạ? Sếp muốn nuôi mèo sao?”

“Không, chỉhỏi qua một chút thôi.” Đường Vực mặt không biểu cảm, bảo cô:“Được rồi, không còn việc gìnữa.”

Đường Hinh vâng dạ, rồi mởcửađi ra ngoài. Ra khỏi văn phòng củaĐường Vực, côquyếtđịnhđi tìm trợlýCaođểhỏi chuyện, tính sổvới anh ta chuyện hôm qua! Cônhìn qua chỗngồi của thưký, không thấy trợlýCaođâu.

Đường Hinh tìm thấy anh taởphòng trà. TrợlýCaođangđứngởcửa, tay cầm cốc nước, mỉm cười nhìn cô:“Cô Đường, cóviệc gìsao?”

Đường Hinh thật muốn cạn lời với anh ta, cônhíu mày nói:“TrợlýCao, anh quên mất chuyện tối quaởtrong thang máy anhđâm sau lưng tôi thếnào rồi hả? Anh…Sao anh cóthểlàm thếhả? Tựdưng lôi chuyệnđóra!”

Cao Hằng im lặng một lúc, cóvẻkhóxửnhưng rồi vẫn nói thật:“Làsếp tổng hỏi tôi, tôi không thểnói dối.”

Đường Hinh:“……”

Côthực sựkinh ngạc,đôi mắt trợn tròn, lắp bắp:“Sếp tổng…hỏi anh?”

Cao Hằng gậtđầu.

Đường Hinhâm thầmđiều chỉnh lại cảm xúc, bình tĩnh hỏi lại:“Sếp hỏi anh nhưthếnào?”

Cao Hằng nhìn cô, cốnhớlại tháiđộcủa của sếp tổngđối với cô, anh cũng không dám chắc liệu sếp tổng cóthực sựthích côhay không, nhưngđúng

làsếpđối với côcóvài phần nuông chiều bất bình thường. Anh ta nghĩnghĩrồi nói:“Sếp hỏi tôi vìsao côlại mua bữa sáng cho tôi.”

Đường Hinh:“……”

Côhít thởkhông thông,đột nhiên không biết phải nói gì.

Đường Vực vìsao bỗng nhiên hỏi chuyện này?

Côbỗng nhớtới tối qua lúcởtrên xe,Đường Vực nhìn côchăm chú,ánh mắt rất phức tạp, bây giờnghĩlại, cô đột nhiên hiểu ra, cólẽanhđãcảm giácđược cô đang thích anh?

Chỉlàanh kìm lại, không hỏi thẳng cô.

Đường Hinh mím mím môi, bỗng nhiên cảm thấy thực ra mình cũng chẳng phải quáthông minh, che giấu cũng không quátốt.

Hơn nữa, thích một người làchuyện chẳng thểche giấu nổi.

Có điều, côcũngđãgiấuđược hơn hai năm rồi, thếcũngđủlâu rồi.

Cônhìn trợlýCao, cười thật tươi:“TrợlýCao.”

Cao Hằng:“… Hả”

Đường Hinh cười gian xảo hệt nhưmột con cáo nhỏ, Cao Hằng vừa nhìnđãcólinh cảm không lành, côlại tủm tỉm cười nói:“Anh cócảm thấy tôi thích sếp tổng hay không?”

TrợlýCao nhìn cô, chậm chậm gậtđầu:“Đúng vậy.”

Đường Hinh vẫn duy trìnụcười, hỏi tiếp:“Vậy anh cócảm thấyĐường Vực thích tôi hay không?”

TrợlýCao hơi ngạc nhiên, cóvẻkhông hiểu, sao tựdưng côlại gọi thẳng tên sếp vậy?

“Chuyện này…Tôi không biết.”

“Vậy làanh nhận ra tôi thíchĐường Vực nhưng lại không nhận ra anhấy cóthích tôi hay không?” Đường Hinh cóvẻmuốn truy vấn Cao Hằng cho bằngđược, nếu trợlýCaođãnhận ra, côcốgiấu diếm lại chỉcàng khiến người ta thêm nghi ngờ, chi bằng cứnói chuyện thẳng thắn.

Cao Hằng:“……”

Hỏi nhưvậy làmuốn tôi trảlời thếnàođây?

Đường Hinh cũng không mong anh ta cóthểtrảlời mình, côhừmột tiếng, nói:“Không biết thìthôi, tôiđi xuống trướcđây.”

Nói xong côthực sựquay người rờiđi.

Cao Hằngđứng im một chỗ, không biết phải phảnứng ra sao. Không lẽcô ấy muốn anh ta cứthế đi kểlại cho sếp tổng nghe? Phụnữthích sếp tổng nhi ều nhưvậy, ai anh ta cũng phải“mách lẻo”sao?

Trừkhi, sếp tổng thực sựthích cô.

Đường Hinh cũng chẳng trôngđợi Cao Hằng sẽnói vớiĐường Vực chuyện gì, côchỉmuốn thửxem nếuĐường Vực thực sự đãnhận ra hoặcđãbiết chuyện côthích anh, anh sẽlàm gì. Anh sẽgiảvờkhông biết, mọi chuyện vẫn nhưtrướcđây sao?

Vẫn nhưtrướcđây, cónghĩa làanh chấp nhậnđểcôthích anh,đồngýcho côtiếp cận anh.

Nhưvậy hai người sẽcókhảnăng tiến tới.

Nếu như…

Anhđẩy côra xa, lập ra ranh giới, sau này không cóphép côtựdo qua lại giữa t`ầng trên vàt`ầng dưới, cũng khôngđược phép tuỳtiện trước mặt anh…

Đường Hinhđi xuống,đ`ầuóc quay mòng mòng.

Côkhôngđoánđược phảnứng củaĐường Vực sẽnhưthếnào.

Đường Hinh không còn tâm trí đâu lo chuyện công việc, dùsao thì đ`ầu đài của côcũng bịloại r`ồi, giờrơi vào cảnh"ăn không ng`ồi r`ồi", không biết nên làm gì, vậy thìv`ênhàthôi. Vừa v`ềtới nhà, bàChung – mẹcô đãgọiđiện tới, hỏi cô:"Hinh Hinhà, Tết Thanh Minh con cóv`ềkhông?"

Đường Hinh khom lưng thay gi`ầy, nói:"Con cóv`ề, vémáy bay cũng mua r`ồi."

"Thếlàtốt r`ồi, tốt r`ồi. Lát con nhắn thông tin chuyến bay cho mẹ,đến hômđómẹvới bốcon sẽ điđón."

"Vâng."

BàChung hỏi han côchuyện sinh hoạt thường ngày, vídụnhư đi làm bận hay không, cócòn ti`ền tiêu không, quan trọng nhất chính là:"Conđãcóbạn trai chưa?"

Đường Hinh nằm vật ra sô-pha, ngửađ`ầu nhìn tr`ần nhà, hít một hơi thật sâu, cười nói:"Mẹ, mẹcứchờ đi, con nhấtđịnh sẽcóbạn trai cho màxem. Con mẹxinhđẹpđáng yêu nhưvậy, còn cónhàcóxe cóti`ền gửi tiết kiệm, sao cóthểkhông kiếmđược bạn trai chứ."

"Thếmà đãmoi rađược thằng nàođâu?"Mẹcôphũphàng chỉra sựthật.

"……"

“Mẹnói con nghe, con trai của dìLâm không tệ đâu nha,đang làm tiến sĩ, công việc sau này cũngổnđịnh, hôm nào con về cùng cậu taăn bữa cơm.”

Đường Hinh trợn tròn mắt,ôm cái gối vào lòng, ngồi xếp bằng trên sô-pha, nói thầm:“Con không thích anh ta.”

“Vậy con thích ai?”

“……”

Con thích sếp của con,Đường Vực.

Đương nhiênĐường Hinh không thểnóiđiều này với bàChung, chỉbiếtậmừ đối phórồi cúpđiện thoại, ngảngười nằmườn trên sô-pha, giơđiện thoại lênđăng bài trên WeChat.

Một lúc sau.

WeChat báo cótin nhắn gửiđến.

Đạo diễn Lục:“Đường Hinh.”

Đạo diễn Lục?Đạo diễn Lục nào nhỉ?

Trong danh bạcủaĐường Hinhđó đến mấyđạo diễn Lục cơ! Côvội xem qua trang cánhân của ngườiđó, thấyảnh Lục Chi Hành mặcáo gió đứng giữa sa mạc, sau lưng làmộtđống máy quay phim,ảnh chụp anhđang vác một cái camera, dựa lưng vào lều dựng tạm, dáng vẻbất cần.

Côvội vàng trảlời:“[icon mặt cười]Đạo diễn Lục, cóviệc gì ạ?”

Đạo diễn Lục:“Bốn năm trước, cô đãbán bản quyền làm phim bộ “Dệt một giấc mộng cho anh”cho Thời Quang, cóphải sắp hết hạn bản quyền rồi không? Giờcôcóhứng thúbàn chuyện chuyển thểbộtiểu thuyết này không?

Đường Hinh ngây người.

Đường papa không cho côquay phim.

GiờLục papa lại muốn mua lại bộtiểu thuyết sắp hết hạn bản quyền của côdựng thành phim sao?

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 12: Nhìn Gần Thế Làm Gì?

Editor: Hannah

Đường Vực, em đánh dấu ưu tiên khung chat của anh nha.

Dù cho anh không gửi tin nhắn cho em, nhưng mỗi khi em mở WeChat, em vẫn có thể nhìn thấy anh đầu tiên.

_ "Nhật ký nữ đại gia"_

Khi còn học năm nhất Đại học, Đường Hinh đã bắt đầu sáng tác tiểu thuyết trên mạng, bút danh là phiên âm tên của cô "Đường Tâm"*. Cô viết truyện cũng tuỳ theo cảm hứng, chưa bao giờ cố gắng đi theo xu hướng, muốn viết gì thì viết, mạch tư duy cũng rất khác lạ nhưng lại bất ngờ nổi tiếng.

* Đường Hinh và Đường Tâm phát âm giống nhau (Tang Xin).

Đến bây giờ lượng fan trên Weibo của cô đã lên tới hàng triệu người.

Bộ tiểu thuyết nổi tiếng nhất của cô chính là bộ "Dệt một giấc mộng cho anh", mấy năm trước còn được xuất bản, sau khi phát hành thì bán chạy vô cùng, sách liên tục được in thêm, ngẫu nhiên khiến cho các công ty phim ảnh chú ý.

Đường Hinh không ký hợp đồng với trang web văn học, bản quyền tác phẩm đều nằm trong tay cô, lúc ấy có không ít công ty tới tìm cô thương lượng mua bản quyền nhưng cô không đồng ý bán.

Mọi người còn nghĩ cô đang tìm cách nâng giá nhưng cô chỉ nói: "Không có duyên, không bán."

Cô có thể thoải mái làm theo ý thích như vậy là vì gia cảnh của cô không tệ, không thiếu tiền sinh hoạt, không vui thì không bán, vậy thôi. Cho tới tận khi tốt nghiệp, công ty Thời Quang tìm đến, giá cả đề nghị cao hơn những công ty khác một chút.

Đường Hinh lập tức đồng ý. Lý do là khi cô tra thông tin trên mạng, thấy CEO mới nhậm chức của Thời Quang cực kỳ đẹp trai. Đường Vực của ngày đó mới 23-24 tuổi nhưng thực ra cũng không khác với anh của bây giờ bao nhiêu, phong thái vẫn vậy. Người đàn ông này vừa đơn giản lại vừa chỉn chu, giống như rượu mạnh vậy, càng để lâu càng nồng.

Có điều, cô lại không ngờ Thời Quang lại "ngâm" bản quyền, từ lúc mua tới nay cũng đã được bốn năm nhưng dự án cải biên còn chưa thấy đâu.

Cô còn cho rằng "đứa con" này của mình có lẽ không có cơ hội được lên màn ảnh.

Không ngờ Lục Chi Hành lại coi trọng bộ tiểu thuyết này.

Đường Hinh hơi do dự, đầu tiên gửi một icon hình con vật nhỏ thò đầu ra từ sau bức tường, sau đó mới nhắn tin trả lời: "Chào đạo diễn Lục, bộ 'Dệt một giấc mộng cho anh' còn hơn một tháng nữa mới hết hạn bản quyền, đạo diễn muốn quay phim hay muốn mua lại bản quyền?"

Cô gõ chữ xong, lập tức đổi tên anh ta trong danh bạ thành Lục Chi Hành để dễ nhận ra.

Lục Chi Hành: "Tôi không định quay phim cho công ty khác."

Anh ta cũng rất ít khi làm phim cải biên từ tiểu thuyết. Đạo diễn Lục có tổ biên kịch và đoàn quay phim riêng thường xuyên hợp tác cùng anh ta, là kiểu đạo diễn toàn năng, bộ phim mới đóng máy gần đây do chính anh là viết kịch bản.

Lục Chi Hành: "Cô thử suy nghĩ xem, nghĩ xong thì báo cho tôi biết hoặc tìm thời gian để gặp nhau bàn bạc."

Được Hinh nhận được vinh dự lớn mà bất ngờ, phải biết rằng Lục Chi Hành là đạo diễn từng đạt giải thưởng lớn. Mấy năm trước những tác phẩm của anh ta đều là phim nghệ thuật đem đi tranh giải, hai năm gần đây mới bắt đầu làm phim thương mại, cả về danh tiếng lẫn doanh thu phòng vé đều không tệ, không "chết yểu giữa đường."

Hơn nữa, bản thân anh ta có tổ biên kịch chuyên hợp tác cùng, bây giờ tìm tới cô quả là chuyện kỳ lạ.

Nếu là một biên kịch tiểu tốt khác có lẽ sẽ lập tức vừa rơi nước mắt cảm tạ vừa gật đầu đồng ý, nhưng Đường Hinh lại có chút do dự, nếu tiểu thuyết của cô thực sự có thể làm thành phim, cô vẫn hy vọng phim sẽ do Thời Quang thực hiện.

Tiếc là bản quyền của cô đã bị vứt xó bốn năm rồi, Đường papa cũng chẳng có vẻ gì muốn cải biên.

Biết đâu, Lục papa có thể giúp cô nổi tiếng thì sao?

Biết đâu cô có thể từ một biên kịch vô danh tiểu tốt nhảy lên hàng top thì sao?

Đường Hinh ngồi xếp bằng trên sô-pha, gõ chữ trên laptop. Thôi được rồi, ai bảo Đường Vực không dùng kịch bản của cô, nếu như phim của cô "hot", cô rất tò mò muốn biết anh liệu có hối hận hay không. Cô thử hình dung vẻ mặt hối hận của Đường Vực, không kìm được phá ra cười, cười xong lại trả lời Lục Chi Hành: "Được, đạo diễn để tôi suy nghĩ một chút."

Lục Chi Hành: "Được, tôi chờ cô."

*****

Năm giờ chiều, Đường Vực rời khỏi công ty. Buổi tối anh có hẹn đi tiếp khách, đối phương là Trần Hãn – Tổng giám đốc công ty truyền thông Giai Nghệ. Thời Quang và Giai Nghệ đã hợp tác sản xuất không ít dự án điện ảnh, vẫn luôn là đối tác của nhau, có điều mấy năm nay Giai Nghệ tập trung bồi dưỡng lớp nghệ sĩ.

Đường Vực đương nhiên hiểu được ý định của Trần Hãn trong bữa tối này. Anh ta muốn tham gia vào dự án mới của Thời Quang, đồng thời muốn gửi gắm nghệ sĩ của mình vào đoàn làm phim.

Trên bàn cơm, quả nhiên Trần Hãn đề cập tới chuyện này. Anh ta giơ chén rượu về phía Đường Vực, cười nói: "Thế nào? Mấy năm nay công ty chúng tôi phát triển không tệ, có lăng-xê được mấy nữ diễn viên trẻ, cả lượng fan lẫn diễn xuất đều có, tuyệt đối không phải loại 'bình hoa di động'."

Đường Vực thả lỏng người dựa vào lưng ghế, nhấp một ngụm rượu vang đỏ, cười nhạt, nói: "Cũng chưa có gì chắc chắn cả, đến lúc đó nếu có nhân vật nào thích hợp, chúng ta sẽ nói tiếp."

Trần Hãn năm nay 35 tuổi, so với Đường Vực thì lớn hơn vài tuổi, có điều công ty nhà mình không lớn mạnh bằng công ty nhà người ta, dù có đẻ trước vài năm thì cũng vẫn phải nhìn sắc mặt người ta. Trần Hãn cười cười, nói: "Được, đợi tới khi nào hạng mục được phê duyệt, tôi lại mời Tổng giám đốc Đường một bữa cơm."

Đường Vực nhấp thêm một ngụm rượu, cười lạnh nhạt.

Bữa tối kết thúc, Trần Hãn liền hỏi: "Anh Đường, tối nay có bữa tiệc, Tổng giám đốc của Trung Sách cũng ở đó, anh cùng đi đi."

Mấy bữa tiệc kiểu này đều có minh tinh diễn viên tới hầu rượu, Đường Vực đã làm trong ngành này lâu như vậy, sao có thể không biết. Vẻ mặt anh không thay đổi, chỉ cười nói: "Không cần đâu, trong nhà còn có con mèo con đang chờ được cho ăn."

Mèo con?

Trần Hãn hơi ngạc nhiên.

Đường Vực xoay người rời đi, còn anh ta vẫn đứng im chỗ cũ, quay đầu hỏi trợ lý: "Đường Vực gần đây có bạn gái rồi sao? Hay là nuôi bồ nhí rồi?"

Trợ lý lắc đầu đáp: "Tôi không nghe nói tin gì mới, hay có lẽ là mèo thật?"

Trần Hãn cười nhạo: "Cậu ta bận rộn như vậy, lại sống một mình thì sao nuôi được mèo. Không phải bạn gái thì chính là bồ nhí. Cùng trong cái ngành này, ai giữ được mình sạch sẽ thì đúng là thánh nhân, còn không thì đều chơi đùa cả. Đừng nhìn cậu ta bề ngoài nghiêm túc đứng đắn, tôi nghĩ cũng lén 'chơi' đến nát rồi, chỉ là biết cách che giấu thôi."

Đường Vực vội vã về nhà thực sự là để cho mèo ăn. Tối hôm qua Đường Đinh Đinh nói sẽ tự qua đón mèo, cô ấy biết mật mã căn hộ của anh. Kết quả vị đại tiểu thư kia lại mải đi chơi ở ngoại ô mà quên bẵng đi mất, bây giờ còn đang kẹt trên đường cao tốc, sớm nhất cũng phải hai tiếng nữa mới về tới nơi.

Nếu anh còn không về sớm, chỉ sợ con mèo tí hin kia sẽ chết đói.

Ngồi vào trong xe, Đường Vực nới cà-vạt, nói với tài xế: "Đi thôi."

Nửa tiếng sau, Đường Vực đã ở trước cửa nhà, vừa mở đèn phòng khách lập tức nhận ra đã có chuyện không ổn. Con mèo con đã "vượt ngục" từ trong lồng chạy ra, hiện giờ đang điên cuồng "luyện móng" trên chiếc sô-pha bằng da thật của anh như thể đang đào đất.

Mấy cái gối ôm trên sô-pha đã rơi tứ tung, thậm chí đến mấy tờ báo, tạp chí để trên bàn trà cũng không may mắn thoát nạn. Cả phòng khách bừa bộn khủng khiếp.

Đường Vực đứng ở cửa: "……"

Anh mím môi, thái dương giật giật, bước tới gần đưa tay xách con mèo lên.

Mèo con đói phát điên, tâm trạng đương nhiên không tốt, so với tối qua như biến thành con mèo khác, cực kỳ hung hãn, khi bị Đường Vực xách lên thì kêu gào meo meo không ngừng. Đường Vực thấy vậy giật mình, tưởng rằng sức lực tay mình quá mạnh làm đau mèo con nên vội vàng buông tay.

Ai ngờ vừa mới buông lỏng tay, thằng nhãi lắm lông này đã nhào lên hung hăng cào tay anh.

Đường Vực nhíu mày, khẽ rên rỉ, lập tức rụt tay lại.

Mèo con bị ném lại trên ghế, lăn một vòng, sợ hãi rúc vào trong ghế, đôi mắt xanh nhìn anh với vẻ tội nghiệp.

Đường Vực nhìn vết cào trên mu bàn tay đang chảy máu, anh nhíu mày, hít sâu thở đều cố nén giận.

Mẹ nó chứ!

Anh bực bội đứng nghe mèo con kêu "meo meo" một hồi rồi lấy một ít thức ăn cho mèo còn sót lại, để vào trong bát. Mèo con nghe thấy âm thanh, chạy nhanh như bay tới, cả đầu xù lông cắm mặt vào trong bát, vui vẻ ăn ngon.

Đường Vực cáu kỉnh nhìn theo, một tay giằng cà-vạt, tay còn lại cởi hai nút áo sơ-mi.

Anh xoay người lại nhìn sô-pha, thấy nó đã bị cào không còn ra hình ra dáng, nhếch miệng cười khẩy, lấy điện thoại chụp một bức hình gửi cho Đường Đinh Đinh.

Đường Đinh Đinh còn đang bị kẹt trên đường cao tốc, cuối tuần lượng người đổ ra ngoại thành đông, lúc về đương nhiên sẽ tắc đường.

Cô đọc tin nhắn, lập tức run rẩy cả người, trả lời tin nhắn: "Mèo…cào?"

Đường Vực: "Chứ không là anh cào hả?"

Đường Đinh Đinh: "…"

Cô vội vàng gõ chữ: "Em… em về ngay đây! Bảo đảm trước 11 giờ sẽ về tới nơi đón nó đi!"

Đường Đinh Đinh sợ Đường Vực tức giận đem vứt con mèo đi hoặc thậm chí là "xử" luôn.

Hứa hẹn một hồi rồi lại trình bày: "Em bây giờ vẫn đang tắc đường, đi qua đoạn đường này là qua rồi, anh chờ em nha. Nó chỉ là con mèo, anh đừng giận nó. Sô-pha… Để em đền cho anh, ngày mai em sẽ mua cho anh cái mới."

Cái ghế sô-pha kia của anh đắt muốn chết. Đường Đinh Đinh gửi tin nhắn xong cũng đau muốn đứt ruột.

Đường Vực chán không muốn đọc tin nhắn của em gái, nhìn lại vết cào trên tay mình rồi lại quay sang nhìn con mèo không rõ lai lịch kia. Anh xoay người ngồi trên sô-pha, cả người tựa ra phía sau, nhíu mày chửi thề: "Mẹ kiếp!"

Điện thoại lại vang lên tiếng chuông.

Anh cụp mắt nhìn qua, thấy thông báo Đường Hinh đang gửi tin nhắn.

Nữ đại gia: "Đường papa."

Đường Vực: "……"

Đường Hinh không thấy anh trả lời, lại gửi tấm ảnh một con mèo đang tỏ vẻ dễ thương, con mèo trong ảnh chính là mèo giống Chinchilla do cô nuôi, ảnh này bị cô trưng dụng làm icon.

Đường Vực thấy con mèo kia, cảm giác cáu kỉnh lại bùng lên, một tay anh cầm điện thoại, liếc mu bàn tay, gửi tin nhắn: "Bị mèo cào thì có phải đi tiêm vắc-xin phòng bệnh không?"

Anh từ trước tới nay chưa từng nuôi mèo, trong nhà cũng không nuôi con mèo nào, nên không rõ vấn đề này, nhưng anh nghĩ có lẽ cũng không cần.

Đường Hinh vừa thấy tin nhắn, vội vàng hỏi: "Anh bị mèo cào?"

Cô nhớ lúc trước anh đã hỏi cô con mèo mà cô nuôi là giống gì, cô ngập ngừng hỏi thêm: "Anh nuôi mèo sao?"

Thật ý hả?

Đường Vực nuôi mèo?

Anh ấy sao có thể nuôi mèo. Đường Hinh lắc đầu, nghĩ thầm mình hâm rồi.

Đường Vực kiên nhẫn trả lời: "Nhặt được."

Nhặt??!!

Mèo nhà mình nuôi còn được, mèo nhặt ngoài đường thì ai biết có bệnh gì hay không!

Đường Hinh lập tức gọi điện tới, Đường Vực nhìn thấy, nheo mắt rồi nhận cuộc gọi.

Đường Hinh vội kêu lên: "Anh nhặt được mèo rồi bị nó cảo? Phải đi khám đó, anh bị cào ở đâu? Anh…" Cô dừng lại một chút, hỏi nhỏ: "Anh ở nhà một mình sao?"

Đường Vực liếc nhìn mèo con ăn no xong đang ngồi liếm liếm đuôi, giọng điệu có vẻ mất kiên nhẫn: "Còn có con mèo kia nữa."

Đường Hinh: "……"

Cô lập tức để iPad xuống, chạy vào phòng, mở tung cửa tủ quần áo, nhanh tay lấy quần áo từ trên giá, rút ra hai bộ ném lên giường. Vừa cởi quần ở nhà, mặc quần jean vào, vừa kéo thắt lưng rồi nhảy nhảy lên, dáng vẻ vội vàng luống cuống, giọng nói lại cực kỳ bình tĩnh: "Thế này đi, để em qua xem thử. Em nói anh nghe, nếu là mèo nhà mình, không bệnh tật thì không vấn đề gì. Nhưng mèo nhặt được từ bên ngoài thì không ổn, nhỡ có bệnh thì sao? Rất nguy hiểm. Em biết xử lý vấn đề này, anh… Anh chờ một chút."

Không đợi Đường Vực trả lời, cô dứt khoát ngắt điện thoại.

Sợ anh sẽ từ chối.

Đường Vực tay cầm điện thoại nhíu mày, nhìn màn hình đã tối đen.

Anh có nói muốn cô tới sao?

Anh dựa vào sô-pha, nghĩ tới giọng điệu sốt ruột của cô khi nãy. Cô lo lắng cho anh sao? Thích anh đến thế cơ à?

Thích anh từ khi nào?

Đường Vực vứt điện thoại xuống, đứng dậy vào bếp rót nước.

*****

Đường Hinh lái xe tới, nhà cô ở gần đây nên chỉ mất có mười phút đã tới nơi.

Cô biết khu nhà của Đường Vực nhưng lại không biết rõ anh ở toà nhà nào, đến nơi lại còn phải nhập tên để được vào trong, rất phiền phức.

Cô gọi điện thoại cho Đường Vực, hỏi: "Đường Vực, anh ở toà nhà nào thế?"

Đường Vực đem vứt mấy tờ báo bị cào rách vào thùng rác, nghe thấy cô gọi tên mình, im lặng một lúc rồi đáp: "Toà số 12 tầng 15, dừng xe dưới tầng là được."

"Được." Đường Hinh nói: "Vậy anh chờ em nha."

Năm phút sau, chuông cửa vang lên.

Đường Vực từ camera theo dõi thấy cô đeo balo, khoác áo lông rộng thùng thình màu trắng, quần jean, mái tóc dài ngang vai, đang cúi đầu, dáng vẻ rất ngốc nghếch. Bỗng nhiên, cô ngẩng đầu, nhìn máy theo dõi cười ngọt ngào, nói: "Em tới rồi."

Anh nhìn cô bật cười rồi mở cửa cho cô.

Khu nhà của Đường Vực mỗi tầng là một căn hộ, Đường Hinh vừa ra khỏi thang máy đã thấy cửa nhà mở ra, cô nhẹ nhàng bước tới. Đây là lần đầu tiên cô tới nhà Đường Vực, trong lòng vừa hồi hộp lại vừa háo hức. Tay vịn then cửa chậm rãi đẩy ra, chân chậm chạp bước vào huyền quan*, quay đầu nhìn quanh, thấy một con mèo con đang cúi đầu lên bàn trà…

* Huyền quan:khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ "sinh khí" bên trong của ngôi nhà.

Con mèo nhìn qua có vẻ rất sạch sẽ, không giống như là nhặt được từ bên ngoài về.

"Sếp… sếp tổng."

"Vào đi."

Đường Vực từ phòng bếp đi ra, trên người còn chưa thay quần áo, vẫn mặc áo sơ-mi trắng và quần âu, cà-vạt đã tháo ra, cổ áo cởi bỏ hai nút, so với ban sáng có vẻ thoải mái hơn.

Đường Hinh cởi giày rồi đi vào, cô đi thẳng tới trước mặt Đường Vực, nói: "Đưa em xem tay của sếp."

Đường Vực nhìn cô, giơ tay lên. Trên mu bàn tay có vài vết cào, có chỗ rõ ràng đã chảy máu.

Đường Hinh xem qua rồi nhíu mày, hai tay cô nắm lấy tay anh.

Đường Vực ngồi im, không nhúc nhích.

Tay anh hơi lạnh, khiến đầu ngón tay cô hơi run. Nhìn những vết cào sưng đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có vẻ rối rắm. Cô cắn môi, dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào.

Đường Vực nheo mắt nhìn cô, hơi gượng gạo rút tay về: "Nhìn gần thế làm gì?"

Đường Hinh cười tủm tỉm ngẩng đầu, nói: "Em nghĩ có nên liếm vết thương sát trùng cho sếp không."

Đường Vực: "……"

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 13: "Thế Sếp Tặng Nó Cho Em Được Không? Em Thích Nó"

Editor: Hannah

Đường Vực, cónhững lúc anh thực sựrấtđángănđòn.

Nhưng em vẫn thích anh.

"Nhật kýnữ đại gia"

Nước bọt sát trùng?

Thếmàcô ấy cũng nói rađược!

KhoémiệngĐường Vực khẽrun run,ánh mắt nhìn côkhónói hết thành lời:"Em bịngốc hả?"

Đường Hinh hừmột tiếngđáp trả:"Anh mới ngốc."Nói xong liền quay người bỏ đi, cô đi nhanh ra phòng khách,đôi mắtđảo qua xem xét. Cách bày trítrong nhà Đường Vực rất hợp với phong cách của anh, lấy hai màu trắngđen làm chủ đạo, bất kểlà đồdùng hayđồtrang trí đều rất cócátính.

Ờ, không códấu vết nào của phụnữ.

Côcúiđầu nhìnđôi dépđi trong nhàmàu hồng nhạt dưới chân, nghe nóiĐường Vực còn cóem gái,đôi dép này cóthểlàcủa cô ấy không?

Nghĩnhưvậy,Đường Hinh cảm thấy rất hài lòng. Côvui vẻngồi xổm xuống nhìn con mèo con sau khiăn uống no nê đang nằm kềnh ra. Giống mèo Chinchilla lông xùmịn màng, rất xinhđẹp lại cao quý, thếnên con mèo trướcđây cônuôi cũng thuộc giống mèo này.

Cũngồi xuống nhìn thẳng vào mắt mèo, mèo cũng nhìn vào mắt cô, sauđócô đưa tay vuốt ve lớp lông mềm mịn.

Mèo con không sợngười, cũng cọcọvào lòng bàn tay cô.

Đường Hinh hơi ngạc nhiên, quay lại nhìnĐường Vực, hỏi:"Sếp thực sựnhặtđược con mèo này sao? Mèo thuần giống, màu lông lạiđẹp thếnày, cònđẹp hơn cảTuyết Cầu* nhàem nữa."Cônhìn vẻmặt của anh, giải thích thêm:"À, Tuyết Cầu làtên con mèo nhàem."

* Tuyết Cầu, tiếng Anh làSnowball, làtuyết nặn thành hình cầu. Mèo củaĐường Hinh lông dài, trắng nhưtuyết nênđặt tên làTuyết Cầu.

Tuyết Cầu hiện giờ đangởnhàcô ởTôChâu. Vìcôthường xuyên phảiđi theođoàn làm phim, mang theo con mèo thìkhông tiện. Hơn nữa bàChung cực kỳthích mèo, yêu thương Tuyết Cầu nhưyêu thương con gái vậy.

ThếnênĐường Hinh chỉcóthểnén bi thương mà đểnó ởlại nhàbốmẹ, chỉcần cóthời gian vềnhàsẽ ôm mèo nựng mèo.

Đường Vựcđi tới, liếc nhìn con mèo nhỏ, lạnh nhạtđáp:"Cóngười vứt nó ởchỗ đểxe của tôi."

Đường Hinh chớp mắt hỏi:"Ai thế?"

"Không biết."

"……"

Đường Hinh suy nghĩmột hồi, nếu con mèo này vừa xấu vừa bẩn, côchắc chắn sẽhoài nghi ngườiđócố ývứt mèo lạiđểmưu hạiĐường Vực. Nhưng con mèo này xinhđẹp nhưvậy, côlập tức suyđoán hệt như ĐườngĐinhĐinh, chắc chắn cócôhàng xóm nàođó đểmắt tớiĐường Vực, cố ýthảmèo! Cônhíu mày, trong lòng hơiảo não, sao côlại không nghĩtới phương thức tiếp cận này nhỉ?

Khôngđược, không thể đểcon mèo nàyởlạiđây!

Côluồn tay xuống, bếcon mèo lên, ngẩngđầu nhìnĐường Vực nói:"Khi nãy emđiđường có để ýthấy gầnđây cómột bệnh viện thú y. Chúng tađem con mèo nàyđi kiểm tra một chút, xem cóbệnh gìhay không."

Với kinh nghiệm của côcho thấy, con mèo này chắc hẳn làkhoẻmạnh.

"Sauđó đưa sếpđi tiêm vắc-xin phòng bệnh,đảm bảo an toàn."

Đường Vực gậtđầu, cầmđiện thoại cùng chìa khoáxe, nói:"Đi thôi."

"Không cần mang theo chìa khoáxe, em sẽlái xe." Đường Hinh dứt khoát lấy chìa khoátừtrong tay anhđểlại chỗcũ, cười tủm tỉm nhìn anh, nói:"Sếpđang bịthương, tối nay em sẽlàm tài xếcho sếp."

Bịmèo cào tíchút màthành bịthương?

Đường Vực nhìn cô, khẽmỉm cười, cầmáo vest vắt trên thành ghế, xoay ngườiđi ra cửa, lười nhác nói:"Đi thôi, tài xếnhỏ."

Tài xếnhỏ nào đó:"……"

Côtủm tỉm cười, trong lòng nhưnởhoa, nhanh chânđuổi theo anh, thầm thì:"Người khác không cóchuyệnđược em chiều thế đâu,đồ heo."

Đường Vực không nghe rõ, quayđầu lại hỏi nhỏ:"Hả?"

Đường Hinh chớp mắt:“Gìcơ? Em không nói gìcả?”

Đường Vực cũng khôngđểtâm, thay giày r`ồi mởcửa.

Đường Hinh thay giày xong, nhìn lạiđôi dépđi trong nhàcủa nữ,đợi tới lúcĐường Vực nhấn nút thang máy, cômới không nénđược tòmòmàhỏi:“Đường Vực, trong nhàanh sao lại códép của phụnữthế?”

Tay phảiĐường Vựcđút túi qu`ần, dáng vẻthoải mái, nghe côhỏi thìquayđ`ầu nhìn cô, bâng quơhỏi ngược lại:“Nhàtôi códép của phụnữthìsao? Cóvấnđ`ềgì à?”

Không hiểu sao,Đường Hinh cảm thấy anhđang cố ý.

Côvuốt ve mèo conđang nằm gọn trong lòng, miệng cười màlòng lạnh nhưbăng:“Đương nhiên không cóvấnđ`ềgì.Đ`ầu làngười lớn cả r`ồi, em hiểu mà.”

Ting!

Thang máy tới r`ồi.

Đường Vực biểu cảm không rõ, liếc nhìn côr`ồi bước vào trong.

Đường Hinh bỗng nhiên không còn lo lắng nữa, dùsao côcũng không sợanh biếtđược tình cảm của cô, cônhẹnhàngôm con mèođi vào thang máy.

Trong thang máy,Đường Vực gọiđiện thoại,Đường Hinh dựng lỗtai lên nghe, thấy anhđang báo với aiđólàlát nữa sẽ đi qua tiêm vắc-xin.

Xe củaĐường Hinhđangđỗ ởdưới t`ầng.Đường Hinh lại g`ần xe, nhìn ngườiđànông bên cạnhđãmặc lạiáo khoác,đem mèođưa cho anh, tựnhiên nói:“Em lái xe, sẽpôm mèo nha.”

Đường Vực cúiđầu, nhìn thứ đuôi dài lắm lông trên tay rồi lạnh lùngđem con mèo nhét lại vào tayĐường Hinh.

Anh cúi người, lấy chìa khoáxe từtrong bàn tay cô…

Giống hệt nhưlúc trướcởtrên tầng cô đãlấy chìa khoákhỏi bàn tay anh.

Tim côbỗng nhiên lạc mất một nhịp, ngơngác nhìn anhđangởrất gần.

"Tôi lái."

Ngắn gọn, súc tích. Sauđóanhđã đi vòng quađầu xe, mởcửa, ngồi vào ghếlái.

Đường Hinh cốgắng kìm lại sựkinh ngạc của mình,ôm mèo ngồi vào ghếphụ. Cônhìn sang ngườiđànông cao lớn, chân dài bên cạnh, bỗng cảm thấy chiếc xe Macan này của mình nhỏhẹp hơn nhiều.

Cônhìn góc nghiêng khuôn mặtđẹp trai của anh, nhìn những ngón tay thon dàiđangđặt trên tay lái. Mọi thứthuộc vềcon người anh, cô đều rất thích.

Màgiờkhắc này, côlại cảm thấy dường nhưmình càng thích anh nhiều hơn mất rồi.

Đường Vực biết bệnh viện thúy màcônói, lái xeđi thẳng tớiđó.

Đường Hinhôm mèo xuống xe,đi trước vài bước rồi bỗng nhiên quay lại nhìnĐường Vực, chớp chớp mắt nói:"Sếpà, anh nói xem nếu chúng ta cứthếnàyđi vào, liệu ngày mai báo chícógiật tít'CEO của Thời QuangĐường Vực cùng bạn gáiđêm hômđưa mèođi khám'hay không?"

Đường Vực giotay khoáxe, quay lại nhìnĐường Hinh, thấyđược vẻchờmong thoángánh lên trongánh mắt của cô, anhđem chìa khoáxeđút

vào túi quần, lạnh nhạtđáp:"Không có đâu. Nếu cósẽ đăng thông cáo phủnhận, tuyệtđối không làmảnh hưởng tới danh dựcủa em. Yên tâmđi."

…Trảlời thếnày, cóthểcoi làtừchối khéo không?

Đường Hinh bỗng nhiên thấyđau xót, cụp mắt mỉm cười, nói:"À, thếthìtốt."

Cô ôm mèo quay người bướcđi.

Côrất muốn trảlại mèo cho anhôm, không thèmđể ýtới anh nữa.

Đi tới cửa, côbỗng nhiên nhớrađiều gì, mởbalo ra, lấy từbên trong một khẩu trang màuđen, xoay người nhìn vềphíaĐường Vực. Khôngđợi anh phảnứng lại, cô đãnhanh tayđeo khẩu trang lên mặt anh, vòng ra sau vành tai.Đường Vực sửng sốt, nắm lấy tay côngăn lại, nhìn côhỏi:"Làm gìthế?"

Anh nắm không chặt,Đường Hinh khẽvùng ra, tiếp tục cương quyếtđeo khẩu trang cho anh, chỉ để lộrađôi mắt rõràngđang không hài lòng nhìn cô, ngược lại côcười thật tươi, nói với anh:"Đểtránh phiền toái, sếp cứ đeo khẩu trangđi.Để đến lúc tin tứcđăngầmĩ, em mất hết thểdiện!"

Nói xong côcũng không thèmđể ývẻmặt tức giận của anh màquay người bỏchạy vào bệnh viện.

Muốnức hiếp côsao?

Dùcho côcóthích anh, côvẫn phải trả đũa anh một chút.

Đường Vực nhìn bóng dáng côgái nhỏ, chợt cảm thấy chút cảm giácáy náy khi nãyđem vứt cho chógặm hết rồi. Làm quái gìcóchuyện côvìcâu nói của anh mà đau lòng chứ? Anh sờsờlớp khẩu trang,đầu mũi ngửi thấy mùi nước hoa nhènhẹ, trong lòng dâng lên chút cảm xúc kỳlạ.

Đường Hinhđưa mèo cho bác sĩkiểm tra, quayđầu nhìn vềphía cửa, thấy ngườiđànông mặcâu phụcđen, khẩu trangđen che mặt, phong thái lạnh lùng bước vào.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đường Hinh cười giảo hoạt, không thèmđể ý đến anh màquayđầu tròchuyện với bác sĩ:"Con mèo này nhàtôi nhặtđược, không cẩn thận cào người ta, phiền bác sĩkiểm tra một chút xem nócóbệnh gìhay không…"

Bác sĩvừa kiểm tra vừa nói:"Không cóchấy rận, tai sạch, khoang miệng cũng không cóvấnđềgì. Nhìn qua cóvẻrất khoẻmạnh,để đi thửmáu xem saođã."

Đường Vựcđứngđối diện, lưng tựa vào bàn, hai tay khoanh lại, không chútâm dõi theo.

Một lát sau,Đường Hinhđi tới nói:"Chúng tađi tiêm vắc-xin trước, khi vềđón mèo sau."

Bên phía bệnh viện anhđãgọiđiện thông báo trước, giờ đi thẳng tới tiêm là được.Đường Vực không có ýkiến gì, cúiđầu nhìn cô, cólẽdo khẩu trang màgiọng nói của anh trầm hơn nhỏhơn:"Em cứ ởlạiđây chờ, tôi tự điđược."

Đường Hinh tủm tỉm cườiđáp:"Emđi cùng sếp thôi."

Đường Vực im lặng trong chốc lát rồi nói:"Tuỳem."

Lên xe rồi,Đường Vực tháo khẩu trang ra, tiện tayđểlại trong hộc xe.

Lúc chuẩn bịxuống xe,Đường Hinh tháo dây an toàn, không quên nhắc nhởanh:"Đừng quênđeo khẩu trang."

Đường Vực:“…….”

Anh quayđầu liếc nhìn cô, từkhi nào anh ra cửa lại phảiđeo khẩu trang?

Đường Hinh nhìn vẻmặt khóchịu của anh, không thèmđể ý, vẫn cầm khẩu trang lên, ngảngười trên ghế,đưa tayđeo cho anh.

Đường Vực quay mặt tránhđi,đưa tay kéo cô, nhíu mày quát khẽ:“Đường Hinh.”

Bất ngờ, côbịanh quát thìgiật mình mất thăng bằng, nửa người ngãchúi xuống. Tay chân côluống cuống túm lấyáo anh,Đường Vực theo phản xạ đưa tayđỡcôdậy. Hơi thởcôdồn dập, ngước lên nhìn anh. Hai người dựa sát vào nhau, gần tới mức từng tấc da thịt trên khuôn mặt cô đều cảm nhậnđược hơi thởcủa anh. Vẻhoảng loạnánh lên trong mắt cô.

Bốn mắt nhìn nhau, hai luồng hơi thởhoàquyện vào nhau, cảm giác nhưthếgiới xung quanhđang dừng lại trong khoảnh khắc này.

Mùi hươngêmái dịu ngọt thoang thoảng toát ra từthân thểnhỏnhắn,đôi mắtđen láy trong trẻođang mởto nhìn anh.Đường Vực bất ngờtrước sựcố đột ngột phát sinh, anh nhất thời sững người.

Đường Hinh nhìn khuôn mặtđẹp trai chỉcách côvài centimet, khẽnuốt nước bọt,ánh mắt vừa mông lung mơmàng vừa không thểtin.

Đường Vực nhanh chóng lấy lại tinh thần,điều chỉnh lại nét mặt,đỡcông tửthẳng dậy, lấy khẩu trang từtrên tay cô đeo lên mặt mình.Đôi mắtđen nhánh thâm trầm quay qua nhìn côgái nhỏcònđang sững sờ:“Thếnàyđược rồi chứ?”

Anh tháo dây an toàn, mởcửa bước xuống xe.

Đường Hinh một chân vẫn quỳtrên sàn xe, ngay khi cửa xeđóng lại, chân côm`ềm nhũn, cảngười ngảtrên ghế.

Côhít một hơi thật sâu, mởcửa xe bước xuống.

Hai người một trước một sauđi vào bệnh viện, không nói năng gì.

Chuyện xảy rađêm nay hết thảyđ`ều vượt ngoài sức tưởng tượng.Đường Hinh nhìn thân hình cao lớn vững vàng củaĐường Vực, nghĩth`ầm anhđang muốn thi với côxem sức chịuđựng của ai lớn hơn sao? Muốnđểcôbiết khómàtựlui sao?

Đường Vực bỗng nhiên quayđ`ầu, dáng người khẳng khiu nhưthân cây, vẻmặt không rõ, thúc giục cô:"Nhanh lên chút."

Đường Hinhđáp lời r`ồi bước nhanh theo sau anh.

Tiêm vắc-xin rất nhanh, sau khi bác sĩhoàn thành, hai người lại cùng rời khỏi bệnh viện, lúc quay lại xe cũng không nói gìv`ềsựviệc khi nãy.

Lúc quay lại bệnh viện thúy cũngđãlà10 rưỡi. Mèo conđã được khám xong, rất khoẻmạnh, cơbản làkhông cóvấnđ`ềgì.Đường Hinhôm mèo, cảmơn bác sĩ, cùngĐường Vựcđi thanh toán ti`ền r`ồiôm mèo rời khỏi bệnh viện.

Khi xe lăn bánh,Đường Hinh ng`ồi trên ghếphụ, vuốt ve mèo con trong lòng, quayđ`ầu nhìnĐường Vực nói:"Sếpơi, sếp không thích con mèo nàyđúng không?"

Đường Vực lười nhác tựa lên ghế, mắt vẫn nhìn thẳng, cười lạnhđáp:"Em nghĩsao?"

Đường Hinh cười tủm tỉm nói:“Thếsếp tặng nócho emđược không? Em thích nó.”

Đường Vực xoay tay lái, dừng xe chờ đènđỏ, quayđầu nhìn côhỏi:“Em muốn nó?”

Côgậtđầu.

Đương nhiên rồi. Không lẽchờcôhàng xóm kia lợi dụng mèođểtiếp cận sao? Muốn chiếm sếp của côsao?

Côtuyệtđối không thể đểchuyện này xảy ra.

Đường Vực nhìnđồng hồ, 10 giờ45 phút,ĐườngĐinhĐinh còn chưa tới.

Xe một lần nữa lăn bánh, anh nói:“Em thích thìcứ đem nóvềđi.”

MắtĐường Hinh sáng lên, vui vẻnói:“Vâng! CảmơnĐường papa!”

Đường Vực:“……”

Anh lạnh mặt, quay qua nhìn ra ngoài cửa sổ, khoémiệng khẽnhếch lên thành nụcười.

Cũng không thèm sửa lại cách xưng hôcủa cô.

Tới dưới khu nhà,Đường Vực tháo dây an toàn, quay lại nhìn cônói:“Nhàtôi không có đồcho mèo, chỉcómột cái lồng, em lấy không?”

Cái lồng kia cô đãthấy rồi, chẳngđểlàm gìcả.

Côlắcđầu, cười nói:“Không cần đâu, sáng mai em sẽ đi mua cho nótoàn bộ đồdùng xịn cho mèo! Mèo conđi theo emđảm bảo tốt số.”

Đường Vực nghe thếcũng không phảnđối màchỉcười cười, mởcửa bước xuống xe.

Đường Hinhđem mèođặt trên ghếphụ, cũng xuống xe,đi vòng quađầu xe, ngồi vào ghêlái, vẫy tay vớiĐường Vực:"Emđiđây. Chào sếp."

Đường Vựcừmôt tiếng,đút tay vào túi quần, nhìn congồi vào trong xe rồi quay ngườiđi vào nhà.

Bóng lưng anh dần hoàvào bóng tối, cho tới khi khuất sau cánh cổng khu nhà,Đường Hinh quayđầu xe, chuẩn bịra về.

Côvừa mới quayđầuđãthấy một chiếc Maseratiđỏ đi vào,ánhđèn xe hơi chói mắt.Đường Hinh chớp chớp mắt rồi lái xe rờiđi.

Chiếc Maserati màuđỏ đỗ ởvịtrí Đường Hinh vừa rờiđi.ĐườngĐinhĐinh vội vàng bước xuống xe, chạy nhanh lên tầng, cô ấn mật mãrồi mởcửa, xông thẳng vào nhà, miệng vừa kêu vừa gọi:"Anh! Anh! Em tớiđón mèo!"

Đường Vực từphòng ngủ đi ra,đãthay bộ đồmàuđen mặcởnhà.

ĐườngĐinhĐinh thay giày, bước chân lập cập, nháo nhác tìm mèo:"Meo meo, mèo của emđâu?"

Đường Vực tựa vào tường, lười nhác nhìn em gái, chậm rãiđáp:"Đừng tìm nữa, anh vứtđi rồi."

ĐườngĐinhĐinh trợn tròn mắt, xoay người nhìn anh:"Cái gì?"

Vứtđi?

Cônổi giậnđùngđùng hét lên:"Sao anh lại vứt nó đi! Mèo cũng làmột sinh mạngđó! Anh ném nó điđâu rồi? Emđi nhặt nóvề!"

Nói xong, côthực sự định chạy xuống tìm, nghĩthầm chắc bịném cho bên quản lýtoànhà.

Đường Vực gọi:"Quay lạiđi."

ĐườngĐinhĐinh bĩu môi, quay lại ngồi trên ghếsô-pha, buồn bựcđấm cái gốiôm, sauđóthấy tình trạng thêthảm của cái sô-pha, nhỏgiọngăn vạ:"Đãnói sẽcho em rồi màcònđổiý."

Đường Vực nhìn em gái không biết nên xửtríra sao.ĐườngĐinhĐinh rất thích mèo, vẫn luôn muốn nuôi một con nhưng bàTăng Uyển luôn cảm thấy mắt mèo rấtđáng sợ, khôngđồngýcho côнuôi.

Anhđứng trước mặt em gái, xoađầu cô, trấn an:"Anh sẽnói với mẹtrước một tiếng, mẹ đồngý, anh sẽmua cho em con mèo khác."

"Thật sao?" ĐườngĐinhĐinh vui vẻngẩngđầu nhìn anh.

"Ừ"

Đường Vực buông tay,ĐườngĐinhĐinh lúc này mới nhìn thấy vết cào trên tay anh, vội hỏi:"Tay anh làm sao thế? Bịmèo cào hả?"

Đường Vực chỉ ừmột tiếng, nói:"Đãtiêm phòng rồi."Anh nhìnđồng hồ, kiên quyếtđuổi người:"11 giờrồi, emđi vềđi."

ĐườngĐinhĐinhđi ra, còn chưa từbỏ ý định, bám lên cánh cửa hỏi anh:"Anh, anh thực sự đem vứt con mèođi rồi hả?"

Đường Vựcđang chuẩn bị đi tắm rửa, quayđầu nhìn em gái, nhàn nhạtđáp:"Cóngười thích nên anhđem cho rồi."

ĐườngĐinhĐinh:"……."

Đây cóphải anh ruột mình không vậy.

Côvốn còn muốn hỏi anhđã đem cho ai nhưngĐường Vựcđãxoay ngườiđi mất, chỉném lại một câu:“Ra ngoài nhớ đóng cửa.”

ĐườngĐinhĐinh bu ồn bựcđóng cửa rờiđi, hối hận sao lúc trước không v ềsớm một chút.

Mèo của côcứthế bịngười ta chiếm mất r ồi…

*****

Đường Vực trước khiđi ngủlại lên WeChat lướt xem bảng tin, quảnhiênđãthấyĐường Hinhđăng bài mới.

Nữ đại gia: Tôi cómèo r ồi.

Bàiđăng kèm theo bức hình côtựchụp, làcôgái nhỏ ôm mèo nhìn màn hình cười rất tươi tắn, rất ngọt ngào, ngay cảchúmèo kia cũng cực kỳphối hợp nhìn vàoống kính. Một người một mèo cực kỳhài hoàdễthương.

Đường Vực mỉm cười, nhấn like cho cô.

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 14: Em Thích Tôi Sao?

Editor: Hannah

Anh hỏi em thích anh từbao giờ? Câu hỏi này em không trảlời.

Câu tiếp theo.

“Nhật kýnữ đại gia”

Ngày hôm sau,Đường Hinhđưa mèo conđi muađồ,đệm ngủ, cầu trượt,đồchơi cùng bao nhiêu cáhộp và đồăn ngon cho mèo, so với Tuyết Cầu chỉcóchiều chuộng hơn chứkhông kém.

…Dùsao thì đây cũng làmón quà đầu tiên mà Đường Vực tặng cho cô.

Sắp xếpđồđạc vừa mua xong xuôi, cônhìn mèo conđang mảiđùa nghịch, suy nghĩmột lúc lâu rồi quyếtđịnhđặt tên cho nólàBánh bao cuộn.

Cônhắn tin WeChat choĐường Vực, hỏi anh cái tên này có được không.

Đường Vực trảlời:“Em vui là được.”

Đường Hinh:“……”

Côcóthểtưởng tượng ra vẻmặt vừa lạnh nhạt vừa cóphần châm chọc của anh khi nhắn những lời này. Nhìn lại bốn chữkia, tựdưng côlại thấy cóchút

ngọt ngào.

Buổi chiều, cô đưa Bánh bao cuộn tới cửa hàng của Vưu Hoan, Minh Chúc cũngở đó, ba người cùng tụtập.

Đường Hinhôm mèođẩy cửa bước vào, hai người kia ngước lên nhìn cô. Vưu Hoan nhìn con mèo cô đangôm trong lòng, nhướng mày hỏi:"Thực sựlàmèo do Tổng giámđốcĐường tặng cho sao?"

Đường Hinh cười tủm tỉmđáp:"Đúng thế."

Cửa hàngđang bật nhạc,âm thanh không quálớn, rất thích hợpđểngồi buôn chuyện.

Đường Hinh lại gần,đặt Bánh bao cuộn trên bàn, vuốt ve lớp lông trên người nó.

Minh Chúc cũngđưa tay sờsờ, Vưu Hoan cũng vươn tay ra, ba người cùng vuốt ve sờsờBánh bao cuộn, con mèo nhỏthayđổi sắc mặt, nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm dài trên bàn, chỉcó đôi mắt nheo nheo vẻkhông hài lòng.

Vưu Hoan vừa ngạc nhiên vừa thích thúreo lên:"Con mèo này ngoan quá!"

"Rất ngoan, nhưng chắc không hợp vía vớiĐường Vực, hôm qua còn cào anhấyđến nỗi phảiđi bệnh viện tiêm vắc-xin."

"……"

Minh Chúc nhìnĐường Hinh hỏi:"Tết Thanh Minh này cậu vềnhà à?"

"Ừ, vềhai ba ngày." Đường Hinh gậtđầu, nghĩtới bàChung lại bĩu môi ca cẩm:"Mẹmình lại bắt mìnhđi xem mắt. Mình còn chưa tới 25 tuổiđâu! Tuổi còn trẻ, mặt cònđẹp, còn cónhàcóxe, vìsao phảiđi xem mắt chứ?"

Vưu Hoan liếc nhìn côнói:“Vìmuốn thúc giục cậu tìm bạn trai chứsao.”

Minh Chúc lại nói:“Không phải cậu nói sếpĐườngđãnhận ra cậu thích anh ta sao? Cậu vẫnđịnh kiên nhẫn chờ à?”

Hồi học cấp ba,Đường Hinh cũng từng thầm thích bạn học nam, nhưng màcôvẫn luôn tin vào nguyên tắc“Yêu trước làthua trước”, thếnên dùcóthíchđối phương tớiđâu côcũng nhất quyết không chịu thổlộ. Dùcho cóthổlộ, côcũngđưa ra những lýdo rất kỳquái khiếnđối phương hoài nghi:“Rốt cuộc cô ấy cóthực sựthích mình không vậy?”

Nhưng thời gian côthầm yêuĐường Vực làdài nhất từtrước tới nay.

Đường Vực cũng làngười màcôthích nhất từtrước tới nay.

Tính sơsơcũngđã được bốn năm, thật không thểtinđược.

Đường Hinh nhớtớiánh mắt khódòcủaĐường Vực, cúiđầu hừmột tiếng, nói:“Cólẽanhấy muốnép mình tựbiết khómàthoái lui. Mình lại muốn xem xem anhấy cóthểnhẫn nhịn tới bao giờ, muốnđẩy mình ra nhưthếnào.”

Tuy rằng côlàngười thích anh trước nhưng anh lại làngười trêu chọc côtrước.

Bánh bao cuộnđột nhiên nhảy từtrên bàn xuốngđất, thân mình lắc lưtòmòkhám pháxung quanh. Vèo một phát nó đãnhảy lên quầy hàng, suýt chút nữa làm mấy mónđồthủcông bày trênđórơi hết xuốngđất.Đường Hinh vội vàng kêu to:“Bánh bao cuộn,đi xuống!”sauđóchạyđến bắt mèo.

Vưu Hoan cũngđứng dậy bày biện lại mấy mónđồbịBánh bao cuộn làm rối tung, nhìnĐường Hinhđangôm lấy mèo, dùng kinh nghiệm của bản thânđểkhuyên nhủ:“Mình nói cho cậu nghe, trong chuyện tình cảm rất nhiều tênđànông còn nhạy bén mẫn cảm hơn cảphụnữ, họchỉgiảngu thôi.”

“Hừ,đànôngđầu làmột lũmóng heo.”

“Đúng vậy.”Vưu Hoan vỗvaiĐường Hinh, nói tiếp:“Thếnên mình khuyên cậu nên thẳng thắnđối mặt.”

Đường Hinh chớp mắt, cảm thấy những lời Vưu Hoan nói rất cólý. Nếu bức tường này không bịphábỏ, cólẽ Đường Vực còn cóthểnhẫn nại tới khiđịa cầu diệt vong màvẫn cóthểbức côthoái lui, làm côtổn thương.

Đúng lúc này, bài hát“Theođuổi giấc mộng thờiấu thơ”vang lên.

Cô ôm lấy Bánh bao cuộn, xoay người lại, nói:“Cứníu giữchút hơi tàn nhưbây giờ, chẳng thàmột mồi lửa thiêu cháyđi!”

Nói xong, cônhìn Vưu Hoan, kêu lên:“Đốtđi!”

Vưu Hoan:“……”

Đường Hinh không nhịnđược bật cười.

*****

Đoàn làm phim“Chống khủng bố”xuất phát tớiđịađiểm quay phimđểlàm lễkhai máy.Đường Hinh rảnh rỗi chạy tới sân bay tiễn Minh Chúc.

Đường Hinh kểvới cô ấy chuyện Lục Chi Hành muốn mua bản quyền tiểu thuyết của cô. Minh Chúc nhìnĐường Hinh nói:“Vậy cậu nghĩsao?Đạo diễn Lục sẽkhông‘ngâm’bản quyền, mua rồi thìsẽtiến hành cải biên nhanh thôi, muộn nhất làsang năm cóthểkhai máy rồi.”

“Mình biết, anh ta cũngđãnói qua.” Đường Hinh thởdài, nói:“Nhưng mình vẫn còn do dự, nếu tiểu thuyết cóthểchuyển thểthành phim, mình vẫn hy vọng sẽdo Thời Quang chếtác.”

“Hay làcậu thửtìm sếpĐường nói chuyện xem.”

“Không c`ânđâu.”

L`ần trướcđãnói r`ồi, cũngđãbịngười ta từchối r`ồi,Đường Hinh sẽkhông chủ độngđ`ềcập tới chuyện này nữa.

Minh Chúc cũng không cốkhuyên nhủcô, chỉcười nói:“Nếu bu`ồn thìqua chỗmình chơi.”

Đường Hinh cười tủm tỉm gậtđ`ầu:“Được.”

Tới khi Minh Chúc cùngđoàn làm phim rờiđi r`ồi,Đường Hinh mới chợt nhớra, người trong đoàn phim còn chưa biết chuyện Minh Chúcđăng kýkết hôn,Đường Vực cũng chưa biết.

Mấy ngày nayĐường Vực cực kỳbận rộn, sắp tới anh sẽphải tới phim trường“Chống khủng bố” đểlàm lễkhai máy, sauđólại phải bayđi Malaysia tham dựlễkhai trương rạp chiếu phim, córất nhi`ều việc phải hoàn thành trước khiđi.

Cao Hằngôm cảtập tài liệu vào văn phòng,đểmộtít tài liệu trên cùngđưa cho anh, nói:“Thưa sếp,đây làtài liệu do bộphận bản quy`ềnđưa tới, trongđócónhững bộtiểu thuyết sắp hết kỳhạn bản quy`ền,đãqua khảo sát thịtrường vàphân loại, GiámđốcĐỗ đã đánh dấu những bộcóti`ềm năngđểgia hạn, mong anh xem qua.”

Đường Vực nhận lấy, nhìn lướt qua,ánh mắt dừng lạiởhai dòng cuối cùng.

Hai bộtiểu thuyết“Dệt một giấc mộng cho anh”,‘Nhất mộng tam thế”của tác giả Đường Tâm, tên thật là Đường Hinh, trên cột ghi chúlàhai dấu gạch chéo màuđỏ.

GiámđốcĐỗ đềnghịkhông tiếp tục gia hạn bản quyền.

Cao Hằng lặng lẽ đánh giásắc mặt sếp tổng, rồiđưa một cây bút cho anh.

Đường Vực khôngđể ýmànhận lấy,ánh mắt vẫn dừng trên tập tài liệu, nhìn hai dòng ghi chúrồi cuối cùngđưa bút, không do dựxoáhai kýhiệu gạch chéo màuđỏ, viết lại hai chữ.

…Gia hạn.

Anh buông bút,đưa lại tài liệu cho Cao Hằng, lạnh nhạt nói:"Nói với bên bộphận bản quyền nhanh chóng gia hạn hợpđồngđi."

Cao Hằngđáp:"Vâng"rồi cầm tài liệuđi ra ngoài.

Đi ra khỏi phòngĐường Vực, anh ta mới cúiđầu nhìn thoáng qua, kýhiệu không gia hạn bản quyền cho hai bộtiểu thuyết của cô Đườngđầu bịTổng giámđốc gạchđi.

Cao Hằng không hiểu nổi tháiđộcủa Tổng giámđốcđối với cô Đường.

Lúc GiámđốcĐỗlấy lại văn kiện cũng cảm thấy bất ngờ. Tuy rằngĐường Hinh làbiên kịch của công ty họnhưng hai bộtiểu thuyết nàyđãbị "ngâm"nhiều năm nhưvậy vẫn khôngđược chuyển thể, hơn nữa Tổng giámđốc thực sựkhông thích nhữngđềtài nhưthếnày, vậy nênông ta mới quyếtđịnh không gia hạn.

Kỳthựcđối vớiĐường Hinh mànói,đây thực sựlàchuyện tốt. Hai bộtiểu thuyết kiađầu rất hot, dùchoông ta không gia hạn hợpđồng, côvẫn cóthể đem bán lại với giácao, nói không chừng còncóthểchuyển thểthành phim luôn, còntrong nơi này thìkhông biết phải chờtới mùa quýt nào.

GiámđốcĐỗnhìn trợlýCao cóvẻkhóhiểu, hỏi:"Sếp tổng chắc chắn sao?"

Cao Hằngđẩyđẩy mắt kính, nhìnông ta hỏi vặn lại:“Sếp tổng cólúc nào sai sao?”

… Đương nhiên làkhông.

GiámđốcĐỗmang theo tài liệuđi làm việc.

Một ngày trước kỳnghỉ,Đường Hinh nhậnđược tin báo từGiámđốcĐỗ,ông ta nói muốn bàn với côvềchuyện gia hạn bản quyền tiểu thuyết.

Côthực sựbất ngờ, côvẫn cho rằng Thời Quang sẽkhông gia hạn bản quyền cho tiểu thuyết của mình. Rõràng làkhông có ý định sẽcải biên thìviệc gìphải phímột khoản tiền. Trướcđây việc mua bản quyền còn chưa phổbiến nhưng giờthịtrườngđãphát triển hơn nhiều rồi. Hiện giờcôcũngđãlàmột biên kịch, không phải không cóchút tiếng tăm gì,độhot củaĐường Tâm vẫnđủlớn, nếu kýhợpđồng gia hạn thìgiábản quyền cho hai bộtiểu thuyết sẽkhông dưới mười triệu.

Ởtrong cùng công ty,Đường Hinh trực tiếp lên tầng tìm GiámđốcĐỗhỏi thăm.

Hai người ngồiđối diện trong phòng họp, GiámđốcĐỗnói qua vớiĐường Hinh vềvấnđềhợpđồng gia hạn. Cùng làngười trong công ty,ông ta cũng không cần phải vòng vo, nhìnĐường Hinh nói thẳng:“Cógia hạn hay không tuỳvào quyếtđịnh của cô, nói sao nhỉ…Sởthích của sếp tổng chắc côcũng biết, dùcótiếp tục gia hạn với công ty cũng không chắc sẽcócơhộiđược chuyển thể.”

Đường Hinh biếtông ta nói lời thật lòng nhưng côvẫn còn thắc mắc:“Vậy vìsaoông vẫn còn muốn cùng tôi bàn chuyện gia hạn bản quyền?”

GiámĐốcĐỗ đương nhiên không thểnói thẳng mình vốn không có ý định gia hạn hợpđồng với cô, chỉcườiýnhịnói:"Là ýcủa sếp tổng."

Đường Hinh ngẩn người, chớp mắt hỏi lại:"Là ýcủa sếp tổng?"

GiámđốcĐỗgậtđầu:"Đúng vậy."

Đường Vực…Vìsao anh lại muốn giữlại bản quyền tiểu thuyết của cô? Muốn quay phim thật sao?

Đường Hinh hơi hoảng hốt, còn cóphần xúcđộng, dần dần cảm giác xúcđộng càng mãnh liệt hơn. Tai cũng không còn tập trung nghe xem GiámđốcĐỗ đang nói gì, cho tới khiông gọi tên côtới lần thứba, cômới hồi thần:"A, vâng?"

GiámđốcĐỗcạn lời, chỉnói:"Tôi nói, côcóthểsuy nghĩthêm."

Đường Hinh cườiđáp:"Vâng."

Cô đứng lên, cóchút vội vàng nói:"Tôiđi trước, sẽquay lại tìmông sau."

GiámđốcĐỗcườiđáp:"Được."

Đường Hinh rời khỏi bộphận bản quyền, lập tức lên tầng tìmĐường Vực.

Cômuốn hỏi anh vìsaođột nhiên thayđổiý định, cóphải anh thực sựthích côkhông? Dùchỉmột chút thôi? Vìthếanh mới tựphávỡnguyên tắc của bản thân.

Vừađi ra khỏi thang máy, côbước thật nhanh.

ThưkýTrần vừa nhìn thấy cô, mỉm cườiđứng lên chào hỏi:"Cô Đường, côtìm sếp tổng sao?"

Đường Hinh mỉm cười đáp: "Đúng vậy, sếp không ở đây sao?"

Thư ký Trần nói: "Sếp tổng đã ra ngoài rồi, có lẽ phải chiều mới về."

Đường Hinh nhìn đồng hồ, đã là bốn giờ chiều, cô nhìn thư ký Trần mỉm cười nói: "Vậy lát nữa tôi quay lại."

Nói xong cô liền xoay người rời đi.

Mấy thư ký ngồi đó nhìn nhau, thấy cô vừa khuất dạng đã bắt đầu sôi nổi tám chuyện: "Rốt cuộc sếp tổng với cô Đường Hinh đó có quan hệ gì? Có biết không?"

"Không biết."

"Thực sự là bạn giường sao? Sao tôi thấy không giống."

"Tuy rằng mỗi lần Đường Hinh lên đây nhìn thấy chúng ta đều tươi cười nhưng tôi cảm thấy cô ta là người rất mưu mô!"

"Ừm, tôi cũng cảm thấy cô ta là người không đơn giản. Chẳng phải sếp tổng lợi dụng cô ta để theo đuổi Minh Chúc sao, nhưng giờ Minh Chúc có bạn trai rồi. Quan hệ giữa Đường Hinh với sếp tổng lại tốt như vậy, thậm chí ngày càng thân thiết hơn. Thật khó đoán nha."

*****

Đến sáu giờ, Đường Hinh lại lên tầng lần nữa.

Thư ký Trần chu đáo rót nước cho cô, để cô ngồi đợi trong phòng tiếp khách.

Đường Hinh uống hai cốc nước, đi nhà vệ sinh một lần, chờ tới bảy rưỡi, ngoài hành lang mới vang lên âm thanh "Ting" của thang máy cùng giọng nói

trầmấm củaĐường Vực:“Đưa cho tôi mấyđềtài kịch bản cùng tài liệu cần ký.”

Cao Hằngđáp:“Vâng.”

Nghe anh nói cóvẻrất vội vã.

Đường Hinhđứng lên, tiến lên trước vài bước.

Đường Vực sải bước dài tiến vào,ánh mắt lướt qua cô, bước chân bỗng nhiên dừng lại, nghiêngđầu nhìn côgái nhỏ đangđứng cách anh một khoảng, cóchút ngạc nhiên hỏi:“Chờtôi sao?”

Đường Hinh bước lại gần,đứng trước mặt anh, ngẩngđầu cườiđáp:“Vâng.”

Đường Vực cũng không hỏi côtìm anh cóchuyện gì, xoay người bước vào phòng làm việc, giọngđiệu cũng thoải mái hơn, nói:“Vàođi.”

Anh nhìn những thưkýcònđang chờngoài cửa nói:“Các côcứvềtrướcđi.”

Mấy thưký đãmuốn tan làm từlâu, vừa nghe anh nói thế đãvộiđứng dậy nói:“Vâng.”

Đường Hinh nhìn trợlýCaođangđeo kính, nhướng mày hỏi:“Sao trợlýCao phảiđeo kính vậy?”

Cao Hằng thành thậtđáp:“Vì đeo kính sát tròng quálâu nên mắt bịnhiễm trùng.”

Đường Hinh soi anh ta từtrên xuống dưới, cảm giác trợlýCaođeo kính rồi càng cóvẻtrung thành,đãtrung thành lại còn khôn khéo. Côhừmột tiếng,đi theoĐường Vực, nhẹnhàng hỏi:“Sếpơi, em còn chưaăn cơmđâu, sếpđã ăn chưa?”

Đường Vực mớiđiđến cửa phòng làm việc, nghe thấy cônói thìbước chân dừng lại, quayđầu nhìn côrồi liếc nhìn Cao Hằng.

Cao Hằng lập tức nói:"Đểtôiđi gọi cơm cho cô Đường."

Đường Hinh chẳng hềkhách khí, quayđầu nhìn anh ta mỉm cười nói:"Thêm một ly nước trái cây nữa. Cảmơn!"

Trướcđây côthường xuyên lên tầng này, thỉnh thoảng còởlạiăn cơm, Cao Hằng cũng không phải lầnđầu gọi cơm cho cô, không cần hỏi cũng biết cômuốnăn gì, liềnđi thẳng ra ngoài làm việc.

Cạch.

Cửa phòng làm việcđóng lại.

Đường Hinh quayđầu nhìn, rồi lại nhìnĐường Vựcđang quay lưng vềphía cô.Đường Vực cởiáo vest, treo trên lưng phếsô-pha, trên người vẫn chỉmặcáo sơ-mi trắng sạch sẽtinh tươm cùng quầnâu màuđen. Dáng người dong dỏng cao, nhưng không gầy nhom màvững vàng. Mỗiđộng tác của anhđều mạnh mẽ, dứt khoát.

Đường Vực quay lại nhìn cô, hỏi:"Tìm tôi cóchuyện gì?"

Nói xong, anh cũng không nhìn cômà đi vềphía bàn làm việc.

Đường Hinh biết anhđang bận, cũng không muốn làm lỡviệc của anh, côhít một hơi thật sâu rồi bước tới hỏi thẳng:"Sao sếp lại muốn gia hạn bản quyền tiểu thuyết của em? Rõràng không muốn cải biên thìgia hạn làm gì?"

Bước chân anh khựng lại, anh dừng lại trước bàn làm việc, cảm thấy côtới không phải chỉ đểnói chuyện phiếm với anh.

Nhưng anh cũng không vội vàng, anh chậm rãi xoay người, cảngười tựa vào bàn làm việc, tay phải chống lên cạnh bàn, thảlỏng tưthế. Anh nhìn thẳng vào cô, khoémiệng khẽnhếch lên, nói:“Sao em biết tôi khôngđịnh cải biên?”

“Lần trước sếpđãnói rồi.”

Côbước tới trước mặt anh, nhíu mày nhìn anh, không lẽanhđịnh lật mặt sao?

Đường Vực ngẫm nghĩlại, xoay người từtrong ngăn kéo lấy ra một quyển vở, trênđócónét vẽnguệch ngoạc của cô, nói:“Ýtôi nói làthứquái quỷnày cơ.”

Đường Hinh:“……”

Côvừa không phản bácđược gìlại vừa mừng rỡphátđiên.

Côgái nhỏkhông che giấuđược cảm xúc,đôi mắt lấp lánh nhìn anh, hỏi nhỏ:“Thật sao?”

Đường Vực mỉm cười, biếng nhác tựa vào cạnh bàn nhưlúc trước. Cảngày nay anh bận gần chết, tới giờnày mớiđược thưthảmột chút. Anhđưa tay sờcổ áo,định tháo khuy cổ áo thìbỗng nhiên dừng lại.

Đường Hinh quay lại nhìn anh, chớp chớp mắt nói:“Không saođâu, sếp cứcởi khuyáođi,đằng nào em cũng từng thấy qua rồi.”

Đường Vực lại buông tay xuống, chống lên cạnh bàn.

Đường Hinh bĩu môi, bỗng nhiên nghĩtới chuyện gì, côchậm rãi nói:“Sếpơi, sếp biết không? Minh Chúc và đội trưởng Lụcđã đăng kýkết hôn rồi.”

Đường Vực hơi cụp mắt, vẻmặt lạnh nhạt, không nói gì.

Thếnhưng cóngười vẫn cố ý đâm chọc anh.

“Sếp hoàn toàn hết cơhội r ồi.”

“……”

Sắc mặtĐường Vực càng thêm lạnh lùng, anh cúiđ ầu nhìn cô, nhíu mày nói:“Đường Hinh, chuyện không nên nói màvẫn nói, emđang cốtìnhđúng không?”

Đường Hinh im lặng một lúc, nhìn chằm chằm sô-pha trước mặt, vẫn hùng h ồnđ ầy lýlẽmàbiện giải:“Sếp không hiểu sao, cái này gọi là ‘thuốcđắng giãtật’, nói thêm vài l ần nữa không chừng sếp sẽquên hẳn luôn. Sếp thấyđúng không?”

Đúng cái con khỉ.

Tay phảiĐường Vựcđút túi qu ần, dáng vẻcàng thêm ph ần biếng nhác nhưng sắc mặt so với khi nãy càng lạnh lùng hơn. Anh quay mặtđi, không biểu lộgìnhìn ra ngoài cửa sổ.

Đường Hinh bỗng cảm thấy bất an, côquay lại nhìn anh, thìth ầm gọi anh:“Đường Vực…”

Côlại gọi tên anh.

Tiếng gọi này, vào thời khắc này có ýnghĩarất khác biệt.

Đường Vực cóchút bất lực,đôi mắt nheo lại, quay lại nhìn cô, từng lời anh nói dội thẳng vào tim cô:“Em thích tôi sao?”

Tuy rằng làcâu hỏi nhưng giọngđiệu của anh hoàn toàn là ýkhẳngđịnh chắc chắn, khiến côkhông còn cóthểche giấu.

Cho dùcô đãchuẩn bịtâm lýtừtrước, giờphút này nhịp tim d ồn dập nhưmuốn lấy mạng côvậy.

Côhìn thẳng vàođôi mắtđen nhánh của anh,đột nhiên cười hỏi:“Anhđoán xem.”

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 15: Lưu Lại Nụ Hôn Thật Đẹp Trên Môi Anh

L`ần đ`ầu up kiểu này Không bit các nàng có đọc được không Vì giới hạn số lượng ảnh nên một chương sẽ up làm nhi`ều ph`ần

Yee Các bạn có thấy nam chính khốn khip ko ạ Sao bảo không thích hợp Ngta hôn mà cũng không đẩy ra thật muốn vả mặt nam chính

Yee: Các bạn có thấy nam chính khốn khiếp ko ạ?

Sao bảo không thích hợp? Ngta hôn mà cũng không đẩy ra, thật muốn vả mặt nam chính.

Đoạn này Hinh Hinh quá soái:))) Thượng cung r ồi

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 16

Phần II icon đầu heo icon nắm đấm icon mỉm cười icon tạm biệtEditor: HannahHôm nay Đường Vực người mà tôi yêu thầm trong suốt hơn ba năm qua đã từ chối tôi

Phần II] [icon đầu heo] [icon nắm đấm] [icon mỉm cười] [icon tạm biệt]

Editor: Hannah

Hôm nay, Đường Vực – người mà tôi yêu thầm trong suốt hơn ba năm qua đã từ chối tôi.

Tôi còn trẻ, tôi xinh đẹp, còn có nhà có xe có năng lực. Từ chối tôi là sai lầm của anh ta, tôi không hề đau lòng chút nào.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

Lạch cạch...

Điện thoại bị vứt lên thảm, làm cho mèo con đang cọ cọ vào chân chủ hoảng sợ bỏ chạy.

Đường Hinh ôm gối ngồi bệt trên thảm, bên phải là hộp đựng khăn giấy, trước mặt là một đống khăn giấy vo tròn đang vứt chỏng chơ. Cô khụt khịt mũi, lại rút một tờ khăn giấy ra chùi nước mũi. Cô cúi đầu nhìn Bánh bao cuộn đang luẩn quẩn bên chân mình, cô ôm nó đặt lên đầu gối, hai tay ôm lấy mặt nó, một người một mèo đối diện nhìn nhau. Mắt mèo vừa to tròn lại có màu xanh. Mắt cô vừa sưng vừa đỏ, vẫn rưng rưng nước mắt, từng giọt từng giọt lăn dài trên má.

"Bánh bao cuộn, nếu chị đem em cho người khác, em có ghét chị không?"

"Meoooo..."

"Cũng không biết là cô gái nào đã để em cho tên đầu heo Đường Vực đó nữa. Lai lịch không rõ ràng, không đáng yêu tí nào..."

"Meo..."

"....."

Điện thoại vừa bị quẳng sang một bên bỗng vang lên tiếng chuông.

Đường Hinh nhìn thoáng qua rồi nhận cuộc gọi.

Là Vưu Hoan gọi điện an ủi: "Thất tình rồi sao?"

Đường Hinh ừ một tiếng, rất đáng thương, giọng nghẹn ngào, xem ra vừa mới khóc.

Vưu Hoan thở dài, không an ủi cô mà nói thẳng: "Cũng chỉ là một tên móng heo thôi, tìm người khác để thích là được rồi. Nếu đau lòng thì cứ đến cửa hàng của mình."

Đường Hinh không nhịn được bật cười: "Được, hai ngày nữa mình sẽ qua."

Sáng mai cô phải về Tô Châu, vé máy bay đã mua rồi.

Cúp điện thoại, Đường Hinh xoa xoa bộ lông mềm mại của Bánh bao cuộn, để nó xuống thảm, ngồi dậy cầm váy ngủ đi vào nhà tắm.

Bánh bao cuộn dường như cảm nhận được tâm trạng của chủ nên cứ đi theo sau cô, thấy cô vào phòng tắm còn muốn đi theo nhưng lại bị cô ném ra ngoài. Đường Hinh thấy mắt mình trong gương đang sưng húp lên nhìn phát ghét, liền mở vòi nước rửa mặt.

Sáng sớm hôm sau, Đường Hinh đem Bánh bao cuộn gửi ở cửa hàng trông giữ thú nuôi, sau đó xách hành lý ra thẳng sân bay.

Cùng lúc đó, Đường Vực cũng dẫn theo Cao Hằng và thư ký ra sân bay, trước tiên đi Vô Tích, sau đó đi Kha Lợi Á.

Sau khi máy bay hạ cánh, Đường Hinh vừa đi ra đã thấy bà Chung đang chờ bên ngoài. Cô cười tươi với bà: "Mẹeeee!!!"

Bà Chung nhìn mắt cô, đưa tay vuốt nhẹ, nhíu mày hỏi: "Mắt con sao vậy? Khóc à?"

"Ây dà, con thức đêm viết kịch bản, viết đến đoạn bi thương thì cảm động quá khóc." Đường Hinh kéo tay bà, đầu cọ cọ lên vai bà làm nũng. "Đi thôi, đi thôi, mình về nhà đi."

"Thật là do viết kịch bản nhập tâm mà khóc không? Không phải do người khác ức hiếp?"

Tới tận lúc lên xe, bà Chung Lệ vẫn nhìn cô hoài nghi. Con gái bà sinh ra sao bà lại không hiểu chứ? Tuy mặt vẫn tươi cười nhưng rõ ràng tâm trạng không tốt.

Ông Đường Đại Vĩ đang ngồi trên ghế lái vừa nghe thế đã vội vã quay đầu hỏi: "Ai ức hiếp con gái tôi?"

Đường Hinh: "....."

Cô thực sự không biết bố mẹ mình trở nên nhạy bén như vậy từ lúc nào.

"Thật sự không có mà..." Cô nhìn hai người tha thiết nhưng rồi cũng phải đầu hàng, thành thật thú nhận: "Được rồi, con thất tình rồi. Nhưng bố mẹ đừng sắp xếp cho con đi xem mặt nữa mà."

"Thất tình?!!"

Ông bà Đường đồng thanh kêu lên, ngắt lời cô.

Bà Chung Lệ nhìn cô, nhíu mày hỏi: "Con thích ai vậy?"

Đường Hinh: "....."

Không thể nói được, nói ra sẽ rắc rối to.

Ông Đường Đại Vĩ hừ lạnh: "Mẹ nó thằng nào mắt toét thế? Con gái nhà mình xinh đẹp thế còn không ưng à?"

Đường Hinh: "....."

Tính bố cô trước giờ vẫn vậy, không hài lòng lập tức nói lời thô tục. Thực ra mắt Đường Vực đâu có toét, mắt anh còn rất đẹp là đằng khác, chỉ có điều đôi mắt đẹp đó không thích cô thôi.

Đường Hinh nhìn bố mẹ, thở dài, tựa vào lòng bà Chung làm nũng: "Bố mẹ đừng nói chuyện này nữa đi. Con đang thất tình, bố mẹ còn hỏi nhiều thế khác nào xát muối vào lòng con đâu. Miễn sao bố mẹ đừng sắp xếp cho con đi xem mặt là được. Con còn trẻ lại xinh đẹp, chứ có phải ế đâu."

Bà Chung Lệ cúi đầu nhìn con gái, xoa đầu cô, hừ một tiếng rồi nói: "Chính vì thất tình nên mới càng cần đi xem mắt. Mẹ nói cho con biết, con trai của dì Lâm thực sự rất tốt, tự mình thành lập công ty..."

Đường Hinh nhắm tịt hai mắt, che lỗ tai, tỏ thái độ: Con không nghe, không nghe, không nghe đâu...

Bà Chung Lệ: "....."

Bà đưa mắt nhìn chồng.

Ông Đường Đại Vĩ hắng giọng, bênh con gái: "Thôi cứ theo ý con bé đi, đừng nói nó nữa."

Bà Chung Lệ hừ một tiếng.

Về đến nhà, bà Chung Lệ bế Tuyết Cầu, nhìn Đường Hinh rồi hỏi: "Chẳng phải con nói công việc bận rộn không chăm được mèo hay sao, sao tự dưng lại nhận nuôi một con?"

Đường Hinh nhìn dáng vẻ Tuyết Cầu cao quý, xinh đẹp lại nhớ tới Bánh bao cuộn đang bị gửi lại ở cửa hàng chăm sóc thú nuôi, bĩu môi đáp: "Ở một mình buồn nên muốn nuôi mèo."

Mà đúng là cô buồn chán nên mới hỏi xin Đường Vực cho nuôi Bánh bao cuộn còn gì?

Bà Chung Lệ lại bảo: "Nếu con bận quá thì đem nó về đây cho mẹ nuôi."

Đường Hinh: "....."

Tóm lại là mẹ cô muốn tranh mèo của cô chứ gì?

Đường Hinh đưa tay vuốt ve Tuyết Cầu, hừ một tiếng rồi đáp: "Không cần đâu, con tự nuôi được mà."

*****

Ngày 6 tháng 4, đoàn làm phim "Chống khủng bố" làm lễ khai máy. Đường Vực đã đến đó trước một ngày, cùng ăn bữa cơm với đoàn làm phim. Đạo diễn Khương mời anh chén rượu, cười nói: "Ngày mai sau lễ khai máy lại phải đón chuyến bay rời đi, nếu không phải do tôi chọn ngày quá gấp gáp thì Tổng giám đốc Đường đã không phải vất vả như thế."

Đường Vực nhếch môi, chạm cốc cùng đạo diễn Khương rồi nói: "Khai máy thuận lợi là tốt rồi."

Đạo diễn Khương đứng lên, nói to: "Nào mọi người tới đây cùng làm một ly."

Mười mấy người trong đoàn cùng đứng lên, Đường Vực nâng chén rượu, ánh mắt vô tình chạm phải ánh mắt Minh Chúc, anh có hơi ngượng ngùng, Minh Chúc cũng khẽ giật mình nhưng rất nhanh đã thích ứng được, hơi mỉm cười với anh.

Đường Vực ngửa đầu uống cạn chén rượu, khi ngồi xuống ghế, trong đầu bỗng nhiên hiện lên thoáng qua hình ảnh Đường Hinh đang tươi cười. Cô cười thật tươi, thật ngọt ngào, hai mắt sáng lên, má lúm đồng tiền cũng rất đáng yêu.

Lễ khai máy diễn ra thuận lợi. Ngay đêm hôm đó, Đường Vực đáp chuyến bay đi Malaysia, do không có chuyến bay thẳng, phải trung chuyển nên bắt buộc phải đi ngay trong đêm.

Di chuyển liên tục như vậy, mất tám tiếng anh mới tới Malaysia, sau đó chì kịp nghỉ ngơi hai tiếng trong khách sạn đã lập tức phải tham gia buổi tiệc.

Đường Vực chỉ vừa mới tròng chiếc áo sơmi lên người đã có người gõ cửa. Anh đoán chắc chỉ có thể là Cao Hằng hoặc Hoắc Thần Đông. Mở cửa,

lạnh nhạt nhìn Hoắc Thần Đông đang đứng ngoài, anh xoay người đi vào trong, tay đưa lên cài nút cổ áo.

Sau đó cầm áo vest khoác lên người.

Hoắc Thần Đông cũng mặc âu phục màu đen, thân hình cao lớn mảnh khảnh dựa vào tủ quần áo, chẹp chẹp miệng nói: "Sao tôi lại có cảm giác tâm trạng cậu không tốt nhỉ? Không lẽ còn chưa vượt qua nỗi đau thất tình? Hay là tối cùng đi uống chén rượu đi?"

Đường Vực lườm anh ta một cái, không thèm trả lời.

Hoắc Thần Đông nhìn anh, cứ cảm thấy có gì đó sai sai nên mặc nhiên cho rằng anh còn chưa vơi nỗi đau thất tình. Dù sao thì Minh Chúc cũng là cô gái Đường Vực theo đuổi lâu nhất từ trước tới nay, thế mà giờ cô ấy lại cùng bạn trai cũ nối lại tình xưa, bảo sao Đường Vực vui vẻ cho được?

Đường Vực cài khuy tay áo, đút tay vào túi quần, đi về phía cửa.

Hoắc Thần Đông chậm rãi đi theo sau anh. Đường Vực đi đến cửa, bỗng nhiên quay lại, lạnh nhạt nói: "Sau này đừng nhắc tới Minh Chúc nữa. Cô ấy cũng đã kết hôn rồi. Cậu nói mãi không thấy nhàm à?"

Chuyện đã qua, Đường Vực đương nhiên không muốn nhắc lại.

"Kết hôn?" Hoắc Thần Đông ngạc nhiên nhưng rồi ra vẻ đã hiểu, thảo nào tâm trạng Đường Vực không tốt. "Haizzz, không nhắc tới cô ấy nữa. Đời còn dài, gái còn đầy, con gái xinh đẹp cũng không thiếu. Đường Hinh cũng không tồi nha."

Đường Vực vừa muốn quay đi, nghe Hoắc Thần Đông nói thế thì chợt khựng lại. Anh nheo mắt nhìn Hoắc Thần Đông, nhíu mày hỏi: "Cậu nhắc tới Đường Hinh là có ý gì? Cậu thích cô ấy sao?"

Hoắc Thần Đông không biết mình đã vô tình chạm phải "nọc" nào của ông bạn, anh ta quẹt quẹt mũi, cười chế giễu, nói: "Không phải, cô ấy đúng là rất đáng yêu. Tôi chỉ khen cô ấy đáng yêu cũng không được sao?"

Trong đầu Đường Vực thoáng hiện ra hình ảnh tối hôm đó. Cô chân thành, cẩn trọng thổ lộ với anh, ngay sau đó lại hung hăng mắng anh là đồ tồi, mắng xong còn "nhấm nháp" anh, "nhấm nháp" chán thì chê anh là miếng thịt Đường Tăng chán ngắt...

Đáng yêu cái con khỉ!

Sắc mặt Đường Vực trở nên lạnh lùng, anh cáu kỉnh quay đi, không thèm nói câu nào.

Ngày 10 tháng 4, rạp chiếu phim ở Malaysia thuận lợi khai trương. Khi làm lễ cắt băng khai trương, Đường Vực mặc đồ âu đen tuyền đứng vị trí chính giữa, khoé miệng hơi mỉm cười, tay đón lấy cây kéo do lễ tân đưa, cắt dải băng đỏ.

Buổi tối hôm đó, Đường Hinh nằm dài trên sô-pha, xem video tin tức, miệng nhai khoai tây chiên giòn tan.

Chỉ tiếc thứ cô đang nhai ngon lành không phải thịt Đường Tăng.

Cô nhìn lại người đàn ông điển trai phong độ trong đoạn video, sau đó lướt xuống dưới xem bình luận.

"Tổng giám đốc đẹp trai là có thật, tôi muốn thành bà Đường!!!"

"Tin đồn với Chu Giai Lộ chắc là giả nhỉ? Nói thật, Chu Giai Lộ kia tiếng xấu đầy mình, không xứng với Tổng giám đốc Đường!"

"Liếm màn hình, nếu anh ấy thành diễn viên đi đóng phim, chắc chắn sẽ siêu hot..."

.....

Có cái gì mà khen, Đường Hinh bĩu môi, ném iPad sang một bên.

Một lúc sau, chuông điện thoại reo lên.

Cô cầm điện thoại nhìn rồi mở WeChat.

Lục Chi Hành: "Đường Hinh, cô cân nhắc thế nào rồi? Chắc cũng có người khác muốn hợp tác với cô phải không?"

Thực tế là Lục Chi Hành có nghe nói bên Thời Quang định gia hạn hợp đồng bản quyền với cô.

Đường Hinh chớp chớp mắt, nhớ tới chuyện hợp tác kia, cúi đầu nhắn tin trả lời: "Đạo diễn Lục, chào anh."

Cô tiếp tục nhắn: "Đúng là có bên muốn hợp tác, nhưng mà...

Cô còn chưa gõ xong tin nhắn, Lục Chi Hành đã gửi tin nhắn mới tới: "Mấy ngày nay tôi đang ở Thượng Hải, thế này đi, đợi tôi về chúng ta cùng gặp mặt nói chuyện một chút?"

Đường Hinh suy nghĩ, xoá tin nhắn đang gõ, trả lời: "Vâng."

Cô lại nằm vật ra sô-pha, trừng mắt nhìn trần nhà, trong đầu mơ mộng Lục papa sẽ giúp cô nổi tiếng, không thèm để ý tới tên đầu heo Đường Vực kia nữa.

Một lúc sau, cô lại gửi tin nhắn cho Vưu Hoan: "Chị Hoan! Ngày mai mình đến trông cửa hàng cho cậu!"

Vưu Hoan gửi lại một icon chào đón, nói: "Tới đi, cho cậu chơi thoải mái, vui là được."

*****

Đêm khuya, Malaysia.

Đường Vực người toàn mùi rượu quay v`êkhách sạn. Cao Hằng đi theo phía sau nói v`êlịch trình quay lại Bắc Kinh, "Phó tổng Hoắc nói sẽ v`êcùng chúng ta."

Đường Vực hơi say, đáp: "Tôi biết r`ồi."

Vào phòng, anh tháo cà-vạt, để điện thoại trên bàn, nhưng tay vừa rời ra đã lại cúi đ`âu nhìn màn hình, r`ồi lại c`âm điện thoại lên.

Đã năm ngày r`ồi cô nhóc đó không đăng bài trên WeChat.

H`ồi trước, mỗi ngày cô đ`âu đăng ít nhất ba bài, thấy chuyện gì thú vị đ`âu sẽ chia sẻ một chút.

Nhưng từ sau buổi tối hôm đó, cô không đăng thêm bài đăng nào nữa. Thật kỳ lạ...

Đường Vực không muốn thừa nhận mình thực sự có hơi lo lắng khác thường. Anh mím môi, ng`ồi vào ghế sô-pha, chân dài duỗi ra, mở WeChat, vào thẳng trang của Đường Hinh.

Nửa tiếng trước, Đường Hinh có đăng bài mới.

Nữ đại gia: [icon đ`âu heo] [icon quả đấm] [icon mỉm cười] [icon tạm biệt]

Đường Vực: "....."

Thân mình cao lớn ngả ra sau, bàn tay che mặt, hai mắt nhắm lại, nghiến răng khẽ thốt ra câu chửi th`ề: "Mẹ kiếp!"

Lời của editor: Đáng lẽ ra nên đặt pass là "Đường Vực mất toét"

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 17

[Phần III] "Anh, cô ấy lại "chém" em!" "Cứ để cô ấy "chém""

Editor: Hannah

Giữa tôi và Đường Vực, ắt hẳn là một mối nghiệt duyên.

"Nhật ký nữ đại gia"

Nếu lúc trước anh chỉ suy đoán Đường Hinh mắng anh là đ`âu heo thì hiện tại cô đã chửi thẳng vào mặt anh r`ồi.

Không chỉ chửi mà còn muốn cho anh ăn đập, đập xong còn chế giễu, r`ồi còn bye bye nữa.

Dù có nằm mơ Đường Vực cũng không ngờ quan hệ giữa anh với Đường Hinh lại thành ra thế này. Đường Hinh hoàn toàn không ứng xử theo lẽ thường, giờ tình hình đã không còn có thể khống chế được nữa, anh giống như bị đem tẩm bột chiên xù, nặn tới nặn lui r`ồi quẳng vào chảo rán giòn.

Nhìn đi, thế mới bảo cô ấy không thích anh nhi`âu đến thế đâu, nếu thực sự thích thì sao có thể thoải mái ung dung như vậy, mới được có mấy ngày đã thản nhiên nói lời tạm biệt.

Thế thì thích được bao nhiêu chứ?

Chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi.

Đường Vực thấy bu ồn bực, khó chịu khác thường. Ngón tay thon dài day day trên mặt, ngón cái và ngón áp út day huyệt thái dương, hơi nhấn vào. Giờ thì anh đã hiểu vì sao người ta nói không thể nuông chi ều phụ nữ.

Nếu nói lý lẽ đúng sai trong cuộc đời này là hai màu trắng đen thì thế giới của Đường Hinh nhất định không chỉ có hai màu này mà còn có... Thực ra cô muốn có màu gì thì sẽ có màu đó. Cho cô ít mực màu đảm bảo cô có thể mở ra cả phường nhuộm vải.

Là do anh lúc trước đã quá nuông chi ều cô.

Anh thở dài não n ề, cánh tay buông xuống, lại với ra c ầm lấy điện thoại mở khoá, lướt lướt xuống dưới xem cô trả lời bình luận.

Có người hỏi cô: "Sao mấy ngày nay cô mất tích đi đâu vậy? Có chuyện gì thế?"

Nữ đại gia trả lời: "Không sao cả, chỉ là có mấy chuyện đột nhiên nghĩ thông suốt r ồi."

Đường Vực mím mím môi, sắc mặt lạnh đi. Anh không nói gì chỉ nhấn like cho bài đăng của cô, sau đó để điện thoại xuống, chậm rãi đi vào phòng tắm, vừa cởi khuy áo, vừa nhíu mày suy nghĩ làm sao khôi phục lại trạng thái như trước đây.

Đường Hinh đang định đi ngủ thì thông báo like đập vào mắt.

Cô hơi ngạc nhiên, ôm gối dựa vào thành giường, ngón chân đung đưa, cuộn tròn chăn. Anh chắc hẳn biết rõ cô đang chửi anh, like cho cô chính là để hù doạ cô.

Cô không sợ đấy!

Đến hôn anh cô còn dám thì sợ cái gì nữa.

Đường Hinh bỏ điện thoại xuống, chui vào trong chăn, đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Đường Hinh lái xe tới cửa hàng của Vưu Hoan. Vưu Hoan đến sớm hơn cô mười phút, đồ trong cửa hàng đã được sắp xếp gần xong, còn Vưu Hoan đang đứng trước tủ kính mặc đồ cho ma-nơ-canh. Thấy Đường Hinh ôm Bánh bao cuộn đi tới, cô hất cằm về phía bàn, nói: "Đồ ăn sáng mình để trên kia, cậu ăn đi."

Đường Hinh tủm tỉm cười, nói: "Chị Hoan thật tốt!"

Vưu Hoan phì cười, đem một chiếc áo vest kẻ caro mặc lên người ma-nơ-canh sau đó đi ra.

Đường Hinh ngồi ở quầy ăn bánh rán, cắn ống hút uống sữa tươi, đôi mắt đảo qua đảo lại nhìn Vưu Hoan đang làm việc, nhìn đến mức Vưu Hoan rợn tóc gáy, phải quay lại nhìn cô, nói: "Sao hả? Cậu bị người ta từ chối rồi, đau lòng quá muốn đổi đối tượng sang mình à?"

"Không." Đường Hinh cười nói, "Mình vẫn thích đàn ông."

"Hừ, còn thích sếp Đường không?"

"..... Không thích nữa."

Vưu Hoan nhìn cô nói: "Chém gió."

Đã yêu thầm người ta bốn năm, muốn hết thích thì sẽ hết thích được sao?

Đường Hinh bĩu môi, ăn xong đồ ăn sáng, vứt hộp vào thùng rác, đi đi lại lại trong tiệm, quay đầu nhìn Vưu Hoan, nói: "Hôm nay cậu không phải đi đâu à?"

Vưu Hoan ngồi trên quầy, lấy đồ từ trong túi xách ra, đầu không ngẩng lên, nói: "Chiều mới phải đi, sáng không có việc gì."

Đường Hinh nhìn qua bản vẽ thiết kế trong tay Vưu Hoan, hỏi: "Đây là đồ dạ hội sao?"

"Ờ, có người đặt hàng."

"Đẹp thật."

Đường Hinh nhìn chằm chằm ra cửa, Vưu Hoan đang cặm cụi vẽ phác thảo chợt ngẩng đầu lên nhìn Đường Hinh, tò mò hỏi: "Cậu nhìn gì thế?"

Đường Hinh quay ra nhìn cô ấy rồi đáp: "Đang chờ mấy vị đại tiểu thư tới chứ sao, không thì mình tới đây làm gì?"

Đương nhiên là tới tìm cảm giác sảng khoái.

Vưu Hoan: "....."

Cô dựng ngón tay cái, nghĩ thầm không biết hôm nay vị đại tiểu thư nào sẽ cam tâm tình nguyện để bị "cắt cỏ".

Mãi tới trưa cũng không có khách nào tới.

Đường Hinh buồn chán muốn chết, mở Weibo, đăng nhập vào tài khoản vip. Tài khoản vip của cô chính là tài khoản Đường Tâm, fan hâm mộ theo dõi đa phần là học sinh.

Cô chụp một bức ảnh Bánh bao cuộn đang nằm ườn trên quầy, đăng lên Weibo.

Thực ra cô rất ít khi dùng tài khoản vip đăng Weibo, chỉ thỉnh thoảng đăng bài để thông báo mình vẫn còn hoạt động, những lúc khác đều chỉ dùng tài khoản phụ để lên mạng.

Cô hiếm khi online nên các fan vừa ngắm mèo xong đã quay ra hỏi.

Fan thứ nhất: "Bộ "Dệt một giấc mộng cho anh" của bọn em bao giờ mới được chuyển thể vậy? Bốn năm trước chị đã bán bản quyền rồi, đến giờ chẳng có tí tin tức nào, mấy bộ truyện nhà hàng xóm năm ngoái đã chiếu cả bản điện ảnh lẫn truyền hình rồi."

Fan thứ hai: "Dù rằng mấy phim chuyển thể từ tiểu thuyết nội dung đều na ná nhau nhưng bộ này không giống mà. Truyện không chỉ tập trung vào chuyện yêu đương mà còn có tình thân, tình cảm gia đình, so với mấy bộ truyện nhà hàng xóm thì thích hợp để làm phim hơn."

Fan thứ ba: "Đúng vậy! Thời Quang sao còn chưa cho cải biên? Đường papa sao chưa cho quay phim? Muốn lưu giữ cho đời sau hay thế nào?"

.....

Đường Hinh xem qua bình luận trên Weibo, khi thấy bình luận này thì dừng lại một chút, sau đó trả lời: "Hợp đồng bản quyền đã hết hạn, không cho Đường papa quay nữa, để Lục papa quay đi."

Fan lập tức oanh tạc...

"Aaaaaa!!! Lục papa? Là Lục papa nào thế????"

"Là Lục Cảnh Thành bên Trung Sách? Hay đạo diễn Lục Chi Hành? Hay là Lục XX?"

"Aaaaaa, sắp quay thật hả? Papa nào cũng được, chỉ cần có phim là được! Là đại gia papa nha!"

"Nói thế nghĩa là Đường Đường sắp rời khỏi Thời Quang phải không?"

.....

Đường Hinh hơi sững người, cô còn chưa nghĩ tới việc sẽ thôi việc ở Thời Quang. Nếu chỉ vì thất tình mà thôi việc, đã mất mặt rồi nay còn mất mặt hơn. Đường Vực... Chắc chắn anh ta sẽ chê cười cô, trợ lý Cao cũng sẽ cảm thấy cô thua mất hết thể diện.

Cô đăng xuất khỏi tài khoản vip, dùng tài khoản phụ xem tin tức.

Lướt Weibo xong, cô bắt đầu lấy mấy bộ đem vào phòng thử, rất nhiều quần áo của cô đều mua ở chỗ Vưu Hoan, nhìn chung là không đụng hàng. Vưu Hoan tranh thủ lúc rảnh rỗi, nhìn cô tự chơi tự vui, cảm thấy thế cũng tốt, dù thất tình tâm trạng cũng không quá tệ.

Tính cách Đường Hinh chính là như vậy. Cô không muốn khổ sở đau đớn, không muốn khóc đến héo hon mặt mày rồi ra ngoài gặp người ta, dù thế nào cũng phải giữ thể diện. Hơn nữa, cô rất giỏi tự cân bằng bản thân. Cô sẽ tự tìm những chuyện để làm, coi như xả hết nỗi lòng, ví dụ như cô rất thích đăng bài trên WeChat, cũng là một hình thức để lấy lại tâm trạng.

Ngay lúc cô đang hăng hái thử đồ, bên ngoài truyền đến tiếng động cơ xe.

Đường Hinh ngó ra nhìn thử, hai mắt lập tức sáng lên!

Đại tiểu thư đi Maserati đỏ lại tới rồi!

Cô nhanh chóng để áo khoác trên tay sang một bên, nhìn hai cô gái khá thân quen, vừa cười vừa đi tới chào đón: "Xin mời vào!"

Đường Đinh Đinh vừa thấy cô thì giật mình, nghĩ thầm: "Sao lại gặp Minh Chúc nữa rồi..."

Thẩm Phỉ cũng còn nhớ Đường Hinh, cô ta nhìn Đường Đinh Đinh, trong đầu cũng hiện ra cùng một thắc mắc "Sao lại là cô ấy?" Ánh mắt lướt qua, thấy Vưu Hoan đang đứng bên cạnh quầy, mắt cô ta lập tức sáng lên, nhẹ nhàng gọi: "A, chị nhà thiết kế, hôm nay chị ở đây hả."

Đường Đinh Đinh lúc này mới để ý tới người đẹp đang đứng ở quầy. Vưu Hoan cũng cười với hai cô: "Các vị cứ xem qua đi, có yêu cầu gì cứ nói với cô ấy."

Vưu Hoan chỉ vào Đường Hinh.

Thẩm Phỉ hơi thất vọng, nói: "Được"

Đường Đinh Đinh thực ra cũng rất rộng lượng, cô chỉ cảm thấy thật trùng hợp, lại gặp phải cô gái anh cô theo đuổi không thành, xem ra đúng là nghiệt duyên.

Đường Đinh Đinh nhìn quanh, bỗng nhiên thấy Bánh bao cuộn đang nằm trên quầy, thích thú oa lên một tiếng: "Mèo này, đẹp quá, dễ thương ghê!"

Thẩm Phỉ cũng vui vẻ nhìn theo, quay đầu hỏi Vưu Hoan: "Chị nuôi mèo à?"

Đường Hinh mỉm cười đáp: "Là mèo của tôi, tên là Bánh bao cuộn."

Đường Đinh Đinh quay lại nhìn cô, liếm môi hỏi nhỏ: "Tôi có thể sờ vào nó được không?"

Đường Hinh ôm Bánh bao cuộn xuống, để vào trong lòng Đường Đinh Đinh, cười nói: "Cho cô ôm đó."

Đường Đinh Đinh vui vẻ ôm Bánh bao cuộn, đưa tay vuốt ve lông nó, không hề hay biết nó vốn dĩ là mèo của cô, bị anh trai cô tặng lại cho Đường Hinh, không những thế còn liên tục khen: "Đáng yêu quá đi."

Thẩm Phỉ không quá hứng thú với mèo, chỉ tập trung chọn quần áo.

Đường Hinh đi theo phía sau cô ta, tận tình phục vụ.

Nửa tiếng sau, Đường Đinh Đinh vuốt ve mèo đủ rồi mới đi thử quần áo.

Vừa được ôm mèo xong, tâm trạng Đường Đinh Đinh cực kỳ tốt, rất hào hứng mua đồ. Cô chọn liền tù tù bốn năm bộ, cuối cùng còn lấy luôn áo vest kẻ caro trên người ma-nơ-canh. Đường Hinh bụng như mở cờ tính tiền cho hai người. Cô cực kỳ biết nhìn sắc mặt người ta, đương nhiên biết Đường Đinh Đinh rất dễ... chặt chém.

Thế nên, cô toàn hét giá trên trời.

Đường Đinh Đinh lúc đầu nghe còn cảm thấy bình thường, càng về sau càng thấy đắt, cô trợn tròn mắt, thầm thì: "Sao đắt quá vậy..."

Tuy nói là thuận mua vừa bán, nếu cô cảm thấy đắt quá thì có thể không mua.

Nhưng mà, cô có cảm giác là Đường Hinh đang cố ý.

Không lẽ vì biết cô là em gái Đường Vực nên cố ý "chặt chém" sao?

Vưu Hoan hắng giọng, ý bảo Đường Hinh đừng phá uy tín của cửa hàng nữa.

Đường Hinh sờ sờ chỗ quần áo, cũng hắng giọng nói: "Để tôi tính lại một lần, nếu cô thấy cái nào không hợp thì bảo tôi, để tôi giúp cô bỏ ra."

Đường Đinh Đinh: "....."

Cô bĩu môi, đột nhiên cầm túi đứng dậy, nói: "Cô chờ một chút, tôi ra ngoài gọi điện thoại."

Đường Hinh chớp chớp mắt, trong lòng hoảng sợ, không phải cô ấy muốn báo cảnh sát tố cô tội lừa đảo đó chứ? Đường Hinh vội kêu lên: "Đợi đã đợi đã! Tôi giảm giá cho cô! Giảm giá! Cô đừng gọi điện thoại!"

Đường Đinh Đinh đi đến cửa, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Đường Hinh, nói: "Tôi gọi điện cho anh trai tôi."

Đường Hinh: "....."

Gọi anh trai tới trả tiền sao?

*****

Đường Vực vừa mới ra khỏi sân bay đã nhận được điện thoại của Đường Đinh Đinh. Anh vừa đi về phía xe đang đỗ, vừa nhận điện thoại, giọng điệu hơi sốt ruột hỏi: "Sao thế?"

Đường Đinh Đinh hừ một tiếng rồi nói: "Anh, em nói anh nghe, anh đúng là nhìn lầm người rồi! Minh Chúc không phải người tốt như anh nghĩ đâu, cô ta..."

"Từ từ đã." Đường Vực đỡ cửa xe, đứng tại chỗ, nhíu mày hỏi: "Nói vào chuyện chính đi, có chuyện gì?"

Đường Đinh Đinh đứng ngoài cửa hàng, qua lớp cửa kính trong suốt thấy được bên trong cửa hàng, Đường Hinh đang cười khúc khích, lại tức giận nói tiếp: "Em đang ở cửa hàng kia mua quần áo. Minh Chúc đúng là quá đáng, lại muốn chặt chém em!"

Đường Vực: "....."

Anh mở cửa ngồi vào trong xe. Lái xe quay đầu lại nhìn anh, anh gật đầu, xe lập tức lăn bánh.

Minh Chúc hiện giờ không ở Bắc Kinh, người đang "chặt chém" Đường Đinh Đinh không phải là cô ấy.

Đường Vực mệt mỏi tựa vào lưng ghế, nhìn khung cảnh lướt qua ngoài cửa sổ xe, hơi ngẩn người nói: "Cứ để cô ấy chặt chém đi."

Đường Đinh Đinh trợn tròn mắt: "....."

Người ta đã có bạn trai rồi, còn định ức hiếp em gái anh, thế mà anh còn cho qua?

Yêu điên dại rồi sao?

Một lúc sau, Đường Đinh Đinh mới xót xa nói: "Anh, em thấy dù nhà chúng ta có kho báu cũng không thể tiêu xài như thế được đâu!"

Đôi khi Đường Vực thực sự cảm thấy đầu của em gái mình chỉ dùng để trồng cây. Anh mở hé cửa sổ xe, để cho gió thổi vào bên trong, xua đi cảm giác mệt mỏi. Anh cúi đầu xoa xoa trán, giọng điệu mềm lại, tựa như có gió xuân thổi qua, vừa ung dung vừa có chút dịu dàng.

"Bên má phải cô ấy có lúm đồng tiền phải không?"

"Vâng!"

"Cô ấy là Đường Hinh, không phải Minh Chúc."

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 18: Không Cần Đường Papa Đâu

Editor: Hannah

Có những người đàn ông thực sự quá ngạo mạn, đặc biệt là Đường Vực, sự ngạo mạn thái quá.

Tôi tuyệt đối không để anh ta được như ý.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

"Đường Hinh?"

Đường Đinh Đinh ngẩn người, buột miệng hỏi: "Đường Hinh không phải là bạn thân của Minh Chúc sao? Chính là người đã giúp anh theo đuổi Minh Chúc đó?"

"....."

Tuy rằng đây là sự thật nhưng giờ Đường Vực rất không muốn nghĩ tới chuyện này, đặc biệt là không muốn Đường Đinh Đinh nhắc tới. Anh đóng cửa sổ xe, sắc mặt lại lạnh lùng như lúc trước, mắng một câu: "Đường Đinh Đinh, anh đã bảo em đừng có nhắc lại chuyện này."

Đường Đinh Đinh chớp chớp mắt, anh có từng bảo cô thế sao?

Cô bĩu môi, lại nhìn vào trong cửa hàng, thấy Đường Hinh đang ôm Bánh bao cuộn cũng đang nhìn cô.

Cô cười trừ, vội quay đầu lại, nói nhỏ: "Thế vì sao em còn phải để cho cô ấy chặt chém?"

Đấy có phải Minh Chúc người mà anh thích đâu.

Đường Vực dựa vào lưng ghế, ngón tay nhịp nhịp vào đầu gối. Anh nhớ Đường Hinh từng nói với anh, mỗi khi tâm trạng cô không tốt, cô lại đi trông cửa hàng cho Vưu Hoan, muốn hét giá bao nhiêu thì hét, bàn càng đắt càng sảng khoái.

Hôm nay cô lại đi trông cửa hàng, đi "cắt cổ" người ta, "cắt" tàn nhẫn tới mức Đường Đinh Đinh phải gọi điện thoại mách lẻo với anh, xem ra tâm trạng cô đang cực kỳ tệ, thế mà trước mặt anh còn mạnh miệng nỗi gì.

Thủ phạm đã làm Đường Hinh bu ồn giờ đang ủ rũ cụp mắt, nói khẽ:

"Là anh nợ cô ấy."

Đường Đinh Đinh hơi bất ngờ, nhưng rồi nhớ ra Đường Hinh đã giúp anh trai cô theo đuổi Minh Chúc, lập tức hiểu ra, anh cô còn nợ cô ấy tiền công.

Đinh ninh như vậy, Đường Đinh Đinh liền hiểu ra, cô thở dài nói: "Vậy em sẽ để mặc cô ấy chặt chém vậy."

Đường Vực bỗng nhiên thấy bu ồn cười, miệng cười tủm tỉm nói: "Ừ đi đi."

Cúp điện thoại, Đường Đinh Đinh thản nhiên đi vào trong cửa hàng, lấy ví từ trong túi ra, rút thẻ của mình, nhưng rồi nghĩ nghĩ lại, cô lại rút thẻ

phụ của Đường Vực cho cô, vừa mỉm cười vừa đưa cho Đường Hinh: "Tôi trả bằng thẻ."

Đường Hinh nghi hoặc nhìn cô ấy, chắc không phải cô vừa quẹt thẻ xong, cảnh sát đã ập vào chứ?

Cô hơi chần chừ.

Đường Đinh Đinh chớp chớp mắt: "Sao thế? Cô quẹt thẻ đi."

Chê tiền sao?

Đường Hinh nhìn Đường Đinh Đinh hơi nghẹn lời, chẳng lẽ cô ấy thực sự là một đại tiểu thư lắm tiền ngu ngốc hay sao? Thôi bỏ đi, quẹt thì quẹt, sợ gì! Đường Hinh nhận lấy thẻ trong tay Đường Đinh Đinh, lấy máy ra, dứt khoát "ngoạm" một phát hơn 300 nghìn nhân dân tệ.

Vưu Hoan nhìn con số nhấp nháy trên màn hình mà tim giật thon thót. Những hơn 300 nghìn đó!

Thế mà Đường Hinh cũng dám quẹt thẻ!

Vưu Hoan quay lại nhìn Đường Đinh Đinh, cảm thấy trên trán cô ấy đang lấp lánh bốn chữ "lắm tiền ngu ngốc".

"Phiền cô ký tên lên đây."

"..... Được"

Đường Đinh Đinh nhận lấy bút Đường Hinh đưa cho, cúi đầu chăm chú, nắn nót từng nét từng nét viết hai chữ "Đường Vực", rồi đưa lại hoá đơn cho Đường Hinh.

Không ngờ Đường Hinh không buồn nhìn đã nhét vào ngăn tủ.

Đường Đinh Đinh: " ....."

Cô ấy buồn bực nhìn Đường Hinh, Đường Hinh bị nhìn chằm chằm thì trong lòng cũng run run, nghĩ nghĩ một chút rồi đưa Bánh bao cuộn cho Đường Đinh Đinh, mỉm cười hỏi: "Cô muốn ôm mèo không?"

Tiêu nhiều tiền như vậy, ôm mèo một lúc sẽ đỡ đau.

Đường Đinh Đinh: " ....."

Đường Đinh Đinh trừng mắt nhìn lúm đồng tiền trên má Đường Hinh, rồi lại nhìn Bánh bao cuộn xinh đẹp, không kìm lòng được, ôm lấy Bánh bao cuộn vuốt ve, rồi lại nhìn Đường Hinh hỏi: "Cô biết tôi là ai không?"

Đường Hinh: " ....."

Đường Hinh lo lắng nuốt nước bọt, kính cẩn hỏi: "Hỏi khí không phải, bố cô là ai vậy?"

Đường Đinh Đinh: " ....."

Thẩm Phỉ bỗng cảm thấy có gì đó sai sai, hỏi nhỏ Đường Đinh Đinh: "Sao thế?"

Vưu Hoan cũng nhìn Đường Hinh ngầm ra hiệu, không phải cô gái này là con ông to nào đó chứ?

Đường Hinh thực sự sợ rằng mình đã chọc phải vị đại tiểu thư nhà nào, cô còn đang nghĩ xem có nên giảm giá để tạ lỗi hay không thì Đường Đinh Đinh đã rặn từng từ: "Bố của tôi là Đường Hải Minh."

Đường Hinh vừa định hỏi "Đường Hải Minh là ai thế?" thì đột nhiên nhớ ra, Đường Hải Minh chẳng phải là Chủ tịch của Thời Quang hay sao? Cô trợn tròn mắt, lắp bắp: "Nói vậy, anh trai cô..."

"Là Đường Vực." Đường Đinh Đinh hài lòng nhìn biểu cảm sững sờ của Đường Hinh, mỉm cười nói: "Tôi là Đường Đinh Đinh, Đường Vực là anh trai tôi. Vừa nãy tôi trả tiền bằng thẻ phụ của anh ấy, cô chỉ cần nhìn lại hoá đơn sẽ thấy..."

Đường Hinh sững người.

Cô vừa "cắt cổ" em gái Đường Vực sao? Còn quẹt thẻ của Đường Vực?

Vưu Hoan đứng một bên quan sát diễn biến đầy kịch tính này, vội bước ra từ phía sau quầy, vừa cười vừa nói với Đường Đinh Đinh: "Hoá ra là em gái của Tổng giám đốc Đường. Trùng hợp quá! Thế này đi, đợt vừa rồi tôi có tự tay làm mấy món phụ kiện, đều là mấy thứ đơn giản. Hôm nay hai người mua nhiều đồ như thế, tôi sẽ tặng kèm mấy món phụ kiện này được không?"

"Được nha." Thẩm Phỉ vui vẻ nói.

Đường Hinh lấy lại tinh thần, vẻ mặt phức tạp nhìn Đường Đinh Đinh, hắng giọng, không kìm được mà hỏi: "Lần trước cô đã nhận ra tôi sao?"

Đường Đinh Đinh lắc đầu, thành thật nói: "Không, tôi vốn cho rằng cô là Minh Chúc..." Cô ngồi xuống chiếc ghế cao trước quầy, đung đưa chân, lại nói: "Vừa nãy tôi gọi điện cho anh tôi mới biết mình đã nhận nhầm người."

Đường Hinh mím môi, nhất thời không biết nên nói gì. Đường Đinh Đinh biết Minh Chúc, như vậy chắc chắn cô ấy biết Đường Vực từng theo đuổi Minh Chúc, thậm chí có khi còn biết cô là người giúp đỡ Đường Vực. Nhưng những tin đồn giữa cô và Đường Vực trong công ty, Đường Đinh Đinh có lẽ không biết.

Mà chuyện cô đã thổ lộ tình cảm với Đường Vực và bị từ chối, chắc chắn Đường Vực và trợ lý Cao sẽ không tiết lộ ra ngoài nên Đường Đinh Đinh không thể biết.

Cô cười khẽ: "Vậy sao."

Đường Đinh Đinh mỉm cười nói: "Chúng ta đúng là có duyên nha, cùng họ Đường."

Đường Hinh nhìn cô ấy, thầm thở dài đáp: "Ừm, đúng vậy, là duyên phận."

Nhưng là nghiệt duyên.

Đường Đinh Đinh hào hứng lấy điện thoại ra, mở WeChat, nói: "Chúng ta kết bạn WeChat đi."

Nếu là trước đây, Đường Hinh chắc chắn sẽ phấn khích mà kết bạn với Đường Đinh Đinh, thậm chí còn muốn làm thân với cô ấy, cố gắng moi tin tức của Đường Vực từ chỗ cô ấy, nhưng bây giờ... Cô vừa mới bị Đường Vực lạnh lùng cự tuyệt, bây giờ nhìn thấy Đường Đinh Đinh, nhớ lại chuyện mình đã "chặt chém" cô ấy hai lần, thực sự cảm thấy giữa mình và hai anh em nhà này đúng là mối nghiệt duyên.

Cô nhìn Đường Đinh Đinh rồi vẫn quyết định lấy điện thoại ra, nói: "Được."

Hai người kết bạn trên WeChat.

Xong xuôi, Đường Đinh Đinh đem Bánh bao cuộn trả cho Đường Hinh, chớp mắt nói: "Để lần sau tôi mời cô ăn cơm nha."

Đường Hinh im lặng một khắc rồi mỉm cười đáp: "Được."

Kết bạn WeChat rồi, quần áo cũng mua xong, Đường Đinh Đinh cùng Thẩm Phỉ rời đi.

Đường Hinh cùng Vưu Hoan giúp hai vị tiểu thư đem túi đồ bỏ vào cốp xe, tiễn hai người đi xong thì quay lại cửa hàng, mở ngăn kéo lấy hoá đơn ra xem lại, quả nhiên ở phần chữ ký thấy hai chữ ngay ngắn "Đường Vực".

Vưu Hoan khoanh tay, nhướng mày nhìn Đường Hinh, hỏi: "Sao nào? Hối hận đã "chém" anh ta tàn nhẫn quá hả?"

Đường Hinh đem hoá đơn vứt ở trên bàn, hừ một tiếng rồi nói: "Chó má, mình hối hận đã không "chém" thêm 100 nghìn. Nếu đã quẹt thẻ phụ của Đường Vực thì anh ta nhất định sẽ nhận được thông báo. Cậu không nghe Đường Đinh Đinh nói sao? Cô ta nhận nhầm người, là anh ta đính chính lại..."

"Anh ta biết mình ở đây, biết mình "cắt cỗ" em gái anh ta nhưng anh ta vẫn để mặc cho mình làm càn..." Đường Hinh khẽ nhíu mày, mặt phụng phịu, nhìn Vưu Hoan hỏi: "Không lẽ anh ta áy náy sao? Hay là đang muốn bồi thường cho mình?"

Thực ra Vưu Hoan cũng chỉ mới gặp qua Đường Vực hai lần, cũng chưa nói chuyện được mấy câu, không quen thuộc gì nên chẳng thể nhận xét. Cô chống cằm nghĩ nghĩ, liếc nhìn Đường Hinh hỏi: "Cậu muốn anh ta áy náy hay là muốn anh ta bồi thường cho cậu?"

"Chẳng muốn gì cả..."

Đường Hinh lắc đầu, nếu có thể, cô chỉ muốn anh yêu cô.

Vưu Hoan lại gần, nhìn lại tờ hoá đơn, chẹp miệng nói: "Nếu có thêm vài vị tiểu thư như thế này tới đây, không chừng năm nay mình có thể mua luôn nhà ở Bắc Kinh được rồi." Vưu Hoan chỉ có mẹ, gia cảnh bình

thường, sức khoẻ mẹ cô không tốt, cô một thân một mình tới Bắc Kinh, bây giờ cửa hàng mới phát triển một chút, đương nhiên chưa thể mua được nhà ở riêng.

Đường Hinh biết cô ấy muốn mua nhà để đón mẹ tới ở, liền vỗ ngực cười hì hì nói: "Cứ giao cho mình đi, để mình giúp cậu trông cửa hàng, đảm bảo cậu sẽ sớm mua được nhà ở."

Vưu Hoan vỗ vay cô nói: "Trông cậy cả vào cậu."

Hai mắt Đường Hinh long lanh nhìn cô ấy.

Vưu Hoan lặng lẽ lấy điện thoại ra phát bao lì xì cho Đường Hinh.

*****

Đường Vực đang ngồi trong xe thì nhận được tin báo khoản chi từ thẻ, hơn 300 nghìn.

Anh khẽ nhoẻn miệng cười, xem ra rất tức giận nha.

..... Thế giờ đã nguôi giận rồi sao?

Xem chừng... cũng dễ dỗ dành đấy chứ.

Lại nói vềĐường Đinh Đinh, buổi tối trước khi đi ngủ, cô mở trang cá nhân của Đường Hinh xem qua. Đầu tiên là thấy bài đăng của Đường Hinh hồi chiều khoe được Vưu Hoan thưởng bao lì xì, khoé miệng Đường Đinh Đinh hơi nhệch xuống, khoe khoang trắng trợn như thế, không sợ cô phật ý hay sao...

Kéo xuống thêm chút nữa, là bài đăng có mấy icon hình đầu heo. Đường Đinh Đinh xem mà không hiểu nhưng kỳ lạ là cô phát hiện ra anh trai mình có like bài viết này.

Sau đó, càng kỳ lạ hơn...

Cô càng kéo xuống dưới càng phát hiện thấy anh mình không chỉ like bài viết của Đường Hinh một lần mà còn like rất nhiều lần, thi thoảng còn bình luận một câu.

Cô vừa xem vừa trợn tròn mắt, thì thầm: "Anh rất ít khi like bài đăng của mình."

Đừng nói tới like, ngay cả trang cá nhân của cô sợ rằng anh cũng không thèm ngó.

Trang WeChat của Đường Đinh Đinh giống với phần đa các đại tiểu thư nhà giàu, khoe túi xách mới, khoe quần áo mới, đăng ảnh chụp đi du lịch. Trong WeChat của Đường Vực có cả đống bài đăng của các tiểu thư nhà giàu, mấy ảnh khoe đồ cũng tựa tựa như nhau, đúng là không thú vị bằng bài đăng của Đường Hinh.

Nhưng mà...

Đường Đinh Đinh vẫn cảm thấy có điều gì đó kỳ quái rất khó tả.

Đường Đinh Đinh thức cả đêm, săm soi tất cả bài đăng trên WeChat của Đường Hinh, phát hiện ra tần suất anh cô xem trang cá nhân của Đường Hinh rất cao.

Rất không giống với thói quen thường ngày của anh.

Cô đột nhiên cực kỳ tò mò về Đường Hinh.

So với Đường Đinh Đinh, Đường Hinh không tìm thấy gì đặc biệt ở trang cá nhân của Đường Đinh Đinh, cùng lắm chỉ thấy cô ấy nói "Anh tôi gì gì đó..."

Sáng hôm say, Đường Hinh vừa tới công ty được một lúc, Giám đốc Đỗ đã gọi điện, nói với cô: "Chuyện gia hạn hợp đồng cô đã nghĩ xong chưa, bao giờ cô muốn qua xem hợp đồng? Nếu không có vấn đề gì thì chúng ta ký thôi."

Đường Hinh nhàn rỗi không có việc gì, đang chỉnh sửa lại bản thảo "Dệt một giấc mộng cho anh" . Bộ sách này xuất bản cách đây đã mấy năm, biên tập viên của cô nói nên tái bản, đúng lúc Lục Chi Hành muốn cải biên, cô đang cân nhắc xem nên bổ sung gì thêm.

Nghe thế cô im lặng một chốc rồi nhíu mày nói: "Giám đốc Đỗ, lúc trước tôi đâu có nói sẽ đồng ý gia hạn đâu?"

Giám đốc Đỗ ngạc nhiên hỏi lại: "Vậy cô không muốn gia hạn sao?"

Đường Hinh nhìn màn hình máy tính, nhớ tới vẻ mặt lạnh nhạt của Đường Vực, trong lòng chua xót, cắn mối đáp: "Tôi không gia hạn."

"Vậy cũng tốt, để ở đây cũng chỉ "ngâm" thêm thôi." Giám đốc Đỗ cũng không làm khó cô, ngược lại còn hài lòng, tiết kiệm được mấy triệu, dùng đi mua kịch bản mới còn tốt hơn, "Vậy tôi sẽ huỷ bản thảo hợp đồng bên này nhé?"

"Vâng."

Đường Hinh vứt điện thoại sang một bên, cúi đầu tiếp tục sửa bản thảo. Dù sao cô với Đường Vực đã ra nông nỗi này, có lẽ không còn có khả năng chuyển thể tiểu thuyết của cô thành phim được nữa.

Buổi chiều, Cao Hằng đem tài liệu do Giám đốc Đỗ gửi lên đưa cho người đang ngồi đối diện màn hình máy tính, vội vàng báo cáo: "Thưa sếp, chuyện gia hạn bản quyền tiểu thuyết, đa phần các tác giả đều đồng ý gia hạn, hợp đồng vừa ký sẽ có hiệu lực ngay lập tức. Chỉ có... cô Đường..."

Đường Vực nghe thế thì tay lập tức ngừng gõ bàn phím, ngả người ra sau, ngẩng đầu nhìn Cao Hằng, nhíu mày hỏi: "Cô ấy không đồng ý gia hạn?"

Cao Hằng gật đầu: "Vâng."

Đường Vực im lặng trong giây lát, mắt nhìn vào khoảng không, bàn tay đặt trên con chuột, ngón tay dài nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, ngữ khí không để lộ cảm xúc nói: "Cậu gọi cô ấy lên đây."

Cao Hằng: "Vâng."

Cao Hằng đi ra ngoài.

Hai phút sau, anh ta quay lại, vẻ mặt lúng túng.

"Nói đi."

Đường Vực bỗng nhiên bực bội, anh rất ít khi thấy trợ lý của mình có biểu cảm do dự thế này.

Cao Hằng nhớ lại những lời Đường Hinh vừa nói, thực sự cảm thấy trên đời này không có người phụ nữ nào dám nói năng với sếp tổng như vậy, anh ta thật sự muốn quỳ gối khâm phục cô.

Cao Hằng nhìn Đường Vực, da đầu căng ra, đáp: "Cô Đường nói... cô ấy nói cô ấy đã tìm được papa giúp cô ấy quay phim điện ảnh, không làm phiền tới Đường papa nữa."

Đường Vực: "....."

^^^^^^

Yee: sắp có papa mới xuất hiện:)) Đường lão sắp hết đất diễn. Haha

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 19

Đường Hinh said chẳng nhẽ chỉ có anh mới có thể từ chối em sao

Đường Hinh said: "chẳng nhẽ chỉ có anh mới có thể từ chối em sao"

Nam phụ xuất hiện quá tiêu sáiYêu th`ầm 1 người 4 năm là như nào

Nam phụ xuất hiện quá tiêu sái!!!

Yêu th`ầm 1 người 4 năm là như nào???

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 20: Đường Papa Thật Đáng Thương

Editor: Hannah

Hôm nay Đường Vực thực sự khiến tôi muốn đập cho anh ta một trận.

Đ ồ óc heo.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

Lục Chi Hành vừa đăng bài viết xong, lập tức lôi theo Đường Hinh từ hàng biên kịch vô danh tiểu tốt phi thẳng ng ồi chễm chệ trên hàng đ ầu bảng hotsearch. Các fan trố mắt nhìn hashtag "#Lục papa mà Đường Tâm nói tới chính là tôi" leo từ hạng 38 lên thẳng hạng nhất.

Thiên hạ lao vào bình luận vô cùng náo nhiệt.

""Lục papa mà Đường Tâm nói tới chính là tôi", câu này sao nghe ngọt thế chứ? Tôi ship couple này r ồi đấy!"

"Tự dưng thấy tình ghê cơ... Sao thế nhỉ?"

"Thế là Lục papa muốn làm phim "Dệt một giấc mộng cho anh" sao? Đạo diễn Lục ngoi lên trong số mấy chục Lục papa quyết tâm trở tài sao? Bản lĩnh nha! Hóng phim!"

"Mọi người không để ý câu "Không bán cho Đường papa" của Đường Tâm à? Sao tôi lại thấy hơi phũ nhỉ, Đường papa đáng thương ghê cơ... Nhưng mà tôi vẫn ủng hộ Lục papa và Đường Tâm nha! Chờ tuyên bố chính thức!"

.....

Đường Hinh nhìn vô số bình luận tag mình cùng vị trí hàng đầu trên bảng hotsearch, cảm thấy cực kỳ choáng váng.

Cô còn chưa biết phim tròn méo thế nào, thế mà Lục papa đã lôi cô lên hạng nhất hotsearch rồi.

... Thế này có thể coi là bước đầu lăng-xê không?

Weibo Lục Chi Hành nhiều fan theo dõi hơn Weibo Đường Tâm nhiều, gần năm triệu fan. Nói cho cùng một đạo diễn tài hoa điển trai giống anh ta quả thực không nhiều, anh ta đích thực là nhan sắc đại diện cho giới đạo diễn. Mỗi lần tới lễ trao giải, khán giả đều có cơ hội được ngắm nhìn khuôn mặt trẻ trung điển trai kia, còn có phong thái lãng tử phóng khoáng, đứng cùng hàng ngũ nghệ sĩ vẫn vô cùng xuất chúng.

Thế nhưng người ta đâu chỉ dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm, có thể ôm được vài giải lớn về nhà đều nhờ vào tài năng cả đó.

Thỉnh thoảng, Lục Chi Hành cũng tham gia đóng vai khách mời trong phim điện ảnh, thời lượng lên hình không nhiều nhưng cũng đủ làm fan thấy hứng thú.

Đường Hinh thừa nhận là lá gan của cô rất lớn, ngay cả Đường Vực mà cô còn dám cưỡng hôn thì còn sợ cái gì nữa? Nhưng lúc này nhìn lượng người theo dõi đang tăng lên ầm ầm, cô bỗng nhiên sợ sệt, không dám mở phần bình luận ra xem. Với tư duy của một biên kịch cộng với kinh nghiệm

dùng tài khoản clone, cô có thể chắc chắn bình luận của fan bây giờ rất dữ dội.

Vừa mở WeChat, trên màn hình đã hiện ra thông báo tin nhắn của Lục Chi Hành.

Cô ngơ ngác một chút rồi vội vàng mở ra đọc.

Lục Chi Hành: "Chưa follow tôi sao?"

Ý anh là follow trên Weibo.

Đường Hinh lại vội vàng mở Weibo ra xem, bỏ qua hotsearch, cũng cố gắng không nhìn lượt tương tác và số bình luận đang tăng vọt bên dưới, chỉ chăm chú tìm Weibo của Lục Chi Hành, nhấn nút theo dõi. Sau đó lại quay về WeChat, nhắn một icon tươi cười rồi nói: "Đã follow rồi!"

Lục Chi Hành: "Hai ngày nữa tôi về, ngày 15 chúng ta gặp nhau ăn bữa cơm rồi bàn chuyện hợp tác được không?"

Từ lúc Lục Chi Hành đăng Weibo tới giờ, Đường Hinh hiểu được Lục Chi Hành thực sự muốn hợp tác cùng cô, cũng thực lòng muốn chuyển thể "Dệt một giấc mộng cho anh", bây giờ toàn thể cư dân mạng cũng đều biết, Lục papa của cô... chính là Lục Chi Hành.

Bây giờ, nếu cô lại nói không muốn hợp tác thì chẳng khác gì tát vào mặt Lục Chi Hành cũng là tự tát vào mặt mình.

Đường Hinh không có thói "lật mặt", cô hơi mím môi, gửi icon ôm chân đại gia, nói: "Được, để tôi mời."

Lúc ấy Lục Chi Hành vừa mới kết thúc một buổi phỏng vấn, cả người thả lỏng vắt chân ngồi trong xe, nhìn thấy tin nhắn trả lời của Đường Hinh,

anh không kìm được phì cười. Anh nhận ra cô nhóc này rất thích dùng icon, anh cũng lười gõ chữ mà gửi thẳng một tin nhắn thoại: "Mời cơm là việc của đàn ông mà?"

Đường Hinh nhận được tin nhắn thoại thì hơi bất ngờ, cô vặn nhỏ tiếng, để loa điện thoại sát bên tai, nghe xong mỉm cười nhắn lại: "Được, vậy lần sau tôi sẽ mời."

Có đi có lại.

Lục Chi Hành nhắn icon mỉm cười: "Được."

Vài giây sau, Lục Chi Hành nghe trợ lý nói mới biết hôm nay anh nổi hứng đăng bài trên Weibo nói vài câu đùa thế mà lại lên hot search, anh cạn lời, mở Weibo xem thử. Thực sự anh chỉ nói đùa thôi mà, đâu có ý gì... Không biết Đường Hinh có để bụng không? Chắc không ngại ngùng gì đâu nhỉ? Lần trước chính cô ấy đã gọi anh là Lục papa trước.

Nhưng mà để thể hiện sự tôn trọng với Đường Hinh, anh vẫn nhắn tin hỏi thăm: "Chuyện trên Weibo cô không để tâm chứ?"

Đường Hinh khựng lại một chút rồi trả lời: "Không sao đâu."

Lục Chi Hành yên tâm, lại vắt chân dựa vào lưng ghế, nói với trợ lý: "Đi thôi, về khách sạn."

*****

Thực ra lúc này Đường Hinh còn chưa lên Weibo hóng hớt đâu nhưng Hàn Tiêu Tiêu bên cạnh cô đã hào hứng kêu lên: "Mẹ cha ơi! Đường Hinh cô quá chất luôn! Cô thành thần tượng của tôi rồi! Là Lục Chi Hành đó!!!"

Đường Hinh: "....."

Cô bây giờ cũng cảm thấy mình chất phát ngất luôn rồi. Cô đã dám hôn Đường Vực đó! Rồi còn từ chối Đường Vực! Tát thẳng vào mặt Đường Vực nữa!

Cô muốn bán bản quyền, muốn chuyển thể phim điện ảnh, muốn cùng Lục papa bay cao!

Hoàng Tư Nghệ cùng Chu Đan cũng không ngờ mọi chuyện lại biến chuyển thành thế này, nhìn lượng fan theo dõi Đường Hinh tăng vọt cùng bao đề tài hot liên quan đến tác phẩm đều đang được mọi người bàn tán. Đây chẳng phải một bước lên trời thì là gì?

Số may thế không biết!

Rất nhanh sau đó, Hoàng Tư Nghệ thấy top trending mới còn ảo diệu không kém.

#Tội nghiệp Đường papa

Cô ta xem lướt qua, nhìn sang Đường Hinh, trong lòng phấp phới khi thấy Đường Hinh bị sao quả tạ chiếu, mỉa mai nói: "Đường Hinh, cô lên xem lại top hot search đi, thấy có công bằng cho sếp tổng hay không."

Đường Hinh nhìn cô ta, cười lên nói: "Thế hả? Tôi cũng muốn thấy có gì công bằng với không công bằng đấy?"

Chu Đan trợn mắt đáp trả: "Cô lên xem thì biết!"

Thể diện của sếp tổng đều mất sạch rồi, Đường Hinh còn dám thản nhiên nói như thế, đúng là được chiều quá hoá hư mà.

Hàn Tiêu Tiêu mở ra xem, sắc mặt biến đổi như da tắc kè, vỗ vỗ đầu ảo não nói: "Sao tôi cứ thấy có gì đó là lạ..." Cô ấy đẩy tay Đường Hinh, thì

thầm: "Cô đi xem thử đi!"

Lửa đốt đến mông rồi, nếu còn vờ như mình không liên quan nữa thì chịu cô rồi!

Đường Hinh lúc này mới mở Weibo ra xem, hot search đầu bảng vẫn là "Lục papa mà Đường Tâm nói chính là tôi" , đứng vị trí thứ ba là... "Tội nghiệp Đường papa" . Tay cô run run, cư dân mạng quả nhiên không làm cô thất vọng, chuyện cô lo lắng nhất đã xảy đến rồi.

Cô hít một hơi thật sâu, click vào hot search này, lướt xem bình luận...

"Đường Tâm nói "Không bán cho Đường papa nữa" , tội nghiệp Đường papa quá đi, không biết khi Đường papa đọc những tin này sẽ có cảm giác gì. Tự dưng thấy đáng thương quá đi."

"Không bán cho Đường papa... Công khai cự tuyệt nhaaaa! Đường papa có đau lòng không? Sao đầu tôi chỉ nghĩ được một câu chuyện tình tay ba đau thương thế này."

"Nhưng mà Đường Tâm ngoại hình thế nào thế? Có ai có ảnh không"

"Đừng làm thế mà, Đường papa cũng cần thể diện đó."

...

Đường Hinh nhìn cư dân mạng đang trêu đùa, đột nhiên cũng thắc mắc không biết Đường Vực cảm thấy thế nào. Tức giận ư? Đương nhiên rồi. Hối hận không? Hối hận cái gì? Hối hận không quay phim sớm hơn tí hay hối hận vì đã không đồng ý với cô.

Cô không đăng ảnh thật của mình lên Weibo, cũng không tổ chức gặp mặt ký tặng sách nên các fan không biết mặt cô.

Trên WeChat người quen đều đang tò mò hỏi han chuyện cô lên hot search, hỏi cô thế này là sao, hỏi cô thực sự muốn hợp tác làm phim điện ảnh với Lục Chi Hành sao? Đường Hinh nhắn tin trả lời Vưu Hoan cùng mấy người bạn thân thiết, ngoài ra cũng không để tâm thêm nữa.

Càng trả lời nhiều thì càng bị hỏi nhiều, cô có hơi bực bội.

Hàn Tiêu Tiêu nhìn sắc mặt của cô, hỏi nhỏ: "Liệu sếp Đường có giận thật không nhỉ?"

Đường Hinh nhíu mày, hừ một tiếng đáp: "Hot search cũng đâu phải do tôi quản..."

Tức giận thì đổ lên đầu cô sao?

Hàn Tiêu Tiêu nhìn vẻ mặt cô, thầm nghĩ bản lĩnh của cô thật vững vàng, cũng không quan tâm người khác nghĩ gì, cô ấy dựng ngón tay cái like, xong lại nhoài người ra cười tủm tỉm nói: "Nếu bộ sách kia của cô thực sự được chuyển thể, cô có thể đưa tôi vào tổ biên kịch được không?"

Đường Hinh liếc nhìn cô ấy, hỏi: "Cô muốn rời Thời Quang à?"

Hàn Tiêu Tiêu thở dài: "Thực ra tôi cũng cảm thấy mình không thích hợp ở lại đây."

Đường Hinh cười, báo hiệu tin nhắn WeChat cứ vang lên không ngừng, cô quẳng điện thoại sang một bên, không thèm nhìn.

Lại nghĩ, cô và Đường Vực đã đến nước này, cô còn nhọc lòng lo cho cảm xúc của anh ta để làm gì?

Trên tầng của lãnh đạo, Cao Hằng đang đẩy gọng kính lên sống mũi, bàn tay cũng ướt mồ hôi, không dám nhìn sắc mặt của sếp tổng. Anh ta

nghĩ thầm: "Cô Đường quá xuất sắc, có thể làm cho sếp xoay mòng mòng như cua."

Vẻ mặt Đường Vực lạnh như băng, nheo mắt nhìn màn hình máy tính, ánh mắt lạnh lùng làm người ta phát run. Một hồi lâu sau, anh mới bực bội vứt con chuột "cạch" một cái, cả người ngả ra sau ghế, ghế khẽ xoay tròn làm anh ngồi nghiêng bên cửa sổ.

Một bên mặt sầm sì hướng ra ngoài trời.

Cao Hằng đang muốn mở lời, cửa văn phòng lại vang lên tiếng "cốc, cốc", người bên ngoài cũng không đợi bên trong đáp lời đã mở cửa tiến vào.

Hoắc Thần Đông đứng ở cửa, nhìn lướt qua Cao Hằng rồi lại nhìn vẻ mặt Đường Vực đang hướng ra ngoài cửa sổ, hắng giọng, vừa đi vào vừa nói: "Sếp tổng à, bày ra cái mặt như bánh đa nhúng nước này không sợ bị người ta cười cho à?"

Đường Vực quay lại nhìn anh ta, lạnh lùng đáp: "Cậu không thấy phiền hả?"

Hoắc Thần Đông điều chỉnh lại vẻ mặt, lại hắng giọng, đi đến trước bàn làm việc của Đường Vực, quan tâm hỏi han: "Có phải cậu và Đường Hinh cãi nhau không? Cậu lại bạc đãi cô ấy hả? Nếu không thì sao tự dưng cô ấy lại làm như thế, tôi biết rõ cô ấy rất quý trọng cậu."

Hồi cuối năm ngoái, đoàn làm phim cùng đi liên hoan, khi đó tin đồn giữa Đường Vực cùng nữ minh tinh nào đó lại lên top search, đương nhiên đấy chỉ là tin đồn nhảm nhưng Hoắc Thần Đông vẫn lôi ra chế giễu trong bữa ăn: "Đường Vực cậu cmn đào hoa thật đấy. Sao nữ minh tinh nào cũng bám dính lấy cậu thế nhỉ."

Lúc anh ta nói câu đó thực ra chỉ nói rất nhỏ, hoàn toàn là đang trêu chọc Đường Vực, đúng lúc Đường Hinh ngồi cạnh nghe được, cô liền nói nhỏ: "Anh cũng có tốt đẹp hơn gì đâu, tin của anh ấy dù sao cũng chỉ là tin đồn, còn anh thì... Thưa sếp tôi có nói gì đâu."

Hoắc Thần Đông: "....."

Thế mà dám bảo là có nói gì đâu!

Anh ta nhìn Đường Vực, Đường Vực không thèm để ý mà chỉ nhìn Đường Hinh, cười khẩy rồi nói: "Cô ấy nói cũng chẳng sai."

Hoắc Thần Đông: "....."

Hoắc Thần Đông nhớ trong một bữa tiệc, Đường Hinh có mời Đường Vực mấy chén rượu. Cô nhóc này tửu lượng không tệ, uống xong mấy chén thì mặt cũng ửng hồng, nhìn Đường Vực rất dịu dàng lại có chút ngượng ngùng. Có điều lúc đó cô ấy còn đang giúp Đường Vực theo đuổi Minh Chúc, dù anh ta có hoài nghi nhưng cũng không để tâm nhiều.

Bây giờ Minh Chúc cũng đã kết hôn rồi, trong công ty tin đồn về Đường Vực và Đường Hinh cũng không ít, anh ta ngẫm lại cảm thấy không đúng lắm

Cô nhóc Đường Hinh kia, chắc chắn tới 80% là có thích Đường Vực.

Nhưng thích từ bao giờ thì anh ta không đoán được.

Có điều nhìn tình hình bây giờ thì có vẻ... tan tành rồi.

Ngoài cửa sổ sắc trời đang tối dần, có phần u ám, thành phố còn chưa lên đèn khiến cho khung cảnh bên ngoài có phần cô đơn.

Đường Vực dời mắt khỏi cửa sổ, duỗi chân ra, quay ghế lại nhìn Hoắc Thần Đông: "Cậu cảm thấy tôi đối xử với cô ấy không tốt sao?"

Hoắc Thần Đông nhướng mày, hai tay chống trên bàn, hơi khom người nhìn Đường Vực, cười nói: "Có phải cậu đã từ chối cô ấy rồi không?"

Đường Vực: "....."

Anh im lặng một lúc lâu, không nói gì, vẻ bất lực.

Hoắc Thần Đông tặc lưỡi, xoay người dựa lưng vào mép bàn, thở dài nói: "Đã bảo cậu là phải xử lý chuyện này cho tốt mà. Nếu cậu chủ động đến với cô ấy sớm thì đã chẳng đến nước này, ai bảo cậu từ chối cô ấy cơ."

"Tôi nhận lời cô ấy thì là xử lý tốt à?"

Đường Vực nhíu mày, tâm trạng càng bực bội, mở ngăn kéo lấy điện thoại cùng chìa khoá xe, cầm áo khoác vắt trên lưng ghế, đi thẳng ra cửa.

Hoắc Thần Đông thì đồng hồ. Đã 7 giờ rồi.

Anh ta cũng đi theo, nhìn dáng vẻ bực bội của Đường Vực thì cười nói cợt nhả: "Thực ra tôi cũng không ngờ cô nhóc đó lại ghê gớm đến thế, nói lật mặt là lật mặt luôn. Nhưng mà cô ấy thực sự định hợp tác làm phim với Lục Chi Hành sao?"

Bước chân Đường Vực khựng lại, im lặng không nói gì, rồi tiếp tục đi.

Mấy người cùng đi thang máy tới tầng hầm để xe. Đường Vực cùng Hoắc Thần Đông vừa ra khỏi thang máy đã thấy Đường Hinh đang vừa bước ra khỏi một thang máy khác vừa cúi đầu lục tìm chìa khoá trong túi xách, mấy người đều dừng bước.

Đường Hinh nhìn thấy Đường Vực thì ngẩn người nhưng rất nhanh lại cười tươi chào hỏi: "Sếp Đường, sếp Hoắc."

Đường Vực lạnh nhạt nhìn lúm đồng tiền nho nhỏ trên má cô, nghĩ thầm cô đúng là đồ vô tâm, hành xử như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Lông mày anh khẽ nhíu lại, tay phải đút túi quần, chân dài lại sải bước rời đi.

Hoắc Thần Đông hơi bối rối, quay lại nhìn Đường Hinh.

Đường Hinh cũng chậm rãi dời mắt khỏi bóng lưng cao gầy của Đường Vực, nhìn Hoắc Thần Đông cười cười: "Tôi cũng đi đây, bye."

Hoắc Thần Đông đứng im tại chỗ, nhìn theo bóng dáng Đường Hinh rồi lại nhìn Đường Vực, chẹp miệng.

Hai người cứ dùng dằng thế này... Có chuyện vui để hóng rồi.

*****

Đường Vực vừa mới lên xe thì đã thấy có cuộc gọi của Đường Đinh Đinh. Anh liếc nhìn điện thoại, không bắt máy.

Thắt dây an toàn, vừa mới khởi động xe đã lại nghe tiếng chuông điện thoại réo mãi không dứt.

Hai tay Đường Vực nắm chặt tay lái, đầu hơi gục xuống, cho tới khi chiếc xe màu trắng của Đường Hinh lướt tới trước mặt anh, anh mới ngẩng đầu nheo mắt, cầm điện thoại từ trong hộc, bắt máy, giọng điệu cực kỳ mất kiên nhẫn: "Sao?"

Đường Đinh Đinh nghe giọng anh, im lặng một chút rồi thận trọng mở lời: "Anh, em thấy hot search rồi... Anh và Đường Hinh sao lại thành ra

thế này?"

Lúc cô ấy thấy hot search trên Weibo mới biết thì ra Đường Hinh chính là Đường Tâm, nhưng càng lúc cô càng không hiểu được quan hệ giữa Đường Hinh và anh mình.

Đường Vực liếm môi, cả người ngả ra sau lưng ghế, một tay điều khiển vô-lăng cho xe rời đi, xe của Đường Hinh lăn bánh chậm rì rì.

Anh lạnh nhạt nhìn phía sau xe cô, nói tiếp: "Em muốn nói gì?"

Đường Đinh Đinh ngập ngừng hỏi: "Em nghĩ, hay là anh chưa cho cô ấy đủ tiền? Hay là... em lại đến cửa hàng cho cô ấy chém thêm lần nữa?"

Đường Vực: "....."

Quan hệ giữa anh với Đường Hinh từ lúc nào lại liên quan tới tiền bạc vậy.

.....

Yee: chào mừng Hannah trở lại:)))

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 21: "Cô Cũng Đã Gọi Tôi Là Lục Papa Rồi, Sao Có Thể Đổi Ý Được?"

Editor: Hannah

Đường Vực cho rằng tôi từ chối anh ta vì chuyện tiền nong sao? Đúng là... đồ óc heo.

Thật muốn đập cho anh ta một trận.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

Đường Đinh Đinh xem trang cá nhân của Đường Hinh xong, vẫn cảm thấy quan hệ giữa cô ấy và anh trai mình có gì đó kỳ lạ, hơn nữa hôm đó anh trai cô còn nói "Cứ để cô ấy "chặt chém" đi. Anh nợ cô ấy".

Nghĩ thế nào cũng thấy có gì đó là lạ.

Lúc chiều khi nhìn thấy hotsearch rồi lại xem bình luận và phản ứng của cư dân mạng, cô mới biết Đường papa chính là anh trai mình, Đường Vực.

Bút danh của Đường Hinh quá dễ nhận ra, là đồng âm với tên thật của cô. Đường Đinh Đinh đã hỏi lại Hoắc Thần Đông, dễ dàng xác nhận Đường Tâm chính là Đường Hinh, mà bây giờ Đường Hinh không định gia hạn hợp đồng bản quyền với Thời Quang. Đường Đinh Đinh có hỏi Hoắc Thần Đông nguyên nhân nhưng anh ta quyết không hé nửa lời.

Cô đoán là có lẽ do vấn đề phí bản quyền.

Hoặc là trước đó anh cô đã hứa hẹn với Đường Hinh cái gì nhưng lại không làm được, khiến Đường Hinh tức giận rời đi, chuyển sang đầu quân cho Lục papa.

Trên Weibo, cư dân mạng đều đang kêu gào "tội nghiệp cho Đường papa", thể diện của anh cô chính thức trôi theo cống rãnh rồi, cô nhìn cũng thấy đau lòng, muốn giúp anh gỡ gạc lại chút gì đó.

... Cô nhớ lần trước khi mình bị Đường Hinh "chặt chém", Đường Hinh tươi cười cực kỳ hạnh phúc mỹ mãn, nếu bây giờ cô tình nguyện cho Đường Hinh "cắt cổ" thêm lần nữa thì sẽ giải quyết được rắc rối phải không.

Nói xong câu này, cô đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy Đường Vực đáp lại.

Đường Vực nhìn chằm chằm chiếc xe trước mặt, nhấn chân ga theo sau cách mấy mét, lạnh nhạt nói: "Không cần đâu, chuyện giữa anh và cô ấy không phải vấn đề tiền bạc."

Đường Đinh Đinh lập tác hỏi: "Thế là vì cái gì?"

Bởi vì...

Anh đã từ chối không làm nhà chế tác phim cho cô ấy.

Cũng từ chối tình cảm của cô ấy.

Đương nhiên, những lời này đều không thể nói với Đường Đinh Đinh.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau ra khỏi tầng hầm, xe Đường Hinh ra ngoài trước. Đường Vực đột nhiên nhớ lại trước đây cô vì muốn ngồi xe anh mà

nói dối đã đem xe của mình đi bảo dưỡng, vì sợ lộ tẩy mà còn phải mua bữa sáng hối lộ cho Cao Hằng.

Thế mà bây giờ, nói không gia hạn hợp đồng thì lập tức không gia hạn hợp đồng, quay đầu lại đã gọi người ta là Lục papa.

Đường Vực càng nghĩ, sắc mặt càng âm trầm, nói: "Không có gì, cúp máy đây."

Nói xong lập tức ngắt cuộc gọi.

Vừa ngẩng lên đã thấy xe của Đường Hinh đi tới ngã tư, ngược lại với hướng anh đi, rất nhanh sau đó xe đã hoà vào dòng xe cộ.

Đường Vực dựa vào lưng ghế, bỗng nhiên cảm thấy không khí trong xe thật tù túng, khó chịu. Anh hạ kính cửa sổ xe để gió thổi vào mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Bây giờ anh cũng không biết Đường Hinh nói không muốn gia hạn tiếp hợp đồng là nói đùa hay là câu giận dỗi.

Xe Đường Hinh đi vào con phố tắc nghẽn, giờ kẹt cứng giữa đường. Cô cáu kỉnh đập tay vào tay lái, tất cả là do tên óc heo Đường Vực kia, nếu không phải vì anh ta cứ lẽo đẽo theo sau, cô sẽ không quên mất phải quay xe, bây giờ đã không đến nỗi bị kẹt ở đây.

Đáng lẽ chỉ mất nhiều nhất là hơn hai mươi phút lái xe, giờ sợ là phải mất một tiếng nữa mới về tới nhà.

May là buổi sáng cô đã để lại nhiều thức ăn cho mèo, nếu không Bánh Bao Cuộn ở nhà chắc chắn sẽ làm loạn. Nhưng mà kết quả là Bánh Bao Cuộn vẫn còn đói bụng, vừa thấy cô về đã chạy ngay tới cọ cọ bên chân. Đường Hinh quẳng túi lên sô-pha, bế Bánh Bao Cuộn lên ôm ấp, trấn an nó: "Ngoan nào, đừng quấy. Chị sẽ cho em ăn cá khô."

Cô lấy ra hộp cá khô, trộn thêm ít cơm, ngồi trên sô-pha dỗ Bánh Bao Cuộn ăn cá. Tới khi Bánh Bao Cuộn no căng, nằm sõng soài trên sô-pha để cho cô xoa bụng tròn, Đường Hinh chụp lại một tấm hình đăng lên WeChat.

Tiện thể đăng thêm thông tin lúc trước chưa kịp thông báo.

Nữ đại gia: Bộ "Dệt một giấc mộng cho anh" mới chỉ đang ở giai đoạn đàm phán, nếu mọi việc thuận lợi thì sang năm có thể cho phim ra mắt mọi người!

Đường Đinh Đinh nhìn thấy bài đăng của cô, đầu tiên là thèm thuồng ngắm nhìn Bánh Bao Cuộn, ngẫm nghĩ một hồi rồi bình luận một câu: "Thực sự không thể cân nhắc Đường papa thêm một chút sao? Vì sao thế?"

Đường Hinh: "....."

Cô không ngờ Đường Đinh Đinh lại mò vào tận trang cá nhân của cô để hóng hớt. Không phải là cô không cân nhắc Đường papa, mà căn bản là Đường papa chưa từng cân nhắc tới tiểu thuyết của cô. Cô trả lời bình luận của Đường Đinh Đinh: "Đường papa không thích đề tài này. Đạo diễn Lục đã ngỏ ý với tôi trước, nếu mọi thứ thuận lợi thì sẽ cùng hợp tác."

Đường Đinh Đinh cũng chưa từng đọc tiểu thuyết của Đường Hinh, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, chỉ có thể nhắn lại: "Được rồi."

Đêm hôm đó, Đường Vực theo thói quen trước khi đi ngủ lại vào trang cá nhân của Đường Hinh xem tin tức, thấy được đoạn đối thoại giữa cô và Đường Đinh Đinh, anh trầm mặc một lúc lâu rồi nhíu mày, tắt điện thoại.

Bởi vì chuyện lên hot search mà đột nhiên rất nhiều người chú ý tới tiểu thuyết của Đường Hinh, đa phần là fan của Lục Chi Hành, rất nhiều

fan của anh ta đã đi mua "Dệt một giấc mộng cho anh", vốn dĩ hàng tồn kho đã không còn nhiều, giờ lại không đủ để bán.

Sáng sớm hôm sau, Đường Hinh đã nhận được điện thoại của biên tập viên, vui vẻ thông báo với cô: "Sách lại bán hết rồi! Cô hot quá đi! Sáng nay xưởng in lại in gấp thêm ấn bản!"

Đường Hinh tuy không quá bất ngờ nhưng cũng rất vui vẻ: "Còn việc tái bản thì sao?"

Biên tập viên hào hứng nói: "Thực ra bìa tái bản đều đã chuẩn bị xong xuôi rồi, đáng lẽ ra hai ngày nữa sẽ đặt in nhưng muốn đặt in rồi nhận hàng cũng phải mất thời gian, mà bây giờ nhu cầu mua đang tăng nên trước tiên cứ bán bản cũ đã. Cô muốn bổ sung gì thì nhanh lên, đang dịp hot."

"Được."

Đường Hinh tới công ty, dự án mới đã bắt đầu khởi động, là phim về đề tài dân quốc. Tổ làm việc gồm hai biên kịch chủ chốt, đều là những vị lão làng trong ngành năm này đã 40 tuổi, còn Đường Hinh chỉ là chân trà nước chạy theo sau học hỏi, thật ra cũng chẳng có cơ hội đóng góp gì nhiều.

Trong lúc rảnh rỗi thì cô tranh thủ sửa lại bản thảo tái bản.

Chưa tới hai ngày đã lại nhận được điện thoại của biên tập viên, nói sách bán rất chạy.

Đường Hinh đăng nhập Weibo xem qua, thấy lượng người theo dõi của cô tăng tới hơn hai triệu, trong đó đa phần là fan couple, cô đọc bình luận thì thấy hơi xấu hổ, may mắn là độ hot cũng giảm nhiều rồi.

Từ sau ngày cô từ chối Đường Vực, anh cũng không đi tìm cô nữa.

Đường Hinh nhìn lịch, đã là ngày 14 rồi, cô đã hẹn gặp Lục Chi Hành vào ngày 15, vừa đúng thứ bảy.

*****

Buổi chiều, lúc Cao Hằng vào phòng làm việc của Tổng giám đốc để đưa tài liệu, Đường Vực ký xong thì đưa lại cho anh ta, điềm nhiên hỏi: "Giám đốc Đỗ không tìm Đường Hinh thương lượng thêm à?"

Cao Hằng đáp: "Hình như không có."

Đường Vực dựa vào lưng ghế, bút máy cầm trên tay gõ gõ lên mặt bài vẻ mất kiên nhẫn, trầm giọng nói: "Thương lượng lại đi, giá cả cũng có thể tăng lên, thử xem... thử xem cô ấy có đồng ý hay không."

Cao Hằng sững người một khắc rồi đáp: "Vâng."

Anh ta nhận lệnh ra ngoài làm việc.

Đường Vực xoa xoa huyệt thái dương, đầu óc có hơi căng thẳng, anh nhắm hai mắt, biếng nhác tựa vào ghế nghỉ ngơi một lúc, trong đầu chỉ luẩn quẩn một suy nghĩ... "Liệu Đường Hinh có còn từ chối nữa hay không?"

Giám đốc Đỗ vừa nghe Cao Hằng nói xong thì sững sờ hỏi lại: "Vì sao lại thế? Sếp tổng còn muốn quay phim hay sao?"

Cao Hằng đẩy mắt kính lên sống mũi, nhẹ nhàng nói: "Nếu đã nói muốn gia hạn hợp đồng thì tất nhiên là có ý định quay phim rồi."

Sau khi Cao Hằng đi rồi, Giám đốc Đỗ mới dần dần lấy lại tinh thần, lập tức gọi điện cho Đường Hinh, nói giá cả có thể thương lượng lại, cô cứ đềnghị mức phí mà cô muốn.

Đường Hinh nghe xong cũng sững sờ không kém, sau khi hồi thần lại thì lập tức đoán ra đây là ý của Đường Vực.

Cô nhíu mày không hiểu anh muốn làm gì.

Muốn bồi thường cho cô sao? Hay là cảm thấy chuyện cô làm trên Weibo đã khiến anh mất mặt, giờ muốn mua lại bản quyền để gỡ gạc thể diện?

Bất kể lý do là gì cũng khiến cô cảm thấy khó có thể chấp nhận được.

"Không cần đâu, tôi và đạo diễn Lục đã lên kế hoạch hợp tác xong xuôi, tôi sẽ không đổi ý." Đường Hinh khách khí nói thêm: "Giám đốc Đỗ, không phải chính ông đã nói dù tôi có bán bản quyền cho Thời Quang cũng sẽ bị "ngâm" sao? Thế nên chuyện giá cả tôi cũng không muốn cân nhắc, khó khăn lắm mới có một vị đạo diễn danh tiếng tìm tới tôi, một cơ hội tốt như vậy, nếu tôi từ bỏ thì không phải là ngu ngốc hay sao?"

Giám đốc Đỗ nghẹn lời, nghĩ tới nhiệm vụ mà sếp tổng giao cho lại phải cắn răng nói thêm: "Nhưng nếu Thời Quang đã muốn chuyển thể thành phim thì cũng sẽ đầu tư không ít, cô cứ thử cân nhắc thêm đi."

Đường Hinh cười tủm tỉm đáp: "Tôi biết, nhưng mà tôi đã quyết định rồi, cảm ơn Giám đốc Đỗ."

Đã nói đến nước này, Giám đốc Đỗ cũng không thể nói thêm gì nữa.

Tới gần giờ tan tầm, Đường Vực sau khi nghe Cao Hằng báo cáo lại thì chỉ nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, im lặng thật lâu rồi lạnh nhạt nói: "Không có việc gì nữa, cậu ra ngoài đi."

Trong ngữ điệu của anh không để lộ chút cảm xúc gì, khiến Cao Hằng cũng không nắm bắt được. Sếp tổng mấy ngày hôm nay có hơi khác lạ,

quan hệ giữa sếp và cô Đường rất khó hiểu, chẳng phải đã từ chối người ta rồi sao, thế vì sao còn muốn mua bản quyền tiểu thuyết của cô ấy, thậm chí còn muốn vì cô ấy mà chuyển thể thành phim?

Thế rốt cuộc là thích hay không thích?

Cao Hằng không có thói quen tọc mạch chuyện cá nhân của cấp trên, chỉ có thể đoán già đoán non một chút.

Vừa mới xoay người rời đi, Đường Vực đột nhiên ngẩng lên hỏi anh ta: "Không phải còn một bộ tiểu thuyết nữa sao?"

Lúc trước Thời Quang mua bản quyền hai bộ tiểu thuyết, một bộ "Dệt một giấc mộng cho anh", còn bộ kia là "Nhất mộng tam thế", bản quyền hai tiểu thuyết không được ký đồng thời nên kỳ hạn cách nhau khoảng ba tháng.

Cuối tháng này sẽ hết kỳ hạn của "Dệt một giấc mộng cho anh".

Cao Hằng hơi bất ngờ rồi lập tức đáp: "Bản quyền của bộ kia còn chưa nhắc tới, hình như Lục Chi Hành chỉ để mắt tới một bộ, giờ có cần đi báo lại cho Giám đốc Đỗ không ạ?"

Đường Vực do dự một chút, hai mắt nheo lại nhìn màn hình máy tính đang hiển thị trang Weibo của Đường Tâm, mày hơi nhíu lại rồi đáp: "Hôm nay thôi đi, để hôm khác nói sau."

Vừa mới bị từ chối qua điện thoại, nếu giờ lại gọi lại e rằng kết quả cũng không khác biệt.

Trợ lý Cao gật đầu, lại nói: "Năm nay Liên hoan phim Bắc Kinh sẽ diễn ra từ ngày 18 tới ngày 23, lễ trao giải diễn ra vào tối ngày 23, lịch trình ngày này đã được để trống."

Trong khuôn khổ Liên hoan phim đều có trao giải thưởng, như Phim hay nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, Nam nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, Nam nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, Biên kịch xuất sắc nhất.

Hai phim điện ảnh của Thời Quang phát hành năm ngoái đều được đề cử. Đường Vực không chỉ là CEO của Thời Quang mà đồng thời còn là nhà chế tác, chắc chắn sẽ tham dự Liên hoan, cơ bản cũng là để lên nhận giải thưởng, mà có khi lại nhận được không ít.

Đường Vực nhàn nhạt gật đầu, bỗng nhớ tới hình như phim của Lục Chi Hành cũng được đề cử.

Đều cùng hoạt động trong giới điện ảnh và giải trí, anh đương nhiên có quen biết Lục Chi Hành, lúc trước còn có ý định hợp tác nhưng sau đó thương lượng không thành công, chuyện hợp tác cũng bay theo gió.

Đường Vực chỉ đáp ngắn gọn: "Ừ."

*****

Tối hôm đó, Đường Hinh nhận được tin nhắn của Lục Chi Hành.

Anh ta gửi địa chỉ của ba nhà hàng, dò hỏi cô: "Không biết nhà hàng nào hợp với khẩu vị của cô, cô chọn một cái đi. Hoặc là cô chọn một nơi mà cô thích cũng được."

Những nhà hàng mà Lục Chi Hành chọn đều rất an tĩnh, thích hợp để bàn chuyện công việc. Những chỗ này Đường Hinh đều đã tới, có nhiều lần còn đi với Đường Vực, cô chọn một nơi cách nhà tương đối gần, hai người hẹn gặp mặt lúc 6 giờ.

Chạng vạng chiều thứ bảy, Đường Hinh thay quần áo chỉn chu, trang điểm cẩn thận, trước giờ hẹn nửa tiếng rời khỏi nhà, lúc tới nơi còn chưa

tới 6 giờ. Cô tìm đến phòng riêng đã đặt trước, tới nơi đã thấy có người ngồi ở đó.

Cô hơi bất ngờ.

Lục Chi Hành mặc trên người một bộ đồ màu đen kiểu dáng thoải mái, nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi, cúi đầu xem điện thoại, đang trả lời tin nhắn, nghe tiếng cửa phòng mở ra thì ngước mắt nhìn lên, thấy cô, anh hơi nhướng mày hỏi: "Cô tới sớm thế."

Đường Hinh tủm tỉm cười nói: "Cũng không sớm bằng đạo diễn Lục."

Cô tiến vào trong, vuốt phẳng tà váy rồi ngồi xuống đối diện anh ta.

Lục Chi Hành mỉm cười, đưa thực đơn cho cô, nói: "Gọi đồ ăn trước đi."

Đường Hinh cũng không khách sáo, nhận thực đơn rồi xem xét. Thực ra cô có chút hồi hộp, không phải vì Lục Chi Hành mà bởi cô cảm thấy có phần mông lung, không biết Lục Chi Hành có thực sự muốn làm phim "Dệt một giấc mộng cho anh" hay không.

Bản quyền đã bán đi từ lâu mà mãi không có động tĩnh, thực ra cô cũng rất sốt ruột, cũng hoài nghi liệu có phải tiểu thuyết của mình không thích hợp để chuyển thể thành phim hay không, khiến cho quá trình không thuận lợi.

Nhưng bởi đó là Đường Vực nên cô không muốn thúc giục anh.

Giờ có người chủ động coi trọng tác phẩm của cô, cô bỗng nhiên cảm thấy mình cũng có giá trị riêng.

Ai mà không có giấc mơ cùng khát vọng chứ?

Đường Hinh cũng muốn có một bộ phim của riêng mình.

Cô để thực đơn xuống, ngẩng đầu nhìn Lục Chi Hành ngồi đối diện.

"Đạo diễn Lục."

"Ừm?" Lục Chi Hành vẫn thoải mái dựa vào lưng ghế, tay cầm điện thoại để trên đầu gối, ngón tay lướt nhanh gõ chữ. Nhận thấy ngữ điệu nghiêm túc của Đường Hinh, anh ta dừng lại, để điện thoại qua một bên, nhìn cô, nhếch miệng cười: "Xin lỗi, có chút chuyện gấp phải xử lý. Cô muốn nói gì?""

Đường Hinh nhìn anh ta, chớp mắt, nói: "Anh thực sự muốn quay "Dệt một giấc mộng cho anh" sao? Tôi chỉ muốn xác nhận lại một chút."

Lục Chi Hành liếc mắt nhìn màn hình điện thoại sáng lên, nhưng cũng không đụng vào. Anh ta nhìn Đường Hinh, điềm nhiên nhướng mày hỏi ngược lại: "Cô cũng đã gọi tôi là Lục papa rồi, sao có thể đổi ý được?"

———————————————————————

Yee: chúc các men ngày cuối tuần vui vẻ

Mỗi chương mới đều là những tiếng "chát" " chát" "chát" văng vẳng vào mặt papa Đường

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 22: Lắm Tiền Nhưng Không Ngu Ngốc

Editor: Hannah

Thời kỳ phản nghịch tới rồi. Tôi không muốn để ý tới Đường Vực nữa, chỉ muốn làm những gì mình thích, làm những việc anh ấy không thích.

Nhưng mà, ngẫm lại thấy có khi anh ấy cũng chẳng thèm quan tâm, tự dưng lại thấy mình đang tự hành hạ bản thân.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

Không khí nhất thời ngưng đọng.

Đường Hinh ngây ngẩn cả người, không thể ngờ được Lục Chi Hành lại nói đùa với cô như thế.

Lục Chi Hành năm nay đã 30 tuổi, lớn hơn Đường Hinh 5-6 tuổi, anh nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô gái nhỏ, e là mình đã đùa quá trớn, làm cô ấy điếng người luôn rồi, vội vàng hắng giọng, nói: "Tôi chỉ đùa chút thôi, cô đừng để ý."

Đường Hinh lấy lại tinh thần, cười tủm tỉm, nhìn anh ta rồi đáp: "Không sao, thế nên Lục papa khẳng định muốn hợp tác với tôi sao?"

Lục Chi Hành: "....."

Anh ngạc nhiên nhìn gương mặt cô gái nhỏ đang tươi cười, bỗng dưng anh bật cười, lấy lại vẻ ung dung, gật đầu đáp: "Tất nhiên rồi." Màn hình điện thoại lại sáng lên, anh không còn cách nào khác, phải cầm điện thoại lên, cười trừ với cô rồi xin lỗi: "Tôi có chút chuyện phải giải quyết trước, cô cứ gọi món đi, đợi lúc đồ ăn mang lên chúng ta sẽ bàn bạc tiếp."

Đường Hinh nhẹ nhàng cười nói: "Được, anh đang bận, cứ để tôi gọi món trước vậy."

Cô gọi người phục vụ, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, lại quay đầu nhìn Lục Chi Hành.

Lục Chi Hành lập tức hiểu ý cô, mỉm cười nói: "Tôi không kiêng món gì cả, có thể gọi giúp tôi hai món cay."

Đường Hinh cười: "Được."

Cô nhanh chóng gọi món.

Lục Chi Hành ra ngoài gọi điện thoại, lúc anh ta quay lại thì đồ ăn đã được mang lên. Anh ta ngồi lại vào ghế, thoải mái tựa vào lưng ghế, gật đầu với cô, cầm đũa gắp miếng thịt bò hầm, trò chuyện rất tự nhiên: "Khoảng thời gian trước tôi quay phim ở sa mạc. Trong đoàn làm phim có một chuyên viên trang điểm đang đọc sách của cô, chính là bộ "Dệt một giấc mộng cho anh", tên sách rất thu hút. Thấy sách để trên bàn, tôi cũng tiện tay cầm xem qua, chuyên viên trang điểm đó nói với tôi rất nhiều, nói rằng sách này rất hay, tư duy rất sáng tạo, cô ấy khen cô rất giỏi. Sau đó tôi cầm quyển sách kia về, những lúc rảnh rỗi lại lôi ra đọc."

Đường Hinh nghiêm túc lắng nghe, tay không động đũa.

Cô nhìn anh ta với vẻ chờ mong.

Lục Chi Hành nhìn cô, cười nhẹ rồi nói: "Đúng là rất đặc biệt."

Đầu năm ngoái, Lục Chi Hành có từng gặp Đường Hinh, khi đó vốn dĩ anh đang có kế hoạch hợp tác với Thời Quang, lúc ấy anh cùng lúc gặp Đường Hinh và Minh Chúc, hai người đều rất xinh đẹp nên rất dễ gây ấn tượng. Đọc xong cuốn sách kia, anh liền cảm thấy tác giả tiểu thuyết này hẳn là một cô gái rất đáng yêu, bây giờ cảm thấy đúng là rất thú vị.

Đường Hinh trong lòng rất vui sướng, lại tò mò hỏi: "Nhưng anh chưa từng quay thể loại phim có yếu tố viễn tưởng kỳ ảo như thế này mà."

"Đúng vậy, có điều chắc hẳn cô cũng biết bộ phim mà tôi quay năm ngoái cả về danh tiếng lẫn doanh thu phòng vé đều không bằng được trước kia, có lẽ mọi người vẫn cảm thấy tôi hợp với thể loại đó, không vấn đề gì." Lục Chi Hành nói tới đây thì có vẻ bất cần, "Nhưng làm mãi một thể loại phim cũng ngán lắm."

"Là bộ "Không đợi nữa" phải không? Tôi đã xem rồi, cảnh phim quay rất đẹp." Đường Hinh nhiệt tình khen ngợi.

"Nhưng tôi muốn thay đổi một chút." Lục Chi Hành rót cốc nước, bê cốc lên uống một ngụm, đặt cốc xuống rồi tự cười nhạo, "Chắc là thời kỳ phản nghịch của tôi tới rồi."

Đường Hinh không nhịn được bật cười, cô hiểu thời kỳ phản nghịch mà anh ta nói tới ý chỉ con đường sự nghiệp, nếu không chịu đổi mới sẽ khiến người ta lo sợ mà không thể tiến lên. Giống như... giống như cô thầm yêu Đường Vực đã bốn năm, sau khi tỏ tình bị từ chối, tất cả cảm xúc đều bộc phát, không có cách quay trở lại trạng thái trước đây, lúc này cô giống như trong thời kỳ phản nghịch vậy.

Cô ngẫm nghĩ, cảm thấy ngay cả lúc ở tuổi dậy thì cô cũng chưa có hành động phản nghịch nào.

Thế nên đây có thể coi là thời kỳ phản nghịch tới muộn không?

Lục Chi Hành nhìn cô, quay lại chủ đề chính: "Cô ước lượng giá bản quyền là bao nhiêu?"

Đường Hinh nói ra một con số, là con số mà ban đầu Giám đốc Đỗ đã đề nghị với cô.

Con số này thấp hơn so với dự tính của Lục Chi Hành, anh ta có hơi bất ngờ, hỏi lại cô: "Cô chắc chắn chứ?"

Đường Hinh cụp mắt, đáp: "Nếu không thì... tôi tăng giá thêm được không?"

Lục Chi Hành không trả lời cô, anh ta dựa vào ghế, cười nói: "Thế này đi, tôi sẽ soạn thảo hợp đồng rồi gửi cho cô xem qua, đến lúc hợp đồng bản quyền với Thời Quang hết hạn, cô cảm thấy thích hợp thì có thể ký luôn hợp đồng với tôi. Tôi có thể đảm bảo với cô nhất định sang năm sẽ khai máy khởi quay."

Để thành lập tổ dự án và cải biên kịch bản đầu cần có thời gian, nếu sang năm có thể khai máy khởi động thì quả thật quá nhanh. Đường Hinh nghe được câu đảm bảo của Lục Chi Hành thì trong lòng không kìm được sự hưng phấn, cảm giác như mình đã thoát khỏi hàng ngũ vô danh tiểu tốt, phi lên hàng biên kịch top đầu.

Hai mắt cô sáng lấp lánh, đáp: "Được, không vấn đề gì."

Hai người bàn bạc rất thuận lợi. Đến lúc Lục Chi Hành buông đũa, không khỏi tò mò hỏi cô: "Tôi nghe nói Thời Quang có ý định gia hạn hợp

đồng với cô, nếu đã muốn gia hạn hợp đồng, hẳn là cũng có ý định chuyển thể thành phim, sao cô lại từ chối?"

Đường Hinh đang ăn từng miếng pudding nhỏ, nghe câu hỏi này thì khựng lại, ngẩng đầu cười với anh ta, nói: "Bởi vì đạo diễn Lục cảm thấy sách của tôi thú vị, rất nhiệt tình muốn chuyển thể thành phim, tôi cảm thấy... nếu có thể giao tác phẩm của mình vào tay một người chân thành thích nó, như vậy sẽ tốt hơn. Kể ra thì, bản quyền bán cho Thời Quang đã được bốn năm mà cũng chẳng thể thành phim được, sau này cũng không biết phải chờ tới khi nào." Nói xong, cô lại khen Lục Chi Hành, "Hơn nữa, Lục papa nổi danh như vậy, tôi không chạy tới hưởng ké thì không phải ngu ngốc à?"

Lục Chi Hành bật cười vui vẻ: "Nói thế thì tôi là Bá Nhạc của cô rồi."

Đường Hinh gật đầu: "Đúng vậy."

Hai người trò chuyện vui vẻ, tới tận 8 giờ mới tính tiền rồi rời khỏi nhà hàng.

Khi Đường Hinh và Lục Chi Hành đi đến cửa nhà hàng, Lục Chi Hành cầm chìa khoá xe trong tay, quay đầu nhìn cô, hỏi: "Cô lái xe tới à?"

"À, vâng."

Đường Hinh chỉ tay về bên trái, phía cô đỗ xe.

Lục Chi Hành nhìn thoáng qua rồi cười nói: "Thế hôm nay cứ vậy đã nhé!"

"Vâng, chào anh."

Cô vẫy tay, cười ngọt ngào để lộ má lúm đồng tiền cùng đôi mắt sáng long lanh, đứng dưới đèn đường lung linh càng thể hiện rõ thần thái tươi tắn, cả người đều toát ra vẻ rạng rỡ vô cùng.

Đường Vực từ trong nhà hàng bước ra, đứng ở bậc thang tình cờ nhìn thấy hình ảnh này, anh hơi sững người, ánh mắt lưu luyến ở má lúm đồng tiền nhỏ xinh của cô, lại liếc mắt nhìn bóng dáng người đàn ông đang khoan thai rời đi.

Đôi mắt vốn không thể hiện cảm xúc gì đặc biệt đột nhiên trở nên lạnh lùng. Cảm giác khó chịu bỗng ùa đến, càng lúc càng khó chịu...

Anh thực sự rất muốn chọc ngón tay vào má lúm đồng tiền của cô, để cô không cười nổi nữa.

Cao Hằng đứng ở phía sau, trong nháy mắt cảm giác được bầu không khí xung quanh đang lạnh dần, hai mắt đảo xung quanh liền bắt gặp hình ảnh cô Đường đang cười tủm tỉm vẫy tay chào Lục Chi Hành. Anh ta hơi lo lắng nhìn người đang đứng cạnh mình, không hiểu vì sao anh ta có cảm giác, gần đây mỗi khi có chuyện gì liên quan tới Đường tiểu thư, tâm tình của sếp tổng sẽ cực kỳ không tốt.

Thế nên bây giờ, mỗi lần anh ta trông thấy Đường tiểu thư thì theo phản xạ, thần kinh sẽ trở nên cực kỳ căng thẳng, luôn phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng ứng phó.

Đường Hinh nhìn Lục Chi Hành rời đi, nhẹ nhàng xoay người, vừa định đi về phía xe của mình, bước chân đã khựng lại, quay đầu nhìn về phía cầu thang.

Người đàn ông mặc áo sơ-mi trắng cùng quần âu đen đứng ở trên bậc thang cao nhất, áo sơ-mi vẫn cài kín đến cổ áo như thói quen từ trước tới

nay, dáng người cao lớn mạnh mẽ, phong thái kiêu ngạo lạnh lùng, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cô chằm chằm, đôi mắt đó bỗng nhiên hơi nheo lại, càng nhìn cô chăm chú hơn, không dời.

... Anh ta muốn nhìn xuyên thủng cô luôn hay thế nào?

Đường Hinh tròn mắt, nhưng ngay sau đó đã lại tươi cười, vẫy tay chào hỏi anh: "Sếp tổng, trợ lý Cao, tình cờ quá nhỉ."

Thấy chưa, giờ cô tới nhà hàng bàn chuyện công việc cũng có thể tình cờ gặp được Đường Vực.

Cô cũng tới đây để bàn chuyện công việc nha.

Nghĩ như vậy làm tâm trạng tốt hơn nhiều.

Đường Vực mím môi, hơi nheo mắt, không nói năng gì.

Cao Hằng càng không dám lên tiếng.

Mãi một lúc sau đạo diễn Lưu mới ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng này thì cười hỏi: "Tổng giám đốc Đường, sao lại đứng ở đây?"

Đường Vực điềm nhiên dời mắt khỏi Đường Hinh, quay lại nhìn đạo diễn Lưu, hơi nhếch miệng cười nói: "Không có gì, phiền đạo diễn Lưu xem lại dự án xem sao."

Đạo diễn Lưu sảng khoái đáp: "Chắc chắn rồi."

Vài người cũng đi xuống cầu thang. Ánh mắt Đường Vực thản nhiên quét qua chỗ Đường Hinh đang đứng, tối nay anh hẹn gặp đạo diễn Lưu chính là vì dự án mới, muốn nói qua về chuyện kịch bản.

Không ngờ lại gặp phải Đường Hinh và Lục Chi Hành.

... Thiệt tình, nói đi là đi, nói biến là biến.

Sao trước đây anh lại không biết cô có phong cách xử sự phóng khoáng như thế nhỉ.

Đối với cả chuyện tình cảm cũng thế sao?

Đường Hinh thấy anh không đáp lại, có hơi xấu hổ, vẻ mặt cứng đờ, hất cằm hừ một tiếng: "Trợ lý Cao, tạm biệt."

Cô cũng không thèm để ý tới Đường Vực.

Trợ lý Cao: "..... Tạm biệt."

Đường Hinh đeo balo, bước chân nhẹ nhàng đi về phía mình đỗ xe. Đường Vực thoáng thấy bóng dáng nhỏ nhắn mảnh khảnh của cô đang rời đi, chợt nhíu mày, trầm giọng gọi cô: "Đường Hinh."

Đường Hinh khựng lại, nhưng rồi coi như không nghe thấy gì, lại nhẹ nhàng bước đi.

Có lẽ là thời kỳ phản nghịch của cô tới rồi?

Cứ không thèm để ý đến anh như thế, cô đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ, có cảm giác vừa xót xa lại vừa sảng khoái rất khó lý giải.

Đường Vực lặng người đứng im vài giây, sắc mặt càng lúc càng khó coi, sau đó xoay người rời đi, xe của anh đỗ ở hướng ngược lại.

Dường như từ khi anh từ chối Đường Hinh, hai người họ vẫn luôn ở hai hướng ngược nhau.

Sự thật này khiến anh cảm thấy khó có thể chấp nhận được.

Xe rời đi rồi, bên trong xe rất tối.

Đường Vực tựa hẳn ra sau lưng ghế, hai chân thoải mái duỗi ra, đầu hơi quay về một bên, ánh mắt lang thang ngoài cửa sổ xe, nhìn từng chuỗi ánh đèn lướt qua mà không để lộ cảm xúc gì, nhưng tâm trạng lại đang xuống dốc.

Liệu có phải mình đã quen với việc có cô ấy ở bên cạnh?

Thế nên bây giờ cô ấy đột nhiên rời đi không nói một lời, không còn tung tăng trước mặt anh, anh mới cảm thấy có gì đó không ổn?

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, khiến anh hồi thần nhìn về phía trước.

Là tiếng điện thoại của tài xế.

Người tài xế không dám nhận cuộc gọi, vừa định tắt đi thì nghe tiếng Đường Vực lạnh nhạt nói: "Cứ nghe đi."

Tài xế đáp: "Vâng, cảm ơn sếp tổng."

*****

Buổi sáng ngày khai mạc Liên hoan phim Bắc Kinh, Đường Hinh nhận được tin nhắn của biên tập viên: "Bìa sách mới, công cụ và phương thức tuyên truyền đều gửi cho cô rồi, cô xem qua chút đi rồi đăng một bài Weibo quảng bá nhé."

Bản cũ của "Dệt một giấc mộng cho anh" đã cháy hàng, bìa của bản mới cũng rất thu hút, so với bản cũ thì đẹp hơn nhiều, dù cho không phải fan của tiểu thuyết, chỉ là người mê bìa đẹp cũng sẽ muốn mua một cuốn về trưng trong nhà.

Lúc trước Đường Hinh vừa nhìn thấy bìa mới này đã thấy thích, cô trả lời biên kịch: "Okay."

Cô mở Weibo, soạn bài đăng mất một lúc, sau khi chắc chắn không có gì sai sót thì mới đăng lên.

Dù sao cũng là bài quảng bá, nội dung lại khá dài, phía sau còn có rất nhiều đường link đặt mua cùng với thông báo mở give away.

Mấy ngày nay lượng người theo dõi Weibo của cô tăng rất nhanh, cứ như fan zombie nổi dậy vậy, bài vừa mới đăng trên Weibo đã thu được bao nhiêu lượt chia sẻ và bình luận...

Fan thứ nhất: "Ahhhhh bản mới nèeeee!!!! Tôi đợi lâu lắm rồi ý! Bộ này đã ra ba bản bìa khác nhau rồi, mỗi bản tôi đều mua một cuốn! Bản này quá đẹp, mua 10 quyển luôn!"

Fan thứ hai: "Bìa đẹp quá sức! Mua mua mua! Nhất định phải mua! Tôi vote cho Đường Tâm!"

Fan thứ ba: "Đã đặt hàng, xong!"

Fan thứ tư: "Lại đây nào, giúp tôi share bài đăng này, tôi sẽ tặng sách cho mười người!"

...

Đường Hinh đột nhiên cảm thấy Lục Chi Hành quá chất luôn, nếu sau này phim có thể hot, cô chỉ cần dựa vào tiền nhuận bút xuất bản thì mỗi tháng cũng có thể vung tiền mua túi xách.

Một lát sau...

Biên tập viên điên cuồng nhắn tin cho cô: "Cô mau đi xem đi, có fan cuồng ngu ngốc lắm tiền mở give away 1000 cuốn sách, quá chất chơi luôn. Cô mau đi share bài của người đó, cảm ơn người ta."

Đường Hinh:??????

Fan cuồng ngu ngốc lắm tiền?

Biên tập viên tiện tay chụp lại màn hình gửi cho cô.

Đường Hinh nhìn chằm chằm, bỗng thấy hơi xấu hổ, tên tài khoản của người ta là "Lắm tiền nhưng không ngu ngốc" đó! Vị "Lắm tiền nhưng không ngu ngốc" này chia sẻ lại bài đăng Weibo của cô, vô cùng hào phóng nói: "Chỉ cần share lại bài Weibo này, tôi sẽ tặng lại toàn bộ 1000 bộ sách, bao gồm cả đồ lưu niệm đi kèm, đều tặng hết!"

Đường Hinh: "....."

Cô thực sự bị cái người "Lắm tiền nhưng không ngu ngốc" này doạ khiếp đảm rồi. Một bộ sách giá 55 tệ*, dù có được giảm giá cũng phải hơn 30 tệ*, đồ phụ kiện lưu niệm đi kèm bao gồm gối ôm cùng thẻ kẹp sách giá cũng phải hơn 40 tệ*.

Tính sơ sơ một bộ sách cộng với đồ phụ kiện đi kèm tổng cộng là hơn 70 tệ*, 1000 bộ là mất 7-8 vạn tệ*. Hào phóng thế này, chắc chắn là fan cuồng rồi.

* Chú thích: 1NDT ~ 3500VND, 55NDT ~ 190.000VND, 30NDT ~ 105.000VND, 40NDT ~ 140.000VND, 70NDT ~ 242.000VND, 7-8 vạn NDT ~ 242-277 triệu VND. Chú thích chỉ có mục đích cho các bạn thấy bạn fan cuồng này thực sự rất chất chơi.

Trong lòng Đường Hinh vô cùng cảm động, không ngờ mình lại có một fan trung thành hào phóng đến thế, trước khi chia sẻ lại bài đăng này, cô mở trang tin nhắn riêng trên Weibo, nhắn tin cho bạn fan đó, nói: "Chuyện này... Số tiền này quá lớn rồi. Bạn làm vậy khiến tôi ngại quá."

Một lát sau.

WeChat báo có tin nhắn mới.

Đường Đinh Đinh: "Không cần khách khí."

— — — — — — — — — — — — — — -

Chạp sau

Đường Vực lại hỏi lại, có vẻ rất tò mò: "Nói đi."

Thư ký Trần đầu căng ra, không dám thốt nên lời, nhìn về phía Cao Hằng cầu cứu.

Cao Hằng: "....."

Cao Hằng nuốt nước bọt, hắng giọng: "Tôi... Tôi cũng biết qua qua."

Đường Vực không nói lời nào, chỉ nhìn qua ý bảo anh ta cứ nói.

Cao Hằng cố gắng giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc: "Là quan hệ giữa anh rể và em vợ, ngoài ra còn có quan hệ giữa bạn gái thân và chồng hoặc bạn trai của bạn thân."

Đường Vực: "....."

HẾT THẢY MỘNG ĐẸP ĐỀU DÀNH CHO EM

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 23: Một Con Dê Béo Múp

Editor: Hannah

Reup: Yee

Có đôi khi tôi nghĩ, sở dĩ thời kỳ phản nghịch tới là vì không được đối phương yêu thương, một cô gái được người ta yêu thương sẽ muốn nhõng nhẽo làm nũng.

Cứ nghĩ như thế là tôi lại cảm thấy mình cũng thật đáng thương.

Ôm Bánh Bao Cuộn trong lòng mà muốn khóc.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

Từ vụ hot search trên Weibo lần trước, Đường Đinh Đinh đã để chế độ theo dõi Weibo của Đường Hinh, không chỉ theo dõi bình thường mà còn cài chế độ theo dõi ưu tiên.

Thế nên chỉ cần Đường Hinh đăng bài trên Weibo, cô ấy lập tức sẽ biết.

Cô thấy có rất nhiều fan tổ chức give away để giúp Đường Hinh tuyên truyền, Đường Hinh đều sẽ bình luận trả lời, cảm ơn những bạn fan này. Cô suy nghĩ một hồi rồi quyết định học tập theo, vốn chỉ định tặng 100 bộ sách nhưng rồi lại thấy 100 bộ thì có hơi ít...

Đã thế thì làm luôn một quả lớn xem thiên hạ có trầm trồ!

Thế nên chuyển thành tặng 1000 bộ sách cộng với đồ lưu niệm đi kèm, tính sơ sơ thì cũng không đáng bao nhiêu tiền, cũng chỉ khoảng 7-8 vạn tệ. Mỗi lần cô bị Đường Hinh "chặt chém" cũng mất khoảng từng này, lần này cũng coi như "chìa cổ" cho Đường Hinh "chém" một lần đi.

Đường Đinh Đinh lại gửi thêm một tin nhắn: "Tôi giúp cô đăng bài give away, như thế sách sẽ tiêu thụ nhanh hơn phải không?"

Đường Hinh nhìn chằm chằm khung chat trước mắt, đờ đẫn mất vài giây, sau đó lại nhìn bài viết trên Weibo, thấy số bình luận và lượt tag đăng tăng vọt, cô vẫn không hiểu được rốt cuộc Đường Đinh Đinh muốn làm gì.

Cô vốn không định "làm thịt" cô ấy, thế mà cô ấy lại tự nguyện "chìa cổ" cho cô "chém" à.

... Đúng là dê con béo múp mà.

Có phải những đại tiểu thư nhà giàu đều coi tiền như giấy lộn thế không? Cứ giữ thói quen tiêu tiền như nước như thế, bảo sao Đường Vực chẳng phải vục mặt đi kiếm tiền như vậy.

Đường Hinh cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, thoải mái trả lời tin nhắn của dê con béo: "Cảm ơn Đinh Đinh, sách vẫn bán rất chạy, cô giúp làm give away như vậy càng khiến sách tiêu thụ nhanh hơn."

Đường Đinh Đinh cực kỳ vui vẻ đáp: "Thế là tốt rồi."

Đường Hinh gửi một icon cảm ơn bà chủ.

Một lát sau.

Đường Đinh Đinh lại gửi một icon cắn tay, nói: "Có chuyện này... Cô có thể nói cho tôi biết giữa cô và anh trai tôi đã xảy ra chuyện gì được không? Vì sao cô lại không gia hạn hợp đồng với anh ấy? Tôi đã hỏi qua, anh ấy muốn gia hạn hợp đồng với cô nhưng cô lại không đồng ý."

Đường Hinh hơi sững người, hoá ra dê béo bỏ một đống tiền ra là để mua chuyện gossip à?

Bánh Bao Cuộn đột nhiên nhảy lên chân cô, chui vào trong lòng cô cọ cọ, còn giơ bụng ra, bốn chân ngắn tũn khua khoắng đòi cô gãi bụng.

Đường Hinh cúi đầu nhìn đôi mắt xanh tròn xoe của nó, đưa tay gãi gãi cái bụng mềm mềm của nó, lại nhéo nhéo mấy cái móng vuốt đang quơ quơ trước mặt.

Vì sao cô lại không gia hạn hợp đồng với Đường Vực à?

Bởi vì không thích hợp chứ sao.

Đường Vực nói anh ta và cô không thích hợp.

Nếu hai người đã không hợp nhau thì dù có làm cái gì cũng sẽ không hợp.

Cứ nghĩ như vậy, bỗng nhiên cô cảm thấy cái mà mình gọi là thời kỳ phản nghịch chẳng qua là do lòng tự tôn của bản thân đang muốn vớt vát lại chút thể diện mà thôi.

Chẳng có gì đáng để tự hào cả.

Cô chớp chớp mắt, trả lời Đường Đinh Đinh: "À, anh ấy không thích sách của tôi, dù chúng tôi có hợp tác cũng không chắc sẽ thành công."

Đường Đinh Đinh nhìn chằm chằm câu trả lời này của Đường Hinh một hồi, không hiểu sao cứ cảm giác có gì đó không thích hợp.

Sao mấy lời này nghe cứ chua xót thế nào ý nhỉ?

Cô ấy cắn môi, lại nhắn: "Sao lại nói anh ấy không thích? Anh ấy cũng đã đề nghị mua bản quyền, có ra giá rồi mà."

Đường Hinh thực sự không biết phải giải thích thế nào với vị đại tiểu thư này, chẳng lẽ nói do tôi thổ lộ với anh cô nhưng bị anh ấy cự tuyệt, vì quá xấu hổ và mất mặt nên mới không muốn quấn lấy anh ta nữa, không muốn buộc anh ấy giúp mình làm phim hay sao?

Cuối cùng Đường Hinh thẳng thắn trả lời: "Bởi vì tôi không muốn hợp tác cùng anh ấy. Lục papa cũng là một đạo diễn giỏi, tôi không chọn anh ta thì chẳng phải rất ngu ngốc hay sao?"

Đường Đinh Đinh: "....."

Cô đột nhiên không còn lời nào để nói.

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, đến chiều tối, Đường Đinh Đinh quyết định chụp màn hình đoạn chat này gửi cho Đường Vực.

Lúc đó Đường Vực còn đang bàn chuyện công việc với đối tác. Lễ khai mạc Liên hoan phim đã sắp bắt đầu, anh không tham dự mà cử Hoắc Thần Đông đi.

Kết thúc bữa tiệc, lúc anh trở về xe của mình thì đã là 10 giờ đêm. Anh mở điện thoại ra mới thấy ảnh chụp màn hình do Đường Đinh Đinh gửi tới. Trong xe tối tăm, màn hình điện thoại sáng lên chiếu rọi vào khuôn mặt đẹp trai. Anh cụp mắt, chăm chú đọc đoạn tin nhắn kia lâu thật lâu, đặc biệt là mấy câu mà Đường Hinh nhắn, thực sự như đâm thẳng vào trái tim anh.

Cảm giác đó không có cách nào diễn tả được, chỉ cảm thấy rất đau, rất rất đau.

Anh nhắm mắt lại, ngả ra lưng ghế, giơ tay day day trán, khẽ buông một câu chửi thề.

Tài xế nhìn thoáng qua phía sau, thận trọng hỏi: "Sếp tổng, có chuyện gì vậy?"

Đường Vực hạ tay xuống, cụp mắt, ngồi thẳng người dậy, hai tay đặt trên hai chân đang thoải mái duỗi thẳng, nói với tài xế: "Đưa tôi bao thuốc."

Bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ bức bối.

Muốn hút thuốc.

Tài xế sửng sốt nhưng sau đó vội vàng lấy bao thuốc cùng bật lửa trong hộc xe đưa cho anh.

Sếp tổng trước giờ chưa từng hút thuốc trong xe. Anh rất sạch sẽ, không thích trong xe có mùi thuốc lá.

Tài xế nghe thấy âm thanh "tách tách" của bật lửa, quay đầu nhìn thoáng qua thấy sếp tổng đang mệt mỏi tựa vào lưng ghế, nhẹ nhàng thở ra khói thuốc, hai mắt hơi nheo lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay thon dài kẹp đầu lọc điếu thuốc, trông có vẻ như tâm trạng đang sa sút.

Trong xe đã nhiễm mùi khói thuốc.

"Đi thôi."

Đường Vực dập tàn thuốc, giọng nói có hơi nhỏ, đi ềm nhiên dời mắt khỏi cửa sổ, nhìn thẳng về phía trước.

Tài xế vội vàng lái xe rời đi.

Lúc Đường Vực mở Weibo, lập tức vào xem trang của Đường Tâm, thấy bài tuyên truyền của cô đã đạt hơn hai vạn lượt chia sẻ và vẫn còn tiếp tục tăng cao, nhìn số liệu này có vẻ hot lên rồi.

Một bài đăng Weibo của Lục Chi Hành đã mang cô lên hạng nhất hot search trên Weibo, bây giờ độ hot vẫn được duy trì, nếu sau này hai người thực sự hợp tác thì độ hot sẽ chỉ tăng mà không giảm.

Phim còn chưa quay mà đã nổi.

Đường Vực bực bội thoát Weibo, không muốn xem thêm nữa.

Tâm tình phiền muộn này vẫn còn kéo dài cho tới tận chiều tối ngày hôm sau.

Bảy giờ tối, Đường Vực còn tăng ca, mấy thư ký ngồi ngoài cửa thấy vậy cũng không dám về.

Đường Vực ký xong hết tài liệu, dựa vào ghế rồi ấn nút gọi nội bộ cho Cao Hằng nhưng không thấy ai trả lời.

Anh nhíu mày, đứng lên đi ra ngoài.

Lúc trước Cao Hằng đi ra ngoài cũng không đóng chặt cửa mà chỉ khép hờ. Đường Vực vừa tới gần đã nghe thấy tiếng của mấy thư ký ngồi bên trong vừa ăn cơm vừa thì thầm buôn chuyện:

"Cô có để ý gần đây không thấy cô Đường lên tầng này nữa không? Nghe nói cô ấy cùng sếp tổng cạch mặt nhau luôn rồi hả?"

" Tôi cũng nghĩ vậy. Lúc trước cảm giác như mỗi ngày cô ấy đều lên đây, thỉnh thoảng còn cùng ăn cơm với sếp tổng... Bây giờ cũng phải nửa

tháng rồi không thấy bóng dáng đâu, trừ lúc lên đây họp thôi."

"Làm gì đến mức mỗi ngày đều lên. Chắc chỉ tầm 2-3 ngày mới lên một lần."

"À, tôi đột nhiên nhớ ra, các cô còn nhớ chuyện hôm trước không? Là buổi tối ngay trước kỳ nghỉ ấy, cô ấy lên đây rồi đợi sếp tổng mấy tiếng đồng hồ, sau đó bọn mình đi về, từ sau hôm đó thì không thấy cô ấy lên tầng nữa."

"... Ừ, hình như đúng là như thế!"

"Có gì kỳ lạ đâu, là do ngại ngùng thôi. Trên đời này giữa nam và nữ chỉ có hai loại quan hệ phức tạp nhất thôi, các cô không biết à?"

.....

"Cái gì?"

Một âm thanh lạnh nhạt trầm trầm bỗng nhiên vang lên từ phía sau.

Mấy cô thư ký sợ tới mức đánh rơi cả thìa cả đũa lạch cạch xuống sàn.

Mấy người đều sợ tới điếng người, cổ cứng đơ cố gắng quay đầu lại...

Đường Vực đút tay vào túi quần, thân hình cao lớn đứng chặn ở ngay cửa. Khuôn mặt điển trai không để lộ cảm xúc gì nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lùng, lạnh tới mức như muốn làm đóng băng người đối diện. Thư ký Trần run rẩy, bối rối đem hộp cơm để sang một bên, chân tay luống cuống đứng lên, lắp bắp nói: "Sếp... sếp tổng..."

Mấy thư ký khác cũng hoảng sợ đứng lên, sắc mặt thoạt xanh thoạt đỏ không dám đối diện với anh, chỉ cúi gằm mặt, thỉnh thoảng liếc nhìn lên.

Đường Vực hơi cụp mắt, nhìn thư ký Trần, cười nhạt hỏi: "Vừa nãy cô nói quan hệ phức tạp kia là gì?"

Thư ký Trần lắp bắp: "Không... không có gì..."

Cao Hằng từ nhà vệ sinh quay lại, liền chứng kiến cảnh này. Mấy cô thư ký trông như đang bị thẩm vấn, cả một đám sợ hãi tới mức cả người co quắp lại, cúi đầu không dám nhìn lên, thiếu điều quỳ xuống.

Anh ta quay lại nhìn sếp tổng.

Đường Vực lại hỏi lại, có vẻ rất tò mò: "Nói đi."

Thư ký Trần đầu căng ra, không dám thốt nên lời, nhìn về phía Cao Hằng cầu cứu.

Cao Hằng: "....."

Cao Hằng nuốt nước bọt, hắng giọng: "Tôi... Tôi cũng biết qua qua."

Đường Vực không nói lời nào, chỉ nhìn qua ý bảo anh ta cứ nói.

Cao Hằng cố gắng giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc: "Là quan hệ giữa anh rể và em vợ, ngoài ra còn có quan hệ giữa bạn gái thân và chồng hoặc bạn trai của bạn thân."

Đường Vực: "....."

Chương 24: “Sau đó định đi tìm Lục papa của em hả?”

EDITOR: HANNAH

Dường như thất tình cũng chẳng phải cái gì đó ghê gớm. Ngoại trừ việc trong lòng cảm thấy trống rỗng, giống như bị khoét sạch.

Ngoài ra thì tôi vẫn như trước, làm việc, ăn cơm, ngủ nghỉ, ôm mèo.

_ “Nhật ký nữ đại gia”_

Thế mà cũng dám nói hả?!

Trợ lý Cao thực sự dám nói thật luôn hả? Không biết bịa chuyện à? Sao lại có thể nói ra mấy câu này chứ?

Mấy cô thư ký đinh ninh lần này trợ lý Cao chết chắc rồi. Các cô đồng loạt lặng lẽ nhìn về phía sếp tổng, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Đường Vực mặt đen như đít nồi nhìn chằm chằm Cao Hằng, thế mà cậu trợ lý của anh vẫn rất nghiêm túc, cứ như thể cậu ta vừa mới chỉ trả lời một câu hỏi cực kỳ bình thường. Đường Vực khoanh tay trước ngực, xì một tiếng rồi nói: “Cao Hằng, tiền làm thêm giờ tháng này trừ hết.”

Cao Hằng: “……”

Anh ta lòng đau như cắt. Tiền làm thêm giờ của anh có làm gì sai đâu cơ chứ? Sao tự dưng lại muốn cắt nó đi?

Anh cũng đâu có nói gì sai đâu?

Đường Vực nhìn vẻ mặt anh ta, cười lạnh rồi hỏi: “Không phục à?”

Cao Hằng lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, đau lòng lắc đầu đáp: “Không ạ, sếp tổng quyết định như thế làm em tâm phục khẩu phục.”

Phục cái con mẹ nhà cậu.

Lại còn anh rể với em vợ.

Xem phim đen ít thôi.

Đường Vực làm mặt lạnh rồi quay đi, quẳng lại một câu: "Vào lấy tài liệu ra đi."

Cao Hằng vừa khóc thầm vừa vội vàng theo sau.

Mấy cô thư ký lúc này mới ngồi phịch xuống ghế. Thư ký Chu vừa xoa ngực vừa nói nhỏ: "Doạ chết tôi rồi, tôi còn tưởng sếp tổng muốn đá đít trợ lý Cao đi luôn rồi chứ!"

Thư ký Trần vẫn còn sợ hãi, nói: "Thế mà trợ lý Cao còn dám nói…"

Sau này cũng không dám buôn chuyện về sếp tổng trong công ty nữa, sợ vỡ mật.

Trong phòng làm việc.

Cao Hằng cầm những tài liệu đã ký đi. Đường Vực vốn còn đang thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nhìn qua, nói nhỏ: "Trước kia Đường Hinh rất hay lên đây sao? Còn hay cùng tôi ăn cơm?"

Cao Hằng nghĩ nghĩ một lúc rồi đáp: "Những lúc sếp có ở đây thì cứ khoảng hai ngày lại chạy lên một lần, một tuần ăn cơm một lần, đa phần là những lúc sếp phải làm thêm giờ."

Trong suốt thời gian dài như vậy, Cao Hằng cũng đã nhớ được cả sở thích của Đường Hinh. Cô ấy thích ăn đồ ngọt, ăn cơm xong thì muốn uống nước trái cây hoặc ăn bánh pudding.

Đường Vực cụp mắt cố gắng nhớ lại, có vẻ đúng là như vậy. Chỉ cần rảnh rỗi là cô ấy lại chạy lên tầng. Nếu đúng lúc anh đang bận thì cô sẽ nói chuyện với trợ lý Cao mấy câu hoặc thậm chí là nói chuyện với Hoắc Thần Đông một lúc rồi sau đó lại đi xuống.

Cô rất hiếm khi dùng dằng không đi cho nên anh không có cảm giác bị cô quấy rầy, cũng chưa bao giờ cảm thấy phiền.

Anh ngước lên, hỏi: “Bắt đầu từ lúc nào?”

Cao Hằng nhớ lại: “Từ sau khi dự án ‘Chống khủng bố’ khởi động được một thời gian.”

Chính là sau khi anh add WeChat của cô, cho đến nay cũng đã hơn một năm rồi.

Thế nên cô đã thích anh từ lúc đó sao?

“Được rồi, cậu ra ngoài đi.”

Sau khi Cao Hằng rời khỏi, Đường Vực vẫn thẫn thờ nhìn ghế sô-pha trước mặt. Trước đây những lúc anh phải làm thêm giờ, Đường Hinh thường chạy lên lầu xin ăn ké cơm hộp với anh, còn hùng hồ lý luận rằng: “Dù sao một mình em về nhà cũng chỉ ăn cơm hộp thôi, sếp cho em xin ké một hộp cũng đâu tốn bao nhiêu đâu.”

Anh hơi cụp mắt, tay duỗi ra cầm điện thoại trên bàn, mở WeChat, lướt mãi lướt mãi mới tới khung chat với Đường Hinh. Đoạn tin nhắn cuối cùng là vào tối ngày 31 tháng 03.

Nữ đại gia: “Em đặt tên cho con mèo là Bánh Bao Cuộn có được không?”

Anh trả lời: “Em vui là được.”

Cô ấy đáp lại bằng icon hình một cô nhóc đang phồng má trợn mắt tức giận, quay lưng không thèm để ý nữa.

Cho tới bây giờ, cuộc trò chuyện giữa hai người vẫn dừng lại ở cái icon kia.

Rất giống với bộ dạng của cô ấy mỗi khi tức giận.

Anh vào trang cá nhân WeChat của cô, từ sau bài đăng toàn icon đấm đầu heo kia, phong cách đăng bài của cô đã từ từ hồi phục giống như lúc trước, cứ như thể chuyện thất tình chẳng ảnh hưởng gì nhiều tới cô… chỉ mất vỏn vẹn năm ngày để phục hồi.

Sau khi lấy lại tinh thần thì từng bước rời xa khỏi cuộc sống của anh.

Nhận ra điều này khiến cho Đường Vực không biết phải phản ứng thế nào, thậm chí còn có phần không thể chấp nhận, giống như có một thứ rất quan trọng đột nhiên bị người ta đoạt mất.

Anh nhíu mày, ma xui quỷ khiến thế nào lại mở đoạn chat kia, bắt đầu gõ chữ: "Đường Hinh, có phải em…"

Gõ được một nửa rồi thì đột nhiên dừng lại.

Lại xoá đi.

Lại gõ, lại xoá, rồi lại gõ, rồi lại xoá…

Là anh đã từ chối cô, cô không tiếp tục dây dưa với anh nữa hình như cũng đúng. Mà với tư cách của anh bây giờ, trừ việc là cấp trên của cô ra thì cũng chẳng là cái gì cả, chuyện công việc cũng chẳng có nhiều liên quan để mà phải liên lạc với cô, giờ anh nói gì cũng không thích hợp.

Vài giây sau lại quẳng điện thoại trên bàn "cạch" một tiếng.

*****

Đường Hinh vừa mới ăn cơm xong, đang ôm Bánh Bao Cuộn ngồi trên thảm lướt xem WeChat, vừa nhìn quan đã thấy khung chat được ghim ngay đầu trang, tay hơi do dự một chút rồi vẫn không kìm được mà mở ra xem.

Cô lướt xem lại lịch sử trò chuyện, không kìm được nhíu mày.

Cái đồ óc heo.

Cô muốn bỏ ghim khung chat này.

Đúng lúc cô vừa định huỷ ghim thì lại ngạc nhiên thấy dòng chữ thông báo: Đối phương đang soạn tin nhắn…

Cô ngây người một lúc, tim bỗng đập nhanh hơn, hai mắt mở to, nín thở nhìn chằm chằm sáu chữ kia.

1 phút…

2 phút…

3 phút…

Sau 3 phút khung thoại vẫn chỉ hiển thị dòng thông báo "Đối phương đang soạn tin nhắn…", đột nhiên ngay cả dòng thông báo này cũng biến mất.

Tim gan cô đang nóng như lửa đốt vì chờ đợi, chờ tới mức muốn hoá đá luôn rồi, thế mà cuối cùng lại chẳng thu được gì.

Đường Vực không nhắn cái gì hết.

Làm cô tức chết luôn!

Cô giận dữ, huỷ cài đặt ghim ở khung thoại, để mặc cho khung thoại trôi xuống dưới. Mặc kệ luôn!

*****

Mấy ngày nay đang diễn ra Liên hoan phim, hot search trên Weibo thay đổi không ngừng như nước chảy, hết đợt này đến đợt khác. Đường Hinh vừa xem Weibo hóng thị, vừa làm chân "trà nước" cho tổ dự án, bỗng nhiên cảm thấy rất chán chường.

Cô không có hứng thú với thể loại dân quốc cũng không muốn viết kịch bản đề tài này.

Dù sau này có tham gia mười tổ kịch bản dân quốc e rằng cũng không viết nên cái gì ra hồn, đừng nói đến chuyện trở thành biên kịch chủ chốt.

Lúc trước cô có nói với Đường Vực, chỉ cần có dự án mới cô sẽ tham gia, nhưng giờ cô thực sự không muốn làm tiếp, cô cảm thấy mình ở lại đây chẳng để làm gì.

Cô cứ thất thần, đắn đo mãi suốt ba ngày, Hoàng Tư Nghệ cũng nhìn ra. Cô ta cười lạnh nói: "Có phải cô muốn cùng Lục papa của cô bay cao rồi không, không muốn làm biên kịch nhỏ cho dự án này nữa hả?"

Đường Hinh nhíu mày, hiếm khi không cãi lại, cô chỉ đứng lên nhìn Hoàng

Tư Nghệ cười cười rồi nói: “Thế thì tôi rời tổ là được phải không.”

Hoàng Tư Nghệ sửng sốt: “Hả?”

Chu Đan ngồi cạnh cùng mấy biên kịch khác cùng tổ cũng đồng loạt nhìn qua. Biên kịch chủ chốt quan tâm hỏi han: “Sao lại muốn rời tổ? Có chuyện gì?”

Vốn dĩ phong cách của Đường Hinh cũng không phù hợp với dự án này, nhưng cô là do Tổng giám đốc Đường phân vào, bọn họ cũng không có cách nào từ chối, để cô làm mấy việc vặt trợ giúp phía sau cũng không có vấn đề gì.

Đường Hinh nhìn biên kịch chủ chốt, mỉm cười nói: “Tôi cảm thấy tôi ở lại cũng không giúp được gì nhiều. Tôi rời đi để cho một biên kịch khác thích hợp hơn vào thế chỗ cũng tốt. Trong thời gian qua cảm ơn mọi người đã giúp đỡ, tôi sẽ báo lại với sếp tổng.”

Nói xong cô thực sự quay người rời đi.

Những người khác trong văn phòng cũng hơi sững người, người nọ nhìn người kia.

Bước chân Đường Hinh thong dong nhẹ nhàng, đi thẳng ra thang máy, đợi một lúc. Thang máy tới, cô cũng ung dung đi vào.

Tới tầng trên, thư ký Trần đã vài ngày không gặp cô cũng hơi giật mình, vội vàng đứng dậy mỉm cười chào: “Cô Đường, cô tìm sếp tổng sao?”

Đường Hinh cười đáp lại: “Vâng, anh ấy có ở đây không?”

Thư ký Trần đáp: “Có ở đây.”

Cao Hằng đang cầm tài liệu mở cửa phòng của CEO, anh ta nhìn thấy Đường Hinh thì cũng hơi sững người, còn chưa kịp đóng cửa lại, Đường Hinh nhìn qua khe hở thấy đằng sau bàn làm việc rộng rãi, người đó đang thả lỏng dựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền, đầu ngả ra sau, quai hàm căng ra tạo thành một đường cong nam tính hấp dẫn.

Dường như cảm giác được cô đang nhìn mình, anh đột nhiên mở mắt, hơi nghiêng đầu nhìn qua.

Khoảnh khắc đó tim Đường Hinh đập nhanh hơn. Cao Hằng lùi một bước về phía văn phòng, quay đầu về phía phòng làm việc, bình tĩnh báo: "Sếp tổng, cô Đường tới."

Đường Vực không thay đổi tư thế, hơi nheo mắt, trầm giọng nói: "Cứ để cô ấy vào đi."

Đường Hinh nhìn trợ lý Cao, khẽ mỉm cười rồi đi vào trong.

Cao Hằng tế nhị đóng cửa lại.

Đường Vực không thay đổi tư thế, chăm chú nhìn cô bước vào phòng, đi thẳng đến trước bàn làm việc của anh.

Không hiểu sao anh có linh cảm cô tới đây không phải có chuyện gì tốt.

Quả nhiên.

Cô gái nhỏ trước mặt khẽ mỉm cười với anh, nói: "Sếp tổng, tôi muốn xin rời khỏi tổ biên kịch dự án, đối với tôi, dự án này…"

"Khoan đã…"

Đường Vực nhíu mày, ngắt lời cô.

Đường Hinh nhìn anh, chớp chớp mắt: "Có chuyện gì vậy?"

Đường Vực không nhìn nổi vẻ mặt vô tội này của cô, anh liếm môi, ngồi thẳng người, hai tay để trên bàn, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, cứ im lặng nhìn cô. Qua một lúc lâu anh mới cong môi cười nhạo hỏi: "Rời tổ dự án rồi sau đó thì sao? Bước tiếp theo là gì?"

"Bước tiếp theo cái gì cơ?"

Đường Hinh không hiểu, vẻ mặt đầy mơ hồ nhìn anh.

Đường Vực mất kiên nhẫn, gõ ngón tay trên mặt bàn, lập tức đứng lên, ưu thế về chiều cao nhanh chóng thể hiện rõ. Anh đứng từ trên cao nhìn xuống

cô, từ trong đôi mắt đều toát ra vẻ lạnh lùng, nói: "Không có bước tiếp theo à."

Đường Hinh: "……"

Cô có hơi bực bội nhìn anh, nói nhỏ: "Những lời này cũng không phải do tôi nói."

Đường Vực mím môi, đè nén sự tức giận đang sôi trào, nhìn cô với vẻ áp chế, hỏi: "Vì sao muốn rời tổ?"

Đường Hinh thẳng thắn nói: "Bởi vì tôi cảm thấy dự án này vượt ngoài khả năng của tôi. Tôi cũng không thích đề tài này, dù có tiếp tục ở lại tổ cũng không có tác dụng gì, thực sự rất nhàm chán…" Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp, "Không bằng tôi rút lui để người khác có thể thay thế."

Bây giờ muốn rời tổ dự án, bước tiếp theo liệu có phải muốn thôi việc hay không?

Rời khỏi Thời Quang?

Sau đó chạy đi tìm Lục papa của cô?

Đường Vực không ngừng suy đoán trong lòng, càng nghĩ càng thấy mất kiên nhẫn. Anh nhíu mày hỏi: "Để ai thay?"

Đường Hinh nghiêm túc cân nhắc một lúc rồi chân thành kiến nghị: "Hàn Tiêu Tiêu thì sao? Cô ấy làm việc thực sự rất nghiêm túc."

Đường Vực phì cười, mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

Đường Hinh: "……"

Cô thấy anh như vậy, bắt đầu không kiềm chế được, trừng mắt hỏi: "Sếp tổng, anh thế này là có ý gì? Rời khỏi tổ biên kịch cũng là chuyện rất bình thường không phải à? Những dự án cũng có đầy biên kịch rời tổ đó thôi, không làm được thì thay người, có thế thôi, đây không phải là chuyện mà anh thích làm nhất à?"

Đường Vực hiếm khi nào thấy cô tức giận như vậy, anh im lặng một lúc, lông mày càng nhíu chặt, nói: "Lúc trước chính em muốn vào tổ dự án."

“Khi đó tôi không biết sẽ chọn đề tài phim dân quốc, hơn nữa…” Đường Hinh đột nhiên im lặng, cô quay đầu, chỉ dùng góc nghiêng đối diện với anh, rất giống cái icon tức giận mà cô gửi lúc trước, giống như sắp sửa quay lưng lại với anh, “Dù sao, bây giờ tôi cũng muốn xin sếp cho tôi rời tổ dự án, nếu sếp không đồng ý thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Đường Hinh.”

Đường Vực kìm nén tâm trạng, trầm giọng gọi tên cô.

Đường Hinh quay đầu nhìn anh, sắc mặt cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.

Nếu cô còn không quay lại nhìn anh, anh chắc chắn sẽ khiến cho cô phải quay lại nhìn anh.

Anh chống tay vào bàn làm việc, nheo nheo mắt nhìn cô chăm chú, đột nhiên cười lạnh, nói: “Rời tổ dự án rồi sau đó định đi đâu? Định cùng Lục papa của em cao chạy xa bay à?”

Đường Hinh: “……”

Chương 25: [Phần I] Cô ấy nói cô ấy muốn rời đi

EDITOR: HANNAH

Có ai đó hỏi tôi rằng thầm yêu một người suốt bốn năm có cô đơn không, có chua xót không, tôi suy nghĩ thật cẩn thận rồi đáp, cũng có lúc cảm thấy thật đau lòng nhưng phần lớn thời gian đều thấy rất vui vẻ.

Bởi vì rất nhiều người chưa từng được biết đến cảm giác thích một ai đó là như thế nào, còn tôi, ít nhất tôi cũng được nếm trải qua rồi.

_ "Nhật ký nữ đại gia"_

Trong mắt Đường Hinh, Đường Vực là một người vừa trầm tĩnh lại giỏi kiềm chế cảm xúc. Khi ở công ty, áo sơ-mi của anh luôn cài kín cổ, không thích dùng ngôn ngữ mạng, trước đây cô gọi anh là "Đường papa" anh còn sầm mặt dạy dỗ cô một hồi, nói không được gọi anh như thế.

Đương nhiên là cô không nghe lời, thỉnh thoảng vẫn gọi anh như vậy.

Bây giờ anh lại đột nhiên nói như vậy khiến cô không khỏi kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi, cô chớp chớp mắt nhìn anh, ngơ ngác: "Hả?"

Đường Vực nhìn cô im lặng, mày hơi nhíu lại, sắc mặt cũng hoà hoãn hơn như thể đang ảo não vì khi nãy chính đã lỡ lời. Anh đút tay vào túi quần, xoay người, quay lưng về phía cô.

Đường Hinh: "……"

Lúc này đã là 3 giờ chiều, ánh mặt trời đã ngả về tây, lớp rèm được thu lại. Anh nhìn ra hướng cửa sổ sát đất trống trải, rũ mắt nhìn dòng xe nhộn nhịp bên dưới, bỗng cảm thấy áp lực đè nặng đến đáng sợ, khiến bàn tay giấu trong túi quần lén lút siết chặt.

Đường Hinh cho rằng hẳn là anh đang ngại ngùng hoặc đang cân nhắc xem có nên để cô rời tổ biên kịch hay không.

Thực ra lần trước khi cô và Lục Chi Hành cùng bàn chuyện bản quyền

thì không đề cập đến vấn đề tổ biên kịch. Nguyên nhân là bởi Lục Chi Hành vẫn có một tổ biên kịch riêng thường làm việc với anh, hơn nữa chính bản thân cũng đích thân lên kịch bản, còn Đường Hinh chỉ là một biên kịch nhỏ không tiếng tăm, Lục Chi Hành không chủ động mời cô vào tổ, cô đương nhiên cũng ngại không dám mở lời.

Cô định khi ký kết hợp đồng sẽ thương lượng về vấn đề này, dù không thể làm biên kịch chủ chốt thì ít nhất cô cũng muốn gia nhập vào tổ, dù sao thì đây cũng là tiểu thuyết của cô.

Sau này khi "Dệt một giấc mộng cho anh" tiến vào giai đoạn cải biên kịch bản, cô cũng sẽ không do dự mà rời khỏi tổ dự án hiện giờ, thế nên nhân lúc dự án vừa mới khởi động, cô rời đi sớm cũng tốt.

Kể ra Đường Vực nói thế cũng không sai.

Lúc trước Đường Hinh cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ rời khỏi Thời Quang nhưng giờ cô lại hơi dao động. Cô nhìn bóng lưng Đường Vực, cảm thấy ngay cả đỉnh đầu của anh cũng đẹp chết mê đi được, trong lòng đột nhiên trào dâng cảm giác không cam lòng…

Càng không cam lòng, cô càng muốn phản nghịch. Cô không muốn chết dí ở chốn này thêm nữa.

Trước kia cô tình nguyện ở lại đây là bởi ở nơi này có Đường Vực, thế nên dù mỗi ngày ở đây chỉ có thể loăng quăng làm chân trà nước, cô vẫn thấy thật vui vẻ, có đôi lúc cũng rất đau lòng nhưng phần lớn thời gian cô thật sự vui vẻ.

Giờ đây muốn rời đi là bởi Đường Vực nói hai người họ không thích hợp.

Phải làm sao mới có thể thích hợp được chứ?

Không đúng, phải nói là phải làm sao thì anh mới có thể thích cô được đây?

Liệu có phải dù cô có luôn ở bên anh, anh cũng sẽ chẳng bao giờ để mắt đến cô không?

Cũng có thể là anh thực sự không thích cô dù chỉ một chút.

Từ nhỏ ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ đã dạy Đường Hinh là phải

tự yêu thương lấy bản thân mình. Đường Hinh có thể thầm yêu Đường Vực suốt bốn năm, dù không được anh đáp lại cũng không sao, cô thậm chí có thể tìm niềm vui từ trong tình yêu thầm lặng này.

Nhưng từ sau khi bị anh từ chối, bất kể là lòng tự tôn hay là tính cách đã được bồi dưỡng từ nhỏ đều không cho phép cô tiếp tục lì lợm bám dính lấy anh.

Cho dù bây giờ cô vẫn thích anh muốn chết đi được.

Hai người im lặng một hồi lâu.

Đường Vực thong thả bỏ tay khỏi túi quần, quay lại nhìn cô, đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày, giọng điệu không để lộ cảm xúc gì nói với cô: "Nếu em đã muốn rời tổ thì cứ rời đi thôi, đợi đến khi nào có dự án khác thích hợp…"

Anh dừng lại một chút, còn muốn nói thêm gì đó.

Đường Hinh dường như mới thoát khỏi luồng suy tư của bản thân, lấy lại tinh thần, đứng thẳng người nhìn anh, khẽ mỉm cười rồi nói: "Vâng, cảm ơn sếp tổng. Thực ra anh nói đúng, vừa nãy tôi cũng đã suy nghĩ rồi. Đúng là có lẽ tôi nên rời khỏi Thời Quang. Đợi sau khi ký hợp đồng cùng đạo diễn Lục, tôi sẽ xin anh ta cho tôi gia nhập tổ biên kịch, chắc cũng sẽ không có vấn đề gì, dù sao thì tôi cũng là tác giả nguyên tác."

Đường Vực cảm thấy tim mình giật thót, kinh ngạc hỏi lại: "Em vừa nói gì?"

Thực ra cô nói gì anh đều đã nghe rõ cả.

Cô ấy nói cô ấy muốn rời đi.

Đường Hinh mím môi, nhẹ nhàng đáp: "Tôi nói tôi muốn xin thôi việc."

Nếu không phải tỏ tình bị từ chối, cô cũng chưa từng nghĩ có một ngày cô và Đường Vực lại đi đến bước đường này.

Lời vừa thốt ra xong, Đường Vực đã nhíu mày, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của cô chằm chằm, anh vừa định nói gì đó thì tiếng chuông điện

thoại đột nhiên vang lên nhưng anh cũng không thèm để ý.

Đường Hinh liếc qua điện thoại để trên bàn, lại cười bảo anh: "Sếp nghe điện thoại đi, chuyện từ chức cũng không quá gấp, tôi xuống lầu trước đã." Nói xong cô liền xoay người rời đi, lúc này cô thực sự đã quay lưng lại với anh.

Cổ họng Đường Vực như nghẹn lại, nuốt không trôi, anh mím mím môi, cụp mắt.

Đột nhiên, anh ngẩng lên, gọi cô: "Khoan đã."

Đường Hinh vừa cầm lấy tay nắm cửa, nghiêng người quay đầu lại, nhìn anh khó hiểu, hỏi: "Sếp tổng, còn có việc gì sao?"

Tiếng chuông điện thoại đã dừng.

Một giây tiếp theo lại tiếp tục vang lên.

Đường Vực bực bội ngắt luôn cuộc gọi, vứt điện thoại trên bàn, đè dưới lòng bàn tay. Anh nhìn cô, giọng nói trầm và nhỏ: "Em thực sự muốn thôi việc sao?"

Đường Hinh nhẹ nhàng gật đầu, nở nụ cười, má lúm đồng tiền nhỏ xinh lại hiện ra trước mắt anh, cô dịu dàng nói: "Tôi muốn làm một bộ phim thực sự, so với ở đây làm chân trà nước cho tổ dự án thì không phải tốt hơn hay sao?"

Vừa nói xong, bàn tay đã hạ xuống, mở tay nắm cửa.

Cạch…

Cửa mở ra.

Cao Hằng đang đứng bên ngoài, có phần sốt ruột, thấy cửa đột nhiên mở ra thì hơi bất ngờ.

Đường Hinh nhìn thấy anh ta, cười tủm tỉm nói: "Trợ lý Cao bây giờ không đeo kính áp tròng nữa sao? Được đó."

Cao Hằng không hiểu vì sao lần nào cô cũng nói về cái kính của anh, thế nhưng vẫn cười cười đáp: "Cảm ơn." Anh ta nhìn lướt bên trong phòng, thấy sếp tổng sắc mặt cực kỳ khó coi đang nhìn anh và Đường Hinh, biểu cảm rất khó tả, xem ra tâm trạng đang xuống dốc không phanh.

Cao Hằng lại càng lo lắng, cúi đầu nhìn Đường Hinh nhưng lại thấy cô vẫn cực kỳ ung dung điềm nhiên.

Đường Hinh không quay đầu lại, chỉ giữ cửa mở rồi nói với Cao Hằng: "Tôi xuống lầu đây."

Cao Hằng chần chừ nhìn sếp tổng, Đường Hinh đã nghiêng người đi qua anh ta, bước ra ngoài. Đến lúc anh ta đi vào, sắc mặt của sếp tổng vẫn không khá hơn, đầu anh ta như căng ra, thận trọng nói: "Sếp tổng, chúng ta phải xuất phát thôi."

Lễ trao giải của Liên hoan phim diễn ra vào lúc 8 giờ tối. Hai bộ phim của Thời Quang trình chiếu năm ngoái đều được đề cử, mà Đường Vực với tư cách là CEO và cũng là nhà chế tác, đương nhiên phải tham gia.

Điện thoại bị Đường Vực siết trong tay lại vang lên tiếng chuông.

Đường Vực nhắm mắt, cố lấy lại tinh thần rồi cầm điện thoại, thấy người gọi tới là Hoắc Thần Đông, anh sốt ruột nghe máy: "Gọi liên tục như thế không thấy phiền à?" Hai văn phòng ở cùng một tầng, nếu thực sự có việc gấp thì chạy qua đây luôn đi, đúng là thần kinh.

Hoắc Thần Đông nghẹn lời: "Tôi lười chạy qua mà. Định bảo cậu là chuẩn bị đi thôi."

Đường Vực thẳng tay ngắt máy, không thèm để ý đến anh ta.

Anh hít một hơi thật sâu, cầm cốc nước chỉ đầy một nửa trên bàn, ngửa đầu uống cạn.

Nước lạnh vào đến cổ họng, xuống đến dạ dày, làm cả người cũng bình tĩnh lại.

Anh liếc nhìn Cao Hằng rồi quay người đi vào phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ có để tủ quần áo, còn có hành lý dự phòng cho những lúc đi công tác khẩn cấp. Anh mở tủ quần áo, lấy ra bộ đồ âu đã được đưa tới từ hồi sáng, lạnh lùng cởi áo sơ-mi, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh cô gái nhỏ kia mỉm cười nói muốn xin thôi việc.

Nói không gia hạn hợp đồng thì lập tức không gia hạn, nói muốn rời tổ dự án thì lập tức rời tổ, còn định thôi việc nữa.

Đúng là cái đồ vô tâm.

Thay xong bộ complet màu đen tuyền được may thủ công, dáng người Đường Vực dường như cao lớn và toát ra sự mạnh mẽ hơn. Anh mở cửa bước ra ngoài. Hoắc Thần Đông không biết đã tới từ lúc nào, cũng mặc đồ màu đen, đang dựa vào bàn làm việc nghịch cái bật lửa.

Đường Vực không thèm liếc anh ta mà bước thẳng ra cửa.

Hoắc Thần Đông chậm rãi theo sau, bật cười nói: "Nghe nói vừa rồi Tiểu Đường Tâm có tới tìm cậu?"

Đường Vực khựng lại, liếc nhìn anh ta, nhíu mày hỏi: "Tiểu Đường Tâm."

"Chính là Đường Hinh đó." Hoắc Thần Đông dáng vẻ cà lơ phất phơ cười nói: "Tôi cũng coi như là fan của cô ấy đi, gọi như thế rất vui tai."

"Fan là fan." Đường Vực cười lạnh, buông một câu: "Còn cậu thì quên đi, đừng có mà thả thính lung tung."

"……"

Hoắc Thần Đông đứng như trời trồng, nhìn theo bóng lưng Đường Vực rồi lại quay qua nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cao Hằng, chỉ chỉ vào mình rồi nói: "Tôi hay thả thính lắm à?"

"……"

Cao Hằng nghĩ nghĩ một hồi rồi thẳng thắn đáp: "Từ lúc sếp mới về nước chưa được bao lâu thì đã chình ình trên 5-6 tờ báo giải trí, sếp Đường có bảo là dạo này tin tình ái của ngài nhiều quá, bảo ngài bớt bớt lại tí đi." Anh ta ngừng một chút rồi lại nói tiếp: "Còn có… sếp Đường chắc là không thích ngài gọi cô Đường là Tiểu Đường Tâm đâu, nghe chẳng

khác gì gọi mèo hoang ngoài đường."

Hoắc Thần Đông: "……"

Mẹ nó chứ, đúng là chủ sao tớ vậy.

Nếu có thể anh ta thực sự muốn đá tung đít Cao Hằng đi!

Nhưng mà Cao Hằng lại là trợ thủ đắc lực nhất của Đường Vực, những gì Đường Vực ngầm ra hiệu, trợ lý Cao đều hiểu được hết. Thế nên trừ khi Cao Hằng tự dưng đầu óc chập mạch hoặc là phản bội công ty, nếu không thì chắc chắn sẽ không bị đuổi việc, ngay cả Phó tổng như anh ta cũng không thể đuổi cậu ta.

Mẹ nó!

*****

Đường Hinh bước vào trong thang máy, sức lực như bị rút kiệt, mệt mỏi tựa vào thành thang máy, lúc này cô mới nhận ra, cô vừa nói với Đường Vực là cô muốn thôi việc.

Ting…

Cửa thang máy mở ra.

Đường Hinh hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy bước ra ngoài.

Hàn Tiêu Tiểu đang cầm cốc đi lấy nước, vừa nhìn thấy cô đã vội vã chạy tới, túm chặt tay cô hỏi dồn: "Tôi vừa nghe nói cô muốn rời tổ biên kịch dự án hả, thật hay không thế?"

Đường Hinh gật đầu: "Thật đó."

Hàn Tiêu Tiêu trợn mắt hỏi: "Vì sao thế?"

"Thấy không thích hợp thì rời đi thôi. Cô biết tôi thích loại kịch bản như thế nào mà." Đường Hinh vỗ vai cô ấy, cười tủm tỉm rồi nói: "Tôi đã tiến cử cô vào tổ dự án với sếp Đường, không biết có thuận

lợi hay không, tôi nhớ cô rất thích thể loại phim dân quốc."

Hàn Tiêu Tiêu hơi kích động: "Thật sao?"

Nhưng chỉ vài giây sau cô ấy lại ủ rũ, khuôn mặt tội nghiệp nhìn Đường Hinh, nói: "Không phải cô đã nói sẽ mang tôi vào tổ biên kịch của Lục papa à? Sao lại bỏ mặc tôi ở lại đây?"

Đường Hinh thở dài: "Hiện giờ tôi còn không chắc mình có thể vào tổ biên kịch đó được không, cứ từ từ đi."

Hàn Tiêu Tiêu quan tâm hỏi: "Hợp đồng còn chưa ký à?"

"Chưa, sắp rồi."

Đường Hinh không nhiều lời, Hàn Tiêu Tiêu cũng không gặng hỏi.

Hoàng Tư Nghệ cũng ra lấy nước, thấy cô thì hỏi: "Đi nói chuyện với sếp tổng thật à?"

Đường Hinh thoải mái gật đầu đáp: "Đúng thế, sếp đồng ý rồi, sau này vất vả cho mọi người rồi."

Cô nói xong thì đi vào văn phòng, bàn chuyện công việc cùng biên kịch chủ chốt và Chu Đan một lúc rồi thu dọn đồ ra về.

Buổi tối, cơm nước xong, Bánh Bao Cuộn cũng đã được ăn no, cô mở máy tính, lên mạng, co chân lên ghế sô-pha chờ xem truyền hình trực tiếp lễ trao giải Liên hoan phim. Thời Quang có hai bộ phim được đề cử, như vậy lát nữa sẽ được nhìn thấy Đường Vực.

Phim của Lục Chi Hành cũng được đề cử, nhưng đọc bình luận dự đoán trên mạng thì có vẻ sẽ không có giải.

Cô thất thần ngồi xoa lưng Bánh Bao Cuộn, lười nhác ngả người vào sô-pha, vừa nhìn màn hình máy tính, vừa lướt Weibo trên điện thoại.

Lần trước sau khi dê con béo "Lắm tiền nhưng không ngu ngốc" Đường Đinh Đinh đăng bài give away, sách của cô suýt chút nữa bán hết sạch. Nguyên nhân là do Đường Đinh Đinh có follow qua lại không ít nghệ sĩ lớn nhỏ trên Weibo, không chỉ thế còn có Đường Vực và Hoắc

Thần Đông là Tổng giám đốc và Phó tổng giám đốc của Thời Quang, khi fan soi ra cũng sốc nặng luôn.

… Chị gái lắm tiền này không phải dạng vừa đâu nha!

Các fan vẫn luôn đoán già đoán non liệu đây có phải là tài khoản phụ của nữ minh tinh nào đó hay không.

Nếu không phải mấy hôm nay rất nhiều phim cùng ra rạp, những minh tinh lớn nhỏ đều nối đuôi nhau lên hot search thì không chừng tin về Đường Đinh Đinh cũng lên hot search luôn rồi.

Trên màn hình máy tính, camera đang chiếu lướt qua cả đoàn làm phim. Đường Hinh chớp chớp mắt, hai mắt dán chặt vào màn hình, vội bỏ Bánh Bao Cuộn ra, nhanh tay nhấn chụp màn hình… Xem đi, cô lại u mê nữa rồi. Đoàn làm phim "Không đợi nữa" tiến vào chỗ ngồi ngay sau đoàn làm phim "Kẻ bụi đời", vị trí ghế ngồi đều đã được sắp đặt xong.

Đường Vực và Lục Chi Hành đứng chung một khung hình, một người đi trước một người đi sau. Nhìn hình ảnh trong video, phong thái của Đường Vực vừa bình đạm vừa lạnh nhạt, còn Lục Chi Hành thì ung dung tươi cười.

Có điều hôm nay Lục Chi Hành cũng mặc complet, so với lần trước hẹn ăn cơm cùng với Đường Hinh thì điển trai hơn nhiều. Nhưng mà, đối với gout thẩm mỹ của Đường Hinh thì Đường Vực vẫn đẹp trai hơn Lục Chi Hành, có lẽ do khí chất côn đồ của Đường Đại Vĩ khá rõ khiến cho Đường Hinh từ nhỏ đã thích đàn ông mặc áo sơ-mi trắng quần âu đen, nhất là thêm áo vest complet thì càng thích.

Đường Vực cực kỳ cực kỳ hợp gout thẩm mỹ của cô.

Thế nên lúc trước cô mới thích anh từ cái nhìn đầu tiên.

******

Trong lễ trao giải, "Kẻ bụi đời" thu được nhiều giải thưởng nhất, từ nam diễn viên chính xuất sắc nhất và nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, cho tới giải biên kịch xuất sắc nhất đều thuộc về đoàn làm phim này, cả Đường Vực cũng đoạt giải nhà chế tác xuất sắc nhất.

Thực ra đây không phải lần đầu tiên Đường Vực nhận giải thưởng, trên mặt anh cũng không thể hiện cảm xúc đặc biệt vui sướng gì nhưng vẫn có rất nhiều người lại gần chúc mừng anh.

Lục Chi Hành cũng theo đoàn người tới gần chúc mừng. Anh ta nhìn Đường Vực, cười nói: "Chúc mừng Tổng giám đốc Đường, mắt nhìn của anh vẫn tốt như vậy, mấy năm nay phim của Thời Quang đầu vào hàng xuất sắc."

Đường Vực nhìn Lục Chi Hành, khoé miệng khẽ nhếch lên, đáp: "Cảm ơn, đạo diễn Lục cũng rất khá."

Lục Chi Hành tự cười nhạo rồi nói: "Tổng giám đốc Đường đừng trêu chọc tôi, bộ 'Không đợi nữa' hoàn toàn là nhờ vào danh tiếng trước kia mới được như vậy, nội dung bên trong thế nào chắc anh cũng biết, phim rác thôi." Quay phim rác cũng không phải chuyện gì không dám thừa nhận, anh ta nhìn Đường Vực, vẻ như nhớ ra chuyện gì, bỗng nhiên cười rồi nói: "Có điều gần đây tôi lại có cảm hứng trở lại. Thời Quang để 'ngâm' bộ 'Dệt một giấc mộng cho anh' những bốn năm không chừng lại là may mắn. Dòng phim này trong nước không có nhiều, tôi lại muốn thử sức xem sao."

Đường Vực lập tức nhíu mày, anh hơi cụp mắt, nhìn Lục Chi Hành rồi lạnh lùng nói: "Hiện giờ còn chưa hết thời hạn bản quyền, Đường Hinh cũng không chắc sẽ ký hợp đồng với anh."

Lục Chi Hành hơi sững người, dựa vào sau ghế nhìn Đường Vực với vẻ nghiền ngẫm rồi cười nói: "Đợi đến lúc đó lại nói sau, nhưng chắc sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ?"

Bản quyền chỉ còn hai ngày nữa là hết thời hạn rồi.

Hợp đồng cũng đã soạn xong.

Đường Vực chợt nhớ tới hình ảnh Đường Hinh hôm đó cười ngọt ngào, mày càng nhíu chặt, trong lòng lại dâng lên cảm giác bực bội, vừa mới chiều nay cô ấy còn nói muốn thôi việc, nói muốn cùng Lục Chi Hành thực hiện dự án.

Yết hầu khẽ lay động, cảm giác đè nén trong lồng ngực không biết nảy sinh từ đâu cũng không có cách nào giải toả, buồn bực muốn chết.

Hoắc Thần Đông hồn nhiên nói chen vào: "Lục Chi Hành, hay là anh nhường một chút đi."

Lục Chi Hành cười đáp: "Không được, khó khăn lắm mới tìm được kịch bản hợp ý."

Hoắc Thần Đông hừ một tiếng, nhìn thoáng qua Đường Vực ngồi bên cạnh, không ngại đổ thêm dầu vào lửa: "Sếp tổng à, anh nói xem có muốn đấu một trận hay không? Tiểu Đường Tâm thích dịu dàng không ưa cứng rắn, hay anh cứ thử xem…"

Đường Vực liếc anh ta một cái sắc lẻm.

Hoắc Thần Đông nhanh chóng đầu hàng, im miệng ngay tức khắc.

*****

Ngày hôm sau, Đường Hinh không cần tới tổ dự án thế nên cứ ngủ thẳng cẳng tới lúc tự nhiên tỉnh, vừa tỉnh dậy đã cầm điện thoại lên xem, phát hiện Lục Chi Hành đã gửi cho cô một tin nhắn WeChat, hộp email cũng có thư mới.

Lục Chi Hành: "Đường Tâm, hợp đồng tôi đã gửi vào email của cô rồi, cô có thể xem qua một chút, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta gặp nhau rồi nói chuyện."

Chương 26: [Phần II] Yeah! Đường Vực, chào mừng anh bước vào giấc mộng của em

EDITOR: HANNAH

Trước kia em chỉ một lòng thích anh, có rất nhiều chuyện em chưa từng suy xét một cách nghiêm túc.

Giờ ngẫm lại, Đường Vực, từ trước tới nay anh chưa từng tìm hiểu thế giới của em.

_ "Nhật ký nữ đại gia"_

Gửi hợp đồng rồi?!

Đường Hinh vội vàng ôm lấy cái gối ôm hình con heo ngồi dậy, tay vuốt vuốt mái tóc đang rối bù, làm lộ ra khuôn mặt nhỏ da trắng nõn. Cô cắn môi, má lúm đồng tiền xinh xinh kia liền lộ ra.

Cô gửi lại icon hình hoa hướng dương, nhắn tin: "Được! Tôi sẽ xem ngay!"

Nhắn tin xong cô lập tức thoát WeChat rồi mở email. Cô vừa hồi hộp vừa phấn khích mở tài liệu đính kèm, đọc kỹ càng từng câu từng chữ từ trên xuống dưới, đến khi đọc những đoạn gần cuối, hai mắt cô liền mở to.

Lục Chi Hành mời cô vào tổ biên kịch kìa!

Cô hưng phấn lăn lộn trên giường một hồi, miệng không ngừng hò reo, làm cho Bánh Bao Cuộn vừa mới trèo lên giường đã sợ chết khiếp, lập tức nhảy xuống đất, bò đến gần mép giường thò nửa khuôn mặt ra nhìn lén, thầm nghĩ: "Chủ nhân phát điên rồi!"

Đường Hinh thực hiện xong nghi lễ ăn mừng thì cả mặt cũng đỏ bừng lên, thần thái sáng láng, gửi hợp đồng cho người anh họ làm luật sư xem qua. Vài phút sau, anh họ trả lời: "Hợp đồng không có vấn đề gì."

Không những không có vấn đề mà thậm chí phí bản quyền đưa ra còn cao

hơn mức cô đề nghị, tính cả lương biên kịch lẫn phí bản quyền Lục Chi Hành trả cô những 10 triệu tệ!

Chỉ cần ký xong hợp đồng này cô sẽ thành triệu phú rồi!

Trong đầu Đường Hinh lẩm nhẩm tính, nếu trừ đi thuế thu nhập cá nhân, khoản tiền trong ngân hàng của cô sẽ tăng bao nhiêu, tính xong thì cực kỳ sung sướng, nhưng sung sướng nhất là vì tiểu thuyết của cô sắp được chuyển thể thành phim rồi!

Lục Chi Hành rất tế nhị không gửi thêm tin nhắn nào, có ý muốn cho cô thời gian cân nhắc về hợp đồng.

Đường Hinh ngồi nghiêm chỉnh trên giường, gửi tin nhắn đáp lại thật trịnh trọng: "Hợp đồng tôi đã xem kỹ rồi, không có vấn đề gì. Cảm ơn đạo diễn Lục đã ưu ái, sau khi ký hợp đồng tôi sẽ cố gắng làm việc thật chăm chỉ, báo đáp công ơn giúp đỡ của anh."

Gửi xong tin nhắn lại gửi thêm icon trái tim.

Lúc đó Lục Chi Hành đang ngồi ở bàn ăn nhà mình, vừa mới ăn xong bánh sandwich, đang lười nhác tựa lên ghế, thơ thẩn nhịp nhịp ngón tay lên mặt bàn chờ câu trả lời của Đường Hinh.

Đối với chuyện hợp tác này anh ta vốn dĩ cũng không quá sốt ruột, nhưng hôm qua sau khi gặp Đường Vực ở lễ trao giải, anh ta chợt có linh cảm không lành, sợ giữa đường lại có gì đó trục trặc xảy ra, thế nên cả đêm qua anh ta tập trung soạn thảo chỉnh sửa lại hợp đồng, sáng sớm nay đã gửi cho Đường Hinh.

Con người chính là như vậy đấy, có những thứ phải cho tới khi bị người ta đoạt mất thì mới biết quý trọng.

Lục Chi Hành từ trước tới nay vẫn có một tổ biên kịch riêng, mấy người làm việc cùng nhau đã nhiều năm cho nên rất hiểu ý nhau. Ngay từ đầu anh ta đã cân nhắc không biết có nên để Đường Hinh tham gia tổ biên kịch hay không, có điều anh ta cũng nhận thấy được rằng cô rất muốn tham gia nhưng còn ngại chưa dám mở lời.

Cho nên anh ta cố ý thêm điều khoản này vào trong hợp đồng.

… Để tới khi phim chiếu, Đường Hinh cũng sẽ được ghi nhận là biên kịch của phim.

Điều này với cô thực sự rất quý giá.

Điện thoại rung lên, Lục Chi Hành lập tức mở ra xem, xem xong thì mày hơi nhướng lên, cô gái này đúng là rất thích dùng icon. Anh ta gửi một tin nhắn thoại, nói: "Nếu không có vấn đề gì thì hai ngày nữa chúng ta sắp xếp thời gian ký hợp đồng."

Bản quyền của cô với Thời Quang tới ngày 25 tháng này sẽ hết hạn, tức là ngày mai.

Hết kỳ hạn bản quyền, cô sẽ có quyền tự do bán lại.

Đường Hinh đáp: "Vâng!"

Đường Hinh ngả ra giường, báo tin vui cho mấy người bạn.

Nữ đại gia: "Tớ sắp hợp tác với Lục papa rồi! Anh ấy muốn giúp tớ lăng-xê, trả những 10 triệu đó! Chị em ơiiii!"

Đợi một lúc cũng không thấy ai trả lời.

Giờ này chắc Vưu Hoan đang tới cửa hàng, chắc là rất bận rộn, Đường Hinh đánh răng rửa mặt xong thì thấy điện thoại có chuông báo.

Vưu Tiểu Hoan: "Sắp giàu rồi, sau này có muốn tới trông cửa hàng giúp tớ nữa không?"

Đường Hinh đang pha một cốc sữa nóng, thấy điện thoại báo có tin nhắn thì vui vẻ lấy ra xem rồi trả lời: "Tới chứ! Đây là thú vui của tui mà, sao lại không tới được?"

Vưu Tiểu Hoan: "Đợi ký xong hợp đồng, tiền đút đầy ví rồi thì nhớ khao ăn. Tớ muốn ăn chơi một trận no nê từ sáng tới tối, tốt nhất bao thêm cho tớ một anh đẹp trai, theo hầu tớ cả ngày."

Đường Hinh rất hào phóng đáp: "Không thành vấn đề! Bao cho cậu hẳn ba anh luôn!"

Một lúc sau Minh Chúc cũng online.

Minh Tiểu Chủ: "@Nữ đại gia, chọn Lục Chi Hành à? Sáng suốt đấy!"

Nữ đại gia: "Ừ, không thèm để ý đến đồ óc heo Đường Vực nữa!"

Niềm hứng khởi dần qua đi, Đường Hinh bỗng cảm thấy trong lòng gợn lên chút cảm giác tiếc nuối, dù sao thì trước giờ cô vẫn rất hy vọng được cùng làm phim với Đường Vực. Cô ngồi trên sô-pha, nhìn Bánh Bao Cuộn càng ngày càng tròn ung ủng, lại muốn phản nghịch rồi, cô không bao giờ thèm để ý tới Đường Vực nữa.

Cô thích anh nhiều đến vậy, thế mà ngay cả não của hai người cũng không cùng một tần số.

Anh cũng chẳng thèm để mắt đến cô…

Cô không biết những người khác khi thất tình có giống như cô bây giờ không, cảm xúc cứ lặp đi lặp lại, rất dễ vui vẻ nhưng tâm trạng cũng nhanh chóng tụt dốc.

Rõ ràng một giây trước còn cười cười nói nói mà một giây sau đột nhiên lại muốn khóc.

Tình yêu đúng là làm con người ta muốn phát điên.

Cô khụt khịt mũi.

Vì muốn giải toả tâm trạng, không muốn cứ chìm đắm trong mấy suy nghĩ luẩn quẩn, cô liền đăng bài lên WeChat.

Nữ đại gia: "Hai ngày nữa sẽ ký hợp đồng, yayy."

Cuối cùng là icon hình mặt cười hai mắt sáng như sao.

Tối đó, Đường Vực theo thói quen lại lướt WeChat trước khi đi ngủ, thấy bài đăng này thì xúc cảm trong lòng thực sự rất khó tả, chua cay mặn đắng đủ cả, vừa khó chịu vừa bực bội.

Hai ngày sau đó, ngay từ sáng, Đường Vực không nhịn được, hỏi Cao Hằng: "Hai ngày nay Đường Hinh không tới công ty à?"

Cao Hằng gật đầu đáp: "Vâng, tổ dự án đã chọn Hàn Tiêu Tiêu thay thế vị trí của cô Đường, hai ngày nay hình như cũng không thấy cô ấy đến công ty."

"Tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi."

Đường Vực cau mày, hơi sốt ruột.

Cao Hằng nhìn anh, ngập ngừng nói: "Sếp vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện bản quyền của cô Đường phải không ạ? Hay là… sếp thử nói chuyện trực tiếp với cô ấy xem sao?"

Thương lượng lại?

Trước đây Đường Vực cũng đã từng nói chuyện với cô, lúc đó cô đã kiên quyết từ chối. Anh dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhớ tới cái icon kiêu ngạo quay lưng về phía anh, lại nhớ tới vẻ mặt Đường Hinh giận dỗi quay đi.

Dù giờ có thương lượng lại với cô thì e rằng kết quả cũng sẽ không thay đổi. Giữa hai người không có mối quan hệ rõ ràng, anh lại từng từ chối lời tỏ tình của cô khiến mọi thứ càng thêm nhạy cảm.

Nhạy cảm tới mức Đường Vực phải bối rối. Anh cố gắng đè nén cái cảm giác khó chịu đang căng trong lồng ngực, lạnh nhạt nói: "Không cần đâu."

Bốn giờ chiều, Đường Vực và Hoắc Thần Đông đang định đi gặp mặt đối tác. Hai người cùng với hai trợ lý đi vào thang máy, thang máy dừng lại ở tầng tám. Lúc cửa thang máy mở ra, cả người đứng trong và đứng ngoài thang máy đều ngỡ ngàng nhìn nhau.

Đường Hinh mặc áo sơ-mi trắng cùng váy ngắn màu kaki đứng ở ngoài thang máy. Hai chân thon nhỏ trắng trẻo, hai tay ôm máy tính cũng rất trắng rất mịn, hai mắt cô mở to, trông có hơi ngốc.

Đường Vực tay đút túi quần, mặt không đổi sắc nhìn cô.

Hoắc Thần Đông lại trêu chọc: "A, Tiểu Đường Tâm à."

Đường Vực nhíu mày.

Đường Hinh dời mắt khỏi anh, nở nụ cười với Hoắc Thần Đông: "Sếp Đường, sếp Hoắc."

Cô nhẹ nhàng bước vào thang máy, đứng trước Hoắc Thần Đông.

Hoắc Thần Đông liếc nhìn Đường Vực, lại nhếch miệng cười hỏi: "Cô đang đi đâu đây?"

"À, tôi tới công ty lấy ít đồ, tiện thể in mấy tài liệu, gần đây không tìm thấy cửa hàng in nào cả." Đường Hinh không quay đầu lại, giọng nói rất nhẹ nhàng, không thèm liếc nhìn về phía bên trái, "Sếp Hoắc ra ngoài gặp khách hàng sao?"

Hoắc Thần Đông ừ một tiếng rồi nói: "Cô cần in tài liệu gì thế?"

Đường Hinh im lặng một giây rồi thản nhiên đáp: "Hợp đồng."

"Hợp đồng?" Hoắc Thần Đông hơi giật mình, cúi xuống nhìn cô, hỏi: "Cô cùng làm phim với Lục Chi Hành hả?"

"Vâng." Đường Hinh cười đáp.

Đường Vực đột nhiên nhìn về phía cô, có cảm xúc gì đó chợt ánh lên trong đôi mắt đen sâu thẳm, hai mày khẽ nhíu lại.

Không khí trầm xuống trong vài giây, Hoắc Thần Đông lại nhìn thoáng qua Đường Vực, tới khi thang máy xuống đến tầng hai, anh ta cười rồi nói: "Tiểu Đường Tâm à, sao cô dễ dàng chạy theo người khác thế? Thế còn Đường papa của cô ở đây thì sao giờ?"

Đường Hinh: "……"

Đường Vực hơi sững người nhưng cũng không trách cứ Hoắc Thần Đông nói năng không cẩn trọng, anh chỉ cúi đầu nhìn Đường Hinh.

Đường Hinh cũng không biết phải nói gì, đợi đến lúc ra khỏi thang máy, cô mới quay lại nhìn họ, cười rạng rỡ rồi nói: "Con người không thể ngừng tiến lên, tôi cũng muốn được làm phim."

Thoạt nhìn cô có vẻ thực sự vui vẻ.

Đường Vực bước ra khỏi thang máy, vẫn không dời mắt khỏi cô.

Đường Hinh nhìn anh, rồi vẫy tay chào: "Tôi đi trước đây, bye."

Đi được một đoạn, từ phía sau bỗng truyền đến giọng nam trầm ấm: "Đường Hinh."

Đường Hinh khựng lại, cả người cứng đờ quay đầu lại, cố nở nụ cười với Đường Vực, hỏi: "Sếp Đường, còn có chuyện gì sao?"

Đường Vực đứng cạnh chiếc Land Rover, một tay đút túi quần, xúc cảm trong đôi mắt thật khó diễn tả, vừa như muốn bùng nổ vừa như đang cố kìm nén. Anh nhìn cô, nói thật nhỏ: "Nếu em ký hợp đồng với Thời Quang, dự án này chắc chắn sẽ được duyệt, em sẽ được làm biên kịch chủ chốt để cải biên tiểu thuyết, nếu em còn có yêu cầu gì khác thì cứ nói." Anh ngừng lại một giây rồi lại chậm rãi nói: "Tôi sẽ làm nhà chế tác cho em."

Đường Hinh tròn mắt, ngơ ngác nhìn anh, trong nháy mắt tim đập thình thịch.

Đường Vực muốn làm nhà chế tác cho cô, để cô có thể làm phim từ tiểu thuyết của mình, đây đã từng là ước mơ mà cô khao khát nhất.

Không chỉ có Đường Hinh kinh ngạc mà ngay cả Hoắc Thần Đông và Cao Hằng cũng đều giật mình. Không ai có thể ngờ được ở thời khắc cuối cùng này, Đường Vực lại thốt ra lời níu kéo. Bọn họ nhìn Đường Vực rồi lại quay qua nhìn Đường Hinh, không đoán được liệu cô có đồng ý hay không.

Ánh sáng trong hầm để xe rất mù mờ, khuôn mặt của cô gái nhỏ lại trắng nõn, cô ngây người một lúc, rồi từ từ lấy lại tinh thần, nở nụ cười với anh rồi nói: "Không cần đâu, em muốn để cho đạo diễn Lục làm phim."

Trong nháy mắt không khí bỗng lặng ngắt như tờ.

Đường Vực liếm môi, nhìn cô, hỏi: "Vì sao?"

“Lúc đạo diễn Lục nói chuyện với em, em có thể cảm giác được anh ta thực sự thích bộ tiểu thuyết kia, thực sự muốn biến nó thành một bộ phim điện ảnh. Tất nhiên, em cũng biết đối với mỗi tác phẩm anh cũng dốc rất nhiều tâm huyết, nhưng để cải biên tiểu thuyết của em thành phim, em vẫn cảm thấy anh ta thích hợp hơn anh.”

Đường Hinh im lặng một lúc rồi lại cười với anh và nói: “Đường Vực, em đoán, anh chưa từng đọc tiểu thuyết của em.”

Đường Vực sững người.

Đường Hinh đột nhiên cảm thấy rất đau xót, suy đoán là một chuyện nhưng khi biết được suy đoán của mình đúng là sự thật thì lại là chuyện khác.

Cô nhìn anh, cũng không quan tâm Hoắc Thần Đông và trợ lý của anh ta đều đang ở đây, dù sao thì trợ lý Cao đã biết chuyện, Hoắc Thần Đông là một lãng tử tình trường, chuyện đã tới nước này, ắt hẳn anh ta đã đoán được ít nhiều.

Cô nhìn Đường Vực, không giấu được nỗi chua xót trong giọng nói: “Đường Vực, từ trước tới nay anh chưa từng thử bước chân vào thế giới của em. Anh nói chúng ta không thích hợp, có lẽ anh đã nói đúng, nếu đã như vậy, chúng ta cũng không hợp để cùng làm việc, trước đây em muốn xin anh làm nhà chế tác cho em, là do em đã không suy xét kỹ càng, anh cứ coi như em chưa nói gì đi.”

Nói xong, cô gượng cười rồi xoay người rời đi.

Khi vừa quay đi, cô không kìm được mà nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn trần tầng hầm để xe đen kịt…

Cái đồ óc heo Đường Vực.

Ai thèm để ý đến anh.

*****

Đường Vực mím môi, gò má như căng ra, bàn tay đút trong túi quần cũng siết chặt.

Anh nhìn theo bóng lưng thanh mảnh của cô, dường như có chút cô đơn, suy nghĩ đó như thể muốn làm máu trong người anh đông lại, bất lực, nặng nề, khó chịu… Đường Vực gục đầu xuống, bỗng nhớ tới hình ảnh ngày đó khi anh từ chối lời tỏ tình của cô.

Hoá ra đây chính là cảm giác bị từ chối, có phải lúc đó cô cũng cảm thấy khổ sở như thế này không?

Hoắc Thần Đông hắng giọng, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng: "Tiểu Đường Tâm… rất dũng cảm, theo đuổi giấc mộng thiếu nữ, thật đáng để cổ vũ." Anh ta lại cười khùng khục, nói: "Không tệ, rèn luyện một chút cũng tốt."

Đường Vực nặng nề thở ra một hơi dài, quay lại nhìn Hoắc Thần Đông, ánh mắt lạnh như băng.

Hoắc Thần Đông giơ tay đầu hàng, haizzz, được rồi không nói nữa.

Cũng không phải do anh ta xua đuổi cô ấy đi, trách gì anh ta chứ?

Đường Vực xoay người về chỗ đỗ xe, lạnh nhạt nói: "Đi thôi, muộn rồi."

Sau khi lên xe, trên mặt Đường Vực vẫn không thể hiện cảm xúc gì rõ rệt, có điều những người hiểu tính anh đều biết rõ lúc này tâm trạng anh chắc chắn đang rất tệ. Hoắc Thần Đông vắt chân, tay để lên bệ cửa sổ xe, vuốt cằm nhìn anh nói: "Bản quyền còn chưa hết hạn, nếu cậu còn muốn giữ bản quyền thì hoàn toàn có thể giở chút thủ đoạn ngang ngược, lập tức duyệt dự án, lập tổ hạng mục…"

Cái loại thủ đoạn ép bức này, Đường Vực không thể nào dùng để đối phó với Đường Hinh được, anh nghiêng người nhìn Hoắc Thần Đông, cáu kỉnh nạt: "Cậu im miệng đi."

Hoắc Thần Đông buông tay, đáp: "Được, tôi không nói nữa."

Đường Vực dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu cứ văng vẳng câu nói của Đường Hinh: "Đường Vực, em đoán, anh chưa từng đọc tiểu thuyết của em." Cô đứng trước mặt anh, nở nụ cười lộ ra má lúm đồng tiền thốt ra câu này, chẳng khác gì dùng kim đâm thẳng vào tim anh.

Vẫn là cảm giác đau không thể diễn tả thành lời đó.

Có lẽ mọi chuyện ngày hôm nay đều không thể suôn sẻ, chuyện công việc cũng bàn bạc không thành công nên cũng chỉ qua loa cho xong việc.

Khi Đường Vực trở về xe cũng mới 7 giờ, tài xế hỏi anh: "Sếp tổng, giờ chúng ta đi đâu?"

Đường Vực cụp mắt nhìn điện thoại, chần chừ một chút rồi lại quẳng qua một bên, lạnh nhạt nói: "Về nhà họ Đường đi."

Hôm nay là thứ sáu, thường thì thứ sáu anh lại ghé qua nhà một chuyến, bàn chuyện công việc với Đường Hải Minh, giờ còn sớm, cũng nên ghé qua nhà.

Cùng lúc đó…

Đường Hinh đang hẹn gặp Lục Chi Hành ở nhà hàng lần trước, cũng là trong phòng bao lần trước nhưng lần này không chỉ có hai người họ mà còn có biên kịch cộng sự của Lục Chi Hành là Phùng Trình cùng trợ lý Tiểu Đồng. Đường Hinh vừa lo lắng vừa rầu rĩ, biết thế cô đã lôi thêm ai đó đi cùng, ít nhất cũng có thêm chút thể diện.

Giờ cô giống như đang phải một mình đối chọi.

Ngược lại, Lục Chi Hành lại rất ung dung bình thản cười cười, giới thiệu với cô: "Đây là biên kịch Phùng Trình, còn đây là trợ lý của tôi Tiểu Đồng."

Đường Hinh cười ngọt ngào, nói: "Biên kịch Phùng Trình, ngưỡng mộ đã lâu!"

Phùng Trình không ngờ Đường Tâm lại trẻ trung xinh đẹp như vậy, ông ta cũng cười đáp: "Tôi cũng đã ngưỡng mộ Đường Tâm từ lâu."

Lục Chi Hành nhìn vẻ mặt tươi cười của cô, thầm nghĩ lần này hợp đồng nắm chắc trong tay rồi, lại nhếch miệng cười rồi gọi phục vụ: "Phục vụ, cho chúng tôi gọi đồ." Anh ta nói với Đường Hinh: "Cứ ăn trước đã rồi ký hợp đồng sau."

Những gì cần nói đã nói rồi, hợp đồng cũng cân nhắc xong xuôi rồi.

Chỉ cần ký tên nữa thôi.

Đường Hinh đương nhiên không có ý kiến gì, chỉ gật đầu tủm tỉm cười.

Tới 8 giờ, cô cầm bút nhìn hợp đồng, sau đó nhanh chóng ký tên mình.

Cô tự nhủ: "Ừm, đây chính là mười triệu đó. Tiền là vạn năng, ngày mai phải đi mua túi xách, mua một cái không đủ thì mua hai ba cái…

Nếu vẫn chưa vui vẻ thì…

Lại tới tiệm chỉ chị Hoan thịt dê béo."

*****

Đường Vực trở lại nhà họ Đường, vừa vào tới cửa đã thấy Đường Đinh Đinh đang ngồi trên sô-pha, mở đồ chuyển phát nhanh, lôi ra mấy quyển sách, cô còn đang mải sắp xếp thì thấy anh trai đang bước vào.

Cô liền quay đầu cười: "Anh! Anh về rồi! Hôm nay bố mẹ không có nhà, đến nhà bạn chơi rồi, chắc tầm 10 giờ sẽ về."

Đường Vực ừ một tiếng rồi bước qua, vừa định nói gì đó thì bỗng khựng lại, ánh mắt dừng ở mấy chục cuốn sách với dòng chữ màu xanh lam đậm phóng khoáng mềm mại: "Dệt một giấc mộng cho anh."

Là sách của Đường Tâm.

Anh từ từ ngồi xổm xuống, cầm lên một quyển, chìn chằm chằm vào dòng chữ trên cuốn sách.

Đường Đinh Đinh không hề nhận ra có gì đó không ổn, cô ngồi bệt trên thảm, cực kỳ hưng phấn nói với anh: "Là tiểu thuyết Đường Hinh viết đó, anh không giành được bản quyền, em thấy cô ấy quảng cáo sách trên Weibo, em liền mua mấy chục quyển để ủng hộ cô ấy, em đang chuẩn bị tặng lại cho mọi người. Bìa sách đẹp đúng không? Đây là bản tái bản. Em còn mở give away, còn chưa có kết quả, đợi cô ấy lên Weibo đăng kết

quả em cũng sẽ đăng kết quả."

Đường Đinh Đinh tíu ta tíu tít kể chuyện.

Sau đó cô hỏi: "Anh, cho anh một quyển nè."

Cô thấy anh cứ nhìn bìa sách chăm chú, cho rằng chắc anh rất thích.

Yết hầu anh khẽ chuyển động, như đang cố gắng nuốt xuống một cảm giác chua xót không thể gọi tên, anh để sách xuống, đáp: "Không cần, anh có rồi."

Anh đứng dậy, không quay lại mà đi thẳng ra cửa.

Đường Đinh Đinh sửng sốt, lại không hiểu gì, sao tự dưng lại bỏ đi rồi.

Cô nửa quỳ nửa đứng gọi với theo: "Anh, anh đi đâu thế? Sao không vào nhà?"

"Anh có việc, về đây."

Buông một câu hờ hững rồi đi luôn.

Để lại Đường Đinh Đinh vẫn đang mù mờ nhưng rất nhanh cô lại hào hứng sắp xếp đống sách kia, nghĩ hay là nên đem sách đi xin chữ ký Đường Hinh nhỉ.

*****

Về đến nhà, Đường Vực lập tức vào phòng làm việc, một tay tháo ba nút áo sơ-mi.

Anh mở cửa phòng sách, nhấn công tắc đèn bên tường, đèn rọi xuống chói loà. Anh đột nhiên khựng lại ngay ngưỡng cửa, ánh mắt dừng ở tủ sách to rộng, rồi chậm rãi hướng về một góc của kệ sách, trên giá đỡ đang để một quyển sách tựa đề…

"Dệt một giấc mộng cho anh"

Bìa sách vẫn là bản cũ, không giống bản tái bản mà Đường Đinh Đinh đã mua.

Thiết kế cũ hơn cũng không đẹp bằng bản mới.

Quyển sách này là do Đường Hinh đưa cho anh từ hơn một năm trước, khi đó hai người họ vừa add WeChat của nhau, anh muốn nhờ cô giúp mình theo đuổi Minh Chúc. Add WeChat được vài ngày thì cô ôm một quyển sách gõ cửa phòng làm việc của anh, cười tủm tỉm rồi đưa cho anh, nói: "Đây là tiểu thuyết do em sáng tác, em đã bán bản quyền lại cho Thời Quang, em không biết anh đã đọc chưa, công ty chắc là cũng có nhưng quyển này có chữ ký của em, do em đặc biệt ký để tặng để tặng cho sếp đó."

Khi đó anh cầm cuốn sách, cũng nể mặt cô giở sang trang ký tặng.

Bây giờ Đường Vực đứng trước tủ sách, cúi đầu nhìn lớp bụi bám phía trên, nhẹ nhàng lật mở bìa sách, trên trang lót là dòng chữ mảnh khảnh xinh xắn— –

Lời chúc:

Mong ngày tháng sau này bên anh có người cùng nắm tay rong ruổi, cùng anh ngắm cảnh rực rỡ phồn hoa.

Lúc đó trên mạng đang rất nổi câu nói này, nghe thực hay.

Cô vừa cười vừa giải thích ý nghĩa câu nói cho anh.

Yết hầu lại lay động, nuốt xuống những cảm giác khó chịu đang nghẹn ở cổ. Anh ngồi xuống ghế, mở công tắc đèn bàn, cúi đầu nhìn cuốn sách rồi chậm rãi lật mở từng trang, bắt đầu đọc.

Đọc suốt một đêm.

Ngay cả tư thế cũng không thay đổi nhiều, trên người vẫn mặc áo sơ-mi trắng cùng quần âu từ ngày hôm qua, dựa vào lưng ghế, đọc sách suốt cả đêm.

Tới tận khi ánh mặt trời bắt đầu rọi xuống bên ngoài khung cửa sổ, cuốn sách mới được đọc xong.

Anh nhìn trang sách cuối cùng, ánh mắt dính chặt vào dòng chữ thanh

mảnh xinh xắn kia, cả người cứng đờ, im lặng nhìn chằm chằm vào mấy chữ này.

Rồi anh khẽ liếm môi, đầu ngả ra sau, quai hàm dưới căng ra lộ ra đường cong hoàn mỹ, cằm hơi siết lại, cả người rã rời trên ghế, như thể sức lực cùng tinh lực toàn thân đều kiệt quệ.

Yết hầu lay động không ngừng, đôi mắt bỗng nhiên vừa rát vừa xót mãi không thôi, có lẽ là bởi thức đọc sách xuyên đêm hoặc cũng
có lẽ là bởi điều gì đó khác…

Ví dụ như Đường Tâm.

Đường Hinh.

Anh cụp mắt. Tròng mắt đỏ rực nhìn lại hàng chữ kia một lần nữa.

Yeah! Đường Vực, chào mừng anh bước vào giấc mộng của em!

Chào mừng anh bước vào thế giới của em!

Lời của editor: Bắt đầu bước vào giai đoạn anh Đường ăn hành nhé!

Chương 27: Anh gửi thẳng cho cô một cái bao lì xì

EDITOR: HANNAH

Em muốn mình toả sáng thật rực rỡ, như vậy anh mới có thể chú ý tới em.

Trước kia do em đã mù quáng, suýt chút nữa đánh mất bản thân mình.

_ "Nhật ký nữ đại gia"_

"Yeah! Đường Vực, chào mừng anh bước vào giấc mộng của em!"

Đường Vực nhắm nghiền hai mắt, trong đầu tưởng tượng vẻ mặt của Đường Hinh khi nói những lời này, hẳn là vừa thẹn thùng lại vừa bạo dạn, miệng cười ngọt ngào, để lộ má lúm đồng tiền xinh xinh, đôi mắt long lanh kiên định nhìn anh, vừa sinh động vừa tràn đầy sức sống.
Hình ảnh đó cứ ghim thẳng vào trong tâm tưởng của anh, không cách nào xua đi được.

Giờ anh đã tìm ra căn nguyên của những phiền muộn cùng ức chế từ mấy ngày hôm nay. Tâm trạng này, cảm xúc này chẳng khác gì tằm đang nhả tơ, mà ngọn nguồn lại chính là Đường Hinh. Cô càng rời xa anh thì kén tằm càng trở nên rõ ràng, chỉ cần thoáng liếc qua là có thể nhìn thấy.

Anh thích Đường Hinh sao?

Bắt đầu từ khi nào vậy? Anh thích cô bao nhiêu?

Cảm giác này rất mới mẻ, anh không cách nào hiểu được, vừa mông lung vừa mơ hồ, nhưng chỉ cần nghĩ tới suốt hơn một năm qua, cô luôn ở bên cạnh anh, lại bị anh ghẻ lạnh làm ngơ, giờ khi cô kiên quyết rời khỏi anh, anh đột nhiên hiểu ra tất cả.

Đường Hinh không phải chỉ mới thích anh từ mấy tháng này, mà cô đã thích anh từ hơn một năm trước, thậm chí còn trước cả đó nữa.

Rốt cuộc là từ khi nào, anh chẳng hề hay biết.

Suy nghĩ đó cứ như cây kim đâm vào tim anh, không cần nói cũng biết là đau đớn khôn xiết.

Đường Vực mở mắt ra, hít một hơi thật sâu rồi thở dài, đóng quyển sách lại rồi ngồi dậy. Anh xoay người cất cuốn sách vào vị trí trung tâm của tủ sách, nơi dễ thấy nhất. Ánh mắt anh lưu luyến ở gáy sách một chốc lát rồi mới xoay người rời đi.

Anh bước tới cửa, vặn tay nắm, "tạch" một tiếng…

Phòng làm việc chìm vào bóng tối. Bí mật mà Đường Hinh cất giấu trong cuốn sách lại như ánh rạng đông từ phía chân trời bên ngoài cửa sổ, đang từ từ chiếu rọi khắp mọi nơi.

Đường Vực đã một đêm không ngủ, tắm rửa qua loa, cạo râu, ăn một bữa sáng kiểu Tây đơn giản rồi đến thẳng công ty.

Cao Hằng theo thói quen luôn tới công ty sớm ít nhất 20 phút. Hôm nay anh ta tới sớm nửa tiếng đồng hồ, vừa mở cửa phòng làm việc đã thấy có người ngồi bên trong thì giật mình, vội nói: "Sếp tổng, sao hôm nay anh tới sớm thế."

Vẻ mặt Đường Vực có nét mệt mỏi, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, dù sao anh cũng còn trẻ, ngày thường lại rèn luyện cơ thể điều độ, thức đêm một hai lần cũng không quá ảnh hưởng. Anh tựa vào lưng ghế, nhìn về phía Cao Hằng nhàn nhạt nói: "Pha cho tôi cốc cà-phê."

Cao Hằng đáp: "Vâng."

Nói xong anh ta vội vàng ra ngoài pha cà-phê.

Rất nhanh sau đó Cao Hằng đã đem một ly cà-phê đen đi vào.

Đường Vực cúi đầu liếc nhìn rồi nói: "Bảo Giám đốc Đỗ mau ký hợp đồng gia hạn bản quyền bộ 'Nhất mộng tam thế', nhanh lên, đừng chần chừ nữa."

Cao Hằng đẩy mắt kính lên sống mũi, nói: "Vâng, tôi sẽ nhắn cho Giám đốc Đỗ luôn."

Đã tới giờ làm việc, Cao Hằng lập tức nhắn lại cho Giám đốc Đỗ, Giám đốc Đỗ cũng đồng ý, trong lòng cũng không thấy quá bất ngờ. Lục Chi Hành đã ký hợp đồng bản quyền "Dệt một giấc mộng cho anh" với Đường Hinh, nếu thành công thì độ hot của Đường Hinh sẽ tăng vọt, đến lúc đó bản quyền của "Nhất mộng tam thế" cũng sẽ tăng theo.

Đến lúc đó không chừng lại cả đống người tranh nhau mua.

Bây giờ ký hợp đồng gia hạn là cực kỳ thích hợp, dù sau này có không dựng thành phim thì chuyển nhượng trao tay cũng không bị thiệt.

Nghe nói gần đây Đường Hinh đã rời tổ dự án, cũng không tới công ty làm việc đúng giờ, Giám đốc Đỗ chờ tới giữa trưa mới gọi cho Đường Hinh.

Lúc ấy Đường Hinh đang chuẩn bị đưa Bánh Bao Cuộn tới cửa hàng thú nuôi để tắm rửa. Lúc trước cô đã thử tắm rửa cho Bánh Bao Cuộn một lần, kết quả là cậu nhóc quậy tung cả lên, hại cô vất vả gần chết, lần này để cho tiện, cô đưa nó tới cửa hàng thú nuôi tắm cho sạch sẽ.

Cô ôm Bánh Bao Cuộn vừa đóng cửa, vừa nhận cuộc gọi.

Trong điện thoại Giám đốc Đỗ nói rất chân thành, so với lần nói chuyện trước thì khách khí hơn rất nhiều. Đường Hinh nghe ông ta nói xong cũng không từ chối thẳng mà chỉ cười nói: "Giám đốc Đỗ, ông để tôi cân nhắc thêm một chút được không, cũng còn những 2-3 tháng nữa mà."

Giám đốc Đỗ cười đáp: "Tôi chỉ sợ lại bị người ta giành mất thôi."

Đường Hinh đi vào thang máy, suy nghĩ một chút, cảm thấy không chừng việc này có liên quan tới Đường Vực. Cô nhíu mày, từ tối hôm qua sau khi biết Đường Vực chưa từng đọc tiểu thuyết của mình, cô đã quyết định sẽ không bán bản quyền tiểu thuyết cho Thời Quang nữa.

Tối hôm qua Đường Vực đã khiến cô ngộ ra một điều, sự khác biệt của cô và anh thực sự quá lớn, sở thích của hai người hoàn toàn không giống nhau, dù có trải qua thêm mấy năm nữa, có lẽ anh cũng không hiểu được những suy nghĩ và tư tưởng của cô.

Bây giờ cô lại cảm thấy mình không hiểu được suy nghĩ của Đường Vực.

Anh muốn mua bản quyền tiểu thuyết của cô để làm gì? Định "ngâm" thêm mấy năm nữa à?

Cô tự cười nhạo mình rồi đáp: "Giờ tôi còn chưa suy nghĩ kỹ càng, để tôi cân nhắc cẩn thận đã, dù thế nào tôi nhất định sẽ cho ông một câu trả lời."

Đã nói tới nước này, Giám đốc Đỗ cũng không tiện nói gì thêm chỉ đáp: "Được thôi, được thôi."

Đường Hinh tới cửa hàng thú nuôi ở gần đó, đưa Bánh Bao Cuộn giao lại cho nhân viên, còn mình thì ngồi trên sô-pha lướt Weibo. Bây giờ Weibo của cô rộn ràng hơn trước nhiều, ngoại trừ fan sách luôn hỏi han về chuyện bản quyền của "Dệt một giấc mộng cho anh" thì còn có một bộ phận fan couple Lục Chi Hành – Đường Tâm, còn có một số người thắc mắc "Lắm tiền nhưng không ngu ngốc" là ai…

Cô đương nhiên không thể tiết lộ với mọi người rằng đây chính là em gái của Tổng giám đốc Đường, CEO của Thời Quang.

Ngẫm nghĩ một lúc, cô lại đăng một bài trên Weibo.

Đường Tâm V: Báo cho mọi người một tin tốt nha. Bản quyền bộ "Dệt một giấc mộng cho anh" tôi đã chính thức ký với đạo diễn Lục, hy vọng phim sẽ sớm ra mắt khán giả [icon mơ ước].

Cô thậm chí còn không dám tag Lục Chi Hành, sợ hội fan couple sẽ làm loạn.

Kết quả là, một lúc sau, toàn bộ bình luận đầu là…

"Đường tâm, sao lại không gọi là Lục papa nữa? Để tôi giúp cô tag @Lục Chi Hành V."

"Thực sự là bán cho Lục papa nha! Ngốc ghê!"

"Lục papa giỏi lắm nha! Nhanh quay phim đi mà! Mơ ước của fan sách nhiều năm nay cuối cùng đã thành hiện thực rồi!"

……

Đường Hinh: "……"

Cô sợ tới mức vội vàng rời khỏi trang chủ, đi xem qua mấy trang buôn dưa hóng thị.

Một lúc sau, lượt bình luận và lượt tag tăng vù vù. Cô nghi ngờ click vào xem thử, mới phát hiện Lục Chi Hành đã chia sẻ lại bài đăng Weibo của cô — Lục Chi Hành V: @Đường Tâm: Rất vui được hợp tác với Đường Tâm. Muộn nhất là giữa năm sau phim sẽ khai máy, mọi người có thể trông chờ rồi.

Bình luận bùng nổ…

"Tuyệt quá! Couple tôi ship hôm nay thả thính! Lót dép hóng hai người hợp tác! Chờ phim ra mắt!"

"Bây giờ chưa sinh tình cũng không sao, thời gian hợp tác dài như vậy, sau này có gì hay không cũng chưa biết mà."

"Mấy người nói Đường Tâm không xứng với đạo diễn Lục tự nhìn lại mình chút đi. Lúc trước đã có fan của biên kịch khác đăng ảnh của Đường Tâm, cô ấy vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp, da trắng nõn nà, nói là xinh như tiên nữ cũng không quá đâu!"

"Ảnh đâu? Tôi cũng muốn xem!"

……

Đường Hinh lướt Weibo, lại thấy hơi xấu hổ, đúng lúc này Lục Chi Hành gửi tin nhắn WeChat.

Lục Chi Hành: "Tôi thấy cô đăng bài trên Weibo thì tiện tay chia sẻ. Chờ tôi hoàn thành mấy việc còn dang dở bên này thì có thể tiến hành thành lập tổ dự án được rồi. Muộn nhất là giữa tháng sau."

Nhanh như vậy sao.

Cũng đúng thôi, anh ta đã có đoàn đội cố định rồi.

Đường Hinh vui vẻ trả lời: "Được, chờ anh thông báo, thời gian của tôi có thể thu xếp được."

Chờ Bánh Bao Cuộn tắm rửa, làm đẹp xong, chủ đề#Đường Tâm Lục papa lại leo lên hot search. Đường Hinh không rõ đây có phải là do ê-kip của Lục Chi Hành cố tình mua hot search để quảng bá cho phim hay không. Cô mím môi, lại lướt xem thì phát hiện có người đã đăng ảnh của cô.

Bức ảnh đó cô chụp cùng đoàn làm phim của Thời Quang, trong ảnh có không ít người, có cả đạo diễn, biên kịch cùng diễn viên.

Cô đứng ở ngoài lề hàng đầu tiên, bị người ta đóng dấu khoanh tròn trên ảnh, trong ảnh cô đang nhìn ống kính cười ngọt ngào…

Đường Hinh cắn môi nhìn chằm chằm bức ảnh kia. Thực ra lúc chụp bức hình này, Đường Vực cũng có ở đó, chẳng qua anh không chụp ảnh cùng mọi người.

Bây giờ fan cũng thật xuất sắc, một khi đã muốn tìm ra ai đó thì dù có muốn trốn cũng không trốn được.

Đường Hinh cũng không có ý định thiết lập hình tượng gì, không có thói quen khoe ảnh cá nhân trên Weibo. Đối với cô, sự phân định giữa thế giới thật và thế giới ảo tương đối rõ ràng, cô thích chia sẻ cuộc sống cá nhân của mình với bạn bè trên WeChat hơn.

Cô thoát Weibo, không xem thêm nữa.

Lúc Đường Vực lên Weibo xem tin tức cũng đúng lúc Cao Hằng đang báo cáo lại tình hình bên Giám đốc Đỗ: "Cô Đường nói cô ấy muốn cân nhắc thêm."

Đường Vực liếc nhìn màn hình máy tính, cau mày rồi hỏi: "Cô ấy muốn cân nhắc bao lâu?"

"Chưa nói ạ…"

Đường Vực nhìn Đường Tâm và Lục Chi Hành cùng đăng thông báo trên Weibo, càng nhìn càng thấy ngứa mắt, càng xem càng thấy bực, anh hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Đem triệt tiêu cái hot search trên Weibo đi."

Cao Hằng còn chưa kịp lên Weibo, không hiểu hỏi lại: “Xoá cái nào ạ?”

Đường Vực: “Tự cậu xem đi.”

Cao Hằng: “… Vâng”

Cao Hằng vừa rời khỏi phòng của Đường Vực đã lập tức lôi điện thoại ra xem, xem xong thì liền hiểu ra, ra là muốn xoá hot search của cô Đường và đạo diễn Lục.

Không lâu sau đó, chủ đề về Đường Tâm trên Weibo đã bị xoá sạch.

Tối hôm đó, Đường Vực mặc một bộ đồ ở nhà đơn giản màu đen, dựa vào sô-pha trong phòng khách, cái sô-pha bị Bánh Bao Cuộn cào nát đã được thay bằng cái mới.

Anh mở khung chat với Đường Hinh. Đoạn tin nhắn cuối cùng giữa hai người kết thúc bằng cái icon kiêu ngạo quay lưng đi của Đường Hinh. Anh càng nhìn cái icon kia thì càng thấy ghét, dường như nó muốn nhắc nhở anh rằng giờ đây Đường Hinh đối xử với anh xa cách bao nhiêu, không thèm quay lưng lại nhìn anh.

Cũng giống như lần trước, Đường Vực suy nghĩ lâu lắc cũng không biết phải mở lời như thế nào, dù nói gì cũng thấy không ổn.

Nhưng anh cũng không muốn tiếp tục bế tắc như thế này.

Một lát sau.

Anh gửi thẳng cho cô một cái bao lì xì*.

* Chú thích: Một chức năng trong WeChat cho phép người dùng gửi tiền cho nhau.

Ngẫm nghĩ một hồi lại gửi thêm cái nữa.

Rồi lại gửi.

Đợi một lúc lâu…

Nữ đại gia: “……”

Chương 28: Dê con béo múp Tiểu Đinh Đinh lại tới r ồi kìa!

EDITOR: HANNAH

Đường Vực muốn dùng ti ền bạc để lấy lòng tôi sao? Tôi tuyệt đối không khuất phục.

Tôi vừa có ti ền vừa có chân tình. Còn anh ta lại chỉ có ti ền.

_ "Nhật ký nữ đại gia"_

Đường Hinh ng ồi bệt trên thảm, trừng mắt nhìn ba cái bao lì xì hiển thị trên màn hình điện thoại, không thể hiểu nổi Đường Vực đang muốn làm gì. Từ lúc cô bỏ ghim khung chat với Đường Vực, khung chat này vẫn trôi xuống tận dưới, bị cô ngó lơ.

Mười phút trước, cô còn đang mải vừa chuyển kênh TV tìm show giải trí vừa ăn hoa quả, khung chat kia vốn chìm tít phía dưới đột nhiên nhảy lên, hiển thị tin nhắn mới.

Cô suýt chút nữa đánh rơi cả điện thoại, may mà còn bắt lấy kịp.

Cuối cùng, cô chỉ trả lời bằng một dấu "?", cô muốn xem anh định làm gì.

Không ngờ, Đường Vực lại gửi tiếp một cái bao lì xì, Đường Hinh chớp chớp mắt.

… Chắc không phải bị hack tài khoản đấy chứ?

Đường Vực ngả vào ghế sô-pha, hai chân duỗi thẳng, tay phải c ầm điện thoại để trên đùi, tư thế có vài ph ần lười nhác nhưng sắc mặt lại cực kỳ căng thẳng. Sao Đường Hinh không nhận bao lì xì? Sao không nói gì cả?

Anh nhíu mày khó hiểu. Chẳng phải cô ấy thích nhất là nhận bao lì xì sao? Chẳng phải mỗi l ần được nhận bao lì xì đ ều rất vui vẻ sao? Sao bây giờ lại không nhận?

Một lát sau, anh bắt đầu gõ tin nhắn.

Đường Hinh trừng mắt nhìn dòng chữ hiển thị trên khung chat "Đối phương đang nhập nội dung tin nhắn…", cô còn đang tưởng anh sẽ lại không nhắn gì như lần trước thì đột nhiên điện thoại báo có tin nhắn mới.

Đường Vực: "Sao không nhận bao lì xì?"

Đường Hinh: "……"

Vì sao cô lại phải nhận bao lì xì của anh?

Trước đây anh chưa từng gửi bao lì xì cho cô, giờ hai người đã thành ra như vậy, tự dưng gửi bao lì xì cho cô là có ý gì?

Vì cảm thấy mình có lỗi với cô nên áy náy sao?

Bất kể là vì lý do gì, Đường Hinh đều không muốn để tâm tới anh nữa, anh ta định coi cô là cái gì chứ?

Trong lòng bừng bừng lửa giận, cô nhanh chóng nhắn mấy icon gửi đi, sau đó quăng điện thoại lên sô-pha, ôm gối mặc kệ anh!

Nữ đại gia: [đầu heo][nắm đấm][mỉm cười][bye bye]!

Đường Vực: "……"

Đường Vực chưa từng bị người ta từ chối phũ phàng như thế bao giờ. Anh thậm chí còn có thể mường tượng ra vẻ mặt của cô lúc này, chắc chắn là rất quả quyết quay lưng lại với anh, không thèm đếm xỉa gì tới anh.

Ngay cả liếc mắt nhìn anh cũng không thèm luôn.

Anh nhìn chằm chằm mấy cái icon kia thật lâu, lại dựa vào sô-pha, nhíu mày nhìn trần nhà đăm đăm một hồi, đưa tay xoa huyệt thái dương. Anh không gửi thêm tin nhắn nào nữa, dù có gửi thêm thì cô cũng không thèm trả lời anh.

Ít ra giờ anh đã hiểu ra nhiều chuyện…

Hình vẽ người bạn trai không có khuôn mặt kia chính là anh.

Người bị mắng là óc heo cũng là anh.

Tất cả đều là anh.

Đường Hinh ngồi trên thảm xem show cả buổi tối, cười đủ rồi mới cầm điện thoại trên sô-pha ra xem. Đường Vực không nói gì thêm, khung chat với anh cũng bị những tin tức khác đè xuống.

Cô mím mím môi rồi thở dài.

Tình yêu thật sự khiến con người ta trở nên đa sầu đa cảm. Khi anh quan tâm tới cô, cô không vui, khi anh không quan tâm tới cô nữa, cô lại càng không vui.

Dù cho cô có tung tăng vui vẻ cả một ngày trời, nhưng chỉ cần anh xen vào một giây đồng hồ thôi, lập tức có thể điều khiển được cảm xúc của cô, khiến tâm trạng cô tụt dốc không phanh.

Cô rất ghét bản thân mình lúc này.

*****

Ngày hôm sau, Đường Hinh đi mua một cái túi mới, nhưng vẫn không thấy vui lên.

Sáng sớm thứ ba, cô lái xe tới cửa hàng của Vưu Hoan, cũng không gửi tin nhắn báo trước.

Vưu Hoan vừa mở cửa hàng thì đã nghe thấy tiếng động cơ xe từ phía sau. Đường Hinh lái xe tiến lại gần, phanh gấp lại ngay trước cửa hàng. Cửa xe vừa mở ra, nữ đại gia cầm theo túi xách mới tinh giá mấy vạn tệ bước xuống, dựa vào cửa xe, cởi kính râm, tươi cười rạng rỡ, nói: "Ha, chị Hoan, em tới trông cửa hàng cho chị đây! Không chào đón em à?"

Vưu Hoan: "……"

Cái bộ dáng muốn "chặt chém" khách hàng này, thực sự quá nồng nặc mùi tiền rồi.

Cũng không biết hôm nay có con dê béo nào xúi quẩy bị thọc tiết không nữa.

Vưu Hoan dựa vào cửa kính, tay nghịch lọn tóc dài, dáng vẻ cực kỳ quyến rũ, nhếch môi cười, nói: "Đương nhiên là hoan nghênh rồi."

Đường Hinh vui vẻ xoay người bế Bánh Bao Cuộn, đóng cửa xe, bĩu môi nói: "Tớ còn chưa kịp ăn sáng đâu."

Vưu Hoan quay lưng về phía cô, xua tay nói: "Tự gọi cơm hộp đi, cậu cũng không báo trước là sẽ đến nên mình chẳng chuẩn bị gì."

"Được rồi." Đường Hinh lấy điện thoại ra gọi cơm hộp, quay đầu lại xem xét cửa hàng, nói: "Gần đây sao không thấy chị Khúc Vi tới? Còn cả cô bé trông cửa hàng cho cậu cũng lâu rồi không thấy nữa?"

Khúc Vi mà Đường Hinh nói tới chính là đối tác của Vưu Hoan. Vưu Hoan quẳng túi xách để lên quầy, cúi đầu sắp xếp lại giấy tờ, miệng nói: "Lúc trước trong nhà chị ấy có chuyện, mấy ngày nay vì chuyện đơn đặt hàng lễ phục mà phải ra nước ngoài một chuyến, chắc phải sau 01/05 mới về." Cô dừng lại một chút rồi lại nói: "Cô bé nhân viên xin thôi việc rồi, còn chưa thuê được người mới."

Đường Hinh à một tiếng rồi nói nhỏ: "Cậu với chị Khúc Vi có yêu cầu gì đặc biệt à? Tìm nhân viên có dễ không?"

"Mình có yêu cầu cao à? Đâu có đâu." Vưu Hoan vui vẻ đáp: "Chỉ cần khéo mồm khéo miệng, vững vàng không luống cuống, đừng bị mấy vị tiểu thư kia lườm cho sợ chết khiếp không dám hét giá, nếu không thì tớ kinh doanh làm sao có lãi."

Đường Hinh cười tủm tỉm nói: "Tiền lương thấp quá chứ nếu không mình đã tới làm rồi."

Vưu Hoan hừ một tiếng rồi nói: "Thôi đi, mình không mời nổi cậu đâu, biên kịch nổi tiếng tương lai chứ đùa à!"

"Hahahahaha!"

"……"

Đường Hinh giải quyết xong bữa sáng, vỏ hộp vẫn còn vứt lung tung trên quầy, Vưu Hoan nhìn thấy thì nói: "Không định giữ dáng à? Ăn nhiều thế không sợ tăng cân à?"

Đường Hinh gắp một miếng sủi cảo tôm, ồm ồm nói: "Mình đang thất tình, muốn ăn nhiều một chút cũng chẳng sao."

Vưu Hoan tựa lưng vào quầy, cúi đầu nhìn cô, nhướng mày nói: "Có muốn chị đây đem cậu ra ngoài chơi, tìm mấy anh đẹp giai không?"

"Đẹp trai bằng Đường Vực không?"

Vưu Hoan trợn mắt đáp: "Đẹp như Đường Vực thì đào đâu ra, may ra thì da có trắng hơn một chút, chứ những thứ khác thì kém hơn vài phần."

Người như Đường Vực bất kể là khuôn mặt hay vóc dáng đều là "hàng xịn", huống hồ người ta còn là CEO tài sản lên tới cả chục tỷ, làm như dễ kiếm lắm ý. Nếu Vưu Hoan thực sự có thể quen người đàn ông sáng giá nào như vậy thì cô đã đổi đời từ lâu rồi.

Đường Hinh xiên miếng sủi cảo tôm, hừ một tiếng rồi nói: "Tớ không đi, tớ thà ở lại trông cửa hàng chờ dê béo dẫn xác đến còn hơn.

Vưu Hoan dùng ngón trỏ dí lên trán cô nói: "Vô dụng."

Đường Hinh cũng không giận, ăn no xong thì đi đi lại lại trong cửa hàng cho tiêu cơm, nhưng chờ cả buổi cũng chẳng thấy con dê béo nào mò đến. Cả buổi chiều nhàn rỗi nhàm chán, cô đành dùng máy tính của Vưu Hoan để lên Weibo, nhân tiện share lại bài give away, vừa mới share xong thì điện thoại báo có tin nhắn WeChat.

Đường Đinh Đinh gửi tới một icon mắt long lanh, nói: "Đường Tâm, cô đang ở đâu thế? Giờ có rảnh không?"

Hai mắt Đường Hinh lập tức sáng lên, trong mắt cô bây giờ Đường Đinh Đinh chẳng khác gì dê con béo múp, vội vàng hỏi: "Tôi đang ở cửa hàng của Vưu Hoan, cô muốn tới không?"

Đường Đinh Đinh: "……."

Sao cô lại cảm thấy mấy lời này của Đường Hinh có âm mưu đằng sau nhỉ?

Đường Hinh chắc chắn lại muốn xin cô ít "tiết" rồi! (Lời của editor: mọi người chắc đều biết món tiết canh nhỉ hí hí)

Đường Đinh Đinh chuẩn bị tâm lý vững vàng, nhắn tin trả lời: "Tôi đã mua một ít sách của cô để đem tặng nhưng chưa có chữ ký của cô, tôi mang qua chỗ cô để cô ký giúp tôi được không?"

Vốn dĩ biên tập viên muốn để Đường Hinh ký tặng một số bộ sách nhưng không ngờ sách bán rất chạy, Đường Hinh còn chưa kịp ký tên, sau đó thì cô cũng lười nên chuyện này cũng bỏ luôn. Cô vuốt ve Bánh Bao Cuộn đang nằm trên đùi, cười giảo hoạt, nhắn tin trả lời: "Vậy cô tới đi, tôi ký giúp cho, ký nhiều quyển cũng không sao."

Vưu Hoan liếc nhìn cô, thấy cô cười gian như vậy thì không nhịn được hỏi: "Cậu có chuyện gì mà cười đắc ý thế?"

"Dê béo Đinh Đinh lại muốn tới đây rồi!"

Đường Hinh đặt Bánh Bao Cuộn sang một bên, hưng phấn đứng lên. Bánh Bao Cuộn được thả ra lập tức nhảy lên quầy.

"… Cậu nói ai cơ?"

"Là Đường Đinh Đinh đó."

Vưu Hoan: "……"

Lúc này Vưu Hoan mới nhớ ra, Đường Đinh Đinh chính là vị đại tiểu thư đi xe Maserati bị Đường Hinh tàn nhẫn "cắt tiết" những hai lần — là em gái của Đường Vực.

Cũng tốt thôi, anh nợ em trả.

Xem ra đây cũng là nghiệt duyên.

Đường Hinh xoa tay hầm hè đứng lên, chờ gần một tiếng đồng hồ mới thấy chiếc Maserati đỏ của Đường Đinh Đinh đỗ trước cửa, Đường Hinh

lập tức cười khúc khích chạy ra ngoài nghênh đón.

Lần này Đường Đinh Đinh chỉ tới một mình, cô vừa xuống xe đã thấy Đường Hinh, liền cười rạng rỡ: "Đường Tâm."

Chào hỏi xong, Đường Đinh Đinh ôm cả một chồng sách ra khỏi xe, đều là bộ "Dệt một giấc mộng cho anh" bản mới tinh.

Đường Hinh thấy trên xe vẫn còn sách thì hơi ngạc nhiên, vội lại giúp một tay, nói: "Đại tiểu thư à, sao cô mua lắm thế?"

"Chỗ này là 35 bộ." Đường Đinh Đinh đưa sách lại cho Đường Hinh, nói tiếp: "Trong xe vẫn còn nhưng không nhớ còn bao nhiêu. Tiện thể thì mua nhiều một chút, tôi đem tặng bạn bè với bạn cùng lớp mỗi người một quyển."

"… Cảm ơn cô nha."

Nếu Đường Đinh Đinh là fan của cô thì nhất định xứng đáng là fan cứng, nhiệt tình ủng hộ cho cô thế mà.

Đường Hinh lại ôm một chồng sách nữa, quay lại nhìn Đường Đinh Đinh, đột nhiên hỏi: "Cô đã đọc chưa?"

Đường Đinh Đinh vui vẻ đi vào trong cửa hàng, cũng không ngẩng đầu lên, miệng đáp: "Đọc rồi. Từ lúc cô với anh tôi cùng lên hot search thì tôi đã dùng điện thoại lên trang web đọc truyện rồi. Rất hay, tôi rất thích." Cô vừa nói vừa để sách lên bàn trà, vuốt vuốt lại mái tóc rồi quay lại nhìn Đường Hinh, nói: "Tôi thấy bản quyền bị 'ngâm' ở Thời Quang những bốn năm mà không được chuyển thể cũng phí quá đi."

Đường Hinh cúi đầu mỉm cười, nói: "Cũng không có gì đáng tiếc, giờ có thể được đạo diễn Lục giúp chuyển thể là tốt rồi."

Đường Đinh Đinh suy nghĩ rồi thở dài, nói: "Cũng đúng, đây cũng không phải loại sách yêu thích của anh trai tôi, nếu không đã không 'ngâm' lâu thế mà không quay phim."

… Cô tới đây để xát muối vào tim tôi hả?

Đường Hinh nhìn Đường Đinh Đinh rồi lại nhìn chồng sách trên bàn, ngồi bệt xuống thảm, mở ra một quyển sách rồi hỏi: "Ký gì bây giờ?"

Đường Đinh Đinh ngồi đối diện cô, nói: "Ký gì cũng được, cô muốn ký gì thì ký thôi."

Đường Hinh cầm bút gõ gõ lên trang lót, nắn nót viết mấy lời chúc phúc, còn không quên dụ dỗ Đường Đinh Đinh: "Cô muốn xem quần áo không? Lần này chị Hoan nhập nhiều hàng mới lắm, tôi ngồi đây ký, cô cứ đi xem loanh quanh đi."

Đường Đinh Đinh: "… Hôm nay tôi không có hứng thú xem quần áo."

Muốn "cắt tiết" cô à, đừng mơ!

Đường Hinh: "……."

Cô ký xong một loạt sách, Đường Đinh Đinh chụp ảnh lại, còn chụp một bức ảnh Đường Hinh đang cúi đầu ký tên. Đường Đinh Đinh cũng rất biết quảng cáo, đăng ảnh lên WeChat cùng caption: "Sách do Đường Tâm đặc biệt ký tặng, ai muốn giơ tay!"

Rất nhiều người bình luận nói muốn.

Đường Đinh Đinh lướt xem qua, thấy Hoắc Thần Đông cũng bình luận, còn gửi tin nhắn riêng cho cô: "Em đang ở cùng Đường Tâm à? Em quen cô ấy từ khi nào thế?"

Đường Đinh Đinh trả lời: "Ừm, em tới cửa hàng tìm cô ấy, quen cô ấy ở cửa hàng."

*****

Trụ sở công ty Thời Quang

"Cửa hàng?" Hoắc Thần Đông đang ngồi đối diện Đường Vực, nhíu mày hỏi: "Đường Hinh có mở cửa hàng gì à?"

"Sao cơ?" Đường Vực dời mắt khỏi tập tài liệu, ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Thần Đông, ý bảo anh ta nói tiếp.

Hoắc Thần Đông đưa điện thoại cho Đường Vực xem rồi nói: "Cậu tự xem đi. Đường Đinh nói em ấy đang tới cửa hàng tìm Đường Tâm, còn đăng bài trên WeChat hỏi ai muốn có sách ký tặng. Đường Hinh mở cửa hàng từ khi nào thế? Sao tôi lại không biết?"

Đường Vực cúi đầu xem lướt qua, còn vào xem bài đăng của Đường Đinh Đinh, thấy ảnh Đường Hinh đang ký tên thì khựng lại một chút, trả điện thoại lại cho Hoắc Thần Đông, rồi cầm điện thoại của mình, nói: "Là cửa hàng của bạn cô ấy, một tiệm quần áo nhỏ."

Nói xong anh trực tiếp gọi điện thoại cho Đường Đinh Đinh.

Đường Đinh Đinh đang lướt xem điện thoại, thấy có cuộc gọi đến thì giật mình, vội vàng nhận cuộc gọi, hỏi: "Anh, có việc gì thế?"

Đường Hinh nghe thấy thì tay khựng lại, ngẩng đầu nhìn Đường Đinh Đinh.

Đường Vực dựa vào lưng ghế, tư thế có vài phần biếng nhác, điềm nhiên nói: "Bảo cô ấy ký tặng cho anh một quyển."

Anh muốn xem xem bây giờ đây, cô sẽ nhắn gửi gì cho anh.

"Hả?" Đường Đinh Đinh kinh ngạc, hỏi lại: "À, được thôi, nhưng lần trước anh bảo anh đã có rồi còn gì?"

Cô nhớ rất rõ lần trước anh bảo anh đã có sách rồi.

"Là bản cũ, không giống bản này."

"À vâng."

Cúp điện thoại, Đường Đinh Đinh cười tủm tỉm nhìn Đường Hinh, nói: "Anh tôi bảo cô ký tặng cho anh ấy một quyển với."

Đường Hinh vẫn đang dựng lỗ tai nghe lén: "……"

Tim cô như khẽ run lên trong lồng ngực, cụp mắt nhìn trang lót còn đang trống. Liệu có phải Đường Vực đã xem quyển sách kia rồi không? Thế nên tối qua anh mới gửi bao lì xì cho cô, bây giờ lại muốn cô ký tặng sách?

Anh chắc chắn đã xem quyển sách đó rồi.

Đường Đinh Đinh nhìn Đường Hinh đang sững người, nghi hoặc hỏi: "Cô sao thế?"

Đường Hinh lấy lại tinh thần, cười tươi, nói: "Không sao, sếp tổng muốn tôi ký tặng à? Không vấn đề, để tôi ký cho."

Cô nghiến răng nghiến lợi cúi đầu, xoạt xoạt vẽ lên trang lót hình một cái đầu heo, sau đó để sách trước mặt Đường Đinh Đinh, nghiêng đầu cười nói: "Được rồi đó, cô mang về cho anh ấy đi."

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô trợn mắt há hốc mồm nhìn cái hình đầu heo to đùng kia.

Chương 29: [Phần I] Nhà mình có điều kiện mà, cứ để cô ấy "cắt cỏ" mấy trăm lần cũng chưa phá sản được đâu

EDITOR: HANNAH

Nói chung là để trưởng thành thì có những dấu mốc nhất định phải vượt qua, thất tình chính là một trong số đó.

Đường Vực, có những lúc em cảm thấy rất biết ơn anh.

_ "Nhật ký nữ đại gia"_

Trong quan niệm của Đường Đinh Đinh, Đường Vực vẫn luôn được phụ nữ yêu mến và ngưỡng mộ, từ nhỏ tới lớn, cô chưa từng thấy người con gái nào dám nói với anh một câu thiếu tôn trọng, chứ đừng nói tới chuyện mắng.

Thế mà bây giờ Đường Hinh lại đang mắng anh trai cô là đồ óc heo sao?

Sao lại thế được?

Cô sợ hãi nhìn Đường Hinh, mặt đầy vẻ thảng thốt, miệng lắp bắp: "Vì sao… lại là hình đầu heo thế?"

Đường Hinh vẫn cười tủm tỉm đáp: "Vì tôi muốn vẽ tặng anh ấy một cái hình đầu heo thôi."

Thực ra cô còn muốn viết thêm vào bên cạnh một chữ "Lượn" nhưng sợ doạ dê con béo chạy mất nên đành thôi.

Đường Đinh Đinh vẫn sững người, không nói được câu nào.

Đường Hinh lại tiếp tục ký tên lên mấy quyển sách còn lại, như thể chuyện chẳng liên quan gì tới mình.

Đường Đinh Đinh ngẫm nghĩ lại, cảm thấy chuyện này có liên quan tới

chuyện bản quyền. Cô biết quan hệ giữa Đường Hinh và anh trai mình không chỉ đơn thuần là cấp trên với nhân viên, dù sao thì cô ấy cũng giúp anh trai theo đuổi Minh Chúc, giữa họ còn có tình nghĩa đồng chí bền chặt, nhưng dù thế cũng không thể không kiêng dè gì chứ!

Cô chỉ vào hình đầu heo, nhíu mày nói: "Đường Tâm, cô làm thế này không sợ bị anh trai tôi đuổi việc à? Anh ấy dữ dằn lắm đó."

Đường Hinh lại ngẩng đầu lên, chống bút lên má, chớp chớp mắt nói: "Thực ra, mấy ngày trước tôi đã nói với anh ấy rằng tôi muốn xin thôi việc rồi."

"Hả?" Đường Đinh Đinh lại hoảng hồn lần nữa, vội vàng hỏi: "Sao lại thế?"

"Tôi muốn gia nhập đoàn làm phim. Đạo diễn Lục đã mời tôi tham gia vào tổ biên kịch."

"……."

Đường Đinh Đinh sững người một lúc rồi ấp úng nói: "Nói cũng phải, dù sao cô cũng là tác giả nguyên tác, được gia nhập tổ biên kịch cũng là chuyện tốt, có thể lôi kéo fan sách, nhưng mà…" Cô lại liếc nhìn hình đầu heo kia rồi nói tiếp: "Cô ôm bản quyền chạy mất, còn xin thôi việc, lần trước trên Weibo mọi người đều nói Đường papa thật tội nghiệp, giờ nghĩ lại, tôi cũng thấy anh trai mình rất đáng thương. Thật đó, nghĩ thế nào tôi cũng cảm thấy như anh mình bị cô vứt bỏ vậy…"

Nhưng có phải thế đâu nhỉ! Tự do mua bán mà, có gì mà đáng thương chứ!

Hơn nữa, anh trai cô lại không thích Đường Hinh, anh ấy thích Minh Chúc mà!

Đường Hinh: "……"

Cô vứt bỏ Đường Vực? Rõ ràng là Đường Vực từ chối cô mà, không phải à?

Đường Hinh thấy hôm nay Đường Đinh Đinh chắc chắn sẽ không hiến cho mình tí "tiết" nào, mà thực ra tới đây để xát muối vào tim cô thì đúng hơn. Cô giận dỗi bĩu môi, ký quyển sách cuối cùng, "bạch" một tiếng để lên trên

cùng của chồng sách, mỉm cười với Đường Đinh Đinh, nói: "Ký xong hết rồi, cô không định mua quần áo hả?"

Đường Đinh Đinh lập tức nâng cao tinh thần cảnh giác, kiên định lắc đầu đáp: "Hôm nay không mua, hai hôm trước vừa cùng Thẩm Phỉ dạo phố mua rất nhiều rồi."

Cô biết ngay là Đường Hinh muốn "cắt tiết" mình mà, hôm nay tuyệt đối không thể để cho cô ấy được như ý.

Đường Hinh mất hứng dựa vào ghế sô-pha, nói: "Được rồi, không mua thì thôi."

Đường Đinh Đinh xem qua mấy quyển sách mà Đường Hinh vừa ký tặng, thấy mỗi quyển đều viết mấy lời chúc phúc thông thường, ngoại trừ quyển dành cho anh trai cô lại vẽ một hình đầu heo. Cô lại nhìn Đường Hinh, không nhịn được hỏi: "Có phải cô và anh trai tôi cãi nhau không?'

Đường Hinh cười nhạt, đáp: "Không có đâu, anh ấy là ông chủ còn tôi chỉ là một biên kịch tiểu tốt, tôi sao dám gây lộn với anh ấy chứ."

Đường Đinh Đinh chỉ vào quyển sách, hơi giận nói: "Thế sao cô lại vẽ cho anh ấy cái hình này?"

"Cô không đưa cho anh ấy cũng được mà."

"……"

Đường Đinh Đinh nhất thời nghẹn lời, cô không có cách nào tưởng tượng được khi anh mình nhìn thấy cái hình đầu heo to đùng này sẽ phản ứng như thế nào.

Đường Hinh cũng không muốn nói về Đường Vực nữa, hôm nay không "làm thịt" được dê con béo, còn để nó đâm thọc mình, cô đứng lên ôm lấy chồng sách, cúi đầu nhìn Đường Đinh Đinh nói: "Tôi giúp cô để sách ra xe nhé?"

Đây là đang đuổi khéo sao?

Đường Đinh Đinh phồng má, có hơi tức giận.

“Được.”

Cô thầm hừ một tiếng trong lòng rồi cũng ôm lấy chồng sách.

Hai người để sách vào trong cốp xe. Đường Đinh Đinh nhìn Đường Hinh, rầu rĩ nói: “Tôi về đây. Cảm ơn cô, Đường Tâm.”

Đường Hinh mỉm cười nói: “Được rồi, hoan nghênh cô lần sau lại tới mua quần áo nha.”

Đường Đinh Đinh: “……”

Đường Hinh nghĩ nghĩ một chút rồi lại nói: “Cô giúp tôi tuyên truyền, lại còn mua nhiều sách như vậy, lần sau tôi sẽ mời cô ăn cơm. Đợi hôm nào chị Hoan được nghỉ, chúng ta cùng ra ngoài chơi.”

Hai mắt Đường Đinh Đinh lập tức sáng lên, vui vẻ nói: “Được nha được nha.”

Gần đây cô đang buồn chán muốn chết nha.

Đường Hinh tiễn Đường Đinh Đinh xong thì lại quay vào trong cửa hàng. Đối diện với Vưu Hoan, cô ủ rũ nói: “Hôm nay dê con không cho tớ ‘làm thịt’, chán quá đi mất.” Cô nói xong thì nằm bẹp trên sô-pha, rồi lại ngó loanh quanh, không biết Bánh Bao Cuộn đã chạy đâu mất rồi.

Vưu Hoan vui vẻ cười nói: “Đã biết cậu có ý định ‘cắt tiết’, cô ấy đâu có ngu mà chủ động chìa cổ ra chứ.”

Đường Hinh thở dài, đứng dậy đi tìm Bánh Bao Cuộn.

Cuối cùng, tìm thấy Bánh Bao Cuộn đang cuộn tròn trên ghế đệm trong phòng thử đồ, ngủ ngon lành.

*****

Buổi tối, Đường Vực ăn cơm xong thì về nhà họ Đường, đi vào phòng khách không thấy Đường Đinh Đinh đâu, chỉ thấy bà Tăng Uyển đang ngồi xem phim. Quay lại thấy con trai đã về thì khẽ quở trách: “Cũng không biết đường về sớm một chút, cả nhà đã ăn cơm xong rồi. Con ăn gì

chưa?"

Đường Vực cầm chìa khoá xe trong tay, nhìn lên tầng trên, nhàn nhạt nói: "Hôm nay con phải làm thêm giờ, đã ăn rồi. Đường Đinh Đinh đâu ạ?"

"Nó á, đang ở trên nhà, nói muốn làm cái gì tặng quà gì đó." Bà Tăng Uyển lắc đầu, lại thở dài, nói: "Sắp tốt nghiệp tới nơi rồi, cả ngày cũng chẳng tìm việc làm. Hỏi nó tốt nghiệp xong có muốn vào công ty làm không, nó bảo chưa biết, cả ngày chỉ biết chơi thôi."

Tặng quà?

Đường Vực nhớ ra chuyện Đường Hinh mới share bài quảng cáo give away. Anh đút tay vào túi quần, không quá để ý đến chuyện việc làm của Đường Đinh Đinh, dù cho cả đời này con bé không làm việc, chỉ biết tiêu tiền cũng chẳng vấn đề gì, vui vẻ là được.

Anh xoay người đi lên cầu thang, nói: "Để con lên xem thử."

Bà Tăng Uyển nhìn theo bóng dáng anh, khuyên nhủ: "Con thử hỏi nó xem, tốt nghiệp xong có muốn tới công ty làm việc không, sắp xếp cho nó một vị trí."

Đường Vực dạ vâng rồi đi lên tầng.

Cửa phòng Đường Đinh Đinh khép hờ, cô đang ôm một cái gối ngồi trên thảm, nghiêm túc nhìn chằm chằm màn hình máy tính, hai mày hơi nhíu lại, như gặp phải chuyện gì khó khăn, vừa nghe tiếng gõ cửa đã vội ngẩng đầu lên nhìn.

Thấy là Đường Vực, hai mắt đầy vẻ mong chờ hỏi: "Anh, anh biết give away trên Weibo phải làm thế nào không?"

Phòng của Đường Đinh Đinh là kiểu phòng công chúa điển hình, rèm cửa sổ cùng ga trải giường đều là màu hồng nhạt, từ lúc bắt đầu trưởng thành, Đường Vực rất ít khi vào trong phòng của cô. Anh bước vào trong, đứng phía sau lưng cô, nhìn đống sách vứt trên ghế sô-pha, rồi lại quét mắt nhìn về phía màn hình máy tính, lạnh nhạt đáp: "Không biết."

Đường Đinh Đinh thở dài, hơi thất vọng, nói: "Để em tra Baidu."

Đường Vực tiện tay nhặt một quyển sách trên sô-pha, giở xem qua, thấy trên trang lót là những lời chúc phúc bình thường, anh cúi người, nhìn Đường Đinh Đinh, thản nhiên hỏi: "Quyển nào là của anh?"

"A…" Tay cầm con chuột của Đường Đinh Đinh bỗng khựng lại, liếc nhìn chồng sách, hơi chột dạ đáp: "Anh lấy quyển nào cũng được."

Quyển đặc biệt ký tặng cho anh cô đã nhét xuống dưới cùng rồi.

Đường Vực ngồi xuống sô-pha, quẳng quyển sách kia sang một bên, lại lật một quyển khác, hỏi lại: "Là quyển nào?"

Đường Đinh Đinh thầm thì: "Em sợ anh xem xong sẽ tức giận."

Đường Vực hơi nheo mắt, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng. Xem xong sẽ tức giận? Đã thế anh càng phải xem cho bằng được. Anh không nói gì lật giở từng quyển một ra xem. Đường Đinh Đinh thấy thế thì cắn môi, bò dậy, rút một quyển ở dưới cùng ra, đưa cho anh, nói: "Đây, là quyển này…"

Đường Vực nhìn lướt qua rồi nhận lấy nhưng không mở ra xem ngay.

Đường Đinh Đinh nín thở nhìn anh.

Đường Vực lười nhác dựa vào lưng ghế, liếc nhìn Đường Đinh Đinh, dưới cái nhìn vừa mong chờ vừa thấp thỏm của cô mở sách ra xem. Lúc ánh mắt chạm đến hình vẽ đầu heo kia, sắc mặt lập tức đen xì, lông mày nhíu chặt, thần sắc cực kỳ lạnh lùng.

Anh nheo mắt nhìn trang lót, như thể muốn xuyên thủng trang sách vậy.

Thật đáng sợ…

Đường Đinh Đinh hơi rụt người, cô chưa từng thấy sắc mặt của anh mình khó coi như bây giờ.

"Anh…"

Cô thận trọng lên tiếng.

Đường Vực gập mạnh quyển sách "bụp" một tiếng, quay mặt sang một bên, hơi thở nặng nề, áo sơ-mi bám chặt vào lồng ngực như bạnh ra một chút, xem ra là cực kỳ tức giận rồi. Đường Hinh dám mắng anh là đồ óc heo hết lần này tới lần khác.

Bất kể là chỉ số thông minh hay ngoại hình của anh đều vô cùng xuất chúng, sao mà lại là đồ óc heo được?

Quai hàm bạnh ra, anh quay lại nhìn Đường Đinh Đinh, cố gắng nén giận hỏi: "Cô ấy còn nói gì nữa không?"

Đường Đinh Đinh nuốt nước bọt, cúi đầu nói nhỏ: "Cô ấy còn muốn bảo anh lượn đi…"

Đường vực: "……"

Bỗng nhiên anh bật cười thành tiếng, nhưng tiếng cười cực kỳ lạnh lùng, tiếp tục hỏi: "Còn gì nữa?"

Đường Đinh Đinh không dám nói tiếp, nghĩ nghĩ một lúc rồi mách lẻo: "Không có gì nữa, nhưng mà cô ấy cứ dụ em mua quần áo, rõ ràng là muốn 'cắt cỗ' em."

Đường Vực đột nhiên khựng lại, cơn giận cũng tiêu tan đi vài phần, lại hỏi: "Thế có cho cô ấy 'cắt cỗ' không?"

"Đương nhiên là không!" Đường Đinh Đinh kiêu ngạo hừ một tiếng nói: "Em đề phòng cực kỳ cẩn thận! Lần nào cũng để cô ấy 'làm thịt' thì chúng ta đích thị là lũ lắm tiền ngu ngốc rồi."

Đường Vực cầm quyển sách kia đứng lên, bóng anh phủ lên đầu Đường Đinh Đinh, anh nhìn account Weibo đang hiển thị chói lọi trên màn hình máy tính — "Lắm tiền nhưng không ngu ngốc"

Xem ra trong mắt Đường Hinh, Đường Đinh Đinh đích thị là dê con béo múp lắm tiền ngu ngốc rồi.

Anh khẽ nhếch miệng mỉm cười, khom lưng xoa đầu Đường Đinh Đinh, rồi lùi lại, đi về phía cửa, điềm nhiên buông một câu: "Không cần đề phòng quá như thế. Nhà mình có điều kiện mà, cứ để cô ấy 'cắt cỗ' mấy

trăm l`ần cũng không phá sản được đâu."

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô sững sờ nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh trai, miệng há hốc.

Không phải chứ?

Khi nãy trông anh ấy còn tức giận như muốn đánh người, giờ lại bảo cô không c`ần đ`ề phòng Đường Hinh, còn bảo cứ để cho cô ấy "làm thịt"?

Thế là có ý gì?

Đường Vực đi tới cửa, nhìn cuốn sách trong tay, cơn giận đã tiêu tan hơn phân nửa.

Anh xuống nhà chào bà Tăng Uyển r`ồi chuẩn bị rời đi.

Bà Tăng Uyển gọi anh lại, nói: "Mấy ngày nữa v`ề nhà ăn cơm đi, v`ề sớm một chút, đã lâu r`ồi chẳng thấy mặt mũi bóng dáng đâu cả."

Đường Vực dạ vâng một h`ồi r`ồi rời đi. Lên xe xong, anh dựa vào lưng ghế, lấy điện thoại mở Weibo, nhìn bài đăng give away của Đường Đinh Đinh Đinh, hơi do dự một chút r`ồi dứt khoát nhấn nút share.

Bỏ điện thoại vào trong hộc xe, anh lái xe rời khỏi nhà lớn.

Xe chạy trên con đường vắng vẻ v`ề khu biệt thự. Y như rằng, một lúc sau điện thoại rung chuông báo có cuộc gọi đến.

Đường Vực liếc nhìn, bật bluetooth, tay vẫn c`ầm vô-lăng, nhận cuộc gọi r`ồi nói: "Có chuyện gì?"

Ở đ`ầu kia, Đường Đinh Đinh đang trừng mắt nhìn số lượt bình luận và lượt tag đang tăng vọt dưới bài đăng của mình, hơi hoảng hốt hỏi: "Anh, có phải tài khoản Weibo của anh bị hack r`ồi không? Anh đã share lại bài đăng give away của em, chính là bài tuyên truy`ền sách tái bản cho Đường Tâm đó! Giờ rất nhi`ều cư dân mạng nhìn thấy, còn có người vào hỏi em là ai nữa?"

“Tài khoản không bị hack.”

Đường Đinh Đinh càng sững sờ trợn tròn mắt: “… Hả?”

Đường Vực đánh tay lái, mắt vẫn nhìn thẳng con đường trước mặt, đáp ngắn gọn: “Anh share đấy.”

“… Sao lại thế?”

“Anh nợ cô ấy.”

“……” Đường Đinh Đinh im lặng, không kìm được tò mò lại hỏi: “Rốt cuộc thì anh nợ cô ấy cái gì thế?”

Cô ấy đã mang theo bản quyền cùng đi làm phim với Lục papa của cô ấy rồi, làm cho anh mất hết cả mặt mũi thể diện, anh còn bảo cô cứ để cho cô ấy “cắt tiết”, còn bị cô ấy mắng là đồ óc heo, mắng xong còn share bài giúp cô ấy quảng cáo? Đường Đinh Đinh nghĩ vắt óc cũng không hiểu ra, rốt cuộc thì anh trai cô đã nợ Đường Hinh cái gì?

Đường Vực lạnh nhạt đáp: “Không có gì. Trẻ con đừng nhiều chuyện. Cúp máy đây.”

Đường Đinh Đinh: “…….”

Ghét vãi! Không nói thì thôi! Cô đã 22 tuổi rồi, trẻ con gì nữa!

Tài khoản Weibo của Đường Vực là tài khoản VIP được chứng thực là CEO của Thời Quang, ngày thường rất ít khi đăng bài nhưng đều kết bạn với nhiều minh tinh nổi tiếng, cũng có không ít nghệ sĩ ít tiếng tăm hơn theo dõi Weibo của anh, đột nhiên thấy anh bất ngờ share bài quảng cáo như vậy thì đều giật mình.

Chẳng phải là Đường Vực và Lục Chi Hành tranh giành bản quyền mà cuối cùng bị thua à?

Đường Tâm bán bản quyền lại cho Lục Chi Hành. Hai người cùng tuyên bố công khai trên Weibo, tát thẳng vào mặt công ty Thời Quang, sao bây giờ Đường Vực còn quảng cáo cho sách của Đường Tâm?

Mọi người đều hoang mang, không hiểu nổi.

Có người thậm chí còn suy đoán liệu có phải Đường Vực đã đoạt lại được bản quyền rồi không?

Bất kể thế nào, địa vị của Đường Vực vẫn còn đó, có rất nhiều người còn muốn nịnh bợ anh. Anh đã share bài quảng cáo, trong nháy mắt lại có bao nhiêu người share lại, so với bài đăng của Đường Đinh Đinh còn thu hút nhiều tương tác hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Weibo Đường Tâm cũng điên cuồng, lượng share và bình luận đều tăng vọt.

Nhất thời cư dân mạng đều đổ đi săm soi, suy đoán về thân phận của account Lắm tiền nhưng không ngu ngốc, xem người này và Đường Hinh có quan hệ gì, hai đề tài này thu hút rất nhiều tương tác, nhanh chóng lọt vào top 10 hot search.

#Lắm tiền nhưng không ngu ngốc là ai?

#Đường Tâm có phải có "chống lưng" hay không?

Cư dân mạng bàn tán cực kỳ sôi nổi…

"Người Lắm tiền nhưng không ngu ngốc kia có 'chống lưng' hay là Đường Tâm có 'chống lưng'? Ai đó có thông tin gì không?"

"Đường papa đang muốn cướp bản quyền về sao? Quá ngầu luôn! Hay là do Đường Tâm phá vỡ hợp đồng nên Đường papa dùng tiền vi phạm hợp đồng uy hiếp lấy lại bản quyền rồi?"

"Quá ngầu luôn, trước giờ tôi chưa từng thấy có chuyện bán sách nào lại ly kỳ hấp dẫn tới mức này. Có thấy cả Chu Giai Lộ với Bành Châu đều share lại bài đăng của Tổng giám đốc Đường không? Ngầu ghê!"

"Tôi thấy quả dưa này có vẻ to nha. Chắc không phải quan hệ giữa Đường papa và Đường Tâm có gì mờ ám chứ? Đường Tâm xinh đẹp thế cơ mà…"

……

Đương nhiên, cũng có những antifan nói cạnh khoé đủ điều, cực kỳ chói tai…

“Chắc không phải Đường Tâm là bồ nhí được bao nuôi đấy chứ? Phí chia tay chưa đủ dày nên ức chế làm lớn chuyện hả?”

“Tôi nghĩ Đường Vực bị lú rồi. Tự dưng lại share bài quảng bá cho sách. Chả phù hợp với địa vị của anh ta gì cả!”

“Giữa hai người này chắc chắn có quan hệ mờ ám. Sách được tái bản, phim còn chưa quay đã bày chiêu trò, cũng không sợ bị phản tác dụng à.”

……

Lúc Đường Hinh đăng nhập Weibo, nhìn thấy những bình luận này thì sững người. Rốt cuộc Đường Vực muốn làm gì?

Chỉ vì cô mắng anh là đồ óc heo mà anh quyết lôi cô lên hot search cho toàn thể cư dân mạng chửi cô à?

Khi Lục Chi Hành nhìn thấy bảng hot search thì cũng rất kinh ngạc. Anh dựa vào ghế, ngẫm nghĩ một lúc rồi gọi điện cho Đường Hinh: “Đường Tâm, chuyện trên Weibo, tôi thấy… hay là cô… Cô đã nói gì để Tổng giám đốc Đường tuyên truyền giúp vậy?”

Đường Hinh giật mình đáp: “Tôi không hề bảo anh ta giúp tuyên truyền.”

Lục Chi Hành im lặng một lúc, tặc lưỡi, nói nửa đùa nửa thật: “Đường Tâm, liệu có khi nào cô định ôm bản quyền bỏ trốn không thế?”

Đường Hinh: “……”

Cô thực sự bái phục tần sóng não của Lục Chi Hành rồi.

“Sao thế được. Cư dân mạng nói đùa thôi.”

Lục Chi Hành cười trầm ấm, nói: “Thế thì tốt rồi, sau ngày 01/05 cô qua văn phòng tôi một chuyến được không? Gặp gỡ mọi người trong tổ để chuẩn bị bắt đầu công việc.”

“Hả?” Đường Hinh lập tức ngồi thẳng dậy, “Nhanh như vậy sao.”

“Ừ, tôi nghĩ lại rồi.” Lục Chi Hành ngả ra ghế, nói: “Sợ bị người ta cướp mất, thôi thì tránh đêm dài lắm mộng.”

“……”

Đường Hinh cười, hơi “bó tay” với anh, nói: “Không có chuyện đó đâu. Tôi còn phải giữ chữ tín chứ. Nếu đã như vậy, để tôi sẽ xin thôi việc trước.”

Lục Chi Hành cười đáp: “Được, chào mừng cô.”

Cúp điện thoại xong, Đường Hinh lại ngồi xếp bằng trên sô-pha, mở Weibo, lờ đi những bình luận chửi mắng mình, vào thẳng trang cá nhân của Đường Vực xem.

Bánh Bao Cuộn nhảy lên chân cô, cô gãi gãi cái bụng mềm của nó, không kìm được, nhấn nút gọi điện thoại cho Đường Vực.

Lúc đó Đường Vực vừa mới về tới cửa nhà, còn chưa kịp bật đèn. Vóc người cao lớn đứng ở cửa, ánh trăng từ cửa sổ kính sát đất rọi vào trong phòng, trên tường còn in bóng của anh.

Anh nhìn ánh trăng bên ngoài, cúi đầu nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, vẻ mặt không rõ cảm xúc, nhận cuộc gọi, để điện thoại bên tai, không nói gì.

Đường Hinh thấy đầu dây bên kia nhất mực im lặng nhưng cô thì không bình tĩnh được như vậy, nhíu mày nói thẳng: “Đường Vực, anh điên à?”

Chương 30: [Phần II] “Em thực sự ung dung thế à? Nói đi là đi luôn?”

EDITOR: HANNAH

Mọi người đều nói, ai yêu trước sẽ thua. Em rất sợ, nhưng em lại không cách nào kìm lòng mà yêu anh trước.

_ “Nhật ký nữđại gia”_

Đầu tiên là vẽ tặng anh hình cái đầu heo, sau đấy lại mắng anh là đồđiên.

Bây giờ Đường Hinh chẳng khác gì một con nhím nhỏ, nếu anh muốn lại gần cô dù chỉ một chút, anh bắt buộc phải nhún nhường.

Đường Vực siết chặt điện thoại trong tay, đứng ở huyền quan không nhúc nhích, im lặng vài giây rồi mới đưa tay mở chốt cửa, vừa đi vào vừa nhíu mày nói với cô: “Giờ ngoại trừ việc mắng tôi thì em không còn gì để nói nữa à?”

Khó khăn lắm mới khiến cô chủ động nói chuyện với anh, thế mà ngay câu đầu tiên đã mắng anh rồi, thật đau lòng quá đi.

Đường Hinh còn đang nổi nóng, hừ một tiếng rồi đáp: “Không!”

Đường Vực: “……”

Trong nháy mắt, anh đột nhiên cảm thấy hoài nghi, không lẽ anh lại đi thích một con nhím như Đường Hinh sao?

Không, anh không nhầm được đâu.

Đường Vực đưa tay cởi hai nút áo sơ-mi, lộ ra đường cong xương quai xanh đẹp mê người, anh cố nín nhịn, trầm giọng hỏi: “Thật sự không có à?”

Giọng nói trầm trầm nam tính khẽ vang lên trong đêm yên tĩnh đột nhiên êm tai đến kỳ lạ. Đường Hinh đã từng nghe thấy âm thanh này, tựa

như dòng điện chạm vào màng nhĩ, xuyên thẳng vào nơi yếu mềm nhất trong tim, dịu dàng trêu chọc cô, khiến lòng cô nhộn nhạo.

Tay Đường Hinh đang vuốt lông Bánh Bao Cuộn chợt khựng lại, thậm chí cô còn có cảm giác "lỗ tai sắp đẻ" rồi.

Cô lập tức ngoáy ngoáy lỗ tai, giọng nói có phần hung dữ: "Không có, anh tưởng tôi muốn nói gì với anh hả? Nghĩ tôi định cảm ơn anh vì đã giúp tôi tuyên truyền, vì đã đưa tôi lên hot search à? Hay là vì anh đã giúp tôi quảng cáo phim?" Cô dừng lại một chút rồi hào phóng nói: "Được thôi, cảm ơn anh nha, Tổng giám đốc Đường."

Đường Vực đi về phía bàn nước, đem quyển sách có vẽ hình đầu heo kia để trên bàn, nghe cô nói xong thì lại liếc nhìn quyển sách đó, khom lưng lấy từ trên bàn một bao thuốc lá, rồi lại cầm lấy bật lửa, đi ra ngoài ban công.

Anh hỏi: "Còn gì nữa không?"

Đường Hinh: "Cái gì cơ?"

"Mấy câu mắng mỏ ý." Đường Vực tựa vào lan can, đứng hóng gió, lấy một điếu thuốc từ trong bao đưa lên miệng, đánh bật lửa nhưng không được. Anh nhíu mày, xoay người lại, lưng tựa vào lan can, cúi đầu bật lửa, giọng nói vẫn trầm trầm như cũ: "Em mắng luôn một lần cho xong đi."

Đem hết tức giận xả lên tôi một lần rồi giảng hoà đi.

Anh không muốn cứ để quan hệ hai người trong tình trạng giằng co chiến tranh lạnh như bây giờ, anh chỉ muốn có thể hoà hoãn với cô một chút.

Đường Hinh nghe thấy âm thanh của bật lửa thì hơi ngạc nhiên, trong đầu lập tức tưởng tượng hình ảnh Đường Vực hút thuốc, thật sự thấy bất ngờ.

Cho tới giờ cô thấy Đường Vực hút thuốc chưa quá ba lần.

Cả ba lần đều vào lúc anh làm thêm giờ còn cô thì mặt dày xin ăn chực cơm hộp của anh, vì cũng nhiều lần loanh quanh ở gần anh nên đúng lúc nhìn thấy. Trợ lý Cao có từng nói sếp tổng không nghiện thuốc lá, chỉ có những lúc mệt mỏi mới hút một điếu để lấy lại tinh thần.

Đường Vực…

Hình như anh ấy làm gì cũng đều rất hấp dẫn.

Có lẽ đây chính là ưu thế của người đẹp trai.

Đột nhiên nỗi tức giận trong lòng Đường Hinh nguôi ngoai đi nhiều, cô vì nhan sắc của anh mà nhịn, thì thầm với anh: "Phần của hôm nay mắng xong rồi."

Đường Vực lại bật cười, hỏi: "Thế nào là phần của hôm nay mắng xong?"

Đường Hinh phồng má, hùng hồn lý luận: "Tức là hôm nay không có tâm trạng mắng nữa. Trong một ngày nổi cáu nhiều lần sẽ ảnh hưởng xấu tới tâm tình, làm già nhanh rụng tóc nhiều. Thế nên hôm nay tôi hết muốn mắng anh rồi."

Chỉ vì mềm lòng rung động mà giờ phải kiếm cớ.

Chẳng qua là cô xót xa không nỡ mắng anh thôi.

Đường Vực: "……"

Anh ngẩng đầu nhìn ra xa, nhả khói thuốc, khoé miệng khẽ nhếch lên, nói: "Được rồi, em nhiễu sự quá."

Đường Hinh nhíu mày, kêu cô nhiễu sự là có ý gì? Cô dùng máy tính đăng nhập WeChat, thấy biên tập viên đang điên cuồng gửi tin nhắn cho mình: "Đường Tâm!!! Sao mà cô bám được lắm đại gia thế hả?! Tôi vừa nhận được tin báo, lại tăng số bản in rồi kìa!"

Chỉ trong tháng này đã phải in thêm không biết bao nhiêu lần.

Biên tập viên của cô vô cùng kích động, gửi tin nhắn ầm ầm, mãi không thấy dừng.

Đường Hinh cụp mắt, hừ một tiếng: "Dù sao tôi cũng sẽ không trả phí quảng cáo cho anh đâu! Tạm biệt!"

Nói xong lập tức cúp điện thoại.

Đường Vực nghe thấy âm thanh "tút tút", tay bỏ điện thoại xuống, nhíu mày.

Đúng là…

Anh có đòi cô trả phí quảng cáo à?

*****

Đường Hinh ngồi lướt Weibo, vẫn thấy bài tuyên truyền kia đang được chia sẻ ầm ầm.

Rốt cuộc thì Đường Vực muốn gì? Xem ra không phải muốn đưa cô lên hot search cho cư dân mạng "ném đá".

Tại cô vừa rồi mải tức giận mắng mỏ anh mà quên không hỏi…

Cô thẫn thờ ngồi trả lời từng tin nhắn WeChat đang bùng nổ ầm ầm, bao gồm cả tin nhắn của bố mẹ cô. Có lẽ do cô trả lời quá chậm nên bà Chung dứt khoát gọi điện thoại đến, vừa mở lời đã tra hỏi: "Nói đi, đạo diễn Lục và Tổng giám đốc Đường, con có quan hệ mờ ám với người nào?"

Đường Hinh: "……"

Bà Chung Lệ hừ một tiếng: "Hay là cả hai người đó đều đang theo đuổi con?"

Đường Hinh: "……."

Cô nằm chết dí trên sô-pha, váy ngủ cuốn tận trên đùi, hai chân thẳng tắp thon dài trắng nõn khoe dưới ánh đèn. Cô khẽ đung đưa chân, nằm nghiêng trên sô-pha, than thở: "Bà Chung à, trí tưởng tượng của bà quá phong phú rồi. Không ai theo đuổi con cả, chỉ là…" Cô nghĩ một lúc, cố tìm một lý do thích hợp, "Họ chỉ muốn quảng cáo cho phim thôi. Mẹ đừng nghĩ nhiều, dù sao đối với con cũng chẳng có hại gì, cùng lắm cũng chỉ bị antifan trên mạng mắng vài câu. Con sợ gì chứ? Vừa nãy biên tập viên lại báo tin cho con in thêm sách rồi. Quá tốt còn gì nữa."

Bà Chung Lệ không tin, vẫn tra hỏi: "Con bám đuôi bọn họ leo lên hot search những hai lần, từ một biên kịch vô danh tiểu tốt tự dưng lại nổi tiếng, con dám nói là không liên quan gì tới hai người họ à? Mẹ và bố con tin làm sao được!" Bà hừ một tiếng rồi lại hỏi: "Con khai thật ra đi, trong hai người họ, ai là người làm cho con thất tình?"

"……"

Đường Hinh sống chết không chịu thừa nhận: "Không có mà mẹ, thật đấy. Mẹ, mẹ tưởng tượng giỏi như thế sao không đi làm biên kịch đi? Con giới thiệu mẹ nhé."

Nếu cô dám nói thật, không chừng ông Đường Đại Vĩ sẽ vác theo cái côn sắt đến đây.

Với khí phách tướng cướp của bố cô, cô sợ Đường Vực địch không lại.

"Con cứ chối đi, có phải người con thích chính là Tổng giám đốc của con không hả?" Bà Chung Lệ hiểu quá rõ sở thích của con gái mình.
Từ nhỏ con bé đã thích xem tạp chí có hình những nhân vật tinh anh xuất chúng, người tên Đường Vực kia rất đẹp trai, rất hợp gu thẩm mỹ của con gái bà.

Đường Hinh giật mình thon thót, cố gắng giữ bình tĩnh chống chế: "Không phải mà, con không thích anh ta, anh ta cũng không thích người như con đâu."

Đường Đại Vĩ lập tức giành lấy điện thoại, nhíu mày hỏi cô: "Hinh Hinh, con nói thật đấy chứ?"

Đường Hinh sợ nhất là bị bố mẹ thay phiên nhau thẩm vấn, cô phát điên hét lên: "Thực sự không có mà! Anh ta thích kiểu người như Minh Chúc ấy, còn từng theo đuổi Minh Chúc cơ, giữa bọn con hoàn toàn không có chút quan hệ gì…"

Ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ bốn mắt nhìn nhau, miễn cưỡng tin lời cô.

Bà Chung Lệ lấy lại điện thoại, đổi sang gương mặt tươi cười, hỏi cô: "Mùng 1 tháng 5 có về nhà không con?"

Đường Hinh vừa nghe giọng điệu này đã biết ngay mẹ lại muốn sắp xếp cho cô đi xem mắt rồi, cô vội nói: "Mùng 1 tháng 5 con bận lắm, không về được đâu, khi nào rảnh sẽ về thăm bố mẹ."

Bà Chung Lệ thất vọng nói: "Được rồi."

Cúp điện thoại, Đường Hinh mệt muốn chết, cô nằm vật ra nhìn trần nhà.

Làm thế nào để thoát khỏi tình yêu điên cuồng này đây?

*****

Kỳ nghỉ lễ 01/05, cửa hàng của Vưu Hoan rất bận, Khúc Vi lại không về nước, nhân viên vẫn chưa tuyển được. Đường Hinh xung phong nhận giúp trông coi cửa hàng.

Ba ngày bận rộn nhanh chóng qua đi, kỳ nghỉ lễ cũng kết thúc, thời gian ước định giữa cô và Lục Chi Hành cũng tới gần.

Đường Hinh hỏi thăm Hàn Tiêu Tiêu, biết được một buổi chiều Đường Vực có mặt ở công ty, cô liền lái xe tới Thời Quang. Tới công ty, cô lên thẳng tầng làm việc của Đường Vực, vừa ra khỏi thang máy, thư ký Trần đã nhìn thấy cô, vội vàng đứng lên, mỉm cười nói: "Cô Đường, chào cô."

"Tôi tìm sếp tổng." Đường Hinh tươi cười đáp lại.

"Cô chờ một chút."

Thư ký Trần vội đi gõ cửa báo tin.

Đường Vực nghe xong thì mặt hơi cứng lại nhưng vẫn không thể hiện cảm xúc gì, chỉ nói với Cao Hằng: "Bảo cô ấy vào đi."

Cao Hằng đẩy mắt kính lên sống mũi, đáp: "Vâng."

Anh ta đi ra cửa, nhìn Đường Hinh rồi nói: "Cô Đường, sếp tổng mời cô vào."

Đường Hinh mỉm cười với Cao Hằng, lướt qua anh ta đi vào phòng làm việc. Cao Hằng tế nhị đóng cửa lại, thoáng nhìn thấy vẻ mặt hóng chuyện của thư ký Trần, anh ta lạnh nhạt nói: "Không làm việc đi à?"

Thư ký Trần nhíu mày, miệng làu bàu: "Tò mò chút xíu cũng không được à?"

Cao Hằng lạnh lùng đáp: "Không được, lần trước đã hại tôi bị trừ mất tiền làm thêm giờ một tháng rồi, thấy chưa đủ à?"

Thư ký Trần: "……."

Trong văn phòng.

Đường Vực dừng công việc trong tay, hai tay để lên tay vịn ghế, tựa vào lưng ghế ung dung nhìn Đường Hinh đang bước vào. Hôm nay Đường Hinh mặc một chiếc váy dài màu vàng, thần thái rạng rỡ, làn da trắng nõn như đậu phụ, tóc cũng dài hơn lúc trước một chút. Đường Vực chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy cô rất xinh đẹp.

Anh cụp mắt, trong đầu nhẩm tính thời gian, nhận ra hai người họ đã lâu rồi không gặp nhau.

Lần cuối gặp mặt là khi ở tầng hầm đỗ xe, cô nói anh chưa từng tìm hiểu thế giới của cô, thế nên cô từ chối ký hợp đồng với anh.

"Tổng giám đốc Đường."

Đường Hinh đứng trước bàn làm việc của anh, khẽ mỉm cười.

Ánh mắt Đường Vực lưu luyến trên má lúm đồng tiền nhỏ xinh của cô, ngón tay nhịp nhịp trên tay vịn, hai chân co lại, đứng dậy bước ra khỏi bàn làm việc, hỏi cô: "Em uống nước trái cây không?"

Đường Hinh ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn anh.

Không hiểu vì sao, Đường Vực có linh cảm, cô chủ động đến tìm anh không phải là chuyện tốt.

Anh tựa vào bàn làm việc, nghiêng người ấn nút gọi nội bộ: "Thư ký Trần, đem cho tôi một cốc nước trái cây, nước chanh đi."

Đường Hinh hơi nhíu mày nhìn anh, nói: "Không cần đâu. Tôi nói xong sẽ đi ngay."

Đường Vực lại tựa vào bàn làm việc, khoanh tay, cụp mắt nhìn cô, khoé miệng nhếch lên cười nhạo: "Định nói gì? Nói xin thôi việc à?"

"Ha, anh đoán ra rồi à? Giỏi quá."

Đường Hinh bật cười, lục tìm trong túi xách, động tác cúi đầu của cô làm mái tóc trượt xuống, áp vào khuôn mặt cô.

Đường Vực im lặng nhìn cô, mày cau lại.

Qua vài giây, Đường Hinh lấy ra một tờ đơn xin thôi việc, đưa cho anh.

Anh không cử động, chỉ lạnh nhạt nhìn cô. Cô thấy anh vẫn khoanh tay đứng nhìn thì bước lên một bước, đặt đơn xin thôi việc lên bàn của anh, ngẩng đầu cười với anh, nói: "Mấy ngày nữa tôi phải gia nhập tổ biên kịch rồi, không có cách nào tiếp tục làm việc ở đây được nữa, chỉ có thể xin thôi việc thôi."

Cô nhìn gương mặt điển trai của anh, ngừng nói, chờ anh trả lời.

Đường Vực hơi quay mặt, tầm mắt phóng ra ngoài cửa sổ, vài giây sau, anh mới quay lại nhìn cô, cố gắng giữ bình tĩnh nói: "Chuyện em gia nhập tổ biên kịch cùng chuyện xin thôi việc không liên quan. Em chuẩn bị xong kịch bản bên kia thì có thể quay lại đây."

Còn có thể quay lại sao?

Đường Hinh hơi sửng sốt nhưng rồi cô lại mỉm cười đáp: "Không cần đâu, tôi không định quay lại."

Cô quay lại để làm gì?

Đường Vực hơi cáu kỉnh, nhíu mày hỏi: "Vì sao?"

Đường Hinh chớp chớp mắt, nói thật: "Bởi vì bây giờ quan hệ giữa anh và tôi hơi ngại ngùng, tôi không nên ở lại đây nữa. Đã vậy môi trường của Thời Quang thực sự không thích hợp với tôi, tôi ở lại đây không

có khả năng phát triển, cứ mãi pha trà nước cũng không tốt lắm."

"Giờ có cơ hội tốt dành cho tôi rồi." Cô lại cười, cầm túi xách lên, nói: "Tôi đi trước đây, có cơ hội sẽ gặp lại."

Nói xong cô liền xoay người định rời đi.

Thế nào là "có cơ hội sẽ gặp lại"?

Đường Vực nghiêm mặt, một tay rũ xuống chống lên bàn làm việc, một tay nắm lấy cổ tay cô.

Tay cô gái nhỏ rất gầy, vừa mềm lại vừa lạnh, áp vào lòng bàn tay ấm áp của anh mới ấm lên một chút.

Đường Hinh giật mình, quay đầu lại nhìn anh.

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, đôi mắt như nước giếng sâu thăm thẳm không thấy đáy, cũng không nhìn ra cảm xúc gì ẩn chứa bên trong, nhưng dường như lại chứa đựng mọi cảm xúc. Anh nói: "Em thực sự ung dung thế à? Nói đi là đi luôn?"

Chương 31: [Phần I] “Thích, thích đến phát cáu lên được.”

EDITOR: HANNAH

Sao phải nói dối ư? Có đôi khi, người lớn cũng cần nói dối để che giấu bản thân.

Nếu không sẽ không sống nổi.

_ “Nhật ký nữ đại gia”_

Thời gian này Đường Vực thường hồi tưởng lại những chuyện trước đây, anh nhận ra bản thân đã vô tình để cho Đường Hinh bước vào cuộc sống và công việc của mình. Cô ấy tặng cho anh cuốn sách có dòng ký tặng bí mật, gần gũi với anh đã hơn một năm, cũng đã yêu thầm anh từ hơn một năm, thậm chí còn có thể sớm hơn.

Đường Vực cảm thấy nếu như đã thực sự thích một người thì không thể nào giũ bỏ nhanh như vậy, dễ dàng như vậy.

Chẳng lẽ Đường Hinh thực sự chỉ coi anh là miếng thịt Đường Tăng, cắn một miếng, nhấm nháp một miếng rồi bỏ đi luôn?

Thế có khác gì tình một đêm, hôm sau mặc lại quần áo lập tức trở thành không quen biết?

Đường Vực nhíu mày nhìn cô, trong vô thức tay anh càng nắm chặt. Đường Hinh bị anh tóm tay đến đau, lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn cánh tay đang bị anh nắm lấy, rồi lại ngẩng đầu nhìn anh, cười ngọt ngào, cô nói: “Em không đi thì ở lại đây làm gì? Không lẽ tiếp tục ăn vạ anh sao?”

Đường Vực nhìn chằm chằm gương mặt tươi cười của cô, không nói năng gì, mày càng nhíu chặt. Một lúc sau, anh đáp: “Vừa rồi tôi đã nói, chỉ cần em hoàn thành xong dự án kia thì có thể trở về, không cần xin thôi việc.” Anh dừng một chút rồi nói tiếp: “Sau này sẽ có dự án thích hợp với em, những hạng mục mà em thích làm cũng sẽ có.”

Đường Hinh nhìn thẳng vào đôi mắt anh, trái tim lỡ nửa nhịp.

Một lát sau, cô gỡ tay mình khỏi tay anh.

Nhưng bàn tay Đường Vực vẫn nắm chặt, không muốn buông ra.

Đường Hinh hơi cáu kỉnh, không thể hiểu nổi anh làm như vậy là có ý gì, do đã quen có cô bên cạnh hay sao? Giờ thấy cô muốn rời đi lại không nỡ à? Rốt cuộc anh coi cô là cái gì?!

Cô trừng mắt nhìn anh, nói: "Anh buông ra đi." Ngừng một giây, lại nói: "Em đau."

Đường Vực im lặng một lúc rồi cuối cùng buông tay.

Đường Hinh thoát khỏi bàn tay anh, vội vàng lùi lại hai bước, dường như sợ bị anh bắt lại lần nữa. Cô hơi vênh mặt nhìn anh, nói: "Anh đã từ chối em rồi, giờ em giữ khoảng cách với anh, thế không phải tốt à?" Cô nhếch miệng khẽ cười rồi nói tiếp: "Hay anh thích em lì lợm mặt dày bám anh không buông?"

Đường Vực nhíu mày, vẻ mặt không vui nhìn cô: "Đừng nói linh tinh."

Đường Hinh giật mình, ánh mắt có phần kiên định hơn, hỏi: "Thế bây giờ anh làm vậy là có ý gì?"

Nhiệt độ trong phòng khá thấp, Đường Hinh lại ăn mặc phong phanh, đứng bên trong một lúc lâu liền thấy lạnh, trên cánh tay trắng ngần nổi lên một lớp da gà, cô không kìm được ôm lấy mình, xoa xoa hai cánh tay.

Đường Vực thấy thế, không nói gì, lặng lẽ đi về phía cửa sổ mở cửa ra, để hơi nóng chậm rãi tràn vào phòng.

Đường Hinh nhìn hành động của anh, cả người ngơ ngẩn.

Đường Vực đứng im trước cửa sổ tầm ba giây, sau đó quay người đi về phía cô. Anh cụp mắt nhìn cô, ánh mắt vừa có vẻ thăm dò vừa có nét không vui: "Tôi không thích lì lợm mặt dày nhưng hai trạng thái 'thích' và 'không thích' của em có phải đã thay đổi quá nhanh rồi không? Rốt cuộc em thích tôi vì cái gì?"

Là vì thứ mà anh có hấp dẫn cô đã không còn nữa sao? Thế nên cô nói đi là đi luôn.

Hai mắt Đường Hinh mở to, không hiểu sao Đường Vực đột nhiên lại hỏi cô vấn đề này nhưng câu hỏi của anh đã đâm trúng vào vết thương còn chưa lành miệng của cô. Tâm lý phản nghịch trong cô lại trỗi dậy, cô bật cười nói với anh: "Em đã nói rồi. Anh đẹp trai, sở hữu cả chục tỷ. Anh hỏi em thích anh ở điểm gì? Đương nhiên là thích khuôn mặt cùng tiền của anh rồi!" Cô lập tức nhận thấy sắc mặt anh tối sầm lại, rất khó coi, không hiểu sao cô lại thấy đắc ý, lại nói: "Để thích anh thì rất dễ, để không thích anh lại càng dễ hơn, bởi vì đàn ông ưa nhìn lắm tiền có nhiều lắm."

Đường Vực đút tay vào túi quần, siết chặt bàn tay, cố gắng kìm nén bực bội đang dâng lên, hỏi lại: "Chỉ có thế thôi à?"

Chứ không phải cô thích con người anh, thích cảm giác được ở bên anh sao?

Đường Hinh chớp chớp mắt, hỏi ngược lại: "Không thì còn có gì nữa?"

Mẹ kiếp, đây là cái thể loại tình yêu gì thế?

Đường Vực nhớ lại lần trước khi cô thổ lộ với anh, mở miệng là hỏi anh thấy cô có xinh đẹp hay không. Thế nên… trong mắt cô gái này, tình cảm nam nữ yêu đương chỉ dựa trên ngoại hình và tiền bạc thôi hay sao?

Nếu có một ngày anh phá sản thì sao? Có phải cô sẽ không thích anh nữa hay không?

Mặc dù giả thiết này gần như là bất khả thi nhưng Đường Vực vẫn không cách nào chấp nhận được quan điểm tình yêu méo mó của cô. Anh mím môi, lồng ngực căng ra vì tức giận, nở nụ cười tự giễu rồi nói: "Thế hả? Thế để em thích tôi thì cần bao nhiêu thời gian?"

Chỉ cần một ánh nhìn thôi.

Chỉ một giây mà thôi.

Đường Hinh nghĩ thầm, nhưng ngoài mặt cô lại bật cười đáp: "Năm ngày thôi, từ lúc anh add WeChat của em, em nghĩ anh có tình cảm với em, muốn theo đuổi em…" Những lời này là thật, đến khi anh hỏi cô về Minh

Chúc, cô mới hiểu ra anh không hề thích cô, cảm giác này như một cái tát làm cô tỉnh táo lại, nói không ngoa là một chậu nước lạnh giội thẳng từ trên đầu xuống.

Cô cười cười, nói tiếp: "Minh Chúc không thích anh, mà khi đó em còn ít tuổi, có phần háo thắng, cảm thấy chỉ cần em ở bên anh đủ lâu thì anh sẽ thích em, có điều thực tế đã chứng minh là em quá ngây thơ rồi."

"Đơn xin thôi việc em hoàn toàn có thể gửi cho anh qua email hoặc gửi cho bên nhân sự." Đường Hinh quan sát vẻ mặt anh chuyển từ bình tĩnh sang tức giận, nhưng cô không hề hoảng hốt sợ hãi, chỉ khẽ cười rồi nói: "Nhưng em vẫn muốn nói lời từ biệt chính thức."

Đường Vực bị mấy từ "chính thức từ biệt" của cô đâm thẳng vào tim, khiến tim anh co rút vì đau đớn, anh hơi quay mặt đi, hít một hơi thật sâu.

Đường Hinh đợi vài giây, không chờ anh đáp lời, cô vẫy tay rồi xoay người rời đi.

Đường Vực sải một bước dài, xoay một vòng, chắn trước mặt cô, nhìn cô từ trên cao xuống, ánh mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp: "Thịt Đường Tăng… thực sự chỉ cần cắn một miếng rồi không còn lưu luyến gì nữa sao?"

Đường Hinh: "……"

Chẳng lẽ cô "cắn" không tốt à? Đừng có mà kỳ thị kỹ thuật hôn của cô chứ.

Đường Hinh cảm thấy vành tai mình nóng lên, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó hiểu, cô vênh mặt, nói chắc nịch: "Không lưu luyến."

"Thực sự chỉ thích khuôn mặt và tiền của tôi thôi à?"

"Đúng…"

"Để thích tôi chỉ cần năm ngày, không thích tôi nữa cũng chỉ mất có năm ngày?"

"Đúng…"

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, một người hỏi một người đáp. Mỗi câu trả lời của Đường Hinh đều giống như mồi lửa châm cho Đường Vực càng lúc càng tức giận, anh híp mắt hỏi lại: "Thực sự không thích điểm gì khác ở tôi sao?"

Đường Hinh kiên định nhìn anh, khẳng định: "Không thích."

Đường Vực nhìn cô gái nhỏ vẻ mặt ngang bướng không chịu khuất phục trước mặt, cười lạnh hỏi lại: "Không nói dối tôi chứ?"

Đường Hinh vẫn cứng đầu đáp: "Không hề."

Sự thực là cô cảm thấy mình bây giờ đã nói dối thành tinh rồi.

Là kiểu nói dối để ra vẻ kiên cường.

Điện thoại trong túi bỗng vang lên chuông báo, cô cắn môi, nhìn Đường Vực, mỉm cười với anh, nói: "Em đi đây, tạm biệt."

Cô xoay người, lấy điện thoại từ trong túi xách ra. Là Hàn Tiêu Tiêu đang gọi tới.

Cô nhẹ nhàng bước đi, lần này Đường Vực cũng không ngăn cản cô, chỉ im lặng nhìn cô rời khỏi văn phòng.

Đường Hinh vừa ra khỏi phòng Đường Vực lập tức cảm thấy hơi lạnh. Cô xoa xoa tay, nói chuyện điện thoại: "Mình tới công ty nộp đơn xin thôi việc. Ư, mình xuống tầng rồi gặp nhau."

*****

Cô vừa mới xuống tầng dưới thì Hoắc Thần Đông đã vào phòng của Đường Vực.

Đường Vực giữ vẻ mặt lạnh nhạt tựa vào lưng ghế xoay, lạnh lùng liếc nhìn Hoắc Thần Đông, không nói gì. Hoắc Thần Đông đi vào với dáng vẻ cợt nhả, nhìn thấy đơn xin thôi việc ở trên bàn, tiện tay cầm lấy xem qua, nói: "Tiểu Đường Tâm tới đây là để xin thôi việc à?"

Đường Vực nhíu mày, chỉ ừ một tiếng, không tỏ thái độ gì.

Hoắc Thần Đông thở dài, đang chuẩn bị mở đơn ra xem thì đã bị người kia chặn tới giằng lại.

Hoắc Thần Đông: "……"

Anh ta ngượng ngùng xua tay, nói: "Không cho tôi xem thì thôi, một lá đơn xin thôi việc thôi mà."

"Cô ấy nghỉ việc thật à?"

"Ừ."

Đường Vực hơi cúi đầu, cau mày mở lá đơn kia ra xem. Anh còn tự hỏi không biết liệu cô ấy có vẽ một cái hình đầu heo to đùng lên đó hay không. Anh hơi sốt ruột lấy đơn ra, thấy trên đó có chữ ký ngay ngắn, đúng chuẩn, không có điểm gì chê trách.

Bỗng nhiên anh cảm thấy mất mát, vo tròn lá đơn cùng với phong bì, ném thẳng vào thùng rác. Cực kỳ dứt khoát.

Hoắc Thần Đông nhìn dáng vẻ này của anh thấy có điều không ổn, anh ta thử lựa lời nói: "Anh giai à, tôi thấy cậu bây giờ có gì đó hơi sai sai rồi đấy, cậu nói thật với tôi một câu xem nào, có phải thích người ta rồi không?"

Người ta cũng gần gũi với cậu lâu thế rồi, ngoại hình lại xinh đẹp, tính cách thì đáng yêu, một cô gái như vậy, có ai không thích chứ?

Đường Vực dù tính cách có hơi kỳ lạ nhưng dù sao cũng chỉ là người trần mắt thịt, anh ta không tin đến nước này rồi mà cậu ta còn không chịu thừa nhận.

Đường Vực xoay lại ghế ngồi, không nhìn Hoắc Thần Đông, môi mím chặt, sắc mặt lạnh lùng.

Cho tới khi Hoắc Thần Đông nghĩ rằng anh sẽ không trả lời thì Đường Vực lại nhếch miệng, buông một câu: "Thích, thích đến phát cáu lên được."

Hoắc Thần Đông: "……"

Thích đến phát cáu là cái thể loại gì vậy?

Hoắc Thần Đông hắng giọng, hỏi: "Thích đến phát cáu nghĩa là sao?"

Đường Vực ung dung đáp: "Thích đến mức muốn véo má lúm đồng tiền của cô ấy, làm cô ấy cười không nổi nữa."

Hoắc thần đông: "……"

Điên nặng rồi.

*****

Sau khi thôi việc, Đường Hinh ru rú trong nhà hai, ba ngày liền, cuối cùng nhịn không nổi nữa mới gọi điện cho Vưu Hoan, kêu gào: "Mình nghỉ việc rồi! Khi nào cậu rảnh, bọn mình ra ngoài chơi đi."

Vưu Hoan vừa nghe cô nói thế đã biết ngay tâm trạng của cô bây giờ không tốt, giở lịch làm việc ra xem, tính toán thời gian rồi cười nói: "Tối mai được không?"

"Được nha." Đường Hinh vui vẻ đáp: "Tối mai đi, bọn mình đi quán bar chơi!"

Đã lâu không đi rồi.

"Ok, nghe theo cậu đi."

"Mình rủ thêm Đường Đinh Đinh có được không?" Đường Hinh bỗng nhiên nhớ lần trước cô từng hứa sẽ mời Đường Đinh Đinh ăn cơm, "Mình đã nói sẽ mời cô ấy ăn cơm, cô ấy mua rất nhiều sách cho mình."

Vưu Hoan cười nói: "Không vấn đề, gọi đi, càng đông càng vui."

Cúp điện thoại xong, Đường Hinh liền gửi tin nhắn WeChat cho Đường Đinh Đinh, khi đó Đường Đinh Đinh còn đang mày mò làm give away trên Weibo, số lượng sách quá nhiều làm cả đầu cô muốn nổ tung rồi.

Cuối cùng một mình cô làm không xuể, đành phải năn nỉ Hoắc Thần Đông,

để anh ta cử người trợ giúp.

Hoắc Thần Đông đem tài khoản Weibo của Đường Đinh Đinh giao cho nhân viên cấp dưới quản lý, còn không nể nang gì mà mắng cô một trận: "Những 1000 bộ sách, em muốn tự mình phân loại, gửi tới từng địa chỉ, có phải là ngu ngốc hay không? Em có làm tới gãy tay cũng chẳng xong được. Sao không tập hợp địa chỉ, gửi cho nhà xuất bản để họ giao hàng trực tiếp? Cùng lắm thì trả thêm tiền là được."

Đường Đinh Đinh vừa giận vừa tủi thân nhưng cũng không dám cãi lại.

Đúng lúc tâm trạng đang xuống dốc thì Đường Hinh nhắn tin rủ đi chơi.

Đường Hinh chờ một lát đã thấy Đường Đinh Đinh trả lời: "Được! Tôi cũng đang rầu chết đây!!!"

Đường Hinh ngạc nhiên, vị đại tiểu thư này thoạt nhìn vô âu vô lo, mỗi ngày chỉ cần tiêu tiền là sẽ vui vẻ, sao còn có chuyện phiền muộn nữa vậy? Cô tò mò nhắn tin hỏi: "Đại tiểu thư có chuyện gì không vui thế?"

Đường Đinh Đinh: "Thì là không vui đó."

Đường Hinh: "……"

Thôi được rồi, đại tiểu thư người ta đã không muốn nói thì thôi, ai chẳng có chuyện không vui chứ.

Tối hôm sau, Đường Hinh diện một chiếc áo crop-top để lộ eo, tuy chiếc áo cô mặc không nổi bật nhưng eo thon nhỏ nhắn cộng thêm chân dài nuột nà, lôi kéo rất nhiều ánh nhìn trên đường.

Ba người hẹn nhau ở trước nhà hàng.

Đường Đinh Đinh đến sớm nhất, đang ngồi trên ghế xem điện thoại. Khi Đường Hinh đi vào, cô ấy ngẩng đầu nhìn cô rồi lại tức giận phồng má cúi đầu nhìn xuống.

Đường Hinh: "……"

Cô cảm thấy hơi khó hiểu, hôm nay cô đã xin được tí "tiết" nào đâu, sao tự dưng lại tức giận với cô?

Cô đi tới sau lưng Đường Đinh Đinh, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại của cô ấy. Điện thoại của Đường Đinh Đinh rất lớn, Đường Hinh thoáng liếc qua đã thấy tiêu đề bài báo "Phó giám đốc của Thời Quang Hoắc Thần Đông đi du lịch cùng tình mới". Bài báo còn có cả ảnh chụp đi kèm

Đường Đinh Đinh quẳng điện thoại qua một bên, không thèm để ý tới nữa.

Đường Hinh ngồi xuống đối diện cô ấy, chớp mắt nói: "Dê con béo này, em thích sếp Hoắc hả?"

Đường Đinh Đinh thậm chí còn không để ý Đường Hinh vừa gọi mình là cái gì, chỉ nhíu mày đáp: "Ai thèm thích anh ta chứ. Tôi còn không thèm để mắt tới anh ta."

Đường Hinh suy nghĩ một lúc rồi khuyên nhủ: "Không thích thì tốt. Sếp Hoắc… quá trăng hoa, thay bạn gái như thay áo, một tháng lên mặt báo đủ ba lần, tin đồn tình ái quá nhiều, có kể cũng kể không hết được."

"Tôi biết anh ấy rất trăng hoa, cũng biết anh ấy không thích tôi…" Đường Đinh Đinh cắn môi, nhíu mày nói: "Anh trai tôi cũng không để anh ấy đụng tới tôi."

"Ơ…" Sao tự nhiên lại nhắc tới Đường Vực thế, nhưng mà Đường Hinh vẫn tò mò hỏi: "Thế à?"

Đường Đinh Đinh bĩu môi: "Ừ, nếu anh ấy dám đụng vào tôi, anh trai tôi sẽ đánh gãy chân anh ấy, mà còn là 'chân giữa'. Anh trai tôi nói thế với anh ấy ngay trước mặt tôi luôn."

Đường Hinh: "……"

Đường Vực tàn nhẫn thế cơ á?

Chương 32: [Phần II] “Chị Đường Tâm lòng dạ đen tối quá đi.”

EDITOR: HANNAH

Lại đây đi, đừng chần chừ, hãy nhìn em khi em còn ở đây.

_ “Nhật ký nữ đại gia”_

Hồi đó Đường Đinh Đinh mới mười tám tuổi. Mấy người bọn họ đều lớn lên bên nhau từ nhỏ, khi Đường Đinh Đinh mới bắt đầu rung động, ngày nào cô cũng theo chân Hoắc Thần Đông, gọi anh là “Hoắc ca ca, Hoắc ca ca”. Đường Vực bằng tuổi Hoắc Thần Đông, lớn hơn Đường Đinh Đinh 5-6 tuổi.

Khi đó Đường Vực mới tiếp nhận Thời Quang, còn Hoắc Thần Đông thì không lo cho sản nghiệp nhà mình, lại chạy theo trợ giúp Đường Vực một tay. Giới giải trí vốn phức tạp, so với những ngành khác thì những thể loại giao dịch về tình, về dục, về tiền tỉ thứ khác người khác thì phong phú hơn nhiều.

Hoắc Thần Đông ngoại hình điển trai, dáng dấp không tệ, tính tình trượng nghĩa, ngoại trừ bản tính đào hoa thì cũng không có khuyết điểm gì đáng kể.

Đường Đinh Đinh được nuông chiều từ nhỏ, tính cách đáng yêu, ngoại hình cũng xinh xắn, Hoắc Thần Đông quả thật cũng có rung động… Nhưng anh ta chỉ vừa mới manh nha có ý định thì ngay lập tức bị Đường Vực bóp chết.

Hôm đó, Đường Đinh Đinh vốn định theo mấy người bạn của Hoắc Thần Đông đi chơi, cả một hội cùng đi ba ngày hai đêm.

Ba ngày hai đêm, với thói lăng nhăng của Hoắc Thần Đông, hoàn toàn đủ để đem Đường Đinh Đinh lên giường.

Lúc đó, Đường Vực mặc quần áo ở nhà thoải mái, đứng dựa lưng vào tường, thản nhiên nhìn Đường Đinh Đinh đang hào hứng chuẩn bị lên xe

cùng Hoắc Thần Đông. Đúng lúc đó, Đường Vực gọi Hoắc Thần Đông, ung dung nói thẳng: "Hoắc Thần Đông, nếu cậu dám vào chạm vào Đường Đinh Đinh, dù chỉ là một sợi tóc, thì khi trở về, cậu phải giải quyết sạch sẽ đống bạn gái xung quanh cậu. Nếu sau này có tin đồn tình ái nào của cậu là sự thật…" Anh liếc nhìn xuống phía dưới của Hoắc Thần Đông, nói tiếp: "… Tôi sẽ đánh gãy chân cậu, cả đời này cũng đừng mơ 'ngóc đầu' dậy."

Một đòn này của Đường Vực đủ tàn nhẫn.

Hoắc Thần Đông khi đó còn trẻ, chỉ mới ăn chơi chưa được bao lâu, đương nhiên sẽ luyến tiếc, không muốn vì một bông hoa mà phải bỏ lỡ cả rừng hoa, huống hồ đó còn là em gái của Đường Vực, anh ta cũng không muốn làm mối quan hệ này thêm phức tạp. Anh ta lập tức phủ nhận: "Tôi chỉ coi Đinh Đinh là em gái thôi, cậu nghĩ nhiều rồi."

Đường Đinh Đinh khi đó còn nhỏ, bị vạch trần tâm tư như vậy thì cảm thấy rất mất mặt, lập tức oà khóc, quay đầu chạy về nhà, đóng cửa lại không thèm gặp ai, ủ rũ cả một ngày.

Kỳ thực chuyện này Đường Vực cố ý muốn để cho Đường Đinh Đinh tự mình chứng kiến, để cô mất hy vọng, cũng để cô thấy được Hoắc Thần Đông liệu có xứng đáng hay không.

Từ đó về sau, Hoắc Thần Đông thực sự không dám coi Đường Đinh Đinh như những người con gái khác.

Đường Đinh Đinh có thử chủ động vài lần nhưng đều bị anh ta thoái thác đuổi đi. Anh ta thật sự không dám động vào cô. Chuyện này cứ bế tắc như thế. Cho tới nay đã bốn năm.

Còn Đường Đinh Đinh thì sao? Những tưởng không còn thích, nhưng mỗi lần đọc được những tin đồn tình ái của Hoắc Thần Đông ở bên ngoài thì tâm trạng lại buồn bực, cảm xúc vẫn bị ảnh hưởng. Cô cầm cốc nước uống hai ngụm, để chiếc cốc xuống bàn kêu "cạch" một tiếng, cáu kỉnh nói: "Em thật không biết anh ta còn định chơi bời bao nhiêu năm nữa?"

Đường Hinh ngơ ngẩn nghe Đường Đinh Đinh nói xong, trong đầu còn đang cố mường tượng ra vẻ mặt Đường Vực khi thản nhiên thốt ra những lời tàn nhẫn đó.

"Đừng có mơ. Loại đàn ông này vẫn sẽ 'ngựa quen đường cũ' thôi, trừ khi

‘bất động’ luôn thì may ra.”

Bỗng dưng từ phía sau truyền đến giọng nữ lười nhác nói.

Đường Hinh và Đường Đinh Đinh cùng quay đầu lại, thấy Vưu Hoan đang khoanh tay đứng cạnh khung cửa, không biết đã tới từ lúc nào, lặng lẽ không gây ra tiếng động, còn tranh thủ nghe được hết câu chuyện của Đường Đinh Đinh.

Đường Đinh Đinh cắn môi, chưa từ bỏ hy vọng, hỏi: “Thật à?”

Vưu Hoan đi tới, ngồi xuống cạnh Đường Hinh, nhìn Đường Đinh Đinh, nói: “Thật, trừ khi cô khoá cạp quần anh ta lại.”

Đường Đinh Đinh: “……”

Đường Hinh đã quen với miệng lưỡi thẳng thắn sắc bén của Vưu Hoan, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Đường Đinh Đinh, an ủi cô bé: “Thôi bỏ đi, loại đàn ông đó chạy nhông nhông ngoài đường đầy ra đấy, sếp Hoắc đã trăng hoa như thế thì cứ vứt anh ta trong rừng hoa đi, nhớ thương làm gì.”

Đường Đinh Đinh ủ rũ gật đầu.

Đường Hinh cầm thực đơn, gõ đầu cô bé, nói: “Nào, gọi món đi! Hôm nay chị mời!”

Đường Đinh Đinh trừng mắt nhìn cô, cầm lấy thực đơn, vừa giở ra xem vừa nói: “Buổi tối còn phải khao đi uống rượu nữa.”

Cô còn nhớ Đường Hinh đã nói ăn cơm xong còn đi bar.

Đường Hinh đã “cắt tiết” cô nhiều như thế, giờ cô phải ăn uống thoải mái để đòi lại một chút.

Đường Hinh vừa cười tủm tỉm vừa nói: “Được được được, muốn uống bao nhiêu thì uống.”

Vưu Hoan nhìn Đường Hinh hỏi: “Bao giờ cậu gia nhập tổ dự án.”

“Hai ngày nữa.”

Đường Hinh và Lục Chi Hành đã hẹn thời gian xong xuôi, hai ngày nữa cô sẽ tới văn phòng của anh làm việc. Năng suất làm việc của anh rất cao, vừa nói sẽ thành lập tổ dự án thì đến giờ đã xong xuôi.

Vưu Hoan nhướng mày: "Không tệ nha, nhanh thật đấy."

Đường Đinh Đinh ngẩng đầu nhìn Đường Hinh, thì thầm: "Chị cũng thoải mái thật đấy, ôm bản quyền chạy mất hút, đã thế còn 'tế' ông chủ cũ một trận, anh trai em thật đáng thương…"

Đường Hinh cười giả lả nói: "Nhóc con, em chẳng hiểu gì cả."

Nếu hiểu hết mọi chuyện, em sẽ thấy chị đây mới là người đáng thương.

Đường Đinh Đinh: "……"

Sao giọng điệu lại giống anh trai cô thế này?

*****

Quán bar có ban nhạc, còn có DJ, rất ồn. Khách khứa bên trong lại "quẩy" rất nhiệt tình, đa phần là nữ giới ăn mặc "mát mẻ".

Đường Hinh đi theo Vưu Hoan vào sàn nhảy được một lúc, đã bị một tên đồi bại nào đó sờ eo, cô liếc nhìn tên đàn ông mặt tô son trát phấn đó, không e dè đạp cho hắn một cái rồi bỏ đi. Tên kia hăng máu, vén tay áo định đuổi theo. Vưu Hoan lập tức chắn trước mặt, cười thật quyến rũ, nói: "Em gái tôi tính tình không tốt lắm, anh đừng để bụng."

Tên đó vừa thấy Vưu Hoan ngoại hình không tệ, cơn giận cũng nguôi đi vài phần, nheo nheo mắt, nói: "Vậy em gái nhảy cùng anh đi."

"Được thôi." Vưu Hoan vuốt lọn tóc dài, nói.

Đường Hinh quay đầu nhìn lại, thấy Vưu Hoan đang nháy mắt với mình, ý nói "Để bà đây xử nó", cô lập tức yên tâm rời đi.

Vừa tới quầy bar, cô liền thấy dê béo Đinh Đinh đã uống vài ly rượu, cô

lập tức cạn lời. Cô nhóc này tới đây để tự chuốc say mình à? Đường Hinh ngồi lên ghế chân cao, xoay người nhìn Đường Đinh Đinh.

Đường Đinh Đinh còn cầm ly rượu trong tay, ánh mắt đã có phần mơ màng, nhíu mày nói: "Chị làm gì thế?"

Đường Hinh nhìn con bé, nói: "Xem em có say chưa, nếu say rồi thì chị đưa em về."

"Em có thể gọi lái xe tới… Ực…" Đường Đinh Đinh uống nốt ly rượu, hai mắt càng đờ đẫn, nói: "Gọi lái xe tới đón em đi."

Đường Hinh trợn mắt, dê con béo này tửu lượng tệ quá, chưa gì đã say.

Cô lấy điện thoại của Đinh Đinh ra, đưa cho Đinh Đinh, nói: "Đây, gọi đi, gọi luôn nhé."

Đừng để lát nữa say đến mức không biết trời đất là gì, đến cả điện thoại cũng gọi không nổi.

Đường Đinh có hơi say nhưng vẫn còn có chút tỉnh táo, cô ừ một tiếng, rồi nhấp vào mục những cuộc gọi gần đây để gọi cho lái xe, đột nhiên sau lưng bị ai đó va vào, tay trượt đi, ấn vào số của "Anh trai". (Lời của beta-er: trượt tay thật là đúng lúc:3)

Cuộc gọi chờ kết nối.

Cô vội vàng tắt đi.

Nhưng quá muộn rồi, đầu dây bên kia chuông đã vang lên.

Đường Vực hôm nay phải làm thêm giờ, vừa mới lên xe, để điện thoại ở hộp xe, đang chuẩn bị khởi động thì thấy điện thoại vang lên chuông báo. Anh nhìn màn hình, đã thấy cuộc gọi nhỡ. Đường Đinh Đinh định làm gì thế?

Anh gọi lại cho cô.

Đường Đinh Đinh sợ tới mức tỉnh táo đến ba phần. Quy định trong nhà cô rất nghiêm, anh trai lại đặc biệt nghiêm khắc, tiền muốn tiêu xài thế nào cũng được nhưng tuyệt đối không thể quậy phá quá mức giới hạn. Cô nhìn

Đường Hinh, Đường Hinh chớp mắt, da đầu Đường Đinh Đinh căng ra, che ống nghe, nhận cuộc gọi. Cuộc gọi kết nối, Đường Vực lập tức nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Đang ở quán bar à?"

Đường Đinh Đinh vội vàng giải thích: "Em đang định gọi lái xe tới đón, không cẩn thận ấn nhầm rồi."

Đường Vực để tay lên vô-lăng, hỏi: "Đi với ai?"

"Chị Đường Tâm và chị Hoan ạ…"

"Ai cơ?" Đường Vực nghe không rõ.

Đường Đinh Đinh nói thật to lại một lần, khoé mắt Đường Vực lập tức giật giật liên hồi, tay điều khiển vô-lăng, khởi động xe, nói: "Em ở yên đó chờ anh."

Nói xong lập tức cúp máy.

Đường Đinh Đinh nhìn điện thoại chớp chớp mắt, vẻ mặt khó hiểu nhìn Đường Hinh, nói: "Anh em nói sẽ tới đây đón em."

Đường Hinh giả vờ không quan tâm, ừ một tiếng rồi nói: "Thế cũng tốt."

Bả vai bị ai đó đập một cái.

Vưu Hoan đã quay lại, cầm lấy cốc rượu trước mặt Đường Hinh uống cạn.

Đường Hinh nhìn Đường Đinh Đinh đã ngà ngà say, bỗng thấy trong lòng ngứa ngáy, muốn… thăm dò dê con nhỏ này xem sao. Đúng lúc DJ quán bar ngừng bật nhạc, giọng ca chính của ban nhạc là một giọng nữ hơi khàn khàn, hát tình ca nghe thật sâu lắng.

Cô vừa nghe vừa nhìn Đường Đinh Đinh vẫn đang nốc rượu, cười tủm tỉm nói: "Em đừng đau lòng. Anh trai em cũng chỉ muốn tốt cho em thôi. Nếu sếp Hoắc không quá lăng nhăng mà nghiêm túc đứng đắn như anh trai em thì anh ấy đã chẳng phản đối."

"Giống anh trai em?" Đường Đinh Đinh nhếch miệng cười, nói: "Giống anh trai em thì không hay đâu!"

Đường Hinh giật mình thon thót. Không hay? Không lẽ mấy tin đồn của Đường Vực cũng là thật à? Cô liếm môi, hỏi tiếp: "Giống anh trai em… sao lại không hay?"

Đường Đinh Đinh lại uống thêm ngụm rượu, mặt ửng đỏ nhìn Đường Hinh, bắt đầu buôn chuyện: "Anh trai em từ nhỏ đến lớn đều cực kỳ quy củ, nghiêm túc. Có điều cũng không thể trách anh ấy được, ông nội và các chú trong nhà đều là người trong quân đội, đối với con trai đều rèn giũa rất nghiêm khắc. Nhưng mà thực ra, xét về tính cách và lối sống, mấy anh họ của em đều rất bình thường." Cô ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Còn anh trai em lại không như vậy. Anh ấy từ nhỏ đã thích một tuýp con gái, chính là… chính là kiểu người giống như chị Minh Chúc ý, dịu dàng như nước, tóc dài đến eo, phong thái nhẹ nhàng."

Đường Hinh không kìm được trợn tròn mắt.

Dê con lại đâm vào tim cô rồi.

Cô cắn môi, chưa từ bỏ ý định, lại tiếp tục thăm dò: "Không có trường hợp ngoại lệ nào à?"

Đường Đinh Đinh lắc đầu, đáp: "Không có, ít nhất là em chưa từng thấy…"

Đau lòng vãi.

Đường Đinh Đinh gõ ngón tay lên mặt bàn, vẻ mặt bí hiểm cúi người lại gần, nói: "Còn nữa, để em kể cho chị nha, anh trai em đối với chuyện tình cảm còn có phân cấp bậc. Cái này là Hoắc ca ca tiết lộ cho em, anh ấy cũng chỉ đoán vậy thôi."

Đường Hinh: "Cấp bậc gì cơ?"

"Kiểu như nếu chị chia cảm giác 'thích' ra thành 10 cấp độ, thì vừa mắt tương ứng với cấp độ thứ 5, anh ấy có thể sẽ theo đuổi chị."

"……"

Thế có nghĩa là, dù cô đã ở bên Đường Vực được hơn một năm, nhưng

tình cảm mà Đường Vực dành cho cô còn chưa được nổi năm phần?

Đường Hinh mặt không cảm xúc, ừ một tiếng rồi hỏi: "Sau đó thì sao?"

Đường Đinh Đinh: "Thích tới cấp 6 thì bắt đầu hành động, thực sự theo đuổi chị."

Đường Hinh liếc nhìn Vưu Hoan.

Vưu Hoan hừ một tiếng, nghĩ thầm: "Tên khốn."

Đường Hinh bật cười, lại hỏi: "Thế cấp độ 7 thì sao?"

Đường Đinh Đinh: "Cấp độ 7 á, thì anh ấy sẽ muốn hôn chị; cấp độ 8 sẽ bị chị kích động, nhiều khả năng sẽ muốn lên giường cùng chị, cấp độ 9 sẽ muốn kết hôn với chị…"

Nói tới đây, cô cố ý dừng lại, chớp mắt với Đường Hinh và Vưu Hoan, chờ hai người thắc mắc.

Đường Hinh cảm thấy tim mình như vỡ nát, cô miễn cưỡng chiều theo Đường Đinh Đinh, hơi mỉm cười, hỏi: "Thế thích tới cấp 10 thì sao?"

Đường Đinh Đinh cười hì hì, dựa vào vai Đường Hinh, vỗ tay lên bàn, cực kỳ hào hứng nói: "Nếu anh ý thích chị đủ 10 phần, thì sẽ giống như trong tiểu thuyết ý, chỉ cần chị đáp lại anh ấy một chút thôi, anh ấy có thể dâng cả tính mạng của mình cho chị. Mọi thứ mà anh ấy có, hết thảy đều dành cho chị."

Đường Hinh khẽ cười, bỗng nhiên cảm thấy đau đến không thể thở được.

… Những lời Đường Đinh vừa nói nghe qua thì có vẻ ngu ngốc nhưng nghĩ kỹ lại thì lại thấy rất chuẩn xác.

Đáng tiếc cô sẽ không bao giờ có cơ hội được biết Đường Vực khi thích ai đó 10 phần thì sẽ như thế nào. Cô không cần mạng của anh, cũng chẳng cần tiền của anh. Cô chỉ cần anh thôi.

Nhưng mà… Ngay cả năm phần tình cảm của anh cô cũng chẳng có được.

Đường Hinh ngẫm nghĩ, nói vậy trước đây Đường Vực đối với Minh Chúc

đã thích đến sáu phần?

Cô dùng khuỷu tay chọc chọc Đường Đinh Đinh, hỏi: "Trước giờ có bao nhiêu người anh ấy thích bảy phần rồi?"

Đường Đinh Đinh nghiêng đầu lẩm nhẩm rồi đáp: "Hình như có 2-3 người gì đó. Người khác muốn theo đuổi anh ấy thì rất khó, trừ khi đúng kiểu người mà anh ấy thích thì may ra có thể hợp tính nhau. Nhưng nếu sau khi hẹn hò yêu đương thấy vẫn không hoà hợp thì sẽ chia tay."

Đường Hinh chớp chớp mắt hỏi: "Nói thế nghĩa là anh ấy từng có ba người bạn gái?"

Đường Đinh Đinh: "Hình như thế…"

Thực ra Đường Đinh Đinh cũng không biết rõ lắm nhưng áng chừng là như thế.

Đường Hinh nhấp thêm một ngụm rượu, nhìn Đường Đinh Đinh, giả bộ ung dung hỏi thêm: "Thế thích tám phần thì có bao nhiêu người?"

Lần này Đường Đinh Đinh lại bất ngờ lắc đầu, đáp: "Hình như không có, nếu đã có quan hệ thân mật đến mức đó, với tính cách của anh ấy, hẳn là đã đưa về nhà gặp mặt ông bà bố mẹ rồi."

Hai mắt Đường Hinh lập tức sáng lên, hơi hưng phấn nói: "Thế chẳng phải là Đường Vực vẫn còn là 'trai tân' sao?"

Đường Đinh Đinh: "……"

Vưu Hoan: "……"

Đường Đinh Đinh há hốc mồm, không kìm được thốt lên: "Cùng trải qua chín năm phổ cập giáo dục, sao khả năng bắt trúng trọng tâm của chị lại lợi hại thế chứ…"

"Vì chị thông minh đó!" Đường Hinh dõng dạc đáp.

Đường Đinh Đinh hừ một tiếng, cô cũng đâu có ngốc đâu? Cô nghĩ nghĩ một lúc, lại cảm thấy hình như một người đàn ông đã 28 tuổi mà vẫn còn là "trai tân" thì cũng chẳng có gì đáng để tự hào, cứ nhìn tên lãng tử Hoắc

Thần Đông kia mà xem, không biết đã ngủ với bao nhiêu người rồi. Đường Đinh Đinh bĩu môi, lại nói thêm: "Chuyện này… chuyện riêng tư của anh trai em, em cũng không biết rõ lắm đâu. Em chỉ đoán mò thôi, không chắc chắn."

Vưu Hoan nhìn Đường Hinh đang đắc ý tới mức hai mắt sáng như sao, mắng khẽ: "Đồ mất giá."

Đường Hinh vui vẻ gọi thêm một ly rượu, cô muốn uống một ly ăn mừng.

Tối muộn, ba người đi ra từ trong quán bar. Đường Đinh Đinh uống xong mấy ly rượu thì đã say tới mức đầu óc mơ màng, Đường Hinh và Vưu Hoan dìu cô đi ra. Vưu Hoan và Đường Hinh mỗi người dìu một bên, dẫn con ma men nhỏ này ra ngoài xe.

Đường Đinh Đinh tựa vào Vưu Hoan, hạ giọng mách lẻo với cô: "Chị Hoan à, em nói chị nghe nhé, chị Đường Tâm lòng dạ đen tối quá đi!"

Đường Hinh: "……"

Này, cô vẫn đang nghe đấy!

"Lòng dạ chị đen tối chỗ nào? Chị có một tấm lòng trong sáng như gương đấy!"

"Đen tối chết đi được!"

Dê con béo đột nhiên đứng thẳng dậy, lảo đảo bước tới.

Đường Hinh bị bất ngờ không kịp tránh Đường Đinh Đinh, cơ thể không trụ vững, bị ngã lùi ra sau, cả người rơi vào một lồng ngực rắn chắc, eo thon hở ra bị một bàn tay to lớn khô ráo dịu dàng ôm lấy, áp chặt vào lồng ngực.

Người đó cúi đầu nhìn cô, nét mặt nhẹ nhàng, hỏi khẽ: "Say rồi à?"

Lời của editor: Ở chương trước, mình vẫn để Đinh Đinh xưng hô với Vưu Hoan là Đường Hinh là "cô-tôi" nhưng từ chương này, mối quan hệ giữa ba người đã gần gũi hơn nên mình để ngôi xưng là "chị-em" nhé!

Chương 33: Mẹ nó! Cô ấy làm mình tức chết đi được

EDITOR: HANNAH

Mình vẫn không thể thôi tò mò, rốt cuộc 10 phần thích của Đường Vực là như thế nào?

Chắc hẳn là rất sâu đậm.

_ "Nhật ký nữ đại gia"_

Đường Hinh nghe thấy giọng nói này, cả người lập tức cứng đờ.

Gáy của cô áp sát lồng ngực rộng lớn, nghe được cả tiếng tim đập thình thịch của anh. Đỉnh đầu áp vào cổ anh, giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên ngay bên tai, xuyên qua màng nhĩ, đi thẳng vào góc sâu nhất của trái tim cô, cả người cô như được bao bọc bởi hơi thở mát lạnh của anh.

Còn chưa nói đến bàn tay của anh đang đặt trên vùng bụng để lộ ra của cô, cánh tay vòng qua eo cô.

Đường Hinh cảm thấy cánh tay anh nóng rực như muốn thiêu đốt cô. Không biết là do hơi men của rượu hay là do tình cảm từ đáy lòng mà anh mới chỉ ôm lấy cô thôi, cô đã cảm thấy cả người mềm nhũn như tan chảy. Cô gượng ngửa đầu nhìn anh.

Đập vào tầm mắt là cổ áo sơ-mi mở rộng để lộ xương quai xanh của anh, khiến cô nhất thời ngơ ngẩn.

Cảm giác ngón tay chạm vào eo cô khiến Đường Vực giật mình. Thứ xúc cảm trơn mịn như chạm phải dòng sữa, hơi thở của cô hoà lẫn với mùi rượu vương trên đầu mũi anh. Anh cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô.

Gió đêm lay động, trong không khí dường như có men say lảng vảng, khiến lòng người mê đảo.

Đúng lúc này lại xuất hiện một con dê con béo múp cả người lảo đảo lao

tới, làm phá vỡ bầu không khí.

Đường Vực liếc nhìn, dùng tay kia giữ chặt vai Đường Đinh Đinh, giúp cô bé đứng vững.

Đường Đinh Đinh với vẻ mặt tội nghiệp nhìn anh: "Anh ơi…"

Đường Hinh nghe thấy giọng nói của Đường Đinh Đinh, bỗng tỉnh táo trở lại. Cái tên khốn Đường Vực này, thích cô còn chưa tới cấp độ 5 mà đã dám ôm eo cô hả? Lại còn sờ mó? Có khác quái gì cái tên hãm ở trên sàn nhảy khi nãy đâu?

Không có gì hết!

Này thì rung động, này thì rộn ràng, chẳng có cảm giác quái gì hết.

Máu nóng sôi lên, dồn thẳng lên não.

Cô vùng ra khỏi người Đường Vực, xoay người đạp lên cẳng chân anh.

Đường Vực bị tấn công bất ngờ không kịp tránh nhưng vẫn có thể đứng thẳng, không bị vấp ra đằng sau. Thế nhưng cả người cũng cứng ngắc, anh ngơ ngác cúi đầu nhìn ống quần bị in dấu chân bẩn, rồi lại ngẩng đầu nhìn cô, cảm xúc mềm mại trong lòng cũng theo cái đạp của cô mà bay biến.

Anh nhíu mày nhìn cô, trầm giọng mắng: "Đường Hinh, em điên hả?"

Anh ta còn dám mắng cô điên?

Đường Hinh thở phì phì mắng lại: "Anh mới điên! Cả nhà anh đều điên!"

Im lặng…

Mặt Đường Vực tối sầm lại.

Vưu Hoan hào hứng đứng xem kịch, rồi bình tĩnh kéo Đường Đinh Đinh ra khỏi móng vuốt của Đường Vực, để Đường Đinh Đinh dựa vào vai mình, xoa đầu cô bé rồi nói: "Ngoan nào, đi với chị Hoan nào."

Đường Đinh Đinh bị hành động của Đường Hinh doạ tới mức tỉnh cả rượu, mặt đờ đẫn nhìn anh trai mình đang tức muốn xì khói.

Đường Vực đã bao giờ bị phụ nữ đập đâu? Anh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang vênh lên, hằm hằm nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng như thể muốn đóng băng cô luôn. Anh cáu kỉnh liếm đôi môi khô, hơi ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu.

Mẹ nó! Cô ấy làm mình tức chết đi được.

"Đường Vực, tôi nói cho anh biết, vừa rồi ở trong quán bar có tên khốn dám sờ vào eo tôi, tôi đạp cho anh ta một cái." Đường Hinh nổi giận đùng đùng nhìn anh, không hề run sợ quát to: "Vừa rồi anh cũng chạm vào tôi, thế nên tôi phải đáp lại cho công bằng."

"……"

Đường Vực im lặng một chốc, ánh mắt hướng về vòng eo thon mịn màng của cô, nheo mắt, hỏi: "Ai chạm vào em?"

Đường Hinh hừ một tiếng đáp: "Một tên 'yêu râu xanh' chẳng khác gì anh!"

Đường Vực: "……"

Cô ấy còn dám đánh đồng anh với một tên sàm sỡ phụ nữ trong quán bar hả?

Quán bar tấp nập người ra kẻ vào, lúc đầu không có ai để ý, nhưng sau đó thấy những người đang đứng ở cửa ngoại hình đều rất nổi bật, ai đi qua cũng ngoái lại nhìn. Nhìn một lúc lại thấy có gì đó là lạ, người đàn ông đẹp trai mặc áo sơ-mi trắng quần âu đen kia sao trông quen thế nhỉ…

Đường Đinh Đinh lại gần Đường Vực, đúng lúc rất đông người đi qua, Vưu Hoan liền nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi, cứ đứng đây bị người ta nhìn ngó cũng không hay."

Nếu Đường Vực bị ai đó nhận ra, chuyện khi nãy lại bị chụp ảnh thì sẽ rắc rối to.

Đến lúc đó anh sẽ thực sự biến thành tên "yêu râu xanh" bị Đường Hinh đập đó.

Đường Vực lạnh mặt nhìn Đường Hinh rồi lại nhìn Đường Đinh Đinh lúc này đã tỉnh táo hơn nhiều, đút tay vào túi quần, buông một câu: "Đi thôi."

Anh không chút chần chừ mà xoay người rời đi.

Đường Đinh Đinh vẻ mặt phức tạp nhìn Đường Hinh, quay đầu lại đã thấy anh trai đi được một đoạn, muốn hỏi gì cũng không kịp nữa, cô vội vàng nói: "Em đi trước đây…"

Vưu Hoan xua tay đáo: "Đi đi bé ngoan."

Đường Đinh Đinh vội vã chạy đi: "Anh, chờ em với…"

Đường Vực bước chậm lại chờ cô nhóc.

Khi hai người họ đã đi xa, Vưu Hoan mới véo mặt Đường Hinh, khen cô: "Không tồi nha, xem chừng cả đời này Tổng giám đốc Đường chưa bị phụ nữ đạp bao giờ. Dù cho anh ta không muốn ở bên cậu thì cả đời này cũng chẳng thể quên được cậu đâu."

Cô nhớ tới vẻ mặt tối sầm của Đường Vực khi nãy, rõ ràng đã tức giận tới mức nghiến răng nghiến lợi nhưng vẫn cố nén lại. Thế này xem ra anh ta không hẳn là không có chút tình cảm nào với Đường Hinh…

Đường Hinh uể oải, túm tay Vưu Hoan dựa vào, nói nhỏ: "Chị Hoan à, cậu nói xem nếu Đường Vực thích ai đó bốn phần thì sẽ là thế nào?

Người lái xe thuê đã tới đứng chờ bên cạnh xe của hai người.

Vưu Hoan túm tay Đường Hinh, dắt cô đi về hướng xe của cô, không chút nể nang mà nói thẳng: "Thì là cái lốp xe dự phòng chứ là thế nào."

Đường Hinh: "……"

Vưu Hoan cúi đầu nhìn cô, dịu dàng nói: "Muốn khóc không?"

Đường Hinh hừ một tiếng, đáp: "Không thèm khóc."

Muốn khóc cũng phải về nhà khóc thầm, khóc ở bên ngoài thì mẹ nó quá là

mất mặt.

Vưu Hoan gật đầu, đỡ Đường Hinh vào trong xe, thấy cô vẫn còn tỉnh táo thì dặn dò người lái xe thuê mấy câu rồi nhoài vào cửa sổ bên ghế phụ, vỗ vỗ lên mặt cô mấy cái rồi nói: "Mình đi đây. Nếu còn buồn bực thì cứ tới cửa hàng thịt dê béo đi."

Đường Hinh tựa vào lưng ghế, thở dài: "Con dê béo nhất bây giờ lại không cho mình làm thịt nữa rồi."

Hiện giờ Đường Đinh Đinh đối với cô cực kỳ cảnh giác, có tiền cũng không để cho cô "thịt". Vưu Hoan phì cười, nói: "Đi thôi."

Đường Vực và Đường Đinh Đinh lên xe rồi cũng không rời đi ngay.

Đường Đinh Đinh thắt dây an toàn, đầu óc vẫn còn hơi chuếnh choáng men say, cô đợi một lúc lâu thấy xe vẫn chưa khởi động, hơi run sợ nhìn anh trai, hỏi nhỏ: "Anh, anh không sao chứ?"

Đường Vực thả lỏng dựa cả người lên lưng ghế, thản nhiên nhìn kính chiếu hậu, thấy Vưu Hoan đỡ Đường Hinh ngồi vào trong xe, đến tận khi chiếc xe màu trắng kia chậm rãi lăn bánh, rẽ ngoặt ở góc đường, không còn thấy bóng dáng, anh mới quay lại nhìn Đường Đinh Đinh, lạnh nhạt nói: "Anh có thể làm sao hả?"

"Khi nãy Đường Tâm đã đá anh."

"Ờ."

Đường Vực đáp lấy lệ rồi lái xe rời đi.

Đường Đinh Đinh: "……"

Thế thôi á?

Đầu óc cô đang choáng váng, lá gan cũng lớn hơn, quay người nhìn anh, lại hỏi: "Anh, có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với chị Đường Tâm không?"

Đường Vực gõ gõ ngón tay lên tay lái, sắc mặt lạnh lùng nhìn thẳng phía trước: "Không có."

Đường Đinh Đinh: "… Không nói thì thôi."

Để cô đi hỏi Đường Hinh.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, không thèm để ý đến anh nữa. Cô nhắm hai mắt lại, men rượu lại bốc lên, làm cô mơ màng buồn ngủ.

Đường Vực đột nhiên hỏi: "Khi nãy Đường Hinh bị người ta sàm sỡ à?"

Hai mắt Đường Đinh Đinh vẫn nhắm nghiền, mơ màng đáp: "À, hình như thế, nhưng tên đó bị chị ấy đạp cho một phát…"

Nghe nói, tên khốn đó còn định sàm sỡ cả chị Hoan, bị chị Hoan lôi đến WC nữ, cùng mấy cô gái khác đánh "hội đồng", dạy cho một bài học.

Ngón tay thon dài của Đường Vực vẫn nhịp nhịp trên tay lái, cơn tức giận vì bị cô nhóc kia đạp đã vơi đi phân nửa.

Anh nghĩ vẩn vơ, con gái hung dữ một chút cũng không sao, như vậy ra ngoài mới không bị người ta bắt nạt.

Tối hôm đó, anh ngủ lại ở nhà lớn nhà họ Đường.

Hôm sau là cuối tuần, Đường Vực không tới công ty, Đường Đinh Đinh cũng ngủ tới trưa mới dậy, vừa đi xuống tầng đã thấy anh trai ngồi trong phòng khách, cô giật mình, ấp úng gọi: "Anh…"

Đường Vực đang để máy tính trên đùi làm việc, nghe tiếng gọi, anh ngước mắt lên nhìn Đường Đinh Đinh: "Đừng mơ tưởng tới Hoắc Thần Đông nữa, em không kiểm soát nổi cậu ta đâu."

Người như Hoắc Thần Đông, nếu không ngã đau một lần thì cả đời này cũng không thay đổi được bản tính trăng hoa. Đường Đinh Đinh chỉ là con cừu non ngây thơ, tuyệt đối không phải là đối thủ của cậu ta, đến cả tiềm năng để đấu với cậu ta cũng không có.

Đường Vực và Hoắc Thần Đông đúng là anh em bạn bè nhưng Đường Đinh Đinh lại là em gái ruột của anh, dù cho có phải giữ trong nhà làm bà cô để anh nuôi cả đời, anh cũng không bao giờ để em gái mình bị Hoắc Thần Đông chà đạp. Hoắc Thần Đông cũng sẽ vì e ngại mối quan hệ giữa

hai nhà mà không dám động vào cô.

Đường Đinh Đinh thấy ánh mắt lạnh như băng của anh, sợ hãi cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Cô hạ giọng lẩm bẩm: "Em cũng đâu có làm gì…"

"Nếu em dám làm gì, anh sẽ đánh gãy chân em."

"…"

Đường Đinh Đinh tủi thân gật đầu, không cam lòng dạ vâng cho qua, sau đó cô xuống bếp tìm đồ ăn.

Đang đi cô chợt nhớ ra một chuyện, bước chân khựng lại.

Cô quay đầu nhìn anh trai đang ngồi gõ máy tính, chớp chớp mắt, ngơ ngác hỏi: "Anh, tối hôm qua có phải chị Đường Tâm đã đạp anh một phát không hay là em đã nằm mơ?"

Hai tay Đường Vực chợt khựng lại, không ngẩng đầu, lạnh lùng đáp: "Em nằm mơ đấy. Đi ăn sáng đi."

Đường Đinh Đinh thầm nghĩ: "Không phải chứ?". Cô gõ lên đầu, vẫn còn nghi hoặc đi xuống bếp.

Sao cô cứ cảm thấy hình như không phải như vậy, không phải cô nằm mơ đâu.

Buổi chiều, cô gửi tin nhắn WeChat cho Đường Hinh, hỏi: "Đường Tâm, tối qua có phải chị đá anh trai em một phát không?"

Nữ đại gia: "Em đoán xem."

Đường Hinh: "…"

*****

Vài ngày sau, Đường Hinh xếp laptop cùng phụ kiện để vào trong balo, khoác lên, xuống tầng hầm để xe để tới phòng làm việc của Lục Chi Hành.

Phòng làm việc của Lục Chi Hành không quá xa nhà cô, ở hướng ngược lại với công ty Thời Quang, nhà của cô nằm ở giữa hai nơi. Đây là lần đầu tiên cô tới phòng làm việc của Lục Chi Hành, cũng là lần đầu tiên đổi chỗ làm kể từ khi tốt nghiệp, đối với môi trường mới, cô vừa hồi hộp lại vừa thấy háo hức.

Cô vừa mới đi tới ngã tư đã thấy dáng người cao lớn của Lục Chi Hành đứng ven đường, tay đút túi quần, ung dung vẫy tay với cô.

Đường Hinh đỗ xe cạnh chỗ anh đứng, hạ cửa sổ xe, cười thật tươi, nói: "Xin chào đạo diễn Lục."

Lục Chi Hành nhẹ nhàng cười: "Chào."

"Sao anh lại đứng đây?"

"Sợ cô không tìm thấy chỗ đỗ xe." Lục Chi Hành cũng vừa mới tới, sợ Đường Hinh không tìm được chỗ nên đứng ở đây chờ cô. Anh chỉ về một chỗ đỗ xe phía trước rồi nói: "Đỗ xe ở đây là được rồi."

Đường Hinh cảm kích nói: "Vâng."

Cô đỗ xe xong xuôi thì xách balo bước tới gần Lục Chi Hành.

Làn da của cô gái trắng nõn nà, trong nắng sớm mùa hạ càng có nét trẻ trung rực rỡ, cô đứng đối diện anh, cười nói: "Đi thôi."

Lục Chi Hành cười cười, xoay người đi trước dẫn đường. Anh liếc nhìn cô, nói đùa bâng quơ: "Phòng làm việc không rộng lắm, không so được với bên Thời Quang, nhưng mà chim sẻ dù nhỏ nhưng ngũ tạng vẫn đầy đủ, mong cô không chê."

Đường Hinh vội nói: "Sao chê được, phòng làm việc rộng hay bé cũng không quan trọng, nhân viên có năng lực là được."

Cô chưa từng tới phòng làm việc của Lục Chi Hành nhưng có từng nghe nói qua, số lượng nhân viên không nhiều nhưng đều là những người khôn khéo và có năng lực, nếu không cũng không vận hành tốt như vậy. Chẳng qua Lục Chi Hành ngoài truyện làm phim thì chẳng có hứng thú với chuyện

gì khác nên cũng không có ý định mở rộng lĩnh vực nghiệp vụ.

Lục Chi Hành dẫn cô rẽ qua hai dải phân cách xanh*, đi vào một toà nhà văn phòng. Hai người đi vào thang máy, anh nhấn nút thang máy lên tầng tám.

* Chú thích: Mình nghĩ đây là kiểu hàng rào ven đường trồng cây ý.

Đường Hinh nhìn anh, thắc mắc: "Tôi còn nhớ khoảng thời gian trước anh vừa mới đóng máy, thời gian làm hậu kỳ ngắn thế sao?"

Lục Chi Hành nghe cô hỏi vậy thì im lặng một lúc, nửa thân trên lười nhác tựa vào vách thang máy, nhìn biển báo hiệu đỏ đang nhảy số liên tục, bật cười nói: "Đợt trước vừa ban hành quy định mới, bộ phim đó không qua được kiểm duyệt trong nội địa, tạm thời cứ để đó rồi từ từ chỉnh sửa."

Bộ phim đó có đề tài đồng tính, loại đề tài này rất khó có thể quảng bá được trong nội địa, chỉ có thể đem ra nước ngoài hoặc Đài Loan và Hongkong để dự giải.

Đây cũng là tác phẩm đánh dấu đỉnh cao trong thời kỳ nổi loạn của Lục Chi Hành.

Mỗi người đạo diễn, tác giả và biên kịch nói riêng cùng những nghệ sĩ nói chung đều sẽ có một thời điểm muốn buông thả. Khi còn trẻ Lục Chi Hành cũng rất bảo thủ cố hữu, nhưng sau đó thành danh trong giới đạo diễn có thể coi là sớm, giành được vài giải thưởng rồi thì cũng muốn buông thả bản thân một chút, sau khi quay xong bộ phim đề tài đồng tính lại sốt ruột muốn làm phim mang đậm giá trị thương mại.

Nhưng người như Lục Chi Hành cũng rất kỹ tính, kiểu phim mà nhiều người đã làm thì anh lại không muốn làm.

Đường Hinh hơi ngạc nhiên, nói: "Bảo sao không thấy bài tuyên truyền."

Ting…

Cửa thang máy mở ra, Lục Chi Hành nhìn cô rồi đi ra ngoài, điềm nhiên nói: "Thể loại phim này không thích hợp để tuyên truyền rộng rãi, nhưng mà phim mới sắp tới chẳng phải rất có tiềm năng à? Chưa gì đã lên hot search 2-3 lần rồi."

Vừa nói xong đã đi tới cửa.

Đám người bên trong đồng loạt quay ra hóng hớt.

“Đạo diễn, chậc chậc, còn đích thân đi đón người ta cơ à. Bảo sao rõ ràng khi nãy tôi có thấy anh dừng xe rồi mà mãi không thấy lên đây.”

Có ai đó lên tiếng trêu ghẹo, bao nhiêu ánh mắt quét vèo vèo về phía Đường Hinh đang đi sau Lục Chi Hành.

Đường Hinh nhìn cả đám người đang nhấp nha nhấp nhổm muốn nhìn cô, cảm thấy hơi bối rối.

Lục Chi Hành đứng trước, vỗ tay nói: “Lại đây nào, mọi người cùng chào đón Đường Tâm.”

Cả đám người vỗ tay rất sôi nổi: “Chào mừng, chào mừng Đường Tâm, chúng tôi đều trông chờ cô giúp phát tài đó.”

Đường Hinh: “……”

Cô nhìn Lục Chi Hành ánh mắt đang tràn đầy ý cười, chớp chớp mắt hỏi lại: “Chứ không phải đạo diễn Lục mới giúp chúng ta phát tài sao?”

Lục Chi Hành tựa vào một bàn làm việc, nhận đồ ăn sáng được nhân viên đưa cho, mở hộp, gắp một miếng hoành thánh chiên bỏ vào miệng, thản nhiên trả lời Đường Hinh: “Tôi failed mất hai bộ phim nên giờ họ không tin tưởng tôi nữa rồi. Mọi người đều đã đọc sách của cô, thấy rất hay, rất thú vị.”

Đương nhiên, cũng có người không thích. Nhưng mà cũng chỉ là số ít, đa phần mọi người vẫn rất tán đồng.

Đường Hinh để ý hầu như trên bàn làm việc của mỗi người đều có một quyển “Dệt một giấc mộng cho anh”, còn là bản mới phát hành.

Cô được ưu ái quá mức mà thành ra ngại ngùng, nhìn mọi người trong phòng, trong lòng có hơi run, miệng nở nụ cười, phóng khoáng nói: “Tôi… Tôi sẽ cố hết sức làm việc thật tốt với mọi người, viết ra một kịch bản thật hay, nếu có vấn đề gì chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết, nhất định phải làm

cho bộ phim thật hot."

Phùng Trình bước tới, cười với cô, nói: "Hợp tác vui vẻ."

Đường Hinh nhìn anh ta, vui vẻ nói: "Hợp tác vui vẻ."

Một lúc sau, Lục Chi Hành đưa Đường Hinh tới phòng họp, tự mình giới thiệu với cô những nhân viên sẽ tham gia dự án, ngoại trừ cô và Phùng Trình là hai biên kịch chủ chốt, còn có những biên kịch cộng tác viên khác. Đường Hinh hỏi: "Không phải còn có một vị biên kịch nữa sao?"

Cô nhớ đội ngũ của Lục Chi Hành có hai biên kịch chủ chốt, một người là Phùng Trình, một người tên là Mặc Lý. Trong giới còn gọi đùa hai người họ là "ngựa phi vạn dặm"* mới có thể giúp Lục Chi Hành giành giải thưởng.

* Chú thích: Tên của Phùng Trình và Mặc Lý ghép lại có nghĩa là "ngựa phi vạn dặm".

Sắc mặt Lục Chi Hành trở nên nghiêm túc, nói: "Từ hồi 01/05 anh ấy đã được chẩn đoán mắc bệnh ung thư dạ dày, đang phải nằm viện làm trị liệu, không thể tham gia dự án lần này."

Đường Hinh sửng sốt, hạ giọng hỏi: "Anh ấy không sao chứ?"

"May mà phát hiện sớm nên tình hình khá khả quan nhưng vẫn phải làm phẫu thuật." Lục Chi Hành cũng không muốn nói nhiều về chuyện này, anh nhìn cô, cười nói: "Thế nên tôi muốn sửa lại hợp đồng có được không Đường Tâm?"

"Tôi… được thăng chức hả?" Cô đoán.

"Đúng thế." Lục Chi Hành chống tay lên mặt bàn, hơi khom lưng nhìn ra bên ngoài rồi lại nhìn cô, nói: "Cô là tác giả nguyên tác mà, cứ thử xem?"

Đường Hinh hít một hơi thật sâu, đôi mắt long lanh nhìn anh, giây tiếp theo, cô cười rạng rỡ đáp: "Được."

Lục Chi Hành ngồi thẳng dậy, cười nói: "Tối nay tôi mời cơm, liên hoan mừng cô chính thức tham gia dự án."

Phùng Trình "xì" một tiếng, nói: "Bình thường mỗi khi bảo cậu khao, cậu toàn bảo 'Đừng có mơ, suốt ngày quay phim thì đào đâu ra tiền? Giờ Đường Tâm có ở đây cậu lại xung phong mời cơm, phân biệt đối xử như thế là không được đâu nha, đạo diễn Lục."

Lục Chi Hành tặc lưỡi, mặt không biến sắc đáp trả: "Không thì anh khao nhé?"

Phùng Trình: "… Cút."

Mọi người cười ầm lên.

Đường Hinh chớp mắt, nói: "Hay là… để tôi mời đi."

Lục Chi Hành bật cười, nói: "Thôi, sao có thể để cô mời cơm. Yên tâm đi, tôi không nghèo đến thế đâu."

*****

Công ty Thời Quang

Đường Vực cầm tập báo cáo số liệu mà Cao Hằng vừa đưa lên.

Cao Hằng báo lại: "Lúc trước Lục Chi Hành làm một bộ phim đề tài đồng tính, đề tài này vừa mạo hiểm lại quá cởi mở, không ai muốn đầu tư, anh ta phải tự bỏ tiền túi ra để làm phim. Xem ra lúc này vấn đề tài chính đang gặp khó khăn, buộc phải kêu gọi đầu tư cho bộ phim mới."

Cao Hằng đẩy gọng kính lên sống mũi: "Sếp tổng, có phải anh muốn đầu tư vào bộ phim này không?"

Chương 34: [Phần I] Không phải em thích tiền của tôi à? Giờ tôi vung tiền lấy lòng em, sao em lại không vui?

EDITOR: HANNAH

Con người có phải đều giống nhau không? Khi thứ gì đó còn ở ngay trước mắt mình thì lại không nhìn thấy, đợi đến khi mất đi rồi mới biết tiếc nuối.

Đường Vực, có lẽ em không hiểu được cảm giác này của anh, cũng cảm thấy có phần nhục nhã.

_ "Nhật ký nữ đại gia"_

Mấy năm nay những bộ phim điện ảnh do Thời Quang đầu tư sản xuất chủ yếu đều mang đề tài quân sự hoặc trinh thám, trong khi đó phong cách của Lục Chi Hành lại thiên về dòng phim nghệ thuật nhiều hơn. Tác phẩm của hai bên cũng chưa bao giờ ra mắt cùng thời điểm nên không có sự cạnh tranh. Thế nên, mấy hôm trước sếp tổng đột nhiên bảo muốn có báo cáo nghiên cứu số liệu thị trường của phòng làm việc của Lục Chi Hành, Cao Hằng lập tức đoán ra có lẽ có liên quan tới cô Đường.

Từ khi cô Đường rời công ty đến nay, đừng nói là sếp tổng, đến anh ta còn luôn có cảm giác thiêu thiếu cái gì đó.

Đường Vực để tập văn kiện sang một bên, ngẩng đầu nhìn trợ lý của mình, hỏi: "Cậu cảm thấy phim thương mại của Lục Chi Hành sẽ không tìm nổi nguồn đầu tư à?"

Cho dù từng có tác phẩm "chết yểu" giữa chừng, cũng từng có phim rác nhưng Lục Chi Hành dù thế nào vẫn được đánh giá cao, chất lượng phim và thành tích vẫn còn rành rành ở đó, hơn nữa bộ phim này còn chưa quay đã có độ hot, sách cũng bán chạy, cho dù có những người không đánh giá cao đề tài này thì vẫn sẽ có người mạo hiểm đầu tư.

Đầu tư vốn đã là một chuyện mạo hiểm, dù có là đạo diễn tài hoa hay đội

ngũ thực lực cũng có lúc làm ra "bom xịt", nhưng đồng thời giới điện ảnh gần như năm nào cũng xuất hiện 1-2 chú "ngựa ô" thành tích phòng vé đáng mơ ước.

Có điều, "Dệt một giấc mộng cho anh" nhìn qua những tưởng chỉ là một bộ tiểu thuyết viễn tưởng nhẹ nhàng, việc cải biên và quay phim sẽ không quá khó khăn nhưng quan trọng nhất chính là giai đoạn chế tác hậu kỳ, sẽ cực kỳ tốn kém. Đây cũng là lý do vì sao Thời Quang dù đã mua bản quyền từ nhiều năm trước nhưng vẫn không có ý định làm phim: tốn tiền, mạo hiểm, không chắc chắn sẽ thành công.

Cao Hằng nghẹn lời một lúc rồi nói: "Sếp nói đúng ạ."

Đường Vực hơi nhíu mày, điều mà anh lo lắng nhất bây giờ là nếu Đường Hinh biết anh có ý định đầu tư vào bộ phim của cô, chắc hẳn cô sẽ nghĩ anh thần kinh rồi. Mà đúng là hành động của anh hiện giờ có phần bất thường.

Đã xua đuổi người ta đi rồi giờ lại cố níu người ta lại.

Chậc chậc.

Anh đúng là chưa từng làm những chuyện như thế này bao giờ, cũng cảm thấy mặt có hơi rát rát.

Cốc cốc cốc…

Cửa mở, Đường Vực và Cao Hằng không cần quay đầu nhìn cũng biết là ai tới.

Hoắc Thần Đông cầm tài liệu đi vào, Cao Hằng nhìn anh ta rồi lại quay lại nói với Đường Vực: "Tôi xin phép ra ngoài trước."

"Đợi đã."

Đường Vực gọi anh ta lại.

Cao Hằng đứng im, Đường Vực lạnh nhạt yêu cầu: "Cậu xem lại lịch trình mấy ngày tới rồi sắp xếp cho tôi một buổi hẹn với Lục Chi Hành, bảo anh ta là tôi muốn bàn chuyện hợp tác."

Cao Hằng trưng ra vẻ mặt "Tôi biết ngay mà!", đẩy gọng kính lên sống

mũi, nghiêm túc đáp: "Vâng."

Hoắc Thần Đông nhướng mày, Cao Hằng vừa đi ra, anh ta để tập tài liệu lên mặt bàn, tay chống vào cạnh bàn, hất cằm về phía Đường Vực, hỏi: "Sao thế? Không nhịn được nữa, muốn ra tay rồi hả?"

Đường Vực lạnh nhạt liếc anh ta, không quan tâm hỏi vặn lại: "Không được à?"

Hoắc Thần Đông tặc tặc lưỡi, biểu cảm có hơi lố, nói: "Đúng là hiếm có khó tìm nha. Quen cậu đã nhiều năm như thế, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu vung tiền theo đuổi phụ nữ đó. Con vịt con còn chưa mở mắt đó cũng bản lĩnh ghê ha, ôm bản quyền té mất, chạy đến nhờ cậy Lục papa, làm Đường papa hối hả đuổi theo…"

"Im."

Đường Vực nhíu mày ngắt lời anh ta, giọng nói lạnh lùng: "Ai bảo tôi vung tiền theo đuổi cô ấy?"

Hoắc Thần Đông đứng lâu cũng mệt, cậu ta kéo chiếc ghế dựa ngồi đối diện Đường Vực, lười nhác vắt chân vắt chéo chữ ngũ, rồi cười nói: "Chứ không phải hả? Thế sao lúc trước có bản quyền trong tay thì không định quay phim? Giờ cô ấy đã thôi việc rồi, ôm của chạy lấy người, hợp tác cùng người khác để làm phim… Nói thật nha, giờ sách của Tiểu Đường Tâm hot như thế, được lên hot search những 2-3 lần, đương nhiên trong đó cũng có công sức của cậu góp phần, nhưng phim của Lục Chi Hành chẳng bao giờ thiếu người đầu tư. Dựa vào sở thích và mắt nhìn của cậu từ trước tới nay, cậu tuyệt đối sẽ không hứng thú với loại đề tài này. Dự án của Thời Quang cũng không ít, về căn bản là thu được lợi nhuận ổn định, nếu cậu nói muốn đầu tư vào bộ phim này để kiếm tiền, tôi tuyệt đối không tin. Rốt cuộc chẳng phải vẫn vì Đường Tâm hay sao, thế có khác gì vung tiền để theo đuổi cô ấy đâu?

Hai người lớn lên bên nhau từ nhỏ, tuy rằng Đường Vực không đồng tình với lối sống cá nhân của Hoắc Thần Đông nhưng mối quan hệ giữa hai người trước nay không tệ, thế nên Hoắc Thần Đông mới dám nói những lời này mà không kiêng kị gì. Từ khi Đường Hinh rời đi, anh ta vẫn ngồi theo dõi diễn biến, giờ mới là lúc trò hay bắt đầu.

Đây là vung tiền sao?

Đường Vực nhíu mày, hơi ảo não nói: "Tôi không phải muốn vung tiền gì cả. Chẳng qua đây là bộ phim điện ảnh đầu tiên của cô ấy, trước đây cô ấy từng nói muốn tôi làm nhà giám chế cho cô ấy, sau đó thì… Cậu cũng biết rồi đấy, cô ấy thẳng thắn từ chối tôi."

Chuyện này vẫn luôn là vướng mắc trong lòng Đường Vực. Cảnh tượng trong tầng hầm để xe ngày hôm đó đã khắc ghi vào trí óc của anh. Ánh mắt và giọng nói của Đường Hinh khi nói lời từ chối anh, từng lời từng chữ, anh đều nhớ rất rõ.

Đặc biệt là vẻ mặt buồn bã của cô ấy khi nói rằng anh chưa từng tìm hiểu thế giới của cô.

Nét mặt đó, so với khi anh từ chối lời tỏ tình của Đường Hinh, so với lúc cô ấy xúc động hôn anh và nói sẽ không vấn vương anh nữa, càng khiến anh ám ảnh hơn nhiều.

Đó là nỗi buồn khi một tia hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng cũng bị người ta dập tắt.

Anh thừa nhận, từ trước tới nay anh chưa từng thử đặt mình vào vị trí của cô để nhìn nhận, chưa từng nghiêm túc tìm hiểu cô, cũng chưa từng có ý định hợp tác với cô để làm phim, ngay cả khi cô thận trọng mở lời, kính cẩn nhờ anh làm nhà chế tác, anh cũng chưa từng cân nhắc kỹ càng.

Anh chỉ đơn giản là nói lời từ chối.

Mỗi lần nghĩ tới điều này, Đường Vực lại cảm thấy tim mình như bị ai cào xé rồi lại giội một chậu nước lạnh băng, ngoài cảm giác đau còn có cái lạnh ê buốt, khiến anh không cách nào quên được. Đêm đó anh thức trắng đọc xong quyển sách kia, nhìn thấy hai câu cô viết ở trang cuối cùng.

"Yeah! Đường Vực, chào mừng anh bước vào giấc mộng của em!

Chào mừng anh bước vào thế giới của em!"

Hai câu nói này thực sự đã phô bày trần trụi tất cả nhưng mộng ước và tâm tư của cô, bày ra trước mắt anh để anh có thể nhìn rõ.

Cô gái nhỏ thường ngày vẫn lăn lộn ở tổ dự án. Trong tay cô có phí bản quyền, có tiền nhuận bút, gia cảnh cũng không tệ, thế mà vẫn trầy trật nỗ lực để kiếm chút tiền lương biên kịch. So với nhiều cô gái trẻ mà nói, cô đích thực là một nữ đại gia.

Trước đây Đường Vực vẫn luôn cảm thấy mỗi ngày của cô trôi qua đều tràn ngập niềm vui, giống như Đường Đinh Đinh vậy, không có mục tiêu khát vọng gì đặc biệt.

Nhưng giờ anh nhận ra, anh đã sai rồi.

Đường Hinh cũng có ước mơ, cô cũng có ý chí vươn lên, muốn đưa tác phẩm của mình lên màn ảnh rộng, chẳng qua sau bốn năm bị chôn vùi ở Thời Quang, ý chí chiến đấu của cô đều đã bị sự lạnh nhạt vô tình của anh dập tắt.

Giờ đây, cô đã rời khỏi Thời Quang, bước ra khỏi cái bóng của anh, ý chí chiến đấu của cô lại một lần nữa được nhen nhóm.

Sự quyết tâm của cô càng lớn, anh sẽ càng khó mà theo đuổi được.

Dù cho sau này hai người họ có thể ở bên nhau, chuyện này sẽ mãi là vết rạn nứt không thể hàn gắn giữa hai người, cũng sẽ là nỗi tiếc nuối lớn nhất trong lòng họ.

Đường Vực không muốn sau này Đường Hinh đối với anh vẫn còn oán trách, nhân lúc còn kịp, anh muốn đền bù cho cô.

Dù không thể trở thành nhà sản xuất cho cô, anh cũng nhất định phải trở thành nhà đầu tư.

“Bất kể giá nào, tôi cũng phải góp phần vào bộ phim này, nhất định phải móc nối chút quan hệ.”

Đường Vực nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng điệu không để lộ cảm xúc, bàn tay đặt trên đầu gối hơi nắm chặt, ít nhiều vẫn có chút tiếc nuối. Anh cũng sợ rằng Đường Hinh sẽ không đón nhận anh, dù sao hiện giờ dù là nhà giám chế, nhà sản xuất hay nhà đầu tư, cô cũng không thiếu.

Hoắc Thần Đông nghe xong những lời này, dáng vẻ cợt nhả cà lơ phất phơ khựng lại, nụ cười cũng đông cứng, anh ta nhìn Đường Vực, mỉm cười nói: "Lần đầu tiên thấy cậu theo đuổi ai đó nghiêm túc như thế."

Đường Vực quay lại nhìn anh ta, nói: "Tôi có bao giờ không nghiêm túc đâu."

Anh tự thấy là bản thân mình đối với mỗi mối tình đều cực kỳ nghiêm túc, dù chỉ là trong ý niệm cũng rất nghiêm túc. Kết cục chia tay cũng là vì không thích hợp.

Hoắc Thần Đông không biết phải đáp lời như thế nào. Đường Vực không giống anh ta, đối với chuyện tình cảm rất nghiêm túc cũng rất kén chọn, biết phải nói cậu ta thế nào bây giờ? Hoắc Thần Đông cảm thấy cậu ta quá đề cao cái "tôi" của mình, gặp phải một Đường Hinh khiến cậu ta không thể đối phó đúng là đáng đời.

Hoắc Thần Đông đung đưa chân bắt chéo, hừ một tiếng rồi nói: "Nhưng cũng chưa bao giờ làm quả lớn như thế này."

Đường Vực với tay lấy tập tài liệu, lạnh nhạt liếc anh ta một cái rồi nói: "Không thì sao? Không lẽ cậu bảo tôi cứ ung dung ngồi đây nhìn cô ấy tung tăng hợp tác với người khác làm phim, không làm gì hết?"

Nếu cậu bảo đây là vung tiền theo đuổi, thế thì cứ vung thôi.

Hoắc Thần Đông: "……"

Anh ta nhìn Đường Vực chằm chằm, bật cười rồi hỏi: "Thế là cậu thừa nhận là cậu đang theo đuổi Đường Tâm hả?"

Đường Vực cầm một cái bút bi đen để chuẩn bị ký, cúi đầu đọc lướt qua lần cuối, không trả lời ngay, sau khi đặt bút ký một nét phóng khoáng, mới vứt lại tài liệu cho Hoắc Thần Đông, dựa vào lưng ghế, vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhìn anh ta, hỏi lại: "Ờ, chứ còn gì nữa?"

"……" Khoé miệng Hoắc Thần Đông giật giật, không kìm được mắng: "Tôi thấy cậu cũng chẳng tốt đẹp hơn tôi là bao. Lúc từ chối người ta thì cương quyết thế, giờ lại hối hận. Cậu đúng là…"

Đúng là khốn nạn vãi.

Lời này Hoắc Thần Đông không dám nói thẳng. Nhưng Đường Vực vẫn đoán ra được ý của anh ta, lạnh lùng nhìn anh ta, nói: "Khốn nạn được bằng cậu hả?"

"……"

Hoắc Thần Đông cạn lời, chẳng qua anh ta thấy buồn chán nên qua đây hóng hớt tí thôi, giờ còn bị người ta "sạc" cho đầy năng lượng rồi, anh ta cầm tập tài liệu đứng lên, nói: "Vâng vâng vâng, tôi khốn nạn, tôi cuốn gói đây."

Đường Vực gọi anh ta lại, cảnh cáo: "Nếu Đinh Đinh có liên lạc với cậu hoặc là tới tìm cậu, cậu nhớ đừng có vượt qua giới hạn, tuyệt đối đừng có đụng đến con bé."

Mấy ngày trước Đường Đinh Đinh tìm rượu giải sầu, mặc dù Đường Vực không hỏi đến nhưng hôm đó Hoắc Thần Đông lại bị lôi lên báo vì tin đồn tình ái, không cần đoán cũng biết nhất định là liên quan tới anh ta.

Đường Vực sợ Đường Đinh Đinh chỉ số thông minh chạm đáy, làm ra chuyện thiếu tỉnh táo.

Hoắc Thần Đông giật mình, cười đáp: "Vớ vẩn, tôi coi con bé như em gái, sao có thể chạm vào con bé."

Anh ta xua xua tay, thoải mái rời đi.

Tối hôm đó, trước khi đi ngủ Đường Vực lại lướt trang tin của bạn bè, thấy Đường Hinh trước giờ hiếm khi đăng ảnh cá nhân hôm nay lại đăng ảnh bữa cơm liên hoan. Trong ảnh có cô cùng những đồng nghiệp mới, những đối tác mới, còn có cả Lục Chi Hành.

Đường Vực click vào xem, xem hết ảnh nọ đến ảnh kia, đến bức ảnh cuối cùng, anh cau mày nhìn chòng chọc bàn tay to lớn đặt trên bờ vai trần của cô, cùng với Lục Chi Hành đang đứng cạnh cô.

Cuối cùng, anh híp mắt nhìn chằm chằm nụ cười ngọt ngào cùng má lúm đồng tiền xinh xinh trên má cô.

Không hiểu sao giờ anh cứ cảm thấy má lúm đồng tiền này của cô nhìn rất

vô tâm. Rất muốn véo cô thật đau, khiến cô không cười nổi nữa.

*****

Đường Vực nhận định không sai, phim thương mại của Lục Chi Hành đúng là không khó kiếm nhà đầu tư, từ lúc anh ta cùng Đường Hinh công bố sẽ hợp tác trên Weibo, đã có không ít nhà đầu tư tìm tới thương thảo. Lục Chi Hành cũng có một số nhà đầu tư hợp tác thường xuyên nhưng họ vẫn còn đang cân nhắc thêm. Suy cho cùng, họ cảm thấy hai năm gần đây Lục Chi Hành có xu hướng "nổi loạn", có lẽ muốn thay đổi phong cách nhưng chưa thành công, ngay cả phim rác cũng có nên họ vẫn muốn xem xét tình hình hoặc để xem hiệu quả cải biên kịch bản tới đâu rồi cân nhắc tiếp.

Lục Chi Hành cũng không nóng vội, đã từ chối mấy nhà đầu tư không thích hợp.

Đường Hinh lần đầu tiên được giữ vai trò biên kịch chủ chốt, có vui mừng nhưng cũng có lo lắng. Cô sợ mình sẽ phụ lòng Lục Chi Hành, không cáng đáng nổi trọng trách này. Phùng Trình năm nay đã gần 40 tuổi, đã là một biên kịch rất có tiếng tăm, anh ta cũng nhiệt tình chỉ dẫn cho cô.

Trưa hôm đó, Phùng Trình và Lục Chi Hành đang ngồi uống trà trong văn phòng, anh ta có nhắc tới việc này, còn khen ngợi Đường Hinh: "Tôi vốn còn cho rằng cô nhóc này chỉ thân thiện ngoài mặt, lúc cậu mời cô ấy làm cộng sự, tôi còn lo cô ấy còn trẻ, không dễ thích ứng, không ngờ lại làm rất tốt, tinh thần làm việc nghiêm túc."

Lục Chi Hành ung dung thong thả nhấp ngụm trà thải độc, nhìn anh ta rồi hỏi: "Rồi sao nữa?"

Phùng Trình sửng sốt: "Còn sao trăng gì nữa? Thì hợp tác vui vẻ chứ còn làm sao, rất happy nha!"

Lục Chi Hành rót hai chén trà, đặt ấm nước xuống, lười nhác dựa vào lưng ghế, chậm rãi nói: "Lão Phùng à, ông biết vì sao tôi lại để Đường Hinh tham gia dự án không? Chính vì tôi cảm thấy cô ấy chưa được mài giũa, không giống cái loại gừng già như ông, cũng không giống tôi. Tôi muốn để cô ấy được tự do phát huy, muốn xem xem cô ấy có thể viết ra thứ gì mới lạ, thế nên ông đừng có hạn chế cô ấy."

Phùng Trình: "… Tôi có hạn chế cô ấy hả?"

Lục Chi Hành cười cười: "Tôi biết đâu được đấy, cứ nói thế thôi."

Lúc đầu đúng là anh không quá xem trọng Đường Hinh, sau đó ngẫm lại, xét về trạng thái của anh lúc này, nhận định rất có thể không chuẩn xác, chi bằng cứ thử một phen, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.

Phùng Trình và Lục Chi Hành hợp tác đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên Phùng Trình thấy Lục Chi Hành đối với kịch bản có cái nhìn phóng khoáng như vậy, trước đây anh ta căn bản đều theo dõi sát sao từ đầu tới cuối, đối với mỗi chi tiết nhỏ đều tự mình chau chuốt tỉ mỉ, nhưng rồi Phùng Trình cũng hiểu được tâm thế của Lục Chi Hành lúc này.

"Được rồi, tôi hiểu ý của anh." Phùng Trình nâng chén trà lên, nhìn anh ta rồi nói: "Bên phía đầu tư thế nào rồi?"

Lục Chi Hành gãi cằm, cười nói: "Tôi đang muốn bàn với ông đây, Thời Quang đang liên hệ với bên mình."

Phùng Trình ngơ ngác: "Hả?"

Lục Chi Hành không quá bất ngờ, lại cười đáp: "Thời Quang hẹn gặp chúng ta để bàn bạc, 7 giờ tối mai, gọi cả Đường Tâm với lão Viên cùng đi đi."

Phùng Trình kêu oai oái: "Lúc trước nắm bản quyền thì không quay, giờ bên mình mua lại rồi lại muốn hợp tác, thế là cái thể loại gì?"

Lục Chi Hành chỉ cười không nói gì.

Một lát sau, Phùng Trình quay về phòng làm việc, nói lại việc này với Đường Hinh.

Đường Hinh nghe xong cũng ngây người.

Cô quẳng con chuột sang một bên, quay đầu nhìn Phùng Trình, hỏi lại cho chắc chắn: "Là Thời Quang, công ty cũ của tôi sao? Hay là còn có Thời Quang nào khác?"

Phùng Trình cười nói: "Có mấy công ty điện ảnh và truyền hình Thời Quang chứ? Đương nhiên chính là công ty đó rồi."

Là Thời Quang đó.

Đường Hinh hốt hoảng nghĩ thầm: "Đường Vực có ý gì? Do cô không chịu ký hợp đồng với anh nên giờ anh chạy tới đây muốn đầu tư sao? Định chơi trò "Tôi vẫn là papa của em" với cô hả?"

Cái quỷ gì thế không biết!

Không hiểu sao cô đột nhiên thấy tức giận. Thậm chí cô còn muốn gọi điện thẳng cho Đường Vực, hỏi xem rốt cuộc anh ta muốn gì?

Biên kịch Đinh Hiểu San ngồi bên cạnh vỗ vai cô, không nhịn được thầm thì: "Haizzz, không phải lúc trước Thời Quang nắm bản quyền cũng không chịu làm phim à? Không hiểu giờ ông chủ bên đó nghĩ gì nữa." Cô nàng tiếp tục hóng chuyện: "Lúc trước tôi đã muốn hỏi cô, cô ở Thời Quang có 'người quen' hả? Sao Đường Vực lại đích thân share bài đăng giúp cô quảng cáo sách thế?"

Đường Hinh cười tủm tỉm nhìn cô ta rồi hỏi vặn: "Nếu có 'người quen' thì liệu tôi có phải tới đây không?"

Đinh Hiểu San nghẹn họng, nói: "Cũng đúng ha. Thế sao anh ta lại giúp cô quảng cáo sách, giờ còn muốn đầu tư vào phim nữa?"

Đường Hinh trợn mắt nói: "Làm sao mà tôi biết được."

Đinh Hiểu San nhìn cô, trong đầu không ngừng đoán mò. Mấy tin ngồi lê đôi mách ngoài kia đều rất khó nghe, cô ta với Đường Hinh mới quen biết được mấy ngày, có những điều bàn tán sau lưng thì được chứ nói thẳng trước mặt thì thực thất lễ, nhưng cô ta cũng đoán… Đường Hinh hẳn là có quan hệ mờ ám với Đường Vực.

Một lát sau, Đường Hinh nhìn chằm chằm màn hình máy tính, đầu óc vẫn quay cuồng. Nhất định là Đường Vực thấy sách của cô bán chạy, cảm thấy bộ phim lần này có thể kiếm lời nên muốn thu lợi nhuận.

Dù thế nào đi chăng nữa, khi cô nhờ cậy anh, anh từ chối, giờ lại xáp vào, khiến cô cảm thấy rất khó chịu, cảm giác như cô đã ăn vạ để đòi anh bồi

thường vậy.

Cảm giác này khiến cô thấy mình vừa thấp kém lại vừa ức chế.

Cái tên khốn Đường Vực này, cô đã không thèm dây vào anh ta, sao anh ta còn mò tới chọc tức cô chứ?

*****

Chiều hôm sau, sau khi tan làm, Đường Hinh, Lục Chi Hành và Phùng Trình cùng tới điểm hẹn để bàn chuyện hợp tác.

Địa điểm là do Đường Vực chọn, là một nhà hàng gia đình, bên ngoài nhà hàng có đình nghỉ chân và bãi đỗ xe, vừa thoáng đãng lại yên tĩnh.

Đường Hinh đỗ xe vào vị trí, cầm túi xách bước xuống, đúng lúc thấy một chiếc Maybach màu đen lại gần, đang chuẩn bị đỗ vào vị trí cạnh xe cô. Cô nhìn biển số xe, mày nhíu lại, siết chặt túi xách trong tay.

Đường Vực tựa vào lưng ghế sau, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, qua lớp cửa kính nhìn thấy cô gái nhỏ đang nhìn anh bằng vẻ mặt tức giận.

Anh nheo mắt, nghĩ thầm: "Sao vừa thấy xe của anh đã tức giận rồi?"

Xe dừng lại, Cao Hằng từ chỗ ghế phụ bước xuống, mở cửa cho Đường Vực.

Đường Vực vẫn mặc sơ-mi cùng quần âu đen, dáng người cao lớn, anh xoay người nhìn Đường Hinh đang đứng sau lưng mình, bước tới, đứng trước mặt cô, cụp mắt nhìn cô, ánh mắt không để lộ cảm xúc gì, hỏi: "Em đứng đây chờ tôi à?"

Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt không giấu được cơn tức giận đang trào dâng: "Đường Vực, anh làm thế là có ý gì?"

"Có ý gì là sao?"

So với cô, Đường Vực bình tĩnh hơn nhiều.

Đường Hinh trừng mắt nhìn anh, nói: "Anh muốn đầu tư vào phim của tôi là có ý gì? Trước đây khi còn ở Thời Quang, tôi nhờ vả anh nhưng anh đều

thờ ơ, giờ anh có tiền không có chỗ tiêu nên muốn vung cho tôi hả?"

Đường Vực vẫn điềm tĩnh nhìn cô, một lúc sau, anh nhoẻn miệng cười, hỏi: "Không phải em thích tiền của tôi à? Giờ tôi vung tiền lấy lòng em, sao em lại không vui?"

Chương 35: [Phần II] “Ê dê béo, đi đi, thịt hắn!”

EDITOR: HANNAH

Một khi tôi đã cáu lên thì đến chính tôi còn sợ bản thân mình, thế nên Đường Vực, anh đừng có mà chọc tôi.

_ “Nhật ký nữ đại gia”_

Cao Hằng đứng sau lưng hai người họ, nghe Đường Vực nói như vậy, lại thấy cô Đường đang nổi giận đùng đùng, anh ta lặng lẽ cầu nguyện cho sếp tổng của mình.

Cái gì mà vung tiền lấy lòng? Cứ bảo “Anh muốn đầu tư cho phim của em” không được à?

Đường Hinh nhìn Đường Vực chòng chọc như muốn dùng ánh mắt xiên anh luôn, cô cắn môi, tức đến muốn đánh người.

Đường Vực không né tránh ánh mắt của Đường Hinh mà nhìn thẳng vào mắt cô, sau một lúc lâu, anh đầu hàng trước, giọng nói trầm trầm dịu dàng: “Em giận đến thế à? Thực sự không muốn tôi can dự vào à?”

Dù thế nào anh cũng đã hạ quyết tâm, kể cả bây giờ cô có đạp anh thêm hai phát nữa, anh cũng phải chen chân vào dự án này bằng mọi giá.

Xe của Lục Chi Hành và Phùng Trình đỗ ở bên kia đường, hai người đang đứng ở cửa nhìn qua bên này.

Phùng Trình cũng không quá tế nhị, gọi to: “Đường Hinh”

Đường Hinh hít một hơi thật sâu, cố nén khao khát muốn cầm túi đập vào mặt Đường Vực, quay người, nở nụ cười: “Hai người tới rồi!”

Nói xong, cô cũng không thèm để ý tới Đường Vực, nhẹ nhàng bước đi. Tà váy vàng rực rỡ lay động dưới ánh hoàng hôn. Ánh mắt Đường Vực dõi theo bóng dáng mảnh khảnh của cô, anh hồi tưởng lại một số chuyện trước kia. Hình như vào mùa hè cô rất thích mặc đồ màu vàng, rất tôn da, khiến

làn da trắng nõn của cô như toả sáng vậy.

Anh sải những bước dài, đi theo phía sau cô.

Lục Chi Hành và Phùng Trình nhìn thấy anh từ phía xa. Khi anh và Đường Hinh tới gần, Lục Chi Hành lập tức nhận thấy nét mặt của Đường Hinh đang cố che giấu tâm trạng không tốt của cô, anh nhìn về phía Đường Vực, cười nói: "Tổng giám đốc Đường thật đúng giờ."

Đường Vực điềm nhiên nhìn Đường Hinh, khóe miệng cong lên, nói: "Chúng ta vào trong đã."

Lục Chi Hành: "Được, đi thôi Đường Tâm."

Đường Hinh vâng một tiếng, vòng qua phía bên tay phải Đường Vực, đứng bên tay phải Lục Chi Hành. Trong nháy mắt, cô đứng cách Đường Vực một khoảng khá xa.

Đường Vực hơi nhướng mày, lặng lẽ dời mắt khỏi cô, tiến lên đi trước.

Sau khi vào phòng bao, Đường Vực bảo người phục vụ đưa thực đơn cho Đường Hinh. Trước kia Đường Hinh đã từng cùng anh tới đây ăn cơm, hơn nữa còn tới rất nhiều lần. Bình thường, anh và đối tác tới đây chủ yếu để bàn bạc về hợp đồng nên cũng không quá để ý đến các món ăn, anh luôn để cô chọn món.

Đường Hinh còn đang tức giận, khi người phục vụ đưa thực đơn cho cô, cô dứt khoát từ chối, miệng cười nhạt nhìn Đường Vực, nói: "Tôi không chọn đâu, Tổng giám đốc Đường cứ chọn đi, tôi sao cũng được."

Không khí bỗng nhiên lạnh ngắt.

Ngay cả Phùng Trình và lão Viên đều để ý, lần trước khi cả phòng đi liên hoan, Đường Hinh rất tích cực gọi món, bình thường khi ở công ty gọi cơm hộp, Đường Hinh cũng hào hứng nói mình muốn ăn gì. Trên phương diện ăn uống, cô cực kỳ chiều chuộng bản thân mình, không giống kiểu người nói mấy câu "gì cũng được", "tuỳ".

"Tuỳ", "sao cũng được"… Mấy cụm từ kiểu này có phạm vi rất rộng, nếu không hiểu rõ sở thích của nhau thì thể nào cũng đạp phải "mìn", cứ mua bừa đến lúc về lại chọc giận người ta, đàn ông sợ nhất mỗi khi phụ nữ nói

mấy câu "tuỳ" với "gì cũng được."

Đường Hinh rất ít khi nói mấy câu "tuỳ" hay "gì cũng được". Cô thường nghiêm túc nghiên cứu thực đơn, chọn những món mà mình thích ăn nhất, đi kèm có nước trái cây hoặc pudding. Cô nói cả ngày đã ngồi ôm cái máy tính rồi, giờ phải bổ sung vitamin nếu không sẽ lão hoá nhanh. Thói quen này của cô đã lan nhanh sang mấy cô gái khác trong văn phòng, ngay cả mấy ông chú trong phòng bây giờ thói quen ăn uống cũng khác trước đôi chút.

Thế mà bây giờ cô lại nói không muốn chọn đồ ăn.

Phùng Trình và lão Viên đều là những người từng trải, đã qua 40 "nồi bánh chưng" rồi, sao có thể không nhận thấy có gì bất thường. Xem ra cô nàng Đường Hinh này không ưa gì Tổng giám đốc Đường nha.

Đường Vực rất hay bận rộn nên đối với chuyện ăn uống cũng khá tuỳ tiện, thỉnh thoảng khi Đường Hinh tới phòng làm việc của anh "ăn ké" cơm hộp, khẩu phần ăn của anh sẽ phong phú hơn bình thường một chút, sẽ có thêm một ly nước trái cây, hơn nữa còn phải uống cho bằng hết. Nếu không, cô gái đang ngồi bệt trên thảm trải sàn kia sẽ quay mặt đi, hừ lạnh khinh thường nói: "Sếp à, em cảm thấy sếp quá lãng phí đó nha."

Đường Vực không quá thích nước trái cây, nhất là sau khi ăn cơm xong, uống xong một cốc sẽ có cảm giác vị ngọn ngọt lợ lợ đó còn đọng suốt cả tối.

Đường Vực: "Vậy em uống hộ tôi đi."

Đường Hinh: "Sếp à, em cảm thấy sếp quá lãng phí đó nha."

Đường Vực: "Ai gọi người đó uống."

Đường Hinh: "Sếp à, em cảm thấy sếp quá lãng phí đó nha."

Đường Vực: "……"

Anh nhìn cô gái cứ đang lặp đi lặp lại một câu nói, dứt khoát cầm cốc uống cạn.

Cô liền nghiêng người qua, vừa cười tủm tỉm vừa vỗ tay.

Đường Vực: "……"

*****

Đường Vực nhìn sắc mặt lãnh đạm của cô, đột nhiên cảm thấy rất bất lực. Lục Chi Hành nhoẻn miệng cười, cúi người cầm quyển thực đơn, nói: "Thôi để tôi chọn đi."

Phùng Trình nhìn lướt qua Đường Hinh đang không vui rồi lại nhìn Lục Chi Hành.

Ê lạ nhỉ, sao lại có cảm giác tên ma đầu này biết hết ẩn tình bên trong thế?

Đường Vực và Lục Chi Hành có một điểm chung, hai người đều thực sự có niềm yêu thích đối với nghệ thuật thứ bảy, đối với ngành công nghiệp điện ảnh này rất có tâm huyết, nếu muốn hợp tác cũng sẽ thẳng thắn, không vòng vo. Mục đích của Đường Vực rất rõ ràng, anh muốn đầu tư, muốn dự án lần này đóng mác của Thời Quang. Anh nhìn Lục Chi Hành, cười nhạt rồi nói: "Trừ điểm này ra thì không cần thay đổi gì cả. Bất kể là đội ngũ, các tổ các ban, chuyện anh chọn diễn viên nào, tôi tuyệt đối không can thiệp."

Ý của anh là, anh chỉ đổ tiền vào, còn lại sẽ không can thiệp vào những vấn đề khác.

Anh vừa nói xong những lời này thì giả bộ lơ đãng liếc nhìn Đường Hinh nhưng cô vẫn luôn cúi mặt tập trung ăn uống, như thể chuyện này chẳng hề liên quan gì tới cô.

Đường Vực có hơi ấm ức, khẽ nhíu mày, trong ánh mắt có chút cảm xúc chợt loé qua.

Lục Chi Hành nghe xong, dựa vào lưng ghế cười nói: "Đề nghị mà Tổng giám đốc Đường đưa ra quả thực rất hào phóng. Có điều kịch bản vừa mới bước vào giai đoạn cải biên chưa được bao lâu, anh có chắc là không muốn nghiên cứu qua không? Bộ điện ảnh này sẽ cần nguồn tiền khá lớn, có mấy hiệu ứng kỹ xảo không dễ thực hiện."

Đường Vực cũng ngả người ra sau, để tay trên tay vịn ghế, dáng vẻ lười nhác, điểm khác biệt duy nhất là áo sơ-mi của anh vẫn cài kín cổ, vừa có vẻ thả lỏng nhưng đồng thời vẫn đầy nét nghiêm chỉnh và đứng đắn.

Đường Hinh nhìn anh, ánh mắt dừng lại trên cổ anh. Đường Vực dường như vẫn luôn chú ý tới cô, anh đột nhiên quay đầu nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, cô mỉm cười. Nụ cười vô tâm.

Đường Vực nhìn cô một giây rồi quay đi, nói: "Thời Quang cũng sẽ ưu tiên lượng suất chiếu phim tại tất cả các rạp chiếu của Thời Quang."

Phùng Trình và lão Viên lập tức trợn tròn mắt, nghĩ thầm: "Vãi chưởng!"

Ưu tiên suất chiếu á???

Mỗi bộ phim điện ảnh trước khi ra mắt đều vì vấn đề lượng suất chiếu mà phải tốn một khoản không nhỏ. Không phải tự nhiên mà phim của Thời Quang đều có doanh thu phòng vé không tệ, đơn giản là vì họ có hệ thống rạp chiếu phim riêng nên sẽ ưu tiên phim do công ty sản xuất, lượng suất chiếu đương nhiên được ưu tiên nhiều hơn.

Không chỉ Phùng Trình và lão Viên mà ngay cả Lục Chi Hành cũng ngây người trong chốc lát.

Tim Đường Hinh càng đập loạn nhịp. Cô đột nhiên ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Đường Vực, đúng lúc anh nâng ly nhấp một ngụm rượu. Tim cô cũng theo đó mà lỡ mất nửa nhịp. Cơn tức giận trước đó cũng tiêu tan một chút, giờ thành ra hơi mơ màng.

Cô không dám suy đoán nhiều hơn, cũng không muốn suy đoán.

Bất kể là vì nguyên nhân gì, hành động này của Đường Vực có khả năng làm cô tổn thương nhiều hơn là khiến cô hạnh phúc bất ngờ gấp nhiều lần.

Nhưng dù vậy…

Trái tim rung động ba giây, hạnh phúc bất ngờ trong năm giây.

Cô khống chế xúc cảm trong lòng, từ từ cúi đầu, nhìn Lục Chi Hành, rồi lại nhìn Phùng Trình và lão Viên.

Ngay khi cô cho rằng Lục Chi Hành sẽ gật đầu đồng ý, Lục Chi Hành lại quay đầu nhìn cô, ung dung mỉm cười nói: "Tổng giám đốc Đường rất hào phóng. Thế nhưng chuyện này tôi còn phải cân nhắc thêm, chưa thể trả lời anh ngay lập tức." Anh ta dừng một chút rồi lại tiếp tục cười nói: "Kỳ thực, Hoa Thần cũng đã liên lạc với tôi, điều kiện bên đó đưa ra cũng không tệ."

Năm ngoái thành tích của Hoa Thần vẫn hơn Thời Quang một bậc.

Đường Vực hơi nheo mắt, trên mặt không để lộ cảm xúc gì, chỉ nhẹ nhàng nói: "Vậy à? Vậy đạo diễn Lục cứ từ từ cân nhắc thêm đi."

Hai mắt Phùng Trình sáng lên, nhìn sang Lục Chi Hành.

Chuyện Hoa Thần sao anh ta lại không biết chứ?

Lục Chi Hành cười đáp: "Được."

Đường Hinh nhìn Lục Chi Hành, hơi bất ngờ. Cô không rõ Hoa Thần có thực sự liên lạc với anh ta hay không nhưng trong khoảnh khắc đó, cô thực sự cảm kích Lục Chi Hành. Khi nãy cô còn đứng ngoài kia mắng Đường Vực một trận, nếu giờ Lục Chi Hành lập tức nhận lời thì chẳng phải là đã tát thẳng vào mặt cô sao. Thế nên, giây phút đó, Đường Hinh cực kỳ cảm kích Lục Chi Hành, ngay cả hai mắt nhìn anh ta cũng long lanh.

Đường Vực nhìn thấy cảnh này thì nhíu mày, trong lòng ức chết đi được.

Chuyện hợp tác chưa thành, rượu cũng không thể uống thêm, Đường Vực bảo Cao Hằng đi lấy hoá đơn, sau đó mấy người đều rời phòng bao.

Khi rời đi, Đường Hinh vẫn sóng vai đi cạnh Lục Chi Hành. Đường Vực đi sau hai người họ, mày nhíu chặt, không khí bao quanh anh dường như cũng lạnh toát. Cao Hằng đi sau anh lặng lẽ đẩy gọng kính lên sống mũi.

Đường Hinh còn muốn nói lời cảm ơn tới Lục Chi Hành nhưng lại cảm thấy nếu mình làm vậy thì có hơi ra vẻ quá, sợ rằng anh ta quyết định như vậy cũng vì nghĩ cho bộ phim, cô tự dưng nói lời cảm ơn sẽ thành ra kỳ quặc.

Lục Chi Hành vẫn rất ung dung thản nhiên, đứng ở cửa cười với cô: "Mai

gặp ở văn phòng nhé!"

Đường Hinh gật đầu, cười đáp: "Vâng, tạm biệt."

Sau đó cô mỉm cười vẫy tay chào họ. Cô cũng không thèm để ý đến Đường Vực, dứt khoát quay lưng rời đi.

Đi được vài bước, cô chợt nhớ ra xe của cô đỗ ngay cạnh xe của Đường Vực.

Nghĩ đến điều này, cô bước đi thật nhanh. Nhưng Đường Vực người cao chân dài, anh chẳng cần tốn sức vẫn đuổi kịp cô. Đúng lúc cô chuẩn bị mở cửa xe thì nghe thấy tiếng anh gọi mình: "Đường Hinh."

Đường Hinh làm như không nghe thấy, mở cửa xe ngồi vào trong.

Đường Vực hạ quyết tâm, bước tới giữ chặt cánh tay cô, cảm giác trên tay vẫn giống như lần trước, vừa trơn mịn lại hơi lạnh, có lẽ là do gió điều hoà trong phòng bao thổi mạnh. Đường Hinh quay đầu, túi xách trên tay đập vào tay anh, mắng: "Đừng có đụng vào tôi."

Tay Đường Vực tê rần, khẽ xuýt xoa, anh hơi buông lỏng tay cô, đỡ cửa xe giúp cô nhưng đồng thời cũng giữ cho cô không thể đóng cửa.

Đường Hinh thử cố gắng đóng cửa nhưng không được.

… Người này, sao mà khoẻ thế không biết?

Cô quay lại trừng mắt với anh, lúc này cô mới nhận ra mình đang bị vây giữa vòng tay anh và cửa xe. Hai người đứng rất gần nhau, cánh tay cô đập vào lồng ngực rộng lớn của anh, cọ vào lớp áo sơ-mi của anh.

Bao lấy cô là hơi thở nam tính mát lạnh dễ chịu của anh.

Đường Hinh đột nhiên bất động, ngẩng mặt nhìn anh, dáng vẻ cực kỳ nhu thuận.

Đường Vực nhìn chăm chú hàng lông mi rợp bóng của cô, nét mặt lạnh nhạt nhưng ngữ điệu lại cực kỳ mềm mại: "Tôi với em thậm chí còn không thể nói với nhau mấy câu à?"

Đường Hinh bỗng nhiên nở nụ cười ngọt nào, môi hồng răng trắng, khuôn mặt xinh đẹp, má lúm đồng tiền cũng mất đi cái vẻ vô tâm đáng ghét, nói: "Tổng giám đốc Đường, nếu anh còn không buông tay, tôi sẽ kêu cứu đó."

Sắc mặt Đường Vực tối sầm: "……"

Anh mím môi, hai mắt sâu thẳm vẫn lưu luyến trên má lúm đồng tiền của cô, từ từ buông tay khỏi cánh cửa xe, tay anh vừa mới đưa lên chạm vào cằm cô thì đột nhiên có ánh sáng rọi vào. Bên cạnh có một chiếc xe bật đèn pha đang đỗ lại, tiếng còi xe bất chợt vang lên… phá vỡ khung cảnh này.

Đường Vực híp mắt, anh và Đường Hinh cùng lúc ngoảnh mặt đi.

Xe Lục Chi Hành đang đi qua đây, tay còn đặt trên tay lái, cửa sổ xe hạ xuống, anh ta nghiêng đầu nhìn hay người họ, cười noi: "Hai người còn đang trò chuyện hả?"

Đường Hinh lấy lại tinh thần, vội vàng mỉm cười, lắc đầu nói: "Đâu có, tôi đi về luôn đây."

Nói xong, cô để túi xách lên ghế phụ lái, cơ thể linh hoạt ngồi nhanh vào ghế lái.

Cạch một tiếng, cửa xe đóng lại.

Đường Vực nheo mắt nhìn Lục Chi Hành, một lúc sau, khoé miệng khẽ nhếch rồi lẳng lặng bước lùi một bước.

Cao Hằng yên lặng bước tới mở cửa xe: "Sếp tổng, mời lên xe."

Đường Vực điều chỉnh lại sắc mặt, xoay người ngồi vào trong xe. Anh nghiêng đầu nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, sắc mặt không tốt.

Đường Hinh nhanh chóng quay đầu xe, lái ra ngoài, kỹ thuật lái xe khá tốt.

"Đạo diễn Lục, mai gặp lại!"

"Mai cô cứ nghỉ ngơi một ngày đi." Lục Chi Hành cho phép Đường Hinh nghỉ một ngày.

Đường Hinh chống tay vào tay lái, nghiêng đầu nhìn anh ta, hơi ngạc nhiên: "Hả?"

Lục Chi Hành ung dung cười: "Sếp lớn cho cô tự do một ngày đó, mau về đi." Nói xong anh ta cũng lái xe rời đi.

Đường Hinh hồi thần, vui vẻ đồng ý. Nghỉ một hôm cũng tốt!

Hai chiếc xe kia lần lượt lăn bánh rời đi, Đường Vực lúc này mới lạnh nhạt bảo tài xế lái xe đi: "Đi thôi."

Cao Hằng ngồi bên ghế phụ lái, vô tình quay đầu nhìn lại, đã thấy trong xe thật tối tăm. Anh ta có thể mường tượng được sắc mặt tối sầm của sếp tổng. Nghĩ một lúc, anh ta bạo gan hỏi:

"Sếp tổng, anh không sao chứ?"

Đường Vực ngả người ra sau, liếc nhìn anh ta rồi hỏi vặn: "Cậu nghĩ sao?"

Cao Hằng hắng giọng rồi quay đi.

*****

Sáng sớm hôm sau, Đường Hinh lái xe tới cửa hàng của Vưu Hoan. Buổi chiều cô chụp mấy bức hình Bánh Bao Cuộn đang nằm ườn trên quầy đăng lên Weibo, một lúc sau, We Chat có tiếng chuông báo tin nhắn.

Đường Đinh Đinh: "Chị đang ở cửa hàng à? Em đang rảnh, chán quá, em đến chơi được không?"

Dê con béo muốn đến hả? Trời ơi, cô ước còn không được ý, lập tức trả lời: "Được được, đến đi!"

Đường Đinh Đinh biết thừa Đường Hinh đang muốn "làm thịt" cô, hừ một tiếng trong lòng, nhìn ảnh Bánh Bao Cuộn xinh đẹp quý phái, cắn răng quyết tâm cầm lấy chìa khoá xe ra ngoài.

Lúc Đường Đinh Đinh đến, Đường Hinh và Vưu Hoan vừa mới gọi đồ ăn vặt về. Đường Hinh đang uống nước trái cây, vẫy tay với Đường Đinh Đinh, để một cốc nước trái cây trên bàn, cười tủm tỉm nói: "Cho em một

cốc, uống cho mát."

Đường Đinh Đinh vui vẻ bước tới, quẳng túi xách lên bàn, hai tay cầm cốc nước, ngậm ống hút, uống một ngụm: "Đã quá!"

Vưu Hoan vui vẻ nhìn cô, thu dọn rác trên bàn đem đi vứt. Vừa mới đi đến cửa, Vưu Hoan đã thấy một chiếc Land Rover đang dừng lại gần, cô liền đứng ở cửa chờ xem.

Có khách rồi.

Một người đàn ông trẻ tuổi bước xuống từ ghế lái, thân hình cao lớn, rất điển trai. Hơn nữa… trông rất quen.

Vưu Hoan thấy anh ta quay nghiêng, đột nhiên nhớ ra. Tên hãm hãm này, chẳng phải là Hoắc Thần Đông sao?

Ngay sau đó, một cô gái đeo kính râm bịt khẩu trang bước xuống từ ghế phụ.

Vưu Hoa thẳng tay ném túi rác vào thùng, vỗ vỗ tay, dứt khoát xoay người đi vào trong cửa hàng, chỉ để lại cho Hoắc Thần Đông và cô gái kia một bóng lưng mảnh khảnh. Hoắc Thần Đông ngớ người, quay đầu nhìn cô gái kia, ngờ ngợ hỏi: "Em nói là cửa hàng này hả?"

"Vâng!" Hai mắt cô gái kia long lanh nhìn anh, "Mình vào xem đi, em được bạn giới thiệu chỗ này đó."

Sao thái độ phục vụ tệ thế? Nhìn thấy khách hàng tới cửa rồi mà còn quay lưng bỏ đi là sao?

Vưu Hoan vừa đi vào, vỗ vai Đường Đinh Đinh, ý bảo cô quay lại nhìn xem.

Đường Đinh Đinh còn đang cắn ống hút quay đầu lại, thấy Hoắc Thần Đông cùng một cô gái dáng người cao gầy đang đi vào cửa hàng. Cô gái kia bỏ khẩu trang và kính râm, để lộ gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp. Đó chẳng phải là ngôi sao mới nổi đợt trước bị tung ảnh lên báo với Hoắc Thần Đông hay sao?

Mặt cô lập tức trắng bệch, cắn chặt ống hút.

Hoắc Th ần Đông nhìn thấy Đường Đinh Đinh cũng sững người.

Đường Hinh nheo mắt, đứng dậy cúi người, nói nhỏ vào tai Đường Đinh Đinh: “Ê dê béo, đi đi, thịt hắn!”

Chương 36: Cô ấy ư, kiêu lắm đó, giờ vừa khó theo đuổi lại khó dỗ dành

EDITOR: HANNAH

Tôi 25 tuổi, không phải 17 tuổi. Thế giới của tôi không đơn giản hay ngập một màu h ồng phấn, mà ngược lại đan xen rất nhi ều sắc màu rực rỡ.

Buông tay một mối tình cũng không phải không thể sống nổi, chỉ là có chút tiếc nuối mà thôi.

_ "Nhật ký nữ đại gia"_

Đường Đinh Đinh vừa cắn ống hút vừa ngơ ngác nhìn Hoắc Th ần Đông, lại nhìn nữ diễn viên đứng bên cạnh anh. Đường Đinh Đinh nhớ cô ấy tên là Triệu Phỉ Vũ, là sinh viên vừa tốt nghiệp Học viện Điện ảnh, đợt trước vừa đóng một vai nữ thứ trong một bộ phim truy ền hình, rất được yêu thích. Bây giờ, cô ấy đang đảm nhiệm vai nữ thứ trong một bộ phim điện ảnh do Thời Quang đ ầu tư, không biết có phải do Hoắc Th ần Đông "đỡ đ ầu" đưa cô ấy vào đoàn hay không.

Đường Đinh Đinh dù sao cũng còn nhỏ, chưa đủ kinh nghiệm để che giấu cảm xúc của bản thân, sự ngỡ ngàng, kinh hoảng và đau đớn hiện rõ trên nét mặt, khiến người ta thấy mà đau lòng. Khi Hoắc Th ần Đông nhìn thấy vẻ mặt này của cô, anh ta đột nhiên thấy rất hối hận vì đã tới đây.

Giây tiếp theo, hai mắt cô gái nhỏ bỗng sáng lên, lộ ra nét xảo quyệt, cả bàn tay đang c ầm cốc nước trái cây cũng siết chặt.

Hoắc Th ần Đông cảm thấy sau lưng toát m ồhôi lạnh, nhìn cô cười ngượng ngùng, nói: "Đinh Đinh à… Trùng hợp ghê ha, không ngờ cửa tiệm qu ần áo mà anh trai em nói tới chính là chỗ này." Anh ta quay đ ầu nhìn Đường Hinh cười giả lả: "Tiểu Đường Tâm, em không chào đón anh hả?"

Đường Hinh cười rộ lên: "Sao lại không chứ!"

Cô vỗ vai Đường Đinh Đinh: "Đi đi."

Đừng ngại ngần! Thịt hắn đi!

Vưu Hoan đứng bên cạnh trao cho Đường Đinh Đinh cái nhìn động viên.

Đường Đinh Đinh hít một hơi thật sâu, để cốc nước trái cây lên bàn, nhìn ánh mắt động viên của Đường Hinh, nắm chặt tay, quay đầu nở nụ cười thật tươi, đi về phía Triệu Phỉ Vũ, vui vẻ nói: "Chị Hoan vừa mới thiết kế rất nhiều đồ mới, cô thích kiểu dáng nào? Để tôi giúp cô cầm đồ tới phòng thử nha."

Trán Hoắc Thần Đông giật giật, nhìn cô gái nhỏ, nói thầm: "Đinh Đinh…"

Đường Đinh Đinh ngẩng đầu nhìn anh ta, cười tủm tỉm, nói: "Em giúp chị Hoan tiếp khách, anh qua bên ghế sô-pha ngồi đi."

Triệu Phỉ Vũ tròn mắt ngạc nhiên trong giây lát rồi cũng hồi thần, hết nhìn Hoắc Thần Đông lại nhìn Đường Đinh Đinh, khẽ cười: "Không ngờ mọi người lại quen nhau, trùng hợp thật…" Cô ta đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng dù thế nào thì bây giờ cũng không thể rời đi, "Tôi đi xem đồ đã."

Đường Đinh Đinh không thèm liếc mắt nhìn Hoắc Thần Đông, học theo dáng vẻ của Đường Hinh, đưa Triệu Phỉ Vũ đi chọn đồ.

Hoắc Thần Đông nhíu mày, quay đầu nhìn hai người, trong lòng thấy hơi khó chịu. Anh ta cũng không muốn để Đường Đinh Đinh đón tiếp Triệu Phỉ Vũ.

Đường Hinh nhìn Đường Đinh Đinh đang tiếp khách rất thành thạo, rót một cốc nước đưa cho Hoắc Thần Đông, vừa cười vừa nói: "Sếp Hoắc à, anh ngồi chờ một lúc đi, phụ nữ lựa đồ lâu lắm đó."

Hoắc Thần Đông quay đầu nhìn cô, nhận lấy cốc nước, khẽ cười: "Được rồi." Anh ta ngồi trên sô-pha, thoải mái duỗi chân, lúc này mới quan sát cửa tiệm không quá lớn, lại thấy nữ thiết kế trẻ đang đứng sau quầy, nói: "Lúc trước Đường Vực có nói với anh là bạn em mở một cửa hàng quần áo tự thiết kế, không ngờ lại là chỗ này, rất đặc biệt."

"À phải, là bạn thân của em, Vưu Hoan."

Đường Hinh chỉ về phía quầy hàng, nghĩ thầm: "Đợi lát nữa anh sẽ biết nơi này đặc biệt tới mức nào."

Hoắc Thần Đông nhìn Vưu Hoan đang lạnh lùng kiêu ngạo nhìn anh ta, không nói một lời.

Hoắc Thần Đông: "……"

Anh xuýt xoa một tiếng. Đây là kiểu thái độ gì vậy? Anh ta quay đầu nhìn Đường Đinh Đinh.

Triệu Phỉ Vũ muốn thử bộ váy dài trên người ma-nơ-canh. Động tác của Đường Đinh Đinh không thành thạo, chiếc váy kia sắp rách ra tới nơi rồi, cô đành gắng sức bế cả ma-nơ-canh lên. Thấy cô vất vả như vậy, Hoắc Thần Đông không đành lòng, vừa định đứng dậy giúp đỡ, Đường Hinh vội nói: "Sếp Hoắc cứ ngồi đi, để tôi đi là được."

Đường Hinh chạy nhanh qua bên đó, vỗ vai Đường Đinh Đinh: "Để chị."

Cô dễ dàng cởi chiếc váy đem tới phòng thử đồ.

Nhờ có Đường Hinh giới thiệu rất nhiệt tình và thành thạo, Triệu Phỉ Vũ chọn một lúc vài bộ đồ mùa hè, còn cười khúc khích nói: "Mặc đồ ở đây không sợ đụng hàng với ai cả."

Đường Hinh để một đống quần áo lên quầy, nháy mắt ra hiệu với Đường Đinh Đinh, ý nói: "Biết phải tính thế nào chưa?"

Đường Đinh Đinh khẽ gật đầu.

Đường Hinh yên tâm, nhưng xem ra cô đã coi thường Đường Đinh Đinh rồi. Đường Đinh Đinh từ nhỏ đã tiêu tiền thoải mái. Đối với Đường Hinh và Vưu Hoan, một lần "thịt" người ta 10-20 vạn tệ đã là quá đáng, nhưng 10 vạn tệ đối với Đường Đinh Đinh lại chỉ là chút tiền tiêu vặt nho nhỏ.

… Khái niệm tiền bạc của đại tiểu thư không giống với người thường đâu.

Cho nên, khi Đường Đinh Đinh ung dung thốt ra câu: "Tổng cộng là hai triệu tệ.", cả Đường Hinh lẫn Vưu Hoan đều xém ngã ngửa.

Triệu Phỉ Vũ trợn tròn mắt, kêu lên: "Khoan đã, cô nói bao nhiêu cơ?"

Đường Đinh Đinh ngây thơ lặp lại: “Hai triệu đó.”

Triệu Phỉ Vũ nhíu mày, hỏi: “Không thể, sao có thể thế được? Có phải cô tính nhầm rồi không?”

“Không nhầm mà, đúng hai triệu.”

“……”

Hoắc Thần Đông nhìn Đường Đinh Đinh, cười bất lực, rút thẻ đưa cho cô, nói: “Quẹt thẻ đi.”

Đường Đinh Đinh nhìn anh ta, nhận lấy tấm thẻ màu đen, cười tủm tỉm nói: “Được.”

Triệu Phỉ Vũ quay đầu nhìn anh ta, nói nhỏ: “Hay là thôi đi.”

Hoắc Thần Đông cười cười: “Sao thế được? Thích thì cứ mua thôi.”

Anh ta cũng hiểu ra được, nếu hôm nay Đường Đinh Đinh không “xơi” được hai triệu tệ này của anh thì trong lòng sẽ không vui đâu.

Đường Đinh Đinh nghiến răng, quẹt một phát hết hai triệu tệ, đưa biên lai cho Hoắc Thần Đông, nói: “Ký tên.”

Hoắc Thần Đông ký tên.

Chiếc Land Rover vừa lăn bánh, Đường Hinh quay đầu nhìn Đường Đinh Đinh, dựng thẳng ngón tay cái: “Đại tiểu thư à, em giỏi, là chị đây chưa hiểu chuyện đời.”

Đường Đinh Đinh hừ một tiếng: “Chị đừng nghĩ em không nhớ khi nãy chị gọi em là gì. Chị gọi em là dê con béo. Thừa nhận đi, mỗi lần em tới chị đều coi em là dê béo để làm thịt.”

Vưu Hoan cười vui vẻ: “Loại đàn ông thối tha, Đinh Đinh làm tốt lắm.”

Đường Hinh lười biếng ngả ra ghế, nhìn Vưu Hoan.

Vưu Hoan lấy điện thoại, gửi bao lì xì cho cô, rầu rĩ nói: "Mình sợ uy tín của cửa hàng sẽ bị hai người đập nát mất thôi."

Đường Hinh lập tức lấy điện thoại ra nhận bao lì xì: "Không có đâu nha, yên tâm đi."

Đường Đinh Đinh thò đầu liếc nhìn, hai mắt nhìn Vưu Hoan đầy mong đợi. Vưu Hoan nhướng mày với cô bé, nói: "Đợi tí đi, em cũng có phần."

Nhận bao lì xì xong, Đường Đinh Đinh phấn khởi nói: "Quá sung sướng luôn! Lần sau em lại tới!"

Cuối cùng cô cũng hiểu được vì sao Đường Hinh lại thích "cắt tiết" cô đến thế, so với dạo phố mua sắm còn vui hơn nhiều!

Vưu Hoan: "……."

Cô nghĩ nghĩ một lúc rồi cười, nói: "Cứ đến thoải mái, hai người chỉ cần đến thêm vài lần nữa thôi là cuối năm tôi đủ tiền mua nhà rồi."

Đường Hinh liếc nhìn Vưu Hoan nói: "Đúng rồi, chủ nhà của mình đột nhiên nói không muốn cho thuê nữa, nhiều nhất cũng chỉ có thể ở tới giữa tháng sáu. Mình không muốn thuê phòng nữa, bây giờ đúng lúc có tiền, mình muốn mua một căn hộ."

Vưu Hoan cười nói: "Mua đi, nữ đại gia."

Đường Hinh nhăn nhó: "Nhưng mà chưa tìm được nhà, thời gian gấp quá, có lẽ vẫn phải đi thuê tạm một thời gian."

Đường Đinh Đinh khua tay, nói: "Để em giúp chị! Nhà bác cả em làm về bất động sản nhà đất, để em hỏi anh họ em cho."

Đường Hinh hơi do dự.

Đường Đinh Đinh khẳng định chắc nịch: "Chị cứ yên tâm giao cho em đi."

Sản nghiệp của nhà họ Đường rất lớn, mỗi nhà đều có lĩnh vực kinh doanh riêng. Trước khi ông Đường Hải Minh làm phẫu thuật đã tách ra kinh doanh riêng nên giờ Đường Vực chỉ tập trung quản lý Thời Quang, đối với

những lĩnh vực khác không có hứng thú.

Tối hôm đó khi Đường Vực về nhà lớn, đã nghe tiếng Đường Đinh Đinh nói chuyện điện thoại: "Không phải, là bạn em muốn mua, nhà không cần quá lớn, nhiều nhất ba phòng là được rồi."

Anh đi vào trong nhà, Đường Đinh Đinh cúp điện thoại, ngước lên nhìn anh: "Anh à."

Đường Vực đứng cạnh sô-pha, cụp mắt nhìn em gái, hỏi: "Hôm nay em lại nghe Đường Hinh xúi cái gì thế?"

Khi nãy ở trên xe Hoắc Thần Đông có gọi điện cho anh, nói chuyện công việc xong thì thuận miệng kể lại chuyện hồi chiều, anh ta nói Đường Đinh Đinh học theo thói xấu của Đường Hinh, "làm thịt" anh ta một trận, tốn những hai triệu tệ.

"Cô nhóc đó thật tàn nhẫn, còn tàn nhẫn hơn Tiểu Đường Tâm nữa."

Cúp điện thoại, Đường Vực lên WeChat lướt xem, thấy ngay Đường Hinh và Đường Đinh Đinh gần như đồng thời đăng bài, định vị ở cùng một chỗ, ngay cả ảnh chụp và caption cũng gần như giống hệt nhau.

Đường Đinh Đinh ngẩng mặt nhìn anh, lầm bầm: "Đâu có…"

Trong lòng thầm chửi bới Hoắc Thần Đông lắm lời.

Đường Vực vỗ nhẹ vào đầu cô, quay đi, khẽ mắng: "Đừng nghe cô ấy xúi lung tung."

Đường Đinh Đinh thì thầm: "Em biết rồi."

Đường Vực đi được hai bước, đột nhiên quay lại nhìn cô hỏi: "Thế ai muốn mua nhà?"

"Là chị Đường Tâm ạ."

"Hả?" Mắt Đường Vực loé lên, tay đút túi quần, lại hỏi tiếp: "Cô ấy muốn mua nhà kiểu gì?"

Đường Đinh Đinh không rõ đầu đuôi nhưng vẫn liệt kê hết những yêu cầu

của Đường Hinh, lại nói: "Em đã gọi điện nhờ anh cả rồi."

Đường Vực ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, đi thẳng lên tầng.

Anh đến phòng đọc sách tìm ông Đường Hải Minh trước, hai bố con trò chuyện một lúc rồi anh ra ngoài, lên sân thượng gọi điện cho anh cả Đường Minh: "Chuyện Đinh Đinh nhờ anh tìm nhà khi nãy đó, có thêm điều kiện nữa. Anh giúp em tìm một khu nhà chất lượng một chút, tốt nhất là có hai căn hộ sát vách nhau, nếu không có thì anh xem giúp em có ai muốn bán nhà không, giá cao một chút cũng được, anh cứ mua giúp em. Nhưng chuyện này anh tuyệt đối đừng để cho Đinh Đinh biết, cũng đừng nói cho cô gái mua nhà kia."

Đường Minh thấy lạ liền hỏi: "Ơ, sao lại thế? Em có nhiều nhà thế rồi, đều ở những khu tốt, sao tự dưng lại muốn bỏ tiền mua lại những hai căn hộ? Nhà có điều kiện cũng không nên làm thế chứ."

Đường Vực tựa vào lan can, bật cười: "Cô gái mua nhà kia là người em đang theo đuổi."

Đầu dây bên kia yên tĩnh vài giây, Đường Minh tò mò hỏi: "Cô gái kia làm cao lắm hả mà em lại phải tốn công theo đuổi thế?"

Đường Vực nhớ tới chuyện hợp tác làm phim bị từ chối, lại nhớ tới dáng vẻ hung dữ của Đường Hinh, cúi đầu gãi trán, khẽ cười đáp: "Cô ấy ư, kiêu lắm đó, giờ vừa khó theo đuổi lại khó dỗ dành. Cho nên em chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể dùng chiêu 'nước chảy đá mòn' thôi."

Đường Minh thở dài: "Chú nói thế làm anh thấy tò mò rồi nha, có phải là cô biên kịch mà Hoắc Thần Đông kể lần trước không thế?"

Đường Vực biết người mà anh cả đang nói đến là Minh Chúc, anh chỉ nói ngắn gọn: "Không phải." Ánh mắt nhìn xuống tầng dưới: "Chuyện này phải cảm ơn anh trước, anh cũng đừng kể với bố mẹ em, đỡ để bọn họ lo xa rồi lại làm rối thêm."

Đường Minh cười nói: "Được được được, cứ để đó anh lo."

*****

Từ sau buổi tối bàn chuyện hợp tác với Đường Vực, Đường Hinh vẫn chưa hỏi Lục Chi Hành xem anh ta đã cân nhắc xong chưa.

Mấy ngày sau đó, Lục Chi Hành dường như lại chẳng lo lắng gì, cũng không hề nhắc lại chuyện ngày hôm đó, vẫn thản nhiên như bình thường, cũng không can thiệp vào công việc của tổ biên kịch, ngay cả Phùng Trình cũng phải thừa nhận: "Lục Chi Hành bảo tôi đừng hạn chế cô, cô cứ viết theo góc nhìn của cô, không cần cái gì cũng nghe theo ý của tôi."

Đường Hinh hơi bất ngờ, hỏi: "Đạo diễn Lục nói thế ạ?"

Phùng Trình cười cười đáp: "Đúng thế, anh ta nói cô chưa từng được mài giũa, khác với loại gừng già như chúng tôi. Đại khái là anh ta hy vọng cô có thể viết ra những thứ mới lạ hơn."

Đường Hinh nhìn xung quanh, nghiêng người lại gần hỏi nhỏ: "Thế đạo diễn có nói gì với anh về chuyện hợp tác với Thời Quang không?"

Phùng Trình nhớ tới những lời Lục Chi Hành đã nói, cười vang rồi đáp: "Bộ phim này của chúng ta cũng chẳng thiếu người muốn đầu tư, cũng không nhất thiết phải hợp tác với Thời Quang. Tôi cũng không rõ chi tiết, cô có thể đi hỏi anh ta. Giờ còn sớm mà, không cần sốt ruột."

"À…"

Đường Hinh mím môi, không hỏi thêm gì nữa.

Những ngày này Đường Hinh tan làm muộn hơn thường ngày một chút. Khi cô vừa rời khỏi văn phòng thì tình cờ gặp Lục Chi Hành. Lục Chi Hành nhìn cô, cười nói: "Đúng là chăm chỉ nha, về muộn thế à."

Đường Hinh mang theo túi đựng laptop, cười đáp: "Vâng, anh cũng về muộn thế?"

Lục Chi Hành đóng cửa văn phòng, đút tay vào túi quần, nói: "Ừ, thế về cùng nhau đi."

Hai người cùng đi ra thang máy, sau khi vào trong, Đường Hinh suy nghĩ một lúc rồi vẫn quyết định hỏi: "Đạo diễn Lục, chuyện hợp tác với Thời Quang anh đã cân nhắc chưa?"

Lục Chi Hành cúi đầu nhìn cô, nhướng mày hỏi: "Đường Tâm, tôi có thể mạo muội hỏi cô một câu được không?"

Đường Hinh cười hỏi: "Anh cứ nói đi"

Lục Chi Hành tay đút túi quần, cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Cô và Đường Vực là người yêu sao? Ý là người yêu cũ?"

Nhìn mối quan hệ giữa hai người không giống như bạn bè nhưng cũng chẳng phải người yêu, mà giống người yêu cũ hơn.

Đường Hinh ngẩn người, đúng lúc cửa thang máy mở ra.

Cô đi ra ngoài, quay đầu nhìn Lục Chi Hành, nhìn ánh mắt anh điềm tĩnh, cô biết anh đã đoán được ít nhiều, thế nên tối hôm đó anh quyết định như vậy cũng là để giữ thể diện cho cô. Cô suy nghĩ một lúc rồi cảm thấy cũng không phải chuyện gì bí mật không thể nói. "Không phải, tôi và anh ấy chưa từng yêu đương, chỉ là tôi tỏ tình nhưng bị từ chối thôi, không phải người cũ gì cả."

Lục Chi Hành hơi bất ngờ, nhìn cô nói: "Đúng là hơi bất ngờ."

Anh không đoán được quan hệ giữa hai người họ là như vậy.

Đường Hinh cúi đầu, cười tự giễu: "Có gì mà bất ngờ đâu chứ…"

Lục Chi Hành điềm nhiên nhìn cô, nhoẻn miệng cười: "Đề nghị mà Đường Vực đưa ra khá hào phóng, không giống với phong cách làm việc của thương nhân."

Hai người đã đi đến chỗ đỗ xe, Đường Hinh lấy chìa khoá ra, nghe thấy câu này thì khựng lại, cô nói: "Tôi biết."

Lục Chi Hành bật cười, thong thả đi đến chỗ đỗ xe của anh, mở cửa, nhìn cô rồi nói: "Bộ phim này đúng là không khó tìm nguồn đầu tư, nên nếu cô cảm thấy không thoải mái, tôi cũng không nhất thiết muốn hợp tác với Thời Quang."

Đường Hinh chớp mắt, nói: "Không phải thế, tôi muốn nói với anh là đừng để ý tới tôi, nếu anh thấy thích hợp thì cứ ký hợp đồng thôi."

“Chuyện đó để nói sau đi, giờ cũng chưa vội.” Lục Chi Hành mở cửa xe, đột nhiên nhớ ra cái gì lại quay lại nhìn cô, nói: “Nghe nói cô muốn chuyển nhà? Nếu cần giúp gì thì cứ nói, mọi người cùng giúp đỡ.”

“A, không cần đâu.” Đường Hinh cười nói: “Tôi đã tìm công ty chuyển nhà rồi.”

“Vậy tốt rồi, tôi về đây.”

Lục Chi Hành ngồi vào sau tay lái, lái xe rời đi.

Đường Hinh không thể không thừa nhận người có tiền quả nhiên làm cái gì cũng dễ dàng thuận lợi. Lần này hiệu suất làm việc của Đường Đinh Đinh rất cao, chưa đầy một tuần đã giúp cô tìm được căn nhà phù hợp, hai tầng ba phòng, nội thất đầy đủ, có thể vào ở luôn.

Có điều để hoàn tất thủ tục thì cần thêm chút thời gian. Chủ nhà nói có thể để cô vào ở trước, thủ tục từ từ làm sau cũng được, chỉ cần cô trả một tháng tiền thuê nhà là xong.

Ngày chuyển nhà, công ty chuyển nhà giúp cô đem toàn bộ đồ đạc đã đóng gói chuyển vào nhà, cô tựa vào cửa thở hổn hển.

Vừa mới uống được ngụm nước, chuông điện thoại đã vang lên.

Cô đặt mua đồ trên mạng, giờ đã giao tới nhà.

Đường Hinh đứng dậy, cầm điện thoại đi xuống dưới tầng.

An ninh của khu nhà này tốt hơn khu nhà cũ của cô nhiều. Đến cả người chuyển phát nhanh cũng không thể lên tầng, cô phải tự mình xuống lấy.

Nhận lấy hai cái túi lớn từ nhân viên chuyển phát, Đường Hinh cố hết sức mới vác được đồ vào trong thang máy, cô nhấn nút, để đồ lên sàn thang máy, cúi đầu trả lời tin nhắn. Là Vưu Hoan nói buổi tối sẽ qua giúp cô xếp đồ.

Ting…

Cửa thang máy mở ra.

Cô cúi người định xách hai túi đồ lên, đúng lúc đó một bài tay thon dài đã nhanh hơn cô, xách cả hai túi đồ.

Đường Hinh không hề biết mình hiểu rõ Đường Vực tới mức nào. Lúc này đây, chỉ cần nhìn thoáng qua bàn tay đó, cô lập tức nhận ra đó là ai. Cổ tay áo thiết kế tinh tế, áo sơ-mi trắng, khớp xương tay lộ rõ, ngay cả những đường gân xanh lộ trên mu bàn tay trong mắt cô cũng vô cùng quen thuộc. Cô ngơ ngác quay đầu, lập tức nhìn thấy đôi mắt đen sâu thẳm của Đường Vực.

Lời của editor: Đường Hinh rất hay vẽ đường cho "dê con" chạy, nhưng toàn vẽ đường chạy thẳng vào rừng cấm thôi. Mười lần xúi thì đến chín lần rưỡi là xúi dại. Nhưng chả hiểu sao dê con béo lại rất hăng hái nghe lời xúi dại của bà chị dâu. Dù lần nào làm theo cũng bị ông anh chửi cho gần chết nhưng tới lần sau lại nghe. Hem thể hiểu nổi!

Chương 37: [Phần I] Anh ấy mặc vest đẹp trai chết đi được

EDITOR: HANNAH

Hôm nay em sẽ tiết lộ một bí mật nhỏ.

Đường Vực, lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã cảm thấy anh rất giống với chồng tương lai của em.

_ "Nhật ký nữ đại gia"_

Khi Đường Hinh còn nhỏ, nhà hàng xóm đối diện là một đôi vợ chồng tuổi trung niên. Hai người họ đều là giảng viên đại học, ngoại hình lịch sự nhã nhặn, cách ăn mặc cũng mang phong cách tri thức. Con trai của hai người họ khoảng 20 tuổi, vừa mới tốt nghiệp, bắt đầu đi làm. Mỗi ngày anh ta đều mặc áo sơ-mi trắng quần âu đi làm, về nhà, vừa gọn gàng vừa đẹp trai.

Cô nhìn lại cha mẹ mình. Ông Đường Đại Vĩ khi còn trẻ rất nổi loạn, sau lưng là một hình xăm lớn, nhìn chẳng khác gì mafia Nhật Bản, ngoại hình cũng khá dữ dằn, không hài lòng là lập tức nói tục chửi bậy. À đúng rồi, hồi cô còn nhỏ, ông Đường Đại Vỹ làm cho công ty đòi nợ thuê, chuyên làm công việc doạ nạt người ta, cả người toát ra khí chất thổ phỉ tướng cướp, khi đến tuổi trung niên vẫn còn dấu vết của thời oanh liệt.

Bà Chung Lệ thường nhìn cô ca thán: "May mà con giống mẹ, nếu không thì làm sao lấy được chồng chứ."

Ông Đường Đại Vĩ cũng không phải xấu xí gì cho cam, chỉ là tướng mạo hung dữ. Khi còn nhỏ Đường Hinh thường nhìn ba người hàng xóm nhà đối diện, đặc biệt là anh trai mặc áo sơ-mi trắng quần tây đen, rồi nhìn lại bố mình, nhìn kiểu gì cũng không thấy đẹp trai.

Hồi đó ông Đường Đại Vĩ vì muốn dỗ cho cô vui mà mỗi ngày đều chăm chỉ mặc áo sơ-mi với áo vest, có điều phong thái còn phô ra đó, trông cứ sai sai.

Sau đó, cô đi học tiểu học, anh trai hàng xóm kết hôn. Cô và bố mẹ cùng đi

dự hôn lễ, thấy anh trai hàng xóm mặc đồ vest sang trọng, hai mắt sáng ngời, nhìn bà Chung Lệ, nói: "Sau này con lớn cũng muốn mặc váy cưới, muốn cưới một người thật đẹp trai."

Hồi nhỏ ôm giấc mộng công chúa, khi lớn lên chính giấc mộng đó lại trở thành nhát dao trí mạng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Đường Vực, cô đã cảm thấy anh mặc vest thực sự đẹp trai chết đi được.

Áo sơ-mi trắng cùng quần tây. Đúng là làm người ta chết mê.

Đường Vực cao 1m87, anh cúi đầu nhìn cô, khi cửa thang máy đóng lại, anh lại nhanh tay chặn lại. Cánh cửa gần khép kín lại mở ra.

Anh một tay giữ cửa, quay lại nhìn cô, nói: "Em vào đi."

Đường Hinh ngây người nhìn anh như thể anh là thần tiên giáng trần, nghe anh nói cũng không có chút phản ứng gì. Từ lúc cô xin thôi việc tới giờ đã gần hai tháng, số lần hai người gặp nhau cũng chỉ vỏn vẹn hai lần, một lần là ở trước cửa quán bar, còn một lần là hôm bàn bạc về chuyện hợp tác. Nếu tính số ngày thì đã gần một tháng hai người không gặp nhau. Cô ngỡ rằng từ nay về sau hai người có lẽ sẽ vẫn như vậy.

Đường Vực thấy cô vẫn không nhúc nhích, đưa tay nắm lấy tay cô, dắt cô vào trong thang máy, rồi lại buông tay cô ra, muốn nhấn nút lên tầng. Anh cụp mắt nhìn cô, hỏi: "Tầng mấy?"

Đường Hinh lúc này mới hồi thần, nhìn về phía Đường Vực đang nhẹ nhàng cầm hai túi đồ bằng một tay, nhíu mày hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

"Tình cờ đi ngang qua." Đường Vực thản nhiên nhìn cô, hỏi lại: "Tầng mấy?"

"……"

Đi ngang qua? Sao anh không nói là anh mới từ trên trời rơi xuống luôn đi?

Đường Hinh trợn mắt, tự mình nhấn nút tầng mười lăm.

Cô không bước lùi lại, đứng chắn trước mặt Đường Vực. Đường Vực vừa cúi đầu là có thể nhìn thấy xoáy nho nhỏ trên đỉnh đầu cô. Mọi người nói những người có hai xoáy trên đầu thì tính tình không dễ chịu, Đường Vực hơi nheo mắt, thì thầm gọi cô: "Nữ đại gia à."

Đường Hinh: "……"

Sao tự dưng gọi cô như thế làm gì?

Cô ngẩng đầu, cười với anh, hỏi: "Đường Vực, chắc không phải anh theo dõi tôi tới đây đấy chứ?"

Đường Vực nhìn má lúm đồng tiền vô tâm của cô, lại nhớ tới kinh nghiệm từ mấy lần trước, anh cảm thấy nếu cô biết được chuyện cô mua nhà là do anh đứng phía sau giật dây, anh còn định dọn sang ở căn nhà đối diện nhà cô, sợ là cô sẽ ngay lập tức gọi điện cho công ty chuyển nhà yêu cầu dọn về chỗ cũ mất.

Với cả, thủ tục sang tên còn chưa hoàn tất, có lẽ đến cả nhà cô cũng không thèm mua nữa.

Từ trước tới nay, Đường Vực chưa từng nghĩ đời này mình phải nói dối một người phụ nữ nào.

"Đinh Đinh nói với tôi là hôm nay em chuyển nhà, tôi đi ngang qua đây, tiện thể qua xem em thế nào."

"……"

Lúc trước Đường Hinh do dự không muốn nhờ Đường Đinh Đinh giúp tìm nhà ở chính là vì cô không muốn để cho Đường Vực biết. Nhưng Đường Đinh Đinh cam đoan cô ấy sẽ làm thật tốt, thuyết phục Đường Hinh tin tưởng cô ấy. Cô cũng biết sớm muộn gì Đường Vực cũng sẽ biết nên không muốn giấu diếm lừa gạt anh làm gì, dù sao cũng không thể nào cả đời này không chạm mặt nhau được.

Nhưng mà… anh đột nhiên lại tới tìm cô là có ý gì?

Đường Hinh không quên những gì Đường Đinh Đinh đã phân tích về định

luật mười cấp độ "Thích" của Đường Vực, cô cũng không quên Vưu Hoan đã nói cấp độ 4 chính là lốp xe dự phòng. Chính cô đã tự biến mình thành lốp xe dự phòng của Đường Vực suốt hơn một năm. Bị anh từ chối là do cô đáng đời, những ảo tưởng trước kia giờ cô đã buông tay rồi. Cô chỉ muốn từ từ bình ổn trái tim mình, chẳng lẽ không được hay sao? Sao anh cứ phải hết lần này đến lần khác trêu đùa cô như thế? Chẳng lẽ anh đã quen với cảm giác có cô ở bên, đột nhiên thích cô tới 5 phần, có ý định theo đuổi cô sao?

Nghĩ đến đây, Đường Hinh cảm thấy tim mình như bị hàng ngàn mũi kim đâm. Nếu như nói cô và Đường Vực là hai bên của một cái cân thì đối với cô, anh là tất cả, khiến cán cân của cô nặng trĩu chạm đáy. Nhưng anh thì sao? Chỉ có vẻn vẹn 4-5 phần thích, lơ lơ lửng lửng giữa không trung, vĩnh viễn đứng từ trên cao nhìn xuống cô ở phía dưới, còn cô mỗi lần muốn nhìn anh lại phải ngửa cổ một góc 45 độ mới có thể nhìn thấy.

Người vô tri sẽ không biết sợ. Trước đây là do cô không biết, vẫn ngây thơ nghĩ chỉ cần cô ở bên anh một thời gian đủ dài, có lẽ một ngày nào đó anh sẽ thích cô. Nhưng giờ cô rõ ràng đã bị người ta từ chối rồi, lại biết tình cảm của anh được phân cấp độ, Đường Hinh không có cách nào tự thuyết phục bản thân thoải mái chấp nhận hành động của anh.

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, cũng không biết là đang giận mình vì đã quá thích anh hay là giận anh vì đã thích cô không đủ nhiều.

Cửa thang máy mở ra.

Cô không thèm nhìn anh, quay người bước ra ngoài.

Đường Vực nhíu mày, đi theo phía sau cô. Đường Hinh đứng ở cửa ấn mật mã, cửa vừa mở ra đã thấy bên trong là cả đống đồ đạc chưa kịp thu dọn sắp xếp. Cô ở Bắc Kinh đã nhiều năm, chuyển nhà sẽ có rất nhiều đồ, mà cô lại rất thích mua mấy thứ đồ linh tinh, sách, quần áo, giày dép, các loại túi có cả đống.

Đường Vực bước vào trong, để túi đồ bên cạnh đống hành lý, quay người nhìn cô, nói: "Đồ đạc sắp xếp thế nào, để tôi giúp em."

Bây giờ mấy vali hành lý đều để ở phòng khách, có lẽ sẽ phải thu dọn phòng làm việc và phòng ngủ trước.

Đường Hinh kéo mấy túi đồ lại gần, quay lại nhìn anh, hỏi thẳng: "Đường Vực, rốt cuộc anh muốn gì?"

Đường Vực vén tay áo, thản nhiên nhìn cô, đáp: "Muốn nịnh nọt lấy lòng em, giảng hoà với em, câu trả lời này ổn chưa?"

Đường Hinh: "……."

Ánh mắt cô lướt từ gương mặt đẹp trai của anh tới áo sơ-mi trắng của anh, trong đầu bỗng nảy ra một ý xấu, cô cười giảo hoạt, nói: "Được thôi, thế anh giúp tôi sắp xếp ba cái vali sách này để vào trong phòng làm việc đi."

Đường Vực sao có thể không đoán ra ý định của cô chứ. Có điều hôm nay anh chạy vội tới đây, cũng chưa kịp chuẩn bị bộ quần áo nào khác. Anh khẽ ừ một tiếng, khom lưng bê cái vali sách đi về phía phòng làm việc, vali không chạm vào áo của anh.

Đường Hinh nhìn anh dọn xong mấy vali sách, quần áo vẫn sạch sẽ, mày nhíu lại, tiếp tục sai anh đem quần áo cùng mấy thứ đồ linh tinh để vào phòng ngủ.

Đường Vực vất vả chịu khó, đi đi lại lại, trên tay áo có mấy chỗ bị lem bẩn, nhìn rất rõ, trán cũng toát mồ hôi, mái tóc đen cũng hơi ướt. Anh đưa tay cởi hai nút áo sơ-mi trên cùng, lộ ra cổ thon dài, mồ hôi chảy từ mặt xuống cổ, thấm cả vào áo, hình ảnh gợi cảm chết người.

Đường Hinh vốn còn đang ngồi trên thảm, đem đồ từ trong vali ra sắp xếp lại, ngẩng đầu nhìn anh một cái, mới nhớ ra mình còn chưa mở điều hoà. Thời tiết tháng 6 nóng bức, anh lại làm việc tốn sức, không mồ hôi đầm đìa mới là lạ.

"Để tôi mở điều hoà."

Cô đứng lên, tìm điều khiển. Cô ngồi xổm trước tủ đặt tivi, mở hết ngăn kéo này tới ngăn kéo khác. Đường Vực đứng sau lưng cô, nhấc một cuốn tạp chí trên bàn trà, tìm được điều khiển điều hoà rồi ấn nút bật.

Ting…

Cô quay đầu nhìn anh, chớp mắt rồi lại tiếp tục ngồi chỗ cũ sắp xếp đồ.

Đường Vực cúi đầu nhìn cô, nói: "Có gì cần tôi làm nốt không?"

Trước khi đưa chìa khoá căn hộ này cho cô, anh đã thuê người tới quét dọn sạch sẽ, ngoại trừ việc xếp đồ thì không còn cần làm thêm gì cả.

Đường Hinh cũng không thể sai anh giúp xếp quần áo hay giày dép túi xách được, cô nhất thời không kiếm ra việc gì để anh làm, ủ rũ cúi đầu đáp: "Hết rồi, anh về tự nhiên, lúc đi giúp tôi đóng cửa lại."

Nói xong cũng không thèm để ý đến anh, lại tiếp tục sắp xếp đồ.

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, trên mặt không thể hiện cảm xúc gì nhưng yết hầu lại không ngừng lay động. Anh đi về phía phòng bếp, mở cửa tủ lạnh.

Rỗng tuếch, không có gì cả.

Anh nhíu mày, vào phòng bếp lấy ấm đun ít nước.

Ra khỏi phòng bếp, thấy trên tủ đặt ở huyền quan có một lọ nước khoáng, anh đi tới, cầm chai nước, nhìn cô gái đang ngồi trên thảm không quan tâm tới anh, hỏi: "Nước này có thể uống được không?"

Cô không ngẩng đầu, chỉ nói: "Được."

Khi Đường Vực mở nắp chai, phát hiện chai nước đã được mở sẵn nhưng dù sao cũng chỉ là nước khoáng nên anh không chần chờ, ngửa đầu uống nước.

Đường Hinh để một cái bình thuỷ tinh lên bàn trà, đột nhiên nhớ ra gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía anh, đúng lúc thấy anh đang cầm chai nước mà cô đã uống qua uống nước. Cô giật mình thon thót, vội vàng đứng lên, chạy vọt tới, nhất thời không để ý vật dưới sàn, chân vấp phải mấy hộp giày, cả người ngã chúi về phía trước.

Đường Vực phản xạ nhanh nhẹn vội bước tới, kịp thời đỡ lấy cô.

Một tay Đường Hinh bấu vào cánh tay đang cầm chai nước của anh, làm miệng chai nghiêng đi… Nước sóng sánh khỏi miệng bình bắn ra làm một bên vai cùng ngực áo Đường Vực ướt sũng, Đường Hinh cũng không

thoát, quần áo đều bị bắn nước. Cô ngây người, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn anh, lại thấy áo sơ-mi ướt dính chặt vào người anh, cô xấu hổ đỏ mặt không nói nên lời.

Cô còn đang dựa vào vai anh, không khí giữa hai người có phần mập mờ.

Đường Vực đỡ cô đứng thẳng dậy, cúi đầu nhìn cô, nhíu mày mắng: "Em vội vội vàng vàng như thế làm gì?"

Đường Hinh hít một hơi thật sâu, mím môi bước lùi lại, chỉ vào bình nước khoáng trên tay anh vơi mất một nửa, nói nhỏ: "Tôi đã uống chai này rồi."

Cô biết rõ Đường Vực rất sạch sẽ, tuyệt đối không uống đồ mà người khác đã uống.

Đường Vực im lặng, yết hầu khẽ dao động, để bình nước xuống, thản nhiên hỏi: "Thế thì sao?"

"……"

Sao cái gì mà sao.

Cô đã uống bình nước đó rồi!

Đây là hôn gián tiếp đó!

Đường Vực dường như biết rõ cô đang nghĩ gì trong đầu, anh tựa vào tủ huyền quan, trên miệng ẩn hiện nét cười, mắt nhìn cô đầy ẩn ý, nói: "Em đừng có quên, lúc trước ở trong phòng làm việc của tôi em đã làm gì tôi, hết gặm lại cắn. Giờ cũng chỉ là uống chung chai nước thôi mà, em luống cuống thế làm gì?"

Nói xong, anh quay người đi tìm khăn tắm.

Đường Hinh: "……"

Chương 38: [Phần II] “Tôi không gặm anh những ba phút, cùng lắm cũng chỉ hai phút thôi.”

EDITOR: HANNAH

Có đôi khi tôi tự dưng nghĩ, liệu có phải vì mình không để ý tới những người đàn ông khác nên mới có thể si mê Đường Vực suốt bốn năm?

Hay là, tôi cứ thử để mắt tới những người khác xem sao?

_ “Nhật ký nữ đại gia”_

Đường Hinh sững người đứng im tại chỗ, cổ cứng đờ cố gắng quay lại, mắt nhìn theo bóng người cao lớn của Đường Vực. Sao đột nhiên anh ấy lại nhắc tới nụ hôn đó?

Nếu có thể, cô rất muốn quên đi nó.

Trước đây ở trên mạng, cô từng nhìn thấy một video tổng hợp với chủ đề “Những nụ hôn trên màn ảnh khiến người xem đau lòng”, cô nghĩ nếu chuyện giữa cô và Đường Vực là một bộ phim thì nụ hôn đó nhất định có thể xuất hiện trong đoạn video kia.

Lúc ấy cô thực sự có suy nghĩ “lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng” nên mới hôn anh.

Nếu như đó có thể tính là một nụ hôn.

Đường Vực bảo cô toàn gặm với cắn nhưng cô chưa từng hôn ai bao giờ, làm sao biết phải hôn như thế nào chứ?

Tâm trạng lập tức xuống dốc không phanh.

Đúng là không thể trêu chọc Đường Vực, cũng đừng bao giờ vì anh ta mà mềm lòng.

Đầu cô vừa đập vào nút áo sơ-mi của anh, giờ có hơi đau, cô giơ tay xoa, khẽ thở dài.

Đường Vực vừa đi về phía phòng tắm đột nhiên lại nhớ ra, chỉ sợ trong đó cũng rỗng không, thế là anh quay lại lấy ra từ một trong hai túi đồ anh xách về một cái khăn tắm, đi vào trong bếp mở ngăn đá, may mà trong đó còn ít đá.

Anh để đá vào trong khăn, đi về phía Đường Hinh còn đang xoa đầu.

Đường Hinh nhìn thấy đôi chân dài của anh đang bước lại gần, cũng không ngẩng đầu nhìn anh, bỏ tay xuống rồi quay đi.

Giây tiếp theo, trên đầu cảm thấy lạnh buốt.

"Anh làm gì thế?"

Cô bị lạnh bất ngờ, giật mình kêu lên, hai mắt mở to, ngẩng lên nhìn anh.

Đường Vực nhìn cô, trong đôi mắt đen sâu thẳm ẩn hiện ý cười, khoé miệng khẽ nhếch lên, cúi người kéo tay phải của cô, ấn lên đỉnh đầu: "Em tự mình chườm đi."

Đường Hinh cầm lấy cái khăn, khi nãy cô còn cho rằng anh đi tìm khăn là để lau nước bắn trên người mình.

Đường Vực xoay người, lấy từ trong túi ra một cái khăn khác, lau trên vai và ngực mình. Anh rèn luyện cơ thể đều đặn nên dáng người rất chuẩn, áo sơ-mi ướt bám dính vào cơ thể càng làm lộ rõ những đường nét cơ bắp, từng cử động đều quyến rũ chết người.

Đường Hinh nhìn anh một lúc rồi quay đi, ấn chặt khối đá vào đầu.

Tỉnh táo đi nào, cũng chỉ là đàn ông thôi mà.

Cũng chỉ là đàn ông đẹp trai thôi mà.

Mùa hè quần áo mỏng manh, Đường Vực lau qua loa vài cái, lát nữa chắc sẽ khô nhanh thôi. Anh cầm khăn lại gần Đường Hinh, hỏi: "Còn đau à?"

Trên đầu Đường Hinh đang rất lạnh, cảm giác lạnh làm cô tỉnh táo. Cô dúi bao đá vào lồng ngực anh. Anh bắt được, cúi đầu nhìn ánh mắt lạnh nhạt của cô, cô nói: "Không đến ba phút."

Cô buông một câu không đầu không đuôi nhưng Đường Vực nghe qua đã hiểu ngay.

Ý cô muốn nói là nụ hôn ở trong văn phòng của anh không dài đến ba phút.

“Tôi không gặm anh những ba phút, cùng lắm cũng chỉ hai phút thôi.”

Cô lặp lại một lần nữa.

Đường Vực à một tiếng hơi có vẻ trêu ngươi, thản nhiên nhìn cô, nhoẻn miệng cười: “Thế cơ à?”

Đường Hinh hơi run lên, không muốn tiếp tục nói chuyện này, đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Cô hơi ngờ ngợ hỏi: “Ai thế?”

Nói rồi bước tới cửa nhìn camera.

Người đứng ngoài là Đường Đinh Đinh đang mặc váy trắng, tay ôm một hộp quà xinh xắn, đang ngẩng đầu tươi cười với camera.

Đường Hinh thấy lạ, quay lại nhìn Đường Vực, thì thầm: “Hai anh em hẹn nhau cùng qua đây hả?” Nói rồi cô mở cửa cho Đường Đinh Đinh.

Đường Vực nhíu mày. Đường Đinh Đinh tới sao? Tay đút túi quần, khoé miệng anh trễ xuống, xoay người đi vào phòng tắm, cầm theo cả khăn.

Đến khi anh đi ra, Đường Đinh Đinh cũng đã vào nhà.

Cô nhóc đưa hộp quà cho Đường Hinh, tươi cười nói: “Chúc mừng chị dọn sang nhà mới. Đây là quà mừng của em.”

Đường Hinh ôm hộp quà, thấy có vẻ nặng, cô cười đáp: “Cảm ơn nha.”

Đường Đinh Đinh vừa ngước lên đã thấy anh trai mình đang đi tới. Cô sửng sốt, theo phản xạ kêu lên: “Anh, anh…”

Giây tiếp theo cổ áo đã bị xách lên, anh trai lạnh lùng hỏi: "Em tới đây làm gì hả?"

Đường Đinh Đinh chẳng khác gì một con dê con, bị người ta xách lên, lôi ra khỏi cửa. Dê con vẫn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì, chỉ cố gắng ngửa đầu nhìn anh trai, hỏi: "Anh, anh làm gì thế? Em vừa mới tới thôi mà, em tới giúp chị ấy sắp xếp đồ đạc đấy." Cái chính là cô muốn tới chơi, tối nay Vưu Hoan cũng tới, cô tới giúp một tay tiện thể ăn chơi một bữa.

Đường Vực cụp mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, hỏi: "Dám trốn việc hả?"

Đường Đinh Đinh rụt cổ, rầu rĩ làu bàu: "Đi làm chán lắm…"

Mấy hôm trước, cô tốt nghiệp thạc sĩ, buồn chán muốn chết, nghe bà Tăng Uyển nói mấy câu, liền bảo với Đường Vực là cô muốn đi làm. Đường Vực sắp xếp cho cô một vị trí trong công ty nhàn hạ không mệt đầu, không để cho những nhân viên khác quá chú ý đến cô, cũng cho cô có thời gian thích ứng dần dần.

Hôm nay mới là ngày thứ hai mà đã có ý định trốn việc rồi.

Cô ngẩng đầu, đột nhiên hỏi: "Anh, thế anh tới đây làm gì?"

Đường Vực: "……"

Đường Đinh Đinh lại lướt nhìn anh từ đầu tới chân, thấy áo sơ-mi trắng của anh bị bẩn rồi, còn ướt một mảng lớn, hai mắt càng mở to, kêu lên: "Anh, sao áo anh ướt hết rồi?"

Đường Vực lạnh lùng nạt: "Sao em hỏi lắm thế?"

Đường Hinh rất hào hứng dựa vào khung cửa nhìn hai người họ, bỗng phá ra cười, ngả ngớn nhìn Đường Vực, nói: "Anh ta ý hả, anh ta tới làm cu li cho chị đấy."

Đường Đinh Đinh không tin nổi vào tai mình, kêu a một tiếng rồi lại ngẩng đầu nhìn anh trai: "Làm cu li á?"

Đường Vực mặt mũi tối sầm lại, ánh mắt lạnh như băng khiến Đường Đinh Đinh vội vàng quay đầu nhìn Đường Hinh. Đường Hinh mỉm cười với cô, chỉ vào phòng khách, nói: "Đồ đạc vẫn chưa sắp xếp xong, chắc

phải hai ngày nữa mới thu dọn được, đến lúc đấy mời em tới ăn cơm mừng tân gia. Bây giờ…" Cô dừng lại một chút, nhìn Đường Vực rồi nói tiếp, "Giờ em cứ về đi làm trước đi ha?"

Đường Đinh Đinh còn đang ngần ngừ. Đường Vực tay đút túi quần, liếc nhìn Đường Hinh, sắc mặt dịu đi, anh quay đầu nói với Đường Đinh Đinh: "Theo anh về công ty."

Đường Đinh Đinh ủ rũ vâng lời, lưu luyến vẫy tay chào Đường Hinh, nói: "Lần sau em lại tới."

Đường Hinh cũng vẫy tay: "Tạm biệt."

Tiễn hai anh em đi xong, Đường Hinh đóng cửa lại, tiếp tục thu dọn, hoàn toàn không biết là chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, Đường Vực sẽ dọn đến ở căn nhà ngay đối diện.

Đường Đinh Đinh bị Đường Vực xách xuống tầng, quay lại công ty nghiêm chỉnh làm tới hết giờ. Nhưng mà cả buổi chiều cũng chẳng có gì để cho cô làm, quá chán luôn. Cô nằm dài trên bàn nghĩ ngợi miên man. Cô nghĩ mãi mà không ra, cô trốn việc đi chơi, sao lại bắt gặp anh trai ở nhà Đường Hinh chứ?

Rốt cuộc hai người đó có quan hệ gì đây?

Cô vẫn luôn cảm thấy anh trai mình đối với Đường Hinh có gì đó không bình thường, để mặc cho Đường Hinh "thịt" em gái mình thì thôi đi, lại còn cực kỳ nhường nhịn cô ấy nữa.

Sau khi tan làm, Đường Đinh Đinh liền chạy vọt lên trên tầng, gặp Cao Hằng ở bên ngoài. Cao Hằng mỉm cười chào cô: "Cô Đường, cô muốn tìm sếp tổng ạ? Để tôi dẫn cô vào văn phòng." Đường Đinh Đinh không muốn để mọi người biết được thân phận của mình nên ngay từ đầu đã giấu kỹ, chỉ có Cao Hằng biết cô là ai.

Đường Đinh Đinh vừa quay đầu đã nhìn thấy Hoắc Thần Đông từ phòng bên cạnh đi ra, ánh mắt tối đi, hừ một tiếng quay mặt đi, không thèm để ý tới anh ta, đi theo Cao Hằng vào văn phòng của CEO.

Hoắc Thần Đông thở dài. Cô nhóc này gần đây tính tình thật nóng nảy nha.

Anh ta cúi đầu xoa trán, đi theo cô vào phòng Đường Vực.

Thư ký Trần và thư ký Chu nhìn thấy Đường Đinh Đinh vào phòng của Đường Vực, hơi ngây người. Thư ký Trần cúi đầu nói nhỏ vào tai thư ký Chu: "Vừa nãy trợ lý Cao gọi cô ấy là cô Đường phải không?"

Thư ký Chu cũng hơi giật mình, đáp: "Đúng vậy."

Thế có nghĩa là, một cô Đường vừa từ chức, giờ lại mọc thêm một cô Đường mới hả?

Hôm nay là thứ sáu, Đường Vực cũng không định làm thêm giờ. Thấy Đường Đinh Đinh bước vào, anh gập máy tính, cầm lấy chìa khoá xe, đi ra cửa, nói: "Về thôi."

Đường Đinh Đinh vâng một tiếng, quay đầu lại lại thấy Hoắc Thần Đông, cô khẽ nhíu mày.

Ba người cùng đi vào thang máy. Mấy ngày trước có một đoàn làm phim mới khai máy, Hoắc Thần Đông có tới đó thăm đoàn, anh ta thuận miệng thuật lại vài câu về đoàn làm phim: "Khá tốt, chỉ là Bành Châu có hơi mắc bệnh ngôi sao, khiến Từ đạo diễn tức giận không ít lần."

Đường Vực nhíu mày: "Anh ta có bản lĩnh gì mà dám giở thói ngôi sao thế?"

Hoắc Thần Đông cười nhạo: "Gần đây hot lên nhiều nên có hơi chảnh."

Đường Đinh Đinh biết đoàn làm phim này, Triệu Phỉ Vũ cũng thuộc đoàn đó, cô không thèm nói gì.

Thang máy xuống tới nơi, Đường Vực đi thẳng tới chỗ đỗ xe của mình, Đường Đinh Đinh và Hoắc Thần Đông đỗ xe gần nhau. Hai người mới đi được vài bước, Đường Đinh Đinh quay đầu nhìn Hoắc Thần Đông, hỏi: "Em hỏi anh nha, rốt cuộc quan hệ giữa anh trai em với Đường Tâm là thế nào?"

Trong lòng cô ngứa ngáy tò mò không chịu được, rất muốn biết chuyện là như thế nào.

Hoắc Th`ần Đông nghiêng đ`ầu nhìn cô, nhướng mày đáp: "Em muốn biết hả? Gọi 'anh ơi' đi, anh nói cho em nghe."

"Không nói thì thôi."

Đường Đinh Đinh hừ một tiếng, giày cao gót nện c`ôm cộp lên mặt đường, đi v`ề phía chiếc Maserati của mình.

V`ề đến nhà lớn, Đường Đinh Đinh thấy anh mình đã thay một chiếc áo sơ-mi khác, trong đ`ầu bỗng loé lên một giả thiết. Cô bị suy đoán của chính mình làm cho sốc ngược óc, cảm thấy nếu hôm nay không hỏi cho rõ ràng, sợ rằng đến đêm sẽ không ngủ nổi.

Đường Vực ăn cơm ở nhà xong, lúc anh chuẩn bị rời đi, Đường Đinh Đinh đi một đôi dép lê chạy theo anh.

"Anh." Cô đứng trước mặt anh, hai ngón tay bắt chéo, thận trọng nhìn anh, hỏi: "Anh… Có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với chị Đường Hinh không?"

Đường Vực bị em gái nhìn chòng chọc cả buổi tối, hơn nữa lại bị cô bắt gặp ở nhà Đường Hinh, anh đã biết ngay là con nhóc này chắc chắn sẽ không nhịn được mà tới dò hỏi anh.

Anh thản nhiên nhìn cô, hỏi vặn: "Anh có thể làm gì có lỗi với cô ấy được chứ?"

Đường Đinh Đinh cắn môi, nhỏ giọng thì th`ầm: "Ví dụ như… hai người say rượu r`ồi làm mấy chuyện rối loạn đó đó, nhưng Đường Hinh lại không phải tuýp người anh thích, anh không muốn chịu trách nhiệm với chị ấy, thế nên trước giờ vẫn luôn nhường nhịn chị ấy…"

Trí tưởng tượng của cô thoải mái "bung lụa".

Nói xong lại không dám nhìn mặt anh, sợ bị chửi cho sấp mặt.

Đường Vực: "……"

Anh nhìn cô, nhíu mày. Một lúc lâu sau, anh nhẹ nhàng hỏi: "Ai bảo anh không thích tuýp người như cô ấy?"

Lời của editor: Đường Đinh Đinh đúng là kiểu nhân vật max giải trí, truyền cảm hứng vô tận cho cả người đọc lẫn người editor:v:v:v. Khi cô em chồng muốn quẩy với bà chị dâu nhưng ông anh trai lại không cho

Nói chung Đinh Đinh vẫn nên tìm một nam chính cho riêng mình thôi, bao ăn bao ở, bao việc làm bao tiền bạc, bao trí thông minh, bao cả cuộc đời luôn đi. Chứ đừng hy vọng gì ở ông anh trai của em nữa. Nhớ tìm anh nào dịu dàng một chút, trị được anh trai em thì càng tốt.:*

Chương 39: Hôm nay mới dọn qua đây

EDITOR: HANNAH

Đường Vực cho rằng chỉ cần nước chảy thì đá sẽ mòn sao? Anh ta nghĩ đơn giản quá rồi. Chắc anh ta đã quên mất rằng tôi làm đồng đội giúp anh ta theo đuổi Minh Chúc những hơn một năm.

Có lẽ, tình yêu khiến cho mỗi người đều tính toán chi li hơn.

_ "Nhật ký nữ đại gia"_

Đường Đinh Đinh nghe xong câu nói kia thì hơi bất ngờ, sững ra một lúc rồi nói: "Hả? Chẳng phải trước giờ anh đều thích kiểu người như Minh Chúc sao? Tóc dài đến eo này, tính tình dịu dàng này, không giống chị Đường Tâm…"

Cô xoắn lọn tóc dài trước ngực, lại nói tiếp: "Đúng là chị Đường Tâm rất xinh đẹp lại ngọt ngào nhưng không giống với hình mẫu mà anh vẫn luôn thích. Quang trọng nhất là chị ấy chẳng dịu dàng chút nào cả! Trên mặt tươi cười nhưng trong lòng vừa giảo hoạt lại vừa hiểm độc!"

Nói đến câu cuối, Đường Đinh Đinh nhớ đến những lần Đường Hinh coi cô là con dê béo múp, "cắt tiết" đã đời, bất giác âm lượng và tông giọng đều lớn hơn.

Đường Vực: "……"

Không chỉ không dịu dàng đâu mà ngược lại còn rất hung dữ, nói cô ấy vừa giảo hoạt vừa hiểm độc cũng chẳng sai.

Đường Hinh chính là như vậy.

Đường Vực không phủ nhận những người phụ nữ mà anh từng hẹn hò trước đây đều không giống với Đường Hinh, là hai tuýp người hoàn toàn khác nhau. Nhưng anh càng không thể phủ nhận là hiện giờ anh thực sự rất thích Đường Hinh, một người hoàn toàn trái ngược với hình mẫu lý tưởng trong lòng anh. Quan niệm về tình yêu của cô cũng rất có vấn đề, cô nói

chỉ thích khuôn mặt với tiền của anh thôi.

Nghĩ đến đây, Đường Vực lại thấy đau lòng chết đi được. Anh nhìn nét mặt đầy vẻ nghi ngờ của Đường Đinh Đinh, lạnh nhạt nói: "Đừng có suy đoán lung tung nữa."

Nói xong anh cũng quay người rời đi.

Đường Đinh Đinh vẫn ngơ ngác đứng im tại chỗ, nhìn theo bóng anh lái xe rời khỏi nhà lớn, lẩm bẩm một mình: "Thế rốt cuộc có phải anh ý say rượu làm bừa, gây ra chuyện có lỗi với chị Đường Tâm không?"

Cô nhíu mày quay vào nhà, vừa đi tới cửa thì đột nhiên dừng lại.

Vừa rồi anh cô hình như đã nói không phải là anh không thích tuýp người như chị Đường Tâm, phải thế không?

Nói thế có nghĩa là có thích phải không?

Cô không kìm được, lấy điện thoại gửi tin nhắn WeChat cho Đường Hinh: "Chị Đường Tâm, rốt cuộc quan hệ giữa chị với anh trai em là gì thế?"

Lúc này, Vưu Hoan vừa mới ôm Bánh Bao Cuộn về nhà mới của Đường Hinh. Đường Hinh mở cửa cho cô ấy, mấy ngày trước cô bận thu dọn đồ đạc, Bánh Bao Cuộn lại quá nghịch ngợm, cô bất đắc dĩ phải gửi nó sang nhà Vưu Hoan.

Banh Bao Cuộn bị ném ra ngoài ban công, tạm thời bị nhốt lại.

Đường Hinh vừa mở lớp cửa kính, điện thoại đã vang tiếng chuông báo.

Mở ra xem thì thấy tin nhắn của dê con béo. Cô thản nhiên nhắn tin trả lời: "Là quan hệ giữa sếp cũ và nhân viên."

Đường Đinh Đinh: "Thật á? Em không tin!"

Đường Hinh dứt khoát cho Đường Vực đổ vỏ: "Thế em đi hỏi anh trai em đi."

Đường Đinh Đinh: "……"

Nếu anh trai chịu khai thì cô còn phải phiền phức thế không?

Vưu Hoan đi một vòng quanh nhà mới của Đường Hinh một vòng, xem xong liền đi vào phòng ngủ chính, nhìn tủ quần áo của Đường Hinh, cười khen: "Nhà này thích thật, muốn đến ăn nhờ ở đậu cậu quá."

Đường Hinh hào phóng nói: "Tới đi, hoan nghênh cậu."

Trên giường cô vẫn vứt đầy quần áo lung tung lộn xộn, Vưu Hoan giúp cô thu dọn, những việc thu dọn sắp xếp đồ như thế này, Vưu Hoan giỏi hơn Đường Hinh nhiều. "Thôi quên đi, chỗ này xa quá, không tiện đi lại, hơn nữa…" Vưu Hoan ngừng tay, tựa vào cánh tủ nhìn Đường Hinh, "Khúc Vi đính hôn, chuẩn bị dọn ra ngoài, tiền thuê nhà bên kia mình đã đóng trước hơn nửa năm rồi, giờ chỉ còn một mình mình ở đó."

Khúc Vi và Vưu Hoan cùng hợp tác mở phòng thiết kế và tiệm quần áo, cũng thuê nhà sống cùng nhau, tới nay đã 2-3 năm.

Đường Hinh bất ngờ kêu lên: "Hả? Đính hôn á? Với ai cơ?"

"Là bạn học từ thời cấp 3, năm đó theo đuổi cô ấy chết đi sống lại mà vẫn không thành, sau kỳ thi Đại học rồi tốt nghiệp, cậu ta cưỡng hôn Khúc Vi, bị cô ấy tặng cho một cái tát." Vưu Hoan nói tới đây thì nhướng mày, "Trước đây mình còn tưởng do nam chính xấu quá nên mới theo đuổi nữ chính thất bại. Hôm nay gặp cậy ta, trông thực sự rất đẹp trai, nếu so với Tổng giám đốc Đường thì nét ngông nghênh, phong thái bad guy hơn. Trời ơi nhìn khuôn mặt đó, cũng không biết lúc trước Khúc Vi làm sao có thể từ chối nổi cậu ta nữa."

"……"

Sao tự dưng nhắc tới Đường Vực làm gì.

"Sao chẳng có anh đẹp trai nào cưỡng hôn mình nhỉ? Mình tự thấy mình cũng xinh đẹp đấy chứ, sao đường tình duyên heo hút quá vậy?"

"……"

Đường Hinh im lặng. Thực ra cô đã từng cưỡng hôn một người. Nhưng

chuyện này quá sức xấu hổ nên cô không thể kể ra.

Cô vỗ vai Vưu Hoan an ủi: "Yên tâm đi, duyên phận của cậu sắp tới rồi. Cậu muốn có bao nhiêu trai đẹp sẽ có bấy nhiêu."

Vưu Hoan cười vui vẻ: "Đúng rồi, không phải Đường Đinh Đinh có nói sẽ tới à?"

Đường Hinh bĩu môi, kể lại qua loa chuyện hồi chiều, "Anh ta nói anh ta muốn giảng hoà với mình."

Vưu Hoan thở dài, nói: "Đường Vực làm thế là vì muốn đổi ý theo đuổi cậu à? Đàn ông đúng là lũ hãm mà, lúc cậu theo đuổi họ thì họ thấy cậu chẳng có gì tốt, đến khi cậu đi rồi mới biết quý trọng." Vưu Hoan nhìn Đường Hinh, cảnh báo: "Mình nói cho cậu nghe, cho dù anh ta có tình cảm với cậu thật thì cậu cũng đừng vội vàng nhận lời. Đinh Đinh đã nói gì nào? Thích 5 phần sẽ muốn theo đuổi cậu, thích 6 phần mới thực sự theo đuổi cậu, cứ để xem anh ta định theo đuổi cậu kiểu gì."

"Mình cũng không hèn mọn đến thế đâu. Vừa mới lúc trước mình chỉ là cái lốp xe dự phòng thôi đó, giờ thì…" Đường Hinh càng nói càng buồn bực, ném hết quần áo vào trong tủ, lại nói: "Thôi không nói về anh ta nữa. Mấy ngày nữa bố mẹ mình sẽ lên đây một chuyến."

Vì tiền mua nhà vượt quá mức dự tính của cô, tiền tiết kiệm thì còn thiếu một ít, ông Đường Đại Vĩ và và Chung Lệ cho cô thêm 6 trăm vạn, lúc ấy còn nói muốn cùng cô đi xem nhà nhưng giờ nhà đã mua xong rồi, hai người cũng không vội, mấy ngày nữa mới tới xem.

Sáng hôm sau, khi Đường Hinh ra ngoài đi làm, thấy cửa nhà bên cạnh đang mở, có vẻ như đang trang trí lại, toàn bộ đồ cũ đã dọn ra ngoài.

Trưởng nhóm thợ nhìn thấy cô, lịch sự chào hỏi: "Chào cô, chủ nhà bên này yêu cầu sửa sang một chút, nếu làm phiền đến cô thì cô cứ nói với chúng tôi một tiếng."

Đường Hinh lần đầu tiên thấy thợ trang trí nói chuyện lịch sử đàng hoàng như vậy, cô cười đáp: "Vâng, cảm ơn anh."

Đường Hinh tốn mất một tuần mới sắp xếp thu dọn nhà cửa xong xuôi, lúc ra ngoài đổ rác, cô còn nhìn thoáng qua căn hộ bên cạnh, thấy nhà đó trang

trí còn c`âu kỳ hơn nhà cô, hơn nữa còn làm rất nhanh.

Cô th`âm nghĩ: "Hàng xóm nhà mình hẳn là người rất có gu thẩm mỹ."

Đường Đinh Đinh vẫn nhắn tin WeChat hỏi cô khi nào thì cô ấy có thể tới nhà cô chơi.

Vì chuyện chuyển nhà mà công việc của Đường Hinh đang bị chậm tiến độ, g`ần đây đ`âu bận viết kịch bản, thực sự không có lúc nào nhàn rỗi, chỉ có thể hoãn lại.

Nhoáng cái đã tới đ`âu tháng bảy, kịch bản đại cương đã hoàn thành. Sau cuộc họp của tổ dự án, Lục Chi Hành nhàn nhã dựa vào lưng ghế, nhìn Đường Hinh, nói: "Cô có nhắm ai vào vai nam nữ chính không? Cô cảm thấy ai có hình tượng phù hợp với nhân vật Khương Ý nhất?"

Khương Ý là nữ chính của "Dệt một giấc mộng cho anh", tuổi mới ngoài 20, phải có phong thái trẻ trung thiếu nữ, diễn viên được chọn không thể trên 25 tuổi.

Trước đây khi Đường Hinh mới bán bản quy`ên bộ truyện cũng từng nghĩ xem có ai thích hợp đóng vai nữ chính. Lúc đó cô cảm thấy nữ diễn viên trẻ Lục Tự Ninh rất thích hợp, khi đó Lục Tự Ninh mới 25 tuổi, ngoại hình và khí chất đ`âu trong sáng, thanh thu`ần, hơn nữa còn có nét tinh anh, linh động. Nhưng giờ bốn năm đã trôi qua, cô ấy đã đổi thành hình tượng người phụ nữ mạnh mẽ, hoàn toàn khác với cảm nhận của Đường Hinh v`ề nữ chính.

Đường Hinh có hơi rối bời, trong đ`âu lướt qua hình ảnh của một loạt nữ diễn viên trẻ khá hot, cảm giác chỉ có Chu Gia Lộ là ngoại hình khá phù hợp, nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi, không nhất thiết phải là cô ta. Nhưng trước đây cô ta từng lợi dụng Đường Vực để lăng-xê bản thân, từ đó Đường Hinh vẫn luôn không ưa Chu Gia Lộ.

Cô nhíu mày, nói thẳng: "Có Chu Giai Lộ, nhưng g`ần đây cô ấy bắt đ`âu chuyển sang hình tượng sexy quyến rũ."

Khoé miệng Lục Chi Hành hơi nhếch xuống, nói: "Sợ rằng lịch trình của cô ấy kín r`ồi."

Thời điểm thích hợp nhất để khai máy bộ phim này là vào mùa xuân, thế

nên quá trình cải biên kịch bản khá gấp gáp. Chủ yếu là do Lục Chi Hành muốn cho ra mắt phim vào dịp lễ Giáng sinh hoặc Tết âm lịch. Những diễn viên có danh tiếng nhất định lịch trình đều khá kín, nghe nói lịch trình của Chu Giai Lộ đã được xếp đến hết năm sau.

Đường Hinh nói: "Thế thôi vậy, để tôi nghĩ lại."

Lục Chi Hành cười nói: "Thực ra dùng người mới cũng không sao. Nếu thực sự không tìm được ai thích hợp, chúng ta cứ tới Học viện Điện ảnh tuyển người thôi."

Đường Hinh suy nghĩ, thấy như vậy cũng không tệ.

Phùng Trình không đồng ý với ý kiến này: "Nhưng mà diễn xuất của người mới sẽ không đủ tốt đâu."

Lão Viên hỏi: "Lưu Doanh thì sao?"

Lục Chi Hành liếc nhìn anh ta, cười nhạo: "Thế thì thà mời Đường Hinh diễn luôn còn hơn, hình tượng của cô ấy còn hợp nhân vật hơn ý."

Đường Hinh: "……"

Đạo diễn Lục à, anh cũng có lúc nói đùa cơ đấy.

Phùng Trình nhìn Đường Hinh, nói nửa đùa nửa thật: "Chứ còn sao nữa, biên kịch Tiểu Đường của chúng ta vừa xinh đẹp vừa có nét tinh anh, so ra không hề kém hơn Chu Giai Lộ nha."

Đường Hinh mỉm cười nói: "Cảm ơn các vị đã khen ngợi. Có điều yêu cầu thù lao đóng phim của tôi cao lắm, ít hơn 180 triệu tôi tuyệt đối không đóng đâu. Sợ rằng đoàn làm phim của chúng ta không đủ tiền trả nên thôi quên đi."

"Coi như tôi chưa nói gì nhé." Lục Chi Hành bật cười, bình tĩnh nhìn cô, nói: "Đúng là không đủ tiền mời đâu, đoàn phim này nghèo lắm."

"……"

"Hahahahahahaha!"

Phùng Trình và lão Viên không nhịn được cười phá ra, lão Viên còn cười ngặt nghẽo, cười đến nghiêng cả người, hai vai run run.

Đường Hinh phồng má, cũng không nhịn được cười, hừ một tiếng: "Đạo diễn Lục à, anh cứ như thế sẽ khó tìm bạn gái lắm đấy."

Lục Chi Hành nhìn cô cười cười, Phùng Trình cũng trêu anh: "Bị ế cũng đáng đời, ông chú già."

"Già á?" Lục Chi Hành bất mãn kêu lên: "Tôi mới 31 tuổi, là thanh niên anh tuấn đó."

Anh đùa giỡn với mọi người một lúc rồi đứng dậy, gõ ngón tay lên bàn, nói: "Tôi đi hỏi thăm lịch trình của Chu Giai Lộ xem thế nào. Có điều yêu cầu của cô ấy cũng rất cao nên tôi còn hơi do dự. Nếu lịch trình không sắp xếp được, tôi sẽ đi tìm người mới."

Đường Hinh gật đầu, cô tin tưởng ánh mắt nhìn người của Lục Chi Hành, anh cũng không phải chưa từng giúp người mới nổi tiếng.

*****

Mùa hè là cao điểm cạnh tranh của những bộ phim điện ảnh mới ra mắt. Cứ đến mùa hè là Thời Quang lại ngập trong những cuộc họp khiến Đường Vực bận tối mắt tối mũi, chỉ thiếu nước phân thân. Ngày 01 tháng 07, bộ phim đề tài huyền bí "Ánh sáng ngày mai" đã ra mắt. Trước mắt doanh thu phòng vé không tốt lắm, phim đã chiếu được ba ngày mà doanh thu cũng chỉ tăng nhẹ. Đường Vực đề ra mục tiêu doanh thu cho bộ phim này là 800 triệu tệ nhưng tình hiện giờ lại không khả quan.

Ba giờ chiều hôm đó, các giám đốc mở cuộc họp, tìm phương án điều chỉnh để giúp cải thiện tình hình doanh thu. Đường Vực chỉ đạo: "Thay đổi phương thức tuyên truyền một chút, thử đổi một góc độ khác xem sao, suất chiếu không thành vấn đề, số vé bán ra tăng chậm nhưng vẫn ổn định."

Bên bộ phận tuyên truyền đáp: "Vâng"

Tan họp xong, Đường Vực đi ra khỏi phòng họp, giơ tay nhìn đồng hồ.

Sắp tới 6 giờ.

Anh quay lại phòng làm việc, không làm thêm giờ mà về sớm 20 phút, cầm lấy chìa khoá xe rồi rời đi.

Cao Hằng đi phía sau anh, nói nhỏ: "Toàn bộ đồ dùng gia dụng đã chuyển vào xong rồi, đồ của anh cũng đã chuyển qua, đồ dùng sinh hoạt cùng thực phẩm thiết yếu đều đã chuẩn bị xong, nếu giờ anh qua đó thì có thể nghỉ lại qua đêm luôn được."

Đường Vực đi vào thang máy, mấy ngày liền đều phải làm thêm giờ, mãi đến giờ tinh thần mới được thả lỏng, "Ư".

Tới tầng hầm để xe, Cao Hằng lại nghiêm túc nói: "Chúc sếp tổng chuyển nhà vui vẻ."

Đường Vực liếc nhìn người trợ lý khôn khéo của mình, cúi đầu cười đáp: "Chắc chắn là sẽ rất vui vẻ. Cậu cũng về đi."

*****

Đường Hinh khó khăn lắm mới có thời gian rảnh rỗi, mời những đồng nghiệp cũ thân thiết ở Thời Quang tới thăm nhà mới, còn mời cả Đường Đinh Đinh và Chung Nghiên – cô em họ đã thuê lại căn hộ của cô. Đường Hinh gọi đồ ăn bên ngoài, tổ chức bữa tiệc nho nhỏ.

Bày đồ ăn xong xuôi cũng mới 6 giờ chiều.

Cũng phải nửa tiếng nữa khách khứa mới tới đông đủ.

Cô ôm Bánh Bao Cuộn ngồi trên sô-pha lướt Weibo, thấy có bài bình luận về "Ánh sáng ngày mai" của Thời Quang, cô click mở ra xem thử.

Lúc Đường Vực ra khỏi thang máy, nhìn đồng hồ, đoán là Đường Hinh giờ này còn chưa tan làm, anh nhập mật mã, đi vào căn nhà ngay bên cạnh, đứng ở huyền quan nhìn lướt qua căn hộ ba phòng này, so với căn hộ trước của anh thì nhỏ hơn một nửa.

Khi Đường Đinh Đinh nhìn thấy chiếc xe Maybach quen thuộc ở dưới tầng hầm để xe, cô sững sờ ngây cả người.

Nhìn lại biển số xe. Đúng là xe của anh trai cô mà.

Không lẽ Đường Hinh mời cả anh trai cô tới hả?

Cô ôm mối nghi ngờ nhấn chuông cửa, Đường Hinh mở cửa an ninh cho cô, sau đó tính toán thời gian, mở cửa nhà chờ cô.

Đường Đinh Đinh đi ra khỏi thang máy, đúng lúc thấy cửa nhà Đường Hinh mở ra, Đường Hinh đang ôm Bánh Bao Cuộn đứng ở cửa chờ cô.

Đường Đinh Đinh cười tươi bước tới, đứng trước mặt Đường Hinh, vẻ mặt hóng chuyện liếc nhìn vào bên trong, nói nhỏ: "Anh trai em cũng tới hả?"

Đường Hinh ngơ ngác: "Làm gì có."

Giây tiếp theo, cánh cửa nhà đối diện đột nhiên mở ra.

Anh vẫn mặc áo sơ-mi cùng quần âu, đẹp trai phong độ. Anh đứng sau cánh cửa, nét mặt thản nhiên nhìn hai cô gái, khi thấy Đường Đinh Đinh đứng ở đó thì mày khẽ nhíu lại.

Đường Đinh Đinh và Đường Hinh biểu cảm giống hệt nhau, hai mắt mở to như nhìn thấy ma.

"Sao anh lại ở đây?!"

"Anh, sao anh…"

Hai người đồng loạt kêu lên.

Đường Vực ngây người vì bất ngờ trong một giây, sau đó lấy lại bình tĩnh, nhoẻn miệng cười nói: "Hôm nay mới dọn qua đây ở."

Chương 40: [Phần I] “Chị đại không bao giờ chịu thiệt thòi đâu!”

EDITOR: HANNAH

Biệt danh của bố em là thổ phỉ, còn tôi, là chị đại đó!

Đường Vực, anh có sợ không?

_ “Nhật ký nữ đại gia”_

Không thể tin nổi.

Đường Hinh nhìn người đàn ông ung dung thản nhiên đứng ở căn nhà đối diện, bất chợt tim đập loạn nhịp. Cô ở đây đã một tháng, nhìn nhà hàng xóm sửa sang trang trí, rồi lại thay đồ gia dụng, cô vẫn luôn tò mò không biết hàng xóm của mình là ai mà có chất lượng sống cao thế.

Ai mà ngờ được, người đó lại chính là Đường Vực chứ!

Ngay từ đầu anh ta đã biết cô muốn mua nhà nên mới cố ý giăng bẫy cô.

Anh lừa cô là vì sợ sẽ bị cô từ chối sao? Hay là sợ cô sẽ giận dữ chuyển đi? Hay là anh thực sự muốn theo đuổi cô?

Nhất thời bao nhiêu cảm xúc phức tạp chôn giấu từ đáy lòng bùng phát. Rung động, sợ hãi, khó tin… bao nhiêu thứ hỗn độn khiến đầu óc Đường Hinh xoay mòng mòng, cố gắng bình tâm lại, cô bình tĩnh nhìn anh: “À, hoá ra anh là hàng xóm mới hả? Biệt thự cao cấp không ở lại tới ở chung cư, anh bị chập mạch hả?”

Đường Đinh Đinh cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, hết nhìn Đường Hinh lại quay sang nhìn Đường Vực, rốt cuộc hiểu ra: “Em đã bảo hai người có gì đó là lạ mà! Nhất định là có gì đó mờ ám!”

Đường Vực lạnh lùng liếc em gái, nạt khẽ: “Trật tự.”

Đường Đinh Đinh: “Hừ.”

Còn không chịu thừa nhận à, đến cả nhà cũng dọn tới đây r ồi! Đường Đinh Đinh vừa nhận ra điều này thì giống như tìm thấy một lục địa mới, xâu chuỗi lại một loạt các sự kiện. Hôm đó, anh trai hỏi cô ai muốn mua nhà, sau đó lập tức lên kế hoạch.

Nếu thế… anh trai cô cũng quá nham hiểm r ồi! Không chừng còn nham hiểm hơn cả Đường Tâm ý chứ!

Đường Hinh ôm Bánh Bao Cuộn lười nhác tựa vào cửa, vừa cười vừa nhìn Đường Vực, muốn xem xem anh sẽ trả lời như thế nào.

Đường Vực mở rộng cửa nhà, thản nhiên nhìn Đường Hinh, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, nhìn thấy sự thay đổi trong mắt nhau. Cả hai người đều hiểu đó là gì nhưng không ai chịu mở lời. Nụ cười của Đường Hinh nhạt đi, kéo tay Đường Đinh Đinh, không thèm để ý đến anh, nói: "Đi thôi, vào nhà đi."

Đường Đinh Đinh bị lôi đi, vội vàng nhìn Đường Vực, hỏi: "Thế còn anh trai em thì sao? Chị không gọi anh trai em vào cùng à?"

"Không gọi, anh ta ăn khoẻ lắm, chị không chuẩn bị đủ đồ ăn cho anh ta."

Mặt Đường Vực đen như đít n ồi: "……"

Đường Hinh không khỏi thở dài, nhét Bánh Bao Cuộn vào tay Đường Đinh Đinh, lôi cả người và mèo vào trong, đóng s ầm cửa lại.

Đường Đinh Đinh luống cuống ôm chặt lấy Bánh Bao Cuộn.

Cửa vừa đóng lại, chuông cửa đã lại vang lên.

Đường Hinh nhìn qua màn hình camera, thấy bọn người Hàn Tiêu Tiêu tới r ồi, cả em họ cô Chung Nghiên cũng cùng lúc tới nơi, cô mở cửa an ninh cho họ.

Đường Vực đứng trong nhà mình, nheo mắt nhìn chằm chằm cánh cửa nhà đối diện, nghiêng mặt thở dài, đóng cửa lại.

Phía bên kia, Đường Đinh Đinh còn đang thương xót cho ông anh trai cùng mối tình tan vỡ của mình, cô ôm chặt Bánh Bao Cuộn, nhìn Đường Hinh,

không nhịn được nói: “Chị Đường Tâm, anh trai em theo đuổi chị hả?”

“Thế hả?” Đường Hinh lạnh nhạt hỏi lại.

“Nhất định là thế rồi!” Đường Đinh Đinh khẳng định chắc nịch, “Anh ấy vì chị mà chuyển nhà. Phải biết là để tìm được hai căn hộ liền kề thế này không dễ đâu. Thế mà chỉ trong thời gian ngắn anh ấy đã tìm được, chắc chắn là tốn không ít công sức.”

“……”

Có nghĩa là Đường Vực lại đang vung tiền hả?

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng người nói chuyện. Hội Hàn Tiêu Tiêu tới rồi.

Đường Hinh nhìn Đường Đinh Đinh, kéo cô theo, mở cửa nhìn mấy người Hàn Tiêu Tiêu, cười nói: “Tới rồi à.”

Đường Đinh Đinh đi theo sau Đường Hinh cũng nhìn khách mới tới.

Kết quả là mấy người hội Hàn Tiêu Tiêu vừa nhìn thấy Đường Đinh Đinh thì sững người, nụ cười trở nên khá kỳ quặc, “Ư, tới rồi nè…”

“Vào đi.”

Đường Hinh không để ý, mời bọn họ vào nhà.

Hàn Tiêu Tiêu và mấy người đồng nghiệp đều đem theo quà đến. Sau khi vào nhà, Hàn Tiêu Tiêu để quà lên bàn trà, đi dạo một vòng rồi chạy tới chỗ Đường Hinh, hâm mộ nói: “Khi nào mình mới có thể mua nhà riêng nha!”

Đường Hinh mỉm cười, vỗ vai cô ấy: “Nhanh thôi, cố lên.”

Hàn Tiêu Tiêu nhìn về phía Đường Đinh Đinh đang ôm Bánh Bao Cuộn ngồi trên sô-pha, ánh mắt có phần kỳ lạ. Cô ấy kéo Đường Hinh ra ngoài ban-công, thì thầm vào tai Đường Hinh: “Sao cô ấy cũng ở đây?”

“Sao cơ?” Đường Hinh ngơ ngác không hiểu.

“Đường Đinh Đinh đó!” Hàn Tiêu Tiêu lôi cô đến đầu kia của ban-công,

liến thoắng một loạt những tin đồn buôn dưa nơi công sở, "Cậu không biết à? Từ sau khi cậu đi không bao lâu, Đường Đinh Đinh tới công ty làm, cướp hết vị trí của cậu luôn! Cứ rảnh ra một chút là cô ta lại ton tót lên phòng sếp Đường. Bọn Hoàng Tư Nghệ với Chu Đan nói cô ta là bạn giường mới của sếp Đường, cướp vị trí của cậu…"

"……"

Đường Hinh cạn lời. Bạn giường cũ chắc hẳn là ám chỉ cô hả.

Vẻ mặt Đường Hinh cổ quái nhìn Đường Đinh Đinh, rồi lại quay qua hỏi Hàn Tiêu Tiêu: "Cậu không biết cô ấy là ai hả?"

Hàn Tiêu Tiêu ngơ ngác: "Mình phải biết à?"

Đường Hinh suy nghĩ một lúc, đoán là Đường Đinh Đinh không muốn nói ra, cố ý che giấu thân phận đại tiểu thư, vào công ty của gia đình làm việc, bắt đầu từ những vị trí nhỏ nhất mà tiến lên. Thế cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng mà Đường Vực không biết tới mấy tin đồn đó hả?

Đường Vực trước nay chưa từng quan tâm tới mấy chuyện tin đồn hóng hớt nhưng trợ lý Cao lại là người rất tinh ranh, khắp bốn phương tám hướng này chẳng có chuyện gì có thể lọt khỏi tai mắt của anh ta, chỉ cần trợ lý Cao nói, Đường Vực chắc chắn sẽ biết.

Có điều, từ cái dạo Cao Hằng nói hai mối quan hệ phức tạp nhất trên đời là "Anh rể em vợ" và "Bạn thân và bạn trai hoặc chồng của bạn thân" xong bị trừ lương làm thêm giờ, anh ta tuyệt đối không dám khua môi múa mép mấy chuyện buôn dưa trước mặt Đường Vực nữa. Hơn nữa sau khi hội thư ký Trần buôn dưa bị bắt gặp, họ rút kinh nghiệm nói năng cực kỳ thận trọng, Cao Hằng cũng ít nghe được mấy tin kiểu này hơn.

Đúng lúc này Vưu Hoan tới.

Đường Đinh Đinh ra mở cửa.

Đường Hinh lại gần, ôm lấy vai Đường Đinh Đinh, cười giảo hoạt nhìn Hàn Tiêu Tiêu, bắt đầu bịa chuyện: "Nói thật cho các cậu biết nha, thực ra ý, mình với Đường Đinh Đinh là chị em họ đằng nội. Mình là con rơi lưu

lạc bên ngoài."

Đường Đinh Đinh: "……"

Những người khác: "……"

Đường Đinh Đinh không hiểu vì sao Đường Hinh tự dưng lại nói linh tinh trong khi những người khác nghe xong thì đều ngỡ ngàng. Hàn Tiêu Tiêu từng đọc được một tin đồn nói chú hai của Đường Vực bản tính phong lưu, có tới vài người con rơi. Đây là thật hay giả thế? Cô ấy trợn mắt nhìn Đường Hinh và Đường Đinh Đinh.

Đường Hinh cười tủm tỉm tiếp tục bịa: "Thế nên, bạn giường cái quái gì chứ. Mình với sếp tổng hoàn toàn trong sạch đấy!"

Đường Đinh Đinh đột nhiên tròn mắt, kinh ngạc thốt lên: "Chị với anh trai em là…"

… Bạn giường?

Đường Đinh Đinh nói được một nửa thì vội vàng ngậm miệng. Nhưng những người khác đã nhanh chóng bắt được từ khoá.

Anh trai?

Đường Đinh Đinh vất vả che giấu thân phận suốt hai tháng, giờ thì lộ tẩy rồi.

Mọi người ngơ ngác nhìn cô, Hàn Tiêu Tiêu lắp bắp: "Cô… cô thực sự là em gái của Tổng giám đốc Đường à?"

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô nhăn nhó nhìn Đường Hinh.

Đường Hinh nhìn cô với vẻ mặt vô tội, kiểu: "Tự em nói mà."

Đường Đinh Đinh không còn cách nào giấu diếm được nữa, chỉ có thể gật đầu thừa nhận, nghĩ một lúc rồi lại nói: "Áaa, mấy người đầu óc đen tối quá đi. Thế mà lại dám đàm tiếu tôi với anh trai hả????"

Hàn Tiêu Tiêu vội phủ nhận: “Tôi không có, không có! Tôi tuyệt đối không hoài nghi hai người đâu!”

Những người khác cũng vội vàng tìm đường sống trong chỗ chết…

“Bọn tôi cũng không nói gì cả, chỉ nghe người khác nói lại thôi.”

“Đúng vậy, sếp tổng xưa nay giữ thân như ngọc, nhìn là biết sẽ không có mấy quan hệ nam nữ rối loạn như thế.”

“Cô Đinh Đinh à, cô tuyệt đối đừng kể với sếp tổng nha.”

*****

Vưu Hoan vừa vào nhà, thấy cảnh tượng bên trong loạn cào cào, cô hỏi: “Mọi người đang làm gì thế?”

Đường Hinh cảm thấy bữa mừng tân gia hôm nay có vẻ làm người ta đau đầu quá đi thôi, cô xua tay: “Không có gì đâu, mọi người đều đến đông đủ rồi, vào ăn cơm đi.” Nói rồi vỗ vai Đường Đinh Đinh: “Đi ăn cơm đi, ăn no rồi tâm trạng sẽ tốt hơn.”

Vưu Hoan cầm trên tay túi rượu, nhướng mày hỏi: “Có uống không?”

Chung Nguyên giơ tay, nói: “Uống chứ uống chứ!”

Những người khác cũng không có ý kiến gì, hào hứng đi tới bàn ăn. Đồ ăn đã hơi nguội, mọi người phân công nhau làm việc, hâm nóng lại đồ ăn, rót rượu, tiếng nói chuyện náo nhiệt, chúc mừng Đường Hinh mua nhà mới.

So với khung cảnh náo nhiệt bên nhà Đường Hinh thì bên phía Đường Vực lại hiu quạnh hơn nhiều.

Anh tiện tay làm món thịt bò bít tết, ăn xong bữa cơm chiều thì lại vào phòng làm việc.

Mười giờ hơn, có tiếng người gõ cửa.

Đường Vực mở cửa ra, thấy Đường Đinh Đinh mặt đỏ bừng đang đứng ngoài cửa, nhìn là biết vừa uống rượu. Anh nhíu mày hỏi: “Gọi tài xế chưa?”

“Gọi rồi, nhưng chắc phải mười phút nữa mới tới.” Thực ra Đường Đinh Đinh uống không nhiều lắm, chỉ là tửu lượng quá kém, bây giờ cũng không hẳn là say. Cô vừa cười hì hì vừa ngó vào trong nhà, nói: “Anh, em muốn vào trong xem.”

Đường Vực nghiêng người, Đường Đinh Đinh lập tức len qua. Cách bài trí của chỗ này không thể so với nhà cũ của anh nhưng phong cách cũng tương tự. Đường Vực đã thay đồ mặc ở nhà, toàn thân một màu đen, cũng không định để ý đến em gái, xoay người quay về phòng làm việc. Đường Đinh Đinh đi theo phía sau anh, nói nhỏ: “Anh, anh đang theo đuổi chị Đường Tâm hả?”

Bước chân của Đường Vực khựng lại, anh không quay đầu, chỉ đơn giản ừ một tiếng.

Đầu óc Đường Đinh Đinh hơi choáng váng nhưng vẫn nghe rất rõ câu trả lời của anh. Cô sững người, nhưng có lẽ do có men rượu nên gan cũng lớn hơn, cô buột miệng thốt ra: “Nhưng chị Đường Tâm hình như không thích anh mà. Chị ý không ký hợp đồng bản quyền với anh còn xin thôi việc nữa. Chị ý còn có vẻ tức giận vì anh thích chị ấy…”

“……”

Mấy lời này… mẹ kiếp, đau lòng vãi.

Đường Vực lạnh nhạt quay đầu, lấy điện thoại từ trong túi quần ra gọi cho tài xế, tài xế nói đã gần tới nơi. Anh nghe xong lập tức bước tới, xách Đường Đinh Đinh lên, lôi ra cửa, mở cửa, lạnh lùng nói: “Tài xế sắp tới rồi, xuống nhà chờ đi.”

Rầm…

Đường Đinh Đinh bị nhốt ở bên ngoài. Cô sờ mũi, hừ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Đường Vực ngồi xuống sô-pha trong phòng khách, lười nhác dựa vào lưng ghế, nét mặt không tốt chút nào. Hơn mười phút sau, anh ngồi dậy, đi ra cửa.

Đường Hinh tiếp khách cả buổi tối cũng đã mệt, đang nằm ườn trên sô-pha ôm Bánh Bao Cuộn. Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Cô liếc mắt nhìn, không nhúc nhích. Trực giác mách bảo cho cô biết người đứng ngoài cửa là Đường Vực.

Cô quyết tâm giả điếc.

Giây tiếp theo, chuông điện thoại vang lên. Là Đường Vực gọi tới.

Cô cắn môi nhìn điện thoại, chậm rãi nhận cuộc gọi.

Người ở đầu dây bên kia đang cố gắng đè nén tâm trạng: "Mở cửa"

Đường Hinh đang xoa người Bánh Bao Cuộn, hừ một tiếng, đáp: "Khuya rồi, anh còn muốn gì nữa?"

Đường Vực đứng ở ngoài cửa, bị người ta xua đuổi, anh im lặng một lúc, giọng dỗ dành: "Đường Hinh, mở cửa một tí đi, tôi không vào đâu, tôi chỉ muốn nói với em mấy câu thôi."

Cả người Đường Hinh xìu xuống, cụp mắt. Cô để Bánh Bao Cuộn sang một bên, đi dép lê vào, ra mở cửa.

Cửa đột nhiên mở ra.

Điện thoại của cả hai người vẫn còn áp trên tai.

Đường Vực mặc quần áo ở nhà màu đen thoải mái đứng ở cửa, không giống với dáng vẻ kiêu ngạo khi mặc sơ-mi áo vest, có vài phần thả lỏng và xuề xoà hơn. Nhưng phong thái vốn có của anh vẫn hiển hiện, không bị trang phục trên người ảnh hưởng quá nhiều.

Đường Hinh nhìn anh, cúi đầu cúp điện thoại.

Đường Vực cũng bỏ tay xuống, đút điện thoại vào túi quần.

"Anh muốn nói gì?" Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh, "Hả anh hàng xóm mới?"

Mấy lời sau ẩn chứa sự tức giận. Đường Vực hơi nheo mắt, cúi đầu nhìn

cô, bất lực mở lời: "Đường Hinh, chỉ cần làm em tổn thương một lần thì rất khó có thể hồi phục lại quan hệ như trước phải không? Nhất định phải giận tôi mãi thế sao?"

Đường Hinh ngây người nhìn anh, cảm thấy hơi tủi thân, cô cắn môi.

Cái đồ óc heo này, anh làm em tổn thương đâu phải chỉ có một lần…

Anh làm em tổn thương bao nhiêu lần em cũng không đếm nổi nữa, cũng không so đo tính toán với anh. Nếu thực sự so đo thì anh cũng đâu để ý anh đã làm tổn thương em bao nhiêu lần.

Không khí bỗng trầm xuống. Đường Vực cảm thấy đèn hành lang cảm ứng đã tắt, chỉ còn ánh đèn từ sau cánh cửa nhà Đường Hinh rọi vào hai người họ.

Đường Vực nhìn cô chăm chú, quan sát từng biến đổi nhỏ trên gương mặt cô.

Vài giây sau, cô bỗng ngẩng đầu, mỉm cười nhìn anh: "Đường Vực, tôi đã từng nói với anh chưa, biệt danh của bố tôi là thổ phỉ?"

Đường Vực không hiểu vì sao đột nhiên cô nhắc tới chuyện này, anh gật đầu: "Có từng nhắc đến."

Cô không nói trực tiếp với anh. Có một lần sau bữa tiệc liên hoan, cô uống rượu xong, Đường Vực thuận đường làm tài xế đưa cô về nhà. Lúc trên đường, điện thoại của cô vang lên, anh thấy cô nhận cuộc gọi, gọi người ở đầu dây bên kia là "Ông bố thổ phỉ", đó là lần đầu tiên anh thấy có người gọi bố của mình như vậy nên có ấn tượng rất mạnh.

Cuộc gọi vừa bắt đầu thì cũng tới nhà cô. Đường Vực chưa kịp hỏi cô vì sao lại gọi bố của mình như vậy, sau này cũng quên mất, giờ cô nhắc lại, anh mới nhớ ra.

Đường Hinh chớp mắt, không ngờ anh lại biết.

"Thế anh biết biệt danh của tôi là gì không?"

"… Nữ đại gia?"

“Không phải đâu.” Cô nhìn khuôn mặt điển trai của anh, tiếp tục nói, “Thực ra, hồi nhỏ tính tình tôi không được thoải mái phóng khoáng như bây giờ, có nhiều lúc bị người ta bắt nạt, khinh thường cũng không dám nói ra, đều là bố tôi ra mặt giúp tôi, sau này chuyện này càng xảy ra nhiều hơn. Dần dần tính cách của tôi cũng thay đổi, ai ức hiếp tôi, tôi dứt khoát không thèm nhìn mặt người đó nữa.”

Đường Vực nhìn cô, lần đầu tiên cô kể chuyện hồi nhỏ với anh, anh im lặng không ngắt lời.

“Sau này tôi có biệt danh là ‘chị đại’. Bố tôi bảo, một khi đã là ‘dân anh chị’ thì sẽ không bị ai bắt nạt hết.”

“……”

Cô gái nhỏ bỗng ngẩng mặt nhìn anh, cười rất rạng rỡ nói: “Chị đại không bao giờ chịu thiệt thòi đâu!”

Chương 41: [Phần II] "Lần này, đến lượt tôi theo đuổi em

EDITOR: HANNAH

Em hỏi anh yêu em sâu đậm bao nhiêu, hỏi anh yêu em đến nhường nào. Có ánh trăng nói hộ lòng anh đó.

Thế anh cút đi cho lành.

_ "Nhật ký chị đại"_

Đường Vực im lặng không nói gì. Anh liếc nhìn bàn tay đang siết chặt của cô, chợt nghĩ thầm khi cô nói câu cuối cùng kia, cô rất muốn đấm cho anh một phát. Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô gái nhỏ, lại nghĩ tới lần đó cô đạp mình, giọng anh trầm trầm: "Chị đại hả?"

Đường Hinh: "Đúng thế."

Cô chính là "chị đại", chỉ tiếc không thể cắt đứt hết mọi cảm xúc ưu phiền.

Đường Vực vẫn luôn để tay vào túi quần không nhúc nhích. Anh cụp mắt nhìn cô, ánh mắt vừa sâu thẳm lại không e dè trốn tránh, khiến cho Đường Hinh mới vừa rồi còn khí thế hừng hực giờ lại có phần xìu xuống. Tim cô đập loạn như đang chạy đua, lòng bàn tay cũng không kìm được mà siết chặt thêm.

Cuối cùng, cô không thể chiến đấu được nữa mà cúi đầu, chăm chú nhìn mũi chân của mình.

Trên đầu truyền đến giọng nói trầm trầm ấm áp của người đó: "Thế nếu giờ tôi để cho em ức hiếp tôi, em có hết giận tôi không?"

Đường Hinh ngẩng phắt lên nhìn anh. Trước đây khi cô yêu thầm Đường Vực, cô vẫn luôn tò mò người như Đường Vực khi yếu thế hơn sẽ phản ứng như thế nào. Cô nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của anh, nhìn thấy trong đó có sự bất lực, cam chịu nhượng bộ, đột nhiên, cô hiểu ra…

Đường Vực đang nhường nhịn cô, anh đầu hàng trước cô.

Không hiểu vì sao, khi khoảnh khắc này thật sự xảy đến, cô lại cảm thấy vừa khó chịu vừa ngại ngùng.

Cảm giác này khiến cho cô cảm tưởng như mình đã vô cớ gây sự, ăn vạ cả buổi rồi bắt người ta tới dỗ dành mình.

Nhưng thực ra cô đâu có định ăn vạ gì đâu.

Cô chỉ đơn giản là thích một người, sau khi thổ lộ bị từ chối thì quyết định để bản thân mình dần dần vượt qua và quên lãng. Dù sao chuyện tình cảm cũng không thể ép buộc được, ngoại trừ cố gắng quên đi thì cô cũng không biết phải làm gì nữa. Cô ở bên anh đã lâu như vậy rồi, nếu anh thực sự thích cô thì đã thích từ lâu rồi. Sau khi đối phương từ chối mà còn mặt dày lì lợm dây dưa không dứt mới là kiểu yêu đương xấu xí mất thể diện nhất.

Nếu người đó yêu bạn, bạn giận dỗi, đó gọi là thú vui trong tình yêu.

Nếu người đó không yêu bạn, bạn còn bày đặt giận dỗi thì đó là trò hề.

Đúng lúc này, Bánh Bao Cuộn đột nhiên lẻn ra cửa, cọ cọ vào mắt cá chân của Đường Hinh, sau đó ngồi xuống thảm. Đường Hinh theo phản xạ cúi đầu, Đường Vực cũng nhìn xuống, thấy Bánh Bao Cuộn lông dày trắng như tuyết đang dính vào cẳng chân trắng nõn của cô. Ngón chân mượt mà, đánh màu hồng phấn nhàn nhạt, vừa tinh tế lại vừa đáng yêu.

Anh gần như ngẩng lên ngay lập tức, nhìn vào đôi mắt cô.

Đường Hinh nhìn anh, mỉm cười hỏi: "Sao mà ức hiếp được. Tôi làm sao đánh lại anh chứ?"

Đường Vực biết là cô cố ý hiểu sai ý của anh, cúi đầu phì cười: "Không phải lần trước em đã đánh rồi à? Tôi cũng đâu có đánh trả, đâu có đánh em đâu."

Đường Hinh lúc này mới chợt nhớ ra, lần trước cô đã đạp anh một phát.

Cô bĩu môi, chỉ vào nhà anh, hừ một tiếng, hỏi: "Tôi chẳng đánh anh làm gì, tôi chỉ muốn biết, chuyện tôi mua nhà có phải anh đã biết ngay từ đầu không?"

“Ừ, là Đinh Đinh nói.” Anh thản nhiên thừa nhận.

“……”

Nếu chuyện giữa cô với Đường Vực là một phần mềm thì Đường Đinh Đinh đích thị là cái bug to đùng.

Có lẽ từ lần đầu tiên cô “thịt” con dê béo đó, mọi chuyện đã bắt đầu, khiến cô không cách nào thoát ra được. (Lời của editor: Chị yên tâm, em Đinh còn khiến chị kẹt với anh Vực dài dài.)

Cửa nhà Đường Vực mở ra một nửa, có thể thấy ánh đèn nhu hoà hắt ra từ bên trong cùng với đồ dùng được bài trí tạo cảm giác dễ chịu. Rõ ràng là hai căn hộ ở cùng một tầng, diện tích và bố cục giống nhau như đúc nhưng vẫn có cảm giác nhà anh cao cấp hơn nhà cô nhiều.

Đúng là có tiền thì muốn gì cũng có.

Cô tủm tỉm cười nhìn anh: “Tổng giám đốc Đường à, sao anh không vung tiền giúp tôi trang trí nhà ở đi? Hay tặng luôn tôi một căn hộ cao cấp cũng được.”

Đường Vực: “……”

Anh hơi nhíu mày, rất nhanh đã bình tĩnh lại, hơi nheo mắt hỏi cô: “Em muốn thế hả?”

Đường Hinh không nói gì.

Đường Vực nghiến răng, quai hàm siết chặt, như đang đấu tranh nội tâm dữ dội nhưng rất nhanh sau đó, anh nói: “Thực ra căn hộ tầng dưới của nhà cũ của tôi cũng là của tôi luôn, lúc trước tiện thể mua cả hai căn. Chúng ta cùng nhau dọn về đó ở là được.”

Đường Hinh nhìn anh với vẻ không thể tin nổi. Người đàn ông này thực sự nghĩ là cô yêu tiền của anh ta à?

Còn cùng nhau dọn về nữa?

Mơ hão.

Đường Hinh để tay vào cạnh cửa, cười với anh rồi nói: "Tôi buồn ngủ rồi, chúc anh có giấc mơ đẹp."

Nói xong, cô liền nhấc chân bước vào trong, lôi theo cả Bánh Bao Cuộn cùng đi.

Cửa đóng được một nửa lại bị người ta chặn lại.

Đường Vực một tay chặn cửa, cúi xuống nhìn cô, nói: "Ngủ ngon."

Đường Hinh nhìn anh, không nói gì.

Đường Vực nhường nhịn buông tay trước, cô đóng sầm cửa lại, khoá trái bên trong.

Về đến nhà mình, Đường Vực ngồi vào sô-pha lướt WeChat, thấy trong nhóm có vài người đang trêu chọc anh…

Hoắc Thần Đông: "Hôm nay cậu ta chuyển nhà đó, hôm nào bọn mình tới mừng tân gia đi?

Hạ Trình: "Cậu ta dọn tới Tinh Thành hả? So với chỗ ở cũ thì xa công ty hơn nhiều đấy."

Hoắc Thần Đông: "Biết làm sao được, Tiểu Đường Tâm xin thôi việc rồi, cũng không ở công ty nữa. Lục Chi Hành cũng chưa đồng ý chuyện đầu tư của Thời Quang, cậu ta ngoại trừ việc chuyển đến ở gần nhà cô ấy thì làm gì có cách nào khác để tiếp cận cô ấy đâu. Hết cách."

……

Đường Vực lạnh lùng xem hết những tin nhắn này, súc tích ngắn gọn, trả lời đúng một dấu chấm.

Trong nhóm yên tĩnh một lúc.

Lặng ngắt như tờ.

Trong một diễn biến khác, trong một nhóm chat của nhân viên công ty Thời Quang bắt đầu truyền đi một tin tức…

“Đường Đinh Đinh là em gái của sếp Đường đấy. Nếu không muốn bị đuổi việc thì đừng có đần đại linh tinh về cô ấy với sếp, coi chừng đó.”

Trong một đêm, thân phận của Đường Đinh Đinh hoàn toàn bại lộ.

Cả công ty đều đã biết.

Tối hôm đó, Đường Hinh vì chuyện Đường Vực đột nhiên dọn đến ở nhà bên cạnh mà mất ngủ. Cô nằm trên giường trằn trọc rất lâu, cũng không biết đến mấy giờ mới ngủ được, sáng hôm sau suýt chút nữa không dậy nổi. Cô vội vàng rửa mặt, trang điểm, thay đồ, uống một cốc nước, cầm theo túi xách chạy vội ra ngoài.

Cửa vừa mở đã thấy cánh cửa đối diện chỉ khép hờ.

Giây tiếp theo, cánh cửa đó mở ra, Đường Vực đã mặc sơ-mi quần âu đi ra, trên tay cầm một cái bánh sandwich với hộp sữa. Anh vẫn nhìn cô, đóng cánh cửa sau lưng lại.

“Chào em.”

Đường Hinh hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý sẽ gặp lại anh sớm như vậy, đặc biệt là anh lại đang mặc áo sơ-mi trắng mà cô thích nhất, vừa nghiêm túc lại có phần kiêu ngạo, thong thả tiến về phía cô.

Cô ngây người một lúc mới lấy lại tinh thần, đóng cửa nhà mình lại.

Đường Vực đưa bữa sáng cho cô, anh nói: “Tối qua ngủ không ngon à?”

Đường Hinh: “……”

Đoán chuẩn ghê ha.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, không nhận phần ăn sáng kia.

Đường Vực hơi khom lưng, cầm lấy tay cô, để bữa sáng vào tay cô, giọng

điệu không cho phép cô từ chối: "Cầm lấy đi, em sắp muộn làm rồi."

Đường Hinh cầm bữa sáng, trong lòng cảm thấy thật ảo diệu, cô ngẩng lên nhìn anh, hỏi: "Tôi không bị muộn đâu nhưng anh thì không chắc. Công ty cách nhà khá xa, anh chờ tôi… là để đưa bữa sáng hả?"

Khu nhà này cách Thời Quang khá xa, so với nhà cũ của Đường Vực thì mất nhiều hơn 20-30 phút lái xe nhưng lại rất gần phòng làm việc của Lục Chi Hành, Đường Hinh lái xe sẽ nhanh hơn.

Lúc trước khi tìm nhà cũng có mấy nơi khá ổn nhưng hoặc là điều kiện không tốt bằng ở đây hoặc là cách phòng làm việc của Lục Chi Hành quá xa, thế nên Đường Vực đã chọn nơi này.

Đường Vực: "Đến muộn cũng không sao, hôm nay không cần tới sớm."

Đường Hinh hơi bất ngờ, cầm bữa sáng đi về phía thang máy. Đường Vực đi theo phía sau cô, người cao tay dài, từ phía sau giơ tay nhấn nút thang máy. Đường Hinh cầm túi sandwich, quay đầu nhìn anh, nói: "Trước đây anh chưa từng đi làm muộn."

Cô nhớ rõ trước giờ anh luôn tới công ty sớm hơn giờ làm việc, không có ngoại lệ.

Đường Vực đút tay vào túi quần, bâng quơ ừ một tiếng.

Ting…

Cửa thang máy mở ra.

Đường Hinh bước vào trong, Đường Vực theo sau cô, ấn nút tầng hầm. Thân hình cao lớn đứng sau lưng cô. Cửa thang máy từ từ đóng lại, Đường Hinh mở giấy gói sandwich cắn một miếng, cũng không để ý có ngon hay không, cô chỉ cảm thấy ngỡ ngàng, không ngờ có ngày cô lại được ăn bữa sáng do chính tay Đường Vực làm.

Ăn một miếng sandwich, lại cắm ống hút hộp sữa, tay chân có hơi luống cuống, nhất thời cầm không chắc làm rơi hộp sữa…

Cô kêu a một tiếng.

Thân hình rắn chắc của người đứng sau lưng đột nhiên áp vào lưng cô, hơi thở mát lạnh dễ chịu bao phủ cô. Đường Vực phản xạ nhanh nhẹn cúi người, bắt được hộp sữa trong khi cả người Đường Hinh vẫn cứng đờ.

Khi cảm giác ấm áp trên lưng rời xa, cô quay đầu nhìn anh.

Đường Vực nét mặt lạnh lùng, cụp mắt nhìn cô, sau đó giúp cô cắm ống hút, đưa hộp sữa cho cô: "Cầm chắc nhé."

Đường Hinh mím môi, cầm lấy, nói nhỏ: "Cảm ơn."

Đây có thể coi là cuộc đối thoại nhẹ nhàng nhất giữa hai người họ trong khoảng thời gian gần đây.

Thang máy rất hẹp, hơi thở của hai người hoà vào nhau, Đường Vực chỉ cần hơi cúi đầu là có thể ngửi thấy hương thơm dìu dịu từ tóc cô. Anh nhìn cô, nói khẽ: "Đường Hinh."

"Hả?" Cô cắn ống hút, không ngẩng đầu.

Từ phía trên truyền đến một giọng nói vừa trầm ấm lại vừa mang ngữ khí khẳng định chắc chắn:

"Lần này, đến lượt tôi theo đuổi em."

Lời của editor: Đinh Đinh à, sau này này nếu em có tìm chồng thì phải tìm người nào vừa dịu dàng yêu chiều em, vừa nham hiểm dập chết anh trai em nhé.

Chương 42: [Phần I] "Tôi sẽ tự mình theo đuổi em, theo đuổi tới khi em đồng ý mới thôi."

EDITOR: HANNAH

Tôi muốn đập Đường Vực một trận quá, cho anh ta một trận tơi bời &(^#&^%^&#&^&

_ "Nhật ký chị đại"_

Câu nói đó bất ngờ dội thẳng vào tim Đường Hinh, khiến cô không kịp phản kháng, cảm giác như có thể ngất xỉu ngay tại chỗ, chân tay cứng đờ, siết chặt hộp sữa trong tay, khiến sữa trong hộp trào ra, chảy đầy ra tay cô, từng giọt chảy xuống sàn nhà, lên mũi giày của cô.

Đường Hinh giật mình, tay chân luống cuống cố gắng lau đi nhưng lại làm sữa chảy xuống càng nhiều, cô ngây người không biết phải làm gì, chỉ muốn độn thổ cho xong.

Sao lại mất bình tĩnh thế chứ! Mất mặt quá đi!

Đường Vực cũng không ngờ cô lại luống cuống đến thế, đúng lúc cửa thang máy mở ra, đã tới tầng hầm để xe. Anh cầm lấy hộp sữa trong tay cô, tay đặt lên lưng cô, nói nhỏ: "Ra ngoài rồi lau tiếp."

Đường Hinh vẫn rất bối rối, vội vàng lấy lại tinh thần, bình tĩnh ừ một tiếng.

Hai người ra khỏi thang máy, đứng giữa bức tường và một chiếc SUV, Đường Vực cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Trong túi có giấy ăn không?"

"Có."

Cô bỏ balo từ trên vai xuống, mở khoá, miệng túi mở ra, bên trong có son môi, các loại mỹ phẩm trang điểm, kem dưỡng da tay, thậm chí có cả băng vệ sinh.

Đường Hinh: "……"

Cô hơi xấu hổ, vừa muốn đóng balo lại, Đường Vực lại đưa tay ra, từ giữa đống đồ linh tinh lấy ra một bao giấy ăn, giúp cô đóng túi xách lại, vẻ mặt tự nhiên mở bao giấy ăn, rút ra một tờ giấy, lau tay phải đang bị ướt của cô, nhẹ nhàng chùi sạch vết sữa.

Đường Hinh tròn mắt nhìn anh nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, rút tay ra khỏi tay anh.

Đường Vực nắm lấy cổ tay cô, nói nhỏ: "Đừng động đậy."

Ngón tay cô thon dài trắng nõn, bị anh nắm lấy, nhẹ nhàng lau. Đường Hinh cảm thấy đầu ngón tay mình tê dại, cô ngước mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, trong lòng hơi hụt hẫng. Tuy rằng cô đã đoán được anh muốn theo đuổi cô nhưng tới khi nghe chính anh tự mình thừa nhận, cô vẫn sững sờ như thế.

Anh cụp mắt, đuôi mắt càng dài thêm, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Thật sự rất quyến rũ.

Đường Hinh nhìn anh, nhoẻn miệng cười: "Anh muốn theo đuổi tôi hả?"

Tay Đường Vực khựng lại, ngước lên nhìn cô, khẽ ừ một tiếng.

"Anh thực sự làm tôi sợ rồi đó." Cô rút tay lại, nhẹ nhàng quét sạch dấu vết của phản ứng giật mình hoảng hốt khi nãy, vẫn tươi cười nói: "Thế anh định theo đuổi thế nào? Định mua chuộc ai thân với tôi? Định theo đuổi tôi bao lâu? Một năm hay là hai năm?"

Đường Vực nhìn cô chăm chú, trong mắt có vài phần bất lực và nhường nhịn. Nếu lúc trước anh không từ chối cô, không mua chuộc cô giúp anh theo đuổi Minh Chúc thì có lẽ đã chẳng có chuyện gì, cô cũng chẳng so đo với anh. Nhưng anh đã từ chối cô rồi, khiến mối quan hệ giữa hai người đóng băng, giờ lại muốn theo đuổi cô, đương nhiên chuyện cũ sẽ trở thành cái dằm đâm sâu vào tim cô.

Theo đuổi như thế nào? Theo đuổi bao lâu?

Cô biết rất rõ chuyện anh theo đuổi Minh Chúc trước đây, bất kể anh định làm gì, cô đều sẽ đoán được tương đối.

Trước khi Đường Vực quyết định theo đuổi cô, anh đã lục lại trí nhớ những chuyện trước đây, phân tích lại một lượt, anh biết với cá tính của Đường Hinh, muốn quay đầu theo đuổi cô sẽ không dễ dàng gì.

Nhưng anh không có cách nào buông tay.

Dù bằng giá nào, anh cũng phải theo đuổi cô.

Đường Vực nhìn cô, nói: "Tôi sẽ tự mình theo đuổi em, theo đuổi tới khi em đồng ý mới thôi."

Ánh mắt anh nhìn cô quá thẳng thắn chân thành, bao nhiêu cảm xúc chôn giấu từ lâu đều bộc lộ qua những lời này. Đường Hinh bị anh nhìn tới mức tim đập rộn, không dám ngẩng đầu nhìn anh, cụp mắt xuống nhìn sang hướng khác, âm thầm hít sâu một hơi rồi mới ngẩng đầu nhìn anh, đáp: "Đường Vực, chính anh từng nói, tôi không phải tuýp con gái mà anh thích, chúng ta ở bên nhau sẽ không hợp. Tôi chấp nhận. Liệu có phải sau khi tôi rời đi, anh cảm thấy không quen nên mới muốn theo đuổi tôi không?"

Không hiểu sao, khi nghe cô nói những lời này, anh cảm thấy cực kỳ khó chịu trong lòng. Giọng anh khàn khàn, nói nhỏ: "Tôi hối hận rồi. Nếu có thể, tôi rất muốn rút lại những lời đó."

Trong lòng Đường Hinh chấn động, nói không rung động là nói dối nhưng có một số việc không đơn giản như Đường Vực nghĩ. Nếu cô chưa từng bị anh từ chối, cô vẫn sẽ có thể vui vẻ hưởng thụ tình cảm anh dành cho cô, nhưng giờ mọi thứ đã thay đổi rồi.

"Đường Vực, tôi nói thật lòng, nếu anh không tới đây làm tôi náo động thì chỉ sau một thời gian nữa thôi tôi sẽ ổn. Tôi đã trưởng thành rồi, sẽ không vì thiếu vắng ai đó trong cuộc đời mà chết đi, cùng lắm cũng chỉ đau lòng một thời gian mà thôi. Nhưng anh lại cứ nhất quyết tới tìm tôi, tôi…" Đường Hinh cắn môi, lại nở nụ cười, hai lúm đồng tiền nhỏ xinh vô tâm vô phế kia lại rơi vào mắt anh, "Tôi không phải loại người vẫy tay thì tới, xua tay sẽ đi, cũng không dễ theo đuổi như thế. Những người giàu có, đẹp trai như anh… cũng đâu có thiếu."

Giới giải trí có nhiều trai đẹp như thế, sau này cô lại trở thành biên kịch nổi tiếng, còn sợ không tìm được ai hay sao?

Đường Vực cũng đã đoán trước kết quả sẽ như thế này, nếu có thể theo đuổi cô dễ dàng, thì đó đã không còn là Đường Hinh nữa.

Nhưng không lẽ cô thực sự chỉ xem trọng ngoại hình và tiền bạc thôi hay sao?"

Ting…

Cửa thang máy mở ra. Một đôi tình nhân bước ra, liếc mắt nhìn hai người họ, vài giây sau, hai người đó đồng thời quay đầu nhìn lại.

Lúc này Đường Hinh mới giật mình nhận ra hai người đã đứng đây được vài phút, sắp muộn làm rồi! Cô không nhìn Đường Vực, nói: "Tôi muộn làm rồi, không nói nữa."

Cô vừa mới dợm bước đi, tay đã bị người đó nắm lấy.

Cô quay đầu lại.

Đường Vực nhìn cô, giọng nói trầm trầm: "Tôi biết theo đuổi em sẽ không dễ dàng."

… Anh biết là tốt rồi!

Cô vùng ra khỏi tay anh, tựa như khổng tước vừa uyển chuyển vừa kiêu ngạo bước đi, tiến về phía xe của mình.

Ngồi vào ghế lái, cô nhoài người tựa vào tay lái, cố hít thở sâu, hơi thất thần. Giờ Đường Vực đã thích cô tới cấp độ 6 rồi sao? Trên mũi giày còn dính sữa, cô vội vàng lấy giấy ăn lau sạch, lái xe đi làm.

*****

Đường Hinh tới công ty đúng giờ, trong khi Đường Vực lại đến muộn, trên đường đi anh còn nhận được điện thoại của Cao Hằng, khi tới được công ty thì đã muộn giờ vào làm 20 phút. Cao Hằng hắng giọng, đi theo sau anh báo cáo: "Đã hoãn cuộc họp nửa tiếng như lời anh dặn, bây giờ mọi người đã tới đông đủ rồi."

Đường Vực bâng quơ ừ một tiếng, đi vào phòng họp.

Vừa sáng sớm mở mắt ra đã phải đi họp, Đường Đinh Đinh ở tầng dưới đang cực kỳ ức chế. Tối qua nhất thời bại lộ rồi thì thôi đi, tới hôm nay cả công ty đều đã biết thân phận của cô. Hôm nay tới công ty, mọi người đều kính cẩn gọi cô là đại tiểu thư, khiến cô ngượng chết đi được. Sao anh trai cô giỏi giang như thế, còn cô lại chỉ có thể làm một đại tiểu thư nhàn nhã cơ chứ…

Nghĩ đến đây, cô gõ bàn phím bùm bụp oanh tạc hộp tin nhắn WeChat của Đường Hinh: "Tất cả là tại chị, em lộ thân phận rồi! Bây giờ cả công ty đã biết em là ai!"

Tới tận giờ cơm trưa Đường Hinh mới có thời gian trả lời cô: "Chứ không lẽ để mọi người tiếp tục hiểu lầm?"

Đường Đinh Đinh: "Mất mặt quá đi! Lục mẹ em sinh anh trai em, bao nhiêu sự thông minh, tài giỏi đều đem cho anh ấy hết rồi, em đi làm thấy chán muốn chết."

Đường Hinh: "Vậy em cứ tiêu tiền đi. Tiêu được tiền cũng là một loại năng lực. Em càng tiêu nhiều, anh trai em càng có động lực để kiếm nhiều."

Đường Đinh Đinh im lặng một lúc, nhớ tới chuyện hôm qua.

Đường Đinh Đinh: "Tối hôm qua em hỏi anh trai em rồi, anh ấy thừa nhận anh ấy đang theo đuổi chị, có phải chị sẽ thành chị dâu của em không?"

Đường Hinh: "Không, anh ấy theo đuổi thì chị phải đồng ý hả?"

Đường Đinh Đinh: "……."

Cô chống cằm thở dài, hình như chị Đường Hinh thực sự không thích anh trai cô nha.

Đường Hinh ăn cơm trưa xong, đang nghỉ ngơi nửa tiếng thì nghe điện thoại vang chuông báo. Là Giám đốc Đỗ của Thời Quang, bộ "Nhất mộng tam thế" của cô vẫn chưa gia hạn hợp đồng, sắp hết hạn rồi, Giám đốc Đỗ cũng đã gọi cho cô vài lần. Cô chưa đồng ý, cũng có vài công ty khác đang liên hệ với cô, có lẽ là vì "Dệt một giấc mộng cho anh" chưa quay đã hot, giá bản quyền của "Nhất mộng tam thế" cũng theo đó mà tăng lên nhiều.

Nếu ký cùng lúc cả hợp đồng anime và truyện tranh nữa thì cô sẽ đủ tiền mua cả căn nhà luôn.

"Giám đốc Đỗ." Cô ra ngoài hành lang, nhận cuộc gọi.

Giám đốc Đỗ nói về ý định của mình, vẫn là về chuyện bản quyền, lại tiếp tục nâng giá. Ông ta nhớ lại chỉ thị của sếp tổng khi nãy, cắn răng nói: "Giá bản quyền cô cứ đề nghị đi, chỉ cần cô chịu ký hợp đồng là được."

Đường Hinh: "……."

Cái đồ Đường Vực óc heo này, lại định vung tiền lấy lòng cô hả.

Cô thầm cười lạnh, khách sáo nói: "Tôi hiểu rồi, tôi sẽ cân nhắc lại xem sao."

Cúp điện thoại, cô quay về văn phòng, vừa về đến cửa đã nhìn thấy Lục Chi Hành. Lục Chi Hành đang dựa vào khung cửa, lười nhác vẫy tay với cô. Đường Hinh nhẹ nhàng bước tới, Lục Chi Hành tay đút túi quần, đi vào phòng làm việc, nói: "Lịch trình của Chu Giai Lộ kín rồi, tôi đã chọn ra mấy người có thể sắp xếp được lịch trình, để cô và lão Phùng cùng xem."

Phùng Trình đã ngồi bên trong.

Trong phòng làm việc của Lục Chi Hành có máy chiếu, anh cúi người click vào con chuột, mở một đoạn clip đã được cắt ghép.

Mọi người đều ngồi xem chăm chú.

Những diễn viên này đều có ngoại hình không tệ nhưng so với trong tưởng tượng của Đường Hinh thì thấy vẫn thiếu cái gì đó, ít nhất là vẫn kém hơn so với Chu Giai Lộ, cô quay đầu nhìn Lục Chi Hành, hỏi: "Đạo diễn Lục, anh thấy sao?"

Lục Chi Hành tựa vào lưng ghế, hai chân duỗi ra, nét mặt tập trung nghiêm túc, anh nghiêng đầu nhìn cô, cười nói: "Tôi thấy chẳng ra sao cả." Xem lần đầu tiên thấy còn được, xem lần thứ hai đã thấy chán, càng xem càng ngán, anh nhìn chằm chằm vào màn hình, thẫn thờ gõ lên mặt bàn, "Để tôi qua bên Học viện Điện Ảnh đánh tiếng một chút, hôm nào qua đó xem sao."

Nếu không được thì sẽ thông báo thử vai.

Đường Hinh thở phào nhẹ nhõm, cười với anh, nói: "Cảm ơn đạo diễn Lục đã quan tâm."

Lục Chi Hành mỉm cười, quay đầu nhìn cô, nói: "Nghe mấy người bạn nói phim 'Ánh sáng ngày mai' cũng không tệ, hôm nào cùng đi xem đi?" Dừng một chút, có lẽ cảm thấy hẹn riêng như vậy không ổn lắm, anh liếc nhìn Phùng Trình nói: "Mọi người cùng đi đi."

Phim điện ảnh phải ra rạp xem mới có cảm giác, dù là đạo diễn hay nhà sản xuất phim đều thích ra rạp xem phim.

Đường Hinh hơi giật mình. Thực ra cô cũng từng ra rạp xem phim với Đường Vực, tuy không phải đi riêng hai người nhưng chỗ ngồi lại rất gần nhau, cô nhìn Lục Chi Hành, cười nói: "Được."

Phim "Ánh sáng ngày mai" sau khi thay đổi phương thức tuyên truyền, lượng doanh thu phòng vé có khá hơn một chút. Mấy năm gần đây, Thời Quang phát triển khá mạnh mẽ, thế nên ngoại trừ những rạp chiếu phim của chính Thời Quang ưu tiên suất chiếu cho phim do công ty sản xuất, thì ở những rạp chiếu khác, số suất chiếu lại ít hơn. Hơn nữa đang thời kỳ cạnh tranh cao, các loại thủ đoạn sau lưng kiểu gì cũng có.

Những bình luận ác ý cùng điểm đánh giá thấp ngày một nhiều, suất chiếu ở mấy rạp khác đều bị thay đổi.

Tối hôm đó, Đường Hinh vừa về tới nhà đã nhận được tin nhắn của Đường Vực: "Tôi đi công tác mấy hôm."

Đường Hinh: "……"

Anh ta đang báo cáo lịch trình với cô hả? Cô cũng đâu phải bạn gái của anh!

Cô không thèm trả lời Đường Vực.

Ném điện thoại lên sô-pha, khi cô tắm rửa xong xuôi, lúc đi ra lại thấy anh gửi thêm mấy tin nhắn, cô mở ra thì thấy: "……."

Tất cả đều là bao lì xì.

Điện thoại lại báo có tin nhắn mới.

Đường Vực: "Nhận đi."

Đường Hinh: "bfuY&*^&*^#&yuhui…"

Gửi cho anh cả đống ký tự linh tinh.

Đường Vực: "Không phải em thích nhận bao lì xì à?"

Đường Hinh trừng mắt, quyết không nhận, mặc kệ anh ta gửi cái gì, cô cũng chỉ trả lời bằng đống ký tự, làm anh ta tức chết đi.

Trong một khách sạn ở Thâm Quyến, Đường Vực mặc áo khoác tắm dài màu trắng, mái tóc đen còn hơi ướt, anh dựa vào sô-pha, nhìn vào đống ký tự trên màn hình điện thoại, đột nhiên rất muốn biết, những ký tự này của cô phải lý giải như thế nào đây.

Một lát sau, WeChat của Đường Hinh lại vang tiếng chuông báo.

Đường Đinh Đinh: "Cuối tuần này Thẩm Phỉ mở party, mời chị với chị Hoan cùng tới chơi, hai người tới đi."

Thẩm Phỉ có add WeChat của Vưu Hoan, không hiểu sao cô nhóc đó rất quý Vưu Hoan, thường xuyên ghé qua cửa hàng đã đành, còn hay dẫn theo chị em bạn bè cùng đi, giúp cho cửa hàng có thêm không ít khách mới, Đường Đinh Đinh chính là một trong những con dê béo đó.

Vưu Hoan nể mặt Thẩm Phỉ, đồng ý tham gia, hơn nữa tham gia vào những bữa tiệc kiểu này sẽ quen biết rất nhiều đại tiểu thư, là một cơ hội tốt để mở rộng làm ăn, cô đã chuẩn bị danh thiếp đầy đủ.

Vưu Hoan cũng vừa nhắn tin cho cô, cũng nói về chuyện này.

Đường Hinh suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Cậu báo là mình sẽ đi nhé." Sau đó, cô cũng trả lời Đường Đinh Đinh.

Trong nhóm lại có tin nhắn mới, là Minh Chúc đang theo đoàn làm phim ra nước ngoài. Đường Hinh nhìn lại ngày tháng, đoán là đoàn làm phim sắp đóng máy, Minh Chúc chắc sắp về rồi.

Cô chủ Minh: “Cuối tháng này đóng máy rồi, mình sắp về rồi.”

Vưu Tiểu Hoan: “Chào mừng chào mừng, thật khổ cho cô chủ nhỏ của tôi mà.”

Nữ đại gia: “Về đi, mình khao cậu bữa cơm! Mình, bây giờ, giàu rồi!!!!”

Cô chủ Minh: “Mình vừa mới đi không lâu, nghe nói Đường Vực đã tỏ tình với cậu hả?”

Nữ đại gia: “Ừ, anh ấy nói muốn theo đuổi mình.”

Vưu Tiểu Hoan: “Lật mặt nhanh thế? Lúc trước theo đuổi Minh Chúc rõ là lâu, còn nhờ cậu giúp, tuy rằng anh ta không biết cậu thầm yêu anh ta nhưng cũng đã làm cậu tổn thương rồi. Cậu đã chịu đựng quá nhiều rồi, chịu đựng những bốn năm, giờ nếu anh ta muốn theo đuổi cậu, cậu cũng phải để anh ta theo đuổi cho đã một thời gian, xem biểu hiện thế nào rồi mới đồng ý.”

Cô chủ Minh: “Mình có nên tránh chủ đề này không?”

Nữ đại gia: “Không cần đâu, chỉ là tên óc heo thôi mà! Ảnh hưởng gì đâu!”

*****

Có một số việc, Đường Hinh phân định rất rõ ràng. Trước đây cô thích Đường Vực nhưng anh ấy lại không biết, anh ấy theo đuổi Minh Chúc, cô cũng không thể trách cứ gì anh. Trong lòng đương nhiên có khúc mắc, đặc biệt là đối với mấy tin đồn nhảm nhí trong công ty, nhưng mấy năm nay tình cảm của cô với Minh Chúc chưa từng rạn nứt sứt mẻ, chuyện cô thích Đường Vực hoàn toàn không liên quan.

Cô cố gắng tách bạch hai vấn đề này, không muốn nghĩ nhiều.

Hơn nữa, giờ Minh Chúc đã kết hôn, cô ấy và đội trưởng Lục yêu nhau thắm thiết, Đường Vực cũng là người cực kỳ nghiêm túc kiểm soát bản thân, tuyệt đối không có ý nghĩ gì không đứng đắn.

Chuyện duy nhất mà cô còn so đo, đó là anh từng từ chối lời tỏ tình của cô, sau đó lại vội vàng theo đuổi cô, điều này khiến cô không thoải mái.

Hơn nữa, hiện giờ Đường Vực đối với cô không biết là thích được bao nhiêu phần?

Sáu phần? Bảy phần? Hay là 6.5?

Đường Hinh không muốn dùng tình cảm để suy xét, chỉ muốn dùng lý trí để đánh giá, hoặc cũng có thể là Đường Vực không đủ tự tin. Nói chung, cô không tính toán được, cũng không muốn tính toán.

Mấy ngày sau đó, mỗi lần nhận được tin nhắn của Đường Vực, Đường Hinh vẫn sẽ trả lời nhưng chỉ trả lời đống ký tự linh tinh.

Tối thứ bảy, Đường Hinh trang điểm kỹ càng, mặc váy dài đến bữa tiệc của Thẩm Phỉ. Cô biết sẽ uống rượu nên không lái xe, gọi taxi tới thẳng đó.

Vưu Hoan tới trước cô, đang cùng Đường Đinh Đinh đứng trước câu lạc bộ chờ cô. Cô vừa xuống xe, Đường Đinh Đinh đã vẫy tay với cô, nói: "Ở đây!"

Đường Hinh bước tới, thuận miệng hỏi: "Bữa tiệc nhân dịp gì thế?"

Đường Đinh Đinh nhìn cô vẻ kỳ quái: "Tiệc tùng còn cần có lý do hả? Chán quá thì mở tiệc thôi."

Đường Hinh: "……"

Vưu Hoan cười nói: "Đại tiểu thư nhà giàu đều thế cả. Trước đây khi nhà của Khúc Vi chưa phá sản cũng thường xuyên mở party quậy phá.

Thẩm Phỉ bao hai phòng thông nhau, một phòng náo nhiệt, có thể nhảy nhót khiêu vũ, một phòng yên tĩnh hơn, nếu quẩy mệt rồi thì có thể nghỉ ngơi. Lúc hội Đường Hinh tới đã là 8 giờ, cũng không đông lắm, có khoảng 20 người, cả nam và nữ.

Đa phần đều là những người Đường Đinh Đinh quen, cô dẫn Đường Hinh và Vưu Hoan đi qua nhóm người.

Đường Hinh không quá hứng thú, còn Vưu Hoan lại rất vui vẻ, danh thiếp

đã phát đi được kha khá, xem như mời chào khách.

Đúng lúc này, có người nhìn thấy Đường Hinh, đột nhiên hỏi Đường Đinh Đinh: "Đường Hinh? Là cái người tên Đường Tâm trên Weibo phải không? Là người mà cậu tặng mình sách ký tặng ý?"

Đường Đinh Đinh tươi cười đáp: "Đúng đó."

Cô vừa nói xong, mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn.

Chuyện ầm ĩ trên Weibo mọi người đều biết. Đường Tâm từ chối đề nghị của Thời Quang, mang theo bản quyền về phe của Lục Chi Hành, quan trọng là… Đường Đinh Đinh còn giúp cô ấy quảng cáo, ngay cả Đường Vực cũng share bài tuyên truyền.

Mấy người này từ lâu đã tò mò về Đường Tâm.

Đường Hinh bị mọi người nhìn chằm chằm thì hơi bối rối, cười nói: "Mọi người nhìn tôi như vậy làm gì?"

Thẩm Phỉ cười nói: "Chắc là do ngưỡng mộ chị đó, chị đã từ chối ký hợp đồng rồi mà anh Đường Vực còn giúp chị quảng cáo sách, hơn nữa…"

Hơn nữa, nghe nói chị còn giúp anh Đường Vực theo đuổi người khác.

Vòng tròn quen biết này rất nhỏ, Đường Đinh Đinh và Thẩm Phỉ có quan hệ rất tốt, đương nhiên cũng có nghe nói, những người khác có thể không biết nhưng cũng rất tò mò.

"Phim của chị bao giờ khai máy thế?"

Đường Hinh: "Nửa đầu năm sau."

"Tôi nghĩ phim sẽ thành công thôi, tiểu thuyết rất cảm động, tôi thức cả đêm để đọc đó! Khóc mất cả hộp khăn giấy luôn."

"Tôi cũng khóc! Hahahahaha…"

"Tôi cũng nghĩ phim sẽ hot, đến lúc đó tôi bao rạp ủng hộ."

"Tôi cũng bao!"

Đường Hinh: "… Cảm ơn mọi người."

Cô hơi bất ngờ, rồi quay đầu nhìn Đường Đinh Đinh, mấy đại tiểu thư trong giới này đúng là một đám người có tiền, chưa gì đã đòi bao rạp bao phòng chiếu.

Vì mọi người đều nói sẽ bao rạp ủng hộ nên khi có người liền kéo cô đi uống rượu, cô cũng không thể từ chối. Dù sao họ cũng nói sẽ bao rạp phim cho cô đó! Là bao cả rạp đó! Mà không chỉ một suất chiếu, những 2-3 suất chiếu lận! Nhiều người cùng bao rạp như thế, là cả đống vé luôn đó!

Thôi, coi như quảng bá phim sớm đi…

Đường Hinh uống rượu một hồi đã ngà ngà say, Vưu Hoan thấy vậy thì dẫn cô sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Đường Đinh Đinh cũng hơi áy náy, cô sợ mình không chăm sóc tốt cho chị dâu tương lai, lúc về sẽ bị anh trai mắng, nên cũng đi theo chăm sóc cho cô, còn gửi tin nhắn WeChat cho anh trai.

10 giờ tối hôm đó chuyến bay của Đường Vực hạ cánh, xe vừa rời khỏi sân bay thì đã nhận được tin nhắn của Đường Đinh Đinh.

Đường Đinh Đinh: "Anh, đêm nay anh về hả? Chị Đường Tâm uống say rồi."

Anh nhíu mày, gọi điện thoại cho Đường Đinh Đinh.

"Hai người đang ở đâu? Quán bar hả?"

"… Không ạ, ở câu lạc bộ, Thẩm Phỉ mở tiệc."

Địa chỉ câu lạc bộ anh đã biết, mấy vị tiểu thư đều thích mở tiệc ở đó.

Anh dặn dò Đường Đinh Đinh hai câu rồi cúp máy, Hoắc Thần Đông ngồi cạnh nhìn anh, hỏi: "Nữ vương Thẩm Phỉ lại mở party hả?"

Đường Vực bâng quơ ừ một tiếng, bảo tài xế: "Đi nhanh đi."

Tài xế vâng một tiếng rồi tăng tốc.

*****

Khi Đường Vực và Hoắc Thần Đông tới được câu lạc bộ thì đã qua 12 giờ đêm. Một số người uống say đã rời đi trước rồi.

Ở trong phòng yên tĩnh bên cạnh, Đường Đinh Đinh đang ngồi dựa vào Đường Hinh trên sô-pha, vốn dĩ tửu lượng của cô không tốt lắm nên giờ cũng đã ngà ngà say. Trong phòng có vài người, cũng chỉ có Vưu Hoan còn tỉnh táo, tửu lượng của cô ấy rất tốt, không dễ say.

Đường Đinh nói nhỏ: "Chị Đường Tâm, tối qua Thẩm Phỉ nói với em, chị không thích anh trai em vì anh ấy từng nhờ chị giúp theo đuổi Minh Chúc, có phải thế không?"

Cô thấy Đường Hinh không trả lời, tự gật đầu, nói: "Chắc chắn là thế rồi!"

Vưu Hoan nghe thấy cô nói vậy, bật cười nhạo, véo véo mặt cô rồi hỏi: "Em thử đặt mình vào vị trí của cô ấy mà xe, nếu Hoắc ca ca của em nhờ em theo đuổi cô gái khác, em sẽ cảm thấy thế nào?"

Đúng vào lúc này, cửa phòng mở ra.

Vưu Hoan ngồi đối diện cửa, thấy Đường Vực và Hoắc Thần Đông đang đứng ngay ngưỡng cửa.

Cô cụp mắt, cúi đầu nhìn hai con ma men.

Đường Đinh Đinh tức giận đập bàn: "Nếu anh ta dám bảo em giúp anh ta theo đuổi cô gái khác, em nhất định đập sưng cái đầu óc chó của anh ta!"

Đường Hinh mở mắt he hé, cười lạnh, nói: "Đập sưng chân giữa của anh ta luôn!"

Vưu Hoan: "……."

Hoắc Thần Đông: "……."

Đường Vực lập tức sầm mặt.

Vưu Hoan buông tay, cười trừ, tỏ vẻ "Chuyện không liên quan đến tôi".

Đường Vực sải bước dài đi tới, đứng cạnh sô-pha, nghiêng đầu nhìn Đường Đinh Đinh và Đường Hinh. Cả hai người mặt đều ửng đỏ, vừa nhìn là biết uống khá nhiều, anh lạnh lùng nhìn cả hai, trầm giọng quát khẽ:

"Đường Đinh Đinh, lần trước anh bảo em đừng có uống nhiều rượu, em coi đấy là lời gió thoảng qua tai hả?"

Lời của editor: Dê con béo đen như đít nồi. Lúc ngoan ngoãn thì chẳng sao, cứ lúc hơi mạnh miệng tí thì gặp phải ông anh hắc ám =___=

Giải thích một chút về vấn đề ngôi xưng, các bạn sẽ thấy có những đoạn Đường Hinh gọi Đường Vực là "anh-tôi", thỉnh thoảng là "anh-em". Trước đây, khi còn thân thiết, mình để Đường Hinh gọi Đường Vực là "sếp-em" nhưng từ khi giữa hai người có rạn nứt thì đổi thành "anh-tôi" cho lạnh lùng sang chảnh. Nhưng thỉnh thoảng có những đoạn thoại của Đường Hinh rất tình cảm, cảm động, mình sẽ đổi thành "anh-em" cho hợp khung cảnh.

Cuối cùng, ở chương trước và chương này, các bạn đều thấy nhắc đến nhân vật Khúc Vi – bạn của Vưu Hoan, chị này là nữ chính trong bộ truyện sắp ra mắt của Mạch Ngôn Xuyên.

Chương 43: [Phần II] Tay tì lên gối, cúi người hôn môi cô

EDITOR: HANNAH

Đường Vực chắn chắn không dám vụng trộm làm gì tôi, bởi vì anh ấy chỉ thích tôi có 6 phần thôi.

Sáu phần tức là mới chỉ qua mức trung bình một tí! Nếu anh ấy dám động vào tôi, tôi nhất định sẽ tức giận!

_ "Nhật ký chị đại"_

Đường Đinh Đinh ngây người nhìn anh trai, ấp a ấp úng: "Em đâu có không nghe lời…"

Sao lại tới đúng lúc thế không biết! Cô vừa nói gì ý nhỉ?

Không phải, quan trọng là chị Đường Tâm vừa nói gì ý nhỉ?

Cô quay lại nhìn chị Đường Tâm.

Đường Hinh cố gắng đứng dậy, cả người nghiêng ngả lảo đảo bước đi, đụng vào Đường Vực. Đường Vực nheo mắt rồi ôm lấy eo cô. Cô gái nhỏ ngước khuôn mặt đỏ ửng nhìn anh, hai tay sờ lung tung trên mặt anh, thầm thì: "Thật không đó, mình vừa mới nói xấu anh ấy xong, anh ấy lại xuất hiện ở đây rồi!"

Đường vực: "……"

Anh kéo tay cô xuống, lạnh nhạt nhìn cô.

Đường Hinh còn định sờ mặt anh nhưng tay đã bị anh nắm chặt. Cô gái này thực sự say rồi, cả người đầy mùi rượu, hơi thở nóng rực, cô ngẩng lên nhìn anh, cười nói: "Đường Vực."

Đường Vực nhìn cô, khẽ ừ một tiếng,

Cô lại cười, gọi to: "Óc heo."

Đường Vực: "……"

"Đường Vực khốn kiếp, Đường Vực vô sỉ."

"……."

"Hình như là giả rồi, mình mắng anh ta mãi mà anh ta cũng không tức giận, không chặn họng mình cũng không mắng mình."

"……."

Đường Hinh thì thầm, xoay người tìm Vưu Hoan. Vẻ mặt Đường Vực vừa bất lực vừa tức giận, ôm chặt lấy eo cô, giữ chặt hai tay cô, không cho cô động đậy, cô vừa dợm bước đã bị anh lôi về.

Vưu Hoan bước tới, định kéo người về phía mình, cô nhìn Đường Vực, nói: "Để tôi đưa cô ấy về nhà."

Đường Vực vẫn ôm lấy Đường Hinh không buông, kéo cô về phía mình, nhìn Vưu Hoan nói: "Tôi ở cạnh nhà cô ấy, để tôi đưa cô ấy về nhà được rồi."

Vưu Hoan liếc mắt nhìn Đường Hinh đã say khướt, nhíu mày nói: "Không được, cô ấy uống say rồi, nhỡ đâu anh định sàm sỡ cô ấy thì sao?"

Sắc mặt Đường Vực trở nên khó coi, còn chưa kịp nói gì thì cô gái nhỏ đang dựa vào ngực anh đã cười rộ lên, hung hăng quát: "Tôi là chị đại đó! Ai dám sàm sỡ tôi? Ai dám động vào tôi, tôi đánh luôn!"

Đường Vực: "……"

Hàm dưới của anh siết chặt, cố gắng giữ bình tĩnh, cụp mắt nhìn cô, vẻ mặt lạnh lùng.

Điên rồi.

Đã uống say rồi còn không quên xưng mình là chị đại.

Vưa Hoan nhếch miệng cười, không hiểu vì sao, cô đột nhiên thấy thương

cho Đường Vực.

Cô suy nghĩ một lúc, hỏi rõ Đường Vực: "Anh dám cam đoan sẽ không làm gì cô ấy chứ?"

Đường Vực nhíu mày, lạnh lùng nói: "Tuyệt đối không."

Vưu Hoan đã từng nghe nói về anh không ít, nghĩ thế nào cũng thấy anh không giống kiểu đàn ông sẽ sàm sỡ đàn bà con gái, dù cho đó có là người con gái mà anh đang theo đuổi. Cô gật đầu nói: "Được rồi, thực ra cô ấy rất ít khi uống say, dù say cũng không làm loạn, anh chỉ cần đưa cô ấy về cô ấy sẽ ngủ ngay."

Đường Vực liếc nhìn Đường Đinh Đinh còn đang im thin thít ngồi trên sô-pha, nói: "Anh bảo tài xế đưa em về."

Đường Đinh Đinh không dám không đồng ý, ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng…"

Cô đứng lên, bước chân hơi lảo đảo, Hoắc Thần Đông đứng bên cạnh theo phản xạ đưa tay ra đỡ nhưng vừa chạm vào cô đã bị hất ra, Hoắc Thần Đông nhíu mày.

Vưu Hoan kéo cô lại gần, nói: "Ngoan nào, qua đây."

Đường Đinh Đinh tựa vào người Vưu Hoan, cười hì hì: "Đi thôi."

Đường Vực liếc nhìn sang bên đó, ôm lấy vai Đường Hinh, Đường Hinh lê bước, nửa trọng lượng cơ thể đều dựa vào lồng ngực anh, lúc ngồi còn không sao, vừa đứng lên bước đi đã váng đầu hoa mắt.

Thẩm Phỉ cũng bước tới, thấy mấy người sắp rời đi thì hơi ngạc nhiên: "Mọi người đều đi à?"

Hoắc Thần Đông nhìn cô ấy, tâm trạng không tốt, nói: "Đi đây, mọi người cứ chơi tiếp đi."

Anh ta vốn định qua đây xem thử, nhưng giờ lại bị Đường Đinh Đinh và Vưu Hoan làm cho mất hứng, giờ chỉ muốn về nghỉ ngơi sớm.

Đường Vực nửa ôm nửa kéo Đường Hinh ra khỏi phòng bao, đi ra thang

máy. Cô gái nhỏ lúc này rất ngoan, không hề làm loạn, chỉ là khi ra khỏi phòng, ánh sáng ở hành lang hơi chói khiến cô nheo mắt, dường như tỉnh táo hơn, nhìn anh với vẻ đầy nghi hoặc.

Mọi người ra khỏi câu lạc bộ, xe đều đỗ bên đường.

Lúc bước xuống cầu thang, chân đi giày cao gót của Đường Hinh hơi trượt, Đường Vực nhanh chóng đỡ cô dậy, cúi đầu nhìn cô, dứt khoát bế cô lên, vững vàng bước xuống.

Trời đất như quay cuồng, Đường Hinh càng mơ màng, chỉ biết tóm lấy áo sơ-mi của anh, vùi đầu vào hõm cổ anh, ngửi mùi hương trên người anh, vừa mát vừa sạch sẽ.

Đường Đinh Đinh đang tựa vào Vưu Hoan, không thể tin nổi chỉ tay vào hai người họ, kêu lên: "Bọn họ…"

Vưu Hoan bình tĩnh liếc nhìn, vỗ vỗ mặt cô, nói: "Không sao, bình thường mà."

Đường Đinh Đinh chớp mắt, cảm thán: "Hình như anh trai em thực sự thích chị Đường Tâm. Nếu đổi lại là người khác mắng anh ấy như thế, anh ấy nhất định… Không đúng, chẳng có ai dám mắng anh ấy như thế, chỉ có chị Đường Tâm dám."

Hoắc Thần Đông tay đút túi quần, nhìn Đường Vực ôm người kia bước đi, càng cảm thấy lẽ ra mình không nên tới đây. Anh bực bội quay đầu nhìn Đường Đinh Đinh, nói: "Anh về đây."

Đường Đinh Đinh phồng má, ờ một tiếng.

Đường Vực bế Đường Hinh ra xe của mình, tài xế vội vàng mở cửa cho anh, anh dặn dò: "Anh đưa Đường Đinh Đinh về nhà đi."

Đường Hinh vẫn túm lấy cổ áo anh, bị anh nhét vào ghế phụ lái. Khi thắt dây an toàn cho cô, cô vẫn không buông tay, tay Đường Vực chống lên ghế, cụp mắt nhìn cô, hai người áp sát vào nhau, cả người cô toàn mùi rượu còn trên người anh vẫn là mùi hương mát lạnh dễ chịu.

“Không bỏ tay ra à?”, anh hỏi.

Cô tựa vào lưng ghế, chớp mắt, thầm thì: “Anh thực sự là Đường Vực à?”

Anh nhìn cô, khuôn mặt hai người cách nhau không tới 15cm, rất gần.

Đường Vực ngắm nhìn gương mặt ửng hồng của cô, đôi mắt trong veo mơ màng của cô, cuối cùng, ánh mắt anh nấn ná trên đôi môi mọng đỏ của cô. Đột nhiên… anh khao khát muốn hôn cô. Yết hầu anh nhẹ nhàng dao động, anh cố gắng ép mình dời mắt, đưa tay gỡ từng ngón tay cô đang bám lấy mình, trầm giọng nói: “Không, giả đấy.”

Anh đứng dậy, đóng cửa xe, vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái, đưa tay tháo hai nút áo sơ-mi, rã rời tựa vào lưng ghế thở phào, nghiêng đầu nhìn Đường Hinh đang tựa đầu vào cửa sổ.

Đường Hinh nghiêng đầu nhìn anh chằm chằm, ngơ ngác hỏi: “Là anh thật hả?”

Anh híp mắt, hơi buồn cười: “Em đoán xem.”

Đường Hinh nhíu mày, đưa tay véo cánh tay anh, nói: “Sao khi nãy em mắng anh, anh không mắng lại em?”

Đường Vực chợt nhớ tới mấy câu cô mắng chửi trong phòng bao, anh thản nhiên nhìn cô, khoé miệng hơi nhếch xuống: “Hả? Mắng gì? Em muốn đập cái gì của tôi cơ?”

Cô khựng lại vài giây rồi hoảng hốt chớp mắt: “Hay là… để em xoa cho anh nhé?”

Máu nóng dồn thẳng lên đầu Đường Vực, cũng không để ý câu nói kia có phần sai sai, cười lạnh rồi nói: “Thế để tôi xoa cho em còn hơn.”

Đường Hinh: “……”

Đường Vực ngả người ra lưng ghế, ấn nút hạ cửa sổ xe, một tay ôm lấy mặt, quai hàm nghiến chặt, hai tai nóng lên, khẽ buông một câu chửi thề.

… Điên cmnr.

Anh hít một hơi thật sâu, không để ý đến Đường Hinh nữa, dứt khoát lái xe rời đi.

Đường Hinh thực sự say, từ sau khi xe lăn bánh thì không hề lên tiếng, ngoan ngoãn tựa vào cửa sổ xe ngủ thiếp đi.

Đường Vực sợ cô khó chịu, chỉ ở điều hoà ở mức nhỏ rồi mở cửa sổ cho thoáng khí, cũng không dám lái xe quá nhanh, tốc độ rất ổn định.

Phía trước khu nhà của hai người có một ngã tư, trong lúc chờ đèn đỏ, hai tay Đường Vực gõ gõ lên tay lái, nghiêng đầu qua nhìn Đường Hinh. Hôm nay cô mặc một chiếc váy hai dây màu vàng nhạt, vẫn giữ nguyên tư thế như khi nãy, hai chân nghiêng về phía cửa xe, nhìn cô vừa đoan trang vừa ngoan ngoãn.

Gió đêm nhè nhẹ, khẽ thổi lên tóc mai của cô. Đêm khuya trên đường vắng vẻ nên đặc biệt yên tĩnh, thành phố nhộn nhịp, sôi động lúc ban ngày đã ngủ say khiến bầu không khí xung quanh trở nên dịu dàng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Anh nhìn cô, tim đột nhiên mềm lại.

Xe đỗ ở tầng hầm, Đường Vực đứng bên cạnh ghế phụ, dùng mu bàn tay cọ lên mặt cô, khe khẽ gọi cô: “Này chị đại.”

Từ lúc anh mở cửa xe Đường Hinh đã tỉnh giấc từ trong cơn mơ, mở to mắt, lúc này đang ngẩng đầu nhìn anh, vẫn còn mê mang, đầu óc vẫn đang trong trạng thái ngái ngủ.

Giây tiếp theo cô đã bị người ta ôm lấy, dìu ra ngoài.

Đường Vực ôm cô vào lòng, đi vào thang máy, khi thang máy mở cửa, cô gái nhỏ đang nép vào lòng anh lại mơ màng mở mắt nhìn anh. Hai mắt cô hơi đỏ lên, có lẽ là do uống rượu, hơn nữa bây giờ trời đã khuya, khiến mắt cô như phủ một lớp sương lấp lánh.

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, cảm thấy hình như cô muốn nói gì đó.

Đây không phải lần đầu tiên anh thấy cô lúc say rượu. Trước đây khi đoàn làm phim cùng liên hoan, cô cũng từng uống say, còn cực kỳ nghĩa khí chắn rượu giúp anh, có hai lần uống say nhưng không đến mức như lần

này.

“Đường Vực…”

Ting…

Cửa thang máy mở ra.

Anh dìu cô ra ngoài: “Ừ?”

Cô gái nhỏ mỉm cười, túm lấy cổ áo mở rộng của anh, nấc lên một tiếng, không nói gì. Đường Vực đứng trước cửa nhà cô, cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Mật mã nhà em là gì?”

Đường Hinh kêu a một tiếng, ngẩng đầu từ trong lồng ngực anh, khuôn mặt ngơ ngác như con mèo nhỏ. Đường Vực nhìn cô mà giật mình, liếm môi, nhìn khoá cửa, hỏi lại: “Mật mã nhà em là gì?”

“À, anh đoán xem!”

“……”

Đoán cái đầu em ý!

Anh lại nhìn cô, mặc kệ con ma men này nghe có lọt tai hay không, doạ dẫm: “Em không nói tôi đưa em sang nhà bên cạnh đấy.”

“Nhà bên là chỗ nào?”

“Là nhà tôi.”

Cô im lặng một lúc rồi đột nhiên giãy ra. Đường Vực không còn cách nào khác phải buông cô ra, cô loạng choạng túm lấy cửa, cúi đầu ấn mật mã, còn nói: “Anh đừng có nhìn, không được nhìn lén đâu đấy.”

Đường Vực cụp mắt liếc nhìn, hơi nhếch miệng cười: “Ừ.”

Cửa mở ra, cô nghiêng ngả bước vào, Đường Vực sợ cô ngã nên giữ lấy cô, nhấn công tắc đèn bên tường. Cô đá bay đôi giày cao gót, chân hất về phía anh. Đường Vực đón lấy đôi tất đen, rồi nửa bế nửa dìu cô vào nhà.

Trên sô-pha có bó lông trắng, là Bánh Bao Cuộn đang nằm im ru.

Đường Vực không thích mèo, đặc biệt là con mèo này lúc trước còn cào anh. Anh nhíu mày khẽ hất con mèo ra.

Anh để Đường Hinh nằm trên sô-pha, vào phòng bếp rót cốc nước, rồi lại đỡ cô nhóc ngồi dậy, để cốc nước gần miệng cô, nói nhỏ: "Uống chút nước này."

Đường Hinh nhíu mày, miệng khẽ há ra, hàm răng cọ vào thành cốc bằng thuỷ tinh kêu lộc cộc, uống được mấy ngụm nhỏ, cô đẩy cốc nước ra, sốt ruột lẩm bẩm: "Không uống nữa… Khó uống chết đi được…"

Đường Vực khẽ cười, để lại cốc nước trên bàn trà, khi quay lại nhìn đã thấy quai váy bên phải trễ xuống khỏi vai cô, rũ xuống trên cánh tay cô, lộ ra một bên vai trắng nõn mượt mà, một bên ngực cũng theo đó mà hiện ra trước mắt anh.

Đường Vực nhìn lướt qua rồi vội vàng dời mắt, nhìn về phía khuôn mặt ửng đỏ của cô, đưa tay sửa lại quai váy cho cô.

Không hiểu sao anh đột nhiên thấy hơi khát.

Trầm mặc hai giây, anh dứt khoát luồn tay dưới đầu gối cô, bế cô lên đi về phía phòng ngủ.

Đi tới cửa, cô đột nhiên giãy ra muốn đi xuống, "Em muốn vào nhà vệ sinh…"

Đường Vực cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Muốn nôn à?"

"Không, em muốn đi vệ sinh…"

"Ừ."

Trong lúc cô vào nhà vệ sinh, Đường Vực kéo rèm cửa, mở điều hoà, nhìn lướt qua phòng cô, thấy hơi bừa bộn nhưng lại cảm giác vừa sạch sẽ vừa ấm áp, còn thoang thoảng mùi hương của cô, rất dễ chịu.

Tiếng mở cửa vang lên. Cô gái nhỏ loạng quạng bước ra, anh vội vàng chạy tới đỡ lấy cô.

Trong phòng ngủ chỉ có một cây đèn ánh sáng dìu dịu. Cô túm lấy cánh tay anh, ngẩng mặt nhìn anh, ánh mắt lấp lánh, nở nụ cười với anh: "Đường Vực, để em nói cho anh một bí mật."

Sắc mặt Đường Vực khẽ thay đổi, cúi đầu nhìn cô, giọng nói đột nhiên trầm xuống: "Em nói đi."

Anh thậm chí còn hơi hồi hộp mong chờ.

Hai lần trước cô uống say đều ngồi trên xe của anh, trên đường anh đưa cô về nhà, cô đều nói muốn tiết lộ cho anh một bí mật, khi đó anh không quá hứng thú hay tò mò với bí mật của cô gái nhỏ này, chỉ thờ ơ ừ một tiếng: "Em nói đi."

Đường Hinh không nói thẳng mà mỗi lần đều bảo anh: "Anh đoán đi, anh đoán được một nửa, em sẽ nói cho anh."

Đường Vực tựa vào lưng ghế, quay đầu nhìn cô, vừa ung dung vừa lạnh nhạt đáp: "Không đoán được."

Cô hừ một tiếng, quay lưng về phía anh nhìn ra ngoài cửa sổ: "Không đoán thì thôi, không nói cho anh biết."

Sau đó thì không có sau đó nữa.

Bây giờ, anh đột nhiên khát khao muốn biết bí mật mà cô muốn tiết lộ cho anh là gì.

Đường Hinh bước qua chân anh đi vào phòng, cả người hơi nghiêng ngả, ngã vào giường, kêu đau đầu. Đường Vực hơi ảo não, đặt cô nằm ngay ngắn trên giường, nhìn lướt qua đôi chân dài thon thả dưới làn váy xoã tung lộn xộn.

Anh liếm môi, kéo cái chăn mỏng, đắp cho cô.

Vừa nằm ra giường Đường Hinh đã díp mắt lại, hoàn toàn không nhớ mình vừa nói muốn tiết lộ cho Đường Vực một bí mật.

Đường Vực đứng ở bên mép giường, trơ mắt nhìn cô xoay người, ôm lấy chăn, nhắm mắt lại. Anh liếm môi, tay phải chống lên giường, khom lưng nhìn khuôn mặt cô chăm chú, tay khẽ lay cô, gọi: "Này chị đại, không phải em nói muốn tiết lộ bí mật cho tôi à?"

"……"

"Hả?" Anh không cam lòng nâng cằm cô, "Nói đi."

"Làm gì thế…" Cô hất tay anh ra, bực bội đạp chăn.

"……"

Lại còn cáu kỉnh nữa chứ.

Anh nhìn cô đã nhắm chặt hai mắt, mày hơi nhíu lại mà nở nụ cười bất lực.

Một lúc lâu sau, anh vẫn giữ nguyên tư thế kia, khẽ hỏi: "Để tôi đoán nhé, bí mật đó có phải là em thích tôi không?"

Không có tiếng trả lời.

Cô đã ngủ say, hơi thở rất sâu và đều đặn.

Đường Vực hít một hơi thật sâu, ngồi dậy, mặt nhăn nhó, đôi mày nhíu chặt.

Lại một lúc sau, anh tì vào mép giường, ngồi lên thảm, dựa lưng vào tủ đầu giường, duỗi một một chân, cánh tay đặt lên đầu gối, đầu hơi ngửa ra sau, nhìn lên trần nhà thất thần, dáng vẻ vừa lười nhác vừa thoải mái.

Thế nhưng trong lòng lại đang trào dâng cảm giác không cam lòng đến cồn cào ruột gan.

Anh rất muốn gọi cô dậy, muốn hỏi cô cho rõ ràng, cả hai lần trước và lần này, bí mật mà cô muốn nói cho anh rốt cuộc là cái gì.

Càng tiến sâu tìm hiểu cô, anh càng có cảm giác dường như mình đã để lỡ rất nhiều thứ.

Đường Vực nhẹ nhàng thở dài, nghiêng đầu nhìn về phía giường. Đường

Hinh đang cuộn tròn trong chiếc chăn màu vàng nhạt, ngủ rất ngoan ngoãn. Đột nhiên anh co chân xoay nửa vòng, quỳ bên mép giường, tay tì lên gối của cô, cúi người hôn lên môi cô.

Máu toàn thân như thể vọt lên não, cảm giác cồn cào ruột gan khi nãy đột nhiên biến thành xúc động khó nói thành lời.

Anh dịu dàng đè liếm môi cô, hai tay luồn vào tóc mai của cô, ngón tay chạm vào ấn đường giữa hai đầu mày, nhẹ nhàng vuốt ve, làm đôi mày đang nhíu lại giãn ra.

Ba giây sau.

Anh ngồi thẳng dậy, cụp mắt nhìn cô vẫn đang say ngủ, đột nhiên cảm thấy mình thật thất bại.

Chương 44: “Đường Vực, tối qua có phải anh nói mấy lời cợt nhả với tôi không?”

EDITOR: HANNAH

Tôi chờ Đường Vực tự mình thú nhận với tôi, giống như anh ấy chủ động thổ lộ với tôi vậy.”

_ “Nhật ký chị đại”_

Di chứng rõ rệt nhất của say rượu chính là đau đầu, cả người uể oải.

Ngày hôm sau, khi Đường Hinh tỉnh lại thì đầu óc cứ đờ đẫn mụ mị, đầu đau kinh khủng, hai mắt vẫn nhắm nghiền, tay quờ quạng dưới gối mãi mà vẫn không thấy điện thoại đâu, xoay người bò dậy mới tìm thấy điện thoại trên tủ đầu giường.

Cô vừa mở điện thoại ra nhìn giờ thì thấy đã 12 giờ rồi!

Cô lại lồm cồm bò trên giường, đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, cúi đầu nhìn xuống thì thấy trên người vẫn mặc nguyên bộ váy hôm qua, ngủ lăn lóc cả đêm làm cái váy nhăn nhúm lại.

Cốc cốc cốc…

Đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Đường Hinh ôm chặt lấy chăn quanh mình, tim giật thót lên tận cổ họng, suýt chút nữa kêu lên.

“Em dậy chưa?”

Giọng nói đàn ông trầm thấp quen thuộc vang lên.

Cả người Đường Hinh mềm nhũn ra, khi nãy cô còn tưởng trong nhà có trộm, Đường Vực định dọa cô sợ chết hay sao chứ? Cô bò ra khỏi giường, định ra mở cửa, đi được vài bước thì nhận ra mình vẫn đang mặc cái váy nhăn nhúm, thế là lại quay lại, mở cửa tủ quần áo.

Sợ cửa phòng sẽ đột ngột mở ra, cô nói vọng ra ngoài cửa: "Anh đừng có đi vào!"

Đường Vực mặc đồ ở nhà màu đen đứng bên ngoài, nhoẻn miệng cười nói: "Dậy rồi thì ra ăn cơm."

Tối qua thức rất khuya nhưng sáng nay 8 giờ anh đã dậy, đợi tới hơn bốn tiếng đồng hồ thấy cô vẫn đang ngủ, anh nghĩ cứ ngủ li bì như thế cũng không tốt nên mới tới gõ cửa đánh thức cô.

Biết chắc cô đã dậy rồi, Đường Vực quay lại phòng khách.

Đường Hinh lấy ra một chiếc váy từ trong tủ quần áo, thay đồ xong thì lấy điện thoại ra xem WeChat.

Vưu Tiểu Hoan: "Tối qua Đường Vực đưa cậu về nhà, tỉnh lại bình an thì nhớ báo tin cho mình."

Nữ đại gia: "……"

Rất nhanh, Vưu Hoan lập tức gọi tới, xả một tràng: "Nghĩa là sao? Anh ta 'thịt' cậu rồi à?"

Đường Hinh cạn lời, gắt: "Không!"

Rồi lại nói thêm: "Ngay cả cái váy mình mặc từ hôm qua tới giờ vẫn chưa thay đấy, vừa lòng chưa?"

Vưu Hoan: "Sao nghe giọng điệu của cậu có vẻ tiếc nuối thế nhỉ?"

"Tiếc nuối cái đầu cậu ý!" Đường Hinh cầm điện thoại đi vào nhà vệ sinh, nhìn vào gương, thấy trên mặt không còn lớp trang điểm, chắc hẳn đã được lau qua, cô đột nhiên mềm lòng, cúi đầu nói: "Giờ anh ta còn đang ở trong nhà mình, làm mình sợ muốn chết, vừa nãy còn tưởng trong nhà có trộm."

"Vẫn còn ở đó?"

"Ừ, mình đi tắm cái đã, người khó chịu chết đi được."

*****

Đường Vực đợi trong phòng ăn hơn ba mươi phút mới thấy Đường Hinh lừ đừ từ trong nhà tắm đi ra.

Tóc của cô nhóc còn hơi ướt, quần áo trên người đã thay, cả người trắng nõn sạch sẽ, hiển nhiên là vừa tắm xong.

Cô đứng trước bàn ăn, nhìn người đàn ông đang tựa vào lưng ghế, lại quét mắt nhìn mấy món ăn thanh đạm ngon miệng trên bàn. Về chuyện tối hôm qua, cô chỉ còn nhớ mang máng, hình như cô đã mắng anh gì đó, sau đó mấy người họ cùng nhau rời khỏi câu lạc bộ…

Cô nhớ là anh ôm cô đi xuống cầu thang, những chuyện sau đó thì rất mơ hồ, chỉ nhớ lác đác mấy câu hai người trò chuyện với nhau.

Chuyện anh đưa cô về nhà, cô cũng nhớ rất rõ.

Cô nhìn anh, nhíu mày hỏi: "Tối qua anh ngủ lại đây hả?"

Sắc mặt Đường Vực hơi cứng lại, sau đó thản nhiên nhìn cô, hỏi: "Em không nhớ à?"

Đường Hinh bước qua, ngồi xuống đối diện anh, cầm cốc nước uống một ngụm rồi nói: "Tôi biết anh đưa tôi về nhà nhưng sao đưa tôi về xong anh lại còn ở đây? Anh cũng nên về nhà đi chứ." Cô nhìn quần áo trên người Đường Vực, trừng mắt với anh, "Có phải anh đã về nhà rồi lại quay lại đây không? Có phải anh nhân lúc tôi say rượu mà nhìn trộm mật mã nhà tôi không?"

"Tôi không biết mật mã của em."

"……"

Đường Hinh nhìn anh nghi hoặc: "Thế anh cũng đã thay quần áo rồi, sau đó anh vào nhà tôi bằng cách nào?"

Đường Vực khẽ cười, ngồi thẳng dậy, duỗi tay ra, cầm lấy đũa đưa cho cô, nói: "Ăn cơm đã rồi nói, đói chưa?"

Đường Hinh đúng là có đói bụng. Tối qua cô chỉ uống rượu mà chẳng ăn được bao nhiêu, giờ dạ dày trống rỗng rất khó chịu.

Cô liếc mắt nhìn anh rồi cầm lấy đôi đũa, cúi đầu ăn cơm.

Đường Hinh vừa ăn vừa cố nhớ lại những chuyện xảy ra tối qua. Khi hai người dùng xong cơm trưa, Đường Vực thu dọn bát đĩa để vào máy rửa bát, xoay người thấy cô đang đứng ở cửa, vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh, hỏi: "Đường Vực, tối qua có phải anh nói mấy lời cợt nhả với tôi không?"

Đường Vực: "……"

Tối qua anh không ngừng nói mấy lời trêu chọc cô, còn lén ghi nhớ mật mã nhà cô, ngồi bên mép giường trông cô tới nửa đêm, quan trọng nhất là còn lén lút hôn cô.

Những việc làm này đều không giống với tác phong của anh từ trước tới nay.

Đường Vực đút tay vào túi quần, sắc mặt thờ ơ, cụp mắt nhìn cô, hơi nhếch miệng: "Tôi đã nói gì?"

Đường Hinh nhìn vẻ mặt thản nhiên của anh, đột nhiên cảm thấy không biết phải nói gì, cô sợ mình đã nhớ nhầm. Trong trí nhớ mơ hồ của cô, Đường Vực mặc áo sơ-mi trắng cùng quần âu đen, cởi hai nút cổ áo, nụ cười có ba phần lưu manh bảy phần nghiêm túc, anh nói… muốn để cô giúp anh… xoa một chút?

Liệu có thể không?

Cô bị những hình ảnh này doạ sợ, cảm thấy đó là do mình nằm mơ thôi.

Đường Hinh bình tĩnh đáp: "Không có gì, là tôi nhớ nhầm thôi."

Ánh mắt Đường Vực hơi sáng lên, anh cũng không giải thích gì, chỉ nhìn cô, trầm giọng hỏi: "Tối qua em nói muốn tiết lộ cho tôi một bí mật. Tôi nhớ em từng nhắc tới chuyện này hai lần." Anh dừng lại một chút rồi hỏi: "Là chuyện gì thế?"

Đường Hinh cũng bất ngờ, bí mật của cô ư…

Cô có rất nhiều bí mật.

Cô muốn nói cho anh biết rằng cô đã yêu anh từ cái nhìn đầu tiên, rằng cô đã thích anh từ lâu lắm rồi, rằng cô không hề muốn giúp anh theo đuổi Minh Chúc, rằng cô muốn anh làm bạn trai của cô…

Trước đây con người cô đầy những bí mật.

Giờ anh muốn biết cái nào?

Bất kể là bí mật nào, giờ đều không thích hợp để nói ra.

Đường Hinh chớp chớp mắt ra vẻ vô tội, nói: "Tôi có nói thế sao? Tôi không nhớ nữa."

"Em có nói."

"Tôi quên rồi."

Đường Vực nhìn cô chăm chú, trong lòng biết rõ cô không muốn nói với anh, có những chuyện anh đã để lỡ, anh cười tự giễu rồi nói: "Không nhớ thì thôi vậy."

Anh đi lướt qua cô, bước ra ngoài, bước chân cũng không vội vã. Anh ngồi xuống ghế sô-pha, cầm máy tính trên bàn trà để lên đùi, mở ra.

Đường Hinh quay đầu nhìn anh, cái tên này… Anh ta thản nhiên coi đây là nhà mình đấy à? Ngay cả máy tính cũng xách sang đây rồi! Cô hừ một tiếng đi tới. Bánh Bao Cuộn đột nhiên nhảy lên ghế sô-pha, chui vào ngồi trong lòng anh nhưng rất nhanh đã bị người ta lạnh lùng xách lên, ném lên sô-pha. Hôm nay anh đã ôm Bánh Bao Cuộn hai lần, giờ con mèo này chỉ muốn ăn vạ anh thôi.

Đường Hinh đứng trước mặt anh, nhíu mày nói: "Anh về nhà anh đi, ngồi ăn vạ ở nhà tôi làm gì?"

Đường Vực dựa lưng vào sô-pha, ngẩng đầu nhìn cô, điềm nhiên hỏi: "Tôi ngồi ở đây làm phiền đến em à?"

Cũng không hẳn…

Đường Hinh bế Bánh Bao Cuộn vẫn đang cố gắng nằm thu lu trong lồng ngực anh lên, xoa xoa lưng nó, mắt không thèm nhìn anh, nói thẳng thừng: "Quan hệ giữa hai chúng ta không thích hợp để ở chung một phòng." Cô dừng lại một chút, nhìn anh, nói: "Hơn nữa, lát nữa tôi còn phải ra ngoài."

Đêm nay cô đã có hẹn với Lục Chi Hành cùng mấy người Phùng Trình, hẹn nhau cùng đi ăn cơm xem phim. Đương nhiên, Đường Hinh sẽ không nói cho Đường Vực biết là cô định đi xem "Ánh sáng ngày mai".

Trên mặt Đường Vực không để lộ cảm xúc gì, anh cầm máy tính đứng lên, cũng không gập máy lại. Khi anh xoay người, ánh mắt Đường Hinh lơ đãng lướt qua màn hình máy tính, nhìn thấy một tệp file tên là "Ánh sáng ngày mai" nhưng cô nhìn không rõ, chắc là số liệu doanh thu các thứ.

Cô nhớ tới mấy bình luận ác ý trên mạng gần đây, cô nhìn anh, nói: "Mấy hôm trước đạo diễn Lục có nói là mấy người bạn của anh ta nhận xét phim rất hay."

Đường Vực cụp mắt nhìn cô: "Em đã xem chưa?"

Đường Hinh cười đáp: "Có, tối nay định đi xem đây."

Vào ngày đầu tiên phim công chiếu, Đường Vực đã muốn hẹn cô cùng đi xem nhưng khi đó quan hệ giữa hai người đang đóng băng, căn bản không có cách nào hoà hoãn được. Ánh mắt anh tối lại, trầm giọng nói: "Bộ phim của em, em thật sự không muốn để tôi tham gia sao?"

Đường Hinh ngạc nhiên, không ngờ anh lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, cô cúi đầu, nói: "Chuyện này do đạo diễn Lục quyết định. Tôi chỉ là một biên kịch nhỏ nhoi, chỉ cần phụ trách viết kịch bản cho tốt là được, còn việc hợp tác với ai, không phải tôi nói muốn hay không là được."

"Trước đây tôi đã không suy xét kỹ càng." Đường Vực tiến hai bước lại gần cô, trên người anh toát ra hơi thở mát lạnh sạch sẽ, giọng nói anh trầm trầm vang lên từ trên đầu cô, "Đây là bộ phim điện ảnh đầu tiên của em, tôi rất muốn tham gia, dù không thể làm nhà giám chế cũng có thể đóng vai trò khác. Đừng cắt đứt mọi quan hệ giữa tôi và bộ phim này, có được không?"

Trong lòng cô hơi chấn động, thế nên lúc trước anh ra sức vung tiền là vì mục đích này sao?

Đường Vực lại cho cô thêm thời gian để suy nghĩ, anh nói: "Tôi sẽ hẹn Lục Chi Hành bàn bạc sau."

Nói xong, anh cầm máy tính rời đi.

Đi tới cửa, anh quay đầu nhìn cô, trong mắt ánh lên ý cười, anh nói: "Tốt nhất em nên đổi lại mật mã khoá cửa đi, đừng dùng ngày sinh nhật làm mật mã nữa, không an toàn đâu."

Đường Hinh: "!!!"

Chẳng phải anh nói là anh không biết à?!

Đường Vực thản nhiên nói tiếp: "Mật mã khoá nhà tôi là ngày sinh nhật của em, thế nên chúng ta hoà nhau nhé? Chị đại à."

Đường Hinh: "……"

Ý của anh là anh đã biết mật mã nhà cô rồi, giờ anh cũng nói cho cô biết mật mã nhà anh, cô không bị thiệt thòi gì, phải không?

Đường Vực khẽ mỉm cười, mở cửa rời đi, để lại cô vẫn thẫn thờ đứng tại chỗ.

Anh bảo cô đừng dùng sinh nhật làm mật mã, thế sao anh còn dùng sinh nhật cô làm mật mã?

Năm giờ chiều, Đường Hinh đúng giờ ra khỏi cửa, khoảng trước 6 giờ sẽ tới nhà hàng đã hẹn. Cô đợi trong phòng bao mười phút thì thấy Lục Chi Hành mở cửa bước vào. Anh mặc quần jean cùng áo thun đơn giản, vừa đẹp trai lại có phần lãng tử chết đi được.

Anh kéo ghế, tư thế lười nhác ngồi xuống, cười cười với cô rồi nói: "Sao lần nào cô cũng tới sớm thế?"

Đường Hinh cười nói: "Tôi không quen để người khác chờ."

Lục Chi Hành nhìn cô, khẽ nhếch miệng, nói: "Thói quen rất tốt. Có điều phụ nữ để đàn ông chờ đợi là chuyện bình thường, phụ nữ đến sớm như cô thường không nhiều lắm." Anh lấy điện thoại ra nhìn giờ, nói: "Hội lão

Phùng chắc sẽ tới muộn, cô cứ gọi món trước đi."

Vừa nói xong thì WeChat báo có tin nhắn mới.

Phùng Trình: "Tôi với lão Viên có việc gấp, cậu với Đường Hinh ăn cơm xong thì đi xem phim đi."

Lục Chi Hành: "……"

Phùng Trình: "Cơ hội hiếm có, cố lên."

Lục Chi Hành thở dài, tặc lưỡi. Phùng Trình và lão Viên đang muốn tạo cơ hội cho anh với Đường Hinh hả? Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: "Sao thế?"

Lục Chi Hành để điện thoại sang một bên, nhìn thẳng vào cô, đáp: "Lão Phùng với lão Viên không tới được, chỉ có hai người chúng ta thôi, cô không ngại chứ?"

Đường Hinh ngạc nhiên hỏi: "Sao lại không tới được?"

Lục Chi Hành cũng không tiện nói thẳng ra là lão Phùng muốn tác hợp cho hai người họ, anh cúi đầu gãi trán, cười bất lực, nói: "Có lẽ do thấy tôi độc thân lâu rồi, bên cạnh lại có cô gái tốt nên muốn giúp tôi thoát ế."

Đường Hinh: "……"

Cô bỗng nhiên không biết phải nói gì, lão Phùng cũng thật là…

Lục Chi Hành nhìn cô, cười nói: "Cô cũng không cần để ý tới họ, đặc biệt là lão Phùng, cứ suốt ngày thích mai mối linh tinh."

Lục Chi Hành đã nói thế, Đường Hinh cũng không muốn tỏ ra nhỏ nhen, cô cũng cười đáp: "Không sao, hai người họ không tới thì thôi vậy, chúng ta ăn cơm đi. Vé xem phim cũng đừng để lãng phí, phim cần phải xem, đây là chuyện công việc."

Lục Chi Hành chỉ cười không nói gì.

Hai người ăn cơm xong thì rời khỏi nhà hàng. Đường Hinh ngẩng đầu nhìn Lục Chi Hành. Lục Chi Hành trước giờ vẫn thường lộ mặt ở các lễ trao giải và các buổi phỏng vấn, trước đây có mấy người lão Phùng cùng đi thì không sao, giờ chỉ có hai người họ, nếu cùng nhau đi trên đường sẽ dễ bị hiểu nhầm là quan hệ yêu đương phải không?

Lục Chi Hành cụp mắt nhìn cô, hiểu được lý do khiến cô do dự, anh nói: "Cô đi trước đi, tôi sẽ đi sau, dù sao nếu bị chụp ảnh cũng phiền lắm."

Đường Hinh khẽ thở phào, cười nói: "Phải đó, anh cũng có nhiều fan nữ nữa…" Chưa kể lúc trước hai người lên hot search những hai lần, ảnh của cô cũng bị đăng lên mạng, truyền đi truyền lại suốt mấy tháng, có không ít người ship hai người thành couple đâu.

Tránh được bao nhiêu phiền toái thì tốt hơn bấy nhiêu.

Hai người lần lượt tới rạp chiếu phim. Phòng chiếu mà hai người xem là phòng VIP. Phim "Ánh sáng ngày mai" đích thực không tệ, gần như không có "sạn". Đường Hinh xem phim xong chỉ muốn viết một bài bình luận tát thẳng vào mấy cái bình luận ác ý, dù cho không phải vì Đường Vực và Thời Quang thì Đường Hinh vẫn rất thích viết bình luận phim. Một bộ phim hay như vậy, không nên vì mấy bình luận ác ý trên mạng mà khiến khán giả để lỡ.

Phim chiếu xong, ánh đèn dần dần được bật lên.

Đường Hinh và Lục Chi Hành cũng không e dè, cùng bàn về cốt truyện của bộ phim.

Hai người là những người cuối cùng rời khỏi phòng chiếu, thong thả đi ra rạp chiếu phim, tới tầng hầm để xe. Lục Chi Hành cúi đầu nhìn cô, nói: "Chiều mai tôi sẽ tới Học viện Điện ảnh, tôi đã đánh tiếng trước với bên đó rồi."

Việc đạo diễn và đoàn làm phim tới Học viện Điện ảnh để tuyển diễn viên là chuyện hết sức bình thường, bên phía nhà trường cũng rất tích cực đề cử sinh viên, chủ yếu vì muốn hợp tác giữa hai bên.

Đường Hinh cười đáp: "Được."

Hai người chia tay ở tầng hầm để xe.

Khi Đường Hinh về đến nhà đã là 10 rưỡi. Đêm hôm trước cô vừa mới say rượu nên hôm nay còn hơi mệt, tắm rửa xong, cô đắp mặt nạ rồi đi ngủ luôn.

Ở nhà đối diện.

Đường Vực vừa mới lơ mơ ngủ, WeChat đã báo có tin nhắn mới.

Là Đường Đinh Đinh gửi tới một tấm hình, nhắn: "Anh, Thẩm Phỉ đi xem phim thì thấy cái này…"

Trong hình là Lục Chi Hành cùng Đường Hinh đang cúi đầu đi ra khỏi phòng chiếu ở rạp. Hai người dựa vào gần nhau, trên mặt đều nở nụ cười.

Đường Vực nhíu mày.

Hoá ra tối nay cô đi xem phim cùng với Lục Chi Hành sao?

Đường Đinh Đinh gửi cho anh một cái icon ôm ôm, nói: "Anh à, cố lên nhé."

Đường Vực nhìn tin nhắn mới rồi nhìn lại bức hình, trong ngực có cảm giác nghẹn lại, không biết xả đi đâu, tự dưng anh rất muốn mắng chửi ai đó. Không thèm để ý đến Đường Đinh Đinh, anh đứng dậy ra ban công hút thuốc.

Đường Vực hút xong một điếu, có lẽ do có ni-cô-tin kích thích, cả đêm anh không có cách nào ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau đến công ty, Cao Hằng vào phòng làm việc, vừa đi vừa báo cáo: "Sếp tổng, bên phía Chu Giai Lộ muốn chấm dứt hợp đồng đóng phim."

Đường Vực tựa vào lưng ghế, tay đang gõ chữ khựng lại, "Là bộ phim truyền hình khởi quay vào tháng tư sang năm phải không?"

Cao Hằng gật đầu đáp: "Vâng, đúng vậy."

Chu Giai Lộ mấy năm nay dần dần trở nên nổi tiếng. Khi ký hợp đồng đóng bộ phim truyền hình kia, cô ta còn chưa có tiếng tăm được như bây

giờ, còn muốn bám vào Thời Quang, vai diễn kia là vai nữ thứ trong một bộ phim truyền hình chế tác lớn, để công ty quản lý của cô ta đồng ý chấm dứt hợp đồng này, hẳn cô ta đã phải tốn không ít công sức.

"Vì sao đột nhiên muốn chấm dứt hợp đồng? Không muốn diễn vai nữ thứ hay sao?"

Sắc mặt Đường Vực lạnh nhạt, tựa vào lưng ghế.

Cao Hằng nhìn anh, đẩy gọng kính lên sống mũi, nói: "Chuyện này tôi đã tìm hiểu rõ rồi. Bên Lục Chi Hành có tìm tới Chu Giai Lộ, có vẻ muốn để cô ấy đóng vai nữ chính trong phim điện ảnh mới."

Đường Vực khẽ đảo mắt. "Dệt một giấc mộng cho anh" chưa quay đã hot, lại còn là vai nữ chính, Chu Giai Lộ muốn đóng phim đó cũng là chuyện bình thường, một bên là vai nữ thứ trong một bộ phim truyền hình, một bên là vai nữ chính nhất phiên trong một phim điện ảnh.

Nghĩ thế nào cũng thấy vai nữ chính trong phim điện ảnh có lợi hơn.

Đường Hinh và Lục Chi Hành muốn để Chu Giai Lộ đóng vai nữ chính sao.

Đường Vực cụp mắt, lại ngẩng lên nhìn màn hình máy tính, lạnh nhạt lên tiếng: "Cứ cho cô ta chấm dứt hợp đồng đi."

Chương 45: Tôi đổ vốn đầu tư cho cô ấy vào đoàn

EDITOR: HANNAH

Nếu ông trời đã muốn ban cho bạn thứ gì đó, bạn cố tránh cũng không được. Nếu ông trời đã không muốn ban cho bạn, dù bạn có cố gắng đoạt lấy cũng không cách nào đoạt được.

Nếu đã vậy, Đường Vực có phải là duyên số mà tôi không thể trốn tránh không? Liệu anh ấy có phải người mà ông trời đưa đến bên tôi không?

_ "Nhật ký chị đại"_

Công ty Thời Quang không làm phim chiếu mạng, phim bộ do công ty sản xuất đều chiếu trên đài truyền hình, hơn nữa chất lượng được đảm bảo, nghệ sĩ của công ty bên ngoài rất khó có được vai diễn trong đoàn. Chu Giai Lộ lúc trước được tuyển chọn qua quá trình thử vai, hơn nữa công ty quản lý của cô ta – Giai Nghệ Truyền thông và Thời Quang từng có hợp tác vài lần, thế nên cô ta ký được hợp đồng một phần cũng do Thời Quang nể mặt Giai Nghệ.

Khi người đại diện của Chu Giai Lộ nhận được điện thoại từ bên Thời Quang, thấy đối phương hào phóng nói chấp thuận chấm dứt hợp đồng thì sững người, không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi đến vậy.

Chu Giai Lộ lúc đó đang ở trong phòng trang điểm, thấy người đại diện đã kết thúc cuộc gọi liền hỏi: "Anh Thiên, bên Thời Quang đồng ý chấm dứt hợp đồng à?"

Lưu Thiên cười nói: "Đúng thế, chờ em hoàn thành hoạt động buổi sáng xong, chúng ta có thể tới đó ký thoả thuận chấm dứt hợp đồng."

Con người trước nay vẫn là sinh vật dễ dao động, đặc biệt là khi mọi chuyện diễn biến quá thuận lợi. Chu Giai Lộ đột nhiên lại do dự, cô nhìn hình phản chiếu của Lưu Thiên trong gương, nói: "Họ thực sự đồng ý chấm dứt hợp đồng à? Nhân vật trong bộ phim truyền hình đó em rất thích, anh cũng đã nói là vai đó sẽ nổi."

Lưu Thiên xua tay: "Dù cho có nổi thì cũng chỉ là vai nữ thứ, hơn nữa phim truyền hình sao có thể so với phim điện ảnh được! Bộ tiểu thuyết kia của Đường Tâm hot lắm đó! Lúc trước lên hot search bao nhiêu lần em không thấy à? Ngay cả Đường Vực cũng share bài quảng cáo cho cô ta, anh đoán Thời Quang sẽ đầu tư vào bộ phim này. Nói đi nói lại cũng là phim của Thời Quang còn gì nữa. Hơn nữa đây lại là vai nữ chính phim điện ảnh, phim của Lục Chi Hành dù có flop thì bét nhất doanh thu cũng phải 500 triệu. Em tính xem, cái nào tốt hơn hả?"

Chu Giai Lộ suy nghĩ một lúc, thấy cũng có lý.

Có điều cô ta vẫn hơi lấn cấn, lại nhíu mày hỏi: "Nhưng nếu như vậy Tổng giám đốc Đường sẽ có ấn tượng không tốt về em đúng không? Dù sao thì chủ động đề nghị chấm dứt hợp đồng cũng không tốt lắm, liệu anh ta có nghĩ em làm việc không giữ chữ tín không?"

Chu Giai Lộ có cảm tình với Đường Vực, người đàn ông như Đường Vực, dù là tiền tài hay ngoại hình đều cực kỳ xuất chúng, hơn nữa còn là CEO của công ty Điện ảnh Thời Quang, nguồn lực phim ảnh thuộc hàng top, nếu có thể trở thành bạn gái của anh ta, hay thậm chí chỉ cần làm tình nhân thôi, cô chắc chắn sẽ vút bay thành sao hạng A.

Lưu Thiên đáp: "Em đừng mơ tưởng tới Đường Vực nữa. Anh ta không phải loại người thích chơi bời, sẽ không tìm bạn gái trong ngành giải trí đâu."

Chu Giai Lộ đuổi nhân viên trang điểm ra ngoài, lúng liếng đôi mắt xinh đẹp, nói: "Mấy ngày trước em có nghe được tin, anh ta từng có bạn gái trong giới giải trí."

Nhưng chính xác là ai thì không đoán được.

Cô ta thầm nghĩ, trong giới này làm gì có người đàn ông nào không chơi bời, như Hoắc Thần Đông chẳng "chơi tới bến" đó sao, Đường Vực lại thân thiết với anh ta như anh em, vật họp theo loài cả thôi.

Lưu Thiên bật cười, nói: "Em muốn bám vào Đường Vực hả? Em cũng đã mấy lần tạo tin đồn với anh ta rồi, anh ta có thèm để ý tới em không? Anh thấy chẳng thà em thử đi tìm Hoắc Thần Đông đi." Nói xong anh chàng nhìn đồng hồ, "Được rồi, đi thôi không lại muộn."

Sau khi hoạt động buổi sáng kết thúc, Chu Giai Lộ cùng Lưu Thiên đi ký thoả thuận chấm dứt hợp đồng.

Tới giữa trưa, Đường Vực, Đường Đinh Đinh và Hoắc Thần Đông cùng tới một nhà hàng gần công ty ăn cơm trưa. Từ sau khi bị bại lộ thân phận, Đường Đinh Đinh cũng mặc kệ, đại tiểu thư thì sao nào, ngày nào cũng ngồi chết dí trong công ty làm mấy việc vặt vãnh, ăn không ngồi rồi, cứ rảnh ra lại tranh thủ tới tìm Đường Vực ăn chực bữa cơm.

Người trong công ty nói cô là một phiên bản khác của Đường Hinh cũng chẳng sai, nhưng so với Đường Hinh thì cô tự nhiên hơn nhiều, dù sao thì cô cũng là đại tiểu thư nhà họ Đường hàng thật giá thật, công ty cũng là của nhà cô đó.

Điện ảnh Thời Quang chuẩn bị mở rộng phát triển nghiệp vụ quản lý nghệ sĩ. Trước đây khi Đường Hải Minh còn giữ chức vị quản lý nghệ sĩ thì công ty đã có mảng này nhưng sau này Đường Vực kế nhiệm thì đã giải thể bộ phận này, lúc đó còn khiến cho nhiều cổ đông lão thành của công ty bất mãn. Mấy năm nay, nhiều người vẫn đề xuất thiết lập lại mảng quản lý nghệ sĩ, phát triển thành nghiệp vụ chủ chốt nhưng Đường Vực vẫn bác bỏ.

Lần này do chính Hoắc Thần Đông đề xuất, anh ta nói muốn phụ trách mảng này, nguồn phim của Thời Quang rất tốt, giờ có thể tự mình bồi dưỡng nghệ sĩ có năng lực tương xứng, giống như Hoa Thần tự mở phòng làm việc cho nghệ sĩ vậy. Hoắc Thần Đông nói, Thời Quang vẫn bị Hoa Thần áp đảo có lẽ chính là vì chưa phát triển mảng nghiệp vụ này.

Đường Đinh Đinh theo Đường Vực ngồi vào xe, nhẹ nhàng hỏi: "Anh, anh định đi Học viện Điện ảnh để tuyển người mới à?"

Đường Vực tựa vào lưng ghế, nghiêng đầu liếc nhìn cô, nói: "Bên đó đang có buổi thử vai, tuyển vai nữ thứ cho hạng mục phim truyền hình mới. Chiều nay không có việc gì gấp, anh định qua đó xem thử." Thực ra anh chỉ muốn đưa Đường Đinh Đinh qua đó xem thử thôi.

Dù sao cũng là em gái ruột, Đường Vực vẫn thương Đường Đinh Đinh, con bé đã tới công ty làm việc nhưng vẫn không có định hướng rõ ràng, bản thân không rõ mình muốn làm gì. Thế nên chỉ cần có thời gian, Đường Vực không ngại đích thân hướng dẫn em gái, để con bé đi theo mình học

tập thêm.

Đường Đinh Đinh à một tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Hoắc Thần Đông đang lái xe rời đi. Cô lại thấy bực mình, giọng điệu hiếm khi có phần chua ngoa: "Anh à, anh bảo anh Hoắc… Hoắc Thần Đông sẽ phụ trách mảng quản lý nghệ sĩ à? Thế chẳng phải là chiều theo bản tính trăng hoa của anh ta sao? Không khéo đến lúc đó ai cũng bị anh ta lôi lên giường."

Đường Vực nhíu mày, sắc mặt lạnh nhạt nhìn em gái: "Dù thế cũng không liên quan gì tới em."

Dù bản tính Hoắc Thần Đông rất thích chơi bời cũng không làm ra những chuyện như vậy, về cơ bản anh ta vẫn biết giữ đúng mực.

Đường Đinh Đinh cúi đầu không nói gì, mở điện thoại lướt WeChat.

Tối qua Đường Vực ngủ không ngon, giờ cả người dựa vào lưng ghế nhắm mắt tĩnh tâm, một tay giơ lên, xoa đầu Đường Đinh Đinh, an ủi cô nhóc này. Đường Đinh Đinh khựng lại, nhớ tới chuyện bức hình hôm qua, cô mở khung chat với Đường Hinh, gửi một tin nhắn.

Lúc ấy Đường Hinh mới vừa từ phòng làm việc đi ra, đoàn người đang chuẩn bị đi tới Học viện Điện ảnh.

Vừa mới xuống lầu, Lục Chi Hành đã nhận được điện thoại của Lưu Thiên, anh ta vòng vo khách khí trình bày rằng đã sắp xếp lại lịch trình nửa đầu năm sau của Chu Giai Lộ, vừa hay lịch trình đã trống, giờ anh ta muốn bàn bạc lại về vai nữ chính của phim.

Lục Chi Hành đang mở cửa xe, tay chợt khựng lại, nghi hoặc hỏi: "Lịch trình trống rồi ư? Không phải lúc trước anh bảo cô ấy có hợp đồng với Điện ảnh Thời Quang sao?"

Lưu Thiên hơi ngượng ngùng, cũng không tiện nói thẳng rằng bọn họ vừa mới ký thoả thuận chấm dứt hợp đồng, nói vậy lại cho thấy họ quá mức vồn vã, hơn nữa chấm dứt hợp đồng vô cớ cũng chẳng phải chuyện gì tốt, anh ta liền cười trừ, nói: "Đã dàn xếp ổn thoả rồi, điều chỉnh lịch trình xong xuôi rồi mới liên lạc với anh đó."

Lục Chi Hành lập tức hiểu ngay, anh ngồi vào ghế lái, thầm nghĩ cũng không nên chặt đứt đường lui của bản thân, chỉ cười nhạt rồi nói: "Để mấy

ngày nữa rồi bàn đi, đợt này tôi bận không dứt ra được."

Lưu Thiên khách khí đáp: "Thế cũng được, đợi khi nào đạo diễn Lục có thời gian rảnh thì chúng ta cùng ăn bữa cơm."

Cúp điện thoại xong, Phùng Trình ngồi phía sau liền hỏi: "Sao thế?"

Lục Chi Hành quẳng điện thoại vào hộp xe, thuận miệng giải thích: "Bên phía Chu Giai Lộ nói lịch trình trống rồi, muốn bàn chuyện hợp tác."

Đường Hinh ngồi bên ghế phụ lái, nghe thấy anh nói vậy thì quay đầu hỏi: "Thế chúng ta có đến Học viện Điện ảnh nữa không?"

"Có." Lục Chi Hành thuần thục đảo tay lái lái xe ra ngoài, điềm nhiên nhìn kính chiếu hậu, "Xem ra bên đó đã chấm dứt hợp đồng với Thời Quang mới khiến cho lịch trình có chỗ trống, tôi không thích kiểu làm việc này."

"Chúng ta cứ qua Học viện xem thế nào, nếu không tìm được người thích hợp thì tính sau."

Phùng Trình cười cười, nói với Đường Hinh: "Tên nhóc này trước giờ vẫn không thích mấy nghệ sĩ làm việc không giữ chữ tín, nếu chọn được người thích hợp hơn thì quên Chu Giai Lộ đi."

Đường Hinh nhìn Lục Chi Hành.

Lục Chi Hành không bình luận gì, chỉ cười cười, sau đó lại nhìn Đường Hinh, hỏi: "Cô cảm thấy Chu Giai Lộ thế nào?"

Đường Hinh ngồi nghiêm chỉnh, đáp: "Chúng ta vẫn nên đi xem có ai thích hợp hơn không."

Cô cũng không thích kiểu người không giữ chữ tín như thế này.

Hơn nữa cô thực sự không thích Chu Giai Lộ.

Xe vừa ra tới đường lớn, WeChat liền báo có tin nhắn mới.

Đường Đinh Đinh: "Chị Đường Tâm, Lục Chi Hành đang theo đuổi chị à?"

Đường Hinh: "……"

Cô vội vàng trả lời: “Ai nói với em là anh ta đang theo đuổi chị?”

Đường Đinh Đinh: “Chị nói cho em biết đi, có phải thế không?”

Đường Hinh vốn định nói không phải, nhưng nghĩ lại cô vẫn thắc mắc sao tự dưng Đường Đinh Đinh lại hỏi mình như vậy. Chắc chắn là có gì đó bất thường, cô nhếch miệng cười, bình tĩnh trả lời: “Em đoán xem!”

Đường Đinh Đinh: “……”

Cô suýt chút nữa không kìm được mà gửi cho Đường Hinh bức hình mà Thẩm Phỉ đã chụp nhưng cuối cùng vẫn nén lại.

Lại nhắn tin: “Chị Đường Tâm, anh trai em đang theo đuổi chị đó, em ủng hộ anh ấy. Anh ấy đã dọn đến ở đối diện nhà chị rồi, chắc chắn anh ấy rất thích chị nên mới làm thế. Anh trai em cũng không phải kiểu người trăng hoa, lại còn đẹp trai, nhà em cũng nhiều tiền nữa!”

Đường Hinh: “……”

Nhà có tiền thì ghê gớm quá cơ!

Cô dứt khoát gửi cho dê con béo mấy cái bao lì xì, nói: “Nhóc con đừng hỏi chuyện người lớn. Ngoan nha.”

Đường Đinh Đinh vừa nhanh tay hốt bao lì xì, vừa gân cổ cãi: “Em không phải trẻ con, hai tháng nữa em tròn 23 tuổi rồi.”

Đường Hinh lại gửi một icon xoa đầu, không để ý tới cô nhóc nữa.

Cao Hằng đang ngồi ở ghế phụ lại nhỏ giọng nhận điện thoại.

Vừa tới Học viện Điện ảnh, Đường Vực xuống xe, Cao Hằng lập tức lại gần báo cáo: “Bên Chu Giai Lộ đã ký thoả thuận chấm dứt hợp đồng xong rồi.”

Đường Vực nhìn anh ta, hỏi: “Đã liên lạc với Lục Chi Hành chưa?”

Lúc trước anh đã nói muốn bàn bạc lại với Lục Chi Hành.

Cao Hằng cúi đầu đáp: "Đạo diễn Lục Chi Hành nói mấy ngày gần đây không sắp xếp được thời gian, có vẻ như đang tuyển chọn diễn viên."

Lúc này nắng khá gắt, Đường Đinh Đinh mở ô che nắng đi tới, rất ngoan ngoãn che cho anh trai. Đường Vực thản nhiên đẩy dù về lại phía em gái, đút tay vào túi quần đi trước, người phụ trách tiến đến đón bọn họ: "Tổng giám đốc Đường."

Đường Vực gật đầu, trên mặt không thể hiện cảm xúc gì, người kia lại nói: "Buổi thử vai bắt đầu lúc 2 giờ chiều, cũng sắp bắt đầu rồi, mời ngài vào trong ngồi trước."

Anh ừ một tiếng đáp lại.

Hoắc Thần Đông đi tới, nhìn Đường Đinh Đinh, hỏi: "Đinh Đinh, muốn cùng anh đi xem loanh quanh không?"

Đường Đinh Đinh cười tủm tỉm nhìn anh ta, nói: "Đi giúp anh nhìn xem có ai xinh đẹp à? Không thèm!"

Hoắc Thần Đông thở dài, thực ra anh ta không phải là không hiểu tâm ý của Đường Đinh Đinh, thế nhưng mấy tháng trước cô nhóc còn í ới gọi anh là "Hoắc ca ca, Hoắc ca ca", hai tháng nay đột nhiên lại quay ngoắt đi, anh ta nhíu mày nhìn cô, hỏi: "Con nhóc này sao dạo này cứ như ăn phải thuốc nổ thế?"

Cô hừ một tiếng, không thèm nói gì, chạy theo Đường Vực.

Đường Vực liếc nhìn Hoắc Thần Đông sắc mặt tối sầm, đột nhiên cảm thấy Đường Đinh Đinh và Đường Hinh tính tình khá giống nhau nhưng vẫn không ngang ngạnh như Đường Hinh, dù sao thì cô nhóc kia còn dám tự xưng là chị đại cơ mà. Anh cụp mắt nhìn Đường Đinh Đinh, lại nghĩ có lẽ dạo này em gái mình thân thiết với Đường Hinh nên bị ảnh hưởng rồi.

Anh hơi nheo mắt, nói: "Nếu em thấy buồn chán thì cứ tự mình đi dạo đi."

Đường Đinh Đinh bĩu môi: "Em đi theo anh thôi."

Đường Vực không nói gì nữa, xoay người đi theo người phụ trách lên lầu.

*****

Nửa giờ sau, Đường Hinh cùng mấy người Lục Chi Hành cũng tới nơi.

Người phụ trách cũng nghênh đón bọn họ từ xa. Đường Hinh mở ô ra che nắng, vừa quạt tay vừa nói: "Nóng quá."

Phùng Trình cũng than: "Nhiệt độ hôm nay rất cao, chúng ta mau đi vào trong đi, ngồi điều hoà mát hơn."

Người phụ trách liền dẫn đường, nói: "Đúng lúc hôm nay cũng có vài đoàn làm phim tới đây tuyển người. Bên Thời Quang còn tổ chức một buổi thử vai, có cả nghệ sĩ cùng đến."

Thời Quang?

Đường Hinh ngước lên theo phản xạ, nhìn về phía toà nhà bên trong.

Lục Chi Hành chú ý tới ánh mắt của cô, quay đầu nhìn cô một cái rồi lại quay đi nói chuyện với lão Phùng.

Trong Học viện Điện ảnh này trai xinh gái đẹp chạy lông nhông khắp nẻo. Đường Hinh vẫn dán mắt vào mấy người sinh viên đang đi lại trong trường, thử tìm kiếm xem có thấy nữ sinh nào hợp ý không. Nữ chính Khương Ý của "Dệt một giấc mộng cho anh" tính tình không thể quá trẻ con.

Bọn họ tới vào thời điểm này không thuận lợi lắm, bây giờ đã gần nghỉ hè, có nhiều sinh viên đã đi đóng phim hoặc đóng quảng cáo. May mà đạo diễn và đoàn làm phim đã có lời từ trước nên Hội sinh viên vẫn có những bạn ở lại trường để tham gia thử vai.

Lục Chi Hành biết hôm nay có mấy đoàn làm phim cùng tới đây tuyển người nên đã cố ý chọn ngày hôm nay để đến xem.

Vóc dáng anh cao lớn, bước chân dài, anh đi trước, bỏ xa Đường Hinh còn đang ngắm người qua lại, đi chậm rì rì ở phía sau.

Phùng Trình tranh thủ hạ giọng hỏi Lục Chi Hành: "Tình hình tối qua ăn cơm xem phim thế nào? Ổn chứ hả?"

Lục Chi Hành đeo kính râm, hai tay đút túi quần, cả người toát ra phong thái ung dung biếng nhác, anh ta nhìn về phía trước, bật cười nói: "Mới gọi ông là Phùng mama thôi mà ông đã nghiện làm ông mai rồi à?"

Phùng Trình cằn nhằn: "Đường Hinh tốt mà! Tôi đã dò hỏi rồi, cô ấy còn độc thân, xinh đẹp, cậu cũng độc thân, trai tài gái sắc, quá hợp luôn còn gì."

Đi tới sảnh toà nhà, cuối cùng cũng râm mát hơn.

Lục Chi Hành thản nhiên đẩy gọng kính râm lên, để lộ ra đôi mắt thâm trầm, quay đầu lại nhìn Đường Hinh đang chậm rãi đi tới, khẽ cười nói: "Độc thân không có nghĩa là không có ai thích, mà cô ấy có lẽ cũng chẳng thích tôi."

"Cậu có chỗ nào để chê đâu."

"Vấn đề không phải là tốt hay không tốt." Lục Chi Hành nhìn Đường Hinh đang tới gần, "Được rồi, đừng nói nữa, để con gái người ta nghe được thì không hay."

Phùng Trình lắc đầu, nhìn lão Viên.

Lão Viên cười, nói: "Tôi cảm thấy thằng cha này chỉ muốn làm bạn với cái máy quay cả đời thôi."

Phùng Trình: "Máy quay lạnh lắm, không làm ấm giường được đâu."

Lục Chi Hành: "Cút."

Đường Hinh tới trước mặt bọn họ, cười hỏi: "Mấy người đang nói chuyện gì thế?"

Lục Chi Hành đem kính râm gài vào cổ áo, vừa cười vừa xoay người đi lên tầng, nói: "Không có việc gì, đi thôi."

Giờ này những sinh viên chưa được nghỉ đều đang phải lên lớp, buổi thử vai của mấy đoàn làm phim được sắp xếp ở mấy toà nhà phía trước. Lục Chi Hành định đi loanh quanh một vòng, đợi lát nữa khi các đoàn làm phim khác thử vai xong sẽ lại qua bên đó nhìn xem.

Cả đoàn đi được một lúc, tới khi mặt trời bắt đầu ngả về tây rồi mới xuống lầu.

Phùng Trình nói: "Nếu không tìm được ai thích hợp thì chọn Chu Giai Lộ cũng được."

Đường Hinh vẫn chưa hết hy vọng, trong đầu vẫn đang điểm lại mấy diễn viên đóng vai chính vai phụ trong mấy phim truyền hình và điện ảnh mà cô đã xem gần đây. Đột nhiên bước chân Lục Chi Hành khựng lại, anh hơi nheo mắt nhìn về phía trước, thấy một cô gái mặc quần jean áo thun trắng rộng thùng thình đang nhẹ nhàng đi xuống cầu thang. Dáng người cao gầy nhỏ nhắn, mái tóc dài uốn nhẹ buông trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, thần thái vừa trong sáng, thuần khiết.

Cô gái bước xuống bậc thang cuối cùng rồi xoay người đi về phía chỗ để xe. Lục Chi Hành vội vàng nói: "Tôi ra đằng này một lúc."

Sau đó anh nhanh chóng đuổi theo.

Hình tượng của Chu Giai Lộ đúng là không tệ, nếu không thì mấy năm nay cô ta đã chẳng nổi tiếng nhanh đến thế, nhưng nếu để đóng vai nữ chính cho "Dệt một giấc mộng cho anh", Lục Chi Hành vẫn cảm thấy trên người cô ấy thiếu chút phong thái.

Chính là nét thuần khiết cùng sự nồng nhiệt, lạc quan. Những điểm này Chu Giai Lộ đều không có, có thể trước khi ra mắt thì vẫn có nhưng do ở trong giới giải trí đã lâu, bị những dục vọng và lợi ích làm hoen mờ sơ tâm, càng ngày càng bị mài mòn đi.

Lục Chi Hành dáng cao bước dài, rất nhanh đã đuổi kịp cô gái kia.

"Bạn gì đó ơi, đợi một chút."

Lục Chi Hành cất tiếng gọi.

Cô gái nhỏ phía trước hình như không nghe thấy gì, bước chân vẫn nhẹ nhàng lướt đi.

Lục Chi Hành đành phải vượt lên, dứt khoát nắm lấy cổ tay cô nhóc, hơi rối rắm gọi: "Bạn à."

Cô gái nhỏ bị anh nắm tay sửng sốt, chậm rãi quay đầu nhìn anh, sau đó đôi mắt mở lớn. Một đôi mắt trong veo, thuần khiết. Cô sững người vài giây rồi nhìn anh hỏi: "A? Đạo diễn Lục, anh gọi tôi à?"

Lục Chi Hành vẫn không buông tay cô ra, nhướng mày hỏi: "May quá, còn nhận ra tôi."

Đường Đinh Đinh nghĩ thầm: "Đương nhiên là tôi nhận ra anh rồi. Vừa mới tối qua Thẩm Phỉ còn gửi cho tôi bức hình chụp anh với chị Đường Tâm đấy." Cô tủm tỉm cười nhìn anh, nói: "Đương nhiên tôi nhận ra rồi, anh là đạo diễn Lục danh tiếng lẫy lừng mà, sao tôi lại không biết anh được."

Lục Chi Hành cảm thấy có gì đó không đúng, sinh viên Học viện Điện ảnh khi gặp anh sẽ không có phản ứng này, anh vừa định hỏi chuyện thì Đường Hinh lúc này đã đuổi theo tới đây liền kinh ngạc kêu lên: "Dê con béo, sao em lại ở đây?"

Đường Đinh Đinh: "……"

Lục Chi Hành nhìn Đường Đinh Đinh, lặp lại: "Dê con béo?"

Tên kiểu gì thế?

Có mấy người đang đứng bên vườn hoa cạnh toà nhà giảng đường phía trước. Toà nhà giảng đường rất cao, chắn ánh sáng của mặt trời đang ngả về tây. Đường Đinh Đinh nhíu mày cãi lại: "Tên tôi không phải là Dê con béo, tên tôi là Đường Đinh Đinh. Anh đừng nghe chị ấy nói bậy."

Đường Hinh vui vẻ, bật cười haha, lại hỏi: "Sao em lại ở đây thế?"

Đường Đinh Đinh thì thầm: "Em tới cùng anh trai em."

Đường Hinh ngạc nhiên nghĩ thầm: "Đường Vực cũng ở đây sao?"

Lục Chi Hành nghe họ nói chuyện thấy có gì đó không ổn. Phùng Trình nhìn anh ta, hiểu ra ý anh rồi hỏi: "Cậu cảm thấy cô bé này có thể à?"

"Ông thấy sao?"

Lục Chi Hành vừa im lặng nhìn Đường Đinh Đinh chăm chú vừa suy tính trong đầu. Họ Đường? Quen biết Đường Hinh, lại còn tới đây cùng anh trai?

Đường Hinh nghe được những lời này, đột nhiên hiểu ra, vừa chỉ tay về phía Đường Đinh vừa thốt lên với vẻ không thể tin được: "Anh nhắm cô bé này hả?"

Lục Chi Hành đút tay vào túi quần, cười khẽ, lại hỏi: "Cô thấy sao?"

Đường Hinh nhìn về phía Đường Đinh Đinh. Đường Đinh Đinh vẫn chưa hiểu ra chuyện gì, nhìn Đường Hinh hỏi: "Sao thế chị?"

Đường Đinh Đinh và Đường Vực là anh em ruột, Đường Vực rất đẹp trai phong độ, Đường Đinh Đinh đương nhiên ngoại hình cũng không tệ. Cô nhóc rất xinh đẹp, thậm chí so với nhiều nữ minh tinh trong giới giải trí còn đẹp hơn. Cô nhóc… ngoại trừ những lúc ngốc nghếch ra thì phong thái cũng có phần giống với Đường Vực, ít nói ít cười, những lúc yên lặng trầm tĩnh, rất có phong thái của mỹ nhân băng thanh ngọc khiết.

Trước giờ Đường Hinh chưa từng so sánh Đường Đinh Đinh với hình tượng của nữ chính Khương Ý nên không có cảm giác gì, giờ nghe Lục Chi Hành nói vậy, cô cẩn thận đánh giá lại Đường Đinh Đinh, đột nhiên cảm thấy, trừ Lục Chử Ninh của mấy năm trước, không có ai phù hợp với hình tượng của Khương Ý hơn Đường Đinh Đinh.

Đường Hinh cắn môi rồi thở dài, nói: "Cô ấy không phải là diễn viên, cũng không phải là sinh viên của Học viện Điện ảnh. Cô ấy là em gái của Đường Vực."

Phùng Trình kinh ngạc thốt lên: "Là em gái của Tổng giám đốc Đường?"

Lục Chi Hành cũng đã đoán được từ trước, anh nhún vai bất đắc dĩ, nhìn Đường Đinh Đinh, nói: "Xin lỗi, khi nãy tôi tưởng cô là sinh viên của Học viện Điện ảnh."

Đường Đinh Đinh vẫn đang lơ ngơ chưa hiểu đầu cua tai nheo, ngơ ngác nhìn Đường Hinh, hỏi: "Mọi người tới đây tuyển chọn diễn viên à?"

Đường Hinh gật đầu, nói: "Đúng vậy, đạo diễn Lục nhìn trúng em rồi đó."

Đường Đinh Đinh: "……"

Đường Đinh Đinh nhìn Lục Chi Hành, thầm nghĩ: "Bảo sao khi nãy anh ta tự dưng tóm lấy cô."

Cô cũng quen biết mấy vị đại tiểu thư tiến vào ngành giải trí, dựa vào tiền tài thế lực của gia đình mà hô mưa gọi gió trong giới giải trí. Bọn họ còn nói cô có nguồn lực trong nhà tốt như thế mà không vào ngành giải trí thì đúng là đáng tiếc.

Đường Hinh giơ tay, ôm vai Đường Đinh Đinh, thở dài, nói: "Thực ra, chị cũng nhìn trúng em đó." Cô dừng lại một chút rồi lại cười: "Nhưng mà chắc em sẽ không vào giới giải trí đâu. Đường Vực chắc cũng sẽ không đồng ý."

Đường Đinh Đinh hơi sửng sốt, hạ giọng hỏi: "Thực ra anh trai em không phản đối em làm gì cả, chỉ cần đừng làm gì quá kỳ dị là được, còn lại em muốn làm gì thì làm cái đó."

Chỉ là cô không muốn trở thành nghệ sĩ, cũng không muốn bị cuốn vào giới giải trí này.

Đường Hinh lập tức mềm lòng, nhìn Đường Đinh Đinh hỏi: "Thế em có hứng thú không?"

Đường Đinh Đinh không muốn trực tiếp từ chối chị dâu tương lai, cô nói nhỏ: "Em không biết đóng phim."

"Không sao cả, vấn đề kỹ thuật diễn xuất…" Lục Chi Hành tay đút túi quần, dáng vẻ lười nhác bật cười, "Chỉ cần được chỉ dạy là ổn, hơn nữa…"

Anh còn chưa nói hết thì bỗng nhiên đã bị một giọng nói lạnh băng từ phía sau ngắt lời:

"Anh muốn chỉ dạy ai?"

Lục Chi Hành: "……"

Đường Hinh, Đường Đinh Đinh cùng những người còn lại: "……"

Mấy người đồng loạt quay đầu lại. Đường Vực đứng sau lưng bọn họ, trên người vẫn mặc áo sơ-mi trắng, quần âu đen, dáng vẻ cao ngạo, sắc mặt không đổi nhìn Lục Chi Hành, lạnh nhạt lên tiếng: "Đạo diễn Lục định chỉ dạy người ta như thế nào?"

Giờ anh còn định chỉ dạy cho cả biên kịch cơ à?

Lục Chi Hành lấy lại tinh thần, nhếch miệng cười, đáp: "Tổng giám đốc Đường hiểu nhầm rồi. Tôi đang nói tới kỹ thuật diễn xuất."

Đường Vực bước tới, cúi đầu nhìn Đường Hinh, giọng điệu dịu đi vài phần: "Thế nghĩa là sao?"

Đường Hinh nhìn anh, lại liếc mắt nhìn trợ lý Cao đang đứng sau lưng anh, thành thật đáp: "Chúng tôi tới đây để tuyển chọn nữ chính, giờ cảm thấy…" Cô nhìn Đường Đinh Đinh còn đang lơ ngơ, nói: "Đinh Đinh rất hợp với hình tượng nữ chính."

Đến lượt Đường Vực sửng sốt, liếc nhìn Đường Đinh Đinh rồi lại nhìn Lục Chi Hành: "Không phải các người định chọn Chu Giai Lộ à?"

"Lúc trước đúng là chúng tôi định tìm Chu Giai Lộ, nhưng bên cô ấy nói lịch trình của cô ấy đã kín rồi. Tới trưa nay họ lại liên lạc với tôi nói là đã sắp xếp được lịch trình, tôi đoán bên đó đã chấm dứt hợp đồng với Thời Quang." Lục Chi Hành cười ý nhị, lại nói: "Đến cả hợp đồng cũng hào phóng thôi là thôi, Tổng giám đốc Đường có nhã ý muốn tặng người cho chúng tôi phải không?"

Đường Hinh đột nhiên nhìn về phía Đường Vực.

Đường Vực đối diện với ánh mắt của cô, cười như có như không, đáp: "Có thể nói như vậy."

Lục Chi Hành nhướng mày. Hết vung tiền lại tới tặng người.

Anh nhìn lướt qua Đường Hinh đứng một bên im lặng không lên tiếng, nhìn chung cũng hiểu tại sao sự tình lại thành ra thế này.

Lục Chi Hành thành thật nói: "Nhưng hình tượng của Chu Giai Lộ vẫn còn thiếu đi đâu gì đó. Nếu có thể tìm được ai đó thích hợp hơn thì không nhất thiết phải chọn cô ấy nữa."

Cao Hằng đứng sau nghe thấy vậy, thầm lặng mặc niệm cho Chu Giai Lộ.

Cô ta vừa ký thoả thuận chấm dứt hợp đồng xong, giờ Lục Chi Hành lại nói không nhất thiết sẽ chọn cô ta, xem chừng cái lọ cái chai đều chẳng vớ được cái nào.

Đường Vực nhíu mày, nhìn Đường Đinh Đinh, nghĩ thế nào cũng không tưởng tượng được họ lại nhìn trúng em gái mình. Đường Đinh Đinh bị anh nhìn đến sởn gai ốc, khẽ hỏi: "Anh, anh sẽ không dâng em lên cho họ chứ?"

Vì để theo đuổi chị dâu mà làm mấy việc kiểu như bán rẻ em gái đó…

Sắc mặt Đường Vực trầm xuống, lạnh lùng lườm em gái.

Đường Đinh Đinh cúi đầu, lẩm bẩm: "Em chưa nói gì mà."

Đúng lúc này, Hoắc Thần Đông từ toà nhà bên cạnh đi tới, thấy cả đám người họ đang đứng đó, anh ta huýt sao, hỏi: "Sao mọi người đều ở đây thế? Tiểu Đường Tâm cũng tới tuyển người à?"

Đường Hinh nhìn anh ta, gật đầu, đáp: "Vâng."

Một đám người từ chỗ bãi đỗ xe đi tới, bốn phía đều có người đang tò mò nhìn về phía họ.

Đường Vực nhìn Lục Chi Hành, hỏi: "Cùng nhau ăn bữa cơm đi?"

Lục Chi Hành biết anh ta muốn bàn chuyện hợp tác, nhìn lướt qua mọi người đứng xung quanh, cười đáp: "Đã gặp nhau ở đây rồi, vậy cùng dùng bữa đi." Anh lại nhìn Đường Đinh Đinh, khó khăn lắm mới tìm được người thích hợp với hình tượng nhân vật như vậy, anh vẫn chưa muốn từ bỏ ý định, "Còn chuyện về cô Đường thì sao?"

Đường Vực đút tay vào túi quần, thản nhiên liếc nhìn Đường Hinh, chị đại này lại làm ra vẻ chuyện chẳng liên quan gì đến mình, "Ngoại trừ những chuyện không lành mạnh, tôi sẽ không can thiệp vào bất cứ quyết định hay sở thích nào của con bé."

Anh dừng lại một chút, ung dung nhoẻn miệng cười, nói tiếp: "Nhưng nếu

con bé đồng ý, tôi sẽ đổ vốn đầu tư cho con bé vào đoàn."

Đường Hinh: "……"

Đầu tư cái con mẹ nó, quả nhiên vẫn vung tiền!

Đường Đinh Đinh: "……"

Tủi thân quá đi, quả nhiên vẫn muốn bán rẻ em gái nè.

Chương 46: Còn cười được à

Editor: Hannah

Tôi cảm thấy cả đời này tôi cũng trốn không nổi Đường Vực. Nhưng tôi theo đuổi anh ấy vất vả như thế rồi, giờ cũng phải để anh ấy chịu khổ một chút mới được.

_ "Nhật ký chị đại" _

Trên đời còn có chuyện tốt rơi xuống đầu như thế sao?

Phùng Trình và lão Viên đồng loạt ngẩng đầu hỏi trời xanh, cảm giác như tự dưng có tiền cùng miếng bánh kẹp thịt từ trên trời rơi xuống vậy. Bọn họ cùng nhìn Lục Chi Hành, cảm thấy nếu lần này anh còn từ chối nữa thì đúng là thằng ngu rồi. Chỉ cần anh gật đầu một cái thôi là vừa có tiền vừa có nữ chính.

Lục Chi Hành suy nghĩ một chút rồi theo phản xạ nhìn về phía Đường Hinh. Đến giờ phút này anh hoàn toàn có thể khẳng định Đường Vực vung tiền tặng người đầu chỉ vì biên kịch nhà anh thôi, nếu không thì lấy đâu ra cơ hội trời cho thế này.

Anh chỉ muốn biết Đường Hinh nghĩ thế nào.

Lúc này trong lòng Đường Hinh đang rất rối loạn. Cô không biết phải trả lời như thế nào, không biết mình muốn nói gì. Tiền đầu tư nhất định phải có, nữ chính cũng không dễ tìm, tất cả những điều này đều liên quan đến cả đoàn làm phim, cô không có cách nào thẳng thừng cự tuyệt, làm như vậy là không công bằng với Lục Chi Hành và đoàn làm phim.

Hơn nữa, Đường Đinh Đinh thực sự rất hợp với nhân vật Khương Ý.

Không có so sánh sẽ không có tổn thương, nếu đem Chu Giai Lộ so với Đường Đinh Đinh, trong nháy mắt sẽ thấy mờ nhạt ảm đạm.

Trong lúc cô còn đang rối bời, Đường Đinh Đinh vốn còn đang lơ lửng trên chín tầng mây đã kịp lấy lại tinh thần, giận dữ nói: "Em còn chưa

đồng ý mà! Sao mấy người đã bàn đi tận đâu thế!"

Ah đúng nha, Dê con béo còn chưa chắc đã nhận lời đâu...

Tâm trạng Đường Hinh đang rất phức tạp, vừa tiếc nuối lại vừa thở phào nhẹ nhõm. Cô thúc khuỷu tay về phía Đường Đinh Đinh, cười nói: "Thực sự không thích à?"

Đường Đinh Đinh tủi thân nhìn ông anh trai vừa bán đứt cô em gái ruột, Đường Vực nhìn con bé, nhoẻn miệng cười rất kịch: "Tôi nói là nếu con bé đồng ý, tôi sẽ đầu tư vào phim."

Có hai điều kiện...

Thứ nhất: Đường Đinh Đinh đồng ý.

Thứ hai: Chỉ cần Đường Đinh Đinh đồng ý, sẽ đổ vốn đầu tư vào phim.

Tóm lại, nếu muốn Đường Đinh Đinh đóng vai nữ chính thì nhất định phải cho cô nhóc mang theo vốn đầu tư.

Một mũi tên trúng hai con chim.

Quan trọng nhất là anh đã cho Đường Hinh một "lối thoát" vô cùng rộng rãi thoải mái, hợp tình hợp lý.

Lục Chi Hành liếc nhìn Đường Đinh Đinh, đột nhiên thấy buồn cười. Anh nhoẻn miệng cười, nói: "Chúng ta cứ đi ăn cơm trước đã. Còn về chuyện này, cô Đường có thể suy nghĩ cẩn thận lại xem sao, trong bộ phim này, ngoại trừ một cảnh hôn ra thì không có cảnh nào vượt quá giới hạn."

Đường Đinh Đinh đã đọc nguyên tác, đương nhiên biết sẽ có cảnh hôn nhưng đó không phải điều khiến cô bận tâm. Cô căn bản chưa từng muốn đi đóng phim.

Lúc này, Hoắc Thần Đông tới sau cuối cùng cũng hiểu ra, anh ta nhíu mày nhìn Đường Đinh Đinh, hỏi: "Em muốn đi đóng phim hả?"

Đường Đinh Đinh lườm anh ta, thủng thẳng: "Chưa biết." Nghĩ thêm một lúc, cô lại nói thêm: "Có đóng hay không cũng là chuyện của tôi, anh cuống quít thế làm gì?"

Sắc mặt Hoắc Thần Đông thay đổi, nhất thời không biết phải đáp lại thế nào.

Đường Vực điềm nhiên liếc nhìn anh ta rồi quay lại nhìn Cao Hằng, nói: "Gọi điện cho nhà hàng đặt chỗ đi."

"Vâng, thưa Tổng giám đốc."

Cao Hằng lập tức lấy điện thoại ra, một phút sau đã đặt chỗ xong xuôi.

Trước đó Đường Hinh ngồi xe Lục Chi Hành tới đây, sau khi Đường Đinh Đinh biết được, nhất quyết đòi lôi kéo cô sang ngồi sau xe Đường Vực: "Chị em mình ngồi chung đi, có thể nói chuyện được."

Đường Hinh cười tủm tỉm từ chối: "Nói chuyện qua WeChat cũng được mà."

Đường Đinh Đinh: "....."

Cô nhóc im lặng hai giây rồi hừ một tiếng: "Chị còn muốn em đóng vai nữ chính cho chị không, sao chẳng biết lấy lòng em gì cả."

Đường Hinh: "....."

Đúng lúc này, Đường Vực xoa đầu Đường Đinh Đinh, nhìn Đường Hinh rồi nói: "Thôi để tuỳ cô ấy đi, em đi với anh."

Đường Đinh Đinh biết là anh trai có chuyện muốn nói với mình, dạ một tiếng, vẫy tay chào Đường Hinh rồi chạy theo anh trai.

Sau khi Đường Hinh lên xe, Lục Chi Hành, Phùng Trình cùng lão Viên đều không hẹn mà đồng loạt nhìn cô, tựa như chỉ cần cô nói một lời. Đường Hinh bất giác cảm thấy áp lực như núi đè, cô đột nhiên hiểu được vì sao Đường Vực không để cho cô ngồi xe của anh.

Cô cười gượng gạo, nói: "Mọi người nhìn tôi như vậy làm gì? Giờ chuyện cũng đâu phải do tôi quyết định đâu, Đinh Đinh còn chưa đồng ý nha."

Phùng Trình xem như đã hiểu tường tận gốc rễ của vấn đề, đàn ông 40 tuổi đối với những chuyện kiểu này tương đối hiếu kỳ, anh ta không kìm được

hỏi: "Tổng giám đốc Đường muốn theo đuổi cô hả?"

Đúng là hôm đó Đường Vực nói là anh muốn theo đuổi cô.

Đường Hinh ngượng ngùng gật đầu: "Vâng."

Lục Chi Hành lười nhác nghiêng người, tay để trên tay lái, mắt nhìn cô, nhoẻn miệng cười nói: "Ý của cô là, chỉ cần Đường Đinh Đinh đồng ý, cô sẽ không phản đối phải không?"

Đường Hinh nhận ra lần này Lục Chi Hành thực sự mềm lòng rồi. Đối với kiểu đạo diễn tự cho mình thanh cao như anh ta, tiền chỉ là cặn bã, hiệu quả cho phim mới là thứ quan trọng nhất. Đường Đinh Đinh thực sự rất hợp với hình tượng nhân vật Khương Ý.

Nếu bây giờ cô nói không, trong lòng Lục Chi Hành chắc chắn sẽ tiếc nuối.

Không thể phủ nhận, Đường Vực đã cho cô một "lối thoát" cực tốt.

Đường Hinh gật đầu mỉm cười, đáp: "Chỉ cần Đinh Đinh đồng ý, tôi không có vấn đề gì, dù sao tôi cũng rất thích con bé."

Nếu không tính quan hệ giữa cô và Đường Vực, cô đúng là rất thích Đường Đinh Đinh.

Lục Chi Hành nhịp nhịp ngón tay trên tay lái, xoay người lái xe rời đi, cười nói: "Được rồi, vậy để xem cô ấy có đồng ý hay không."

Phía bên kia, sau khi Đường Vực và Đường Đinh Đinh vào xe, Đường Đinh Đinh vội vàng hỏi trước: "Anh, anh thực sự muốn để em mang vốn đầu tư vào đoàn à?"

Đường Vực cúi đầu nhìn em gái, cười cười, nói: "Anh đã nói rồi, quan trọng nhất là em tình nguyện tham gia. Nếu em không thích thì thôi, gạt chuyện này đi, anh đã bao giờ ép em làm gì chưa?"

Trừ chuyện với Hoắc Thần Đông, trước giờ Đường Vực thực sự chưa từng ép uổng Đường Đinh Đinh. Về cơ bản, cô cần gì có nấy, ngay cả tiền tiêu vặt cũng chưa bao giờ hạn chế.

Đường Đinh Đinh luống cuống nhìn anh, hỏi: "Nếu em vẫn không nhận lời, có phải anh sẽ không theo đuổi được chị Đường Tâm không?"

Đường Vực: "....."

Anh chậm rãi ngả người ra sau ghế, lạnh lùng nhìn em gái.

Đường Đinh Đinh vội vàng sửa sai: "Ý em là sẽ không theo đuổi được dễ dàng..."

Trước đây, Đường Vực chưa bao giờ tâm sự chuyện tình cảm của mình với Đường Đinh Đinh, phần vì anh vẫn nghĩ em gái mình còn nhỏ, phần vì nói với cô cũng chẳng có tác dụng gì, thà rằng cứ để con bé lơ ngơ trong thế giới của riêng mình đi.

"Đúng thế."

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi thẫn thờ.

Đường Đinh Đinh cắn môi, lại tò mò hỏi: "Anh, anh thực sự thích chị Đường Tâm à?"

Đường Vực không quay đầu lại, giọng nói trầm trầm: "Ừ, không thì sao tự dưng lại theo đuổi?"

Nói cũng đúng.

Nếu anh trai đã thích ai, nhất định sẽ theo đuổi người đó.

Đường Đinh Đinh bỗng nhiên cảm thấy áp lực nặng trĩu hai vai, ép cô tới mức không thở nổi. Cô suy nghĩ thật lâu rồi nói nhỏ: "Vâng được rồi, em sẽ suy nghĩ thật cẩn thận."

Đường Vực bật cười, xoa đầu em gái, nói: "Không có gánh nặng hay áp lực gì đâu, dù không có em, anh vẫn sẽ theo đuổi được cô ấy, hiểu không?"

Đường Đinh Đinh nhẹ nhõm hơn một chút, ngoan ngoãn gật đầu, đáp: "Vâng."

Tối hôm đó không khí bữa cơm diễn ra rất hoà thuận, lúc mọi người đứng

lên chuẩn bị rời khỏi phòng bao, Đường Vực tự nhiên nhìn Đường Hinh, nói: "Em không lái xe thì ngồi xe tôi cùng về đi."

Phùng Trình nhìn hai người họ, trong đầu thầm nghĩ: "Về cùng nhau?"

Đường Vực chắc chắn là cố ý!

Đường Hinh vừa cười vừa nghiến răng nghiến lợi giải thích: "Nhà của tổng giám đốc Đường ở bên cạnh nhà tôi."

"À à à, hoá ra là thế." Phùng Trình hiểu ra, nghĩ tới chuyện lúc trước mình cố gắng mai mối cho Đường Hinh với Lục Chi Hành, trong lòng không khỏi tiếc cho Lục Chi Hành, "Cũng đúng thôi, tiện đường mà, cũng đúng lúc nữa."

Lục Chi Hành ung dung tay đút túi quần, đi sau cùng, trong lòng cũng chẳng xao động là mấy. Mấy năm nay công việc của anh bình ổn hơn nhiều, cũng độc thân mấy năm rồi, nếu Đường Hinh không để mắt tới ai, anh cũng bằng lòng thử tiến tới nhưng giờ rõ ràng cô ấy và Đường Vực vẫn còn vấn vương lưu luyến, anh không thể làm chuyện chen chân vào giữa như vậy được.

Mọi người đi tới cửa, Đường Đinh Đinh được tài xế của nhà họ Đường đón đi trước.

Xe của Đường Vực và Hoắc Thần Đông đỗ cạnh nhau, Đường Hinh đi theo họ tới chỗ đỗ xe. Hoắc Thần Đông cuối cùng cũng có cơ hội hỏi Đường Vực, anh ta không tin được hỏi: "Cậu thực sự định để cho Đinh Đinh mang vốn vào đoàn đóng phim à? Cô nhóc đó đâu có hợp với ngành này. Con bé cũng không thích giới giải trí."

Đường Vực mở cửa xe, nghiêng đầu nhìn bạn mình, nhếch miệng cười nhạt, đáp: "Chuyện do con bé tự quyết định, tôi tuyệt đối không ép con bé."

Hoắc Thần Đông nhíu mày, nói: "Nhưng con bé không thích hợp..."

"Thích hợp hay không cũng do con bé quyết định." Nụ cười của Đường Vực nhạt dần, "Con bé không thích giới giải trí, nguyên nhân chính là vì cậu."

"....."

Hoắc Th`ần Đông nghẹn lời, không nói được gì thêm.

Đường Vực nói xong những lời này, cũng không nhìn anh ta, mở cửa xe, cụp mắt thấy Đường Hinh đang ngây người.

Đường Hinh chớp mắt, khom lưng ng`ồi vào ghế phụ lái.

Đường Vực lên xe, xe rời đi được vài phút, Đường Hinh không nén được, quay lại nhìn anh, hỏi: "Dê con béo không thích giới giải trí vì sếp Hoắc thật à?"

"Cũng có thể coi là như vậy." Đây chỉ là cảm giác và suy đoán của Đường Vực, "Con bé dõi theo Hoắc Th`ần Đông, nhìn thấy bao sự hỗn loạn cùng quy tắc ng`ầm của giới này, hơn nữa mắt nhìn người của con bé không tốt, lại đem lòng thích cậu ta, đương nhiên sẽ không có thiện cảm với giới giải trí này."

Đường Hình nhìn góc nghiêng lạnh lùng của gương mặt anh, quay đ`ầu cười nói: "Mắt nhìn người của Dê con béo đúng là không tốt lắm."

Các phương diện khác của Hoắc Th`ần Đông không có vấn đ`ề gì, chỉ là quá trăng hoa, cô thực sự cảm thấy mắt nhìn người của Đường Đinh Đinh không tốt, sao lại đi thích anh ta cơ chứ.

Đường Vực không bình luận gì mà chỉ ừ một tiếng, "Cho nên cứ để cho con bé ra ngoài nhìn xã hội xung quanh nhi`ều một chút, đối với nó cũng là chuyện tốt."

Đường Hinh quay đ`ầu nhìn anh, đột nhiên nói: "Anh là một người anh tốt."

Đi tới ngã tư đèn đỏ, xe dừng trước vạch kẻ đường, tay trái Đường Vực thả lỏng trên tay lái, đèn nê-ông chiếu vào mặt hai người. Anh nghiêng đ`ầu nhìn cô, thản nhiên đáp: "Tôi còn là một người bạn trai tốt nữa."

Đường Hinh không kịp phòng bị, bị những lời này của anh làm tim đập chân run, ngơ ngác nhìn anh. Vài giây sau, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, l`ầm b`ầm: "Đ`ôkhông biết xấu hổ."

Anh không để ý chỉ cười cười, không cãi lại.

Về đến khu nhà, hai người xuống xe, Đường Hinh nhìn đồng hồ, đã sắp tới 9 giờ, cô đi thật nhanh, Đường Vực ấn thang máy, cúi xuống nhìn cô, hỏi: "Em vội vàng gì thế?"

Cửa thang máy mở ra, Đường Hinh nhanh chóng đi vào, ấn nút tầng 15, nói: "Sáng nay lúc đi tôi không để nhiều thức ăn cho mèo, giờ sợ Bánh Bao Cuộn đói bụng sẽ làm loạn."

Bánh Bao Cuộn rất dễ nuôi cũng rất ngoan ngoãn nghe lời, khuyết điểm duy nhất là không chịu được đói, một khi đói lên sẽ cào đồ, may là ghế sô-pha của nhà cô làm bằng vải, dù có cào cũng không tệ lắm nhưng những thứ đồ khác thì không chắc.

Đường Vực nhíu mày, buông một câu: "Nuôi mèo phiền toái thế."

Đường Hinh đột nhiên thấy khó chịu, Bánh Bao Cuộn là do cô lúc trước mặt dày xin anh cho nhận nuôi, giờ vẫn là con mèo không rõ lai lịch. Sắc mặt cô hơi thay đổi, lúc đi ra khỏi thang máy, Đường Vực dường như cũng phát hiện ra, anh đi theo cô về đến cửa.

Cô quay đầu lườm anh: "Anh đi theo tôi làm gì? Anh về nhà anh đi."

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, cười: "Đi theo em xem đồ đạc có bị phá hỏng không."

"Có hỏng cũng là hỏng đồ nhà tôi." Cô cúi đầu nhập mật mã, còn cố ý dùng tay che màn hình, không để cho anh nhìn.

"Tôi càng muốn nhìn xem."

"....."

Cửa mở ra, cô quay đầu liếc nhìn anh, nói: "Mười phút, mười phút sau anh phải về nhà, tôi không có thời gian đón tiếp anh đâu."

Nói xong cô cũng không thèm nhìn anh, chân hất giày, thay đôi dép lê.

Đường Vực đi theo phía sau cô, tìm thấy trong tủ giày một đôi dép lê của nam.

Bánh Bao Cuộn quả nhiên đang làm loạn, mấy quyển sách và tạp chí vốn được để gọn gàng trên bàn nước giờ đã bị hất hết xuống đất, mấy quyển tạp chí còn bất hạnh trở thành bàn cào cho mèo, trùng hợp lại chính là quyển tạp chí kinh tế tài chính mà đợt trước Đường Vực chụp hình lên bìa.

Trên ảnh chụp người đàn ông mặc âu phục màu đen, khuôn mặt anh tuấn, kiêu ngạo, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn vào ống kính.

Lúc này bức hình đã bị Bánh Bao Cuộn cào không còn ra hình dạng gì.

Đường Hinh vừa định bế Bánh Bao Cuộn lên đã bị Đường Vực chặn lại. Anh cúi người, một bàn tay to giơ ra, tóm lấy Bánh Bao Cuộn xách lên. Bánh Bao Cuộn bị tóm từ sau lưng, bốn chân ra sức khua khoắng nhưng không bắt được gì.

Đường Vực nhìn Đường Hinh.

Đường Hinh vội đi lấy thức ăn cho mèo, thức ăn đổ ra xong, Đường Vực mới quẳng Bánh Bao Cuộn xuống. Bánh Bao Cuộn chạy như bay, vùi mặt vào trong chén thức ăn.

Đường Hinh ngồi xổm bên cạnh nhìn nó một lúc, thì thầm: "Ông lõi con này, sao mà càng ngày càng ăn khoẻ thế..."

Cô ngồi xổm đến tê cả chân, lúc đứng dậy cả người lảo đảo, vai bị người nào đó đỡ lấy, đầu tựa vào bờ vai rộng lớn của anh, tim cô đập rộn, vừa quay đầu lại đã thấy một tay Đường Vực đang cầm quyển tạp chí kia, anh cụp mắt cười như có như không, hỏi cô: "Em mua à?"

Ảnh chụp anh đã bị Bánh Bao Cuộn cào hỏng rồi, nhăn nhó dúm dó cả lại.

Đường Hinh nhìn thoáng qua, ung dung lấy lại tạp chí từ trong tay anh, thủng thẳng đáp: "Là em họ tôi mua, hai ngày trước tôi còn lấy để lót nồi mỳ, dùng rất hợp."

Đường vực: "....."

Anh nhìn cô bất đắc dĩ, vừa định ngồi xuống sô-pha thì Đường Hinh đã tóm lấy tay anh, đẩy anh ra cửa: "Tôi muốn đi tắm, hết mười phút rồi, anh về nhà đi."

Cả người anh vẫn vững vàng không lay chuyển.

Đường Hinh lại nhìn anh chằm chằm, rõ ràng có ý muốn đuổi anh.

Đường Vực nheo mắt, đầu hàng, anh mỉm cười, nói: "Được rồi, tôi về trước đây. Em tiễn tôi về không?"

Đường Hinh nhíu mày sau đó đi ra cửa, Đường Vực tay đút túi quần, thong dong bước theo sau. Tới cửa, Đường Hinh mở cửa, quay đầu nhìn anh, vừa mỉm cười vừa nói: "Mời rời bước."

Má lúm đồng tiền kia lại hiện ra trước mắt anh.

Đường Vực đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Đường Hinh cảm thấy có một số chuyện nên nói cho rõ ràng, không nên để cho anh đắc ý quá. Cô vẫn mỉm cười, nói: "Đường Vực, tôi phải nói trước, nếu Đinh Đinh đồng ý đóng vai nữ chính cho tôi, anh để cho cô bé mang vốn đầu tư vào đoàn tôi không có ý kiến gì. Dù sao cô bé cũng là một đại tiểu thư, gia thế bối cảnh rành rành ra đó, nếu một phân tiền cũng không đầu tư sẽ không thể có tiếng nói. Chỉ cần cô bé mang theo vốn đầu tư vào đoàn thì dù cho có là người mới toanh, trong đoàn cũng không ai dám ức hiếp cô bé. Có điều, những chuyện này đều do tôi nghĩ cho Đinh Đinh, hoàn toàn không liên quan gì tới anh."

Tuy biết rằng những lời cô nói đều có lý nhưng trong lòng Đường Vực vẫn có phần không cam lòng.

Anh nheo mắt, nhìn má lúm đồng tiền vô tâm vô phế của cô, đột nhiên giơ tay, nắm lấy cằm nhỏ của cô. Khuôn mặt cô rất nhỏ, ngón tay anh lại thon dài, ngón tay cái của anh vừa đúng ấn vào má lúm đồng tiền của cô.

Đường Hinh bị bất ngờ không kịp phòng bị, thoái lui một bước, chân đập vào ngạch cửa, cả người lảo đảo suýt nữa ngã ra ngoài. Tay kia của Đường Vực nhanh chóng ôm lấy eo cô, kéo cô lại, đầu của Đường Hinh đập vào lồng ngực anh, nửa lưng tựa vào khung cửa. Đầu cô lại đập trúng khuy áo sơ-mi của anh, hơi đau đau.

Tim cô đập loạn, cô ngẩng đầu nhìn anh, đập vào mắt là đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của anh. Bốn mắt nhìn nhau, cả người cô như bị hút vào trong đôi mắt anh, không khí xung quanh như đông lại.

Đường Hinh cụp mắt, ánh mắt lưu luyến trên đôi môi anh.

Hai người dựa vào nhau rất gần, hơi thở hoà vào nhau, anh đỡ lấy cằm cô, chỉ cần cúi đầu là có thể hôn cô.

Đầu óc Đường Hinh hỗn loạn, thế nhưng ngay lúc này, cô lại nhớ tới câu nói của Đường Đinh Đinh "Thích chị bảy phần sẽ muốn hôn chị". Đường Vực đang theo đuổi cô, cô biết nhưng giờ chắc hẳn anh chưa xúc động tới mức muốn hôn cô đâu nhỉ?

Cô nhớ lại sau khi bị anh từ chối, cô nhất thời xúc động cưỡng hôn anh ngay trong văn phòng.

Nụ hôn đó...

Hoàn toàn là do cô đơn phương nhất thời xúc động.

Cô hết gặm lại cắn lại liếm môi anh nhưng anh từ đầu tới cuối chỉ thờ ơ, đôi môi mím chặt cũng không hề đáp lại cô.

Cô cứ nhớ về nụ hôn đó là lại cảm thấy đau lòng. Đột nhiên cô thấy rất tò mò, khi Đường Vực chủ động hôn mình sẽ có cảm giác gì.

Giây tiếp theo, trên má bỗng có cảm giác tê rần.

Cô lập tức tỉnh táo lại, cau mày, mở to đôi mắt vô tội nhìn anh.

Đường Vực nhìn cô nhíu mày rồi thong thả nới lỏng tay, khi anh lên tiếng mới phát hiện ra giọng mình có hơi khàn khàn: "Còn cười được à?"

Đường Hinh: "....."

Cô hoàn toàn tỉnh táo, đạp cho Đường Vực một phát thật mạnh rồi đẩy anh ra ngoài: "Cút!"

Chương 47: Tiểu Đinh Đinh , em đi đâu thế

Editor: Hannah

Dê con béo cứ nhắc đi nhắc lại là nhà mấy người có tiền. Có tiền thì ghê gớm quá ha!

Nhưng tôi lại chẳng muốn cưới đại gia đâu.

_ "Nhật ký chị đại" _

Chuyện tìm nữ chính xem như ổn thoả, giờ chỉ cần chờ câu trả lời của Đường Đinh Đinh, nếu cô ấy đồng ý thì mọi người đều vui mừng, nếu từ chối thì cũng chỉ có thể đi tìm người khác. Lục Chi Hành cũng đang dò hỏi lịch trình của những diễn viên hợp với vai nam chính và những nhân vật khác.

Đường Hinh từng có ý hỏi Đường Đinh Đinh xem cô nhóc định suy nghĩ trong bao lâu.

Đường Đinh Đinh trả lời: "Có kỳ hạn sao?"

Đường Hinh đang dùng WeChat trên máy tính, nhân lúc nghỉ trưa nhanh chóng trả lời: "Đương nhiên là càng sớm càng tốt. Phải ký được hợp đồng mới chờ làm thịt Dê con béo được chứ."

Đường Đinh Đinh: " ....."

Một lúc sau, Đường Đinh Đinh uể oải trả lời: "Em không biết nữa."

Đường Hinh nhớ lại những gì Đường Vực đã nói, tự nhiên thấy thương cho cô bé này. Cô gửi một icon xoa đầu, lạch cạch gõ chữ: "Em cứ suy nghĩ thật kỹ xem. Thực ra trong giới có rất nhiều nghệ sĩ ưu tú, ví dụ như chị rất thích Quý Đông Dương, Chu Nghi Ninh, còn có những người như Nguy Thành và Lục Chử Ninh, đều là những diễn viên chuyên nghiệp, kỹ thuật diễn xuất rất tốt. Đúng là trong giới giải trí có nhiều người bị gièm pha không ra gì nhưng cũng có nhiều đôi vợ chồng ân ái. Họ biết rõ bản thân mình muốn gì, thế nên em đừng vì một người mà mang định kiến với cả

giới giải trí. Mỗi người đều lựa chọn cho mình một cách sống riêng, quan điểm và cách nhìn nhận hợp nhau thì sẽ ở gần nhau, không hợp thì chẳng chung đụng, không thể ép buộc. Em vừa xinh đẹp, trong nhà lại có tiền, sao phải sợ?"

Dê con béo còn có một ông anh trai rất tốt nữa.

Đường Đinh Đinh đọc hết tin nhắn dài mà Đường Hinh gửi, sững người một lúc lâu.

Cô biết điều Đường Hinh nói đều đúng, trên đời chuyện gì cũng có hai mặt, trong giới giải trí cũng có nhiều đôi vợ chồng ân ái, cô không nên vì Hoắc Thần Đông mà cho rằng không khí trong giới giải trí đều vẩn đục.

Có đôi khi cô cũng giận bản thân mình đã không đủ quyết tâm, sao vẫn cố chấp thích anh ta.

Đường Đinh Đinh ngoại trừ anh trai ruột là Đường Vực, còn có mấy người anh họ và một người chị họ, nhưng chị họ cô vào quân đội, tính cách khá phóng khoáng. Còn bạn bè cô đa phần đều giống như Thẩm Phỉ, là những đại tiểu thư tầm tuổi, chủ đề nói chuyện thường xuyên nhất là quần áo, túi xách, tiệc tùng cùng mấy tin đồn nhảm, thế nên có rất ít người khuyên bảo cô như Đường Hinh, có rất ít người nói với cô những lời như thế này.

Đường Hinh và Vưu Hoan khác với những người bạn khác của cô. Vưu Hoan nói chuyện cực kỳ thẳng thắn, bảo cô rằng Hoắc Thần Đông là tên đàn ông khốn kiếp, quá lăng nhăng, không xứng với cô.

Đường Đinh nằm úp sấp trên bàn thở dài, tâm tình bỗng dưng buồn bực, đột nhiên nhớ lại lúc trước, mỗi lần Đường Hinh "làm thịt" cô, cả người thật sảng ngoài, tinh thần phơi phới.

Đường Đinh Đinh: "Bao giờ chị rảnh, chúng mình qua cửa hàng chị Hoan chơi đi!"

Đường Hinh: "....."

Cô mất công nói cả một tràng như thế mà con nhóc lại trả lời cô thế này à?

Cô ủ rũ trả lời: "Gần đây chị bận muốn chết, không có thời gian qua đó đâu."

Đường Đinh Đinh cũng ủ rũ: "Vâng..."

Một lát sau, Đường Đinh Đinh lại nhắn: "Nếu nhà em đã có tiền như thế, sao chị vẫn không chịu làm bạn gái anh trai em? Anh ấy tốt thế mà."

Đường Hinh gửi icon mỉm cười, kết thúc cuộc nói chuyện phiếm.

*****

Chu Giai Lộ và Lưu Thiên đợi suốt mấy ngày cũng không thấy có tin tức hay cuộc gọi từ Lục Chi Hành, hai người dần dần mất kiên nhẫn, đặc biệt là Chu Giai Lộ, cô ta hơi hoảng hốt hỏi: "Anh Thiên, sao còn chưa có tin gì từ đạo diễn Lục? Hay là anh ta tìm người khác rồi?"

Lưu Thiên cũng hơi lo sợ, anh ta nhìn Chu Giai Lộ, nói: "Em đừng lo, để anh gọi điện hỏi qua một chút."

Chu Giai Lộ rất sợ sẽ để vuột mất vai nữ chính này, vội vàng thúc giục: "Thế anh mau đi hỏi đi, em sợ anh ta thực sự đi tìm người khác rồi."

"Được rồi, được rồi."

Lưu Thiên vội vàng gọi điện cho Lục Chi Hành.

Lục Chi Hành nhận được điện thoại của anh ta cũng không quá bất ngờ. Đúng lúc bọn họ đang bàn về kịch bản, anh cầm lấy điện thoại trên bàn đang báo rung, "Là người đại diện của Chu Giai Lộ." Anh theo phản xạ nhìn về phía Đường Hinh.

Đường Hinh mím môi: "Đinh Đinh còn đang cân nhắc, hãy cho con bé thêm thời gian."

Cô cũng không dám chắc.

Lục Chi Hành nhận điện thoại, cầm lấy từ trên bàn một viên kẹo bạc hà, bỏ vào miệng, đứng lên đi đến bên cửa sổ, xoay xoay cái cổ cứng ngắc. Lưu Thiên vẫn khách khí mời anh ăn cơm. Lục Chi Hành nhai kẹo bạc hà, cả miệng thơm mát, đầu óc tỉnh táo hơn, anh cười cười, đáp: "Thú thật với

anh, lúc trước bên anh nói lịch trình đã kín nên tôi đã tới Học viện Điện ảnh, ở bên đó chọn được người khác r`ồi. L`ần này chắc chúng ta không có cơ hội hợp tác r`ồi."

Tim Lưu Thiên giật thon thót: "Hả? Không phải anh đã nói hình tượng của Giai Lộ nhà chúng tôi rất thích hợp với vai diễn à?"

Lục Chi Hành: "Đúng ra rất thích hợp, nhưng có người còn thích hợp hơn."

Lưu Thiên: "....."

Đường Hinh cùng mấy người Phùng Trình không ngờ Lục Chi Hành lại quẳng luôn cái "lốp dự phòng" Chu Giai Lộ.

Anh vừa cúp điện thoại, Đường Hinh giả vờ thở dài, hỏi: "Đạo diễn Lục, nếu Dê con béo không đ`ồng ý, anh định để tôi làm nữ chính luôn hả?"

Lục Chi Hành tựa vào cửa sổ, cười nói: "Cô hét cát-xê cao quá, không mời nổi."

Đường Hinh gõ gõ đ`ầu bút lên mặt bàn, hơi sốt ruột. Lục Chi Hành ng`ồi lại vào ghế, an ủi mọi người: "Nếu không ổn, nếu Dê con..." Anh thở dài, gãi gãi trán bật cười, "Cái biệt danh này gọi thuận miệng ghê ha, ý tôi là nếu Đường Đinh Đinh thực sự không muốn đóng, vậy chúng ta lại tuyển người khác."

Anh nói xong, nhìn Đường Hinh, hỏi: "Cô ấy sợ không diễn được hay là không muốn diễn?"

Cái này...

Đường Hinh không thể nói Đường Đinh Đinh có thành kiến với giới giải trí được.

Cô phì cười, đáp: "Cả hai."

Lục Chi Hành khoanh tay, biếng nhác tựa vào lưng ghế, hai mắt nheo lại, im lặng không nói gì, r`ồi lại nhìn Đường Hinh, nói: "Cô có thể hẹn cô ấy tới đây không? Tôi muốn thử cùng nói chuyện với cô ấy xem sao, xem thử có thể thuyết phục được cô ấy hay không."

Đường Hinh hơi ngạc nhiên, sau đó cô cười rộ lên: "Đương nhiên là được."

"Được rồi, mọi người cứ tiếp tục đi." Lục Chi Hành đứng lên, cầm điện thoại đi ra ngoài.

Mấy người vừa rời đi, Phùng Trình đã lắc đầu, ca cẩm: "Thôi rồi, thằng nhãi Lục Chi Hành này lại định chơi chiến thuật với người ta rồi."

Lão Viên cười nói: "Chắc không đâu. Lần này là thiên kim đại tiểu thư của công ty Điện ảnh Thời Quang đấy, chứ không phải cụ già nông dân đâu, sao mà giở chiêu cũ được?"

Phùng Trình cũng cười nói: "Anh nói cũng đúng."

Đường Hinh bỗng nhiên nhớ ra lúc trước cô có xem được một đoạn video, Lục Chi Hành cùng hai biên kịch cộng sự là Phùng Trình và Mặc Lý cùng nhau nhận phỏng vấn. Phùng Trình bóc "phốt" Lục Chi Hành, vì để thuyết phục một ông cụ giúp anh đóng một vai khá quan trọng trong phim, mỗi ngày anh đều ngồi xổm trước cửa nhà ông cụ, giúp ông cụ châm thuốc. Ông cụ đã nói mình sẽ không đóng phim đâu nhưng Lục Chi Hành nói việc này rất đơn giản, để anh làm mẫu cho cụ xem.

Anh đến đó rất nhiều lần, đoàn làm phim thậm chí còn quay phim cảnh anh ở đó, chỉnh sửa thành cảnh hậu trường.

Sau đó ông cụ đồng ý đóng phim, anh lại kiên nhẫn hướng dẫn giảng giải, quá trình cực kỳ hài hước.

Lục Chi Hành cũng nhờ đoạn video này mà hút bao nhiêu fan, đây cũng là lý do vì sao kể cả khi anh quay phim "rác", vẫn có rất nhiều fan tình nguyện mua vé tới rạp chiếu phim ủng hộ.

Anh thực sự là một đạo diễn si mê điện ảnh.

Đường Hinh bỗng nhiên cảm thấy mình rất may mắn khi đạo diễn cho bộ phim của cô là Lục Chi Hành, cảm thấy nhiệt huyết cũng dâng trào.

Bất kể làm gì cũng phải cố gắng hết sức.

Đây là cách sống mà chúng ta nên theo đuổi.

Cô suy nghĩ rồi tìm lại video kia trên mạng, gửi cho Đường Đinh Đinh.

Đường Đinh Đinh: "Cái gì thế?"

Đường Hinh: "Một thứ rất hay."

Đường Đinh Đinh: "....."

Cô không hiểu gì, mở video ra xem.

Một lúc sau, cô ngồi trong văn phòng cười ha hả, cười đến mức rơi nước mắt.

Hơn mười phút sau.

Đường Hinh gọi điện thoại cho Đường Đinh Đinh, thấy đầu dây bên kia vẫn vang lên tiếng cười, cô cũng cười theo, nói: "Thấy hay không?"

Đường Đinh Đinh vẫn không ngừng được cười, nói: "Hay lắm, em cũng không ngờ đóng phim còn có chuyện buồn cười như thế, đạo diễn Lục giàu kiên nhẫn quá đi."

"Thế em có muốn tham gia không? Chúng ta cùng nhau cố gắng."

"....."

"Giờ em ở trong công ty cũng chẳng biết làm gì, mỗi ngày đều chỉ lo mấy việc trà nước, ăn không ngồi rồi. Em có nghĩ đây chính là duyên phận không. Em mua 1000 bộ sách tặng cho bạn bè, em cũng nói em rất thích bộ tiểu thuyết này, vô tình lại giúp tiểu thuyết thành công hơn rất nhiều, tình cờ bọn chị lại thấy em rất hợp với vai nữ chính. Chị cảm thấy đây chính là duyên phận đã định. Vai nữ chính này chính là dành cho em, hay là em cứ thử một lần xem sao. Biết đâu em lại hứng thú với việc đóng phim, tìm ra công việc mà em thực sự muốn làm, thế không phải rất tốt à?"

Đường Hinh cầm điện thoại, đứng ở ngoài hành lang, lần đầu tiên cảm thấy mình có thể kiên nhẫn đến thế, "Đinh Đinh, em có đồng ý không?"

" ....."

Nụ cười trên môi Đường Đinh Đinh chợt đông cứng, cả người khẽ run rẩy.

Đường Hinh cũng không ép buộc cô bé, chỉ cười nói: "Hay em thử qua bên này chơi xem thế nào?"

Đường Đinh Đinh cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, hỏi nhỏ: "Bây giờ á?"

Đường Hinh: "Ừ, dù sao em vẫn trốn việc suốt ý mà."

Đường Đinh Đinh: " ....."

Đường Hinh nói: "Chị chờ em nhé, để chị gửi địa chỉ cho em."

Nói xong, Đường Hinh cúp máy rồi gửi địa chỉ cho Đường Đinh Đinh.

Đường Đinh Đinh nhận được địa chỉ, hơi chần chừ một chút nhưng rồi vẫn cầm chìa khoá xe, rời khỏi văn phòng.

Cô vừa mới đi ra khỏi thang máy, tới tầng hầm để xe đã thấy Hoắc Thần Đông vừa nghe điện thoại vừa đi tới. Hai người bốn mắt nhìn nhau. Hoắc Thần Đông cúp điện thoại, nhìn cô cười, hỏi: "Tiểu Đinh Đinh, đi đâu thế?"

Đường Đinh Đinh nhìn anh ta, nở nụ cười, nói: "Em đi tìm chị Đường Tâm, chị ấy thuyết phục em tham gia đoàn làm phim."

Hoắc Thần Đông chợt sững người, nhíu mày hỏi: "Em định đi đóng phim thật đấy à?"

Chương 48: Em đẹp lắm rồi

Editor: Hannah

Đường Vực đột nhiên khen tôi đẹp, liệu có phải tình nhân trong mắt hoá Tây Thi không?

"Nhật ký chị đại"

Thực ra Đường Đinh Đinh cũng không biết vì sao mình lại thích Hoắc Thần Đông, có lẽ là do thiếu nữ non nớt dễ xúc động, cuối cùng vẫn vương vấn tới tận giờ.

Cô nhìn anh, cười rộ lên, nói: "Em còn đang suy nghĩ nhưng có lẽ sẽ nhận lời thôi. Những lời chị Đường Hinh nói khi nãy đã làm em lay động, giờ em ở công ty ngày nào cũng chỉ lo mấy việc trà nước, chẳng giúp đỡ anh trai em được gì. Nếu em có thể trở thành diễn viên, nói không chừng còn có thể kiếm rất nhiều tiền đấy."

Hoắc Thần Đông cười ảo não, nói: "Em còn cần kiếm tiền nữa hả?"

Đường Đinh Đinh chớp mắt, đáp: "Em muốn thử tự mình kiếm tiền xem có cảm giác gì."

Hoắc Thần Đông im lặng, nhìn cô chăm chú vài giây rồi lại lên tiếng, giọng trầm trầm: "Đinh Đinh, giới giải trí không thích hợp với em." Anh ta không chắc liệu có phải cô nhất thời nông nổi nên mới muốn tiến vào giới giải trí hay không.

"Bởi vì giới này hỗn loạn sao?" Đường Đinh Đinh cười ngọt ngào, nói: "Em không sợ, có anh trai che chở cho em, đến cả anh còn không dám động vào em thì còn ai dám động vào em? Ai dám đụng đến em, anh trai em sẽ đập gãy chân giữa của hắn."

"....."

Hoắc Thần Đông nghẹn lời, nhíu mày nhìn cô.

"Chuyện này chỉ chờ em quyết định thôi." Đường Đinh Đinh vừa cười vừa vẫy tay với anh ta, "Em đi trước đây, chị Đường Tâm đang chờ em."

Nói xong, cô đi lướt qua người anh ta, rời đi.

Hoắc Thần Đông nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh, duyên dáng của cô, trong lòng không hiểu sao thấy khó chịu. Lúc trước đúng là anh đối với cô có rung động nhưng anh đã cam đoan với Đường Vực, chừng nào anh còn chưa thể giữ một lòng chung thuỷ với cô, anh tuyệt đối sẽ không đụng vào cô, bằng không cả đời này hai người họ không còn có thể làm bạn bè nữa.

Sau một thời gian dài, anh càng ngày càng cảm thấy mình rất ngông, thế nên anh tuyệt đối không thể làm hại Đường Đinh Đinh, dù cô đã vài lần ngỏ ý với anh nhưng anh luôn bình tĩnh từ chối.

Giờ đột nhiên anh cảm thấy trong lòng rất hụt hẫng.

Đường Đinh Đinh ngồi trong chiếc xe Maserati đỏ của mình, theo chỉ dẫn lái xe tới văn phòng của Lục Chi Hành.

Đỗ xe xong, cô gọi điện cho Đường Hinh, nói: "Em tới rồi, chị đón em ở cửa được không?"

"Á, tới rồi á?" Đường Hinh không ngờ Đường Đinh Đinh lại tới nhanh đến thế, vội ra khỏi văn phòng, không ngờ lại va phải Lục Chi Hành. Cô xoa đầu, ngượng ngùng nhìn anh.

Lục Chi Hành nhướng mày mỉm cười, như muốn hỏi cô đang đi đâu.

Đường Hinh chỉ về phía cửa thang máy, nói: "Đinh Đinh tới rồi, tôi đi đón em ấy."

"Nhanh thế à?" Lục Chi Hành cũng bất ngờ, anh hất cằm về phía sau lưng cô, nói: "Cô cứ đi làm việc tiếp đi, để tôi đi đón cô ấy, tôi đang không bận gì cả."

"Hả?" Đường Hinh cười cười, nói: "Vậy cũng được."

Cô gọi báo cho Đường Đinh Đinh một tiếng rồi cúp điện thoại.

Đường Đinh Đinh nghe Đường Hinh nói Lục Chi Hành sẽ tự mình xuống

đón cô thì ngây người, đứng dưới lầu chờ một lúc. Lục Chi Hành hai tay đút túi quần từ trong thang máy đi ra, nhìn thấy cô, anh nhoẻn miệng cười nói: "Cô Đường."

Đường Đinh Đinh cười với anh, đi đến trước mặt anh: "Đạo diễn Lục, anh gọi tên tôi là được rồi."

Lục Chi Hành cúi đầu nhìn cô, cười nói: "Là Dê con béo hay là Đinh Đinh?"

"... Đường Đinh Đinh." Đường Đinh Đinh khẽ nhíu mày, càu nhàu: "Anh đừng nghe chị Đường Tâm nói lung tung. Chị ý coi tôi là dê béo chờ thịt nên mới gọi tôi như thế, lòng dạ quá mức hiểm độc."

Lục Chi Hành nhấn nút thang máy, cười biếng nhác, nói: "Được, Đinh Đinh."

Anh đưa cô tham quan văn phòng, Đường Hinh dừng công việc chạy qua xem. Đường Đinh Đinh dù sao cũng là thiên kim tiểu thư, có thứ gì cô chưa từng thấy qua chứ. Cô chỉ tò mò một chút, nhìn qua cũng không có vẻ gì là căng thẳng, rất tự nhiên, thoải mái.

Đường Hinh nhìn Đường Đinh Đinh, hỏi: "Đạo diễn Lục muốn nói chuyện với em, không sao chứ?"

Đường Đinh Đinh không ngờ là Lục Chi Hành lại muốn nói chuyện trực tiếp với mình, cô quay đầu nhìn anh, Lục Chi Hành chỉ về phía phòng làm việc của mình, mỉm cười nói: "Cho tôi mấy phút được không?"

Đường Đinh Đinh suy nghĩ một chút, nhìn Đường Hinh rồi chợt hiểu ra: "Anh cũng muốn thuyết phục tôi?"

"Đúng vậy."

"....."

Đường Đinh Đinh nhìn về phía Đường Hinh, đột nhiên hiểu ra hôm nay mình đã bị lừa tới đây rồi.

Đường Hinh cười giảo hoạt, vỗ vai cô nói: "Chị phải đi làm việc đây, hết giờ làm sẽ mời em ăn cơm. Mấy ngày nữa rảnh rang sẽ đưa em qua chỗ chị Hoan 'lấy tiết'."

Nói xong, Đường Hinh quay người đi vào văn phòng, quẳng Đường Đinh Đinh lại cho Lục Chi Hành.

Đường Đinh Đinh đứng ở cửa, bỗng thấy ngượng ngùng, Lục Chi Hành cũng nhìn ra nên anh đẩy cửa phòng làm việc, vẫy tay với cô.

Đường Đinh Đinh hơi chần chừ rồi đi theo sau anh.

Lục Chi Hành mở máy chiếu, đứng cạnh bàn, hơi cúi người, tay chống lên mặt bàn, một tay di chuyển con chuột, mở một tệp tài liệu, bảo cô nhìn lên màn chiếu: "Tôi bắt đầu dùng máy quay phim từ lúc hơn 10 tuổi, đến nay đã quay được hơn trăm bộ phim ngắn, phim điện ảnh chiếu rạp cũng có hơn mười bộ, tương lai sẽ còn thử nghiệm nhiều hơn..."

Đường Đinh Đinh nhìn màn hình, nhìn thấy hơn 100 file phim ngắn, trong lòng khẽ xao động.

Lục Chi Hành cho cô xem thành quả bao nhiêu năm qua của anh rồi anh lên tiếng gọi cô.

Đường Đinh Đinh quay đầu nhìn anh. Đôi mắt Lục Chi Hành đen nhánh mà sâu thẳm, anh cười dịu dàng với cô rồi nói: "Việc đóng phim, một khi đã tìm được nhân vật phù hợp thì tuyệt đối không khó. Đường Hinh nói với tôi rằng em rất thích quyển sách này. Làm một bộ phim giống như tạo ra một thế giới mới hay dệt một giấc mộng vậy, là một chuyện vô cùng lý thú và có ý nghĩa."

"Chào mừng em đến với thế giới này. Những gì em khát khao, em mơ ước, những gì em chưa có được, tôi đều có thể cho em."

"Những gì em còn hoài nghi, còn mơ hồ, còn sợ hãi, dần dần đều sẽ tan biến."

_ Trích lời thoại của "Dệt một giấc mộng cho em" _

Lục Chi Hành mỉm cười nhìn cô gái nhỏ trước mặt, giọng nói trầm trầm thong thả từ tốn đọc lại từng lời thoại trong phim, nghe cực kỳ êm dịu.

Đường Đinh Đinh ngơ ngác nhìn anh, trong lòng đột nhiên chấn động.

Lục Chi Hành hỏi: "Rung động rồi sao?"

*****

Bên ngoài văn phòng, mọi người đều đang nhìn chằm chằm về phía phòng làm việc của Lục Chi Hành, bàn tán sôi nổi...

"Cô gái vừa nãy là nữ chính trong phim mới hả? Xinh đẹp ghê ha, còn rất có phong thái, nghe nói là Lục đạo diễn tìm thấy ở Học viện Điện ảnh. Tôi nghĩ mãi mà không nhớ ra cô ấy có từng đóng phim gì không, hình như ngay cả quảng cáo với chụp ảnh tạp chí cũng chưa từng thấy. Là người mới hoàn toàn sao?"

"Vừa rồi mấy người không nghe họ nói à? Cô ấy còn chưa nhận lời đóng phim đâu, tôi đoán cô ấy không phải là sinh viên của Học viện Điện ảnh đâu, chắc là người Lục đạo diễn tình cờ tìm được thôi, sau đó cố thuyết phục người ta đóng phim, cũng đâu phải lần đầu tiên anh ấy làm chuyện này đâu."

"Cô ấy quen biết Đường Hinh kìa! Không phải chứ?!"

"À đúng rồi, khi nãy Đường Hinh còn nói chuyện với cô ấy. Nhưng không phải lúc trước định mời Chu Giai Lộ vào vai nữ chính à?"

"Chu Giai Lộ á, nghe bảo lịch trình kín rồi mà?"

...

Cùng lúc đó, Chu Giai Lộ vừa kết thúc buổi chụp ảnh ở studio, thấy Lưu Thiên đang cáu kỉnh mà lo lắng, tim giật thon thót. Lưu Thiên mặt mày nhăn nhó ủ rũ nhìn cô, nói: "Vai nữ chính của 'Dệt một giấc mộng cho anh' để vuột mất rồi, hình như Lục Chi Hành đã tìm được một người mới ở Học viện Điện ảnh.

Sắc mặt Chu Giai Lộ tái nhợt, hỏi lại: "Người mới?"

Lưu Thiên bực bội châm điếu thuốc, trong lòng rất áy náy với Chu Giai Lộ, lại nói: "Có điều còn chưa chắc chắn, nói không chừng chúng ta còn có

cơ hội."

Chu Giai Lộ cắn môi không nói gì, không nhịn được mắng mỏ anh ta: "Lúc trước anh đã nói gì nào? Giờ chúng ta đã chấm dứt hợp đồng với bên Thời Quang rồi, bên Lục Chi Hành lại đi tìm người mới..." Cô ta đột nhiên rét run, càng thêm lo lắng, tức giận: "Nhỡ chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải em sẽ thành trò cười à?"

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, nếu chuyện này lộ ra ngoài, tiêu đề những bài báo cùng hot search trên Weibo ngoài kia sẽ là cái gì.

Những chuyện này Lưu Thiên sao có thể không nghĩ tới?

"Lúc trước anh không ngờ bên Thời Quang lại đồng ý chấm dứt hợp đồng nhanh như thế." Lưu Thiên biết việc này là do anh ta làm sai, "Tất cả là tại Lục Chi Hành, lúc trước anh thấy anh ta có vẻ tha thiết lắm, thế nên mới..."

"Không còn cơ hội gì nữa sao?" Chu Giai Lộ ngồi vào xe, cố nén không phát cáu với người đại diện của mình, lạnh lùng nhìn anh ta, "Ít nhất mất cái lọ cũng phải giữ được cái chai chứ? Nếu không đến lúc đó fan của em sẽ nghĩ em thế nào? Quan trọng là, nếu đối thủ biết được chuyện này, lấy nó ra để dìm em thì biết làm sao bây giờ?"

"Em đừng cuống, anh sẽ nghĩ cách. Nếu không được, anh sẽ mặt dày quay lại tìm bên Thời Quang, họ muốn tìm một diễn viên thay thế em cũng không dễ dàng..."

Chu Giai Lộ càng tức giận, tức muốn khóc, "Rốt cuộc là người mới nào thế, còn dám cướp vai diễn của em?"

Lưu Thiên đi thăm dò mấy nơi, tuyệt không có thông tin gì.

Trong khi đó, Đường Đinh Đinh bị Đường Hinh và Lục Chi Hành nhắm trúng đã đồng ý tới tháng tám sẽ cho họ một câu trả lời chắc chắn.

Weibo của Đường Hinh và Lục Chi Hành vẫn luôn ồn ào, từ sau khi hai người tuyên bố hợp tác, fan tiểu thuyết và cư dân mạng vẫn luôn quan tâm tới chuyện chọn diễn viên. Bình thường Đường Hinh vẫn gửi cho Đường

Đinh Đinh mấy cảnh quay hậu trường qua WeChat, vừa nhắc nhở vừa mời gọi một cách ý nhị.

Một ngày thứ sáu cuối tháng bảy, lúc tan tầm, cửa phòng làm việc của Đường Vực đột nhiên bị đẩy ra, Đường Đinh Đinh chạy vào, nói: "Anh, em muốn qua nhà chị Đường Tâm, chị ấy nói muốn cho em xem gì đó, nhân tiện mời em ăn cơm, anh cho em đi nhờ xe nhé."

Mấy ngày nữa phim "Chống khủng bố" sẽ đóng máy, Đường Vực phải ra nước ngoài một chuyến, ngày mai sẽ bay luôn, anh dự định sẽ làm thêm giờ cả đêm nay. Anh liền hỏi: "Mấy giờ?"

Đường Đinh Đinh: "Khoảng 7-8 giờ đi."

Đường Vực không chần chừ, đóng máy tính lại, mang những tài liệu cần thiết về nhà, anh cầm chìa khoá xe, nhìn em gái, thản nhiên nói: "Đi thôi."

Sau khi lên xe, Đường Đinh Đinh thận trọng hỏi: "Anh, anh với chị Đường Tâm tiến triển thế nào rồi?"

Đường Vực mặt không biểu cảm khởi động xe. Tiến triển tốt chứ nhỉ? Chỉ cần là những ngày anh có ở nhà, mỗi tối đều chạy sang nhà cô cắm rễ nửa tiếng, như thế có thể coi là tiến triển tốt không? Gần đây cô nhóc kia còn bận rộn hơn cả anh, so với hồi đầu xuân đã gầy đi rồi.

"Vẫn tốt."

Đường Đinh Đinh quay lại nhìn anh, thầm sốt ruột thay anh.

Đường Vực đảo tay lái, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, hỏi: "Hai người ăn cơm ở đâu?"

"Ăn ở nhà chị ấy luôn, hôm nay chị ấy nghỉ ngơi ở nhà nhưng vẫn phải viết kịch bản." Đường Đinh Đinh đột nhiên thấy buồn bực, "Miệng nói muốn mời em đóng vai nữ chính thế mà lại chỉ tới nhà chị ấy ăn cơm hợp, chẳng có lòng gì cả."

Đường Vực mỉm cười, hạ giọng nói: "Em gọi điện hỏi xem cô ấy muốn ăn gì, anh sẽ cho người đem qua."

Đường Đinh Đinh vui vẻ gật đầu: "Vâng."

Lúc Đường Hinh đang chuẩn bị đặt cơm hộp thì nhận được điện thoại của Đường Đinh Đinh, nghe Đường Đinh Đinh nói xong, trong lòng muốn phỉ nhổ Đường Vực không biết xấu hổ, có điều vẫn nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: "Chị hơi thèm ăn bò bít tết, nhưng mà bò bít tết thì không gọi về được nên em quyết định đi, chiều theo em đấy Đinh Đinh đại tiểu thư."

Hơn bốn mươi phút sau, Đường Vực và Đường Đinh Đinh về đến trước cửa nhà Đường Hinh, lúc này đã 7 rưỡi, cùng lúc người đưa cơm cũng tới nơi, đang sắp xếp dụng cụ.

Đường Hinh vừa mở cửa đã thấy hai anh em cùng hai đầu bếp đi theo sau, tay cầm hộp đựng đồ ăn, doạ cô giật mình.

Cô nhìn Đường Vực, chớp mắt hỏi: "Anh... có cần phải phô trương thế này không?"

Đường Vực nhìn cô, hỏi: "Nấu ở nhà tôi hay nhà em?"

Đường Đinh Đinh hào hứng nói: "Hay tới nhà anh trai em đi, phòng ăn nhà anh ấy đẹp lắm, rất có không khí."

Đường hinh: "....."

Còn phòng ăn nhà tôi không xứng với đẳng cấp dịch vụ năm sao hả?

"Ừ, được rồi, hai người đi trước đi." Cả ngày hôm nay Đường Hinh ở nhà, chỉ mặc một chiếc áo hai dây màu trắng rộng thùng thình cùng quần mặc ở nhà màu vàng nhạt, tóc xoã trên vai. Cô lớn hơn Đường Đinh Đinh hai tuổi nhưng nếu chỉ nhìn bề ngoài cũng không nhận ra, thậm chí ngoại hình của cô so với Đường Đinh Đinh còn có nét ngọt ngào hơn.

Cô cười tủm tỉm nói với Đường Vực: "Để tôi thay đồ mặc váy đẹp rồi sẽ sang."

Đường Vực ngắm nhìn má lúm đồng tiền của cô, xoay người mở cửa nhà mình, cửa vừa mở ra, anh quay đầu nhìn cô, nói: "Đẹp lắm rồi, qua đây đi."

Đường Hinh: "....."

Đường Đinh Đinh giục cô: "Chị, đi thôi."

Đường Hinh đành phải xỏ chân vào đôi dép lê rồi đi theo. Sau khi vào nhà, Đường Vực cởi hai nút cổ áo, cả người cũng thả lỏng hơn, anh quay đầu nhìn cô, khẽ mỉm cười.

Đầu bếp đi theo phía sau, vừa vào cửa đã bận rộn chuẩn bị công việc.

Đường Hinh và Đường Đinh Đinh ngồi trên sô-pha, cô ngoái lại nhìn về phía phòng bếp, tâm trạng có hơi phức tạp, hạ giọng nói nhỏ: "Người có tiền tuỳ ý thật."

Đường Đinh Đinh chớp mắt, hỏi: "Chị có cảm động không?"

"Ừ, cảm động." Đường Hinh buột miệng đáp, vừa quay đầu đã bắt gặp Đường Vực đang nhìn mình.

Cả người anh thả lỏng tựa vào sô-pha, mở điều hoà, tiện tay ném điều khiển từ xa lên bàn trà, điềm nhiên nhìn cô, nói: "Ngày mai tôi sẽ đi công tác nên hôm nay dì giúp việc đã dọn tủ lạnh sạch sẽ rồi. Lần sau nếu muốn ăn bò bít tết, tôi sẽ tự tay làm cho em."

Lời của editor: Cách xưng hô giữa các nhân vật "anh – tôi", "em – tôi", "cô – tôi", "anh – em" sẽ thay đổi linh hoạt tuỳ theo ngữ cảnh. Tên tiểu thuyết và tên phim mình thường để là "Dệt một giấc mộng cho anh", nhưng tuỳ theo ngữ cảnh sẽ để là "Dệt một giấc mộng cho em".

Ngoài ra, ở những chương trước Đường Hinh có nhắc đến một nữ diễn viên từng có hình tượng với vai Khương Ý tên là Lục Tự Ninh, nhưng ở những chương sau tên của nhân vật này đổi thành Lục Chử Ninh. Đây là một nhân vật nhưng mình nghĩ tác giả đã đổi tên.

Chương 49

"Giờ anh quăng 130 triệu chỉ để theo đuổi tôi ấy hả? Anh nhiều tiền quá ngu cả người à?"

Editor: Hannah

Đường Vực, trên đời này chỉ có duy nhất một Đường Hinh thôi, là vô giá đấy, chục tỷ cũng không bán, anh hiểu hông?

"Nhật ký chị đại"

Tim Đường Hinh bỗng đập rộn ràng, ngơ ngác nhìn anh. Thực ra trước đây Đường Vực theo đuổi Minh Chúc cũng không phải quá điên cuồng nhưng anh vẫn rất quan tâm tới Minh Chúc, thế nên ngay khi biết tin cô ấy bị thương, anh lập tức vội vàng chạy tới.

Đường Vực của hiện tại, chỉ vì muốn làm hàng xóm của cô mà tốn bao công sức tìm nhà trống, bỏ hơn 10 triệu để mua căn nhà này. Chỉ vì muốn đóng góp chút ít vào bộ phim điện ảnh đầu tiên của cô mà đồng ý chấm dứt hợp đồng với diễn viên, thậm chí còn để Đường Đinh Đinh mang vốn đầu tư gia nhập đoàn làm phim.

Giờ anh còn nói muốn vào bếp làm bò bít tết cho cô ăn.

Cô cũng không cố ý muốn thử anh, cô chỉ tò mò muốn biết giờ anh đã thích mình đến mức độ nào rồi.

Đường Đinh Đinh kêu lên: "Oa, lần đầu tiên em thấy anh trai em nói sẽ vào bếp nấu ăn cho người khác đấy."

Đường Vực làm như không nghe thấy câu nói của Đường Đinh Đinh, vẫn một mực nhìn Đường Hinh chăm chú, có vẻ như đang chờ một phản ứng hồi đáp lại từ cô. Đường Hinh bị anh nhìn chằm chằm tới mức tim đập thình thịch, cô quay đi, nhìn về phía phòng ăn, lúc này đầu bếp đã đem những đĩa bò bít tết chín bảy phần bày ra bàn.

Đầu bếp đứng trước bàn ăn, trịnh trọng mời: "Tổng giám đốc Đường, cô

Đường, xin mời."

Đường Hinh đứng dậy đi về phía đó, lúc đi qua người Đường Vực, cô cúi đầu nhìn lướt qua đôi chân dài của anh đang duỗi ra về phía bàn trà chắn ngang lối đi, cười ngọt ngào nói: "Để tôi nếm thử món bò bít tết của đầu bếp hạng năm sao trước đã."

Đường Vực hơi nheo mắt nhìn chằm chằm má lúm đồng tiền của cô, cảm thấy thà cô không cười còn hơn.

Đường Hinh thấy anh dường như không định co chân lại, cô dứt khoát nhấc cao chân chuẩn bị bước qua. Ngay giây tiếp theo, chân anh đột ngột co lại khiến mũi chân của Đường Hinh đạp lên cẳng chân anh. Đường Hinh sợ hãi kêu thành tiếng, cả người mất thăng bằng ngã chúi về phía trước, tay cô bị anh nhẹ nhàng nắm lấy kéo lại, cả người xoay nửa vòng tròn rồi cuối cùng ngã vào vòng tay của anh.

Đường Hinh còn chưa hết hoảng hồn, ngồi gọn trong lòng Đường Vực, đôi tay chống lên lồng ngực rắn chắc của anh, đầu ngả lên vai anh, hơi thở nam tính của anh bao quanh chóp mũi cô khiến tim cô đập rộn không cách nào khống chế được.

Phải đờ đẫn mất vài giây cô mới ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt không thể tin nổi.

Đường Vực lười nhác dựa vào lưng ghế sô-pha, cúi đầu, nhìn cô nở nụ cười như có như không rồi nói: "Sao lại bất cẩn thế?"

Đường Hinh: "....."

Mặt cô đỏ ửng lên, tay đánh mạnh lên ngực anh, đứng bật dậy, cúi đầu nhìn anh rồi mắng: "Cẩn thận cái đầu anh á! Vừa rồi chắc chắn là do anh cố ý!"

Đường Đinh Đinh đứng một bên trợn mắt há hốc mồm: "....."

Đường Vực cũng không phủ nhận, anh thong thả ung dung đứng dậy, cúi đầu nhìn cô, tay giơ lên nhẹ nhàng xoa đầu cô rồi đi về phía phòng ăn, điềm nhiên buông một câu: "Con gái nói chuyện phải dịu dàng một chút, ra ăn cơm đi."

"....."

Đường Hinh đột nhiên cảm thấy mình như đang bị mấy tên nam sinh hư hỏng trêu chọc giống h`ồi còn đi học, vấn đ`ề ở chỗ đây còn là tên nam sinh mà cô thích chứ.

Nhất thời cô đứng đơ tại chỗ, tâm trạng phức tạp, hai vành tai cũng đỏ ửng.

Đường Đinh Đinh đã lấy lại bình tĩnh, đến bên cạnh Đường Hinh, hỏi cô với vẻ nghi hoặc: "Chị à, vừa r`ồi là do chị bất cẩn thật à?"

Đường Hinh trợn mắt kêu: "Là do anh ta cố tình chơi xấu chị, em không thấy à?"

Hai mắt Đường Đinh Đinh sáng lên: "Thật á?"

Cô chưa từng thấy anh trai mình chơi xỏ ai bao giờ đâu nha, bình thường anh trai cô luôn khiến người ta cảm thấy anh là người đi`ềm tĩnh, quy củ.

"Không thật đâu."

Đường Hinh nhìn vẻ mặt hào hứng của Đường Đinh Đinh, lạnh lùng tạt cả xô nước đá r`ồi đi v`ề phía phòng ăn, ng`ồi đối diện Đường Vực, c`ầm lấy dao dĩa, bắt đ`ầu ăn bò bít tết, không thèm nhìn anh nữa.

Đường Vực nhìn cô chằm chằm một h`ồi r`ồi lại nhìn Đường Đinh Đinh đang tò mò đảo tròn hai mắt, nói: "Ăn thịt bò của em đi."

Đường Đinh Đinh: "... Vâng"

Thưởng thức xong món bò bít tết chất lượng năm sao, Đường Hinh đứng lên nhìn Đường Đinh Đinh, nói: "Đi thôi, chị lấy cho em cái này."

Cô đi ra cửa, Đường Đinh Đinh lon ton theo sau, hỏi: "Cái gì thế ạ?"

Đường Hinh im lặng một lúc, đợi đến khi mở cửa đi ra ngoài cô mới nói tiếp: "Là kịch bản 'Dệt một giấc mộng cho anh', trước đây chị chỉ viết chơi chơi thôi, bây giờ đưa cho em xem thử."

"Thế á? Chị viết từ bao giờ?"

"Khoảng hai năm trước."

Đường Đinh Đinh không đóng chặt cửa mà chỉ để khép hờ, Đường Vực đứng ở huyền quan, nghe hai người nói không sót một chữ.

Bốn năm trước Đường Hinh mới ký hợp đồng với Thời Quang, đợi suốt một năm vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, cô rảnh rỗi không có việc gì làm, bắt đầu thử viết kịch bản cải biên cho "Dệt một giấc mộng cho anh", một mình cô viết kịch bản, mất một năm rưỡi mới hoàn thành. Chuyện này cô chưa từng kể với ai, cũng chưa từng đưa ai xem qua kịch bản này, chỉ dùng để thoả mãn bản thân thôi.

So với kịch bản hiện giờ cô đang viết thì kịch bản cũ khác biệt khá nhiều, dù sao một bản do cô tự mình viết từ hai năm trước không thể giống với bản cô hợp tác với những người khác cùng viết ra được, chính cô cũng không rõ bản cũ tốt hơn hay bản mới tốt hơn nữa.

Kịch bản hiện giờ còn chưa hoàn thành nên cô chưa thể đưa cho Đường Đinh Đinh xem.

Đường Hinh đem kịch bản từ hai năm trước đã được đóng thành quyển cẩn thận đưa cho Đường Đinh Đinh, vừa cười vừa nói với cô bé: "Chắc là em chưa từng được đọc kịch bản phim bao giờ, em có thể đem cái này về xem thử."

Quyển kịch bản rất dày, cầm trên tay nặng trĩu.

Đường Đinh Đinh cúi đầu nhìn lướt qua, sắc mặt hơi thay đổi, nói: "Vâng..."

Đường Hinh cầm máy tính từ trong phòng làm việc ra để lên thảm, Đường Đinh Đinh ngồi cạnh vuốt ve Bánh Bao Cuộn, thầm cảm thán Bánh Bao Cuộn lớn nhanh quá rồi lại hừ một tiếng, nói: "Có chuyện này em phải mách chị, mấy tháng trước có người đem vứt một con mèo con ngay chỗ để xe của anh trai em. Anh ấy đem con mèo về nhà, con mèo đấy không chỉ cào nát ghế sô-pha trong nhà mà còn cào cả tay anh ấy đến nỗi phải đi tiêm vắc-xin... Anh ấy đã hứa sẽ cho em con mèo đấy rồi, còn bảo em hôm sau qua lấy là được, cuối cùng hôm đó em với hội Thẩm Phỉ ra ngoại thành chơi, lúc về bị tắc đường, khi đến được nhà anh ấy đã là 11 giờ, anh ấy lại bảo em là anh ấy quẳng con mèo cho bên quản lý toà nhà rồi."

Động tác gõ chữ của Đường Hinh khựng lại, quay đầu nhìn Đường Đinh

Đinh.

Đường Đinh Đinh vẫn tiếp tục mách lẻo: "Anh ấy còn bảo sẽ mua cho em con khác, thế mà đến giờ vẫn chẳng thấy đâu..."

Đường Hinh giật mình thon thót, nhìn Bánh Bao Cuộn xinh xắn đang nằm gọn trên đùi Đường Đinh Đinh, dò hỏi: "Anh ấy nói là đã vứt cho bên quản lý toà nhà hả?"

"Vâng."

"....."

Đường Hinh im lặng một lúc, mỉm cười với Đường Đinh Đinh rồi nói: "Em có thích Bánh Bao Cuộn không? Hay lát nữa em mang nó về nhà đi, mang cả mấy thứ đồ cho mèo nữa, chị sẽ giúp em cầm đồ xuống dưới lầu để lên xe."

Đường Đinh Đinh tròn mắt không hiểu: "Hả?"

Đường Hinh đứng lên, bắt đầu thu dọn những món đồ chơi của Bánh Bao Cuộn cùng những thứ đồ hộp và thức ăn cho mèo, không ngẩng đầu lên, chỉ nói: "Dạo này chị rất bận, chắc cũng không thể chăm sóc tốt cho nó, em thích nó thì cứ mang về đi. Chị thấy Bánh Bao Cuộn cũng thích em lắm, nó cũng dễ nuôi nữa."

Hơn nữa... Đường Vực vốn định đem Bánh Bao Cuộn tặng cho Đường Đinh Đinh, là do cô mặt dày xin xỏ anh cho cô nuôi. Có lẽ lúc trước Đường Vực cũng không có cách nào từ chối cô.

Đường Đinh Đinh tỉnh táo lại, ôm Bánh Bao Cuộn đứng sau lưng Đường Hinh, hỏi lại: "Chị nói thật không thế?"

Đường Hinh ra ngoài ban công tìm thùng giấy để xếp đồ, quay đầu lại cười với Đường Đinh Đinh: "Coi như đây là quà chị hối lộ em cũng được."

Đường Đinh Đinh: "Nhưng mà..."

"Không cần ngại đâu, chị nói thật đấy."

"....."

Đường Đinh Đinh hơi do dự, cô vuốt ve Bánh Bao Cuộn, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đường Hinh, có lẽ dạo này chị ấy thực sự quá bận, cô đành nói: "Vậy cũng được." Cô ngẫm nghĩ một lúc rồi lại nói thêm: "Nhưng sau này khi nào chị với anh trai em kết hôn sống chung, Bánh Bao Cuộn vẫn là mèo của chị nha, chị muốn về thăm nó lúc nào cũng được."

Đường Hinh: "....."

Ai bảo cô sẽ kết hôn chung sống với Đường Vực vậy trời?

Đường Đinh Đinh lại cười nói: "Em đi tìm anh trai em, nhờ anh ấy giúp đem đồ xuống lầu."

Một phút sau.

Đường Vực mở cửa, Đường Đinh Đinh ôm Bánh Bao Cuộn, hưng phấn reo lên với anh: "Anh, chị Đường Tâm bảo sẽ đem Bánh Bao Cuộn tặng cho em nè, còn có mấy thứ đồ chơi cho mèo nữa..."

"Cô ấy tặng lại con mèo cho em?" Đường Vực lạnh lùng ngắt lời em gái.

"Đúng thế..."

Đường Vực không nói gì, xách Bánh Bao Cuộn từ trong tay Đường Đinh Đinh lên. Bánh Bao Cuộn bị anh ôm vào lòng không hiểu sao đột nhiên lại cào cào áo sơ-mi của anh, bị anh đánh nhẹ một cái mới ngoan ngoãn nằm im. Anh lập tức mở cửa căn nhà đối diện, thấy cô nhóc kia đang sắp xếp từng món đồ vào trong hộp, nét mặt không có chút lưu luyến nào.

Mèo nuôi được nửa năm rồi, nói đem cho là đem cho luôn hả.

Đường Vực ôm Bánh Bao Cuộn lại gần, tóm lấy tay cô, kéo cô đứng dậy.

Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh, lạnh nhạt hỏi: "Sao thế?"

Sắc mặt Đường Vực rất khó coi, quay đầu nhìn Đường Đinh Đinh vẫn còn đang lơ ngơ, nói: "Mấy ngày nữa anh sẽ mua một con mèo khác cho em, để con mèo này lại đây."

Đường Đinh Đinh: "....."

Đường Hinh im lặng một giây rồi cười rộ lên, nói: "Bánh Bao Cuộn vốn là để anh đem cho con bé mà, tôi không biết chuyện này nên mới mặt dày xin anh tặng cho tôi, giờ tôi biết rồi sao có thể chiếm mèo được nữa..."

Đường Vực nhíu mày, nói: "Tôi đã tặng nó cho em rồi."

Cô quay mặt đi, đáp qua loa: "Tôi sợ sau này sẽ không có thời gian chăm sóc nó."

"Tôi chăm."

Giọng nói trầm ấm bình tĩnh thốt ra hai từ.

"....."

Đường Hinh bỗng ngẩng đầu nhìn anh, trong đôi mắt sâu thẳm của anh chất chứa những cảm xúc mà cô không thể hiểu được, cô nói với anh: "Anh đâu có thích mèo."

Bình thường mỗi khi anh qua nhà cô, Bánh Bao Cuộn vẫn thích cọ cọ vào người anh nhưng đều bị anh lạnh lùng ngó lơ, thế mà Bánh Bao Cuộn vẫn bám dính lấy anh, lúc nào cũng phải đi qua cào cào, cọ cọ anh một lúc, đúng kiểu mặt dày mày dạn, đến cô còn thấy xấu hổ thay nó.

Lúc này đây Bánh Bao Cuộn đang thoải mái hưởng thụ cảm giác được nằm trong lòng anh, trông đến là ngoan ngoãn.

Không thể không thừa nhận, một Đường Vực nghiêm túc quy củ lại ôm một con mèo trắng Chinchilla xinh đẹp trên tay, hình ảnh vừa tương phản vừa đáng yêu này khiến người ta rất khó dời mắt.

"Trước đây không thích, sau này sẽ thích." Đường Vực cụp mắt nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vẫn rất rõ ràng, "Sau này bất kể em thích gì, tôi cũng sẽ thử tìm hiểu rồi cũng sẽ thích, sẽ cùng em làm tất cả những việc mà em có hứng thú."

Lời hứa hẹn vừa thẳng thắn vừa nhiệt thành của anh dội thẳng vào tim Đường Hinh, khỏi cần nói cũng biết tác động của nó đến cô lớn tới

nhường nào. Cô ngơ ngác nhìn anh, siết chặt mấy thứ đồ hộp trong tay, quay mặt đi, nhất thời không biết nói gì.

Bầu không khí im lặng một lúc lâu.

Đường Đinh Đinh bị bỏ quên trong xó rụt rè lên tiếng: "Anh chị cứ tiếp tục... Bánh Bao Cuộn, thôi em cũng không mang về nữa, em... Thế em về trước đây."

Nói xong cũng không nhìn hai người nữa, Đường Đinh Đinh vội vàng cầm kịch bản Đường Hinh cho rồi chạy vọt đi, tuyệt đối không dám làm phiền anh trai chuyên tâm theo đuổi chị dâu. Cuối cùng cô cũng hiểu ra đầu đuôi câu chuyện, hoá ra con mèo anh trai định cho cô lúc trước không phải bị vứt đi mà là anh trai đem tặng Đường Hinh.

Cạch một tiếng, cửa đóng lại.

Hai người đồng thời đưa mắt nhìn về phía cửa rồi lại đồng thời quay đi.

Không khí trong phòng yên lặng như tờ, ánh đèn dìu dịu chiếu xuống hai người. Đường Hinh cúi đầu nhíu mày, cắn môi không nói gì cũng không nhìn anh. Cho đến khi cằm cô bị anh nắm lấy, ngón tay cái thô ráp của anh khẽ cọ lên môi cô, giải cứu bờ môi cô khỏi hàm răng đang cắn chặt, anh khẽ nói: "Đường Hinh..."

Trên môi Đường Hinh có cảm giác tê tê khiến cô tỉnh táo lại, cô bước lui về sau một bước, gót chân đạp phải thùng giấy sau lưng.

Ngay sau đó, cô lại bước lên trước một bước, bế Bánh Bao Cuộn từ trong tay anh, ôm chặt lấy nó quay lưng lại với anh, cứng rắn nói: "Nếu Dê con béo không cần nó thì mèo vẫn là của tôi, tôi tự nuôi được, không cần đến anh."

Cô ôm lấy Bánh Bao Cuộn ngồi xuống thảm, kéo máy tính lại gần, quay nghiêng về phía anh, nét mặt vẫn còn tức giận.

Trông cô lúc này giống hệt cái icon tức giận kia.

Đường Vực nghiêng đầu nhìn cô, không nén được cảm xúc của mình lúc này. Anh cũng không hiểu sao mình đột nhiên lại thấy buồn bực không vui, có lẽ do anh sợ rằng cô thật sự muốn vứt bỏ thứ duy nhất còn gắn kết giữa

mình và cô. Hai tay anh buông thõng, ngón tay cái khẽ cọ lên ngón trỏ, sau đó anh cúi xuống...

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng động, Đường Hinh mới quay đầu lại nhìn, cô lập tức sững người.

Người đàn ông mặc sơ-mi trắng quần âu đen đang khom lưng gần như ngồi xổm xuống, người anh tạo thành một đường cong mềm mại, thanh tao, anh gỡ từng đồ vật trong thùng giấy để ra ngoài, từ những món đồ chơi xịn của Bánh Bao Cuộn cho tới mấy thứ đồ ăn, đồ hộp ngon lành...

Mọi thứ đều được anh đặt lại vị trí cũ, không hề sai lệch.

Dáng người Đường Vực thực sự rất đẹp, tỷ lệ cơ thể rất chuẩn, là kiểu người được áo sơ-mi trắng và âu phục tôn dáng hoàn hảo, một người đàn ông như thế lại đang đi đi lại lại trong nhà cô, tựa như một vị thần tiên nào đó, cực kỳ đẹp trai.

Bánh Bao Cuộn cào cào vài cái lên quần cô, vậy mà cô cảm giác như móng vuốt của nó đang cào lên tim gan cô, khiến cô cồn cào không thôi. Cô cảm thấy lúc này đây bất kể cô tỏ thái độ thế nào với anh cũng là không đúng.

Cô không thể để chính mình phải tủi thân.

Nhưng bảo cô làm khó anh, cô cũng không làm nổi, chỉ đành cúi đầu trốn tránh, không nghe không thấy.

Đường Vực sắp xếp mọi thứ xong xuôi, để lại thùng giấy ngoài ban công, anh nhìn cô nhóc đang quay lưng về phía anh, im lặng vài giây rồi xoay người rời đi.

Đường Hinh nhìn theo bóng lưng anh bước ra khỏi cửa, ngạc nhiên đến mức hơi thở cũng gấp gáp nhưng lại không thốt nổi nên lời.

Cửa khép hờ.

Anh không đóng cửa.

Cô vuốt ve Bánh Bao Cuộn vài cái, ánh mắt vẫn dán chặt vào cánh cửa.

*****

Không đến một phút sau, bóng dáng cao lớn của anh lại xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

Cô lập tức cúi đầu, giả vờ nhìn màn hình máy tính, con chuột di lung tung...

Ánh mắt vẫn không kìm chế được mà lén liếc nhìn anh, đôi chân dài sau lớp quần âu đen đi đi lại lại cũng tạo thành cảnh đẹp khó rời mắt. Anh dừng lại trước mặt cô, cúi người để một tập tài liệu lên bàn phím máy tính của cô. Đường Hinh giật mình, mắt nhìn lướt qua tiêu đề của tập tài liệu — Hợp đồng nhượng quyền cải biên tiểu thuyết "Nhất mộng tam thế".

Vừa đọc qua đã sững người.

Đường Vực xoay người, ngồi xuống chiếc ghế sô-pha sau lưng cô, đôi chân dài thoải mái duỗi ra, đùi phải khẽ chạm vào cánh tay cô. Anh nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu cô, khẽ nói: "Hợp đồng đã được soạn thảo xong xuôi rồi, em xem qua rồi cân nhắc ký hợp đồng với tôi được không?"

Đường Hinh hơi chần chừ rồi cầm lấy hợp đồng lật qua qua.

Có mấy điểm quan trọng nhất...

Phí bản quyền là 30 triệu.

Hạng mục sẽ được khởi động trong thời hạn một năm.

Cô được mời làm biên kịch chủ chốt tham gia quá trình cải biên.

Trong nháy mắt, Đường Hinh cảm thấy tờ giấy trên tay nặng như vàng, nặng tới mức khiến tay cô run rẩy.

Tất cả những việc Đường Vực đang làm hiện giờ đều là những điều cô từng thầm mơ ước trong suốt nhiều năm, dù rằng mọi thứ đã quá muộn nhưng vẫn có thể khiến cô rung động từ sâu thẳm trong lòng.

Cô im lặng một lúc lâu rồi quay đầu, cười tủm tỉm nhìn anh, nói: "30 triệu? Tổng giám đốc Đường, anh thấy mình nhiều tiền quá không biết tiêu vào đâu à? Những lãnh đạo khác trong công ty cũng đồng ý à?"

Tuy rằng 30 triệu đối với công ty Thời Quang và Đường Vực chỉ là số tiền nhỏ nhưng còn những quản lý cấp cao khác của công ty thì sao, họ sao có thể không có ý kiến gì chứ?

Bộ tiểu thuyết kia của cô không nổi tiếng bằng "Dệt một giấc mộng cho anh", giá trị tuyệt đối không lên đến 30 triệu.

Đường Vực nhìn cô, nói: "Bọn họ không có ý kiến gì."

Tiền bản quyền là tiền do anh tự bỏ ra, chỉ mang danh nghĩa của Thời Quang thôi.

Đường Hinh há hốc mồm nhưng ngay sau đó lại tươi cười, nói: "À, thế nếu Đinh Đinh đồng ý đóng vai nữ chính thì anh định cho con bé bao nhiêu tiền để vào đoàn?"

Đường Vực cúi người, cánh tay chống lên đùi, khuôn mặt lạnh lùng cách cô rất gần, anh nói: "Một trăm triệu."

Đường Hinh không nén được nuốt nước bọt.

... Một trăm triệu.

Anh ấy định đầu tư toàn bộ tiền à?

Cô lại gần, khoanh chân ngồi bên chân anh, ngẩng mặt cười nói: "Đường Vực, anh có cảm thấy anh rất nực cười không? Khi tôi tỏ tình với anh, anh từ chối tôi, giờ anh quăng 130 triệu chỉ để theo đuổi tôi ấy hả? Anh nhiều tiền quá ngu cả người à?"

À không đúng, còn chưa tính tiền mua nhà đâu.

"....."

Đường Vực cực kỳ ghét cụm từ "ngu ngốc lắm tiền".

Anh nhíu mày nhìn cô, nói: "Em cảm thấy mình không đáng giá chừng ấy à?"

Đường Hinh: "....."

Con mẹ nó anh mới không đáng giá ý! Bà đây là vô giá đấy!

Cô đạp vào chân anh một phát, hung dữ ném hợp đồng về phía anh, quát: "Tôi không ký hợp đồng với anh, anh về đi, tôi muốn tắm rửa đi ngủ."

Cô chỉ đạp nhẹ, chân anh chẳng hề hấn gì.

Đường Vực cụp mắt nhìn đôi chân trắng nõn như ngọc của cô rồi quay đi, để lại hợp đồng lên bàn, nói: "Hợp đồng tôi vẫn để ở đây, lời mời vẫn còn, khi nào em đồng ý ký thì hãy ký."

Đường Hinh: "....."

Anh cúi thấp người nhìn vào mắt cô, nở nụ cười tự giễu rồi nói: "Đừng từ chối mọi thứ từ tôi, cho tôi một cơ hội thôi, được không em?"

Đường Hinh nhìn thẳng vào mắt anh vài giây, tim cô như lỡ nhịp, cô cúi đầu, không đồng ý cũng không từ chối.

Cô bỗng giơ tay, gập máy tính xuống.

Cô vớ lấy một cái gối ôm, dùng nó đập lên người anh, miệng xua đuổi anh: "Anh mau về đi, trai đơn gái chiếc, anh định ở lì ở đây làm gì hả?"

Đường Vực đành phải đứng dậy, Đường Hinh nhìn thoáng qua đôi chân dài thẳng tắp của anh, bỗng nhiên nhớ tới chuyện khi nãy anh ngáng chân cô. Không hiểu vì sao, đầu óc đột nhiên u mê, ngay lúc anh chuẩn bị bước ra ngoài, cô duỗi chân ra, muốn nhìn cảnh Đường Vực ngã bổ chửng bổ nhào.

Nhưng Đường Vực phản ứng rất nhanh, lập tức đứng lại, chân nâng lên rồi sau đó từ từ đặt xuống, cúi đầu nhìn cô.

Trò chơi xỏ của cô bị bắt quả tang nhưng chị đại không hề biến sắc, ngẩng đầu nhìn anh, mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn! Lúc trước anh ngáng chân tôi mà, giờ tôi... tôi ngáng lại anh thì sao?"

Đường Vực cúi đầu nhìn cô, bỗng nhoẻn miệng cười, nụ cười có nét hư hỏng, giống như nụ cười mơ hồ trong trí nhớ của Đường Hinh, ba phần cợt nhả bảy phần nghiêm chỉnh đứng đắn, anh nói: "Thế à? Thế khi nãy em còn ngồi đè lên người tôi thì sao đây?"

Anh thong thả khom người trước mặt cô, t`âm mắt anh cao hơn t`âm mắt cô một chút, nở nụ cười mơ h`ônhìn cô, nói: "Chị đại à, thế giờ em có muốn tôi ng`ãi đè lên em không?"

Đường Hinh: "....."

Chương 50

Editor: Hannah

Ông Đường Đại Vỹ sắp tới rồi. Đường Vực, anh có sợ không?

"Nhật ký chị đại"

Ánh mắt này, nụ cười này, giọng nói này...

Hoàn toàn trùng khớp với hình ảnh về đêm say rượu đó trong trí nhớ của cô. Trong đầu cô như có âm thanh "choang" vang lên khiến cô đột ngột hiểu ra. Ký ức của cô về đêm hôm đó không phải chỉ là giấc mộng mà là Đường Vực bằng xương bằng thịt.

Đường Vực khẽ cười, hỏi: "Thế nào hả chị đại?"

Chị đại trước giờ chưa từng nghĩ Đường Vực lại dám cợt nhả trêu đùa cô. Cô nhìn vào mắt anh, tim đập thình thịch, hai vành tai cũng đỏ ửng lên. Thẹn quá hoá giận, cô ném gối về phía anh, quát: "Anh dám à! Mau biến về nhà anh đi!"

Đường Vực giơ tay bắt lấy cái gối rồi để xuống, anh nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, hạ giọng nói: "Đoàn làm phim 'Chống khủng bố' hai ngày nữa sẽ đóng máy. Tôi phải đi công tác một chuyến, sau khi về lại phải đi Tây An, nhanh nhất cũng phải mất một tuần."

Đường Hinh hơi mềm lòng, nhặt lấy cái gối ôm, lại quay nghiêng không nhìn anh, nói: "Anh muốn đi đâu thì đi, báo với tôi làm gì."

Đường Vực nhìn cô, giọng nói càng lúc càng trầm xuống: "Em là bạn gái mà tôi đang theo đuổi, từ nay tôi đi đâu làm gì đương nhiên đều sẽ báo cho em."

Đường Hinh: "....."

Ai là bạn gái của anh?! Có biết xấu hổ hay không thế...

Cô lại quay người, quay lưng hắn về phía anh.

Đừng tưởng cứ quăng một đống tiền xong nói vài câu ngon ngọt là cô sẽ nhận lời anh.

Đường Vực nhìn bóng lưng cô chằm chằm vài giây rồi bất đắc dĩ đứng dậy, nói: "Tôi về trước đây, em ngủ sớm một chút đi, đừng thức khuya."

Cô không nói gì, cúi đầu vuốt ve Bánh Bao Cuộn, nghe tiếng bước chân anh nhỏ dần, cánh cửa cũng đóng lại.

Đường Vực vừa về đến nhà lập tức gửi tin nhắn WeChat cho Đường Đinh Đinh.

"Kịch bản mà Đường Hinh đưa cho em, nhớ photo một bản rồi đưa cho anh."

Sáng sớm hôm sau, Đường Vực đi công tác, nhịp sinh hoạt của Đường Hinh cũng quay trở lại bình thường, ngoài việc viết kịch bản thì không còn việc gì khác.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bây giờ đã là đầu tháng 8, Đường Vực đi công tác đã được năm ngày, đoàn làm phim "Chống khủng bố" sau khi đóng máy cũng đã trở về. Minh Chúc đi theo đoàn suốt mấy tháng cũng quay về, đêm đó nhóm WeChat cực kỳ rộn ràng...

Minh Tiểu Chủ: "Mình về rồi!!! Nhưng chắc chưa có thời gian tụ tập với hai đứa đâu, mình định về thăm cổ một chuyến, bà ngoại và bà Từ đều đang bị ốm."

Vưu Tiểu Hoan: "Á? Không sao chứ?"

Minh Tiểu Chủ: "Không nghiêm trọng lắm nhưng mình muốn về xem sao."

Đường Hinh đang bận soạn kịch bản nên hơn một tiếng sau mới thấy tin nhắn. Minh Chúc và Vưu Hoan đã buôn chuyện khá nhiều, Đường Hinh lội tin nhắn mất một lúc lâu rồi mới tag Minh Chúc: "Hỏi thăm bà ngoại giúp mình nhé. Cậu với Thiếu tá Lục bao giờ tổ chức hôn lễ thế?"

Minh Tiểu Chủ: "Sắp rồi, lần này về hai nhà sẽ cùng bàn bạc xem sao."

Nữ đại gia: "Tốt quá rồi, mình có thể làm phù dâu cho cậu."

Lúc trước ba người các cô đã hứa hẹn với nhau, khi người nào kết hôn hai người còn lại sẽ làm phù dâu, giờ Minh Chúc sắp kết hôn, Đường Hinh và Vưu Hoan vẫn còn ế.

Vào buổi tối ba ngày sau đó, Đường Hinh nhận được tin nhắn của Đường Vực.

Đường Vực: "Mai tôi sẽ về."

Đường Hinh không thèm để ý đến anh, chỉ gửi lại một chuỗi ký tự lộn xộn.

Một tiếng sau, cô nhìn điện thoại, thấy tài khoản của mình được thêm vào một nhóm chat do Đường Đinh Đinh lập ra, trong nhóm có năm người: Đường Hinh, Đường Vực, Lục Chi Hành, Hoắc Thần Đông và Đường Đinh Đinh.

Những người trong nhóm đều chưa nói gì.

Đường Đinh Đinh: "Em muốn trịnh trọng tuyên bố một tin — — Em đồng ý nhận vai nữ chính của "Dệt một giấc mộng cho anh!"

Sao lại lập nhóm năm người này?

Đường Hinh nhắn tin riêng hỏi Đường Đinh Đinh, trong số năm người trong nhóm chỉ có Hoắc Thần Đông không có liên quan gì tới bộ phim này.

Đường Đinh Đinh trả lời: "Cũng không biết nữa, em chỉ cảm thấy muốn báo với anh ấy một tiếng, cũng coi như cho phải phép đi." Cô nói tiếp, "Bởi vì em cảm thấy đây là quyết định quan trọng nhất trong 23 năm cuộc đời, em vốn định hẹn tất cả mọi người cùng gặp mặt, thông báo trực tiếp nhưng lại thấy làm thế có hơi ngu ngốc."

Đường Đinh Đinh tuyên bố tin tức trọng đại trong nhóm, kết quả là chẳng thấy ai ngó ngàng tới mình.

Người đầu tiên trả lời cô là Lục Chi Hành.

Lục Chi Hành: "Chào mừng cô tham gia, đây là những lời tốt đẹp nhất tôi được nghe trước khi đi ngủ trong suốt mấy năm nay."

Đường Đinh Đinh nhắn lại một icon cười rạng rỡ: "Đạo diễn Lục, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn."

Cô nhóc có vẻ rất hưng phấn, gõ tin nhắn tành tạch cả một đoạn dài: "@Nữ đại gia: kịch bản phim chị đưa em đã đọc xong rồi, làm em khóc hết nước mắt luôn. Em thấy cái kết này hay hơn kết trong truyện nhiều, em thích phiên bản này hơn."

Lục Chi Hành: "?"

Lúc này anh mới biết, từ hai năm trước Đường Hinh đã tự mình viết kịch bản cải biên cho "Dệt một giấc mộng cho anh".

Khi Đường Hinh nhìn vào khung chat đã thấy vài tin nhắn tag tên cô, Đường Đinh Đinh nhận lời đóng vai nữ chính, Lục Chi Hành muốn xem kịch bản do cô cải biên từ hai năm trước.

Cô vừa định trả lời thì đã thấy Đường Vực từ đầu tới giờ chưa nói câu nào gửi một tin nhắn.

Đường Vực: "Sau khi anh về sẽ bàn việc ký hợp đồng."

Chỉ một câu ngắn gọn, súc tích, đúng chuẩn phong cách thương nhân.

Đường Hinh cảm nhận được khí thế mạnh mẽ, dứt khoát, không cho phép từ chối.

Một trăm triệu này của Đường Vực cuối cùng vẫn rơi xuống đầu Đường Hinh, anh cũng trở thành nhà sản xuất cho "Dệt một giấc mộng cho anh".

... Trở thành Đường papa theo đúng nghĩa.

Giờ chắc là anh ta đang đắc ý lắm đây.

Hừ.

*****

Sáng hôm sau, lúc Đường Vực trên đường ra sân bay đã chỉ đạo cho Cao Hằng về việc này, còn nhấn mạnh: "Phải tiến hành thật nhanh."

Cao Hằng ngồi trên ghế phụ lái, mỉm cười nói: "Vâng." trong lòng nghĩ thầm, bảo sao sáng nay sắc mặt sếp tổng rạng rỡ như xuân về, hoá ra là đã thành công lôi được hạng mục này về cho Thời Quang, cuối cùng sếp tổng cũng chen được một chân vào dự án phim của cô Đường.

Một trăm triệu không phải số tiền nhỏ nhưng "Dệt một giấc mộng cho anh" chưa quay đã hot, đề án đầu tư chắc sẽ được duyệt thuận lợi.

Mà cho dù có người dị nghị, Đường Vực cũng sẽ tìm cách trấn áp.

Còn về chuyện Đường Đinh Đinh tiến vào giới giải trí, đối với nhà họ Đường chẳng khác gì trời long đất lở. Ông Đường Hải Minh và bà Tăng Uyển chưa chịu đồng ý, chỉ chờ Đường Vực về để bàn bạc. Đêm hôm đó, Đường Vực về thẳng nhà họ Đường.

Lúc này nhà họ Đường thực sự náo loạn, Đường Vực vừa vào tới cửa đã nghe tiếng nói chuyện ầm ĩ.

Mấy ông chú ông bác nhà họ Đường đều đang ở đây, nhà họ Đường bọn họ nhiều con trai, cùng thế hệ với Đường Vực chỉ có hai người cháu gái, một người là Đường Đinh Đinh, một người nữa đã tham gia quân ngũ, tính cách không khác gì đàn ông. Thế nên trong nhà này Đường Đinh Đinh đích thực là bảo bối, muốn gì có nấy.

Giờ con bé lại nói muốn đi đóng phim?

Ông Đường và bà Đường kịch liệt phản đối, bà Đường nói: "Giới giải trí rất hỗn loạn, đóng phim cũng vất vả, con làm cho công ty của anh trai con, học được cái gì thì học không phải tốt hơn sao?"

"Đúng vậy đó, cứ như bây giờ cũng tốt mà. Đừng để giống như cái đứa Lưu Huyên kia, suốt ngày lên tin tức."

"Đấy không phải là tin tức mà là mượn tai tiếng để lăng-xê."

"Dù sao cũng chướng tai gai mắt, còn phải đóng cảnh hôn cảnh giường chiếu nữa, thôi đừng."

...

Ngay lúc Đường Đinh Đinh đang bị cả nhà "tấn công hội đồng", Đường Vực bước vào cửa.

Đường Đinh Đinh vừa nhìn thấy anh trai liền gọi to như thấy cứu tinh: "Anh! Anh mau giúp em." Cô sắp chống đỡ không nổi rồi, chẳng lẽ lại nói với cả nhà rằng cô tiến vào đoàn phim, cáng đáng nhiệm vụ đóng phim đầy gian khổ này chỉ là để giúp anh trai theo đuổi chị dâu sao.

Đường Vực đứng cạnh sô-pha, quét mắt nhìn mọi người trong nhà, thản nhiên nói: "Con đổ vốn đầu tư cho con bé vào đoàn, cũng sắp xếp người xuất sắc nhất làm người đại diện cho con bé, sẽ không có vấn đề gì."

Mọi người đều sửng sốt, người này nhìn người kia.

Đường Hải Minh đương nhiên biết bản quyền của "Dệt một giấc mộng cho anh" không còn thuộc về Thời Quang nữa, ông vốn còn đang thắc mắc vì sao Đường Vực cứ nhất quyết phải đầu tư vào dự án này.

Ông nhíu mày, hỏi: "Con định để con bé mang theo vốn vào đoàn?"

Đường Vực đáp vâng một tiếng, so ra còn hiệu quả hơn trăm câu biện giải của Đường Đinh Đinh, chỉ nói mấy lời cũng dẹp hết băn khoăn của người trong nhà.

Tối hôm đó trước khi về nhà, Đường Vực nhận được kịch bản "Dệt một giấc mộng cho anh" từ tay Đường Đinh Đinh, anh cầm quyển kịch bản trên tay, cúi đầu đọc lướt qua, trên đó còn có dòng chữ viết tay chú thích của Đường Hinh còn có cả phần sửa chữa, thêm lời thoại do cô mới bổ sung vào.

Đường Đinh Đinh photo một bản giữ lại dùng, còn bản gốc Đường Hinh đưa cô gửi cho Đường Vực.

Đường Vực nhìn những dòng chú thích và sửa chữa kia, trong lòng lại có cảm giác xót xa. Anh không ngờ Đường Hinh từ lâu đã cải biên tiểu thuyết của mình thành một kịch bản hoàn chỉnh. Anh nhìn Đường Đinh Đinh, nói: "Em không cần ký hợp đồng với công ty, anh sẽ thành lập phòng làm việc riêng cho em."

Đường Đinh Đinh hỏi: "Hả? Sao lại thế?"

Hiện giờ mảng quản lý nghệ sĩ của công ty do Hoắc Thần Đông phụ trách, Đường Vực không muốn để Đường Đinh Đinh tiếp xúc nhiều với cậu ta, anh cười trừ nói: "Không vì sao cả, mở phòng làm việc riêng cho em, trên danh nghĩa vẫn thuộc Thời Quang, em cũng không phải đụng chạm với những nghệ sĩ khác, sẽ tốt hơn nhiều."

Đường Đinh Đinh: "Nhưng mà..."

Đường Vực cầm quyển kịch bản gõ đầu cô, không cho phép cô cãi lại: "Không nhưng nhị gì cả, cứ quyết định thế đi."

Nói xong, anh cầm theo kịch bản rời đi.

Khi anh về đến nhà thì đã khuya lắm rồi, anh đứng trước cửa do dự một chút, cuối cùng cũng không gõ cửa nhà đối diện.

Đêm khuya.

Đường Vực ngồi trong thư phòng, giống như lần trước khi đọc cuốn "Dệt một giấc mộng cho anh", chỉ khác là lần này anh đọc kịch bản cải biên.

Kịch bản này có nhiều tình tiết và lời thoại được Đường Hinh chỉnh sửa, không giống với tiểu thuyết gốc. Đường Vực không thể kết luận là kịch bản đã được cô cải biên rất tốt nhưng anh có thể cảm nhận được khi cô viết kịch bản này là thực sự nghiêm túc.

Hai năm trước mối quan hệ giữa hai người còn rất đơn thuần, chưa kết bạn WeChat, anh cũng chưa theo đuổi Minh Chúc.

Đường Vực cố gắng hồi tưởng lại những chuyện trước đây giữa anh và Đường Hinh. Khi ấy cô mới vừa tốt nghiệp chưa được bao lâu, thành tích cũng không phải xuất sắc, chỉ là một chân chạy vặt trong tổ biên kịch, mỗi khi có cuộc họp anh đều có thể nhìn thấy cô, nếu có tình cờ gặp mắt, cô cũng chỉ cười tủm tỉm chào anh "Sếp ạ."

Trừ những lúc đó ra, hai người có vẻ không có nhiều liên hệ.

Nhưng Đường Vực vẫn mơ hồ có cảm giác dường như có rất nhiều thứ anh đã vô tình bỏ lỡ hoặc là Đường Hinh đã che giấu quá tốt.

Anh đọc tới trang giấy cuối cùng của tập kịch bản, trên khoảng trống có những chỗ viết bằng bút chì đã bị tẩy đi, không nhìn rõ chủ nhân từng viết gì trên đó.

Đường Vực nhìn chằm chằm những vết bút nguệch ngoạc, tim gan đột nhiên cồn cào, khát khao muốn biết liệu đây có phải là một bí mật khác của Đường Hinh.

Sáng sớm hôm sau, Đường Hinh vừa ra khỏi nhà đã thấy cửa nhà đối diện đang khép hờ. Đường Vực bước ra, trên tay cầm bữa sáng đã chuẩn bị cho cô. Do hai công ty ở hai hướng khác nhau, thời gian đi làm của hai người cũng không giống nhau, Đường Vực phải ra khỏi nhà sớm hơn cô nửa tiếng, bình thường số lần hai người gặp nhau vào buổi sáng không nhiều.

Trừ khi cô dậy sớm hoặc anh cố ý chờ cô.

Hai người đã nửa tháng không gặp nhau, sáng hôm nay chắc hẳn là anh cố ý chờ cô.

Động tác khoá cửa của Đường Hinh chợt khựng lại, sau đó cô chậm rãi bước tới.

Đường Vực đi đến trước mặt cô, ấn thang máy, cúi đầu đưa bữa sáng cho cô.

Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh, lúc đưa tay nhận bữa sáng chỉ lạnh nhạt nói: "Sau này không cần đưa bữa sáng cho tôi nữa."

Cửa thang máy mở ra, cô đi vào trước.

Đường Vực vào sau tiện tay nhấn nút thang máy, đứng bên cạnh cô, cúi đầu nhìn cô, nói: "Tôi đang theo đuổi em, chuẩn bị bữa sáng cho em là chuyện đương nhiên."

Đường Hinh hừ một tiếng, cúi đầu cắn một miếng sandwich.

Thang máy nhanh chóng đi xuống. Giọng nói trầm trầm của Đường Vực vang lên từ trên đầu: "Chị đại à, mấy dòng chữ phía sau kịch bản em đã xoá

đi là gì thế?"

Đường Hinh khựng lại, quay đầu nhìn anh, cười tủm tỉm nói: "Là tôi chán quá nên vẽ lung tung thôi, chứ là cái gì được chứ?" Cô suy nghĩ một lúc rồi mới nhận ra, "Đinh Đinh đưa kịch bản cho anh à? Thế anh nhớ trả lại cho tôi đấy."

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, ừ một tiếng, không hỏi thêm chuyện cô viết vẽ linh tinh.

Tới tầng hầm để xe.

Hai người bước ra khỏi thang máy. Đường Vực đã trả tiền để được thay đổi vị trí đỗ xe với người khác, giờ chỗ đỗ xe của hai người sát cạnh nhau. Khi Đường Hinh đi tới chỗ đỗ xe của mình thấy vậy thì không khỏi trố mắt. Đường Vực bây giờ vung tiền thành nghiện rồi à?

Đường Vực đứng phía sau cô, mở khoá xe, nói: "Mấy ngày nữa ký hợp đồng, tôi sẽ bàn với Lục Chi Hành về chuyện cải biên kịch bản. Tôi cảm thấy kịch bản do em cải biên lúc trước rất hấp dẫn, giờ chỉ cần chỉnh sửa thêm thôi, có lẽ sẽ tốt hơn là bắt tay vào cải biên lại từ đầu."

Tay Đường Hinh đang mở cửa xe chợt khựng lại, quay đầu nhìn anh, hơi chần chừ, hỏi: "Anh thực sự nghĩ thế à?"

Không phải vì đang theo đuổi cô nên mới nói lời ngon ý ngọt cho cô nghe đấy chứ?

Phiên bản cải biên lúc trước Đường Hinh còn chưa đưa cho Lục Chi Hành xem qua, lúc trước không đưa là vì cô không đủ tự tin. Trước đây cô viết xong kịch bản cũng chỉ in ra, mỗi khi có ý tưởng gì mới lại tự bổ sung chỉnh sửa. Bản thảo duy nhất đó đã đưa cho Đường Đinh Đinh.

Giờ lại đang trong tay Đường Vực.

Đường Vực nhìn cô, tiếng cười trầm trầm, nói: "Thật, chị đại hãy tự tin lên chút đi."

Đường Hinh: "....."

Cô khẽ mỉm cười với anh rồi ngồi vào trong xe.

Tới giữa trưa, Đường Hinh nhận được điện thoại của bà Chung Lệ: "Ngày 19 này mẹ và bố con đón chuyến bay tới Bắc Kinh, tối hôm đó con dành chút thời gian ở cùng bố mẹ đi."

Ngày 19, còn có hơn một tuần nữa thôi.

Đường Hinh đang ăn món tráng miệng sau bữa trưa, vừa ăn vừa nói: "Vâng vâng vâng, không vấn đề gì."

Bà Chung Lệ lại nói: "Công ty của con trai dì Lâm cũng mới chuyển tới Bắc Kinh, vừa hay các con gặp mặt đi, cùng nhau ăn bữa cơm."

Đường Hinh: "....."

Cô để cái thìa nhỏ xuống, nói với vẻ bất lực: "Mẹ, nếu con trai dì Lâm thực sự xuất sắc đến vậy thì sao suốt nửa năm qua anh ta vẫn độc thân thế?"

"Thế con cũng độc thân đấy thôi!"

"....."

"Hai đứa đều độc thân có nghĩa là đều chưa gặp được đúng người, chứng tỏ hai con có duyên phận. Mẹ nói con nghe, ngoại hình của thằng bé Tiểu Lâm đó thực sự không tệ, đúng chuẩn gu của con, nếu không thì mẹ cũng chẳng bảo con đi gặp nó làm gì."

"Dạ."

"Con còn chưa được thấy ảnh thằng bé, thấy xong con biết ngay."

"Dạ."

Bà Chung Lệ thấy cô không hề hứng thú, lập tức cười lạnh nói: "Có phải con còn vấn vương cái thằng nhãi đã làm con thất tình không hả? Là đứa họ Lục hay đứa họ Đường?"

Đường Hinh: "....."

Cô vừa ngước mắt lên đã thấy Lục Chi Hành tay đút túi quần đi theo

Phùng Trình bước vào, đúng lúc anh đang quay đầu nhìn về hướng cô, làm cô hoảng hốt, vội nói: "Mẹ đừng có nói bừa, không phải họ Lục."

Bà Chung Lệ cực kỳ tinh ý nói: "Vậy là đứa họ Đường?"

Đường Hinh đầu hàng, cuống quít cầm điện thoại đi ra khỏi văn phòng, nói: "Cũng không phải! Mẹ với bố đừng nhàn rỗi không có việc gì là lại ngồi đoán già đoán non chuyện tình cảm của con. Chỉ là đi xem mặt thôi chứ gì? Con đi là được chứ gì?"

Cô phải đến nhìn xem con trai của dì Lâm đẹp trai đến chừng nào.

Liệu có thể nào đẹp trai hơn Đường Vực không đây?

Chương 51: Con gái tôi thất tình là do cậu hả

Lảm nhảm: Lí do tui vẫn còn fa là do bạn ở trển !!!

Editor: Hannah

Đường Vực, phong thuỷ chuyển dời, đến lượt anh trải qua kiếp nạn rồi đó.

_ "Nhật ký chị đại" _

Đường Hinh tắt điện thoại, vừa quay người đã nhìn thấy Đinh Hiểu San. Đinh Hiểu San cười nói với cô: "Hình như cô cũng bị bố mẹ giục cưới hả? Tôi thấy cô còn trẻ mà, hơn nữa cũng không thiếu người theo đuổi, sao vẫn phải đi xem mắt thế."

Hai người làm cùng một tổ hạng mục, Đường Hinh tuổi còn trẻ, Đinh Hiểu San đối với cô ít nhiều có phần không phục, lấn cấn vì sao mình không phải là biên kịch chính, hai người thường ngày vẫn vì chuyện kịch bản mà tranh cãi, có đôi khi chỉ vì một lời thoại mà nói đến mặt đỏ gay.

Đường Hinh khẽ mỉm cười, đáp: "Ừ, chuyện giục cưới nào có phân biệt tuổi tác. Chỉ cần bố mẹ thấy cô nên có bạn trai thì sẽ thúc giục thôi, cảm thấy cô nên kết hôn rồi thì lại càng giục nhiều hơn." Cô nói xong thì thở dài, "Quay lại làm việc thôi."

Lục Chi Hành hỏi mượn kịch bản ban đầu do Đường Hinh cải biên.

Kịch bản đó hiện giờ chỉ có Đường Vực và Đường Đinh Đinh có.

Đêm đó, Đường Hinh sang chỗ Đường Vực lấy quyển kịch bản đó về, sao ra một bản nữa rồi mang cho Lục Chi Hành.

Khi đưa kịch bản cho Lục Chi Hành, kỳ thực Đường Hinh có hơi hồi hộp, cô không biết liệu Lục Chi Hành có tán thành với kịch bản của cô hay không vì kịch bản này cô đã viết từ hai năm trước, so với kịch bản đại cương hiện giờ có nhiều tình tiết lỏng lẻo hơn nhiều.

Lục Chi Hành nhìn ra sự hồi hộp của cô, cười nói: "Để tôi xem qua, so

sánh thử xem."

Đường Hinh cười đáp: "Được."

Liên tiếp vài ngày sau đó không thấy Lục Chi Hành đâu, cũng không thấy anh nói gì về chuyện kịch bản phim

Đến tận ngày ký hợp đồng, Lục Chi Hành cuối cùng cũng xuất hiện, dáng vẻ có phần mệt mỏi, hình như đã thức mấy đêm nhưng tinh thần lại không tệ.

Địa điểm ký hợp đồng là công ty Thời Quang, thời gian định là 10 giờ sáng, Đường Hinh đi cùng hội Lục Chi Hành và Phùng Trình. Cô tự lái xe, sau khi ký hợp đồng xong thì nhân tiện ra sân bay đón bố mẹ.

Lục Chi Hành, Phùng Trình cùng lão Viên ngồi chung một chiếc xe, anh dựa vào lưng ghế phụ lái, nhắm mắt tĩnh tâm, Phùng Trình liếc nhìn hai mắt anh, hỏi: "Mấy hôm nay cậu thức đêm hả?"

"Ừ." Lục Chi Hành mở mắt ra, nghiêng người nhìn anh ta, nói: "Lão Phùng, kịch bản đại cương sửa lại đi."

"Hả?" Phùng Trình kinh ngạc hỏi: "Không phải cậu không quản chuyện kịch bản nữa hả?"

Lục Chi Hành cười nhẹ, lắc đầu thở dài nói: "Nếu định bỏ mặc không quản thật thì tôi đã chẳng kiếm ăn nhờ bộ phim này, ký hợp đồng xong về tôi sẽ cho ông xem cái này, rất thú vị."

Phùng Trình cười hỏi: "Sửa thì sửa, kịch bản tốt còn không phải là từ sửa mà ra à?"

Mấy lời này có gì hay ho, kịch bản nào của họ không phải sửa tới sửa lui chứ?

Đường Hinh đã lâu không về Thời Quang, trợ lý Cao đích thân xuống tầng đón tiếp cô. Cô nhìn cậu ta, cười tủm tỉm nói: "Trợ lý Cao, anh không đeo kính áp tròng hả?"

Cao Hằng đưa tay đẩy gọng kính, mỉm cười nói: "Không đeo được, mắt khó chịu."

Mọi người cùng đi lên tầng, bước vào phòng họp sáng rực.

Trên mặt bàn đã để sẵn vài tập tài liệu, bao gồm cả hợp đồng của Đường Đinh Đinh.

Đường Vực đứng trước cửa sổ gọi điện thoại, dáng người cao lớn vững chãi đang quay lưng về phía họ, giọng điệu có vẻ không hài lòng. Đường Hinh nhìn lướt qua anh, lại gần phía sau Đường Đinh Đinh, hỏi: "Người đại diện của em đâu?"

Hai ngày trước, Đường Đinh Đinh đã nhắn WeChat cho cô và Vưu Hoan, nói Đường Vực thành lập phòng làm việc riêng cho cô, chọn cả người đại diện và trợ lý.

Đường Đinh Đinh cười khẽ, nói: "Hợp đồng của chị ấy còn chưa hết hạn, giờ chị ấy không chỉ làm đại diện cho mỗi mình em, hôm nay đúng lúc có việc bận nên không đến được."

Khi hai người đang nói chuyện, Đường Vực đã cúp điện thoại bước tới, sắc mặt có vẻ mất kiên nhẫn, tới khi ánh mắt đảo qua Đường Hinh mới dịu đi vài phần.

Hợp đồng được ký kết rất thuận lợi.

Đường Vực dứt khoát ký tên mình, buông bút xuống, anh dựa vào lưng ghế, nhìn chăm chú về phía Đường Hinh, vẻ điềm tĩnh trong mắt bỗng nhiên mơ hồ toát ra ý mập mờ, như muốn nói: Cuối cùng em cũng thuộc về tôi.

Đường Hinh như đang chơi trò giải mật mã, thành công giải mã được ánh mắt của anh.

Cô trừng mắt lườm anh, anh mặt không biến sắc, thậm chí ẩn ý trong mắt càng rõ hơn, nhìn Đường Hinh chằm chằm khiến nhịp tim cô không cách nào khống chế càng lúc càng đập nhanh.

Đúng lúc này, Đường Đinh Đinh dựa vào gần, thầm thì bên tai cô: "Oa, những 100 triệu đó, anh trai em vung hẳn 100 triệu để theo đuổi chị, siêu

lãng mạn đúng không? Nếu sau này chị có viết kịch bản phim thần tượng, có thể đem tư liệu sống này viết thành phim, chắc chắn có thể làm rung động trái tim thiếu nữ của khán giả."

Đường Hinh quay đầu nhìn dê con béo hồn nhiên ngây thơ, khẽ mỉm cười nói: "Nếu em biết anh ấy đã từng nói gì với chị, em sẽ không cảm thấy việc này lãng mạn nữa đâu."

"Hả?" Đường Đinh Đinh ngơ ngác nhìn cô, "Nói gì thế?"

"Em đi hỏi anh trai em ý."

"....."

Đường Đinh Đinh không dám đi hỏi đâu.

Ký hợp đồng xong, tiền đã có, nữ chính cũng có.

Đường Hinh lại có cảm giác như vừa bán thân vậy, cảm giác này khiến cô thật muốn đỏ mặt vì thẹn, cô tự an ủi bản thân rằng tốt xấu gì cũng bán với giá 100 triệu, không coi là lỗ, sau đó vội vàng lái xe ra sân bay.

Trong phòng họp chỉ còn lại Đường Vực và Đường Đinh Đinh cùng với Cao Hằng đang sửa soạn lại tài liệu. Đường Đinh đem cuộc nói chuyện khi nãy với Đường Hinh kể lại cho Đường Vực nghe, Đường Vực nghe xong thì nhíu mày.

Đường Đinh Đinh thận trọng hỏi: "Anh, có phải lúc trước anh đã làm chuyện gì quá đáng không hoặc nói cái gì đi quá giới hạn?"

"Cạch" một tiếng.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Hoắc Thần Đông bước vào, dường như mới đi đâu về, trán đổ đầy mồ hôi, anh ta nhìn Đường Vực, thở hổn hển nói: "Hợp đồng ký xong rồi?"

Đường Vực gật đầu, đứng lên nhìn vào mắt Đường Đinh Đinh, dặn dò vài câu: "Anh đã nói chuyện với người đại diện của em rồi, trước khi công bố phim điện ảnh, tạm thời sẽ không sắp xếp hoạt động gì cho em hết. Em cứ ở công ty, cần làm gì cứ làm, hiểu không?"

Đường Đinh Đinh vâng một tiếng: "Em biết rồi."

Cao Hằng cầm tài liệu mang ra ngoài trước, trong phòng họp chỉ còn lại ba người.

Đường Vực đi được hai bước, nhìn lướt qua Hoắc Thần Đông đứng trước mặt rồi quay đầu nhìn Đường Đinh Đinh, nhếch miệng cười mỉa mai: "Lúc trước đúng là anh đã làm những chuyện quá đáng với Đường Hinh. Tính tình cô ấy vừa kiêu ngạo lại bướng bỉnh, không chịu thiệt thòi chút nào, thế nên giờ theo đuổi cô ấy mới không dễ dàng. Nhưng mà đây là anh đáng phải chịu thì phải chịu, có những thứ có được quá dễ dàng sẽ không biết quý trọng, hiểu không?"

Đường Đinh Đinh sửng sốt, hơi ngơ ngác nhìn anh.

Có lẽ cô nghe không hiểu hết nhưng Hoắc Thần Đông lại hiểu. Sắc mặt anh ta khẽ biến, Đường Vực là đang muốn nhắc nhở Đường Đinh Đinh, dù cho anh ta thực sự thay đổi ý định, muốn theo đuổi Đường Đinh Đinh, Đường Đinh Đinh cũng phải kiêu ngạo, có cốt khí một chút, đừng dễ dãi.

Thực ra Đường Vực cũng muốn ngầm cảnh cáo Hoắc Thần Đông, giữa đàn ông với nhau sẽ hiểu ý nhau, không phải Đường Vực ngông cuồng tự cao tự đại nhưng anh biết mình là người như thế nào, Hoắc Thần Đông là người như thế nào.

Hai người bọn họ không giống nhau.

Đường Vực có thể đảm bảo mình sẽ tuyệt đối chung thuỷ với bạn đời.

Hoắc Thần Đông lại không chắc chắn làm được điều đó, thực tế đã chứng minh quá rõ.

Đường Vực rời khỏi phòng họp, trở lại phòng làm việc, cầm bản hợp đồng mới ký lên nhìn, khoé miệng khẽ nở nụ cười.

Cao Hằng đẩy cửa bước vào, nói: "Sếp tổng, có thể xuất phát rồi."

Có đoàn làm phim đang quay ở Hoành Điếm thì xảy ra chuyện, một diễn viên trong khi đang quay cảnh dùng cáp kéo lên cao đột nhiên bị rơi xuống, gãy xương, bị thương không nhẹ. Đoàn làm phim xảy ra chuyện, Đường

Vực phải tới đó xem sao.

Đường Hinh ở sân bay đón được bà Chung Lệ và ông Đường Đại Vĩ, hai người kéo theo một vali hành lý rất to, nhìn có vẻ như muốn ở lại khá lâu.

Những năm vừa rồi mỗi khi cô bận rộn, bà Chung Lệ và ông Đường Đại Vĩ nếu rảnh cũng sẽ tới ở với cô một thời gian, có lúc một tuần có khi một tháng, cô cười hỏi: "Bố mẹ, bố mẹ định ở lại bao lâu?"

Bà Chung Lệ cũng cười đáp: "Để xem con với Tiểu Lâm tiến triển thế nào đã."

Đường Hinh: "....."

Đường Đại Vĩ nhét vali vào trong cốp xe, xoa xoa tay, nói: "Đừng nghe mẹ con nói đùa, ở lại hơn một tuần, mẹ con bảo muốn đi Thanh Đảo chơi mấy ngày."

"Bố mẹ đi đi, con bao." Đường Hinh vui vẻ nói.

"Chứ mẹ không có tiền hả? Còn cần con bao chắc? Muốn đuổi ai đây."

Bà Chung Lệ hừ lạnh một tiếng rồi lên xe.

"....."

Đường Hinh vừa mới lên xe đã nhận được tin nhắn của Đường Vực, lại báo cáo lịch trình với cô, ngay cả nguyên nhân phải đi công tác cũng báo đầy đủ.

Cô vẫn chỉ trả lời một chuỗi ký tự vô nghĩa.

Đường Vực dường như đã quen với cách giao tiếp này của cô, nhìn chuỗi ký tự kia cúi đầu cười cười, mở cửa xe, lên đường ra sân bay.

Đường Hinh đưa cha mẹ về nhà, lúc ra khỏi thang máy, bà Chung Lệ nhìn nhà đối diện, thuận miệng hỏi một câu: "Hàng xóm của con thế nào? Nam hay nữ, dễ sống chung không?"

Đường Hinh: "... Nam."

Cô bỗng nhiên thấy đau đầu, nếu Đường Vực chạm mặt bố mẹ cô, chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?

Đêm hôm đó, cô gửi tin nhắn WeChat cho Đường Vực, nói: "Khi nào anh đi công tác về, đừng qua nhà bên này."

Đường Vực đã từ lâu không nhận được tin nhắn WeChat hẳn hoi tử tế từ cô, vừa mới nhắn tin đàng hoàng đã nói mấy lời không xuôi tai rồi, anh lạnh mặt đáp thẳng: "Không được."

Nữ đại gia: "Tôi chỉ nói là tạm thời, tạm thời thôi! Đầu tháng sau anh lại về ở, ai quản anh đâu."

Lúc ấy Đường Vực vừa mới tắm rửa xong, tiện tay buộc lại đai lưng áo tắm, khoé miệng hơi nhếch lên, học theo cô trả lời một đống ký tự loạn xạ.

Nữ đại gia: "....."

Cô không thèm để ý tới anh nữa.

Qua một lúc lâu sau, cô lại với lấy điện thoại dưới gối, nhắn tin: "Bố mẹ tôi đang ở đây, đừng trách tôi không báo trước."

Đường Vực cũng không biết bà Chung Lệ và ông Đường Đại Vĩ đã biết chuyện của anh, Đường Hinh đương nhiên không đời nào kể cho anh nghe chuyện mình sau khi thất tình đã khóc lóc một hồi, bị bố mẹ phát hiện. Đường Vực cũng không phải người nhát gan, sao có thể vì một câu nói của cô mà cố ý tránh đi?

Anh trả lời: "Cũng đúng lúc, để tôi gặp cô chú."

Đường Hinh: "....."

Đúng cái con khỉ, anh đừng có mà hối hận đấy.

*****

Ba ngày sau, buổi đêm.

Đường Vực kéo theo vali hành lý bước ra từ thang máy, anh cúi đầu nhìn đồng hồ, chưa đến 10 giờ.

Anh vừa mới ấn mật mã, từ sau lưng vang lên tiếng "ting", cửa thang máy mở ra.

Giọng nói đàn ông thô kệch vang lên: "Không phải Hinh Hinh bảo muốn ăn đêm à? Sao bà lại không mua đồ cho con bé?"

Giọng người phụ nữ không vui: "Ông thì biết cái gì, ăn đêm để mà béo chết à? Mấy ngày nữa còn phải đi ăn cơm với Tiểu Lâm, sao có thể..."

Giọng bà Chung Lệ đột nhiên như nghẹn lại, kinh ngạc nhìn người đàn ông đứng trước cửa nhà đối diện. Áo sơ-mi trắng quần tây đen, dáng người cao lớn vững chãi, khuôn mặt kia còn đẹp hơn cả minh tinh điện ảnh, phong thái càng không cần phải nói, xuất sắc.

Đây đích thị là gu của con gái nhà mình rồi.

Quan trọng nhất là, sao người này trông lại quen thế nhỉ?

Đường Vực để vali ra sau cánh cửa, ánh mắt đảo qua hai vợ chồng trung niên trước mặt, đặc biệt là ông Đường Đại Vĩ. Cuối cùng anh cũng hiểu ra vì sao Đường Hinh lại gọi bố mình là ông bố tướng cướp. Người đàn ông tầm tuổi trung niên mặc áo phông đen cùng quần đùi, dáng người không phải quá cao nhưng lại to lớn, chỗ cổ áo còn mờ mờ nhìn thấy dấu vết của hình xăm, có thể tưởng tượng ra sau lưng chắc cũng toàn hình xăm.

Đúng là rất có thần thái của phường trộm cướp.

Anh im lặng một giây rồi bình tĩnh mỉm cười nói: "Cháu chào cô chú."

Ông Đường Đại Vĩ nhìn anh chằm chằm, hai mắt híp lại, hỏi: "Á à, cậu có phải là cái thằng nhãi Đường Vực kia không? Gì mà CEO của Công ty điện ảnh Thời Quang, là cậu hả?"

Đường Vực khựng lại một chút rồi cười đáp: "Vâng, là cháu ạ."

Ông Đường Đại Vĩ thời còn trẻ đã trải nghiệm nhiều, mắt nhìn người phải nói là chuẩn, tố chất tâm lý và bản lĩnh của Đường Vực tuyệt đối không tệ, hơn nữa còn có ưu thế về diện mạo và gia thế, gặp chuyện bất ngờ vẫn

bình chân như vại, đúng là mẫu người ưa thích của mấy cô gái nhỏ.

Ông bước tới, nhìn anh từ trên xuống dưới, nói: "Con gái tôi thất tình là do cậu hả?"

Chương 52: Xem mắt

Da đầu Cao Hằng căng ra, nói: "Hình như cô Đường muốn đi xem mắt..."

Editor: Hannah

Ông Đường Đại Vĩ với bà Chung Lệ đều không phải người ngây thơ, so với em thì không dễ bị lừa đâu.

Đường Vực, anh tiêu rồi.

_ "Nhật ký chị đại" _

Cả người Đường Vực cứng đờ, thần thái điềm tĩnh từ trước tới nay có dấu hiệu nứt toác. Trong lòng anh thậm chí còn có phần luống cuống, anh không thể ngờ ông bố tướng cướp của Đường Hinh lại biết chuyện này, càng không ngờ đối phương lại xổ thẳng vào mặt mình như thế.

Anh còn chưa kịp mở miệng, bà Chung Lệ đã trợn mắt nhìn anh, hoảng hốt cất giọng cao chói lói: "Bảo sao tôi thấy cậu trông quen thế chứ! Cậu chính là Đường Vực hả!" Bà nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, đánh giá: "Người thật so với trên ảnh trên tivi thì đẹp trai hơn một tẹo."

Đường Vực: "....."

Anh khẽ hít một hơi thật sâu, hạ giọng nói: "Vâng, cháu là Đường Vực... Lúc trước cháu và Đường Hinh có chút hiểu lầm."

Lúc trước là do anh không sớm nhận ra lòng mình, cũng coi như là hiểu lầm đi.

Đường Vực cố lấy lại thăng bằng, giữ bình tĩnh, cũng biết tình huống này chắc sẽ khó giải quyết, chỉ cần anh nói sai một câu, con đường theo đuổi Đường Hinh sẽ lại mọc ra hai ngọn núi lớn.

Ông Đường Đại Vĩ bật cười, hỏi: "Thế hả? Hiểu lầm gì thế?"

Đường Vực im lặng một giây, đầu óc vận hành thật nhanh, cố gắng tìm từ

ngữ thích hợp.

Bà Chung Lệ lại bước tới một bước, nói: "Không phải chứ, cậu đường đường là một CEO tài sản lên tới chục tỷ, thế mà lại sống ở đây hả? Lại còn ở đối diện với nhà con gái chúng tôi?" Ngay từ đầu bà đã thấy người này sao mà trông quen thế, nhưng lại không dám nhận bừa, một CEO có chục tỷ trong tay sao lại ở chỗ này được? Chẳng phải nên ở biệt thự lớn, chung cư cao cấp sao?

Đường Vực: "....."

Hai vợ chồng người này một câu người kia một câu tra hỏi anh.

Đường Vực ở trên thương trường bao nhiêu năm cũng chưa từng có cảm giác lo lắng, căng thẳng như vậy. Yết hầu khẽ lay động, nhìn về phía đôi vợ chồng trung niên, trịnh trọng nói: "Cháu đang theo đuổi Đường Hinh ạ."

Vừa dứt lời.

Két... Cửa đột nhiên mở ra.

Đường Hinh mặc váy thun rộng thùng thình, tóc dài xoã trên vai, tựa vào cửa nhìn bọn họ, biểu hiện trên mặt không che giấu được, cô nhìn Đường Vực, trợn mắt, ý nói bảo anh đừng về thì anh đừng có về, anh lại vẫn cố về làm gì.

Xấu hổ chưa? Choáng váng chưa?

Anh không biết bà Chung Lệ và ông Đường Đại Vĩ khôn khéo thế nào, sức chiến đấu hung hãn thế nào đúng không?

Cô thầm hung hăng mắng chửi anh trong lòng một trận, ngoài mặt vẫn tươi cười bước ra cầm tay bà Chung Lệ, nói: "Bố, mẹ, hai người đứng ngoài này làm gì thế?" Cô lại quay đầu nhìn Đường Vực, bình tĩnh mỉm cười, nói: "Tổng giám đốc Đường, anh đi công tác về rồi đấy à."

Tình hình này cực kỳ xấu hổ.

Đường Vực nhìn cô, nhẹ nhàng gật đầu, đáp: "Ừ."

Đường Hinh không khỏi than thầm, kéo tay bà Chung vào nhà, nói: "Đi

thôi, mình về nhà."

Bà Chung Lệ bị cô kéo đi, nhíu mày giữ tay cô lại, mắng: "Con vội vội vàng vàng cái gì, mẹ còn chưa hỏi cho rõ ràng đâu."

Đường Hinh: "....."

Cô hạ giọng thầm thì: "Mẹ muốn hỏi gì, về nhà con nói cho mẹ nghe!"

Đừng hỏi trước mặt Đường Vực cũng đừng làm cho cô mất mặt được không?

Kết quả, ngay giây tiếp theo, ông Đường Đại Vĩ còn đang đứng yên tại chỗ, vẻ mặt không vui nhìn Đường Vực, nói: "Tôi vừa mới hỏi đấy, anh nói là anh làm con gái tôi thất tình đúng không? Lúc trước con bé vì anh mà về nhà khóc sưng cả mắt, tủi thân cũng không chịu nói, thế bây giờ anh nói cho rõ ràng xem, rốt cuộc là hiểu lầm thế nào?"

Đường Vực lại sững sờ lần nữa, anh theo phản xạ nhìn về phía Đường Hinh. Anh vẫn luôn cho rằng cô thực sự thoải mái, không để tâm, hoá ra cô đã thầm khóc bao lần? Anh càng thêm đau lòng, anh nhìn cô chăm chú, vài giây sau mới dời mắt, nhìn ông Đường Đại Vĩ, giọng điệu chân thành: "Lúc trước là do cháu không hiểu rõ tình cảm của mình nên từ chối cô ấy, khiến cô ấy tổn thương, sau đó cháu nhận ra từ lâu mình đã thích cô ấy. Cháu biết việc làm này của mình thật hoang đường, rất khó để cô chú có thể tin tưởng cháu, thậm chí ngay cả bản thân cháu cũng thấy mình không đáng tin nhưng cháu có thể đảm bảo, cháu thực sự thích cô ấy, muốn theo đuổi cô ấy, hy vọng chú có thể cho cháu một cơ hội."

Anh nói xong những lời cuối cùng, giọng cũng hơi nghẹn lại.

Ông Đường Đại Vĩ nhìn anh, nhíu mày, hỏi: "Anh từ chối con bé rồi? Giờ lại muốn theo đuổi nó?"

Lại một hồi tra khảo.

Đường Vực: "....."

Anh bất chấp áp lực đè đầu, hạ giọng đáp: "Vâng."

Bà Chung Lệ cũng ngây người, không ngờ còn có chuyện này. Bà vốn cho

rằng con gái mình tỏ tình bị người ta từ chối, không có sau đó nữa. Thế nên bà mới tích cực chủ động sắp xếp cho con gái đi xem mắt, dù sao đàn ông tốt cũng đầy, không thể cứ treo cổ lên một cành cây như thế.

Đường Hinh cảm thấy thể diện của mình bị ném hết ra ngoài cửa sổ rồi, cô cắn môi, gượng cười làm nũng: "Bố, chúng ta về nhà đã có được không?"

Ông Đường Đại Vĩ quay đầu liếc nhìn cô, lại nhíu mày nhìn Đường Vực rồi quay người đi vào nhà.

Mặt Đường Hinh hơi nóng lên, hơi bối rối nhìn Đường Vực.

Một cái liếc mắt này lại khiến cô ngẩn người.

Thần thái bình tĩnh, nghiêm chỉnh thường ngày của Đường Vực đã không còn, ánh mắt anh chú mục vào cô, trong mắt có bao nhiêu xúc cảm vô cùng phức tạp, có đau lòng, có kiềm chế, còn có những tình cảm bị đè nén, anh khẽ gọi tên cô: "Đường Hinh..."

Đường Hinh cảm thấy dù cho có một ngày cô thực sự không còn thích Đường Vực nữa, cô cũng không muốn làm khó anh.

Dù sao thì anh vẫn là Đường Vực. Là người cô thích đã nhiều năm.

Cô nhoẻn miệng cười, nói: "Anh về nghỉ ngơi trước đi, đi công tác mệt rồi."

Ông Đường Đại Vĩ đã đi tới cửa, còn định quay lại nói gì, Đường Hinh vội vàng kéo ông, cúi đầu giọng điệu khẩn thiết, nói: "Có chuyện gì về nhà nói, con sẽ khai hết, được không?"

Ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ liếc nhìn nhau, "bà cô nhỏ" nhà bọn họ sĩ diện, sao họ lại không biết chứ. Nhưng dù sao cũng xót cho con gái, họ cũng không nói nhiều, đi vào trong nhà.

Khi cửa đang đóng lại, đầu óc ông Đường Đại Vĩ chợt loé lên, ông nhớ tới một chuyện, bèn đứng ở cửa, quay đầu hỏi to: "Á, thằng nhãi kia, không phải lúc trước anh còn theo đuổi Minh Chúc hả? Sao bây giờ lại thành theo đuổi..."

Ông còn chưa nói xong đã bị Đường Hinh lôi đi, "cạch" một tiếng, cửa đóng lại. Hoàn toàn ngăn cách Đường Vực ở bên ngoài.

Cô thậm chí còn chưa kịp nhìn vẻ mặt của Đường Vực.

Đường Hinh tựa lưng vào cánh cửa, phồng mang trợn mắt nhìn ông Đường Đại Vĩ, nghiến răng nói: "Tướng cướp papa, bố để lại cho con chút thể diện có được không vậy?"

Ông Đường Đại Vĩ gãi đầu, hắng giọng.

Bà Chung Lệ vào nhà, nói: "Vào đây nói cho rõ đi, sao lại thế này."

Ông Đường Đại Vĩ cùng bà Chung Lệ ngồi trên ghế sô-pha, Đường Hinh ôm Bánh Bao Cuộn ngồi bên cạnh, nói dăm ba câu giải thích mọi chuyện: "Lúc trước Đường Vực theo đuổi Minh Chúc nhưng Minh Chúc đã thích người khác, giờ đã kết hôn, chuyện này bố mẹ cũng biết rồi. Trước đây con thích anh ta, bị anh ta từ chối, sau đó con từ chức, chuyển tới làm việc chỗ Lục Chi Hành, chuyện này bố mẹ cũng biết rồi. Hiện giờ anh ta đổi ý, muốn theo đuổi con, có thế thôi."

Thấy bọn họ có vẻ muốn nói gì, cô lại giơ tay ngăn cản, nói tiếp: "Chuyện đã qua rồi, giờ bố mẹ cũng đừng làm phiền người ta nữa, được không?"

Hai vợ chồng im lặng.

Bà Chung Lệ hỏi: "Cậu ta thực sự theo đuổi con hả?"

Đường Hinh gật đầu.

Ông Đường Đại Vĩ nói: "Bố không đồng ý. Nó theo đuổi Minh Chúc không được, từ chối con cũng thôi đi, giờ lại đổi ý muốn theo đuổi con, xem con là đồ dự phòng à?"

Đường Hinh: "....."

Bố đừng xát muối vào tim con như thế có được không?

Bà Chung Lệ vốn còn đang đắn đo, dù sao Đường Vực đẹp trai như thế, gia thế lại tốt, nhưng vừa nghe mấy câu này, bà nhìn về phía Đường Hinh,

hỏi: "Thế có đi xem mắt nữa không?"

Đường Hinh khoát tay, nói: "Đi, con đi."

Nếu giờ cô nói không đi, chắc hai người xé cô ra mất.

Về đối tượng xem mặt, hiện tại cô chỉ biết anh ta tên là Lâm Tranh Húc, 30 tuổi, chiều cao 1m85, công ty vừa mới dời trụ sở, bận đến tối tăm mặt mũi, chưa có thời gian đi xem mắt.

Ở nhà bên...

Đường Vực dựa vào lan can ban-công hút liền ba điếu thuốc, vẻ mặt vẫn bực bội như trước. Anh cúi đầu nhìn điện thoại, cuối cùng vẫn gửi cho cô một tin nhắn WeChat.

Đường Hinh để điện thoại trong phòng, cô trấn an bố mẹ xong xuôi, lúc về phòng mới thấy có tin nhắn.

Đường Vực: "Có thể ra ngoài một lúc được không?"

Đêm nay xảy ra chuyện như vậy, Đường Hinh đoán anh có lời muốn nói, cô trả lời một icon tức giận, nói: "Anh không sợ bố tôi bắt quả tang à? Anh cứ tránh đi trước đã, bố tôi nóng tính lắm, đừng nên chọc giận ông."

Những lời này rất nghiêm túc, ông Đường Đại Vĩ đúng là không dễ lừa gạt, giờ Đường Vực nói gì cũng vô dụng.

Mấy ngày sau đó, cả hai người đều bận.

Không biết là do cố ý tránh mặt hay thực sự không có duyên gặp gỡ, hai người không hề chạm mặt nhau.

Đường Hinh vừa bận vừa hưng phấn. Lục Chi Hành và Phùng Trình đều đã xem qua kịch bản cải biên đầu tiên của cô, lại mở một cuộc họp bàn về kịch bản, mấy ngày nay đều sửa chữa kịch bản đại cương. Lục Chi Hành quyết định sửa lại dựa theo kịch bản đầu tiên do Đường Hinh viết ra, giữ nguyên cốt truyện ban đầu của cô.

Dù rằng nỗ lực của ba tháng qua đều đổ sông đổ bể nhưng Đường Hinh vẫn cực kỳ hưng phấn.

Có hôm họp bàn kịch bản tới tận 10 giờ đêm, lúc Đường Hinh và Lục Chi Hành cùng xuống hầm lấy xe, Lục Chi Hành nhìn vẻ mặt vui vẻ, nhiệt tình của cô, cười hỏi: "Lúc trước tôi bảo cô hợp tác với lão Phùng, có phải làm ức chế trí sáng tạo của cô không?" Đường Hinh ngạc nhiên, nói thật lòng: "Cũng không phải thế, dù sao tổ hạng mục không chỉ có một biên kịch là tôi, lão Phùng là biên kịch lớn, kịch bản của ông ấy có thể nổi danh là nhờ bản lĩnh của ông ấy. Tôi vẫn còn đang trong quá trình mài giũa, đi theo ông ấy học tập cũng là việc nên làm, đối với tôi mà nói rất có lợi."

Lục Chi Hành đột nhiên nhớ tới chuyện mấy ngày trước, Đường Vực gọi điện cho anh.

Đường Vực nói: "Kịch bản đầu tiên viết ra có phần còn non nớt nhưng chủ đề của bộ phim này chính là tính mộng mơ pha chút trẻ con, có phần không thực tế nhưng lại rất chân thật."

Lục Chi Hành kể lại với Đường Hinh, Đường Hinh đứng ở đầu xe ngây người, cô không ngờ Đường Vực cũng tham gia vào việc này.

Lục Chi Hành mở cửa xe, cười nói: "Được rồi, về nhà đi, đừng thức khuya quá, không gấp đến thế đâu."

Đường Hinh lấy lại tinh thần, bật cười, nói: "Vâng, đạo diễn Lục lái xe cẩn thận."

Đương nhiên, Đường Vực cũng không thể nào yêu cầu Lục Chi Hành cải biên hoàn toàn dựa theo ý tưởng của Đường Hinh. Lục Chi Hành là đạo diễn có nhiều kinh nghiệm, anh ta tự có suy nghĩ và phán đoán của riêng mình.

Đường Vực chỉ muốn cho Đường Hinh thêm không gian để phát huy.

*****

Sáng hôm sau, Đường Hinh gặp Đường Vực ở hầm để xe.

Đường Vực dường như cố ý ngồi chờ cô, cả người dựa vào lưng ghế xe, xe đã khởi động nhưng lại không lái đi, chỉ nhìn về phía trước.

Đường Hinh đứng cách anh mười mét, nhìn chiếc Maybach phía trước, bước chân khựng lại.

Cửa sổ xe màu trà, cô không thể nhìn rõ bên trong, lại có thể cảm nhận được ánh mắt thâm trầm của anh, cô thậm chí còn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ lạnh lùng của anh lúc này.

Cô tiến đến trước đầu xe, Đường Vực mở cửa, gọi cô: "Đường Hinh."

Đường Hinh nhìn anh, cười hỏi: "Chờ tôi có việc gì?"

Cửa xe đóng vào, Đường Vực vòng qua đầu xe bước tới, đứng trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô, nói: "Tối nay tôi muốn mời cô chú cùng ăn một bữa cơm nhưng tôi muốn hỏi ý kiến em trước, em thấy thế nào?" Anh dừng một chút, giọng nói trầm xuống, "Chuyện trước đây tôi không có cách nào thay đổi được, em và cô chú không thể nào ngay lập tức chấp nhận tôi, đối với tôi còn nghi ngờ, thiếu lòng tin, về tình về lý đều đúng nhưng tôi sẽ từ từ chứng minh cho em và cô chú thấy, tôi sẽ không lừa em, dối gạt em, càng không đùa giỡn với tình cảm của em, tôi thực sự nghiêm túc."

"Cực kỳ nghiêm túc."

Anh nhấn mạnh thêm một lần nữa.

Đường Hinh hơi thất thần, ngơ ngác nhìn người đàn ông thâm trầm trước mặt. Tối nay cô còn phải đi gặp mặt Lâm Tranh Húc, thời gian địa điểm đều đã hẹn xong xuôi, không có cách nào thay đổi. Cô cắn môi, cúi đầu nói: "Tối nay không được."

Ít nhất còn có cơ hội, Đường Vực khẽ thở phào, hỏi: "Khi nào cô chú đi?"

Đường Hinh ngẫm lại thấy không đúng, cô còn chưa đồng ý với anh mà anh đã tính đến chuyện thu phục cả cô cả bố mẹ cô rồi? Hay là vẫn muốn thu phục bố mẹ cô trước? Nghĩ thế, Đường Hinh mỉm cười nhìn anh, nói: "Mấy ngày nữa họ đi rồi, tôi đi làm trước đây."

Thực ra hôm nay là cuối tuần nhưng gần đây tổ hạng mục vẫn phải làm thêm giờ, không có ngày nghỉ.

Đường Vực nhìn cô lái xe đi, quay đầu đóng cửa xe lại, lại đi lên tầng.

Buổi chiều, Đường Vực tới câu lạc bộ tập thể hình, lúc về nhà đã là 5 giờ chiều, 7 giờ tối anh còn có bữa tiệc.

5 rưỡi Cao Hằng đi tới dưới lầu, trong tay cầm theo tài liệu của công ty, những tài liệu này cần đưa cho sếp tổng xem qua trước, lúc anh từ công ty tới thì gặp phải Đường Hinh ở tầng hầm để xe.

Đường Hinh vừa mới xuống xe, bà Chung Lệ đã gọi điện í ới, cô nhìn lướt qua trợ lý Cao, cười chào hỏi với anh rồi nói chuyện điện thoại: "Con biết rồi, con về tới nơi rồi. Bộ quần áo con mặc hôm nay cũng đủ đẹp rồi, sao còn phải về thay bộ mới làm gì, cũng chỉ là đi xem mắt thôi mà?"

Bà Chung Lệ: "Hôm nay con mặc quần ống rộng thoải mái quá, không đủ trang trọng. Chỉ có con được quyền thích áo sơ-mi quần âu thôi, còn người ta không được quyền thích thục nữ tao nhã à?"

Cao Hằng ấn nút gọi thang máy.

Đường Hinh theo anh vào trong, sốt ruột nói: "Một phút nữa con về đến nhà."

Cúp điện thoại, phát hiện ra Cao Hằng đang nhìn mình chằm chằm, cô không hiểu cười nói: "Trợ lý Cao làm gì mà nhìn tôi chằm chằm thế, không quen tôi à?"

Cao Hằng đẩy gọng kính, nghiêm túc nói: "Cô muốn đi xem mắt sao? Nhưng mà sếp tổng còn đang theo đuổi cô đó."

Đường Hinh: "....."

Cô cạn lời nhìn anh ta, mấy tháng nay không làm việc chung, thiếu chút nữa cô đã quên trợ lý Cao luôn đặt lợi ích của Đường Vực đặt lên hàng đầu, vì anh ta mà trung thành tận tâm, có thể nói là chàng trai vàng trong làng trợ lý.

Thang máy tới rồi.

Cô bước ra ngoài, nhìn trợ lý Cao, khẽ mỉm cười, nói: "Giờ tôi còn độc thân, có đi xem mắt cũng không có lỗi gì với anh ấy."

Trợ lý Cao sắc mặt phức tạp nhìn theo bóng lưng cô đi vào nhà r`ồi xoay người gõ cửa.

Đường Vực vừa mới tắm xong, thay một chiếc áo sơ-mi trắng sạch sẽ, tóc còn hơi ướt, anh mở cửa đi vào phòng làm việc, nói: "Cậu chờ chút."

Cao Hằng đóng cửa lại, gọi anh, nói: "Sếp tổng, vừa r`ồi tôi gặp cô Đường trong thang máy."

Đường Vực quay đ`ầu lại, ý bảo anh tiếp tục nói.

Da đ`ầu Cao Hằng căng ra, nói: "Hình như cô Đường muốn đi xem mắt..."

Chương 53: Nụ hôn ba phút đó, tôi muốn đòi lại!

Editor: Hannah

Tôi trước giờ chưa từng nghĩ tới có một ngày, tôi sẽ bị Đường Vực cưỡng ép phải ăn thịt Đường Tăng lần nữa, đúng là phong thuỷ chuyển dời mà.

_ "Nhật ký chị đại" _

Chung quanh im ắng như tờ.

Sắc mặt Đường Vực đen thui, quai hàm bạnh ra, anh nhìn Cao Hằng, trầm giọng hỏi: "Cậu vừa nói gì?"

Cao Hằng một lần nữa được khám phá cấp độ sầm mặt mới của sếp tổng, da đầu anh căng ra đáp: "Đúng rồi. Hình như là về nhà thay quần áo, chắc lát nữa sẽ ra ngoài." Anh ta dừng lại một chút, lấy hết can đảm rồi nói tiếp: "Sếp tổng, ngài có muốn ngăn cô ấy lại không?"

Đường Vực cười lạnh: "Đương nhiên phải ngăn lại."

Trơ mắt đứng nhìn cô ấy gần gũi với người đàn ông khác ?

Không thì anh là người chết à?

Đường Hinh vừa mới thay quần áo xong xuôi, đang đứng trước gương trang điểm lại, điện thoại liền vang lên tiếng chuông giục giã liên hồi, cô cụp mắt nhìn, thấy là Đường Vực gọi tới.

Tên chó săn trợ lý Cao!

Biết ngay là anh ta sẽ mách lẻo mà!

Đường Hinh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một hồi, tắt chuông báo, quay lại gương tiếp tục chải mi.

Đường Vực tựa lưng vào ghế sô-pha, sắc mặt lạnh như băng nhìn điện thoại chằm chằm, gọi hết lần này đến lần khác. Cả đời này anh chưa từng

nghĩ đến sẽ có một ngày, bản thân lại liên tục gọi điện cho một cô gái như muốn đòi mạng.

Cao Hằng đứng bên cạnh im lặng quan sát, đột nhiên thấy thông cảm với sếp tổng.

Cô Đường đúng là một cô gái tàn nhẫn.

Cuộc gọi thứ mười.

Điện thoại cuối cùng cũng im lặng.

Đường Hinh lấy thỏi son, đang định tô lại, WeChat chợt báo có tin nhắn mới.

Đường Vực: "Trong vòng ba phút phải qua đây, em không qua cũng được, tôi qua tìm em."

"....."

Dám uy hiếp mình? Đường Hinh vốn bị chiếc điện thoại réo inh ỏi làm cho chột dạ, giờ lại thấy tức giận, anh ta thế mà dám uy hiếp mình cơ đấy!

Ngoài cửa, bà Chung Lệ thúc giục: "Hinh Hinh, con trang điểm nhanh lên, để lát nữa đường đông."

Đường Hinh trừng mắt nhìn điện thoại ba giây, cầm điện thoại mở cửa đi ra ngoài, nhìn cha mẹ, cười tươi, nói: "Con qua nhà bên cạnh một chút, có chuyện công việc cần phải bàn."

Lúc trước cô đã giải thích với bố mẹ chuyện hợp tác giữa hai người, giờ nói có chuyện công việc chắc cũng lừa được bố mẹ nhỉ.

"Chuyện gì thế, sao lại phải bàn vào lúc này?" Bà Chung Lệ bất mãn nói.

"Trợ lý của anh ta tới, có thể là hợp đồng hoặc kịch bản có vấn đề gì đó, con đi mấy phút thôi." Đường Hinh bình tĩnh nói dối, hấp tấp đi về phía cửa, buông một câu: "Con sẽ về ngay!"

Cửa nhà đối diện khép hờ.

Đường Hinh cười lạnh, dứt khoát đẩy cửa đi vào.

Trợ lý Cao đứng cạnh sô-pha, cực kỳ đường hoàng nói: "Cô Đường, sếp tổng đang chờ cô trong phòng làm việc."

Đường Hinh lườm anh ta, nói: "Trợ lý Cao, anh quả thực là... rất nịnh hót! Rất tận tâm! Có lợi gì cho anh hả?"

Trợ lý Cao: "Xin lỗi, bởi vì sếp tổng phát tiền lương cho tôi, thế nên tôi cần đặt lợi ích của sếp lên đầu."

"....."

Đồ chó săn! Đúng là hết nói nổi.

Đường Hinh thở phì phì đi về hướng phòng làm việc, Đường Vực khoanh tay trước ngực, vẻ mặt sầm sì dựa vào bàn làm việc, cô vừa mở cửa đã phải đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của anh.

Khoảnh khắc đó, cô lại cảm thấy hơi chột dạ.

Đường Vực nhíu mày nhìn chiếc váy hai dây màu vàng sáng trên người cô, khuôn mặt trang điểm kỹ càng, sắc mặt đã đen càng thêm đen, anh hỏi: "Em muốn đi xem mắt à?"

Đường Hinh bị giọng điệu chất vấn của anh kích động, hất cằm nói: "Không được à?"

Cô không đóng cửa, cảm thấy để cửa mở... có cảm giác an toàn hơn.

Dù sao cảnh tượng túng quẫn cường hôn cũng đã bị trợ lý Cao nhìn thấy, để anh ta nghe thêm mấy câu cãi cọ cũng chẳng sao, hơn nữa căn hộ này cách âm cũng không quá tốt, dù có đóng cửa e là vẫn nghe được.

Đường Vực nhìn cô chằm chằm, trầm giọng: "Đường Hinh, tôi đang theo đuổi em."

Đường Hinh rất không thích Đường Vực dùng thái độ từ trên cao nhìn xuống cô như thế này, cô bước tới, ngẩng đầu nhìn anh cười cười: "Tôi giờ đang độc thân, anh theo đuổi tôi thì sao, tôi vẫn có quyền được lựa chọn nha, mà cũng chẳng phải chỉ có mình anh theo đuổi tôi, ở công ty

cũng có một phó đạo diễn đang theo đuổi tôi đó."

Hoá ra còn có phó đạo diễn nào đó theo đuổi cô?

Đường Vực nhìn cô chằm chằm, hạ tay để vào túi quần, hơi quay mặt đi, hít một hơi thật sâu, nén giận cùng cơn ghen.

Nửa phút sau, anh mới lại nhìn về phía cô, ánh mắt anh trở nên bình tĩnh, cứ nhìn cô như thế, trầm giọng hỏi: "Không đi có được không?"

Đường Hinh từ nhỏ tới lớn chỉ ưa mềm không ưa cứng, cô cắn môi cúi đầu, đáp: "Không được, đã nói sẽ đi rồi, hơn nữa mẹ tôi nói anh chàng Lâm Tranh Húc kia chính là mẫu người tôi thích, nói không chừng còn đẹp trai hơn cả anh."

"Nếu tôi không cho em đi thì sao?"

"....."

Cô ngẩng đầu trừng mắt với anh: "Anh dựa vào cái gì mà không cho tôi đi hả, lúc trước anh còn nhờ tôi giúp theo đuổi Minh Chúc đấy, giờ tôi độc thân, tôi đi xem mắt thì làm sao? Tôi..."

Cằm đột nhiên bị người ta nắm lấy, lời nói cũng nghẹn lại.

Đường Vực nhíu mày nhìn cô, nhẫn nhịn hỏi: "Nếu cho em đi xem mắt, chuyện này có thể coi là chúng ta hoà nhau không?"

Cằm Đường Hinh bị anh nhéo, cô kêu a một tiếng rồi bỗng im lặng.

Một lúc lâu sau, cô hất tay anh ta nhưng hất mãi không được, cô lườm anh một cái.

Đường Vực nhìn cô, giọng trầm trầm: "Hả?"

Điên à.

Chuyện này sao mà hoà nhau được...

Cô nắm tay anh hất ra nhưng tay anh vẫn không nhúc nhích, cô cố ý chọc giận anh: "Tôi giúp anh những hơn một năm đấy!"

Đường Vực mím môi, im lặng buông cô ra.

Im lặng được t`âm nửa phút, Đường Hinh không hiểu sao lại thấy căng thẳng, có cảm giác như đang là đêm trước giông bão, cô cắn môi, nói: "Tôi v`ètrước đây, bố mẹ đang giục tôi r`ài." Nói xong, cô hạ quyết tâm, xoay người rời đi.

Giây tiếp theo, tay bị người đó tóm lấy.

Cả người bị kéo mạnh v`êphía sau, dép lê cũng rơi ra, chân loạng quạng ngã vào lòng ngực anh, cô ngửi được từ trên người anh mùi hương sữa tắm nhàn nhạt, hơi thở nam tính quẩn quanh nơi chóp mũi.

"Cạch" một tiếng, điện thoại của cô rơi xuống.

Tiếp theo đó là một chuỗi âm thanh lẻng xẻng.

Ống đựng bút bị người ta lia xuống, rơi vãi trên sàn nhà.

Âm thanh rất lớn, Cao Hằng cúi đ`âu đứng trong phòng khách không nhịn được phải ngẩng đ`âu nhìn lại.

Đường Hinh bị đặt ng`ài lên bàn làm việc, eo không theo khống chế mà ngửa ra sau, trước mắt tối s`âm, Đường Vực ngã vào người cô hôn cô, động tác mãnh liệt, đ`âu lưỡi xông tới chiếm đoạt, không cho phép cô kịp có phản ứng hay bất cứ cơ hội cự tuyệt nào, vừa có sự trừng phạt lại thêm trả thù, nụ hôn vừa mạnh mẽ vừa hung ác.

Hôn đến mức cô thấy đau.

Vừa đau lại vừa tê dại, cả người m`êm nhũn.

Bả vai cô không không chế được mà co rụt lại, đường cong xinh đẹp của xương quai xanh run lên, khiến người ta rung động không thôi.

"Đường..." Cô cố gắng thốt ra một tiếng nức nở.

Giây tiếp theo, đôi môi đã bị ngậm lấy.

Khác với lần trước mặc cho cô hết gặm lại cắn cũng không có được sự đáp lại của Đường Vực, chỉ có sự lạnh lùng như băng, lần này nụ hôn của anh nóng rực như lửa chết người, bàn tay người đàn ông tóm lấy eo thon của cô, một tay giữ chặt gáy cô, cô nức nở kêu lên một tiếng, anh lập tức nuốt lấy âm thanh này, khiến cô hoàn toàn không thể thốt ra lời nào.

Điện thoại rơi trên sàn rung lên.

Đường Hinh tỉnh táo lại vài phần, tay véo eo anh nhưng thậm chí sức ép từ phía sau lại càng lớn hơn, nụ hôn cũng mãnh liệt hơn.

Cả người cô gái nhỏ như tan thành nước, hơi thở của hai người hỗn loạn. Cuối cùng anh cắn cô một cái, tựa vào trán cô, giọng điệu cục cằn vang lên xen lẫn tiếng thở hổn hển: "Chị đại à, tôi đây cũng chưa bao giờ chịu thiệt thòi đâu, nụ hôn ba phút đó, tôi cũng muốn đòi lại."

Vốn trong đầu "chị đại" chỉ có một suy nghĩ duy nhất: "Hoá ra Đường Vực chủ động hôn sẽ là như thế này à", đột nhiên bị câu nói này của anh làm cho tỉnh táo lại, cô ngẩng đầu nhìn anh, theo phản xạ cãi lại: "Tôi chỉ gặm anh có hai phút."

Vừa lên tiếng thì phát hiện ra giọng nói mình cũng khàn đi.

"À."

Giọng nói nam tính khàn khàn lại gợi cảm, cô thấy anh nhếch khoé miệng tạo thành đường cong tuyệt đẹp: "Một phút đó khuyến mãi cho em đấy."

Rồi lại trầm giọng nói thêm một câu: "Nếu cảm thấy thiệt thì em có thể lại đòi lại."

Đường Hinh: "....."

Cô hít sâu một hơi, dùng sức đẩy anh ra.

Thân hình Đường Vực không hề lay chuyển, mãi cho đến khi chiếc điện thoại rơi dưới sàn nhà lại một lần nữa kêu lên.

Ngay sau đó, cửa bị người ta gõ rầm rầm, ông Đường Đại Vĩ kêu: "Hinh Hinh!"

Hai người cùng lúc cứng đờ người, Đường Hinh đẩy anh ra, nhanh chóng sửa sang lại váy áo, hoảng loạn cứ như thể đang "ăn vụng trái cấm" thì bị cha mẹ bắt quả tang vậy. Đường Vực lùi ra phía sau một bước, cụp mắt nhìn cô, hít một hơi thật sâu, nhặt điện thoại từ dưới sàn còn đang rung không ngừng đưa cho cô, hạ giọng nói: "Bảo là em còn bận việc, ba phút nữa sẽ về."

Cô cầm lấy điện thoại, nhận cuộc gọi: "Mẹ, con..."

Đường Vực kéo cô lại gần, như cười như không liếc nhìn cô, Đường Hinh nhìn thấy anh như vậy đột nhiên lại bực mình, lập tức phản ứng lại, hất tay anh ra, mặt đỏ ửng cúi đầu đi ra ngoài, đi về phía nhà vệ sinh bên cạnh, "Con đang ở trong phòng làm việc bàn chút chuyện, sẽ về ngay."

Đường Vực tựa lưng vào bàn làm việc, ánh mắt dán lên người cô, nghe cô bình tĩnh nói dối, khoé miệng lại thoáng nhếch lên.

Cứ để như thế đi, ít nhất trong lòng cũng thoải mái hơn một chút.

Tiếng đập cửa đã ngừng lại.

Cao Hằng đang đứng sau cánh cửa chuẩn bị sẵn sàng mở cửa bất cứ lúc nào cũng vào nhà, Đường Hinh đang đứng trong nhà vệ sinh chỉnh lại tóc, lau mặt sạch sẽ, xác định trông mình vẫn bình thường rồi mới đi ra, đúng lúc chạm mặt Cao Hằng, cô im lặng rồi lại hung dữ trừng anh ta: "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy ai bị báo thù bao giờ à."

Cao Hằng: "....."

Anh ta bình tĩnh lắc đầu: "Chưa từng thấy."

Đê tiện!

Đường Hinh mặc xác anh ta, mở cửa đi ra ngoài, về đến nhà không khỏi bị bà Chung Lệ và ông Đường Đại Vĩ lải nhải một hồi, cô cúi đầu đi về phòng, giả vờ sốt ruột nói: "Con về lấy túi xách với son môi rồi đi luôn."

Mất ba phút nhanh chóng trang điểm tô son lại, cô mới ra khỏi nhà dưới sự giám sát của bố mẹ.

Bà Chung Lệ và ông Đường Đại Vĩ dặn dò cô mấy câu, nhìn cô đi vào trong thang máy rồi mới đóng cửa lại.

Đường Vực cầm lấy chìa khoá xe từ trên bàn trà, nhìn vẻ mặt chính trực của người trợ lý, anh nở nụ cười tự giễu, đúng là mỗi lần làm chuyện ẩu tả đều bị trợ lý bắt gặp.

Đến tầng hầm để xe.

Đường Hinh vừa mới lái xe rời đi, chiếc Maybach kia đã lập tức bám đuôi.

Tới tận khi đến nhà hàng cô mới phát hiện ra chiếc xe kia vẫn đi theo mình, cô dứt khoát gọi điện cho anh: "Đường Vực, anh theo dõi tôi làm gì?"

Đường Vực nhìn chằm chằm xe cô đang tấp vào lề, ngẩng đầu nhìn nhà hàng đồ Tây trước mặt, điềm nhiên đáp: "Đến xem người đàn ông cùng em xem mắt có đẹp trai hơn tôi không."

Đường Hinh tức giận: "Anh điên à!"

Đường Vực im lặng một lúc rồi quyết tâm vứt hết thể diện, cười lạnh: "Điên đấy, em chữa được không?"

Cô dứt khoát cúp máy.

Lần đầu tiên Đường Hinh hẹn người ta ăn cơm mà lại tới muộn.

Tới muộn mười phút.

Nhà hàng là do Lâm Tranh Húc chọn, Đường Hinh thầm cộng điểm cho anh, cách bài trí của nhà hàng này rất lãng mạn, không khí trang nhã, đúng là rất thích hợp để hẹn hò và trò chuyện thân mật. Cô đi dọc theo lối đi cạnh cửa sổ, vừa đi được vài bước đã thấy có người ngồi ở bàn, người đàn ông mặc áo sơ-mi trắng cởi hai nút cổ áo, tư thế lười nhác tựa vào lưng ghế sô-pha.

Anh ta nhìn cô mỉm cười, bước chân Đường Hinh khựng lại, bước tới gần.

Lâm Tranh Húc đứng lên, anh ta rất cao, ngoại hình cũng điển trai, cười nói với cô: "Đường Hinh?"

Đường Hinh nhìn anh ta, không thể không thừa nhận bà Chung Lệ đúng là tìm người theo hình mẫu lý tưởng của cô. Lâm Tranh Húc thực sự rất đẹp trai, cô lặng lẽ so sánh anh ta và Đường Vực, so với Lâm Tranh Húc thì Đường Vực có vài phần lạnh lùng hơn, phong thai có chút khác biệt.

Đường Hinh cười đáp: "Xin lỗi, tôi tới muộn."

"Không sao, chờ phụ nữ một chút cũng là chuyện nên làm mà, mời ngồi."

"Vâng."

Hai người ngồi xuống xong, Lâm Tranh Húc rất ga-lăng mời cô chọn món.

Đường Hinh đương nhiên không khách khí, nhà hàng này cô cũng đã tới nhiều lần, cô chọn những món mình thích ăn rồi đưa lại thực đơn.

Lâm Tranh Húc cười cười, nói với người phục vụ: "Tôi gọi giống như cô ấy là được rồi."

Người phục vụ đi rồi, Lâm Tranh Húc nhìn cô, mỉm cười khiêm nhường nói: "Vừa đến Bắc Kinh chưa được bao lâu, công ty bận quá, mất gần nửa tháng mới hẹn cô được, thật xin lỗi."

Đường Hinh vội nói: "Không sao mà, tôi cũng rất bận."

Lâm Tranh Húc cười cười: "Lúc trước tôi có thấy hot search về cô trên Weibo, sách của cô tôi cũng xem qua, viết rất được, tôi cũng ngóng bộ phim điện ảnh ra mắt, đến lúc đó sẽ mua vé ủng hộ cô, mời đồng nghiệp trong công ty cùng xem."

Đường Hinh được ưu ái mà giật mình, vội nói: "Cảm ơn, cảm ơn."

Anh chàng này thế mà cũng biết nói chuyện phiếm.

Lâm Tranh Húc năm nay 30 tuổi, nhưng tính cách không lạnh lùng như Đường Vực, đúng là có nói chuyện phiếm, đề tài xoay quanh chuyện hot search trên Weibo và sách của cô, thậm chí nói cả về chuyện kịch bản phim, cũng không tẻ nhạt.

Chỉ là...

Khi người phục vụ đưa đồ ăn lên, từ phía sau Đường Hinh đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc: "Thay đổi địa điểm sát giờ như vậy, hy vọng Tổng giám đốc Lưu không trách cứ."

Tổng giám đốc Lưu nói: "Đương nhiên là không rồi, ăn đồ Tây cũng được, khung cảnh cũng được đấy, yên tĩnh thích hợp bàn chuyện."

Đường Hinh ngơ ra một lúc, không nhịn được nhíu mày, không ngờ Đường Vực lại thực sự đi theo tới đây.

Cô chưa từng thấy anh bàn chuyện công việc ở nhà hàng đồ Tây, cho dù có thì cũng thuê phòng riêng!

Lâm Tranh Húc dường như nhận ra vẻ bất thường của cô, mỉm cười hỏi: "Sao thế?"

Đường Hinh quay mặt đi, cười ngượng nghịu, đáp: "Không sao, vừa nãy nói đến đâu rồi nhỉ."

Lâm Tranh Húc cũng không phát hiện ra điều gì, dù sao thì ai có thể ngờ được mình đang đi xem mắt mà đối tượng xem mắt còn tròng thêm một cái đuôi chứ? Anh cười nói: "Tôi đang nói gần đây chuyện công ty bận quá, chúng ta trước hết cứ add WeChat đi, có gì liên hệ qua WeChat được chứ?"

Hai người trao đổi số điện thoại nhưng không add được WeChat, tài khoản WeChat của Đường Hinh không kết nối với số điện thoại nên không add được.

"A đúng rồi." Đường Hinh lấy điện thoại, mở mã QR của mình đưa tới, "Anh quét mã của tôi đi."

Trong lúc đó ở phía đằng sau lưng.

Trợ lý Cao cảm nhận được không khí xung quanh sếp tổng nhà mình hạ xuống vài độ, khiến cho Tổng giám đốc Lưu ngồi đối diện cũng run run, hợp đồng này liệu có phải đàm phán thất bại rồi không đây?

Đường Vực nâng ly rượu vang đỏ, nhìn lướt qua Tổng giám đốc Lưu, lạnh

nhạt mở lời: "Bộ phim đó tôi đã xem qua, cũng được lắm, muốn có thêm suất chiếu ở rạp chiếu phim của Thời Quang ắt hẳn là không có vấn đề gì, khi nào công chiếu còn có thể mở họp báo."

Tổng giám đốc Lưu thở phào nhẹ nhõm, vội cười nói: "Cảm ơn Tổng giám đốc Đường đã giúp đỡ."

Ăn cơm xong mới 8 giờ tối.

Lâm Tranh Húc cúi đầu nhìn điện thoại, ngẩng đầu nhìn Đường Hinh, nói: "Cô muốn đi xem phim không?"

Ngay đối diện có rạp chiếu phim Thời Quang.

Đường Hinh do dự một chút rồi cười nói: "Được thôi, gần đây có mấy bộ phim khá hay, tôi còn chưa kịp đi xem."

Lâm Tranh Húc tra giờ, may là ghế VIP còn chỗ, anh đặt vé, hai người đứng dậy rời đi.

Khi đi ra Đường Hinh còn không dám quay đầu lại, vẫn có thể cảm giác được sau lưng có người đang nhìn mình chằm chằm, nóng rực như muốn nhìn xuyên thủng người cô luôn vậy, ngay đến Lâm Tranh Húc cũng có cảm giác, anh đang đứng gần sân khấu tròn kê đàn dương cầm trong nhà hàng, theo phản xạ quay đầu lại.

Ánh mắt chạm phải người đàn ông đang ngồi dựa vào ghế sô-pha.

Đường Vực nhìn anh ta lộ liễu không che giấu, ánh mắt không có thiện cảm, lạnh nhạt nhìn anh ta.

Mắt đối mắt tầm 3-4 giây, giữa đàn ông với nhau có những lúc không cần nói thành lời vẫn có thể hiểu được ý của nhau, Lâm Tranh Húc dù sao cũng là người đàn ông đã 30 tuổi, làm sao có thể không hiểu rõ, anh cúi đầu cười cười rồi xoay người rời đi.

Đi tới cửa, Lâm Tranh Húc cúi đầu nhìn Đường Hinh, bật cười.

Đường Hinh nghi hoặc hỏi: "Anh... cười cái gì?"

Lâm Tranh Húc vừa lắc đầu vừa cười đáp: "Không có gì, chỉ là cảm thấy

một cô gái xinh đẹp như cô, hắn là có rất nhiều người theo đuổi."

Đường Hinh hơi sững người, không biết là anh đã cảm nhận được gì hay là đang cố ý thử cô? Cô nghĩ nghĩ rồi khẽ cười: "Có người theo đuổi thì không thể đi xem mắt được à?"

"Đương nhiên là có thể." Lâm Tranh Húc nhoẻn miệng cười, "Đi thôi, chúng ta đi xem phim."

Vừa nghe những lời này, Đường Hinh liền cảm thấy con người Lâm Tranh Húc cũng không tồi.

*****

Gần 11 giờ, Đường Hinh mới lái xe về tới khu nhà, vừa mới tới hầm để xe đã thấy chiếc Maybach kia sáng đèn, tay lái cô siết lại, cảm giác như phía trước đang có sài lang hổ báo chờ mình.

Kỹ thuật lái xe của Đường Hinh cũng khá, bình thường lái xe vào hầm rất nhanh, lần này không hiểu vì sao còn gạt cần sai những hai lần.

Lúc này, cô liếc nhìn kính chiếu hậu, thấy một bàn tay đàn ông thon dài đẹp đẽ đang để bên cửa sổ xe, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc, đầu thuốc còn đỏ lửa.

Đường Vực lười nhác dựa vào xe, nhả ra một ngụm khói, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô quay xe rối tung rối mù, hết cách đành phải chậm rãi cho xe lùi lại, anh nghiêng đầu nhìn cô.

Đường Hinh khó khăn lắm mới lùi được xe, rút chìa khoá, vừa quay đầu nhìn đã không thể rời mắt.

Cổ áo anh tháo hai khuy, từ góc nghiêng có thể thấy rõ yết hầu gợi cảm, anh nhìn cô, đôi mắt đen thăm thẳm.

Tim Đường Hinh như run lên, nhịp đập tăng tốc.

Lồng ngực như thể bị ai đó bắn một mũi tên.

Người ấy vẫn là người ấy.

Nhưng rõ ràng cô có cảm giác, anh đã thay đổi.

Cô lại không thể nào nói rõ điều gì đã đổi thay.

Hai người ngồi trên xe, đối diện với nhau.

Đường Vực cúi đầu, dập điếu thuốc rồi lại ngẩng đầu nhìn cô, điềm nhiên lên tiếng: "Tôi đẹp trai hay anh ta đẹp trai?"

Đường Hinh: "....."

Cô cầm túi mở cửa xe, Đường Vực đi theo sau, hai người một trước một sau đi về phía thang máy.

Đường Vực tay đút túi quần, sải bước dài đuổi theo cô, từ phía sau ấn nút thang máy, cúi đầu nhìn cái xoáy nhỏ trên đỉnh đầu cô, vẫn kiên trì hỏi: "Hả? Tôi đẹp trai hay anh ta đẹp trai?"

Đường Hinh: "....."

Cửa thang máy mở ra, cô bước vào trong, xoay người nhìn anh nói: "Đường Vực."

"Ừ."

"Đồ óc heo."

Đường Vực thuận tay ấn thang máy, cụp mắt nhìn cô, theo thói quen không trả lời, quả nhiên giây tiếp theo, cô gái nhỏ lại cười tủm tỉm nói: "Đương nhiên là anh ta đẹp trai hơn anh rồi, anh thực sự nghĩ là anh đẹp trai lắm đấy à..."

Khuôn mặt tròn tròn xinh xinh của cô đột nhiên bị người ta bóp lấy, cô nín thở, chớp chớp mắt.

Đường Vực nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng, lại véo véo má lúm đồng tiền của cô, đến khi cô ngây ra vì bị véo thì mới thu tay lại, nhìn bảng điện tử trong thang máy nhảy số không ngừng, nói: "Tôi đẹp trai hơn anh ta."

"Ảo tưởng." Đường Hinh nhíu mày, sờ sờ bên má bị Đường Vực véo, cảm giác có điều gì đó là lạ...

Cửa thang máy mở ra.

Hai người bước ra ngoài, Đường Vực giữ tay cô, cúi đầu thật thấp nhìn cô, ánh mắt so với trước đây trở nên nồng nhiệt hơn: "Nếu em muốn thử yêu đương thì có thể thử cùng tôi, tôi đẹp trai hơn anh ta, dáng người cũng đẹp hơn, tiền cũng nhiều hơn, em muốn gì tôi đều có thể cho em..." Anh dừng một chút rồi nói tiếp: "Đừng liên lạc với anh ta nữa."

Đường Hinh bị anh nhìn đến mức tim đập thình thịch, cô cụp mắt, hừ một tiếng: "Sao anh biết là dáng người anh đẹp hơn hả? Ảo tưởng vừa thôi."

Làm gì có ai tự đi khen mình như thế, cô biết Đường Vực vẫn thường xuyên tới câu lạc bộ tập thể hình, trong nhà còn có phòng tập riêng có máy chạy cùng mấy loại máy tập đơn giản, dáng người chắc chắn là có cơ có múi, thế nên trước đây có một lần cô không nhịn được hỏi anh: "Sếp bận thế mà còn chăm chỉ tập thể hình là vì sợ mình sẽ biến thành ông tổng bụng bia à?"

Khi ấy Đường Vực liếc nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Không phải, đàn ông nhà họ Đường mà không có cơ bụng thì sẽ bị cười nhạo."

Bởi vì ông nội và chú út nhà họ Đường đều là quân nhân, cháu trai trong nhà từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm khắc, thành ra mỗi người đều chú ý rèn luyện.

Nhưng nhỡ Lâm Tranh Húc người ta cởi áo sơ-mi ra cũng có tám múi cơ bụng thì sao?

Đường Vực im lặng một lúc rồi khẽ cười: "Muốn xem thử không?"

Đường Hinh: "....."

Cô hốt hoảng ngẩng đầu nhìn anh.

Đúng lúc này, điện thoại đột ngột vang lên tiếng chuông báo, âm thanh vang vọng khắp hành lang.

Cạch...

Cửa đột nhiên mở ra.

Đường Hinh vội vàng rụt tay lại, hai người đồng thời nhìn về phía cửa. Ông Đường Đại Vĩ đứng ở cửa, thấy hai người họ thì hơi ngẩn ra. Đường Hinh chạy nhanh về phía ông, giải thích: "Bọn con tình cờ gặp nhau trong thang máy."

Đường Vực nhìn ông Đường Đại Vĩ, ung dung chào hỏi: "Chào chú ạ."

Ông Đường Đại Vĩ liếc mắt nhìn anh, dứt khoát đóng cửa lại. Vừa vào đến nhà, bà Chung Lệ đã lăng xăng hỏi han: "Thế nào, thế nào rồi?"

Đường Hinh nhìn bà, gật đầu: "Vâng, đẹp trai."

Bà Chung Lệ hài lòng cười: "Mẹ đã bảo là đúng gu của con mà lại. Các con nhớ liên lạc nhiều hơn nhé."

Đường Hinh vâng dạ một hồi, vào đến phòng thì thấy tin nhắn WeChat của Lâm Tranh Húc.

Lâm Tranh Húc: "Về đến nhà chưa?"

Đường Hinh trả lời là đã về rồi sau đó mệt mỏi nằm vật ra giường, vùi mặt vào gối, trong đầu như có pháo đang nổ tưng bừng, đột nhiên nhớ tới nụ hôn nóng bỏng hồi chiều.

Cô đột nhiên mở bừng mắt ra, thất thần nhìn chằm chằm bông hoa nhỏ thêu trên chăn, nhớ tới lời Đường Đinh Đinh đã nói — —

"Thích bảy phần anh ấy sẽ hôn chị."

Chương 54

Editor: Hannah

Da mặt Đường Vực ngày càng dày, chẳng rụt rè gì cả, tôi không biết phải đáp lại thế nào.

_ "Nhật ký chị đại" _

Sau khi buổi xem mắt kết thúc, tháng tám cũng trôi qua, bắt đầu bước vào tháng chín.

Bà Chung Lệ cùng ông Đường Đại Vĩ lưu lại tầm hai tuần, Đường Hinh cũng chưa có thời gian để đưa họ ra ngoài chơi một ngày, cô em họ Chung Nghiên của cô rảnh rỗi, đưa hai ông bà đi khắp Bắc Kinh ăn chơi suốt hai ngày. Chung Nghiên thuê một căn hộ khác của Đường Hinh, còn tự sửa sang lại, chuyện này bà Chung Lệ và ông Đường Đại Vĩ đều biết.

Có điều hai người họ cũng không biết là Chung Nghiên sống cùng bạn trai, hôm đó hai ông bà rất hào hứng muốn đến căn hộ đó xem, Chung Nghiên lúc này mới ngượng ngùng nói ra chuyện mình sống chung với bạn trai.

Thế nên, hôm đó bà Chung Lệ cùng ông Đường Đại Vĩ gặp mặt bạn trai của Chung Nghiên.

Sau khi trở về, bà Chung Lệ ngồi trên sô-pha lắc đầu, nói: "Con bé Chung Nghiên kia mắt nhìn người không tốt lắm nhỉ, thằng bạn trai đó chẳng có của nả gì thì thôi đi, nhìn qua cũng chẳng nên người, không có chí tiến thủ gì cả."

Ông Đường Đại Vĩ nói thẳng: "Tôi cảm thấy thằng bé đó không phải người ngay thẳng."

Bà Chung Lệ quay đầu nhìn ông, hỏi: "Thật hả?"

Ông Đường Đại Vĩ cự cãi: "Tôi nhìn mười người chuẩn đến tám phần, nếu tôi đoán không sai thì thằng nhãi kia chỉ nhắm vào tiền của cháu bà thôi."

Chung Nghiên đang là sinh viên năm thứ tư, gia cảnh cũng khá, nếu cô muốn ở lại Bắc Kinh làm việc, người nhà có khi cũng sẽ mua nhà cho cô, cô bé đó thường ngày tiêu xài hoang phí, từ sau khi hẹn hò với cậu bạn trai này thành ra lại tiết kiệm đi nhiều.

Trước đây Chung Nghiên thường xuyên tới cửa hàng của Vưu Hoan, nhưng từ khoảng 2-3 tháng gần đây thì không qua nữa.

Đường Hinh lấy một bình nước trái cây, rót cho mỗi người một cốc rồi nhìn ông Đường Đại Vĩ, hỏi: "Bố à, cậu kia thực sự không tử tế ạ?"

Ông Đường Đại Vĩ đúng là có con mắt nhìn người chuẩn, về điểm này Đường Hinh khâm phục.

"Nhân phẩm chẳng ra gì." Ông Đường Đại Vĩ uống một ngụm nước trái cây, "Con có rảnh thì khuyên nhủ con bé, chia tay thôi, đừng để xảy ra chuyện gì không hay."

Đường Hinh suy nghĩ rồi gật đầu: "Vâng."

Ngày mai ông bà Đường xuất phát đi Thanh Đảo, nhà bà ngoại Đường Hinh ở Thanh Đảo, hai ông bà ở đấy chơi mấy ngày rồi sẽ về Tô Châu. Bà Chung Lệ thu dọn xong hành lý, vào phòng Đường Hinh, ngồi trên giường cô nói chuyện phiếm: "Con cùng Lâm Tranh Húc thế nào rồi?"

Đường Hinh đang gõ máy tính, đầu cũng không ngẩng lên, đáp: "Mẹ xem con bận tối mắt tối mũi, làm gì có thời gian để mà thế nào?"

Cho dù cô không bận thì Lâm Tranh Húc người ta cũng bận.

Hai người ăn xong bữa cơm xem mắt, cùng nhắn tin qua WeChat hai lần, sau đó thì không có sau đó nữa.

Vốn dĩ Đường Hinh đi xem mắt cũng chỉ là hoàn thành nhiệm vụ, không hy vọng có thể tìm được bạn trai, trải qua bốn năm yêu thầm ròng rã, khi thổ lộ thì bị từ chối rồi lại bận rộn viết kịch bản, giờ cô không có đầu óc đâu để đầu tư vào chuyện tình cảm.

Hiện tại cô đối với chuyện tình cảm hoàn toàn cảm thấy vừa bị động vừa mệt mỏi, nếu Lâm Tranh Húc đã không chủ động, cô càng không thể nào chủ động được.

Xem ra chuyện cũng chẳng đi đến đâu, đại khái sau này nếu có chạm mặt nhau thì có thể nhớ ra: "À, mình với anh ta có từng xem mắt."

Bà Chung Lệ nhíu mày, hỏi: "Con chủ động liên hệ với người ta không được à?"

Đường Hinh quay đầu nhìn bà, nghiêm túc nói: "Mẹ, có đôi khi chủ động quá lại thành bị động đó."

"Có phải con vẫn còn thích Đường Vực không?"

"Không ạ."

Cô quay đi, cúi đầu, cắm mặt vào máy tính, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh của Đường Vực.

Bà Chung Lệ hừ một tiếng, đứng lên, nói: "Lúc trước mẹ còn tưởng rằng con với cậu ta chia tay nhau, không ngờ là cậu ta theo đuổi Minh Chúc không thành thì lại quay qua con, mối quan hệ này rối rắm quá, cậu ta thoạt nhìn cũng không tệ nhưng đã làm ra chuyện như vậy thì chẳng để lại ấn tượng gì tốt. Giống như bố con nói đó, gặp được con như vớ được của hời."

Đường Hinh không nói gì, chỉ gõ bàn phím lạch cạch.

Lần trước Đường Vực nói muốn mời bố mẹ cô ăn cơm, Đường Hinh thậm chí còn không nói lại với bố mẹ. Chưa nói tới chuyện giữa hai người còn chưa đâu vào đâu cả, hiện giờ ấn tượng về Đường Vực trong mắt bố mẹ cô sụt giảm, hơn nữa còn có Lâm Tranh Húc là đối tượng xem mắt sáng giá đang lù lù ở đó, nếu cô có đề cập tới chuyện này thì đối với cô và Đường Vực cũng chẳng đem lại kết quả tốt gì.

Ngày hôm sau, Đường Hinh đưa bố mẹ ra sân bay, nhịp sinh hoạt lại quay trở lại như trước.

Điểm khác biệt duy nhất là...

Từ sau lần Đường Vực cưỡng hôn cô, vị Tổng giám đốc này dường như mất "giá" thảm hại, không còn giữ tí kiềm chế nào như trước kia, da mặt cũng dày hơn cả phân, nói chuyện thẳng thắn như thể sợ cô nghe không

hiểu.

Tối nay, cô vừa mới tắm rửa xong đã nghe có tiếng gõ cửa.

Không cần ra xem cũng biết là ai.

Đường Hinh về phòng mặc thêm áo lót rồi mới ra mở cửa.

Đường Vực đứng ở cửa, cổ áo mở rộng, trên người có mùi rượu, cả người có vẻ rã rời. Đường Hinh tựa cửa, ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: "Anh lại tới làm gì? Tôi không rảnh để ý tới anh đâu."

Mỗi lần đều lấy cớ này.

Đường Vực dứt khoát khom người dí sát vào khuôn mặt tròn tròn xinh xinh của cô, nghiêng người, càng áp lại gần mùi rượu trên người càng nồng.

Có điều Đường Hinh biết Đường Vực không say.

Tửu lượng của anh có vẻ rất tốt.

"Có gì ăn không?"

Đường Vực quay đầu nhìn cô.

Mấy hôm trước anh đi công tác, dì giúp việc đã dọn dẹp tủ lạnh, còn chưa kịp mua thêm đồ bỏ vào, tối nay anh uống nhiều rượu, giờ bụng dạ hơi khó chịu, anh đưa tay xoa bụng.

Đường Hinh biết ông Đường Hải Minh trước đây bởi vì mắc ung thư dạ dày phải phẫu thuật nên mới về hưu, giờ thấy Đường Vực xoa bụng, cô lại mềm lòng, cúi đầu đi về phía nhà bếp, nói: "Có sủi cảo, mẹ tôi gói từ mấy hôm trước, anh tự nấu đi."

Bà Chung Lệ gói gần trăm cái sủi cảo để đông lạnh trong tủ.

Cô lấy ra tầm 20 cái, ngẩng đầu hỏi: "Thế này đủ chưa?"

Đường Vực mỉm cười, cầm lấy cái đĩa, nói: "Đủ rồi." Anh lập tức đi vào

phòng bếp, phòng bếp của hai nhà bố trí giống nhau nhưng Đường Hinh ngay cả bữa sáng còn ít khi làm, so với bên nhà anh thì ít sự ấm áp của khói bếp hơn, từ khi bà Chung Lệ và ông Đường Đại Vĩ rời đi, phòng bếp bắt đầu lạnh dần.

Đường Vực lấy nồi ra từ trong tủ, đun nước sôi, quay đầu đã không thấy cô đâu nữa.

Anh nắm rõ cửa nẻo, đi đến phòng làm việc, dựa vào khung cửa nhìn về phía cô. Không biết có phải do anh uống rượu hay không mà Đường Hinh cứ có cảm giác ánh mắt anh so với thường ngày có phần nồng nhiệt hơn, cô chịu không nổi, ngẩng đầu trợn mắt với anh: "Nhìn cái gì mà nhìn."

Đường Vực hai tay đút túi, điềm nhiên nhìn cô, hỏi: "Cuối tuần có thời gian không? Cùng tôi đi mua cho Đường Đinh Đinh một con mèo."

Lúc trước đã hứa sẽ mua cho con bé một con mèo, sau này bận quá nên không đi được, mấy ngày trước anh cũng đã nói chuyện với bà Tăng Uyển vài lần, nhân dịp cuối tháng này sinh nhật em gái, anh sẽ mua mèo tặng cô nhóc.

Đường Hinh biết sắp tới sinh nhật của Đường Đinh Đinh, lúc trước cô cũng đã định tặng cho cô bé một con mèo Chinchilla, dặn dò chủ tiệm thú nuôi xong xuôi rồi, nếu có mèo thuần chủng, màu lông đẹp thì lập tức báo cho cô.

Vừa hay chiều nay chủ tiệm nhắn tin cho cô, quà đã về tới.

Cô cầm điện thoại mở ảnh chụp giơ lên cho anh xem.

Khoảng cách không xa, cũng mặc kệ anh có nhìn thấy rõ hay không, cô nói một tràng: "Người làm anh trai như anh, ngoại trừ chuyện dí tiền cho con bé ra thì chẳng để ý cái gì cả, đã hứa sẽ tặng mèo mà tới tận nửa năm sau cũng chưa thấy đâu. Còn nói đổ vốn đầu tư cho con bé vào đoàn làm phim hả, so với bán em gái thì có khác gì đâu? Quà sinh nhật tôi đã chuẩn bị xong rồi."

Sau khi Vưu Hoan nghe được chuyện này đã tặng cho Đường Hinh và Đường Đinh Đinh biệt danh: Đường Một Trăm Triệu.

Một người bị bán với giá một trăm triệu.

Một người bị tặng một trăm triệu.

Đường Vực nghe cô cằn nhằn nhưng cũng không khó chịu, ánh mắt vẫn dán lên người cô, bật cười, nói: "Chuyện tôi không quan tâm đến, em lại rất để tâm, vừa hay bù trừ cho nhau."

Đường Hinh: "....."

Ai muốn bù trừ với anh hả.

Đường Vực cúi đầu cười cười, xoay người quay lại phòng bếp luộc sủi cảo.

Chờ anh ăn xong, thu dọn phòng bếp xong xuôi, Đường Hinh căn thời gian rồi hạ lệnh tiễn khách. Bánh Bao Cuộn đúng lúc này nhảy tới cọ cọ bên chân Đường Vực. Giờ anh thực sự bắt đầu thích con mèo của cô, không giống như lúc trước nó chỉ vừa chạm vào đã đá đít đuổi đi.

Anh hơi chần chừ rồi khom người, bế Bánh Bao Cuộn lên.

Đường Hinh vẫn luôn cảm thấy dáng vẻ khi anh ôm Bánh Bao Cuộn hấp dẫn chết đi được, cô nhìn lướt qua rồi giành lại Bánh Bao Cuộn, dựa lưng vào bàn ăn, nói: "Thôi anh về đi."

Đường Vực xoay người, tay đè lên mặt bàn, người dựa sát vào cô, gần tới mức Đường Hinh ngửi thấy rõ ràng mùi rượu thoang thoảng trên người anh, cô theo phản xạ cúi đầu, tránh đi. Đường Vực cúi sát đỉnh đầu cô, hạ giọng nói: "Em với cái tên Lâm gì đó kia có liên hệ gì nữa không?"

Theo như anh biết, chắc chắn không có gặp nhau.

Nhưng hai người họ có add WeChat của nhau, liệu có lén lút liên hệ với nhau không thì anh không biết được, anh cũng đâu thể nào đi kiểm tra điện thoại của cô được.

Đường Hinh vuốt ve Bánh Bao Cuộn, ngẩng đầu nhìn anh, cười nói: "Anh hỏi làm gì?"

Đường Vực nói rất thẳng thắn và chân thật: "Sợ em với anh ta có tiến triển, tôi đang theo đuổi em, nếu không có gì nguy hiểm uy hiếp, em muốn

thử thách tôi bao lâu cũng được nhưng nếu có người khác cũng theo đuổi em." Anh nhìn cô, "Tôi sợ em bị người ta bắt mất, hiểu không?"

Đường Hinh nhìn đôi mắt đen láy của anh, tim bỗng nhiên đập nhanh hơn.

Cô cúi đầu, im lặng.

Trước kia điều cô sợ nhất chính là anh không nhận ra tình yêu thầm của cô, giờ anh đột nhiên đối với cô thâm tình như vậy, cô lại không biết phải làm sao.

Cô vẫn cảm thấy giữa hai người còn thiếu điều gì đó.

Nhưng cô lại không thể nói rõ được thứ thiếu sót đó là gì.

"Tuy là nói như vậy nhưng tôi vẫn hy vọng em sẽ chấp nhận tôi sớm một chút." Đường Vực nhìn chằm chằm đôi lông mi đang chớp chớp của cô gái nhỏ, không biết có phải do chất cồn trong người đang quấy phá hay không mà đột nhiên anh có cảm giác ngứa ngáy trong lòng. Ánh mắt anh lưu luyến trên đôi môi cô, yết hầu nhẹ nhàng dao động, khi thấy cô ngẩng đầu, anh khẽ nhoẻn miệng cười, nói: "Nếu là bạn trai thì có thể hôn em rồi."

Đường Hinh: "....."

Cô cắn môi, mãi mới thốt ra được một câu: "Đường Vực, anh thay đổi rồi."

Đường Vực nhìn sang hướng khác rồi lại nhìn cô, khẽ bật cười, nói: "Thay đổi thế nào?"

"Rớt 'giá' rồi."

"....."

Hai mắt Đường Vực dán vào cô, một lúc lâu sau, anh thản nhiên cười cười, nói: "Có khi sau này còn thay đổi nữa đó, lúc trước tôi sẽ không như thế này đâu, có nhiều lúc tôi cũng cảm thấy mình không còn là chính mình nữa. Mà hiện giờ tôi như bị em ép sắp phát điên rồi."

Đường Hinh ngơ ngác nhìn anh.

Anh dời mắt khỏi cô, tay phải đút túi quần, không nài ép cô thêm: "Tôi về đây, em đừng thức khuya quá."

Nói xong anh rời đi.

Đường Hinh ôm Bánh Bao Cuộn dựa vào bàn ăn. Lâm Tranh Húc cũng không liên hệ gì với cô, cùng lắm cũng chỉ like bài viết của cô.

Có lẽ anh ta bận hoặc có lẽ là hai người chẳng đi đến đâu cả.

Cô cũng không quá để ý, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như thế là tốt nhất.

Như thế cô có thể đàng hoàng trả lời bà Chung, rằng thì là hai người không muốn phát triển thêm, anh ta cũng không muốn gặp cô.

Mấy ngày trước sinh nhật của Đường Đinh Đinh, Đường Hinh hẹn cô bé cùng tới cửa hàng của Vưu Hoan, tiện thể đem mèo tặng cho cô bé trước.

Hôm đó Đường Hinh có được ngày nghỉ hiếm hoi, cô ngủ tới trưa rồi mới lái xe tới chỗ Vưu Hoan.

Cô vừa vào trong tiệm, Vưu Hoan đang thay quần áo cho ma-nơ-canh, quay đầu nhìn cô, nhướng mày nói: "Đại biên kịch tương lai à, cậu tính thử xem đã bao lâu không tới rồi hả? Có phải ký xong được cái hợp đồng trăm triệu thì không cần 'cắt cỏ' thiên hạ nữa không?"

Đường Hinh để Bánh Bao Cuộn và mèo con xuống, cười tủm tỉm đáp: "Hôm nay không chỉ tới, mà còn tái xuất giang hồ đấy."

Vưu Hoan chỉ lên bàn nước, nói: "Đồ ăn gọi cho cậu đấy, Đinh Đinh chắc phải chiều mới qua được, con bé còn phải đi làm."

Đường Hinh bận rộn nhưng Đường Đinh Đinh lại có thời gian rảnh, thỉnh thoảng không có việc gì sẽ qua đây chơi, có điều không học được ngón nghề của Đường Hinh, ngoại trừ lần "xẻo thịt" Hoắc Thần Đông ra thì cũng không "xẻo" được người nào nữa.

Đường Hinh mở hộp đồ ăn, hôm nay cô ngủ quá nhiều, ăn cũng không

ngon miệng, mới ăn hết một nửa đã bỏ, cúi đầu xem Weibo.

Vưu Hoan tới ngồi cạnh cô, quan tâm hỏi: "Cậu với đối tượng xem mắt chỉ có thế thôi à?"

"Ừ, chắc chỉ thế thôi." Đường Hinh cũng không ngẩng đầu lên, đáp.

"Thế còn Đường Vực thì sao?" Vưu Hoan bắt chéo chân, lười biếng nghịch nghịch lọn tóc xoăn, "Người ta vung cả trăm triệu để theo đuổi cậu, cậu còn chưa động lòng à?"

Đường Hinh để điện thoại xuống, nhìn cô, nói: "Cậu còn nhớ định luật mười mức độ thích của Đường Đinh Đinh không?"

Vưu Hoan gật đầu: "Nhớ."

"Hôm đó Đường Vực đã hôn mình, cưỡng hôn."

"Chậc chậc." Vưu Hoan lập tức có hứng thú, "Người như Đường Vực mà có thể làm chuyện này cơ à? Kể đi kể đi, hôn Đường Vực có cảm giác gì?"

"....." Mặt Đường Hinh hơi ửng hồng, "Anh ta rất thành thạo, kỹ thuật hôn còn tốt hơn mình tưởng rất nhiều."

Hôn tới mức làm cô đầu óc choáng váng luôn, thiếu chút nữa không biết trời đất là gì.

"Có động tay động chân gì không?"

"Không có..." Đường Hinh hơi liếm môi, Đường Vực là người điềm tĩnh, tự chủ tốt như thế, chỉ mới cưỡng hôn đã quá đáng sợ rồi, được chưa hả? Cô ôm đầu gối, quay đầu nhìn Vưu Hoan, hoang mang nói: "Đó chính là dấu hiệu thích bảy phần, giống như... Thôi bỏ đi, nhưng mình vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó."

Vưu Hoan nhướng mày: "Thiếu cái gì?"

Đường Hinh: "Cũng không biết, cho nên mới tới hỏi cậu đó."

Vưu Hoan: "Cậu là muốn chờ tới khi anh ta thích cậu tới tám phần, muốn đưa cậu lên giường rồi mới chịu đồng ý anh ta hả?"

Đường Hinh: " ....."

Chương 55: Sau khi chia tay, anh định cho tôi bao nhiêu tiền phí ?

Editor: Hannah

Dù có là chị đại thì cũng có lúc sợ sệt, một khi bạn đã có người trong lòng thì đồng thời bạn cũng có một nhược điểm.

Đường Vực, trước đây mỗi lần em gọi tên anh, trái tim đều trở nên yếu mềm.

_ "Nhật ký chị đại" _

Thích tám phần, anh ấy sẽ có cảm giác với cậu, muốn cùng cậu lên giường.

Cái định luật này nếu để nói về người đàn ông khác thì có thể coi là nói bừa, dù sao thì đàn ông đều là loài động vật sống bằng nửa thân dưới nhưng dùng để nói về Đường Vực thì lại rất có khả năng.

Đường Hinh cũng từng tưởng tượng dáng vẻ của Đường Vực khi động tình, thậm chí còn từng mơ thấy hình ảnh đó.

Vưu Hoan thấy cô đột nhiên im lặng thì xì một tiếng: "Chắc không phải tớ đoán trúng đấy chứ? Thế hay là cậu thử quyến rũ anh ta xem, xem xem anh ta đối với cậu có phản ứng hay không."

Mặt Đường Hinh đỏ lên, cầm gối ném qua, nghiêm túc nói: "Mình đang nói chuyện hẳn hoi với cậu đó!" Cô khựng lại, dường như đang thực sự cân nhắc tính khả thi của kế hoạch này, "Cậu nói như thế xem ra cũng là một cách, nếu thực sự có phản ứng thì chính là mức độ tám rồi."

"Đúng là không hy vọng được gì ở cậu, chẳng thà cậu dứt khoát cưỡng gian anh ta, gạo nấu thành cơm đi cho lành."

"....."

Đường Hinh không biết phải nói gì, cô cảm thấy có lẽ mình ngày càng

tham lam, hoặc là phải nói cô không đủ tin tưởng, đối với chính mình không đủ tin tưởng, đối với Đường Vực cũng không đủ tin tưởng. Cô nhìn Vưu Hoan, hạ giọng nói: "Mình nói cái này, chắc cậu sẽ lại mắng mình vô dụng, mình vẫn cứ cảm thấy giữa mình và Đường Vực thiếu cái gì đó, nếu đối với anh ta quá tốt, mình không cam lòng nhưng nếu đối với anh ta không tốt, mình lại thấy khó chịu."

Ruột gan c ồn cào r ối lại tự hành hạ mình.

Hoàn toàn không tìm ra lối thoát.

Vưu Hoan nhìn cô, thở dài: "Cái chính là cậu cảm thấy anh ta yêu cậu chưa đủ nhi ều, ít nhất là không quá yêu cậu, dù hiện giờ anh ta có quay lại theo đuổi cậu, vì cậu mà mua nhà, vì cậu mà vung một trăm triệu, cậu vẫn cảm thấy anh ta không yêu cậu đủ nhi ều."

Một nhát thấy máu.

Đường Hinh vẫn luôn giương oai trước mặt Đường Vực rằng mình là chị đại nhưng nếu thực sự so sánh ra mà nói, cô nghĩ, cô vẫn như trước đây là người yếu thế hơn.

Đường Vực vẫn luôn là người đứng từ trên cao nhìn xuống cô.

Trong cuộc sống hiện thực này, yêu th ầm một người suốt bốn năm vốn đã là chuyện vừa khó khăn vừa khó tưởng tượng, huống h ồ tính cách cô lại như vậy, khi vừa mới từ chức rời đi, cô còn có ph ần thổn thức, không hiểu sao mình có thể làm được đi ều này.

Đường Hinh cũng thở dài: "Nói thế thành ra mình giống nữ chính trong mấy bộ phim tình cảm sướt mướt quá, nhưng mình lại không có cách nào ngừng so đo tính toán. Nếu chưa từng bị anh ấy từ chối, có lẽ mình sẽ cứ ngô nghê đ ồng ý cùng anh ấy hẹn hò yêu đương, nếu thuận lợi, nói không chừng còn có thể kết hôn sinh con, cũng sẽ không so đo mấy chuyện cái gì mà yêu nhi ều hay yêu ít, dù gì cũng đã yêu th ầm suốt bốn năm, mình chỉ thiếu nước nâng niu anh ấy như vì sao trên trời thôi. Nhưng anh ấy đã từng nói rất rõ ràng là mình với anh ấy không hợp nhau, mọi người cũng nói mình không phải tuýp người anh ấy thích, anh ấy cũng không phải chưa từng yêu ai bao giờ, nghe anh ấy nói chắc hẳn bạn gái anh ấy là người rất phù hợp, thế mà cuối cùng vẫn chia tay không phải sao?"

Cho nên, mình là người từng bị anh ấy từ chối, bị anh ấy nói là không phù hợp, làm sao có thể tiếp tục mối tình này đây?

Nhỡ như sau một thời gian bên nhau, anh ấy lại phát hiện mình thực sự không hợp với anh ấy, lại muốn chia tay thì sao?

Đường Hinh cười tự giễu, nói: "Cậu xem mình lúc trước phóng khoáng thoải mái biết bao nhiêu, sau khi bị người ta từ chối vẫn quyết gặm một miếng thịt Đường Tăng coi như là chiến lợi phẩm thu được sau bốn năm, sau đó thì không muộn phiền gì nữa. Khi đó mình thực sự nghĩ nếu đã không thể nắm giữ được thì đành buông thôi, dù sao dứt bỏ một thứ thì cũng còn rất nhiều thứ khác mình có thể làm, mình phải trở thành một nhà biên kịch lớn, hợp tác làm phim với thật nhiều đạo diễn lớn, nghe oai biết bao nhiêu. Nếu anh ấy không tới trêu đùa mình, mình thực sự có thể buông tay, nếu anh ấy không tới, mình lại đi xem mắt, Lâm Tranh Húc vừa đúng là kiểu người mình thích, nói không chừng mình sẽ rung động."

Ai mà ngờ được, ngay trước khi đi xem mắt cô lại bị đối tượng yêu thầm bốn năm hôn tới ba phút.

Khi cô cùng đối tượng xem mắt dùng bữa, anh ấy lại ngồi ngay phía sau cô.

Cái cảm giác như trăm dao cứa vào tim này, không có cách nào diễn tả được, chỉ mình cô có thể hiểu.

Đường Hinh không dám chắc nếu mình hẹn hò với Đường Vực, rồi một ngày nào đó thực sự đi đến kết cục phải chia tay, liệu cô còn có thể sảng khoái buông tay như trước hay không. Nếu anh ấy yêu cô không đủ nhiều, muốn chia tay với cô, cô còn có thể nói không được sao? Không thể.

Điều đáng sợ nhất chính là anh ấy có thể quên, cô lại không thể quên nổi.

Cảm giác đó, chỉ cần nghĩ tới là cô lại thấy sợ hãi.

Nếu đã như vậy, chẳng thà đừng bắt đầu.

Cô khom lưng trước anh ấy một lần đầu thì thôi đi.

Nếu lại khom lưng lần nữa, cô sợ mình sẽ co vào bụi rậm luôn.

Đường Hinh vừa nói dứt lời, WeChat đã báo có tin nhắn mới.

Lâm Tranh Húc: "Cuối tuần cô có rảnh không? Mình cùng đi ăn được không?"

Vưu Hoan ghé mắt nhìn, vỗ đầu cô, nói: "Nữ đại gia à, tớ cảm thấy cậu vẫn còn non quá đi, cứ thử yêu đương 2-3 lần hoặc lên giường với vài anh xem, có khi lại khá lên đấy?" Vưu Hoan nhìn cô, bỗng nhiên bật cười, "Mà nhỡ đâu Đường Vực lại 'bất lực' thì sao nhỉ?"

Đường Hinh: "....."

Đúng lúc này Đường Đinh Đinh cầm theo đồ ăn vặt hào hứng bước vào: "Em tới rồi!"

Cái gì mà khổ vì tình, cái gì mà đàn ông này kia, đều chỉ là mây bay hết.

Lượn đi cho nước nó trong.

Đường Hinh cùng Vưu Hoan cùng lúc thả chân xuống, rất ăn ý với nhau bắt đầu thu dọn bàn nước, để dành chỗ cho đồ ăn.

Đường Đinh Đinh để đồ ăn lên bàn, vội vàng hỏi: "Mèo của em đâu? Mèo đâu?"

"Kia kìa."

Đường Hinh phẩy phẩy tay sau đó mở túi đồ ăn vặt mà vị đại tiểu thư này vừa đem tới bày ra bàn. Đường Đinh Đinh đúng là em gái ruột của Đường Vực, yêu cầu đối với chất lượng sống thật giống nhau, đồ ăn vặt cũng toàn loại ngon lành đắt đỏ.

Đường Hinh ăn mấy miếng bánh rồi mới đột nhiên nhớ ra, cô còn chưa trả lời tin nhắn của Lâm Tranh Húc.

Cô ngẫm nghĩ rồi lấy điện thoại ra nhắn tin trả lời: "Xin lỗi anh, cuối tuần này tôi không rảnh, tôi phải tới bữa tiệc sinh nhật của một người bạn."

Cuối tuần này đúng là sinh nhật Đường Đinh Đinh, vị đại tiểu thư này muốn tổ chức sinh nhật ở nhà, nữ vương tiệc tùng Thẩm Phỉ còn tuyên bố phải mở tiệc lớn, chúc mừng Đinh Đinh sắp tiến quân vào giới giải trí.

Lâm Tranh Húc: "Được, vậy hẹn sau vậy."

Còn có lần sau sao?

Đường Hinh thấy hơi bất ngờ, cô trả lời bằng một icon mặt cười.

Đường Đinh Đinh đang vui vẻ ôm con mèo nhỏ đi tới, ngồi cạnh Đường Hinh, cười ngọt ngào: "Vẫn là chị dâu đối tốt với em nhất. Cuối cùng em cũng có mèo rồi này."

Đường Hinh: "....."

Cô lườm Đường Đinh Đinh, nói: "Ai là chị dâu của em, đừng gọi bừa, gọi bừa nữa đòi lại mèo đấy."

"Được rồi, chị Đường Tâm." Đường Đinh Đinh bĩu môi, quay đầu nhìn cô, "Anh trai em ngoại trừ chuyện nhờ chị theo đuổi chị Minh Chúc ra thì còn làm chuyện gì nữa vậy? Đã qua lâu thế rồi, chị vẫn còn để bụng sao?"

Vấn đề này Đường Đinh Đinh đã nhắn tin WeChat hỏi cô vài lần, đều bị cô dùng mấy cái icon đuổi khéo. Cô nhìn Đường Đinh Đinh vẻ mặt cực kỳ tò mò, khẽ cười rồi hỏi: "Thực sự muốn biết à?"

Đường Đinh Đinh gật đầu lia lịa: "Đương nhiên ạ!"

Phải biết được nguyên nhân thì mới trợ giúp được.

Đường Hinh: "Chờ tới sinh nhật em chị sẽ nói cho em biết, coi như quà sinh nhật tặng thêm."

Đường Đinh Đinh: "... Được."

Lễ phục để mặc tham gia tiệc sinh nhật Vưu Hoan đã giúp cô chuẩn bị xong rồi, Đường Hinh đi thử qua, vừa mới ra khỏi phòng thử đồ đã thấy Khúc Vi đi tới, phía sau còn có hai người đàn ông cao lớn phong độ, đều là những anh chàng đẹp trai.

Trong đó có một người vừa bị cô từ chối lời mời hẹn hò cuối tuần. Khi

Lâm Tranh Húc thấy cô thì cũng hơi sững người nhưng rất nhanh, anh nhướng mày cười cười: "Trùng hợp quá, Đường Hinh."

Đường Hinh tay cầm vạt váy lúc này mới lấy lại tinh thần cũng cười nói: "Trùng hợp quá."

Người đàn ông còn lại, chắc là đối tượng kết hôn của Khúc Vi.

Ngoại hình phong thái đúng như Vưu Hoan miêu tả, là loại nho nhã bại hoại, đẹp trai ngứa mắt.

Trái đất này có những lúc nhỏ vô cùng. Chồng của Khúc Vi là bạn cùng cộng tác với Lâm Tranh Húc, hai người cùng đưa Khúc Vi về, Lâm Tranh Húc ngồi trên xe tình cờ thấy cô gái đang đứng trước tấm kính kia trông thật quen nên mới đi theo vào xem có nhận đúng người không.

Không ngờ đó thực sự là Đường Hinh.

Lâm Tranh Húc cười cười nhìn bộ lễ phục màu vàng trên cười cô gái nhỏ, nói: "Cuối tuần thực sự không rảnh à? Thế tối nay thì sao?"

Đường Hinh nhìn Vưu Hoan cùng Đường Đinh Đinh đang trưng ra vẻ mặt cực kỳ căng thẳng, cười đáp: "Tôi có hẹn với các bạn rồi."

Cuối cùng, tối hôm đó mọi người cùng nhau ăn cơm. Đối với chuyện Đường Vực theo đuổi Đường Hinh, thái độ của Đường Đinh Đinh giống Cao Hằng như đúc, giặc vừa mon men tới cửa đã vội đi báo cáo. Đường Hinh vừa về tới nhà đã bị Đường Vực chờ sẵn ở hầm gửi xe.

Anh không nói gì cũng không hỏi gì.

Thế nhưng Đường Hinh cứ có cảm giác ánh mắt anh nhìn cô sắc lạnh, khi đi vào thang máy, Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh: "Đường Vực, anh đang ghen đấy à?"

Đường Vực cúi đầu nhìn cô, tự mỉa mai bản thân: "Em nói xem?"

Đường Hinh nhìn anh, bỗng nhiên bật cười.

Đường Vực hơi nheo mắt, tâm trạng đột nhiên cũng thả lỏng hơn, không nhịn được lại đưa tay véo má lúm đồng tiền của cô.

Đường Hinh ôm mặt trừng anh, quát: "Anh véo má tôi làm gì?"

Dường như mỗi lần cô cười, anh đều khó chịu ngứa tay phải véo má cô, lúc này cô vẫn chưa biết thực ra Đường Vực muốn véo má lúm đồng tiền của cô. Đường Vực bước ra khỏi thang máy, điềm nhiên buông một câu: "Thích đấy."

Thần kinh!

Đường Hinh đi về phía cửa nhà mình, bỏ anh lại ngoài cửa.

Chủ nhật, cũng chính là ngày 21 tháng 9, hôm đó là tiệc sinh nhật của Đường Đinh Đinh. Mái tóc dài mềm mại của Đường Hinh xoã bên vai, cô mặc lễ phục, trang điểm xong xuôi, khi cầm túi xách bước ra cửa thì nghe tiếng gõ cửa bên ngoài.

Cô lấy ra từ hộp giày một đôi giày cao gót, khom người đi vào chân rồi mới ra mở cửa.

Đường Vực đứng ngoài cửa, lặng lẽ lướt nhìn cả người cô. Bộ lễ phục cô mặc trên người rất kén người mặc, làn da phải đủ trắng mới có thể cân bằng được màu sắc này.

Làn da Đường Hinh trắng nõn mịn màng, khuôn mặt tròn tròn nhỏ xinh, đôi mắt to tròn, khi cười rộ lên sẽ lộ ra má lúm đồng tiền, nhìn rất ngọt ngào, nhìn chung màu sắc nào cũng sẽ phù hợp với cô, dễ dàng khiến người ta loá mắt. Cô mang đôi giày cao 10 phân bước ra ngoài, không cần tốn sức cũng có thể ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt có phần đắc ý, hỏi: "Gì nào?"

"Tối nay còn phải uống rượu, lát nữa ngồi xe tôi đi."

" Tôi đã gọi người lái xe thuê rồi." Đường Hinh vốn cũng không định lái xe.

"Thế đưa tiền cho cậu ta rồi bảo cậu ta về đi." Đường Vực bước tới ấn nút thang máy, quay đầu lại nhìn cô, "Ngồi xe tôi tiện hơn, nhé?"

Đường Hinh bước tới, nhìn anh rồi lấy điện thoại gọi cho người lái xe thuê, gửi tiền công cho anh ta.

Khi xe chạy tới trước cánh cổng lớn của nhà họ Đường, Đường Hinh bỗng nhớ ra một chuyện. Cô nhìn Đường Vực, hơi căng thẳng hỏi: "Bố mẹ và người nha anh không biết... anh đang ấy ấy tôi chứ?"

"Tôi ấy ấy cái gì em?" Đường Vực lười nhác tựa vào lưng ghế, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn cô, "Thích em hay là theo đuổi em?"

Tim Đường Hinh khẽ run lên, đây hình như là lần đầu tiên Đường Vực trực tiếp nói với cô là anh thích cô. Lần trước anh nói điều đó là nói với ông Đường Đại Vĩ để giải thích chuyện giữa hai người. Cô nhìn người đàn ông phong thái lạnh lùng này, đột nhiên có chút không cam lòng.

Không cam lòng anh đối với cô chỉ thích có bảy phần.

Xe dừng lại trước cửa lớn.

Cô im lặng nhìn anh.

Đường Vực nhận ra có gì đó không đúng lắm, cúi người lại gần, hỏi: "Sợ à?"

Cô không nói gì.

Anh cười bất lực: "Bọn họ không biết đâu, em yên tâm đi."

Có một Đường Đinh Đinh biết là đủ rồi, càng nhiều người biết càng phiền.

Đường Hinh lấy lại tinh thần, lắc đầu cười cười: "Đâu có, gan tôi lớn thế, sợ cái gì chứ."

Đường Vực cũng không lật tẩy cô, anh xuống xe đi vòng qua đầu xe, mở cửa cho cô. Đường Hinh nhìn anh, dứt khoát không để ý đến bàn tay đang lịch sự đưa ra của Đường Vực, tự bám vào cửa xe rồi bước xuống.

Mặt trời vừa mới lặn, ánh chiều tà buổi hoàng hôn ấm áp bao phủ căn biệt thự lộng lẫy như một lâu đài. Sản nghiệp của nhà họ Đường rất lớn, biệt thự đương nhiên cũng rất rộng. Sau khi Đường Hinh xuống xe, quay đầu nhìn cả bãi cỏ rộng lớn, cô cảm thấy may mắn mình ngồi xe của Đường Vực mới vào được, không thì sẽ phải đi bộ rất xa.

Đường Hinh quay đầu nhìn Đường Vực, cười giảo hoạt, nói: "Đường Vực,

nếu tôi làm bạn gái anh, sau khi chia tay anh định cho tôi bao nhiêu tiền phí chia tay?"

Đường Vực: "....."

"Phí chia tay?" Sắc mặt anh sa sầm, nhíu mày nhìn cô, hỏi: "Em chỉ muốn tiền phí chia tay thôi hả?"

Còn chưa ở bên nhau mà đã hỏi vấn đề này rồi.

Chẳng lẽ anh còn không đáng giá bằng khoản phí chia tay đó à?

"A, hai người tới rồi!"

Đường Đinh Đinh cùng Vưu Hoan đang đứng ở cửa cùng hô lên, phía sau là bạn bè và người nhà của Đường Đinh Đinh cùng những vị khách đã tới trước.

Đường Hinh cười ngọt ngào, nói: "Bởi vì tôi thích tiền của anh mà."

Nói rồi cô vén vạt váy bước qua anh.

Hai mày Đường Vực nhíu chặt, nhìn chằm chằm bóng dáng mảnh khảnh yểu điệu của cô gái nhỏ.

Một lúc lâu sau, anh mới sải bước phía sau Đường Hinh.

Đường Đinh Đinh là viên ngọc quý của nhà họ Đường, sinh nhật cô mỗi năm đều sẽ tổ chức tiệc lớn, đa phần đều làm ở nhà. Hôm nay cả căn nhà đều được trang trí rất lãng mạn, rất có phong cách thiếu nữ, đường đi vào như đang bước trên thảm đỏ, người rót rượu, đầu bếp và người phục vụ đều có đủ, có thể so với khách sạn năm sao cao cấp.

So với sinh nhật của Đường Đinh Đinh thì sinh nhật của Đường Vực đơn giản hơn nhiều, có những năm bận tới mức còn không tổ chức sinh nhật. Sinh nhật anh vào tháng sáu, khi đó quan hệ giữa anh và Đường Hinh còn đang đóng băng, sinh nhật 28 tuổi cứ thế qua đi trong hỗn loạn.

Đường Hinh bước xuống từ trên xe của Đường Vực, trong nháy mắt cô trở thành tâm điểm chú ý. Đường Đinh Đinh quen biết rất nhiều người, cơ bản Đường Hinh đều đã gặp qua trong bữa tiệc lần trước của Thẩm Phỉ, nhưng

ngoại trừ Thẩm Phỉ thì hôm đó không ai để ý cô bị Đường Vực bế lên xe đưa đi.

Có người hạ giọng hỏi Đường Đinh Đinh: "Đường Hinh với anh trai cậu có quan hệ gì thế?"

Đường Đinh Đinh cũng không biết có thể nói công khai chuyện này không nên chỉ cười tủm tỉm, học theo giọng điệu của Đường Hinh: "Cậu đoán xem!"

"....."

"Bạn trai bạn gái à?"

Đường Đinh Đinh lắc đầu, chưa phải đâu.

"Bạn tình à?"

Đường Đinh Đinh trừng mắt: "Không phải! Anh trai mình sẽ không quan hệ bừa bãi đâu!"

Đúng lúc Hoắc Thần Đông đi tới bên cạnh, tình cờ nghe được, sắc mặt anh ta hơi thay đổi, nhìn sang bên này, Đường Đinh Đinh thoáng thấy anh ta, quay đầu nhìn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Đường Đinh Đinh khẽ giật mình ngay sau đó cười rộ lên: "Hoắc ca ca, anh tới rồi à."

Sắc mặt Hoắc Thần Đông không tốt lắm, chỉ gật đầu một cái, đáp: "Ừ."

Lúc này, Đường Vực và Đường Hinh cũng tới trước mặt họ, Đường Hinh hỏi Vưu Hoan: "Cậu tới từ lúc nào thế?"

"Đinh Đinh cử xe đến đón mình, con bé nói cậu có anh trai con bé phụ trách rồi." Vưu Hoan dựa vào gần, nói nhỏ vào tai cô: "Nói cho cậu biết nha, trong số mấy vị đại tiểu thư này, chắc chắn có đối tượng xem mắt do bố mẹ Đường Vực sắp xếp."

Đường Hinh chớp mắt: "Thật à?"

Vưu Hoan cười nói: "Khi nãy tớ vô tình nghe được."

"Có thì có thôi."

Đường Hinh không quá để ý, dù sao đây cũng là chuyện của Đường Vực, nếu những chuyện như thế này anh còn không giải quyết được thì còn theo đuổi cô làm gì?

Hôm nay lượng khách tới tương đối đông, có những người là bậc cha chú trong quan hệ làm ăn, Đường Vực phải đi qua chào hỏi, xã giao một chút, khi anh quay đầu nhìn Đường Hinh, thấy cô gái nhỏ đứng lẫn trong đám người, nhìn ra rất có phong thái trưởng thành.

Anh dời mắt, vừa định quay đầu lại thì anh cả Đường Minh đã hướng theo ánh mắt của anh rồi hỏi: "Là cô gái kia à?"

Đường Vực khẽ nhếch miệng cười, cũng không chối: "Ừ."

Đường Minh nhướng mày: "Anh đây cần phải nhắc nhở chú, hôm nay có rất nhiều đại tiểu thư tới đây, trong số đó có cả đối tượng mẹ cậu sắp xếp cho chú."

Đường Vực không ngờ lại có chuyện này, anh nhíu nhíu mày, gật đầu rồi dời bước: "Đợi lát nữa em sẽ nói chuyện với mẹ."

Lúc trước Đường Đinh Đinh từng xin được ảnh chụp từ chỗ trợ lý của Hoắc Thần Đông, bà Tăng Uyển cũng từng xem qua, nhập nhằng một hồi, lại nhầm Đường Hinh thành Minh Chúc. Sau khi Đường Đinh Đinh giải thích rõ ràng với bà, bà Tăng Uyển nhìn lại ảnh chụp thêm mấy lần, bất kể là Minh Chúc hay Đường Hinh, bà đều nhớ kỹ.

Người nhà họ Đường không quá coi trọng chuyện gia thế của thông gia, thế nên không nhất định bắt ép hôn nhân vì lợi ích. Lần này đối tượng bà nhắm cho Đường Vực là con gái của một quản lý trong một công ty sản xuất của nhà họ Đường, có phong thái tương tự như cô gái mà con trai bà theo đuổi không thành. Hôm nay bà cũng mời cô gái đó tới dự tiệc, có điều cũng không nói rõ điều gì, chỉ đơn giản là mời người ta tới chơi.

Lúc Đường Vực đi tới, bà Tăng Uyển đang cùng vợ chồng người quản lý nói chuyện rất vui vẻ, ngồi bên cạnh họ còn có một cô gái trẻ mặc lễ phục

màu trắng, ngoại hình rất xinh đẹp, dịu dàng thuỳ mị.

Đường Vực mỉm cười: "Mẹ."

Bà Tăng Uyển thấy anh, đứng dậy cười nói: "Lại đây lại đây, ta giới thiệu với con một chút..."

Sắc mặt Đường Vực lạnh nhạt, bước tới chào hỏi, không để bà Tăng Uyển kịp lên tiếng trước, anh đã nhìn bà, nói: "Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ."

Bà Tăng Uyển nhìn sắc mặt nghiêm túc của anh, tưởng rằng có chuyện gì quan trọng, vội đi theo anh vào một góc.

Đường Vực tay phải đút túi quần, cúi đầu nhìn bà Tăng Uyển, nói với vẻ bất đắc dĩ: "Mẹ, người con muốn theo đuổi hôm nay cũng ở đây, mẹ lựa đúng lúc này giới thiệu cô gái khác cho con, mẹ định gây thêm trở ngại cho con sao?"

"Hả?" Bà Tăng Uyển hết sức kinh ngạc," Con đang theo đuổi ai? Sao mẹ lại không biết tí gì?"

"Sợ mẹ lo lắng nên con chưa nói." Đường Vực ung dung nhìn lướt qua về phía Đường Hinh, "Chờ tới khi con theo đuổi được người ra rồi con sẽ kể với mẹ, mẹ đừng giới thiệu người linh tinh cho con, cô ấy biết được sẽ không vui."

"Là ai cơ?"

Bà Tăng Uyển nhìn về hướng anh vừa nhìn, đám bạn tầm tuổi Đường Đinh Đinh người nào cũng đều trang điểm rất xinh đẹp, bà nhìn không ra.

Đường Vực cũng nhìn về phía đó, cô gái nhỏ kia không biết đang nói chuyện gì cùng người bên cạnh mà cười rất vui vẻ, cười rạng rỡ khiến cho má lúm đồng tiền nhỏ xinh lại hiện ra, trên người mặc lễ phục màu vàng rực rỡ, xinh đẹp động lòng người.

"Là người có má lúm đồng tiền, cười rất ngọt ngào kia."

"....."

Bà Tăng Uyển vừa kinh ngạc vừa mang theo nghi hoặc mà nhìn theo hướng đó, dường như chỉ cần nhìn thoáng qua đã nhận ra.

Đó... Chẳng phải là Đường Hinh sao?

Sắc mặt bà trở nên rối rắm, nhìn con trai mình, nhất thời không nói nên lời.

Đường Vực hiểu được ý trong ánh mắt của mẹ mình, anh cũng không giải thích, chỉ xoay người rời đi, nói thêm một câu: "Mẹ đừng gây thêm trở ngoại cho con nữa, nếu không thì khó theo đuổi cô ấy lắm."

Hơn 10 giờ tối, khách khứa vãn dần, Đường Hinh đứng ngoài cửa lớn, Đường Vực tiễn khách gần xong xuôi, nhìn cô, cúi đầu nói: "Đi thôi."

Gió đêm thổi nhè nhẹ, tà váy của cô khẽ lay động trong gió, Đường Vực đứng bên cạnh cô, tay buông thõng bên người, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt bất giác trở nên dịu dàng.

"Chị Đường Tâm!"

Từ phía sau đột nhiên vang lên tiếng gọi của Đường Đinh Đinh.

Đường Đinh Đinh chân mang giày cao gót chạy đuổi theo hai người, cô uống chút rượu nên sắc mặt hơi ửng hồng nhưng không hề say, cô vẫn còn nhớ rõ chị Đường Tâm muốn nói cho cô một bí mật, là quà tặng sinh nhật dành cho cô hôm nay.

Khi Đường Hinh thấy cô bé chạy tới mới đột nhiên nhớ ra.

Đường Đinh Đinh đứng trước mặt cô, nhìn anh trai mình đứng phía sau, hạ giọng thì thầm: "Có phải chị quên rồi không?"

Đường Hinh nhìn cô bé, bỗng bật cười: "Vừa nãy quên nhưng giờ nhớ ra rồi."

Đường Đinh Đinh cúi xuống, ghé tai lại gần, cho rằng Đường Hinh sẽ thì thầm khẽ nói cho cô.

"Em thắc mắc vì sao anh trai em theo đuổi chị gắt gao như thế mà sao chị vẫn chưa chịu nhận lời anh ấy phải không?"

Đường Hinh khẽ mỉm cười, gió thổi ngược hướng làm tóc cô tung bay, như những sợi rong biển che mất khuôn mặt cô, cô đưa tay vén mái tóc dài, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp đứng dưới ánh trăng thật động lòng người, cô ung dung điềm nhiên nói: "Lúc trước chị xin thôi việc là bởi chị đã tỏ tình với anh trai em nhưng bị anh ấy từ chối, anh ấy nói chị và anh ấy không hợp nhau, không hợp nhau nghĩa là gì em cũng hiểu phải không? Chính là không thích. Chị dứt khoát vứt hết mặt mũi, cưỡng hôn anh ấy hai phút, anh ấy cũng không có phản ứng gì. Nếu lúc ấy anh ấy giữ chặt tay chị, chị đã không rời đi rồi."

Đường Đinh Đinh trợn tròn mắt: "....."

Trái tim Đường Vực như tê dại, cổ họng nghẹn lại, sắc mặt cực kỳ phức tạp rối rắm nhìn theo bóng dáng Đường Hinh.

Đường Đinh Đinh nuốt nước bọt, thì thầm hỏi: "Vì sao đã bị từ chối mà chị còn cưỡng hôn?"

"Lúc ấy chị chỉ cảm thấy, có được một khoảnh khắc như vậy là được rồi, sau này cũng sẽ không còn vương vấn nữa."

"... Thật, thật vậy sao?"

Giây tiếp theo.

Đường Vực giọng lạnh như băng ngắt lời: "Đường Đinh Đinh, nếu em dám học theo cô ấy, anh sẽ đánh gãy chân em."

Lời của editor:

Bà Tăng Uyển: "Con theo đuổi ai cơ?"

Đường Vực *chỉ chỉ vào đám người* : "Là người có má lúm đồng tiền, cười rất ngọt ngào kia."

Bà Tăng Uyển *căng mắt ra nhìn* : "Đùa bà hả???" @_@

Thông tin bổ sung là bạn Khúc Vi làm cameo trong chương này sẽ là nữ chính trong bộ mới của Xuyên nha

Chương 56: Không phải, là bạn gái cắn

"Một chuyện tình phải trải qua trăm cay nghìn đắng mới thực sinh động.

Thế còn chuyện tình đẫm máu thì sao?

"Nhật ký chị đại"

Một câu thôi đã đem ý định mới ngo ngoe rục rịch trong đầu Đường Đinh Đinh đập tan nát.

Đường Vực nhìn em gái, trầm giọng ra lệnh: "Đi về."

Đường Đinh Đinh nhìn thoáng qua sắc mặt bình tĩnh của Đường Hinh, vẻ mặt tủi thân ngẩng đầu nhìn anh trai rồi xoay người vén tà váy đi vào trong nhà.

Để lại hai người kia đứng im lại chỗ trầm mặc vài giây.

Đường Vực nhìn bóng người mặc sắc vàng rực rỡ dưới ánh trăng dìu dịu, giọng nói anh khàn khàn: "Đường Hinh..."

Cô quay đầu lại, nhìn vẻ mặt phức tạp của anh rồi vén sợi tóc vướng vào khoé miệng, khẽ mỉm cười, nói: "Đi thôi."

Đường Hinh đi thẳng về phía chỗ đỗ xe, ánh mắt Đường Vực vẫn bám chặt lấy cô, im lặng đi theo phía sau cô, mở cửa xe cho cô.

Xe lăn bánh, cả hai người đều trầm mặc, một người thần sắc nhẹ nhàng nhìn ra ngoài cửa sổ, một người tựa vào lưng ghế, ánh mắt nồng nàn nhìn cô, nhìn tới mức Đường Hinh cảm thấy sau gáy mình sắp cháy tới nơi, cuối cùng không chịu được nữa phải quay đầu lại.

Cô cười tủm tỉm nhìn anh: "Anh nhìn tôi chằm chằm như thế làm gì? Thấy tôi dạy hư Đinh Đinh, định trách mắng tôi à?"

Đường Vực nhíu mày, hạ giọng: "Không phải."

Đường Hinh hừ một tiếng: "Tôi phát hiện ra anh thoạt nhìn tưởng là lạnh lùng nhưng thực ra tính tình rất nóng nảy, động một tí là đòi đánh gãy chân người ta, sau này anh còn có khuynh hướng bạo lực gia đình không thế?"

Đường Vực: "....."

Anh nhìn góc nghiêng của cô, có phần bất đắc dĩ: "Sao thế được, em đừng nghĩ nhiều."

Đường Vực nhớ lại khi nãy cô nhẹ nhàng ung dung kể lại những chuyện đã qua, lòng anh nghẹn ứ lại, nhớ lúc đó khi cô gặm cắn môi anh, anh cũng không phải hoàn toàn không có phản ứng gì. Khi ấy tâm trạng anh đang vô cùng phức tạp, hoàn toàn không ngờ được cô sẽ cưỡng hôn mình, cả người đều cứng đơ, suy nghĩ trong đầu rối loạn không cách nào khống chế, chỉ có duy nhất một ý nghĩ còn tỉnh táo, đó là anh vừa mới từ chối cô xong.

Trong tình huống đó, anh chỉ nghĩ rằng cô làm xằng làm vậy.

Khi đó anh đúng thực là lạnh lùng, tự kiềm chế biết bao nhiêu.

Anh hơi nheo mắt, tâm trạng phức tạp khó diễn tả, giọng nói vẫn rất căng thẳng: "Vừa nãy nghe giọng điệu của Đinh Đinh như vậy, tôi rất sợ con bé gây ra chuyện. Tôi và Hoắc Thần Đông không giống nhau, cậu ta thực sự rất ham chơi, rất khó hồi tâm chuyển ý." Anh lại nhìn cô, ánh mắt đầy thâm ý, "Tôi sẽ không giống như vậy, về điểm này em có thể hoàn toàn tin tưởng tôi."

Về điểm này Đường Hinh đương nhiên tin tưởng anh, xét về số lượng tai tiếng Đường Vực cũng có không ít hơn Hoắc Thần Đông là bao, nhưng thông thường vừa mới hôm trước lên hot search thì hôm sau đã thanh minh tát thẳng vào mặt mấy kẻ đồn nhảm.

Có lẽ do ánh mắt anh tạo sức ép quá lớn, Đường Hinh khẽ a một tiếng rồi lại quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Một lát sau, cô dứt khoát nhắm mắt lại.

Xe dừng ở ngã tư, Đường Vực hít một hơi thật sâu, thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như trong nháy mắt anh nhìn thấy xe của Hoắc Thần Đông dừng ở ven đường.

Xe lặng lẽ chạy thẳng tới tầng hầm.

Sau khi dừng xe, Đường Hinh có vẻ như vừa mới tỉnh ngủ, đôi mắt ngái ngủ mơ màng nhìn xung quanh: "Tới rồi à?"

Đường Vực khẽ ừ một tiếng rồi mở cửa xe.

Hai người cùng xuống xe, đi vào thang máy. Đường Hinh mang giày cao gót đứng cả buổi, lúc này chân vừa đau vừa mỏi, cô lại vừa uống rượu nên giờ cả người mệt rã rời. Suốt dọc đường Đường Vực vẫn đang nghĩ về chuyện lúc trước, trong đầu anh tràn ngập hình ảnh của cô, cuối cùng chỉ còn lại câu nói nhẹ bẫng kia: "Sẽ không còn vương vấn gì nữa."

Bước ra khỏi thang máy, Đường Hinh đi thẳng về phía nhà mình.

Đường Vực đứng tại chỗ nhìn cô cúi đầu ấn mật mã, trong chớp mắt khi cánh cửa đó mở ra, bao cảm xúc đè nén sẵn có bỗng tuôn trào, biến thành xúc động mãnh liệt không thể khống chế.

Đường Hinh vừa muốn mở cửa vào nhà thì tay đã bị người ta giữ chặt, bả vai cô bị đè xuống xoay nửa vòng, lưng vững vàng tựa vào cánh cửa.

Cạch...

Cửa đã đóng lại.

Mùi hương nam tính quyện với hương rượu như bao phủ khắp không gian ập vào cô. Hơi thở anh nóng rực, cứ thế cắn môi cô, đợi đến khi cô thốt ra một tiếng kêu nức nở, anh liền tiến quân thần tốc, hôn cô nồng nhiệt đến kích động, so với lần trước còn "tàn nhẫn" hơn.

Đường Hinh bị sự nồng nhiệt của anh làm cho kinh hãi, cô cố gắng giãy giụa nhưng đã quá muộn.

Tay vừa giơ lên đã bị anh bắt lấy, ấn lên cửa, mạnh mẽ ngăn cản.

Hơi thở dồn dập trong lồng ngực như báo nguy, thân thể càng lúc càng mềm nhũn. Nụ hôn của Đường Vực... rất say đắm lòng người, cô thầm thở dài một tiếng, không giãy giụa nữa mà nhắm hai mắt lại.

Rất lâu không có biến đổi gì, đèn ở ngoài hành lang cũng tắt dần.

Trong bóng tối, chỉ có âm thanh của nụ hôn cùng tiếng thở hổn hển của đôi nam nữ hoà vào nhau, khiến người ta chìm đắm.

Một lúc lâu sau, Đường Vực buông cô ra, vùi mặt vào hõm vai cô thở hổn hển, từng câu từng chữ thốt ra rành rọt: "Chị đại à, thứ còn vướng mắc trong lòng em là gì vậy? Là chuyện tôi nhờ em giúp theo đuổi người khác? Là chuyện tôi không đồng ý làm nhà giám chế cho em, hay là vì tôi chưa từng đọc sách của em? Là do tôi từ chối lời tỏ tình của em, không đáp lại nụ hôn của em hay là vì tôi không kịp giữ chặt em bên tôi? Hay là vì em đã thích tôi từ trước còn tôi lại nhận ra quá muộn màng?"

Giọng đàn ông khàn khàn đánh vào màng nghĩ, từng câu từng chữ đều khiến cả người Đường Hinh run lên.

"Hả?" Anh đứng thẳng dậy, đôi mắt trước giờ luôn đen nhánh giờ lại có tia máu đỏ tươi, anh nặng nề nhìn cô, "Hay là tất cả những chuyện đó?"

"....."

Tóc Đường Hinh rối bù, trên bờ vai trắng trẻo bị anh đè hiện một vết đỏ, hơi thở còn chưa đều đặn, mặt đỏ môi hồng, hai mắt mở to nhìn anh.

Thứ còn vướng bận trong lòng cô, có lẽ chỉ có một điều duy nhất, đó là anh yêu cô không đủ nhiều.

Anh chạm vào cằm cô, khẽ nâng lên, nhìn thẳng vào mắt cô: "Những cái gai còn vướng mắc trong lòng em, tôi sẽ nhổ từng cái một, được không em?"

Trong lòng Đường Hinh chấn động, cô cúi đầu, im lặng một vài giây rồi đẩy anh ra.

Đường Vực thuận thế lùi ra sau một bước, cúi đầu nhìn cô. Cô gái nhỏ khẽ liếm môi rồi ngẩng đầu nhìn anh, nở nụ cười, đôi mắt cong cong, cô nói: "Đường Vực, lần trước hôn tôi anh nói là chúng ta hoà nhau, lần này anh lại định chiếm của hời từ tôi hả?"

"Em có thể đòi lại mà."

"Đừng tưởng bở!" Đường Hinh không cười nữa, trừng mắt với anh, "Lần sau anh còn như vậy, tôi sẽ coi anh như lưu manh đánh cho anh một trận."

Bầu không khí rung động ngọt ngào đều bị cô phá vỡ.

Đường Vực im lặng một lúc, đột nhiên có phần đã trót rồi thì trót luôn, nở nụ cười mơ hồ tự mỉa mai: "Em đánh đi, đánh mà hết giận thì cứ đánh."

Đường Hinh: "....."

Đường Vực hơi nheo mắt, lại thủ thỉ: "Nếu đánh không được thì cắn đi."

Đường Hinh: "....."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, mắt mở to tròn.

Đừng có mà ép cô, cô sẽ cắn thật đó.

Đường Vực không chút e dè nhìn cô, Đường Hinh cảm thấy nếu cô không cắn chính là chấp nhận đầu hàng. Cô khẽ cắn môi, đột nhiên cầm lấy bàn tay anh, nhắm nghiền mắt, hung dữ cắn bàn tay anh.

Anh bị cô cắn đau cũng không rên một tiếng nào, để mặc cô như một con mèo nhỏ đột nhiên dữ dằn cắn phá.

Cho tới tận khi trong miệng cảm nhận được mùi máu tươi, cô mới buông tay anh, cúi đầu hất tay anh ra, cũng không dám nhìn "thành quả". Tay Đường Vực đau đến tê dại, anh nhíu mày, khoé miệng hơi trễ xuống, nói: "Cũng tàn nhẫn ghê cơ."

Đường Hinh nói khẽ: "Là anh bảo tôi cắn."

Đường Vực cười: "Ừ, em hài lòng chưa?"

"....."

"Là ai bạo lực gia đình hả?" Anh duỗi tay ra trước mặt cho cô xem, "Hả"

"....."

Đường Hinh nhìn trên tay anh có dấu răng hằn rất sâu, vẫn còn cả máu, đau lòng cúi gằm mặt xuống.

Đường Vực cũng không bức ép cô, giơ tay giúp cô ấn mật mã cửa, "cạch" một tiếng, cửa mở. Đường Hinh hơi sững người, ngẩng đầu trợn mắt với anh, Đường Vực nhìn cô, giải thích: "Khi nãy thấy em bấm, vô tình nhớ được."

Đường Hinh: "....."

Con mẹ nó chứ vô tình nhớ được.

Cô tức giận đẩy anh ra, xoay người đi vào nhà, rầm một tiếng đóng cửa lại.

*****

Sáng thứ hai.

Đường Vực ngồi ở bàn làm việc, để ly cà phê xuống, tay nhẹ nhàng đặt lên tập tài liệu, ký tên rồi đưa cho Cao Hằng.

Cao Hằng cầm lấy tập tài liệu, sắc mặt khó tả nhìn về phía dấu răng sưng đỏ trên tay sếp mình. Buổi họp sắp bắt đầu, Đường Vực đứng dậy vòng ra phía trước bàn làm việc, nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của người trợ lý, anh lạnh nhạt hỏi: "Sao thế?"

Cao Hằng nhìn bàn tay anh, cuối cùng vẫn không nhịn được, nói: "Sếp tổng, tay của anh sao không đi xử lý qua một chút? Hoặc là đi tiêm vắc-xin phòng bệnh dại?"

Đường Vực: "....."

Anh lạnh nhạt nhìn Cao Hằng, nói: "Không cần đâu, cũng không phải do chó cắn."

Hơn nữa, tối qua anh đã xử lý xong rồi.

Anh đút tay vào túi quần, đi về phía cửa, nói: "Bắt đầu họp."

Cao Hằng đi theo phía sau anh, sắc mặc càng lúc càng phức tạp. Cô Đường

đúng là một cô gái nhẫn tâm, không ngờ còn có thể cắn tay sếp tổng thành ra như vậy. Khi đi tới cửa, anh ta lại không nhịn được khuyên nhủ: "Sếp tổng, anh có muốn đi băng bó qua không? Nếu không bị người ta nhìn thấy... thì không hay lắm."

Bước chân của Đường Vực khựng lại, anh im lặng một lúc, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, miệng nói: "Không cần."

Cao Hằng: "....."

Thôi được rồi.

Buổi họp bắt đầu. Đường Vực ngồi ở vị trí chủ toạ, nghe các bộ phận báo cáo công tác, có văn bản cần anh ký tên, anh cũng ký ngay tại chỗ, dấu răng trên tay không giấu được. Ánh mắt của mọi người đồng loạt dồn vào vị trí trên tay anh, sắc mặt có kinh ngạc có nghi hoặc.

Hoắc Thần Đông ngồi cạnh anh là nhìn thấy rõ nhất.

Sau khi tan họp, cả đám người ùa ra ngoài. Hoắc Thần Đông đứng cạnh Đường Vực, bật cười: "Là Tiểu Đường Tâm cắn hả?"

Đường Vực lạnh nhạt gật đầu, quay đầu nhìn anh ta, nói: "Đinh Đinh có tới tìm cậu không?"

Nụ cười trên môi Hoắc Thần Đông dần héo đi, sắc mặt cứng đờ. Đường Vực nhíu mày, Hoắc Thần Đông cười tự giễu, đáp: "Có, nhưng cậu yên tâm đi, tôi không động vào con bé."

Hai người đi đến cửa phòng họp, Đường Vực nhìn anh ta, nói: "Tôi vẫn giữ nguyên câu nói năm đó."

Nếu muốn đến với Đường Đinh Đinh, chỉ có thể vứt bỏ hết "khu vườn hoa thơm bướm lượn".

Hoắc Thần Đông hơi khựng lại, nhớ tới dáng vẻ cô đơn cùng nét mặt thất vọng của Đường Đinh Đinh tối hôm qua, trong lòng thấy hơi khó chịu, nghẹn ứ lại nhưng vẫn cảm thấy mình không làm gì sai. Sắc mặt anh ta có phần không vui, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng, nói: "Sau này chắc hẳn con bé cũng không tới tìm tôi nữa đâu."

Về phần những người khác, chờ tới khi về chỗ làm việc của mình mới bàn tán sôi nổi: "Tôi không nhìn lầm đó chứ? Trên tay sếp tổng là dấu răng phải không?"

"Không lầm đâu, chính xác là dấu răng, so với vết răng con gái tôi cắn tôi thì sâu hơn nhiều."

"Dấu răng kia cũng không giống của trẻ con..."

"Là do phụ nữ cắn sao? Nhìn qua có vẻ là dấu răng của người trưởng thành."

"Là bạn gái của sếp cắn sao? Nhưng hình như sếp đâu có bạn gái..."

...

Nhất thời, cả công ty ngập trong không khí bà tám, các bộ phận đều đang bàn tán về chuyện này.

Đường Đinh Đinh đang rã rời nằm vật ra bàn, mọi người còn cho rằng cô đã ngủ nên thì thào tám chuyện, bị cô nghe được nên ngẩng đầu hỏi thăm. Chuyện này gần như toàn bộ người trong công ty đều đã biết nên họ cũng không giấu diếm. Mắt Đường Đinh Đinh hơi sưng đỏ, nghe xong thì trợn mắt, nghĩ thầm chắc chắn là do Đường Hinh cắn. Cô lập tức gửi tin nhắn WeChat cho Đường Hinh.

Đường Đinh Đinh: "Có phải chị cắn tay anh trai em không. Giờ gần như cả công ty đều biết anh ý bị một người phụ nữ cắn tới mức hằn sâu cả một vết răng, em còn thấy mất mặt thay anh ấy..."

Đường Hinh đang ngồi trước máy tính, đọc được tin nhắn của Đường Đinh Đinh thì hơi chột dạ, lập tức trả lời: "Đó là do anh trai em bắt nạt chị trước."

Đường Đinh Đinh: "Anh ấy làm gì chị?"

Đường Hinh im lặng một lúc, cố ý đánh trống lảng chuyển đề tài: "Những gì chị nói tối qua em quên hết đi. Anh trai em lo em học theo thói xấu của chị, em nghe lời anh ấy đi, đừng làm bậy."

Lúc này, đến lượt Đường Đinh Đinh im lặng.

Sự im lặng này kéo dài khá lâu, Đường Hinh đột nhiên thấy lo lắng, cô cầm điện thoại đi ra khỏi văn phòng, gọi điện cho Đường Đinh Đinh: "Em không có học theo chị nhào vào Hoắc Thần Đông đấy chứ?"

Hay là đã xảy ra chuyện đi quá giới hạn rồi? Dù sao tên Hoắc Thần Đông kia cũng là một tay ăn chơi, nếu có dê con béo tự dâng mình lên tận miệng, hắn nhất thời không kiềm chế được, ăn thịt dê con thì phải làm sao?

"Không có, em không nhào vào anh ta, cũng sẽ không làm như thế." Đường Đinh Đinh cúi đầu, cọ cọ ngón tay vào nhau, "Sau này sẽ không nghĩ tới anh ta nữa."

"... Sao thế?"

"Tối hôm qua em đi tìm anh ấy, đứng ngay bên đường, hỏi anh ấy một lần cuối cùng xem anh ấy có đồng ý ở bên em hay không." Đường Đinh Đinh cúi đầu, nước mắt cũng chảy dài, cô ngẩng đầu, cố gắng chớp chớp mắt, "Anh ấy bảo em nghe lời anh trai đi, đừng dây dưa với anh ấy nữa, không đáng đâu."

Đường Hinh im lặng một lúc rồi nói: "Tên chó cmá."

Đường Đinh Đinh khẽ nói: "Ừ, chó má thật. Em vốn còn định học theo chị nhưng lúc đó trên xe anh ta còn có người phụ nữ khác, em bỗng nghĩ nếu em hôn anh ta, anh ta lại đi với người phụ nữ khác cả đêm, cứ như vậy em không thể làm được." Cô xoa xoa đôi mắt, cố nén không khóc, "Thế nên sau này em không muốn nhớ tới anh ta nữa, em nhận lời làm nữ chính cho chị, em sẽ đi đóng phim."

Đường Hinh khẽ thở phào, có lẽ do đồng cảnh ngộ với mình, cô đau lòng nói: "Ngoan nha, nếu không vui thì đi tìm chị Hoan."

Đường Đinh Đinh nghĩ rồi bật cười: "Vâng."

Rồi cô lại nói: "Nhưng em chẳng 'thịt' được con dê nào cả."

Đường Hinh chỉ hận mình thầy giỏi không dạy được trò giỏi, nói: "Lần sau chị đưa em đi."

Đường Đinh Đinh: "Vâng!"

Cúp điện thoại xong, Đường Hinh đứng trầm tư một lúc lâu.

Tối hôm qua có phải mình cắn anh ấy dã man quá không? Sao anh ấy không cản mình lại?

May là Đường Đinh Đinh không học theo cô, nếu không thì giờ cả cô và Hoắc Thần Đông đều gãy chân rồi.

"Cô đứng đây trầm tư như vậy là vì nghĩ ra ý tưởng gì thú vị hả?"

Giọng nói biếng nhác của đàn ông vang lên từ phía sau.

Đường Hinh quay đầu lại, liền thấy Lục Chi Hành đang đứng khoanh tay trước ngực, dựa vào khung cửa nhìn cô bằng vẻ mặt cực kỳ hứng thú. Cô hơi bối rối nói: "Đâu có, tôi vừa nói chuyện điện thoại với Đinh Đinh xong, bây giờ sẽ quay lại viết kịch bản."

Lục Chi Hành nhướng mày: "Hôm qua là sinh nhật cô ấy phải không?"

Tối hôm qua lúc anh lướt WeChat thì mới biết, khi đó đã qua 12 giờ, sinh nhật của cô cũng đã qua, anh cũng chỉ lặng lẽ like bài đăng của bạn cô.

"Ừ, đúng là sinh nhật nữ chính của chúng ta."

Đường Hinh cười ngượng nghịu, cô quên không nhắc Đường Đinh Đinh, hôm qua đáng lẽ ra nên mời cả Lục Chi Hành , dù sao cũng sắp hợp tác với nhau rồi, anh ấy sẽ đạo diễn trong bộ phim điện ảnh đầu tiên của Đường Đinh Đinh, có ý nghĩa rất đặc biệt.

Đường Hinh nào biết được, Đường Đinh Đinh cố ý không mời Lục Chi Hành.

Đường Đinh Đinh vẫn canh cánh trong lòng về chuyện bức ảnh Thẩm Phỉ gửi cho cô lần trước. Cô vẫn luôn có cảm giác Lục Chi Hành đang theo đuổi Đường Hinh, sao cô có thể mời người khiến anh trai cô cảm thấy áp lực được. Cô đã suy tính kỹ càng rồi, sau này vào đoàn làm phim sẽ mời cả đoàn ăn cơm vài bữa là được.

Vì chuyện Đường Hinh cắn Đường Vực đến mức lưu lại dấu răng trên tay mà cả Thời Quang đều ngập trong tinh thần "hóng thị".

Nhân viên đều đoán già đoán non xem là ai to gan như thế, dám cắn sếp tổng.

Người biết được thủ phạm thực sự chỉ có Cao Hằng và Hoắc Thần Đông.

Tối hôm đó, Đường Vực tham gia một bữa tiệc.

Sau khi lên xe, Cao Hằng nhìn anh vẻ mặt muốn nói lại không dám, Đường Vực lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Nói."

Cao Hằng đẩy gọng kính lên sống mũi, nói nghiêm túc: "Sếp tổng, tôi cảm thấy vì hình tượng của công ty, tay ngài vẫn nên băng bó qua thì tốt hơn..."

Đường Vực: "....."

Anh lười nhác tựa vào lưng ghế, bắt chéo chân, cúi đầu liếc nhìn dấu răng trên tay mình, cô gái nhỏ có hai cái răng cửa hơi giống răng thỏ nhưng nhìn không rõ lắm, nhìn vừa ngốc vừa đáng yêu, khi cười rộ lên thì rất ngọt ngào, hai cái răng thỏ kia nhìn cũng rõ hơn.

"Không cần đâu."

Cao Hằng bạo gan nói: "Nhưng mà... Tôi sợ người khác nói ngài..."

Đường Vực hơi nheo mắt: "Nói gì?"

Cao Hằng cúi đầu, da đầu căng ra: "Nói ngài sợ vợ."

Đường Vực: "....."

Anh cười lạnh một tiếng: "Im miệng, nói nữa sẽ trừ tiền thưởng."

Cao Hằng lập tức im miệng, quay đầu, không dám rên một tiếng.

Đến bữa tiệc, quả nhiên có người nhìn chằm chằm bàn tay của anh, thậm chí có người còn quan tâm hỏi một câu: "Tổng giám đốc Đường, anh gặp phải fan cuồng nào hả?"

Dù sao thì CEO của Thời Quang, giá trị nhan sắc so với nhiều nam minh tinh còn nổi bật hơn, đúng là có không ít fan.

Đường Vực buông chén rượu, cúi đầu cười cười: "Không phải, là bạn gái cắn."

Chương 57

Editor: Hannah

Tình yêu có thể khiến con người ta sống dở chết dở, cũng có thể khiến người ta hạnh phúc hoặc khổ đau đến tột cùng.

Đường Vực, nếu anh có thể yêu em, đây hẳn là một chuyện may mắn, em sẽ khiến anh nếm đủ những tư vị này.

"Nhật ký chị đại"

Mọi người đều ngây người.

Người hỏi chuyện lúc trước là đạo diễn của một tổ chương trình, ông ta hỏi câu này cũng chỉ vì quan tâm mà thôi, gặp phải tình huống xấu hổ thế này, ông ta hắng giọng: "Thú vui trong tình yêu, thú vui trong tình yêu, người trẻ tuổi thân thể còn khoẻ mạnh mới có thể chơi nổi."

Đường Vực tư thế lười nhác tựa vào lưng ghế, tay lại nhàn nhã cầm ly rượu l, khoé miệng khẽ nhếch lên cười, trong mắt toát ra thần thái phong lưu hiếm có, dường như ngầm thừa nhận dấu răng trên tay kia là hậu quả của thú vui tình yêu do bạn gái để lại.

Những người đàn ông ở đây đều hiểu rõ trong lòng mà không nói gì, có một hai người còn thể hiện sự khinh bỉ trên nét mặt.

"Tổng giám đốc Đường chơi vậy cũng liều quá rồi, không ngờ nha."

"Có điều, đối xử với phụ nữ cũng không thể quá dễ dãi, để bị cắn thành thế này..."

"Phụ nữ không nên được chiều chuộng quá, dám cắn một lần sẽ có lần thứ hai."

Nụ cười trên môi Đường Vực nhạt dần, quay đầu nhìn đạo diễn Từ, nói: "Chương trình mùa tiếp theo của ông chẳng phải còn thiếu một khách mời nữ sao? Để tôi đề cử cho ông một người."

Đạo diễn Từ cười hỏi: "Là bạn gái ngài sao?"

Những người khác cũng đang đoán như vậy, xem ra là đúng rồi.

Đường Vực: "Là em gái tôi."

Kịch bản "Dệt một giấc mộng cho anh" của Đường Hinh đang được chỉnh sửa lần thứ nhất, lượng công việc và thời gian dành cho việc cải biên cũng sẽ giảm bớt, đến tầm tháng 12 là kịch bản có thể hoàn thành, nếu vấn đề tài chính và nhân lực đầu ổn thoả, sẽ hoàn thành trước khi khởi quay.

Đợt trước Chu Giai Lộ đòi huỷ hợp đồng nhưng rồi lại không giành được vai nữ chính, sau đó lại muốn quay lại Thời Quang để đóng vai nữ thứ, nhưng mà trên đời lấy đâu ra chuyện dễ dàng như thế.

Chuyện như thế sớm hay muộn cũng sẽ lộ ra, đến lúc đó thân phận của nữ chính Đường Đinh Đinh cũng không thể tiếp tục che giấu được. Chương trình lần này rất phù hợp, vị trí khách mời rất khó giành được, mà thời điểm quý sau là mùa hè sang năm, khi đó phim vừa đóng máy, để cô lộ diện cũng rất đúng thời điểm.

Còn những vấn đề đại diện thương hiệu hay quảng cáo linh tinh, anh sẽ để người đại diện của cô sắp xếp, nếu cần anh sẽ ra mặt.

Nếu Đường Đinh Đinh phải đi con đường này, Đường Vực đương nhiên sẽ trải cho em gái con đường tốt nhất.

Sau buổi xã giao, Đường Vực cùng Cao Hằng rời khỏi câu lạc bộ, Cao Hằng mỉm cười nói: "Chúc mừng sếp tổng đã thành công theo đuổi cô Đường."

Đường Vực hơi khựng lại, nheo mắt nhìn trợ lý của mình, lạnh nhạt nói: "Ai bảo theo đuổi thành công?"

Cao Hằng hiếm có lúc ngây người, trên mặt tỏ ra nghi hoặc, nói: "Khi nãy ngài nói là bạn gái cần ngài."

Đường Vực vứt lạnh cho anh ta một ánh mắt lạnh nhạt rồi bơ luôn, dứt khoát xoay người lên xe.

Cao Hằng: " ....."

Sếp tổng của anh thế mà lại sợ mất mặt đến mức phải nói dối? Quá là mất giá luôn!

*****

Đi ra khỏi thang máy, Đường Vực cúi đầu nhìn dấu răng sưng đỏ trên tay rồi gõ cửa căn nhà đối diện.

Đường Hinh vừa mới đắp mặt nạ xong, trên đầu con đang đeo băng-đô đã chạy ra mở cửa, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, lặng lẽ lướt mắt nhìn anh rồi xoay người đi vào nhà. Đường Vực cảm thấy hiện giờ da mặt của mình quá là dày, đã gần 30 tuổi rồi mà vẫn còn lì lợm bám riết để theo đuổi một cô gái.

Có đôi lúc ngẫm lại, anh vẫn không thể tin nổi.

Anh đút tay vào túi quần, khoé miệng hơi xịu xuống.

Đường Hinh ngồi bệt trên thảm, trên bàn trà là một tờ giấy lớn, là hình vẽ sơ đồ quan hệ các nhân vật. Từ nhỏ cô đã không có năng khiếu vẽ tranh, sơ đồ quan hệ bị cô ngoáy lung tung xiêu xiêu vẹo vẹo, Đường Vực lười nhác tựa vào ghế sô-pha, đưa tay cởi hai nút cổ áo sơ-mi, thản nhiên nhìn cô.

Bánh Bao Cuộn vốn đang nằm cuộn tròn bên chân cô, lúc này đột nhiên nhảy lên sô-pha, bò đến bên đùi anh, nằm ngửa cái bụng, lấy móng vuốt cào cào cánh tay anh, ý muốn anh xoa bụng cho nó. Đường Vực cụp mắt nhìn nó, khoé miệng hơi nhệch xuống, ngón tay thon dài gãi gãi bụng nó một hai cái cho có lệ.

Bánh Bao Cuộn ư ử kêu có vẻ rất thoải mái.

Đường Hinh theo phản xạ quay đầu lại, ánh mắt dừng trên dấu răng sưng đỏ trên tay anh, cô khẽ hỏi: " Anh đã bôi thuốc chưa?"

Đường Vực liếc nhìn cô, cười hỏi: " Xót à?"

Đường Hinh: " ....."

Xót cái đ`âu anh.

"Bôi r`ôi, em yên tâm đi."

H`ôi trưa Đường Đinh Đinh có chạy lên l`âu xem dấu răng trên tay anh, xem xong lại nhíu mày lẩm bẩm: "Sưng hết cả lên r`ôi, chị Đường Tâm đúng là lòng dạ hiểm độc lại còn nhẫn tâm." Sau đó lại gọi bác sĩ gia đình đến tiêm phòng uốn ván cho anh.

Đường Hinh đang định nói gì đó thì điện thoại trên bàn reo chuông.

Cô quay đ`âu nhìn, là Chung Nghiên gọi, cô nghe máy, Chung Nghiên gọi một tiếng "chị họ" r`ôi có vẻ ngại ngùng nói tiếp: "Chị có thể cho em vay ít ti`ên được không? Sau Tết em sẽ trả lại cho chị."

Đường Hinh hỏi: "Em muốn mượn bao nhiêu?"

Hai người t`âm t`âm tuổi nhau, từ nhỏ đến lớn quan hệ đ`âu rất tốt, Chung Nghiên cũng là cô gái được yêu chi`âu từ nhỏ, trước giờ chưa từng thiếu ti`ên tiêu, ngày thường cùng lắm cũng chỉ vòi vĩnh đòi cô mua qu`ân áo hay tặng túi xách gì đó, chưa từng mở miệng hỏi vay ti`ên Đường Hinh.

Đ`âu dây bên kia im lặng một lúc r`ôi khẽ nói: "50 vạn."

Đường Hinh nhíu mày: "Bao nhiêu?"

Chung Nghiên nói càng khẽ: "50 vạn... Năm sau em nhất định sẽ trả lại cho chị."

"Vấn đ`êkhông phải là trả hay không trả." Đường Hinh ng`ôi xuống thảm, bắt đ`âu thấy nghi ngờ, "Bố mẹ em tháng nào cũng cho em ti`ên sinh hoạt, em là sinh viên năm thứ tư, c`ân 50 vạn làm gì? Có phải là bạn trai em đòi không?"

Chung Nghiên khó chịu cãi: "Không phải!"

Đường Hinh lạnh giọng nói: "Em đừng có nói dối chị, l`ân trước bố chị đã nói anh ta nhìn qua có vẻ không phải là người tử tế gì, chị nói em tự xem xét đi, nếu không ổn thì chia tay, đừng ngốc nghếch để người ta chơi đùa xong lại cúng thêm ti`ên."

Đường Vực cụp mắt, nghe hết từ đầu tới cuối.

Đầu dây bên kia Chung Nghiên im lặng một lúc rồi khẽ nói: "Lúc trước em với bạn học ra ngoài chơi, suýt chút nữa bị người ta bỏ thuốc đưa đi, là anh ấy đã cứu em, giờ anh ấy xảy ra chuyện, em chỉ muốn giúp anh ấy một chút..."

"Em thế có ngu không hả?" Đường Hinh nhíu mày mắng, "Dù cho anh ta có cứu em đi chăng nữa, em cũng định lấy thân báo đáp luôn hả? Cũng không nhìn xem anh ta là dạng người gì."

"Em chỉ giúp anh ấy lúc này thôi, em cũng không cho anh ấy tiền mà chỉ cho anh ấy vay, anh ấy sẽ viết giấy vay nợ cho em, như vậy cũng là hết tình hết nghĩa rồi, sau đó em sẽ chia tay anh ấy." Chung Nghiên cầu xin cô, "Em không dám nói với bố mẹ, chị giúp em đi mà, chị họ..."

Đường Hinh bị Chung Nghiên chọc giận tức đến mức không nói nên lời, cô phồng mang trợn mắt.

Chung Nghiên vẫn tiếp tục cầu xin: "Chị họ..."

Cô ta vẫn gọi thêm vài lần.

Đường Hinh bị cô em họ này gọi đến tức mình, nhíu mày nói: "Chị mua nhà xong thì không còn tiền nữa rồi, em gửi số tài khoản cho chị, để chị xem thế nào rồi mai sẽ chuyển khoản cho em."

Cúp điện thoại xong, cô mím môi kiểm tra xem mình còn bao nhiêu tiền tiết kiệm. Cô mua nhà xong thì thực sự không còn tiền, vẫn sống dựa vào tiền nhuận bút bán sách, giờ cần tới 50 vạn, đỉnh đầu cô muốn bốc khói luôn.

Đường Vực quẳng Bánh Bao Cuộn sang một bên, kéo kéo cái tai mèo trên băng-đô của cô, hạ giọng hỏi: "Thiếu tiền à?"

Đường Hinh quay đầu nhìn anh, bĩu môi: "Liên quan gì đến anh."

Đường Vực vẫn thản nhiên cười cười, lại kéo cái tai mèo của cô, nhắc nhở cô: "Em còn có một cái hợp đồng trị giá 30 triệu nữa đấy, chỉ cần ký một chữ thôi là sẽ thành nữ đại gia."

Đường Hinh: "....."

Cô suýt chút nữa thì quên béng mất chuyện này.

"Không cần đâu, 50 vạn thì tôi có thể tự kiếm ra được." Cô vừa nói xong, cái tai mèo trên đầu lại bị kéo lại, cô cạn lời nhìn anh, dứt khoát tháo băng-đô vứt cho anh, nói: "Nếu anh thích nghịch nó thế thì cho anh đấy, tối lấy nó ra mà chơi."

"....." Đường Vực liếc nhìn cô, "Chơi thế nào?"

"....."

Câu chuyện bỗng dưng trở nên nóng bỏng ghê cơ.

Đường Vực im lặng một giây, nhìn cô hỏi: "Bố em nhìn người rất chuẩn à?"

Đường Hinh ừ một tiếng, sau đó nhìn anh, nói: "Ấn tượng của bố tôi về anh siêu tệ, không ra làm sao cả."

Đường Vực: "....."

Đường Hinh thấy anh tiu nghỉu thì rất vui vẻ, cười đắc ý, nhìn đồng hồ rồi lại hạ lệnh đuổi khách: "Anh về được rồi."

"Sắp có liên hoan phim, tôi phải đi Hạ Môn một chuyến, bốn ngày nữa sẽ về, đúng vào cuối tuần." Đường Vực nhìn cô, "Khi tôi về mình cùng nhau ăn cơm nhé?"

Mỗi năm đều có vài cái liên hoan phim lớn nhỏ, còn chưa tính mấy cái ở nước ngoài, Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: "Ăn cơm gì?"

Đường Vực khẽ mỉm cười: "Hẹn hò đấy."

Đường Hinh ngơ ngác nhìn anh, hình như anh đã theo đuổi cô từ lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh nói tới hai chữ "hẹn hò", không hiểu vì sao, tới tận giờ phút này, cô mới có cảm giác mình đang được anh theo đuổi.

"Nhé?" Đường Vực nhìn cô chăm chú, khoé miệng lại nở nụ cười, "Hẹn hò với tôi đi."

"Nếu tôi không muốn thì sao?" Cô hỏi.

"....."

Đường Vực im lặng, nhíu mày hỏi: "Vì sao không muốn?"

Đường Hinh cười tủm tỉm đáp: "Có người khác hẹn tôi rồi nha."

Đường Vực nhìn chằm chằm má lúm đồng tiền của cô, đưa tay véo má phải của cô khiến gương mặt đang tươi cười của Đường Hinh cứng đờ, cô hất tay anh ra, xoa mặt lườm anh: "Đồ cuồng bạo lực này, đừng có mà véo mặt tôi." Quá tức giận, cô cầm gối ném vào anh, quát: "Anh mau về đi để tôi còn đi ngủ."

Đường Vực bắt lấy cái gối, đứng lên, từ trên cao cúi xuống nhìn cô: "Còn có ai hẹn em hả? Là tên Lâm gì đó hả?"

"Người ta tên là Lâm Tranh Húc!"

"Em còn muốn cùng tên đó ăn cơm đi xem phim hả?" Đường Vực ném cái gối lên sô-pha, nhìn thẳng vào cô, nói: "Cho em quyết định hoặc là hẹn hò với tôi hoặc là với cái tên được chọn để cùng em đi xem mắt, mới quen chưa được bao lâu, chẳng lẽ em không thấy ưu thế của tôi vượt trội hơn hẳn hả?"

Đường Hinh thì thầm: "Người ta cũng vừa đẹp trai lại vừa có tiền đấy."

"Tôi đẹp trai hơn anh ta, tiền cũng nhiều hơn." Đường Vực hít một hơi thật sâu, cười giả lả với cô, "Hơn nữa... tôi với em ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, mối quan hệ này chưa đủ thân mật hả?"

"....."

Tim Đường Hinh đập nhanh hơn, Đường Vực lại nói mấy lời cợt nhả này, thật không biết xấu hổ.

Cô đột nhiên nhớ ra, giữa hai người họ dù là ôm hay là hôn cũng là cưỡng

ép nhau, lần đầu tiên là cô cưỡng hôn anh, lần thứ hai lại tới lượt anh cưỡng hôn cô.

Nghĩ đến đây, cô lại thấy xấu hổ.

"Sao? Chẳng phải tôi và em rất thích hợp để phát triển mối quan hệ thành bạn trai bạn gái à?" Đường Vực cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: "Tôi không tin hiện giờ em đối với tôi không có cảm giác gì, em vẫn còn thích tôi."

Tim lại giật thon thót.

Đường Hinh như bị người ta phát hiện ra bí mật sâu kín, lớp áo giáp bị xé toạc, hơi hoảng loạn cúi gằm mặt xuống.

Rất nhanh, cô lại ngẩng lên cười với anh: "Ôm hôn rồi thì sao? Dù cho tôi có lên giường với anh rồi thì tôi cũng không đồng ý, tôi đâu phải bạn gái anh."

Đường Vực: "....."

Anh hơi sửng sốt, nhíu mày, nét mặt nặng nề nhìn cô chằm chằm.

Tim Đường Hinh đập nhanh tới mức cô muốn xỉu, lặng lẽ nuốt nước bọt, trên môi vẫn tươi cười giảo hoạt, nói: "Đường Vực, anh muốn lên giường cùng tôi không?"

Tám phần thích.

Có không?

Chương 58: Cho anh thêm.....một phút được chưa

Editor: Hannah

Đường Vực, theo đuổi thì không theo được rồi, anh có thể xin hầu tôi ngủ nha.

_ "Nhật ký chị đại" _

Lúc trước có không ít tin đồn về hai người lan truyền trong công ty, nào thì bạn giường, nào thì tình nhân, kiểu gì cũng có.

Đường Vực cũng không để ý đến mấy chuyện này, đều do Cao Hằng và Hoắc Thần Đông nói anh mới biết. Từ nhỏ anh đã là người rất quy củ, cũng không ưa mối quan hệ nam nữ hỗn loạn của Hoắc Thần Đông, cũng vì thế, anh tự thấy mình không phải người đặt nặng vấn đề dục vọng, đương nhiên cũng sẽ có khi có cảm giác nhưng đó chỉ là phản ứng bình thường của nhu cầu sinh lý.

Trong quan hệ nam nữ anh đặc biệt chú trọng tới yếu tố tình cảm nhưng cũng không đến nỗi khắc chế nghiêm ngặt, ở một góc độ nào đó, định luật mười phần thích mà Đường Đinh Đinh áp vào anh vô tình lại chuẩn xác, nhưng đó phải là trong giai đoạn hẹn hò yêu đương, tình cảm với bạn gái đủ ổn định, mới có thể thuận theo tự nhiên mà tiến tới.

Thế nên anh hoàn toàn không có bạn giường, những thứ mang tính dục vọng đơn thuần không thể khiến anh có cảm giác.

Sau khi Đường Hinh thốt ra câu nói đó, anh sững sờ mất một lúc, trong mắt anh như có lửa rực cháy nhưng rất nhanh đã dập tắt, anh nhíu mày nhìn cô chằm chằm, nhìn tới mức làm Đường Hinh bồn chồn lạnh cả người, cảm giác hình như... cô đùa tới mức châm lửa luôn rồi.

Đột nhiên cô thấy hối hận vì đã hỏi như vậy, đúng là vội vàng quá.

Hai mày Đường Vực nhíu chặt, cố gắng nén giận nói: "Đường Hinh, tôi thật sự muốn bổ đầu em ra xem bên trong có gì, từ chối không muốn yêu

đương với tôi, không nhận lời làm bạn gái tôi nhưng lại hỏi tôi có muốn lên giường cùng em không? Em muốn biến quan hệ của chúng ta thành bạn giường hay là tình nhân?"

Cái này là trình tự khỉ mẹ gì thế?

Cái cmn quan niệm kiểu gì thế?

Đường Hinh bị anh mắng trong lòng đã sợ run nhưng đến cùng anh vẫn không trả lời là muốn hay không muốn, cô không cam lòng lại mặt dày vặn lại: "Có vấn gì à? Tôi thấy anh đẹp trai, muốn ngủ cùng anh thì sao? Tôi còn muốn ngủ với Bành Châu đấy."

Là anh chàng diễn viên đang nổi như cồn Bành Châu, vừa đẹp trai, thân hình chuẩn, diễn xuất lại tốt.

Đường Vực: "....."

Anh quay mặt đi, hít một hơi thật sâu, tức giận khủng khiếp.

Vài giây sau.

Không biết anh nghĩ tới điều gì, hơi nheo mắt quay đầu lại nhìn cô, đuôi mắt hơi nhếch lên, cúi đầu nhìn cô cười có vài phần cợt nhả, nói: "Đột nhiên lại hỏi điều này, sao hả, đêm nay em có nhu cầu gì à?"

"....."

Mặt Đường Hinh lập tức nóng bừng lên, cô thẹn quá thành giận, cầm gối ném lên người anh, tức giận giậm chân, "Nhu cầu cái đầu anh! Mẹ nó ai thèm anh chứ! Đàn ông ba chân thiếu quái gì!"

"....."

Mặt Đường Vực lập tức tối sầm.

Đường Hinh còn không thèm xỏ chân vào dép, vung chân đẩy anh ra cửa, mặt đỏ tai hồng nói: "Anh cút về nhà anh đi! Đừng có mà cợt nhả với tôi!"

Lúc này cô đã thực sự tức giận rồi, sức lực cũng khoẻ hơn khi nãy nhiều, Đường Vực bị cô đẩy lùi về phía sau hai bước, gót chân chống lên sô-pha

để ổn định, tay ôm lấy eo cô, mặc cho đẩy thế nào cũng không động đậy. Đường Hinh đẩy anh vài lần mà không được, ngẩng đầu trừng mắt với anh.

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, bỗng nhiên cúi xuống áp sát mặt cô, nghiêm túc nhìn cô: "Đường Hinh, giờ tôi đang nghiêm túc theo đuổi em, em chỉ cần gật đầu một cái là sẽ có bạn trai."

"....."

"Chỉ cần hẹn hò với tôi, em muốn gì cũng được." Ngón tay anh đột nhiên trượt xuống, nắm lấy cằm cô, nâng lên. Đôi mắt anh đen láy, yết hầu lay động, "Còn chuyện tôi có muốn lên giường cùng em hay không, sau khi trở thành bạn gái tôi, em có thể chạm vào tôi vài cái thử xem, xem xem tôi có muốn hay không."

"....."

Mặt Đường Hinh đỏ ửng lên, tim giật thon thót như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Người đàn ông này một khi đã muốn quyến rũ, ai cũng không thể chống đỡ được.

Đường Vực buông cằm cô ra, tay đút túi quần, khoé miệng khẽ nhếch lên, "Có điều, trình tự cũng không thể lộn xộn."

"....."

Cô hơi ngây người, tự động lý giải câu nói này thành còn phải tiến tới một bước nữa, hiện giờ còn chưa tới mức độ tám đâu.

Cô gái nhỏ im lặng vài giây, đột nhiên xoay người ngồi lên sô-pha, cầm lấy gói quả hạch trên bàn trà, mở ra, đút từng viên và miệng, không thèm nhìn anh, "Anh về được rồi đấy, nửa tiếng rồi."

Lúc trước đã nói rồi, mỗi ngày anh chỉ được ở đây nhiều nhất là nửa tiếng.

Đường Vực nhìn cô thấy giống một con mèo máy đang ngồi ăn đồ ăn vặt, cười bất lực rồi nói: "Sáng mai tôi đi rồi, mấy ngày này em cứ suy nghĩ kỹ càng đi."

Cô vẫn tiếp tục ăn.

Đường Vực xoa đầu cô rồi rời đi.

Đường Hinh vừa thấy anh rời đi thì nằm vật ra sô-pha, im lặng nhìn trân trân lên trần nhà, suy nghĩ trong đầu hết sức rối loạn. Cô cảm thấy Đường Đinh Đinh hại cô thê thảm rồi, nếu con bé không nói cho cô biết về cái định luật mười phần thích đó, có lẽ cô đã sa vào lưới của anh rồi.

Lại nói, điều Vưu Hoan nói có lẽ cũng không sai, cô có thể thử quyến rũ Đường Vực, nói không chừng sẽ biết chính xác đấy.

Con người đối với những chuyện mình không biết luôn sợ hãi.

Cô không biết sau khi trở thành bạn gái Đường Vực rồi, anh sẽ càng yêu cô sâu đậm hơn hay là sẽ càng ngày càng thấy không thích hợp, dần dần sẽ không còn thích nữa, cuối cùng lại chia tay. Khi nãy cô thậm chí suýt nữa đã mở miệng hỏi thẳng anh.

Nhưng một khi đã nói ra, thật chẳng khác gì cô bắt anh hứa hẹn cùng mình.

Nếu anh muốn hẹn hò với tôi thì không được chia tay với tôi, có như vậy tôi mới nhận lời anh.

Ngay cả tụi nhóc học sinh cấp ba khi yêu đương cũng không lấn cấn vấn đề này, nữa là người trưởng thành.

Đường Hinh đột nhiên cảm thấy mình cũng chẳng phải là chị đại gì cả.

Cô chỉ là một con đà điểu.

Đứng trước mặt Đường Vực, cô chỉ là một con đà điểu vừa bất an lại nhạy cảm, ngay cả lời yêu đương cũng không dám nói cùng anh.

Phía bên kia, sau khi Đường Vực về nhà, không biết có phải do không bật điều hoà hay không mà cảm thấy cả người đều nóng lên, anh nhíu mày, vừa đưa tay cởi khuy áo sơ-mi vừa đi vào phòng tắm, mở vòi nước lạnh, cố gắng dập tắt cảm giác xao động trong người.

Tắm rửa xong, cả người lạnh toát bước ra khỏi phòng tắm.

Trong đầu Đường Vực vẫn tràn ngập hình ảnh khuôn mặt trắng nõn của cô gái nhỏ ngẩng lên nhìn anh, vẻ mặt vô tội hỏi anh: "Đường Vực, anh muốn cùng tôi lên giường không?" Câu nói kia như có ma lực, ám anh suốt một đêm.

Sáng hôm sau mặt trời còn chưa lên, cả phòng ngủ còn tối đen, người đàn ông gác tay che mặt phát ra tiếng thở nặng nề, một phút sau, mặt anh tối sầm xuống giường, đi vào phòng tắm.

Điên rồi.

Đúng là điên rồi.

*****

Tối hôm sau, Đường Hinh dành thời gian đi tìm Chung Nghiên một chuyến. 500 nghìn không phải số tiền nhỏ, cô không thể cứ thế đưa cho con bé, dù sao cũng phải hỏi cho rõ ràng một lần.

9 giờ Chung Nghiên đi học về, Đường Hinh cùng cô bé lên lầu, nhìn lướt qua căn hộ hai phòng, thấy được lúc trước khi con bé trang trí căn hộ này cũng dốc nhiều tâm sức, cả căn nhà như rực rỡ hẳn lên, xem ra phải tốn tầm 100 nghìn.

Cô quay đầu nhìn Chung Nghiên: "Người kia đâu?"

Chung Nghiên khẽ nói: "Anh ấy còn ở ngoài cửa hàng."

Bạn trai của Chung Nghiên tên là Tạ Hi, một cái tên rất văn nhã, cũng không quá lớn tuổi, chỉ mới 24, nghe nói là rất đẹp trai, cùng bạn mở một cửa hàng xăm mình, là một thợ xăm.

Có điều, tiền vốn mở cửa hàng cũng là do Chung Nghiên góp một phần, việc này Đường Hinh cũng không biết.

Đường Hinh ngồi xuống sô-pha, nhíu mày nói: "Nói đi, cậu ta vướng vào chuyện gì mà cần những 500 nghìn."

"Vô ý đánh người ta bị thương, người đó bị thương cũng khá nghiêm trọng." Chung Nghiên ngồi xuống cạnh cô, hơi ủ rũ, nói: "Người ta muốn chừng ấy tiền mới chịu hoà giải, không thì sẽ kiện anh ấy ngồi tù."

"Em đã đi thăm người đó rồi?"

"Vâng, anh ấy đối với em rất tốt, em cũng không thể trơ mắt nhìn anh ấy ngồi tù." Chung Nghiên cúi đầu nói: "Giải quyết xong chuyện này, em sẽ cắt đứt với anh ta."

Đường Hinh cũng không biết phải nói gì, nhưng đúng lúc này cửa mở ra.

Tạ Hi đã về, cậu ta khựng lại trước cửa một lúc rồi nở nụ cười: "Chị họ."

Người con trai cười rộ lên vẻ trong sáng, rất khác so với những gì Đường Hinh đã mường tượng, lúc trước nghe ông Đường Đại Vĩ nói, cô còn tưởng cậu ta là kiểu người côn đồ, cô hơi bất ngờ nhìn Chung Nghiên, chẳng trách vì sao con bé lại thích cậu ta.

Đường Hinh không có bản lĩnh được như ông Đường Đại Vĩ, cô không nhìn ra Tạ Hi có điểm nào cho thấy lòng dạ bất chính, nhưng cũng không có thiện cảm với cậu ta, dù sao cậu ta cũng đang đi xin người ta 500 nghìn để giải quyết hoạ do mình gây ra. Cô nhìn cậu ta, chỉ gật đầu một cái.

Sau đó cô hỏi qua tình hình, không khác với những gì Chung Nghiên đã nói.

Đường Hinh để tiền lại cho Chung Nghiên rồi gọi con bé đi cùng cô xuống lầu.

"Lúc trước chị đã nói với em rồi, bố chị nói Tạ Hi nhìn qua có vẻ không phải người tử tế gì, tuy rằng anh ta nhìn sáng sủa hồn nhiên nhưng chị vẫn tin lời bố chị." Đường Hinh đứng bên cạnh xe, nói với Chung Nghiên, "Chị sợ lúc trước em đã bị người ta giăng bẫy nhưng chuyện đã qua lâu rồi, cũng không có chứng cứ, số tiền này em muốn không cho cũng không được. Ngay mai em bảo anh ta dọn đi, số tiền này em muốn đòi hay không chị cũng không quản, coi như là của đi thay người đi."

Chung Nghiên cắn môi đáp: "Vâng."

Nhưng Đường Hinh vẫn hơi giận, cô gõ đầu em gái, mắng: "Sau này nếu

có thằng nhãi đẹp trai nào theo đuổi thì cũng đừng có tuỳ tiện nhận lời, bán thân cho người ta còn muốn dâng người ta tiền, em có ngu ngốc không thế?"

Chung Nghiên ngập ngừng khẽ giải thích: "Em biết rồi, chị đừng nói cho bố mẹ em biết, nếu không họ sẽ cắt tiền sinh hoạt của em, đến lúc đó em cũng không có cách nào trả lại tiền cho chị."

"Nếu em mà còn qua lại với anh ta, chị sẽ nói cho chú dì biết."

Đường Hinh buông một câu rồi lên xe rời đi.

Thời gian nhoáng cái đã tới thứ sáu, kỳ nghỉ Quốc khách đã tới gần, Lâm Tranh Húc nhắn tin WeChat hỏi Đường Hinh xem Quốc khánh cô có về Tô Châu không, anh sẽ giúp cô đặt vé máy bay.

Đường Hinh cảm ơn anh ta rồi từ chối.

Kịch bản phải tới cuối tháng 12 mới hoàn thành, từ giờ tới lúc đó cô cũng không có thời gian trở về.

Lâm Tranh Húc lại hẹn cô ăn cơm, cô vẫn từ chối.

Nếu Đường Vực không tới dây dưa với cô, có lẽ cô thực sự có thể cùng Lâm Tranh Húc thử một lần, hơn nữa Lâm Tranh Húc cũng không quá nhiệt tình chủ động, có lẽ mọi cuộc xem mắt đều như vậy, dù sao cũng không thân quen với nhau, không có nền tảng chung.

Nếu so ra, Đường Vực vẫn nhiệt tình hơn.

Một bên là người đàn ông xa lạ cô từng xem mắt, một bên là đối tượng cô đã yêu thầm suốt bốn năm, bất kể Đường Hinh có lựa chọn thế nào cũng không thể chọn Lâm Tranh Húc.

Cô vốn dĩ còn cho rằng cô với Lâm Tranh Húc cứ như thế này cũng không sao. Thế nên sau khi tan làm, nhìn thấy Lâm Tranh Húc dưới lầu, cô rất kinh ngạc.

Lâm Tranh Húc đỗ xe dưới lầu, cả người dựa vào xe, nhìn thấy cô thì cười, gọi: "Đường Hinh."

Lúc này có nhiều người đang từ toà nhà văn phòng đi xuống, có nhiều người quen biết với Đường Hinh đều đang nhìn cô cười ái muội, có người hỏi cô: "Bạn trai cô à?"

"Không phải..." Đường Hinh khẽ mỉm cười, đáp: "Là đồng hương."

Nói như vậy cũng đúng mà, hai người đều là người Tô Châu, đích thực là đồng hương.

Cô đi tới, ngẩng đầu nhìn Lâm Tranh Húc, cười ngượng ngùng, nói: "Sao anh lại tới đây, cũng không nói trước với tôi một tiếng."

Lâm Tranh Húc nhìn cô, nhẹ nhàng bật cười, đáp: "Tôi hẹn cô đi ăn cơm rồi mà cô từ chối."

Thế nên đâu phải không nói trước.

Đường Hinh im lặng.

Anh ta nhìn cô cười dịu dàng, nói: "Cứ lên xe trước đã, nơi này đông người."

Đường Hinh cũng nghĩ vậy, mỉm cười nói: "Được."

Lâm Tranh Húc mở cửa bên ghế phụ, lúc này Đường Hinh mới thấy trên ghế phụ là một bó hoa hồng nhạt tươi tắn xinh đẹp, cô quay đầu trố mắt nhìn anh. Lâm Tranh Húc cúi người cầm bó hoa lên, đưa cho cô, hơi nhướng mày nói: "Thế này là ngồi được rồi."

Đường Hinh hơi khựng lại, cười với anh: "Cảm ơn."

Lâm Tranh Húc vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái.

Đường Hinh ôm bó hoa to, nhất thời không biết phải nói gì, cô nghĩ một lúc rồi quay đầu nhìn anh: "Tôi còn tưởng rằng anh sẽ không tới tìm tôi."

Dù sao cô cũng đã từ chối rồi.

Lâm Tranh Húc là một người thông minh đương nhiên cũng hiểu ra.

"Cô cũng đừng từ chối tôi luôn bây giờ chứ?" Lâm Tranh Húc cười bất lực, "Dù gì tôi cũng đã lái xe mất hơn một tiếng tới đây, ít nhất cũng cùng tôi ăn bữa cơm đi."

"Chỉ sợ ăn cơm xong anh lại thấy mình bị thiệt." Đường Hinh nghịch ngợm chớp chớp mắt, "Nên tôi cứ nói luôn."

"Thiệt thì thiệt thôi, tôi cũng không để ý." Xe dừng lại, Lâm Tranh Húc được thảnh thơi một lúc, quay sang nhìn cô, "Vẫn nên để ăn cơm xong rồi nói, cứ cho là đồng hương cùng nhau dùng bữa cũng được."

Đã nói đến nước này, nếu cô vẫn còn từ chối thì cũng không hay.

Đường Hinh cười đáp: "Thế, để tôi mời anh."

Lâm Tranh Húc nhoẻn miệng cười nhìn cô, cũng không từ chối: "Được."

Đường Hinh chọn một nhà hàng gần đó, ăn cơm xong cô còn phải quay lại công ty lái xe về.

Hai người vừa mới ngồi xuống, Đường Vực đã gọi điện tới.

Đường Hinh nhìn điện thoại chằm chằm, hơi do dự rồi cũng nhận cuộc gọi.

Đường Vực vừa mới từ máy bay đi xuống đã nghe nói cô lên xe với một anh chàng đẹp trai nào đó, nghe miêu tả có vẻ là Lâm Tranh Húc, anh ngồi vào xe, tựa vào lưng ghế, lạnh lùng hỏi: "Em đang ở đâu thế?"

"Đang ăn cơm"

"Với ai?"

"....."

"Lâm Tranh Húc hả?"

Tài xế khởi động xe, Đường Vực mở hé cửa sổ xe một chút, bình tĩnh dựa vào lưng ghế.

Đường Hinh đang xem thực đơn, khẽ cười nói: "Đúng đấy."

Quai hàm Đường Vực bạnh ra, cố gắng kìm nén, hỏi: "Ở đâu?"

"Ở gần công ty." Đường Hinh không để ý nói: "Tôi ăn cơm đã, khi nào xong sẽ gọi lại sau."

Nói xong, cô cúp máy.

Cô để điện thoại xuống, nhìn Lâm Tranh Húc ngồi đối diện, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của anh, cô bật cười: "Thực ra tôi đã có người trong lòng rồi, chuyện xem mắt là do mẹ tôi sắp xếp, tôi đoán anh cũng bị người trong nhà sắp xếp phải không." Cô dừng một chút rồi lại nói: "Tôi không có cách nào cùng anh tiến tới cả."

Có một số việc, Đường Hinh muốn nói rõ với Lâm Tranh Húc.

Hai người ngồi cạnh cửa sổ, Lâm Tranh Húc lười nhác dựa vào trên ghế, bắt chéo chân, khoé miệng hơi nhếch lên: "Là Đường Vực?"

Đường Hinh ngạc nhiên, gật đầu: "Phải..." Rồi cô lại tò mò hỏi, "Sao anh biết?"

Lâm Tranh Húc cúi đầu day day trán, nụ cười có phần bất đắc dĩ: "Hôm đó ở nhà đồ Âu khi tôi quay đầu lại có thoáng thấy anh ta, Đường Vực tuy rằng không phải nghệ sĩ nhưng tôi vẫn biết mặt anh ta, ánh mắt anh ta nhìn tôi có gì đó không đúng lắm."

Rồi anh nhớ lại chuyện tranh giành bản quyền lúc trước.

Có đôi khi trực giác của đàn ông còn chuẩn xác hơn phụ nữ, lúc trước Lâm Tranh Húc từng suy đoán, không khác với suy đoán của bà Chung Lệ và ông Đường Đại Vĩ, cảm thấy Đường Hinh không phải có khúc mắc với Lục Chi Hành mà là với Đường Vực.

Ngày hôm đó vừa nhìn thấy Đường Vực, anh ta lập tức hiểu ra nguyên cớ.

Ngày hôm đó Đường Hinh ngay cả quay đầu cũng không dám, không ngờ Lâm Tranh Húc lại đoán ra từ lâu, thảo nào lúc ra đến cửa anh lại hỏi cô như thế.

Đàn ông quả đúng như Vưu Hoan nói.

Bọn họ trong lòng đều hiểu rõ nhưng lại chẳng nói gì.

"Tôi thích anh ấy." Đường Hinh uống một ngụm nước, ngẩng đầu cười với Lâm Tranh Húc, đôi mắt sáng trong veo, thẳng thắn nói ra: "Giờ anh ấy đang theo đuổi tôi, chỉ là tôi chưa nghĩ ra làm thế nào để ở bên anh ấy. Từ nhỏ tôi đã không để mình phải thiệt thòi, tôi sợ anh cảm thấy mình bị thiệt nên mới nói trước với anh."

Đường Hinh hiểu rõ giờ đây cô rất khó có thể vứt bỏ được Đường Vực, chỉ có thể đổ tại anh ta quay đầu quá nhanh, chỉ cần anh chậm thêm mấy tháng nữa, có lẽ giữa hai người đã chấm hết.

Giờ đây dù trong lòng không dám chắc nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

Gì mà bảy phần yêu tám phần yêu, đều không đủ, không chấp nhận được.

Cô muốn Đường Vực hoàn toàn yêu cô.

Chương 59

Editor: Hannah

Tôi nghĩ, khi tôi thích Đường Vực vẫn luôn cảm thấy vui vẻ, tôi lại m`ềm lòng r`ồi.

"Nhật ký chị đại"

Lâm Tranh Húc nghe xong những lời Đường Hinh nói cũng không cảm thấy quá hụt hẫng, dù sao từ ngày đ`ầu đi xem mắt anh ta đã biết, trái tim cô đã không còn chỗ trống. Đối phương lại là CEO của Thời Quang, đúng là anh có do dự xem mình có nên theo đuổi cô hay không.

Cũng không phải do anh cảm thấy mình thua kém Đường Vực, đàn ông đã 30 tuổi rất ít khi làm những chuyện xốc nổi.

Cho tới hôm anh tình cờ gặp lại cô ở cửa hàng của Vưu Hoan, anh cảm thấy đây có lẽ là duyên phận, vậy cứ thử xem thế nào.

"Cô từ chối nhanh như thế, ngay cả cơ hội cho tôi thể hiện cũng không có à."

"....."

Đường Hinh suy nghĩ r`ồi nói: "Có kịp tránh thiệt hại không?"

Lâm Tranh Húc lắc đ`ầu cười ủ rũ: "Cô cũng thật biết cách an ủi người khác."

Đường Hinh nhất thời không biết phải nói gì, màn hình điện thoại lại sáng lên, là tin nhắn WeChat của Đường Vực.

Đường Vực: "Gửi địa chỉ cho tôi, tôi đến đón em."

Đường Hinh nhìn lướt qua, không trả lời ngay, cô nhìn Lâm Tranh Húc, cẩn trọng nói: "Hay là để tôi giới thiệu ai đó cho anh? Tôi quen không ít cô gái trẻ xinh đẹp đâu, biên kịch, tác giả, biên tập viên, đ`ầu có."

Lâm Tranh Húc: "....."

Từ chối anh rồi thì thôi đi, còn định đẩy mạnh tiêu thụ anh nữa hả?

Lâm Tranh Húc bật cười: "Đừng, cứ để từ từ đã, tôi cũng coi như vừa mới thất tình."

Đường Hinh: "....."

Ăn cơm xong, Đường Hinh ra trả tiền rồi cùng Lâm Tranh Húc ra khỏi nhà hàng. Lâm Tranh Húc nói: "Để tôi đưa cô về, cô về nhà hay về công ty?"

Đường Hinh nhìn anh, khẽ cười: "Thế anh đưa tôi về công ty đi, tôi cần lấy xe."

"Đi thôi."

Sau khi lên xe, Lâm Tranh Húc khởi động xe, khi chuyển làn ở ngã tư tiếp theo, từ phía bên trái một chiếc SUV màu đen chậm rãi trờ tới, Lâm Tranh Húc đảo tay lái, đúng lúc này, cửa sổ sau của chiếc SUV đột nhiên hạ xuống.

Lâm Tranh Húc điềm nhiên nhìn qua, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của đối phương.

Anh ngạc nhiên, bất giác nhìn về phía Đường Hinh.

Đường Hinh hoàn toàn không để ý, đang cúi đầu trả lời tin nhắn WeChat của Đường Vực.

Nữ đại gia: "f7%^%^TGyG....."

Đường Vực tựa vào lưng ghế, cụp mắt nhìn điện thoại, ra lệnh cho tài xế: "Bám theo chiếc xe bên cạnh này."

Lâm Tranh Húc phát hiện có chiếc xe đang đi theo sau, tới tận lúc xe của anh đỗ phía dưới công ty Đường Hinh, chiếc xe kia cũng ngừng lại theo.

"Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tạm biệt." Đường Hinh quay đầu cười với anh, xuống xe, để lại bó hoa kia trên bàn xe.

Lâm Tranh Húc liếc nhìn kính chiếu hậu, mở cửa, tay cầm theo bó hoa kia, gọi với theo cô: "Đường Hinh."

Đường Hinh mới đi được hai bước, quay đầu lại nhìn anh.

Lâm Tranh Húc bước tới, đặt bó hoa vào tay cô, cười nói: "Cô cầm về đi, vốn là để tặng cho cô."

Đường Hinh bất ngờ, đành đáp: "Cảm ơn anh."

Vừa ngẩng lên, cô đã thấy một bóng người cao lớn đang bước lại gần. Anh mặc áo sơ-mi trắng cùng quần âu đen rất đơn giản, khuôn mặt anh tuấn dần trở nên rõ ràng hơn, cô còn đang ngây người, anh đã đi tới trước mặt cô.

Đường Vực đứng cạnh cô, liếc nhìn cô một cái rồi lại quay đầu nhìn Lâm Tranh Húc, sắc mặt không đổi giơ tay phải với anh ta: "Chào anh."

Lâm Tranh Húc cụp mắt, nhìn bàn tay thon dài của đối phương đang đưa ra, chỗ bàn tay còn có dấu răng bị ai cắn còn chưa lành hết, để lại vết sẹo nhỏ, anh ta im lặng một lúc rồi cũng đưa tay ra: "Chào Tổng giám đốc Đường, ngưỡng mộ từ lâu."

Đường Vực khách khí đáp: "Cảm ơn."

Hai người lịch sự bắt tay nhau một lúc rồi buông ra. Ngón cái tay trái của Đường Vực vẫn vô ý sờ sờ vết sẹo trên bàn tay phải, cúi đầu nhìn Đường Hinh, bật cười nói: "Em cắn cũng ác thật, một tuần rồi vẫn không lành lại."

Đường Hinh: "....."

Mặt cô đỏ lên, xấu hổ nhìn Lâm Tranh Húc.

"Chúng tôi đi trước đây, tạm biệt."

Đường Vực buông một câu rồi kéo tay cô, thầm bất lực đưa cô tới bên cạnh xe mình.

Đường Hinh bị anh nửa tóm nửa kéo đi về phía trước, cô mắng: "Anh làm gì thế! Buông tôi ra đi."

Đường Vực tóm tay cô chặt hơn, cô vội vàng quay đầu nhìn Lâm Tranh Húc. Anh ta vẫn đang đứng tại chỗ, khoé miệng hơi nhếch lên, nhìn Đường Hinh bị Đường Vực lôi lên xe, tiếng hai người cãi cọ càng lúc càng nhỏ dần...

"Xe của tôi còn đang để ở đây, tôi phải lái xe về, không thì mai đi làm kiểu gì!"

"Tôi chở em đi."

"Không cần, tôi tự đi được."

"Ngoan nào."

"....."

*****

Đường Hinh bị nhét vào ghế sau, bó hoa cũng bị anh lấy đi, cô vội vàng đòi lại, nói: "Anh đừng có vứt."

Đường Vực hơi khựng lại, nhét nó vào ghế phụ, đi vòng qua xe, lên từ cửa bên kia.

"Lái xe đi."

Anh đóng cửa rồi lệnh cho tài xê, sau đó tựa vào lưng ghế, mở cửa sổ xe, che miệng hắt hơi.

Đường Vực bị dị ứng phấn hoa, Đường Hinh đương nhiên biết chuyện này, cô quay đầu nhìn anh, hơi mềm lòng, nói thầm: "Ai bảo anh kéo tôi lên xe làm gì."

"Không thì em vứt hoa đi." Đường Vực che mũi, bảo tài xế mở hết cửa sổ phía trước, anh quay đầu nhìn cô: "Em thích hoa thì cứ nói, sau này mỗi ngày tôi đều tặng cho em."

"....."

Đường Hinh liếc nhìn anh, nói: "Không cần."

Rồi có vẻ sợ anh sẽ tặng thật, cô lại nhấn mạnh thêm một lần: "Anh tuyệt đối đừng tặng đấy."

Đường Vực hừ lạnh một tiếng, hít thở không dễ chịu lắm, bệnh dị ứng phấn hoa của anh không quá nghiệm trọng, một lúc sẽ không sao. Anh thả lỏng đặt tay lên đùi, Đường Hinh nhìn bàn tay anh, mềm lòng hỏi: "Tôi cắn mạnh thế à? Lâu thế rồi mà còn chưa khỏi."

Vết thương ở bàn tay vốn không dễ lành, mỗi ngày anh đều phải ký tên, gõ bàn phím nhiều, số lần rửa tay cũng nhiều nên cũng không quá để ý.

Bàn tay anh to lớn, ngón tay dài, khớp xương rõ ràng, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật vậy, Đường Hinh có hơi hối hận lúc trước đã cắn anh ác như vậy, cô khẽ nói: "Liệu có để lại sẹo không?"

Đường Vực liếc nhìn cô, thản nhiên cười nói: "Thế thì cứ coi như em đánh dấu tôi là được."

Đường Hinh: "....."

Anh giờ đang phát huy kỹ năng cợt nhả của mình đấy hả?

Đúng là không biết xấu hổ!

Xe chạy tới tầng hầm, hai người xuống xe, Đường Hinh ôm bó hoa, tự động đứng tách xa Đường Vực.

Vào tới thang máy, Đường Vực quay đầu, nhíu mày nhìn cô gái nhỏ ôm bó hoa hồng đứng sát vào một góc, không hài lòng nói: "Em đứng cách xa thế làm gì?"

Cô chớp chớp mắt vô tội nói: "Còn không phải sợ anh bị phấn hoa làm sặc à?"

"Không nghiêm trọng thế đâu, lại gần đây đi."

"Thôi đi..."

"Lại đây."

"....."

Đường Hinh ôm bó hoa tiến lại gần anh hai bước, cửa thang máy mở ra.

Hai người bước ra ngoài, Đường Hinh ôm bó hoa đi tới cửa, đột nhiên cô dừng bước, quay đầu lại, thấy Đường Vực vẫn còn đang đứng im tại chỗ, cô theo phản xạ gọi anh: "Đường Vực."

Giọng cô gái nhỏ mềm mại, nhẹ nhàng, rất giống với cảm giác cô gọi anh trước đây.

Đường Vực bị âm thanh làm cho trái tim mềm nhũn, khẽ từ một tiếng rồi bước lại gần cô, bó hoa trong lòng cô đúng là thứ vũ khí sắc bén cản bước chân anh, anh đứng cách cô hai bước.

Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh, khẽ mỉm cười, nói: "Em đã nói chuyện rõ ràng với Lâm Tranh Húc rồi."

Đường Vực giật mình trân trân nhìn cô, trong lòng không nén được vui sướng, khoé miệng anh cong lên, nói: "Tốt rồi." Chỉ cần không có người khác, anh tình nguyện cùng cô chơi đùa, từ từ theo đuổi cô, chờ đợi cô cởi bỏ khúc mắc, từ từ thích anh.

Cô hơi mím môi, cúi đầu nói: "Nhưng kỳ thực em không tìm lại được cảm giác khi ở bên anh trước kia. Trước đây em thực sự thích anh, chỉ cần gọi tên anh thôi cũng thấy vui vẻ, tuy rằng khi đó anh không thích em." Cô lại cắn môi, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng, "Sau khi bị anh từ chối, em thật sự không ngờ anh sẽ lại theo đuổi em, lúc đầu em không tin, cảm thấy có lẽ do anh đã quen với cảm giác có em bên cạnh, em thậm chí còn cảm thấy bị anh làm nhục, không biết anh có thể hiểu được hay không..."

Đã rất lâu rồi cô không dùng ngữ điệu này nói chuyện với anh.

Trước đây khi thích Đường Vực, con người Đường Hinh trở nên rất mực mềm mại, giống như một con mèo nhỏ nằm phơi nắng.

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, trong mắt có bao nhiêu cảm xúc, nhìn cô đầy sâu lắng: "Giờ em còn chưa đủ tin tôi, chúng ta sẽ từ từ tiến tới, em không cần thay đổi gì cả, cứ là chính em là được, từ nay về sau, đến lượt tôi nhường nhịn em, được không?"

Hiện giờ Đường Hinh vẫn còn rất nhạy cảm, dù cho cô còn thích anh, trong lòng vẫn còn khúc mắc.

Anh hít một hơi thật sâu, bước tới phía trước một bước, hai tay ôm lấy vai cô, hơi cúi người, để tầm mắt mình ngang với tầm mắt cô, khẽ nói: "Tôi không phải là quen với sự bầu bạn của em mà là không nhận ra được. Em không giống với những người khác, khi tôi còn đang cố lý giải rốt cuộc là không giống ở chỗ nào, em đã cắt đứt rồi." Mà thậm chí còn cắt đứt một cách tàn nhẫn, vừa cưỡng hôn xong đã mang bản quyền đi, cuối cùng là xin thôi việc. "Tôi thừa nhận một loạt những chuyện đó xảy ra đã đả kích tôi rất mạnh nhưng đó không phải lý do tôi theo đuổi em. Thực ra tôi là kiểu người chậm nhiệt, nếu để kéo dài thêm mấy tháng nữa, nói không chừng chính tôi lại chủ động theo đuổi em."

Đường Hinh ôm bó hoa to, ngay vị trí dưới mũi anh, anh hình như đã cố nín thở để nói xong cả một đoạn dài, sau đó nuốt nước bọt, tiếp tục nhẫn nhịn, gằn từng chữ một:

"Đường Hinh, khi tôi thực sự thích một người, tôi sẽ chủ động."

Đường Hinh nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, tim đập thình thịch, mắt hơi ướt.

Giây tiếp theo.

Anh không chịu được mùi hoa hồng, đột nhiên đứng thẳng che mũi, cúi mặt xuống hắt hơi, còn ho khan vài tiếng.

"....."

Đường Hinh vội vàng ôm bó qua lùi ra mấy bước, hai mắt nhìn anh sáng lấp lánh, không nén được niềm vui.

Đường Vực hít thở thật sâu rồi quay đầu, nhíu mày nhìn cô, hơi cáu kỉnh nói: "Cười cái gì?"

Bó hoa này đúng là phá hỏng không khí.

"Cười gì đâu." Cô cười vô tâm vô phế rồi lại lui một bước, "Tôi về trước

đây, tránh gây hoạ cho anh."

"Khoan đã."

Cô quay lại, dường như đoán được anh muốn nói gì, "Hẹn hò á? Giờ tôi không có thời gian đâu, còn phải viết kịch bản."

Đường Vực lại ho một tiếng, đôi mắt vốn màu đen giờ đã hơi đỏ lên, giọng nói cũng nghẹn lại: "Thế khi nào thì được?"

Cô thật lòng nói: "Kỳ nghỉ Quốc khánh còn rảnh 2-3 ngày, còn lại thì bận lắm, phải tới cuối tháng 10 cơ."

Đường Vực nhíu mày, Thời Quang có bộ phim điện ảnh sắp ra mắt vào dịp Quốc khánh, trong lúc phim ra mắt anh sẽ cực kỳ bận, có lẽ toàn bộ thời gian kỳ nghỉ đều phải đi công tác.

Đường Hinh cũng đoán được đại khái, anh luôn rất bận, trước đây khi cô còn ở công ty, có đôi lúc cả tuần liền cũng không thấy mặt anh, giờ dù đã ở ngay cạnh nhà nhau, cũng có khi ba ngày thậm chí hơn một tuần không gặp.

Anh đi công tác nhiều, đi tìm kịch bản, gặp biên kịch, gặp đạo diễn, chuẩn bị cho dự án mới, đi thăm đoàn làm phim, đi hội nghị xã giao cũng nhiều.

Thế nên, hai năm đầu trong bốn năm yêu thầm, Đường Hinh dường như không có cơ hội gặp mặt anh, phần lớn thời gian nhìn thấy anh là ở công ty hoặc lúc đoàn làm phim liên hoan, một năm sau đó cô cũng đã tận dụng mọi cách để thâm nhập vào nhịp sống sinh hoạt của anh.

Nói thực lòng, anh còn bận hơn cô nhiều.

Đường Hinh cúi đầu ấn mật mã mở khoá, tách một tiếng, cửa mở.

Cô vừa quay đầu đã thấy Đường Vực theo sau, anh cụp mắt nhìn cô, nói: "Nửa tiếng của ngày hôm nay tôi còn chưa dùng."

Đường Hinh: "....."

Đúng là một chút lợi lộc cũng không muốn bỏ qua.

Cô xoay người đi vào nhà, lúc thay giày bỗng nhiên không nhịn được khẽ mỉm cười.

Đường Hinh để bó hoa lên bàn ăn. Đường Vực lười nhác tựa lên sô-pha nhà cô, hờ hững xoa xoa vài cái lên người Bánh Bao Cuộn đang nằm ườn lên đùi anh ăn vạ, ánh mắt vẫn dán chặt lên người Đường Hinh.

Không biết vì sao, sau khi nói xong những lời đó, Đường Hinh bất giác có phần thẹn thùng.

Hai người thậm chí còn không nói gì với nhau nhưng trong không khí vẫn ngập tràn cảm giác dịu dàng.

Cô thay quần áo, tẩy trang, cố ý chậm chạp mất tới nửa tiếng mới ra khỏi phòng. Tư thế ngồi của anh không đổi, nhưng cổ áo đã cởi hai khuy, phong thái cũng có phần biếng nhác, vẫn đang hờ hững gãi con mèo như trước nhưng thực ra đang cố nhẫn nại.

Đường Vực nhìn đồng hồ, đã hết giờ rồi.

Nhanh thật.

Anh để Bánh Bao Cuộn xuống, ngồi dậy nhìn cô, "Tôi về đây."

Đường Hinh à một tiếng, cúi đầu bước tới, nhìn lướt qua Bánh Bao Cuộn đang cọ vào chân anh lưu luyến không muốn rời, khẽ nói: "Để tôi tiễn anh ra cửa."

Đường Vực thấy lòng mềm nhũn, cúi đầu cười đáp: "Được."

Đường Hinh tiễn anh tới cửa, một chân Đường Vực đã bước ra ngoài chợt quay đầu nhìn cô, hỏi: "Có thể cho tôi thêm thời gian được không? Nửa tiếng ngắn quá."

"....."

Không hiểu vì sao, cô bỗng nhớ tới một câu thoại mà cô từng viết.

... Nửa giờ, còn không đủ làm một lần.

Tai cô đỏ lên, nghiêm túc nói: "Cho anh thêm... một phút được không?"

Đường Vực: " ....."

*****

Thấy không, tôi lại mất thể diện trước mặt Đường Vực lần nữa, anh ấy lại nói anh ấy càng thích tôi hơn.

Tôi nghĩ là có lẽ do người bị thương là tôi nhưng người đau lòng là anh ấy.

Cuối cùng anh ấy cũng nếm trải cảm giác đau lòng rồi.

_ "Nhật ký chị đại" _

Thời gian nhoáng cái đã tới cuối tháng mười, cuối thu lá rụng khiến khung cảnh thật hiu quạnh.

Hai người về cơ bản đều không có kỳ nghỉ. Đường Hinh còn đỡ, được nghỉ ngơi 2-3 ngày, còn Đường Vực lại phải đi công tác cả tháng.

Mỗi năm cứ đến khi giao mùa Đường Hinh đều bị cảm, đặc biệt là dạo gần đây do phải làm thêm giờ quá nhiều khiến thân thể suy nhược, uống thuốc cảm xong cô đi ngủ sớm.

Nhưng sau đó lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng lấy điện thoại từ dưới gối ra, vừa nghe xong thì đầu óc lập tức tỉnh ra. Cô ngồi trên giường, giọng nói khàn khàn do bị cảm cộng với cơn ngái ngủ, lạnh lùng hỏi: "Em nói cái gì?"

Chung Nghiên khóc nức nở, nói: "Tạ Hi vay nặng lãi, giờ bọn em bị bắt tới đây, em còn bị chụp ảnh khoả thân nữa..."

Chờ đầu dây bên kia nói xong, cô lập tức cúp máy.

Đường Hinh bực bội buộc tóc lên, quên đi cơn đau đầu mà bò dậy, dùng nước lạnh rửa mặt cho tỉnh táo.

Sau khi hoàn toàn tỉnh táo, cô mới cầm thẻ ngân hàng, chìa khoá xe và điện thoại ra ngoài.

Đêm đã khuya, một chiếc xe ô tô màu đen vừa mới rẽ vào cổng lớn khu

chung cư, Đường Vực tựa ra sau ghế, đã thấy một chiếc Macan màu đỏ đi ra ngoài, chỉ trong nháy mắt, đã ra khỏi cổng lớn, anh thậm chí còn không nhìn rõ mặt cô.

Đường Vực hơi sửng sốt, theo phản xạ nhìn đồng hồ..

Đã hơn 12 giờ đêm rồi.

Khuya thế này rồi cô còn ra ngoài làm gì? Đường Vực nhíu mày, lập tức ra lệnh cho tài xế: "Quay đầu lại, đuổi theo chiếc xe màu đỏ kia."

"Vâng, được ạ."

Tài xế vội vàng đáp lời, thực ra vừa rồi anh ta cũng chưa kịp để ý xem chiếc xe kia là xe gì, nhìn lướt qua kính chiếu hậu cũng chỉ có thể thấy mờ mờ đuôi xe của chiếc Macan màu đỏ đang đi rất nhanh, chờ anh ta quay đầu xong thì chiếc xe kia đã ra tới đường lớn.

"Cứ đi đi." Đường Vực nhíu mày, gọi điện thoại cho Đường Hinh.

Lúc này xe cộ trên đường khá vắng vẻ, Đường Hinh đi với tốc độ rất nhanh, điện thoại bị vứt trong hộp đột nhiên vang lên tiếng chuông reo, cô còn tưởng là Chung Nghiên gọi đến, bật tai nghe bluetooth nghe máy, đầu dây bên kia là giọng đàn ông trầm ấm: "Muộn thế này rồi em còn ra ngoài làm gì? Có chuyện gì à?"

Đường Hinh theo phản xạ giảm tốc, hơi kinh ngạc, hỏi: "Sao anh biết là tôi ra ngoài?"

Chẳng phải anh ấy còn đang đi công tác hay sao?

"Vừa về đến cửa thì thấy em." Đường Vực bảo tài xế tăng tốc, loáng thoáng thấy đuôi xe cô, "Khuya thế này còn ra ngoài, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Đường Hinh hơi do dự, ừ một tiếng.

Phía trước sắp chuyển sang tín hiệu đèn đỏ, cô giẫm mạnh chân ga vọt lên vào giây cuối cùng, xe lập tức quẹo đi không còn thấy bóng dáng. Đợi đèn đỏ những hai phút, tài xế vừa dừng xe chờ, vừa bối rối hỏi: "Sếp tổng, giờ chúng ta đi thế nào ạ?"

Đường Vực nhíu mày, nói vào trong điện thoại: "Địa chỉ."

Đường Hinh bám chặt tay lái, trong lòng đã quyết, cô hạ giọng đáp: "Không cần đâu, tôi có thể tự mình giải quyết được, chỉ cần đưa tiền là xong."

Trước đây khi cô còn nhỏ, ông Đường Đại Vĩ chính là một tay đòi nợ thuê cho hội cho vay nặng lãi, cô biết rõ hội cho vay nặng lãi không dễ đối phó như vậy, nếu không đưa tiền thì bao nhiêu thủ đoạn âm hiểm tàn nhẫn đều có thể dùng tới, điểm mấu chốt là những chuyện như thế này có báo cảnh sát cũng không có tác dụng gì, những người này sẽ có rất nhiều cách để đối phó với mình.

Không có quan hệ với dân giang hồ thì tuyệt đối không thể cho vay nặng lãi.

Chỉ có đưa tiền mới có thể giải quyết mọi vấn đề.

Chung Nghiên kia thật ngu ngốc hết sức, đã bảo phải chia tay rồi mà còn để xảy ra chuyện như thế này.

Đường Vực lập tức nghĩ tới chuyện lần trước cô nhận cuộc điện thoại xin vay 500 nghìn, giọng càng trầm hơn: "Khuya thế này rồi em còn có chuyện phải ra ngoài, làm sao tôi yên tâm được." Anh hơi sốt ruột nhìn đèn đỏ, "Tài xế không đuổi kịp xe của em, đang phải dừng chờ đèn đỏ, em nói cho tôi địa chỉ đi."

Đường Hinh im lặng một lúc, lại đi qua một ngã tư rồi cô mới nói cho anh địa chỉ.

Là một quán karaoke cũ cách đây rất xa, gần với căn hộ kia của cô, xa chỗ này.

Đường Vực thậm chí còn chưa từng nghe tới chỗ đó, anh dặn dò cô: "Em đứng dưới lầu chờ tôi."

Đường Hinh không đáp lại, hai người cúp điện thoại. Đường Vực lập tức tra đường, hướng dẫn tài xế đi, nhưng dường như vận may của họ không tốt, đi đến ngã tư nào cũng gặp phải đèn đỏ. Trong khi đó Đường Hinh lại đi thẳng một mạch không dừng, chỉ trong thoáng chốc, khoảng cách giữa

hai chiếc xe đã rất dài.

Đường Vực lạnh lùng nói: "Mau tăng tốc đi."

"Vâng."

Tài xế vừa lái xe vừa nơm nớp lo sợ, cảm thấy nếu không phải vì sếp tổng đã uống rượu thì đã bắt mình đi ra để sếp tự lái từ lâu rồi.

Đường Hinh vừa mới dừng xe dưới lầu đã thấy Chung Nghiên gọi điện thoại tới, cô bé kêu lên: "Chị, chị tới chưa?"

Đường Hinh hơi do dự, xoay người đi vào quán karaoke, "Em ở lô ghế nào? Chị tới rồi."

"Em ở tầng năm, chị cứ đi lên, em chờ chị ở cửa..."

Đường Hinh đi vào thang máy, không biết là do trong thang máy tín hiệu không tốt hay sao mà giọng nói của cô nhóc có gì đó không ổn, bị đứt quãng...

Quán karaoke này bài trí cũng thật cũ kỹ, lượng khách cũng không đông lắm, vài lô ghế đầu trống không. Cô đi đến hành lang tầng năm cũng không thấy Chung Nghiên, vừa định lấy điện thoại ra gọi thì cánh cửa bên cạnh đột nhiên mở ra. Một người đàn ông mặt mày dữ tợn đứng ở cửa liếc nhìn cô một cái, Đường Hinh còn chưa kịp hét lên đã bị người ta tóm lấy bịt miệng, lôi vào sau cánh cửa.

Điện thoại trong tay rơi xuống, rơi xuống ngưỡng cửa, cửa kính tự động khép lại, đập mạnh vào chiếc điện thoại làm màn hình nứt vỡ.

Đường Hinh trợn mắt, bắt đầu gắng sức giãy giụa, nhấc chân giẫm mạnh lên chân tên đứng sau, móng tay cào mạnh lên tay hắn, hắn ta không ngờ được một cô gái nhỏ lại có thể ghê gớm đến vậy, chân tay cùng lúc tê rần, liền kêu đau rồi buông cô ra.

"ĐM! Con đàn bà này còn dám đánh người à?"

Mắng xong hắn túm lấy tóc cô, tát cô một cái thật mạnh.

Đánh mạnh đến mức Đường Hinh thấy trời đất quay cuồng, bên má phải

nóng rát, đầu óc choáng váng, cả người ngây ra. Hơn cả thế, cô còn thấy nhục nhã hơn, từ nhỏ tới lớn cô chưa từng bị ai tát bao giờ. Tên kia còn túm lấy tóc cô, ngoan độc rít lên: "Ngoan ngoãn một chút."

Hai mắt Đường Hinh đỏ lên, nghiến răng hung dữ trừng mắt với hắn, tức giận tới mức ngực cũng phập phồng.

"Anh buông chị tôi ra!"

Chung Nghiên bị người ta đè lại trên sô-pha, quần áo xộc xệch, hai mắt đỏ ngầu kêu lên. Tạ Hi so với cô ta còn khổ sở hơn, bị người ta đạp lên sô-pha bên cạnh, mặt dán lên sàn nhà, trên sàn nhà còn có rất nhiều mảnh thuỷ tinh, mặt hắn ta đều bị xước xát, làm gì còn cái vẻ rạng rỡ như ánh mặt trời khi trước.

Lúc này người đàn ông mặc đồ xám ngồi trên chiếc sô-pha giữa phòng mới lên tiếng: "Buông cô ta ra đi, người ta tới đưa tiền, động tay động chân làm gì."

Tên kia lúc này mới buông Đường Hinh ra, Đường Hinh trong lòng ngập tràn lửa giận, hơn nữa do bị cảm lạnh mà cô có cảm giác như người mình lúc này như đang bị thiêu cháy, cô nắm chặt bàn tay, móng tay cọ vào da thịt, buộc mình phải tỉnh táo. Cô đi tới cửa nhặt điện thoại lên, phát hiện màn hình đã đen thui.

Cô nhìn bọn chúng, hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Vừa mở miệng đã thấy giọng mình nghẹn lại.

"600 nghìn."

"....."

Đường Hinh trừng mắt nhìn Chung Nghiên, tức giận tới mức tay cũng run lên, Chung Nghiên vì thẹn mà vùi đầu khóc.

Tiền này là dùng danh nghĩa của Chung Nghiên để vay, có bằng chứng đàng hoàng, ngay cả vay nặng lãi, nó cũng dám.

Xoá ảnh, giao tiền.

Đường Hinh thực sự đem hết số tiền mình có giao ra, lúc này tiền tiết kiệm của cô còn không tới 10 nghìn. Trên mặt cô vẫn nóng rát, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, mơ mơ màng màng, trong lòng còn thầm nghĩ làm sao để đòi lại cái tát kia.

Vốn dĩ có thể đi rồi, phía sau đột nhiên có giọng đàn ông thì thầm rất khẽ. Chung Nghiên bỗng nhiên như nổi điên tiến đến, tức giận kéo lấy cổ áo hắn gào lên: "Có phải chúng mày còn giấu ảnh đúng không?! Có phải không? Xoá đi cho tao!"

Đường Hinh quay đầu lại, vừa định nói gì thì Chung Nghiên đã bị tên kia đẩy ra, ngã vào người cô. Cô vốn đã mệt đến mức đầu váng mắt hoa, bị va chạm như vậy cả người nghiêng ngả ngã về sau.

Tạ Hi chỉ kịp tới kéo lấy một tay cô, nửa người cô lơ lửng, tay trái theo quán tính chống lên mặt đất.

Trên mặt đất đầy mảnh thuỷ tinh...

Trong nháy mắt, cảm giác đau thấu tim lan khắp lòng bàn tay.

Đau đến mức cô kêu lên một tiếng, nước mắt cũng rơi.

Tạ Hi vội vàng kéo cô lên.

Rầm...

Cửa bị đá văng ra.

Đường Vực gọi điện cho Đường Hinh mãi không được, giờ sắc mặt sầm sì bước vào. Anh liếc mắt nhìn Đường Hinh, thấy tay cô toàn màu đỏ của máu, từng giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống sàn, đối lập với làn da trắng của cô, nhìn thực sự rất ghê sợ.

Chỉ mới liếc nhìn qua, trái tim anh lập tức run lên, như bị ai đó siết lại.

Đường Vực đi nhanh về phía cô, nửa kéo nửa ôm cô vào lồng ngực, cẩn thận cầm tay cô lên xem. Trong lòng bàn tay găm nhiều mảnh thuỷ tinh, nhìn qua máu thịt lẫn lộn, yết hầu anh khẽ dao động như thể đang cố nén

cảm xúc trào ra.

Lại cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dừng lại trên dấu tay in hằn lên má cô cùng hai mắt đẫm nước. Anh phẫn nộ không thể kìm được nữa rồi. Quai hàm anh bạnh ra, ánh mắt sắc như dao đảo qua từng người trong phòng, gằn từng tiếng một:

"Ai đánh?"

Đường Vực mặc đồ âu màu đen, phong thái cao ngạo, huống chi mọi người đều nhận ra anh là ai, bối cảnh gia thế là gì họ đều biết. Mấy tên cho vay nặng lãi nhất thời cứng đờ tại chỗ, trong lòng hoảng loạn không thôi. Tài xế thấy tình hình không ổn, vội vàng gọi người tới giúp.

Không biết là do bị giọng nói cùng ánh mắt của anh làm cho sợ hãi hay là vì kinh ngạc không hiểu sao anh lại ở đây, nhất thời không ai lên tiếng đáp lời.

Đường Hinh sau khi trải qua cơn đau, tay vẫn còn đầy máu, cả người kiệt lực dựa vào người anh. Anh dùng bả vai rộng lớn vững chắc ôm lấy cô, cụp mắt nhìn cô gái nhỏ đáng thương tội nghiệp trong lòng mình, trong mắt vẫn còn lửa giận cùng vẻ tàn nhẫn khi nãy.

Một giây sau, anh khôi phục lý trí, trong mắt chỉ còn nỗi xót xa và sự dịu dàng.

Anh bỗng cúi người bế cô lên, đi về phía cửa, nhìn tài xế, nói: "Trấn giữ ở đây, một kẻ cũng đừng hòng chạy thoát."

Tài xế trước đây là quân nhân trong quân của ông Đường nay đã xuất ngũ, nói là tài xế nhưng thực ra cũng là vệ sĩ, đương nhiên biết phải làm việc như thế nào.

Vừa đi đến cửa, cô gái trong lòng bỗng nhiên túm lấy cổ áo anh, giọng nói vừa nhỏ vừa run rẩy: "Đường Vực..."

Đường Vực dừng bước, cúi đầu nhìn cô, "Ừ?"

"Em từ nhỏ tới lớn, chưa từng bị ai tát bao giờ..."

Cô vùi đầu vào bờ vai ấm áp của anh, giọng nói rõ ràng rất nhỏ nhưng

Đường Vực vẫn nghe ra sự bướng bỉnh cùng nỗi tức giận không cam lòng của cô. Anh nghiến răng, hạ giọng hỏi: "Ai đánh?"

Lúc này, Chung Nghiên cũng lấy lại tinh thần, chỉ vào một tên mặt mũi dữ tợn.

Đường Vực bình tĩnh để Đường Hinh xuống, Đường Hinh vừa định tiến lên đã bị anh giữ lại.

Giọng nói anh trầm khàn, chỉ buông đúng hai chữ...

"Nhìn nhé."

Đường Vực luôn cảm thấy khi đánh nhau mà lại dùng cái tát thì đúng là chuyện cực kỳ nhục nhã. Đàn ông đánh nhau không dùng cái tát mà chỉ dùng nắm đấm. Anh không nhớ rõ đã bao lâu rồi mình không đánh đấm, hồi trước khi chú nhỏ Đường Hải Trình còn chưa bị thương ở chân khi đang làm nhiệm vụ, mỗi khi rảnh sẽ lại lôi anh đi đấu một trận.

Mấy năm nay ngoại trừ thỉnh thoảng có tập luyện, anh cũng không thực sự đánh ai.

Tên kia tới tận lúc bị Đường Vực túm lấy vẫn phản ứng chậm mất một nhịp, mũi đột nhiên bị đấm một phát. Kỹ thuật đánh đấm của Đường Vực từ trước tới nay đều học từ Đường Hải Trình, vừa nhanh lại tàn nhẫn, dứt khoát, lưu loát.

Tên kia chỉ kịp kêu la thảm thiết, trên mặt đều là máu.

Đường Vực đè chặt hắn trên mặt đất, tay vặn cổ tay của hắn, mọi người thậm chí còn không thấy được rõ động tác của anh, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc", tên kia kêu la thảm thiết, tay rũ xuống, trật khớp.

Cả quá trình không đến một phút đồng hồ.

Đường Vực tốc chiến tốc thắng, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh xoay người nhìn về phía cô gái nhỏ còn đang đứng ngây người vì sửng sốt, tay vẫn đang chảy máu. Anh đến trước mặt cô, cúi người bế cô lên, đi ra khỏi phòng, không chậm trễ một giây nào.

Để lại phía sau một trận hỗn loạn.

Chung Nghiên và Tạ Hi lấy lại tinh thần, vội vàng muốn chạy theo lại bị tài xế cản lại. Chung Nghiên mắt đỏ ngầu giải thích: "Tôi là em họ của chị ấy, người mà Đường Vực bế đi là chị gái của tôi."

Lúc này tài xế mới cho họ đi.

Hai người vừa chạy tới cửa thì thấy cảnh sát đã tới nơi. Chung Nghiên vốn còn định đuổi theo Đường Hinh nhưng vừa quay đầu đã phát hiện Tạ Hi không biết đã bỏ đi đâu.

Cô khẽ cắn môi rồi lại quay đầu đi tìm cậu ta.

*****

Đường Vực ôm Đường Hinh đi về phía xe taxi dừng ven đường. Đường Hinh đã đau đến chết lặng, bệnh cảm lạnh dường như cũng nặng hơn, cô nhẹ nhàng dựa vào cổ anh, hít thở mùi hương dễ chịu trên người anh.

Kỳ lạ ở chỗ, rõ ràng cô đã cực kỳ mệt mỏi rồi, đầu óc cũng mê mang nhưng thần kinh lại hoạt động hưng phấn đến dị thường, hai mắt sáng ngời nhìn anh.

Dù tay còn đang chảy máu, cô cũng không kêu đau.

Câu đầu tiên cô nói với anh chính là: "Đường Vực, anh mà đi đóng phim hành động, đảm bảo sẽ nổi như cồn."

Đường Vực nhíu mày nhìn xuống tay cô đẫm máu, trong lòng vừa bực bội lại vừa đau lòng, lại cảm thấy bất lực vì cô tới nước này rồi mà còn nói đùa được. Anh nâng mông cô lên, nghiêng người mở cửa xe, đặt cô vào trong xe.

Xong xuôi mới khẽ nói: "Nếu một ngày nào đó em yêu cầu, tôi có thể cân nhắc thử xem."

"Thật sao?"

Cô khẽ hỏi, giọng run lên.

Tay đau quá.

"Ừ" Anh khẽ đáp.

Đường Vực bảo người tài xế lái xe tới bệnh viện gần nhất, sau khi xe lăn bánh, anh cẩn thận nhìn tay cô, đặt tay cô vào lòng bàn tay mình, im lặng nhìn những mảnh thuỷ tinh đang ghim lên đó, yết hầu dao động, như đang cố kìm nén điều gì.

Đường Hinh lả đi, cả người dựa vào bờ vai rộng lớn của anh, hít thở như muốn trộm lấy oxy từ trên người anh, hít một hơi sẽ có thêm sức lực, sẽ đỡ đau hơn.

Cả người cô mê mang choáng váng, chỉ hơi nhoẻn miệng cười, không nói gì nữa.

Có lẽ do bị đau lại còn mệt mỏi.

Một lát sau, cô lại thì thầm: "Anh đánh cũng ác quá đi."

Giọng nói vừa mềm mại lại hơi khàn khàn, như đang áp lên động mạch trên cổ anh, thâm nhập vào máu thịt anh. Giọng nói của Đường Vực cũng hơi nghẹn lại: "Chẳng phải là em không muốn chịu thiệt à? Đòi lại cho em còn gì."

Nhưng không chỉ có thế.

Anh thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi hai người mâu thuẫn tới mức đỉnh điểm nhất, khi anh từ chối cô, cô cũng chưa từng rơi nước mắt trước mặt anh, cùng lắm cũng chỉ rưng rưng nhưng rồi lại giương cao tinh thần chị đại, dường như chẳng đau đớn gì, anh cũng không biết cô có thầm khóc phía sau hay không.

Thế nên, khi nhìn thấy mặt cô sưng đỏ, thấy cô khóc như vậy, trái tim Đường Vực như bị ai xé toạc thành một lỗ hổng lớn, phẫn nộ cùng đau xót đan xen.

Chị đại sao có thể để người ta ức hiếp.

Còn ức hiếp đến độ này.

Tới bệnh viện, Đường Vực bế cô xuống xe. Đường Hinh vẫn luôn vùi đầu vào vai anh, hai mắt nhắm nghiền, trán tựa lên cổ anh nóng rực, không nói năng gì.

Cô ấy sốt rồi.

Anh cúi đầu nhìn cô, cảm giác như mặt cô đang đỏ rực lên, nhất là nửa mặt bên phải.

Sắc mặt Đường Vực nghiêm trọng hơn, sải bước dài hơn. Đường Hinh lại mặc một chiếc áo khoác màu trắng rộng thùng thình, quần bò và áo khoác đều bị dây máu, trên cổ áo và tay Đường Vực cũng có máu, nhìn qua thật đáng sợ.

Bác sĩ cùng y tá trong bệnh viện vừa nhìn thấy bộ dạng này của anh thì vội vàng đẩy cáng tới, chuẩn bị đưa đi cấp cứu: "Mau mau mau! Đặt xuống đây!"

Đường Vực đặt Đường Hinh xuống, tay phải của cô lại túm chặt lấy áo anh không bỏ, hai mày nhíu lại, khẽ thì thầm: "Trời ơi, mất mặt quá đi."

Anh nghe không rõ, cúi đầu áp lại gần: "Hả?"

Đường Hinh mở mắt ra, cụp mắt nhìn tay mình cùng áo khoác bị dây bẩn, nói lớn hơn một chút: "Em nói là mất mặt quá đi, bị anh nhìn thấy bộ dạng này, từ nhỏ tới giờ em chưa từng khốn đốn thế này, mất mặt quá đi."

Cô cũng không dám tưởng tượng bộ dạng của mình lúc này như thế nào, chắc chắn là xấu chết đi được, cô thực sự rất tuyệt vọng.

Ngay cả khi thất tình cô cũng không khốn đốn như thế này.

Không đúng, khi cô bị anh từ chối vẫn còn phóng khoáng lắm đấy.

Đường Vực bất đắc dĩ nhìn cô, khoé miệng khẽ nhếch lên, hạ giọng nói: "Không sao, tôi càng thích em."

"....."

Tim cô run lên, đầu váng mắt hoa, ngước mắt vẻ mặt yếu đuối đáng thương nhìn anh.

Nhìn tới mức lòng anh vừa mềm nhũn vừa rối bời.

Giây tiếp theo, cô cụp mắt, hừ một tiếng: "Anh biến thái quá đi."

Đường Vực: "....."

Anh liếm đôi môi khô khốc kéo tay cô xuống, bình tĩnh điềm nhiên nói: "Ừ thì biến thái."

Hai y tá và bác sĩ đứng xung quanh im lặng vài giây, rõ ràng chỉ muốn chuẩn bị cấp cứu thôi thế mà tự dưng lại bị thức ăn cả tấn đường vào họng. Y tá hắng giọng, hỏi: "Còn muốn cấp cứu không?"

Đường Vực đứng thẳng dậy, hạ giọng: "Muốn."

Lời của editor: Chương đã dài lắm rồi mà còn viết nội dung bổ sung. Bà Xuyên ác vừa vừa thôi chứ!!!!!! Tôi ngất đây!

Xưng hô giữa Đường Hinh và Đường Vực tuỳ vào ngữ cảnh mà mình thay đổi nhé.

Chương 60

Thất tình lại không thể tiêm thuốc tê, đương nhiên là đau rồi.

Editor: Hannah

Thất tình lại không thể tiêm thuốc tê, đương nhiên là đau rồi.

Mà đau nhất, chính là Đường Vực.

"Nhật ký chị đại"

Cấp cứu thì không cần nhưng vết thương trên tay khá nghiêm trọng, cần làm phẫu thuật để gắp mảnh thuỷ tinh ra, chụp X quang, làm xét nghiệm xong cũng đã là 3 giờ sáng.

Đường Hinh vẫn còn sốt, tay phải cắm kim tiêm truyền nước, tay trái làm phẫu thuật, cả người mê mang nằm trên giường bệnh, bác sĩ ngồi bên gắp mảnh thuỷ tinh ra cho cô.

Sau khi gây tê cảm giác đau cũng bớt đi nhiều, nhưng cô hơi tò mò, rõ ràng đã mệt lắm rồi nhưng vẫn quay đầu nhìn một lần.

Đường Vực đã cởi áo vest ra, bên trong anh mặc chiếc áo sơ-mi trắng, trên ngực áo có vết máu, cổ áo vẫn cài tới nút trên cùng, tóc hình như ngắn đi, làm các nét trên khuôn mặt anh càng sắc nét, cả người toát ra phong thái lạnh lùng nghiêm túc.

Lúc này anh lại cực kỳ kiên nhẫn, sắc mặt dịu dàng nhìn vào mắt cô, khẽ nói: "Không có gì đẹp đâu, đừng nhìn."

Làm cho mấy cô y tá đều lén nhìn anh mấy lần, chủ yếu là vì thấy anh đẹp trai, hơn nữa trông anh còn rất giống CEO của Thời Quang nữa.

Nhưng mà đã hơn nửa đêm rồi, đường đường một CEO sao có thể ngồi ở bệnh viện này được?

Mà trông bộ dạng còn như vừa đánh nhau xong.

"Nhìn một chút thôi."

"Không được."

"....."

Không được thì thôi.

Hai mắt Đường Hinh ửng đỏ, cả khuôn mặt tròn ngoại trừ chỗ dấu tay kia thì đều trắng bệch, vô cùng đáng thương nhìn anh: "Tay của em bị thương rồi, em làm sao viết kịch bản được bây giờ..."

Thời gian chỉnh sửa kịch bản chỉ còn hai tháng, vốn đã gấp gáp lắm rồi, vết thương trên tay lại mất một tháng mới có thể bình phục, đúng thời điểm mấu chốt này cô lại xảy ra chuyện, thật sốt ruột quá đi.

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, thật không biết phải làm thế nào với cô, anh hơi nhoẻn miệng cười, dỗ dành: "Tôi viết cho em được chưa? Em đọc, tôi đánh máy."

Đường Hinh: "....."

Cô nhỏ giọng thì thầm: "Em có thuê anh đâu."

"Miễn phí."

"....."

"Đau à?"

"Không đau lắm, có thuốc tê rồi..."

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, ánh mắt vừa nồng nhiệt vừa sâu thẳm: "Lúc bị tôi từ chối có đau không?"

Đường Hinh a một tiếng, tim lỡ một nhịp, quay mặt đi.

Một lúc lâu sau, cô mới đáp: "So với đau tay thì đau hơn một chút. Dù sao

thì thất tình cũng đâu có tiêm thuốc tê được."

Bác sĩ và các y tá nhất loạt ngẩng đầu, nhìn hai người họ. Nghe hai người nói chuyện thì có vẻ họ không phải người yêu đâu nha! Cô y tá nhỏ cảm thấy lời Đường Hinh nói thực sự có ý nghĩa, không kìm được cảm thán: "Nếu thất tình còn có thể tiêm thuốc tê thì tốt rồi."

Đường Hinh gật đầu đáp lại: " Đúng vậy đúng vậy, bệnh viện chắc chắn sẽ kiếm lời to."

Đường Vực nở nụ cười tự giễu, bao cảm xúc phức tạp đan xen, miệng đắng ngắt, nếu thất tình còn có thể tiêm thuốc tê thì anh chắc xong đời rồi.

Đường Vực ung dung véo véo ngón tay trắng bệch của cô, Đường Hinh cũng không còn sức lực cãi cọ với anh, để mặc anh. Đường Vực nhíu mày nhìn cô, bắt đầu vấn tội: "Sao lại không nghe lời thế, sao lại tự mình chạy lên đó?"

Đường Hinh cũng không ngờ mình lại có thể làm ra chuyện ngu xuẩn đến vậy, muốn che mặt lại nhưng lại chẳng còn tay nào.

Một tay còn đang gắp mảnh thuỷ tinh, một tay đang cắm kim truyền lại bị anh nắm trong lòng bàn tay, chỉ có thể vùi mặt vào gối, rầu rĩ nói: "Hình như em còn chưa kể với anh, khi em còn nhỏ bố em làm nghề đòi nợ thuê cho hội cho vay nặng lãi, cũng cho vay nặng lãi, luôn chỉ cần đưa tiền là xong chuyện. Hơn nữa bọn họ còn chụp ảnh, Chung Nghiên giục giã gấp quá, em sợ nếu tới muộn, bọn họ thực sự ra tay, đến lúc đó Chung Nghiên không còn mặt mũi gặp ai nữa..."

"Anh cứ coi như em sốt đến chập cheng rồi đi, đừng chê cười em."

Cô nhóc này đúng là sĩ diện hão, làm Đường Vực vừa tức giận vừa đau lòng. Anh nâng cằm cô lên, áp lại gần, nhìn cô chăm chăm, nói: "Không chê cười em, là thương em."

Nhịp tim như tăng tốc làm đầu cô càng thêm choáng váng, cô rũ mắt, khẽ thì thầm: "Đừng có giậu đổ bìm leo..."

Đường Vực không nói gì chỉ cười cười, nhìn cô không còn chút sức lực nào. Ngón tay anh cọ cọ vào khuôn mặt cô, hạ giọng hỏi: "Em còn thấy khó chịu ở đâu không?"

"Cả người đều khó chịu..." Cô cuối cùng nhắm mắt lại, giọng nói càng lúc càng nhỏ, "Đau đầu."

"Ngủ một lát đi nhé?"

Kết quả, còn chưa phẫu thuật xong cô đã ngủ rồi.

Đường Vực vẫn ngồi bên giường bệnh, sắc mặt có phần mệt mỏi, hai mắt cũng đỏ lên nhưng anh lại không buồn ngủ, vẫn túc trực bên người cô, sợ tới nửa đêm cô lại sốt cao. Chờ bác sĩ thu dọn xong rời đi, trước lúc bình minh, y tá lại tới đo thân nhiệt cho Đường Hinh, thấy anh đang duỗi đôi chân dài ngồi bên mép giường, vừa nghiêm túc lại hơi uể oải, vô cùng gợi cảm, cô nhìn anh vài lần, không nén được mà khuyên nhủ: "Thưa anh, anh cứ nghỉ ngơi một lát đi, có vấn đề gì tôi sẽ để ý."

"Không cần đâu."

Đường Vực nói lời từ chối ngắn gọn.

Lúc này có cho anh nghỉ ngơi, anh cũng không ngủ nổi.

Y tá lại nhìn anh vài lần rồi đi ra ngoài.

Tới 5 giờ, Cao Hằng và tài xế đã quay lại, đi cùng còn có Chung Nghiên. Chung Nghiên bước vào phòng bệnh, khẽ gọi một tiếng: "Tổng giám đốc Đường."

Cô cũng không biết mối quan hệ giữa chị họ và Đường Vực, cho nên lúc trước khi thấy anh xuất hiện trong căn phòng bao, cô kinh ngạc không thôi. Hiện giờ thấy anh quần áo còn chưa thay vẫn túc trực bên giường bệnh, cô càng kinh ngạc hơn.

Trong lòng thầm hiểu quan hệ giữa hai người này không đơn giản.

Đường Vực đã giữ tư thế này rất lâu, anh chỉ nghiêng đầu nhìn Chung Nghiên một cái, sắc mặt không để lộ cảm xúc gì, thậm chí còn không muốn nhiều lời với cô ta.

Anh sợ làm phiền Đường Hinh nghỉ ngơi, đứng dậy ra khỏi phòng bệnh, để lại Chung Nghiên xấu hổ đứng tại chỗ.

Bên ngoài phòng bệnh, Đường Vực nhìn về phía Cao Hằng, hỏi: "Xử lý xong chưa?"

Cao Hằng: "Đều đã xử lý xong, ngài yên tâm đi."

Dù sao đường đường là CEO của một công ty điện ảnh lại đi đánh nhau, còn là ở một nơi như quán karaoke, ai quan tâm xem kẻ bị anh đánh có phải hội cho vay nặng lãi hay không, nếu tin tức lộ ra sẽ gây chấn động, làm giá cổ phiếu sụt giảm.

Cho nên Cao Hằng tới để xử lý những việc này, huỷ hết ảnh, video và camera theo dõi, Chung Nghiên đi theo tìm ảnh.

Nếu là người bình thường gặp phải hội cho vay nặng lãi này chỉ có thể chịu thiệt, nhưng ai bảo tụi này lại đâm đầu vào đá, làm bị thương Đường Hinh. Sếp tổng đánh gãy cả mũi người ta, không nương tay chút nào, xem ra lửa giận rất kinh người.

Cao Hằng đi theo anh đã nhiều năm như vậy, chưa từng thấy anh động thủ đánh người tới mức này.

Đúng là hồng nhan hoạ thuỷ nha.

Không đúng, phải là phong thuỷ luân chuyển.

Lúc trước là sếp tổng từ chối cô Đường, giờ tới lượt sếp theo đuổi hộc máu mồm.

Đến nước này rồi mà còn theo đuổi không được nữa hả. Để một trợ lý như anh lo lắng suông rồi!

Đường Vực đi vào phòng bệnh, cũng không nhìn Chung Nghiên, kéo ghế tiếp tục trông bên giường Đường Hinh, thỉnh thoảng sờ trán cô kiểm tra, không ngờ cô lại sốt cao, anh vội vàng gọi bác sĩ tới.

Qua một hồi, trời đã sáng hẳn.

Đường Vực đã một đêm không ngủ, Cao Hằng tới mang cho anh quần áo

và vật dụng hàng ngày, anh đi vệ sinh, thay quần áo, rửa mặt, tóc còn ướt, tiện tay rũ rũ. Bữa sáng cũng chỉ ăn cho qua rồi lại dựa vào lưng ghế, lười nhác nhìn chằm chằm cô nhóc đang ngủ mê man trên giường bệnh.

Trong lúc đó, Cao Hằng tới tới lui lui ra ra vào vào mấy lần, lấy tài liệu để Đường Vực ký tên.

Đường Hinh mơ màng muốn tỉnh nhưng mí mắt lại nặng trịch, không cách nào mở mắt.

Cho đến khi trên môi có cảm giác một thứ gì đó mềm nhũn, ấm nóng.

Cô bị người ta hôn.

Còn mút nhẹ môi cô, trên môi lập tức có cảm giác hơi đau. Lông mi cô khẽ run run, ý thức được chuyện đang xảy ra, tim cô đập thình thịch hoảng loạn, cả người đều căng thẳng.

Đường Vực hôn cô xong, lại véo tay cô rồi quay lại ngồi trên ghế, tư thế lười biếng duỗi chân ra. Hôm nay râu còn chưa cạo, cằm hơi có màu xanh đen, thấy lông mi cô lại đang run lên, anh muốn thử chạm vào một chút.

Rồi lại một chút.

Đường Hinh rốt cuộc không có cách nào giả vờ ngủ được nữa. Cô bỗng mở mắt, nhìn anh trân trân.

Có vẻ đang trách cứ anh rồi.

Hôn trộm cái gì hả?

Đường Vực hiểu ý nghĩa trong ánh mắt cô, cười ngả ngớn, nói: "Giúp em đánh người một trận, giờ hôn một cái thì đã sao?"

Chương 61: Phải lấy cương chế cương

Editor: Hannah

Đường Vực nói, muốn đối phó với tôi, phải lấy cương chế cương, kệ anh ta.

_ "Nhật ký chị đại" _

Đường Vực nhìn cô chằm chằm suốt cả một đêm. Chị đại vừa ốm vừa bị thương, trên mặt không còn tí khí huyết nào, cả người suy nhược nằm trên giường. Anh dùng bông chấm nước lên môi cô vài lần, nhìn qua cũng mềm mại hồng hào hơn.

Cả buổi sáng, anh vừa xử lý công việc vừa chăm sóc cô, thấy lông mi cô động đậy nhiều lần, anh biết chắc là cô sắp tỉnh rồi.

Kiên nhẫn đợi hơn một phút, lại thấy cô hình như không mở được mắt ra, lông mi vẫn cứ run run.

Giờ anh chỉ cần nhớ tới lời cô nói rằng thất tình thì không thể tiêm thuốc tê, trong lòng lại run sợ, nhìn lông mi cô không ngừng động đậy, cuối cùng anh cũng không nhịn được, nghe theo tiếng lòng của mình, cúi người hôn cô.

Không ngờ vừa hôn cô đã tỉnh.

Đường Hinh trừng mắt nhìn anh một lúc rồi nói với vẻ không vui: "Anh đừng có mà 'cháy nhà hôi của'."

Vửa lên tiếng mới nhận ra giọng đã khàn. Hơi khó nghe rồi.

Cô nhíu mày.

Đường Vực ngang nhiên cười cười, thẳng thắn gật đầu nhận tội: "Đúng là tôi 'cháy nhà hôi của'."

Anh hiểu ra rồi, chậm rãi theo đuổi cô nhóc này cũng vô dụng thôi, dường

như cô thích phương thức mãnh liệt hơn, ví dụ như hôm qua anh ra tay đánh người một trận, thái độ của cô đối với anh đã m`êm mỏng đi rất nhi`êu.

Đúng là không biết xấu hổ.

Mặt Đường Hinh nóng lên, theo phản xạ mím môi, lại cảm thấy động tác này của mình giống như là quyến luyến dư vị của nụ hôn kia vậy, vội vàng ngẩm dậy muốn xuống giường. Cô muốn đi rửa mặt cho tỉnh táo một chút, vừa sốt lại trằn trọc cả đêm, giờ chắc trông cô tàn tạ lắm.

Đường Vực đứng dậy đỡ lấy Đường Hinh, nhìn cô nói: "Tôi đã giúp em xin Lục Chi Hành nghỉ ốm r`ồi."

Cô ừ một tiếng, đi dép lê vào, bước nhanh vào toa-let.

Phòng bệnh này là phòng đơn, đi`êu kiện bên trong rất tốt, Đường Vực đã đem đ`ôdùng sinh hoạt để hết lên b`àn rửa mặt. Cô nhìn vào gương, thấy mình ngoại trừ hơi ti`êu tuỵ thì cũng trông không đến nỗi quá kinh, chỉ c`ần thêm chút son môi là được.

"C`ần giúp gì không?"

Đường Vực đứng ngoài cửa hỏi vọng vào, anh sợ cô chỉ dùng một tay không tiện.

"Không c`ần đâu."

Mặt Đường Hinh đỏ lên, một tay đặt lên chiếc qu`ần bệnh nhân. Tối hôm qua y tá thay đ`ôgiúp cô, cô thật không tưởng tượng nổi anh định giúp cô đánh răng rửa mặt kiểu gì.

Cô mở cửa, đúng lúc Đường Đinh Đinh và Vưu Hoan đẩy cửa bước vào phòng bệnh, còn Đường Vực lại ra ngoài r`ồi. Đường Đinh Đinh c`âm trên tay rất nhi`êu đ`ô, cô để cả đống trên bàn, lấy hết cái này cái kia ra giải thích xem phải dùng như thế nào, cuối cùng c`âm một cái bao tay liến thoắng một h`ồi: "Cái này là bao tay không thấm nước, khi nào chị tắm thì đi vào, như thế sẽ không bị thấm vào vết thương."

Đường Hinh cười nói: "Cảm ơn em."

Đường Đinh Đinh cầm tay cô lên nhìn nhìn một hồi, thì thầm: "Anh trai em nói chị bị thương rất nghiêm trọng, khi chị còn ở bệnh viện thì em sẽ tới đây giúp chị giải sầu." Điện thoại của Đường Hinh hỏng rồi, Đường Vực không có cách nào liên lạc được với Vưu Hoan, đành gọi cho Đường Đinh Đinh, bảo cô bé báo cho Vưu Hoan một tiếng.

Vưu Hoan nhìn Đường Hinh hỏi: "Sao lại thế này?"

Đường Hinh ngồi lại vào giường, kể lại chuyện tối qua, Vưu Hoan nghe xong nhíu mày, nói: "Chung Nghiên thật quá ngu xuẩn, cái loại đàn ông như thế sao không quẳng đi cho nhanh mà còn để lại hại người. Cậu định xử thế nào đây?"

Hơn 1 triệu tệ, dù cho có là chị em ruột thì cũng không thể cho không như thế được.

"Mình chẳng quản được nó, để mình gọi cho cậu thôi."

Đường Hinh sờ quanh định tìm điện thoại, lúc này mới nhớ ra là điện thoại đã hỏng mất rồi. Đúng lúc Đường Vực mở cửa đi vào, trong tay cầm hai cái điện thoại, trong đó có một cái mới còn chưa mở hộp. Anh nhìn vào mắt Đường Hinh, đưa điện thoại cho cô, nói: "Cái điện thoại cũ đổi màn hình rồi, có thể khởi động lại được, nhưng chắc là dùng cũng không tốt nữa, đổi cái mới đi."

Cô nhìn anh, cúi đầu cầm lấy điện thoại, nói khẽ: "Cảm ơn."

Trong điện thoại có rất nhiều ảnh, còn có ý tưởng cho kịch bản, chưa kịp lưu lại, đối với cô những thứ này đều rất quan trọng.

Đường Vực mở hộp ra, lấy chiếc điện thoại dòng mới nhất trên thị trường đưa cho cô, nói: "Để tôi giúp em thay sim."

Cô lắc đầu, đáp: "Em muốn lấy dữ liệu bên trong ra trước đã rồi đổi sau."

Đường Vực: "Thế ăn cơm trước đã."

Một hộp cơm ba tầng loại hảo hạng được đặt lên chiếc bàn nhỏ trước mặt cô, là do dì giúp việc nhà họ Đường làm, Đường Đinh Đinh mang tới đây, đồ ăn vừa thanh đạm vừa bổ dưỡng, thích hợp với người bệnh mới hạ sốt. Đường Hinh ăn xong thấy tinh thần cũng khá lên nhiều.

Đường Vực xoa nhẹ đầu cô, hạ giọng nói: "Chiều nay tôi phải chủ trì một cuộc họp, tối tôi sẽ quay lại."

Đường Hinh liếm môi, à một tiếng, "Không tới cũng được mà, có y tá rồi."

Đường Vực nhìn cô rồi đi luôn.

Y tá mang theo thuốc đi vào phòng bệnh. Đường Hinh còn phải thay băng, Vưu Hoan nhướng mày với cô, nói: "Đúng là phụ nữ yếu đuối sẽ được đàn ông nâng niu trong lòng bàn tay, tiến triển không tồi nhỉ."

Đường Đinh Đinh nhìn Đường Hinh cười hì hì: "Đây là lần đầu tiên anh trai em vì phụ nữ mà đánh nhau đấy, chị còn không chịu nhận lời anh ấy à."

Những lời này đúng là đã thoả mãn lòng hư vinh của Đường Hinh rồi. Cô nhớ lại dáng vẻ mặc vest đánh nhau của Đường Vực, còn đẹp trai hơn cả diễn viên trong phim điện ảnh, không thể phủ nhận là thực sự rất rung động lòng người, cô nhẹ nhàng cười, đáp: "Để cân nhắc đã."

Hai mắt Đường Đinh Đinh sáng lên, coi như có hy vọng rồi.

Có người gõ cửa vài tiếng, sau đó Lục Chi Hành cùng hội người Phùng Trình bước vào. Lục Chi Hành đặt hoa lên bàn, cúi đầu nhìn tay cô, nhíu mày hỏi: "Sao lại thành ra thế này?"

"Kể ra thì rất dài." Chuyện xấu trong nhà không thể đem rêu rao ra ngoài, Đường Hinh không tiện nói nhiều, giơ cái tay trái đã bị quấn thành cái bánh chưng, cười méo mó: "Nửa sáng tiếp theo đây e rằng hiệu suất của tôi sẽ giảm chỉ còn một nửa."

Lục Chi Hành kéo chiếc ghế dựa cạnh giường rồi ngồi xuống, nhướng mày nói đùa: "Không thì cô đọc tôi đánh máy vậy."

Dù sao thì hiện giờ trong công ty người nhàn nhất chính là anh đây.

Đường Hinh hơi sững ra sau đó bật cười ha ha, nói: "Lúc trước Đường Vực cũng nói y hệt."

Đường Đinh Đinh vừa nghe xong, ánh mắt chém tới tấp về phía Lục Chi Hành.

Lục Chi Hành cảm nhận được luồng "ám khí" bất thiện này, hơi giật mình nhìn về phía Đường Đinh Đinh, cười hỏi: "Sao thế?"

Đường Đinh Đinh lắc đầu.

Bọn họ ngồi một lát rồi rời đi. Lục Chi Hành sợ Đường Hinh vì áy náy mà áp lực nên trước khi đi thì an ủi cô một câu: "Chuyện kịch bản không cần vội, nếu không thì chậm lại nửa tháng đi, cũng không ảnh hưởng lắm, đừng căng thẳng quá."

Mấy người cùng nhau xuống lầu, Đường Đinh Đinh đang chuẩn bị lên xe thì nhìn thoáng qua phía đối diện thấy Lục Chi Hành đang đứng gọi điện thoại. Sau khi anh nói chuyện xong, cô bỗng nhiên chạy tới trước mặt anh. Lục Chi Hành vừa nắm lấy tay mở cửa xe, nhìn thấy cô thì nhướng mày hỏi: "Sao thế Đinh Đinh?"

Đường Đinh Đinh trợn mắt với anh: "Anh đang theo đuổi chị Đường Hinh à?"

Lục Chi Hành sững người, cụp mắt nhìn cô, khẽ cười hỏi: "Ai bảo thế?"

"Tôi thấy thế." Đường Đinh Đinh hơi do dự một chút cuối cùng vẫn hạ giọng khẽ nói: "Anh trai tôi khó khăn lắm mới thích một người, anh muốn tranh giành với anh ấy à?"

Lục Chi Hành: "....."

Anh cúi đầu nhìn cô nhóc, cũng hiểu ra cô muốn nói gì, nhìn vẻ mặt nghiêm túc này của cô, bỗng nhiên anh lại muốn trêu chọc cô một chút. Lục Chi Hành điệu bộ cà lơ phất phơ dựa vào cửa xe, thong dong cúi đầu cười cười rồi nói: "Tôi cũng khó khăn lắm mới thích một người, vậy biết làm sao giờ?"

Đường Đinh Đinh: "....."

Sao với chẳng răng.

*****

Đường Hinh uống thuốc xong thì chợp mắt tầm hai tiếng, cứ thế qua một buổi chiều. Khi cô tỉnh lại đã là 6 giờ, cô chụp ảnh tay trái của mình đăng lên WeChat, mọi người trong tổ đều thấy được.

Cô vừa đăng xong thì Chung Nghiên vừa ở nhà cả ngày để ngủ đã tới, Đường Hinh nhìn cô bé, sắc mặt chẳng mấy vui vẻ. Chung Nghiên cũng biết lần này mình đã gây ra rắc rối lớn nhưng vẫn kéo kéo tay áo chị mình, thủ thỉ: "Chị, chị đừng mách bố mẹ em mà, nếu không bố mẹ đánh em chết mất."

Đường Hinh tức giận mắng: "Không nói cho cậu mợ thì tự chị sẽ đánh chết em."

Chung Nghiên: "....."

Cô vừa nói xong thì điện thoại đã reo chuông.

Chung Nghiên nhìn lướt qua, là bố cô gọi tới. Cô lập tức cuống lên, lo lắng nhìn Đường Hinh, ra vẻ đáng thương nài nỉ: "Chị, chị đừng nói mà."

Đường Hinh không thèm quan tâm, nhận cuộc gọi, cậu cô hỏi tay cô làm sao, Đường Hinh liếc nhìn Chung Nghiên rồi nói: "Do Chung Nghiên nợ tiền người ta ạ."

Cô còn chưa nói dứt lời, Chung Nghiên đã hốt hoảng, nhào lên muốn giật lấy điện thoại từ tay cô: "Chị, chị đừng nói."

Đường Hinh nghiêng người né tránh nhưng Chung Nghiên không chú ý, đè lên tay cô, làm cô đau tái mặt, kêu lên một tiếng. Giây sau đó, trọng lượng đang đè lên người cô đột nhiên biến mất, Đường Vực tiến lại gần, mặt sầm sì xách Chung Nghiên quẳng sang một bên, lạnh lùng nói: "Làm gì mà không thấy cô ấy đang ốm à, sao dám đè lên người cô ấy."

Sắc mặt Chung Nghiên tái nhợt, bị giọng điệu và ánh mắt của anh doạ sợ rồi, cúi đầu nói nhỏ: "Em không cố ý."

Đường Vực nhìn Đường Hinh tay đang cứng đơ, kéo tay cô lại gần xem xét, hạ giọng hỏi: "Có đau không, để tôi gọi bác sĩ đến xem."

"Không sao đâu."

Đường Hinh bình tĩnh lại, cơn đau dịu đi, cô nhìn lại điện thoại bị rơi cạnh gối, hiển thị vẫn đang trong cuộc gọi, cô cầm lên đặt điện thoại bên tai, đầu dây bên kia cậu cô sốt ruột hỏi xảy ra chuyện gì, cô không nhìn Chung Nghiên, nói thẳng: "Chung Nghiên cùng bạn trai vay nặng lãi."

Chung Nghiên sắc mặt thoạt xanh thoạt xanh thoạt trắng nhưng vì sợ Đường Vực còn đang ở đó nên không dám nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đường Hinh kể hết mọi chuyện cho bố mình.

Cao Hằng cầm một hộp cơm loại cao cấp ba tầng bước vào, Đường Vực nhận lấy, mở những khay bên trong bày lên bàn. Anh ngồi vào ghế, xem thư trên điện thoại, bên tai vẫn có tiếng Đường Hinh nói chuyện điện thoại.

Anh cảm thấy Đường Hinh chẳng làm gì sai, nếu đã quản không được thì đừng quản.

Đã là người lớn rồi, phải tự chịu trách nhiệm về việc làm của mình.

Đường Hinh cúp điện thoại, nhìn về phía Chung Nghiên, nhíu mày nói: "Lúc trước chị đã bảo em chia tay với Tạ Hi đi, em không nghe lời, cứ phải để xảy ra chuyện rồi mới hối hận sao."

Chung Nghiên cúi đầu, miệng lí nhí: "Đã chia tay rồi."

Nhưng rồi lại tái hợp.

Đường Hinh bó tay, không hiểu nổi Chung Nghiên mắt nhìn kiểu gì, ánh mắt cô dừng lại trên người Đường Vực sau đó lại liếc nhìn vẻ mặt chính trực của Cao Hằng, rồi nói lời khen: "Sau này em có tìm bạn trai thì cứ nhìn trợ lý Cao mà tham khảo, ngoại hình đẹp trai, hơn nữa vừa chính trực vừa có chí tiến thủ."

Đường Vực đột nhiên nghiêng đầu nhìn cô, lại quét mắt nhìn Cao Hằng từ trên xuống dưới.

Cao Hằng tim giật thon thót, vội vàng ngắt lời Đường Hinh, xin tha mạng: "Cô Đường à, xin cô đừng khen tôi nữa, nếu còn khen nữa sợ là sếp tổng lại trừ tiền thưởng của tôi."

Đường Hinh: "....."

Cô nhìn về phía Đường Vực, hoá ra anh lại là kiểu người đó à.

Đường Vực nghiêng đầu, nụ cười như có như không nhìn cô như muốn nói: "Em khen thêm nữa thử xem."

Đường Hinh nhìn lướt qua Cao Hằng, quyết định tha cho anh ta rồi nhìn về phía Chung Nghiên, nói: " Thôi bỏ đi, không muốn mắng em nữa, bố em bảo sẽ tới Bắc Kinh." Vừa dứt lời, điện thoại của Chung Nghiên vang tiếng chuông báo, Chung Nghiên không cần nhìn cũng biết là người trong nhà gọi tới.

Cô cũng không dám nổi giận với Đường Hinh, chỉ ủ rũ cầm điện thoại, nói: "Em về trước đây, chị nghỉ ngơi cho khoẻ."

Chung Nghiên nhận cuộc gọi, đi ra khỏi phòng bệnh.

Cao Hằng cũng rời đi.

Đường Vực nhìn về phía Đường Hinh, nói: "Lại đây ăn cơm đi."

Đường Hinh à một tiếng, xuống giường đi tới ngồi trước bàn ăn nhỏ, nhận lấy đôi đũa từ tay anh, nói: "Em muốn xuất viện."

Đường Vực liếc nhìn cô, đáp: "Tôi đã hỏi bác sĩ rồi, đêm nay em cứ ở lại đây một đêm, sợ tối lại phát sốt, sáng mai còn phải truyền nước, chiều mai lúc tan tầm tôi sẽ tới đón em."

Tối hôm đó Đường Vực nhất quyết không chịu về, Đường Hinh đuổi hai lần cũng vô dụng, đành ngầm đồng ý để anh ở lại.

Cuối thu trời tối đen, không có ánh trăng, cả đêm đều có không khí lạnh lẽo.

Thật ra đã tới ngày cuối cùng của tháng 10, lá đã rụng khô héo từ lâu, ánh đèn đường mờ ảo hắt vào cửa kính. Ban ngày Đường Hinh đã ngủ nhiều nên đến đêm lại không ngủ được.

Cô nằm nghiêng, nhìn về phía chiếc giường bên cạnh.

Người đàn ông cao 1m87 nằm trên giường, cổ hơi nghiêng, nhìn thế nào cũng thấy không thoải mái nhưng anh vẫn nằm rất nghiêm chỉnh, không hề nhúc nhích.

Đường Hinh biết anh đã một đêm không ngủ, xem ra đã mệt lắm rồi, cô nhìn anh chăm chú, có chút mềm lòng. Phụ nữ là một sinh vật rất kỳ lạ, chỉ cần đàn ông vì họ dốc sức một chút thôi, hy sinh một chút thôi, họ đều dễ dàng bị thu phục, giống như Chung Nghiên đã nói Tạ Hi cứu con bé nên con bé sẵn lòng lấy thân báo đáp.

Đương nhiên không thể so sánh Tạ Hi với Đường Vực.

Cô trằn trọc trở mình vài lần.

"Không ngủ được à."

Giọng nói khàn khàn, có vẻ ngái ngủ đột nhiên vang lên trong đêm.

Đường Hinh ừ một tiếng, nói nhỏ: "Đánh thức anh rồi à, em không trở mình nữa, anh ngủ đi."

Đường Vực giật mình, đột nhiên có vẻ hào hứng, nghiêng đầu nhìn cô, khẽ cười nói: "Muốn ru ngủ không?"

"....."

Lỗ tai sắp mang thai luôn rồi.

Vốn dĩ việc ngủ chung một phòng đã rất kích thích rồi, Đường Hinh vội dập tắt nội tâm đang kêu gào, xoay lưng về phía anh, ngữ điệu có phần run rẩy: "Không cần đâu, anh mau ngủ đi."

Nói xong cô cũng không nhúc nhích thêm nữa.

Cũng không biết cô ngủ thiếp đi từ lúc nào, sáng hôm sau khi cô tỉnh dậy, Đường Vực đã tới công ty rồi.

Tối hôm sau, hai người ăn cơm ở bệnh viện xong thì làm thủ tục xuất viện.

Sau khi lên xe, trời cũng đã tối, Đường Vực lái xe, Đường Hinh cúi người, muốn bật radio nhưng dây an toàn giữ chặt, tay phải cô cố rướn ra cũng không chạm tới. Tay anh đang đặt trên tay lái nhẹ nhàng duỗi ra, mở radio điều chỉnh kênh, hỏi: "Em muốn nghe gì?"

"Nghe cái này cũng được."

Lúc này trên radio đang phát bài "Ánh trăng nói hộ lòng tôi" của Trương Quốc Vinh...

"Một nụ hôn nhẹ nhàng đã làm tim anh rung động.

Một mối tình sâu đậm dạy anh nhung nhớ tới tận bây giờ.

Em hỏi anh yêu em sâu đậm bao nhiêu, hỏi anh yêu em bao nhiêu phần.

Em hãy cứ nghĩ rằng ánh trăng kia đang nói hộ lòng anh đó."

Đường Hinh cực kỳ thích phiên bản này.

Cảm giác rất dịu dàng quyến luyến.

Cô im lặng lắng nghe, không hềnhúc nhích.

Đường Vực đang lái xe vẫn liếc mắt nhìn cô, chờ tới khi bài hát phát xong rồi mới khẽ hỏi: "Em thích bài này à?"

Đường Hinh hồi thần, cười ngọt ngào với anh, đáp: "Thích chứ, hồi xưa khi thi Đại học xong còn có bạn nam hát bài này để tỏ tình với em, ngồi ngay dưới lầu nhà em hát, vừa đàn ghi-ta vừa hát, nghe không hay lắm, nhìn hơi ngốc nghếch."

Sau đó thì bị ông Đường Đại Vĩ vác chổi đuổi đi.

Tay lái của Đường Vực khựng lại, đây là lần đầu tiên anh nghe cô kể chuyện hồi cấp ba của cô, điềm nhiên cười cười: "Tôi hát cũng dễ nghe."

Hả?

Cô quay đầu nhìn anh.

Đường Vực không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười. Đường Hinh đột nhiên hiểu ra, tim đập nhanh hơn.

Đường Vực muốn hát cho cô nghe sao.

V`êtới t`ầng h`ầm để xe, Đường Vực lấy từ trong cốp xe chỗ hành lý ít ỏi của hai người, sau khi đi vào thang máy, Đường Hinh vẫn không nói gì, cô có ph`ần không chống đỡ nổi sự quyến rũ của Đường Vực.

Cô cúi đ`ầu nhìn điện thoại, một triệu tệ, cậu đã gửi cho cô, giúp Chung Nghiên trả sạch nợ.

Cô cuối cùng cũng không khánh kiệt.

Ting...

Bước ra khỏi thang máy, Đường Vực tự động đi v`êhướng cửa nhà cô. Đường Hinh ngẩng đ`ầu nhìn anh, nhịn không được hỏi: "Đường Vực, em nhận ra da mặt anh càng lúc càng dày."

Đường Vực cụp mắt nhìn cô: "Thế à?"

"Ừ."

"Nhưng mà, dùng để đối phó với em thì cũng hữu dụng mà nhỉ." Anh ung dung cười cười, nói: "Chị đại à, tôi phát hiện ra rằng đối xử với em không thể quá dịu dàng được, phải lấy cương chế cương."

"....."

Cmn lấy cương chế cương.

Chương 62

Editor: Hannah

Đường Vực, sau này nếu như anh bị đánh, em sẽ đau lòng.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Mới có hai ngày không có người ở mà căn nhà đã lạnh lẽo đi nhiều.

Bánh Bao Cuộn bị Đường Vực kêu người đưa về nhà lớn nhà họ Đường, để Đường Đinh Đinh tạm thời nuôi dưỡng. Đường Hinh đột nhiên nhận ra rằng khi Đường Vực thực sự theo đuổi ai đó, thực sự nghiêm túc thì dường như mọi mặt liên quan tới người đó đều được anh chăm lo chu đáo.

Cô nằm viện suốt hai ngày nay, chuyện gì cũng không cần bận tâm lo lắng, tất cả đều có anh sắp xếp ổn thoả.

Anh để đồ lên sô-pha, Đường Hinh coi thường phương thức lấy cương chế cương của anh, mở máy tính còn đang để trên bàn trà, quay đầu nhìn anh, nói: "Ngày mai anh bảo Đinh Đinh đưa Bánh Bao Cuộn về đây đi, hai ngày nữa mẹ em sẽ qua đây."

Chung Nghiên gây ra chuyện lớn thế này, tay cô lại bị thương, bà Chung Lệ Quân nằng nặc nói phải tới một chuyến, kêu là không yên tâm.

Nhưng mà ông Đường Đại Vĩ lại không có thời gian, bà Chung Lệ Quân chỉ tới một mình.

Đường Vực ừ một tiếng, cởi khuy áo vest, nhìn cô mở máy tính, thuận miệng hỏi: "Em định viết kịch bản à?"

"Không phải, em định sao chép lại hồ sơ và ảnh trong điện thoại."

Cô để điện thoại bên cạnh máy tính, dữ liệu hồ sơ liên tục nhấp nháy trên màn hình. Đường Vực vắt chéo chân, ung dung ngồi nhìn, thoáng nhìn thấy hiện lên tiêu đề của một tập hồ sơ "Nhật ký nữ đại gia", anh hơi tò mò: "Em còn viết nhật ký à?"

Tim Đường Hinh giật thon thót, rất nhanh lấy lại bình tĩnh, nói: "À, ghi lại ý tưởng ý mà."

Đường Vực không phát hiện ra điều gì, tài liệu Đường Hinh lưu lại cũng không nhiều lắm, một lúc đã sao chép xong, cô cầm điện thoại mới lên xem, một bàn tay vụng về muốn lấy sim từ điện thoại cũ ra.

"Để tôi."

Đường Vực cúi người cầm lấy điện thoại trên tay cô, điện thoại của cô còn chưa khoá lại, ngón tay anh vô tình chạm vào một album ảnh, cúi đầu nhìn thì thấy tên album đó là "TY", có 365 cái ảnh, tấm ảnh đại diện hiện ra là hình ảnh anh đứng trước cửa sổ phòng làm việc.

Anh sững người.

Điện thoại trên tay lập tức bị cô giành lại.

Đường Hinh cầm lấy điện thoại, do dùng nhiều sức mà mặt cũng trắng bệch, cô cũng không nhìn anh, cúi đầu khẽ nói: "Đừng xem trộm, ảnh là do trước đây em chụp lén, quên không xoá."

Tay Đường Vực chống lên đùi, cụp mi im lặng nhìn cô, một lần nữa lấy lại điện thoại từ tay cô, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, hạ giọng nói: "Tôi giúp em thay."

Anh nhanh chóng thay xong sim điện thoại rồi đưa lại điện thoại cho cô.

Đường Hinh nhận lấy, khoá lại rồi để trên bàn, đứng dậy buông một câu: "Em về phòng nghỉ ngơi, anh về nhà đi."

Tay bị anh tóm lấy, kéo mạnh làm cô ngã vào lồng ngực anh.

Anh ôm lấy cô từ phía sau, cánh tay giữ chặt lấy eo cô, ôm chặt tới mức cô thấy đau. Anh vùi mặt vào hõm vai cô, hơi thở ấm áp phả lên tai cô, giọng nói trầm trầm: "Chị đại à, xin lỗi em."

Xin lỗi đã không sớm nhận ra rằng em thích tôi, cũng không sớm nhận ra rằng tôi cũng thích em.

Đường Hinh thấy tai mình tê dại, quay đầu né tránh, nói nhỏ: "Anh cũng đâu có sai mà xin lỗi, thích hay không là tự do của mỗi người."

"Sau này tôi sẽ thích em thật nhiều, được không?"

"....."

Đường Vực hạ giọng nói: "365 bức ảnh, sau này tôi sẽ trả lại cho em 365 bức, thậm chí còn nhiều hơn thế."

"....."

Cô cũng đâu so đo mấy thứ này.

Đường Hinh định kéo tay anh ra nhưng kéo không được, không nhịn được nói: "Đường Vực, đây chính là lấy cương chế cương mà anh nói đấy hả?"

"Em cũng đâu khó chịu, không phải à?" Anh vùi mặt vào cổ cô, cười bất lực, "Mặt mũi thể diện tôi đều vứt bỏ hết rồi, chị đại em còn muốn thử thách tôi bao lâu nữa?"

"....."

Đường Hinh nhìn chằm chằm tay trái của mình, im lặng một lúc rồi khẽ nói: "Không phải anh nói tình nguyện từ từ theo đuổi à?"

Cô yêu thầm anh bốn năm, khi bị anh từ chối cũng thê thảm như vậy. Giờ cố muốn ở bên anh, muốn khiến anh hoàn toàn yêu cô nhưng lại cảm thấy nhanh như thế đã bị anh theo đuổi thành công, có phần thiếu nguyên tắc.

"Đột nhiên tôi không muốn đợi nữa."

"....."

"Cho tôi một kỳ hạn đi, nhé?"

"....."

Hoá ra đây mới là mục đích thực sự của anh.

Lồng ngực cứng rắn ấm áp của anh dán chặt vào gáy cô, khi Đường Hinh cảm thấy cả người mình mềm nhũn, Đường Vực lại bỗng nhiên buông cô ra, cả người uể oải tựa vào lưng ghế, khẽ bật cười: "Được rồi, không ép em nữa. Chờ sau này em khỏi bệnh, tay cũng hồi phục rồi cho tôi đáp án, tránh cho em nói tôi giậu đổ bìm leo."

Đường Hinh: "....."

Rõ ràng là anh đang theo đuổi cô nhưng cô lại có cảm giác như bị anh tóm gáy.

Đây là lạt mềm buộc chặt hả?!

Cô hừ lạnh một tiếng rồi đứng lên, bước nhanh vào phòng.

Đường Vực sợ cô dùng một tay không tiện nên vẫn đứng dậy đi theo, nói: "Còn gì cần tôi giúp không?"

Đường Hinh quay đầu lại, cười tủm tỉm với anh: "Em đi tắm, anh cũng muốn giúp à?"

Đường Vực: "....."

Anh nở nụ cười như có như không nhìn cô, nếu anh thực sự giúp cô, e rằng sẽ xảy ra chuyện đấy.

Đường Hinh bị anh nhìn chằm chằm tới mức cả mặt nóng lên, đỏ mặt đi vào phòng, đóng cửa lại.

*****

Ngày hôm sau, Đường Đinh Đinh đưa Bánh Bao Cuộn tới, Lục Chi Hành cho Đường Hinh nghỉ mấy ngày, để cô ở nhà tĩnh dưỡng cho khoẻ.

Nhưng mà Đường Hinh sợ chậm tiến độ kịch bản, nghỉ ngơi hai ngày đã tới công ty, dùng một tay đánh chữ, còn bị mọi người trong văn phòng trêu chọc: "Cô đây là thân tàn mà chí không tàn nha."

Cùng lúc đó, Đường Vực đi công tác.

Bà Chung Lệ Quân lại tới Bắc Kinh.

Đường Hinh gọi taxi ra sân bay đón bàn, bà Chung Lệ Quân vội vàng từ trong sân bay đi ra, nhìn thấy tay cô liền mắng: "Mẹ nói cái thằng bạn trai Chung Nghiên đúng là tai hại, hại con thành ra thế này, mẹ phải qua bên đó xem đã."

Cậu mợ Đường Hinh đều đang ở Bắc Kinh, Chung Nghiên hiện giờ đang bị mắng, bà Chung Lệ Quân cũng phải qua đó xem sao.

"Thôi bỏ đi mẹ." Đường Hinh cũng lười không muốn đâm vào rắc rối, "Mẹ cùng con về nhà trước đã, chuyện này cứ để cậu xử lý là được rồi, thằng bạn trai của con bé cũng không dám xuất hiện nữa, không biết đã bỏ chạy đi đâu rồi, mẹ có tới đó cũng vô ích."

"Vẫn muốn đến mắng nó mấy câu, bố con tức chết rồi."

"Giờ mắng cũng vô dụng, thôi mà thôi mà." Đường Hinh kéo bà lên xe taxi, cười tủm tỉm ôm lấy vai bà làm nũng, "Con biết mẹ xót con, Chung Nghiên cũng bị cậu đánh rồi, nếu giờ mẹ tới sợ là lại bị đánh lần nữa."

"Hừ, phải đánh." Bà Chung Lệ Quân hừ lạnh, "Mắt nhìn đàn ông sao lại kém thế."

Đường Hinh khuyên bà không được, cả đường chỉ nghe bà mắng.

Bà Chung Lệ Quân hành lý nhẹ nhàng nên vẫn muốn qua chỗ Chung Nghiên một chuyến, Đường Hinh không còn cách nào, chỉ có thể đi cùng bà một chuyến. Tới bên đó, cậu cô Chung Văn Bân đang ném đồ ra khỏi cửa, đem toàn bộ đồ đạc của bạn trai Chung Nghiên vứt đi hết, cho người dọn dẹp sạch sẽ.

Ông Chung Văn Bân chỉ vào mặt con mình mắng: "Sau này đừng có tuỳ tiện đưa đàn ông về nhà, mày có còn liêm sỉ nữa hay không hả?"

Chung Nghiên đứng bên cạnh khóc, không dám kêu một tiếng.

Đường Hinh vốn không định can thiệp, bà Chung Lệ Quân cũng mắng vài câu thêm vào, Đường Hinh nhịn không được, kéo tay bà nói: "Được rồi được rồi, mắng cũng mắng rồi, có mắng thêm cũng vô dụng." Nhỡ đâu

Chung Nghiên nghĩ quẩn hoặc có tâm lý phản nghịch thì biết làm sao giờ?

Ông Chung Văn Bân: "Sau này mày về ở ký túc xá đi."

Chung Nghiên khẽ nói: "Con sắp tốt nghiệp rồi, sớm hay muộn cũng phải dọn ra ở bên ngoài, hơn nữa mọi người đều dọn ra rồi, trong phòng cũng không còn ai..."

Ông Chung Văn Bân thở dài: "Haizz, sao mày không thể được như chị họ mày cho bố mẹ bớt lo hả con?"

Mắng cũng mắng rồi, đánh cũng đánh rồi.

Căn hộ này lúc trước Chung Nghiên tốn không ít tiền để sửa sang, giờ cô cam đoan sẽ không qua lại với tên kia nữa, ông Chung Văn Bân mới bỏ qua.

Tối hôm đó, Đường Hinh đi theo bọn họ cùng ăn bữa cơm, trên đường về nhà bà Chung Lệ Quân mới nhớ ra hỏi: "Con với Lâm Tranh Húc không liên hệ nữa à?"

"Mẹ, mấy chuyện đi xem mắt thế này không đáng tin lắm đâu..."

"Con đừng có luyên thuyên!" Bà Chung Lệ Quân hừ lạnh, thẳng thắn vạch trần cô, "Mẹ thấy là do con đối với Đường Vực vẫn nhớ mãi không quên."

"....."

Đường Hinh im lặng một lúc, bỗng nhiên cười tủm tỉm nói: "Mẹ, nếu sau này con và Đường Vực ở bên nhau, mẹ nhớ khuyên bố, đừng đánh anh ấy dã man quá, con sẽ đau lòng."

Bà Chung Lệ Quân: "....."

Bà lườm con gái, mộc lúc sau mới mắng: "Vô dụng."

*****

Thời tiết dần trở lạnh, nhoáng cái đã tới mùa đông.

Bắc Kinh bắt đầu lạnh, bà Chung Lệ Quân sinh sống ở Tô Châu đã nhiều

năm, không chịu nổi khí hậu nơi này, mới ở đây được hơn một tuần đã bị viêm mũi, thấy tay của Đường Hinh hồi phục ổn rồi liền rời đi.

Trước khi rời đi, bà còn để lại cho cô một món quà sinh nhật cùng một bao lì xì rất dày.

Sinh nhật Đường Hinh là vào ngày 21 tháng 11, mỗi dịp sinh nhật cô cũng không làm gì đặc biệt, trước giờ nói chung chỉ cùng Vưu Hoan và Minh Chúc đi ăn bữa cơm, dạo phố, đi hát karaoke ăn bánh gato là xong.

Hoặc là đi du lịch một chuyến.

Năm nay không thể đi du lịch được rồi, tay bị thương còn chưa bình phục, kịch bản còn chưa viết xong nhưng bù lại có Đường Đinh Đinh cực kỳ tích cực, gửi cho cô tin nhắn WeChat: "Em tổ chức sinh nhật cho chị ở câu lạc bộ lần trước nha!"

Đường Hinh mở WeChat trên máy tính, dùng một tay đánh chữ: "Cảm ơn nha, dê con béo."

Đường Đinh Đinh: "Thực ra anh trai em ra lệnh rồi, bảo em phải chuẩn bị cho tốt."

Đường Hinh: "....."

Cô đã hơn một tuần chưa được gặp Đường Vực, ngày hôm sau khi bà Chung Lệ Quân rời đi, Đường Vực có trở lại một chuyến nhưng được có ba ngày đã lại đi công tác.

Đường Hinh còn tưởng rằng anh bận như vậy hẳn là không còn nhớ tới sinh nhật cô nữa.

Hai ngày trước sinh nhật cô, Minh Chúc về Bắc Kinh.

Ba người hẹn gặp nhau ở cửa hàng của Vưu Hoan, tối hôm đó cùng nhau ăn cơm, Minh Chúc đem quà tặng Đường Hinh trước, cười nói: "Chuẩn bị hôn lễ rắc rối quá đi, mai mình lại phải về quê." Minh Chúc cùng Lục Trác Phong tổ chức hôn lễ ở trên trấn cổ, hôn lễ kiểu truyền thống Trung Quốc đúng là rườm rà.

Vưu Hoan lắc đầu, nói: "Vợ anh bộ đội vất vả quá đi."

Đường Hinh cũng gật đầu: "Đúng vậy, Minh Chúc siêu quá."

"Thực ra cũng không vất vả đâu, kết hôn là chuyện vui mà." Minh Chúc chớp chớp mắt, nhìn về phía Đường Hinh, "Cậu với Đường Vực sao rồi."

Đường Hinh bĩu môi: "Dạo này còn chẳng thấy mặt mũi đâu."

Nhưng mà cô vẫn có linh cảm và suy đoán rằng vào ngày sinh nhật của cô, Đường Vực dù bận mấy cũng sẽ xuất hiện.

Buổi sáng ngày sinh nhật, khi Đường Hinh ra khỏi cửa có cố ý nhìn thoáng qua nhà đối diện nhưng thấy vẫn im ắng như trước, Đường Vực còn chưa về, không chỉ chưa về mà ngay cả tin nhắn WeChat cũng không có.

Mấy ngày nay đúng vào dịp liên hoan trao giải Kim Mã bên Đài Loan, mấy hôm trước Lục Chi Hành cũng qua đi, Đường Hinh đoán Đường Vực cũng đang ở đó.

Trên hot search Weibo đầu là minh tinh nào đi thảm đỏ đẹp, bình phẩm xem tạo hình của ai nổi bật hơn ai.

Đường Hinh vừa vội vàng viết kịch bản, vừa tranh thủ thời gian lướt Weibo, vừa tới 6 giờ tối, Đường Đinh Đinh rất đúng giờ đã tới đón cô dưới lầu. Sau khi Đường Hinh lên xe, nhìn cô bé nói: "Sinh nhật chị, sao mà em hào hứng thế hả?"

Đường Đinh Đinh chớp chớp mắt: "Anh trai em bận, cho nên em tới chúc mừng chị cho vui nè."

Đường Hinh hơi khựng lại, quay đầu nhìn cô bé, hỏi: "Anh trai em... tối nay về hả?"

Đường Đinh Đinh: "Chị hỏi anh ý đi."

"Không cần đâu."

Nếu cô chủ động đi hỏi thì chẳng khác gì cô rất mong anh về ăn mừng sinh nhật cô.

Hai người đã ba ngày nay không nhắn tin qua WeChat, chỉ có duy nhất một tin báo Đường Vực gửi bao lì xì cho cô nhưng cô không nhận, vẫn chỉ gửi một chuỗi ký tự loạn xì ngầu qua đó.

Sau khi tới câu lạc bộ, mọi người đều đã đến đông đủ, có Vưu Hoan, Khúc Vi còn có hội Thẩm Phỉ đều ở bên trong. Đường Hinh còn mời thêm mấy người bạn khá thân thiết, tổng cộng có tới mười mấy người, rất náo nhiệt.

Vưu Hoan vứt cho cô một cái túi, nói với vẻ ghét bỏ: "Đi thay quần áo đi."

Những cô gái ở đây đều trang điểm, còn Đường Hinh từ công ty tới thẳng đây, cởi áo khoác ra rồi trên người vẫn chỉ mặc cái áo lông màu trắng, cô khẽ cười, ôm túi đi vào phòng thay đồ của câu lạc bộ, tiện thể trang điểm lại.

Khi cô đang trang điểm, điện thoại đặt trên bàn đột nhiên rung lên.

Đường Vực: [Chị đại]

Tim cô đập nhanh hơn, mở ra thì thấy là một bao lì xì.

Giây tiếp theo.

Lại có tin báo.

Đường Vực: [Sinh nhật vui vẻ]

Vẫn là một cái bao lì xì.

Đường Hinh tô xong son môi, hơn do dự một chút nhưng rồi vẫn không nhận, người thì chẳng thấy bóng dáng đâu, gửi bao lì xì làm gì không biết.

Cô đang sửa sang lại tà váy, mở cửa quay lại phòng bao, lúc đi qua thang máy đúng lúc nghe "Ting" một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra, cô theo phản xạ nhìn vào bên trong, bỗng ngây ngẩn cả người.

Đường Vực mặc trên mình âu phục may thủ công màu đen, cà-vạt chỉnh tề, cực kỳ đẹp trai phong độ, chỉ có thần sắc lạnh lùng nhìn qua có cảm giác nghiêm chỉnh khắc chế. Tay trái anh để vào túi quần, tay phải cầm điện thoại, đang gửi bao lì xì cho cô, bên cạnh anh là Hoắc Thần Đông và Cao

Hằng.

Anh ngẩng đầu nhìn thấy cô, cũng hơi ngây người, sau đó nhoẻn miệng cười:

"Chị đại à."

Chương 63: Kim cương đâu! kim cương 5 triệu ấy

Editor: Hannah

Đường Vực, em muốn cùng anh hẹn hò yêu đương không chia tay nhưng mà tình yêu ấy mà, hứa hẹn ấy mà, nguyên tắc ấy mà, đều là những thứ hư vô mờ mịt nhất trên đời.

Thế nên, đây là bí mật từ tận đáy lòng em.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Tối mai là lễ trao giải liên hoan phim, tuy rằng đã đoán trước rằng Đường Vực rất có thể sẽ vội vàng trở về nhưng giây phút thực sự nhìn thấy anh ngay trước mắt, trái tim Đường Hinh vẫn lỡ mất một nhịp, cô ngơ ngác nhìn anh. Tay anh buông thõng, bước ra khỏi thang máy, cúi đầu nhìn cô, cười nói: "Kinh ngạc đến thế cơ à?"

Đường Hinh lấy lại tinh thần, đầu tiên là nhìn lướt qua Hoắc Thần Đông cùng Cao Hằng đứng sau lưng anh, sau đó cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình, nói: "Em cứ nghĩ là anh sẽ không về."

Hồi chiều cô dường như còn nhìn thấy anh trong video, dù chỉ là nhìn thoáng qua bóng dáng anh.

Cô thậm chí còn không chắc chắn đó có phải là anh hay không.

"Phải về chứ."

Anh hạ giọng, câu nói vấn vương trong tim cô.

Đường Hinh bỗng ngẩng đầu nhìn anh, không nhịn được hỏi: "Còn lễ trao giải đêm mai thì sao?" Ngày mai anh có kịp quay lại không?"

Hoắc Thần Đông khẽ bật cười, ngả ngớn trêu chọc: "Tiểu Đường Tâm à, 10 giờ bọn tôi lại phải đi rồi, thế nên chỉ có thể ở đây được hai tiếng thôi, cảm động không?" Thực ra Hoắc Thần Đông vẫn luôn ở Bắc Kinh, biết bên

này đang tổ chức sinh nhật mới mò đến.

Chỉ có Đường Vực cùng Cao Hằng mới là liều mạng tranh thủ thời gian rảnh vội vã trở về. Cao Hằng nhìn Đường Hinh, thầm cảm thán xem ra lần này sếp tổng thực sự theo đuổi cô Đường bằng bất kỳ giá nào.

Chỉ ở lại có hai tiếng thôi?

Đường Hinh nhìn thẳng Đường Vực, rất muốn hỏi anh sao phải thế?

Đường Vực ung dung cười cười, xoa đầu cô, cầm hất về phía phòng bao, "Về phòng bao trước đã, chờ em cắt bánh xong tôi lại đi."

Đường Hinh nhìn bóng dáng cao lớn mạnh mẽ của anh, ngơ ra mất một giây, sau đó vội chạy theo sau, lẽo đẽo phía sau anh nói nhỏ: "Anh cố ý phải không?"

Nhưng không thể không thừa nhận, phụ nữ đều sẽ động lòng, đặc biệt là khi người đàn ông mình thích vượt ngàn dặm xa xôi gấp gáp trở về chỉ để gặp mặt mình một lần, cùng mình trải qua ngày sinh nhật, chẳng nề hà hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi.

Đường Vực đút tay phải vào túi quần, thong thả bước đi, không bình luận thêm, chỉ cười cười đáp: "Hôm nay sinh nhật em, em là to nhất, em nghĩ sao cũng được."

Đường Hinh: "....."

Đường Vực mở cửa phòng bao, trong phòng tiếng nhạc ầm ĩ, vài người đang tranh giành micro cùng hát, anh không nhịn được nhíu mày. Mọi người nhìn thấy anh đều hơi sững sờ, ngay cả việc giành mic ca hát cũng vì kinh ngạc mà ngừng trệ.

Thẩm Phỉ kinh ngạc nhìn Đường Đinh Đinh: "Anh Đường Vực không phải đang ở liên hoan phim à?"

"Về rồi." Đường Đinh Đinh cười hì hì gọi, "Anh!"

Đường Vực không ngờ sẽ đông người đến thế, anh liếc mắt nhìn Đường Đinh Đinh, vài giây sau bình thường trở lại, trên mặt không để lộ cảm xúc gì bước vào, thuận miệng trả lời mấy câu hỏi...

"Anh Vực, mai mấy giờ anh phải đi?"

"Khoảng 10 giờ."

"Hả? Hình như 10 giờ không có chuyến bay thẳng đi Đài Bắc đâu nhỉ?"

"Bay chuyển tiếp."

"....."

*****

Đường Hinh lại quay đầu nhìn anh, Đường Vực đã ngồi xuống sô-pha, cả người thoải mái tựa vào lưng ghế, có người tiến lại hỏi anh muốn uống rượu không? Anh nheo mắt, khẽ mỉm cười nói: "Uống một chút đi."

Anh nhận lấy ly rượu, tay cầm ly đặt lên đầu gối, điềm nhiên nhìn cô, sau đó nhìn chỗ ngồi còn trống bên cạnh mình.

Đường Hinh từ khi nhìn thấy anh tới giờ tim vẫn đập rất nhanh. Trước giờ cô vẫn rất thích Đường Vực mặc đồ âu, cảm giác khi anh mặc vest, mỗi động tác đều thật quyến rũ.

Cô bước tới, ngồi xuống bên cạnh anh.

Mọi người sau một hồi kinh ngạc cũng tản đi, ai làm việc người nấy, ai hát thì hát, ai uống rượu thì uống rượu, ai chơi trò chơi thì chơi trò chơi.

Đường Hinh áp lại gần, thì thầm vào tai anh: "Thực ra đêm nay anh không cần vội vàng về thế này, cũng chỉ là sinh nhật thôi mà."

Đường Vực đặt ly rượu xuống, không đáp lời, cúi đầu nắm lấy tay trái của cô, nhìn thật kỹ, lòng bàn tay vốn non mịn lại có hai vết thương còn chưa lành hẳn, dù sau này có lành chắc cũng sẽ để lại sẹo.

Anh nhẹ nhàng cọ cọ lên hai vết thương, cúi đầu nói thầm bên tai cô: "Năm đó khi tôi chạy tới Tân Cương, có phải em rất đau lòng không?"

"....."

Ngón tay cô theo phản xạ giật giật, không hiểu sao lúc này anh đột nhiên lại nhắc tới chuyện đó.

"Lần đó đoàn làm phim xảy ra chuyện, dù cho người bị thương không phải là Minh Chúc mà là người khác thì thực sự tôi cũng muốn tới xem tình hình, chỉ là sẽ không vội vã đến mức đó." Những chuyện trước kia Đường Vực không có cách nào chối bỏ được, anh cũng không phải loại người so đo chuyện quá khứ, chỉ là nếu trong lòng cô còn vướng mắc chuyện gì, anh đều nguyện ý giúp cô gỡ bỏ, "Từ nay về sau chỉ cần là chuyện liên quan đến em, tôi đều sẽ đặt lên hàng đầu, còn những chuyện kia hãy quên đi, được không?"

"....."

Tim Đường Hinh như run lên vì chấn động, cô bỗng ngẩng lên nhìn anh, đây là lời hứa hẹn của anh sao?

Âm nhạc trong phòng dừng lại rồi lại nổi lên, vì bị ngắt quãng nên nhiều người tò mò nhìn chằm chằm về hướng này, quên cả ca hát.

Thẩm Phỉ nói thầm vào tai Đường Đinh Đinh: "Anh Đường Vực với chị Đường Tâm đang hẹn hò thật hả?"

Đường Đinh Đinh lắc đầu: "Còn chưa theo đuổi thành công, chị Đường Tâm thực sự rất khó theo đuổi nha..."

Thẩm Phỉ: "....."

Khó theo đuổi đến thế cơ à?

Vưu Hoan khẽ cười, nói: "Khó theo đuổi thì mới biết quý trọng, đàn ông không phải đều như vậy à? Nếu cho không kết quả sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu."

Đường Đinh Đinh im lặng một lúc rồi cười rộ lên: "Đúng vậy."

Hoắc Thần Đông ngồi ngay cạnh Đường Đinh Đinh, hai chân bắt chéo tay cầm ly rượu, nghe cô nói vậy thì khựng lại, quay đầu nhìn cô. Cô dường như không để ý tới anh ta, tự mình vui đùa, quay đầu lại nói chuyện với Thẩm Phỉ và Vưu Hoan rất vui vẻ.

"Em đi hát đây!"

Đường Đinh Đinh đứng lên, chạy tới bên máy karaoke.

Đường Hinh nhìn Đường Đinh Đinh hấp tấp chạy về phía sân khấu, Đường Đinh Đinh giơ mic, vừa cười khanh khách vừa nói: "Chị Đường Tâm, chị muốn nghe bài gì? Em hát cho chị nghe, em hát hay lắm!"

Đường Vực: "....."

Anh hơi nheo mắt, sắc mặt lạnh nhạt nhìn em gái, con nhóc này thật là... cướp cả lời thoại của anh.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Đường Hinh.

Đường Hinh lúc này mới nhận ra mọi người đều đang nhìn mình chằm chằm, mặt cô đỏ lên, vội vàng rụt tay lại, giả vờ vuốt vuốt tóc, nhìn Đường Đinh Đinh, nói: "Em thích bài gì thì hát đi, chị đều nghe được."

Dù sao khả năng ca hát của cô cũng tệ, ở đây ai hát cũng sẽ hay hơn cô.

Một lát sau, Đường Hinh nhận ra Đường Đinh Đinh hát hay bất ngờ, hay đến mức cô có cảm giác dù Đường Đinh Đinh không đóng vai nữ chính cho cô thì chỉ cần đi hát cũng có thể nổi tiếng. Cô theo phản xạ nhìn sang Đường Vực, Đường Vực quay đầu nhìn cô, điềm nhiên cười cười: "Muốn nghe tôi hát không?"

Cô thực sự chưa từng nghe Đường Vực hát bao giờ, lúc trước tổ hạng mục cùng đoàn làm phim đi liên hoan, mọi người đều hát, đạo diễn còn nói đùa bảo anh cũng hát cùng đi nhưng Đường Vực chỉ cười cười nói không hát được.

Đương nhiên trong lòng mọi người đều hiểu rõ sếp tổng chỉ lấy cớ thôi.

Đường Hinh lắc đầu, nói: "Không."

Ở đây nhiều người như thế, anh sẽ không hát đâu.

Đường Vực lười nhác tựa vào lưng ghế sô-pha, uống hai ly rượu sau đó thì

không uống thêm nữa. Đường Hinh bị mọi người lôi kéo đi chơi một lúc, cuối cùng cả đám người ồn ào ới ới bắt cô hát, anh vừa định đứng lên giải vây cho cô thì...

Vưu Hoan: "Thôi, nó không hát đâu kẻo mọi người nghe nó hát xong sẽ hối hận sao hôm nay lại tới ăn sinh nhật nó đấy."

Đường Hinh: "....."

Anh cúi đầu bật cười.

Toàn bộ chương trình của tiệc sinh nhật hôm nay đều do Đường Đinh Đinh sắp xếp, vì Đường Vực phải rời đi sớm nên cô nhóc đã bố trí phần cắt bánh kem và tặng quà lên trước. Mọi người đều tặng quà, ngay cả Hoắc Thần Đông cũng gửi tặng Đường Hinh một bao lì xì Alipay 8888 tệ ngay tại hiện trường.

Cuối cùng, mọi người đều nhìn Đường Vực, Vưu Hoan nhíu mày: "Tổng giám đốc Đường à, quà sinh nhật của anh đâu?"

Đường Vực khẽ mỉm cười, đáp: "Quà được giấu đi rồi."

"Xí, lại còn giấu đi nữa, là cái gì thế!"

"Anh Đường Vực, anh làm thế bọn em sẽ tò mò lắm, mau lấy ra đi!"

"Em biết rồi! Em nghe nói tháng trước anh Đường Vực thắng đấu giá một viên kim cương!" Phải hơn 5 triệu tệ đấy!"

...

Đường Hinh nhìn về phía Đường Vực, hai mắt mở to, chắc không phải anh mua kim cương cho cô thật đấy chứ?

Đường Vực nhìn cô, tay đột nhiên giơ lên, quệt bánh kem lên mặt cô, cười nhạo: "Em muốn có kim cương hả?"

... Đâu có, cô chỉ tò mò thôi mà.

Nhưng mà Đường Hinh vẫn gật đầu, cười rất vô tư.

Giây tiếp theo, Đường Đinh Đinh bỗng nhiên hào hứng bày trò đùa dai, muốn học theo anh trai mình quẹt bánh kem, cô nhìn mọi người đưa mắt ra hiệu, vài người đồng thời cầm bánh kém ném lên người Đường Hinh. Đường Hinh sợ tới mức biến sắc, kêu lên một tiếng, đang định trốn đi thì đã bị Đường Vực ôm vào lòng nhanh chóng xoay người, anh dùng lưng mình chắn cho cô.

Có người không kịp thu tay, kem bơ trắng và hồng nhạt vấy lên chiếc áo vest.

"A! Em không cố ý đâu..." Thẩm Phỉ vội vàng xin lỗi.

Đường Hinh cuống quít chui ra từ trong lòng anh, nhìn ra sau lưng anh, hơi đau lòng giúp anh cầm khăn giấy lau đi, "Lau không sạch..."

Đường Vực cũng không quá để tâm, dứt khoát cởi áo vest, động tác lưu loát vắt áo lên cánh tay, mặt nhìn đồng hồ, đã là 9 giờ 50 phút rồi. Anh nhìn Đường Hinh, đột nhiên ôm lấy vai cô, dắt cô về phía sô-pha, Đường Hinh bị anh ấn ngồi xuống ghế.

Đường Vực thuận tay cầm một cái điều khiển trên ghế, đi về phía sân khấu, ngồi trên ghế cao, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía đó.

Anh chọn bài "Ánh trăng nói hộ lòng tôi", phiên bản của Trương Quốc Vinh.

Đường Hinh cực kỳ thích phiên bản này, phải nghe đến nghìn lần rồi, khúc nhạc dạo vừa vang lên, tim cô đã đập thình thịch. Cô ngồi trên ghế sô-pha, ánh mắt như bị hút đi mất, nhìn chằm chằm về phía người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế cao. Trên đầu anh như có vầng sáng bao phủ, dưới lớp quần âu là cặp chân dài đang chống xuống sàn kính trong veo, vừa đẹp vừa gợi cảm.

Ánh mắt Đường Vực sâu thẳm lại nồng nhiệt hướng về cô, giọng nói anh trầm khàn, khi hát còn trầm hơn...

"Em hỏi tôi yêu em sâu đậm bao nhiêu, hỏi tôi yêu em bao nhiêu phần.

Tình của tôi là thật, yêu của tôi cũng là thật.

Ánh trăng kia nói hộ lòng tôi đó.

..."

Đường Hinh đã nghĩ Đường Vực hát ắt hẳn sẽ rất êm tai nhưng không ngờ dáng vẻ anh khi ca hát lại dịu dàng đến vậy, khiến cả trái tim cô cũng mềm ra. Cô đột nhiên rất muốn khóc. Thích vài phần thì sao? Cô đối với Đường Vực là thích cả mười phần đó.

Không chỉ có Đường Hinh sửng sốt mà mọi người cũng đều ngây ngẩn.

Lúc này dường như mọi người đều trở nên trong suốt, chỉ còn hai người họ tồn tại trong thế giới này.

Đường Hinh nhịn không khóc, sợ mất mặt.

Nhưng Đường Đinh Đinh lại khóc, nước mắt cứ thế tuôn rơi, nhìn vô cùng đáng thương nhưng rồi đột nhiên lại cười.

Hoắc Thần Đông hơi giật mình, đưa khăn giấy cho cô, dở khóc dở cười hỏi: "Em khóc gì chứ?"

Đường Đinh Đinh lau nước mắt, à một tiếng, hai mắt vẫn rưng rưng nói nhỏ: "Không có gì, chỉ là em cảm thấy anh trai em thực sự thích chị Đường Tâm, cảm thấy hai người họ ở bên nhau thực sự quá tốt rồi, yêu nhau như vậy thực sự quá tốt, sau này anh trai em với chị Đường Tâm nhất định sẽ hạnh phúc." Cô im lặng một lúc rồi quay đầu nhìn anh ta, khẽ cười nói tiếp: "Có điều cách mỗi người theo đuổi hạnh phúc sẽ không giống nhau, Hoắc ca ca, anh cảm thấy vui vẻ là tốt rồi."

Hoắc Thần Đông hơi mím môi, cúi đầu nhếch miệng cười gượng: "Ừ."

Bài hát kéo dài 4 phút 7 giây, Đường Vực hát xong, nhẹ nhàng thở phào.

Nói thật, anh có hơi run.

Anh ngồi dậy, đi về phía Đường Hinh, véo má cô. Đường Hinh đột nhiên hoàn hồn, đôi mắt trong trẻo nhìn anh. Anh nâng cằm cô lên, nói: "Tiễn tôi nhé?"

Đường Hinh cố gắng nuốt nước bọt, vịn vào tay anh đứng lên: "Được."

Hai người bước ra cửa, Cao Hằng cùng Hoắc Thần Đông cũng đi theo sau.

Đường Hinh ra khỏi phòng bao mới nhớ ra áo khoác của mình còn đang để ở phòng thay đồ nữ, cô đứng trước cửa thang máy, ngẩng đầu nhìn Đường Vực, hơi mím môi, cười ngọt ngào với anh: "Em tiễn anh đến đây thôi được không?"

Đường Vực: "....."

Anh hơi nheo mắt, trong mắt sáng bừng hai chữ: Không được.

Đường Hinh giả vờ không hiểu, vẫn cười khanh khách nhìn anh, còn tiện tay giúp anh nhấn nút thang máy.

Cao Hằng yên lặng nhìn thoáng qua sắc mặt sếp tổng, cảm thấy chuyến này sếp mình vội vội vàng vàng đi một chuyến mà vẫn theo đuổi người ta không thành, anh liền bày tỏ sự quan ngại lên nét mặt.

Đường Vực cúi xuống, cắn mạnh lên má cô rồi xoay người đi vào thang máy.

Đường Hinh: "....."

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, đôi mắt đen nhánh của Đường Vực hoàn toàn bị ngăn cách.

Đường Hinh cúi đầu, cảm thấy hơi tủi thân.

Trách cô được à?

Anh thậm chí còn chẳng tặng quà sinh nhật cho cô, cũng không nói thích cô hoặc hỏi cô có muốn làm bạn gái anh không.

Vừa định xoay người, điện thoại cô đột nhiên rung lên bần bật.

Đường Vực: [Tôi thích em]

Đường Vực: [Tôi thích em]

Đường Vực: [Tôi thích em]

...

Một đống bao lì xì đột nhiên oanh tạc như spam.

Đường Hinh cũng không biết cuối cùng anh đã gửi bao nhiêu cái, cũng không biết làm sao tốc độ nhắn tin của anh có thể nhanh đến thế, cô xem đến hoa cả mắt.

Vài phút sau.

Đường Vực tựa vào hàng ghế sau xe, gõ một hàng chữ cuối cùng rồi quẳng điện thoại sang một bên, nặng nề thở ra một hơi. Đêm nay anh đã làm một chuyện trước giờ chưa từng làm.

Anh quay đầu nhìn về phía cửa câu lạc bộ, yên tĩnh chờ đợi.

Đường Vực: "Xuống tầng lấy kim cương đi."

Đường Hinh: "....."

Cô còn đang đứng ở cửa thang máy, cả người đều ngơ ngẩn, cái gì mà xuống tầng lấy kim cương hả?

10 giờ.

Hoắc Thần Đông đứng dưới bóng cây bên cạnh xe hút thuốc lá, Cao Hằng cuối cùng không nhịn được phải mở cửa xe, nhắc nhỏ: "Sếp tổng, nếu giờ còn không đi sẽ tới muộn giờ."

Đường Vực nhíu mày, vừa định lên tiếng thì thấy một bóng dáng mảnh khảnh yếu ớt đi ra từ phía cửa. Cô mặc trên người lễ phục màu trắng đi giày cao gót, tà váy nhẹ nhàng lay động theo từng bước chân đi xuống bậc thang. Gió lạnh thấu xương, cảm tưởng như một cơn gió có thể thổi bay cô đi.

Anh đẩy Cao Hằng ra, một chân bước xuống xe, còn chưa kịp ra ngoài đã bị người đó lao mạnh vào lồng ngực.

Cô gái nhỏ cả người lạnh toát, cánh tay mảnh khảnh lành lạnh áp lên vùng

cổ ấm áp của anh, đôi mắt sáng long lanh ngước nhìn anh. Trái tim Đường Vực lập tức được đong đầy, cảm giác như sắp nổ tung. Anh không nói một lời, dứt khoát kéo cô vào trong xe, cởi áo khoác trên người quấn lên người cô.

Đường Hinh ngồi trên đùi anh, cả người ấm áp, tim đập loạn, đôi tay lạnh lẽo ôm lấy khuôn mặt anh kéo về phía mình, gặm một miếng thịt Đường Tăng.

Dùng hơi nhiều lực, thấy hơi đau rồi...

Đường Vực xuýt xoa, nhắm mắt, ôm chặt lấy eo cô, mở miệng cắn lấy môi cô. Môi anh thật nóng, nụ hôn cũng thật nồng nhiệt bão lửa, hôn đến mức khiến cô không thở nổi.

Cao Hằng đứng bên ngoài xe, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, trong lòng nghĩ thầm, sao hai người này cứ thích quật nhau tới lui vậy hả? Bình thường một chút không được hả? Chửi thầm xong xuôi, anh lặng lẽ đóng cửa xe, ngửa đầu nhìn trời.

Bên ngoài gió thổi lạnh lẽo từng cơn, bên trong xe lửa cháy ngút trời.

Đường Vực quyến luyến vùi mặt vào vùng cổ xinh xắn của cô, sau khi nhịp thở ổn định, anh hôn khẽ lên lỗ tai cô, Đường Hinh run rẩy đẩy anh ra, mái tóc dài bị anh làm rối tung, cô ngồi trên đùi anh từ trên cao nhìn xuống, đỏ mặt giơ tay ra: "Kim cương đâu? Kim cương 5 triệu tệ ý."

"....."

Ánh sáng bên trong xe mờ ảo, anh tựa vào lưng ghế nhìn cô, không nhịn được cười nhạo: "Anh không đáng giá bằng kim cương à?"

Đường Hinh vẫn không rụt tay lại, nói: "Anh bảo em đi xuống lấy kim cương mà."

Đường Vực liếm môi dưới, khi nãy lại bị cô cắn rồi, anh cúi đầu cười cười, giơ tay đè lên gáy cô, áp cô xuống một lần nữa rồi hôn lên môi cô, "Anh để ở nhà em rồi."

Anh sợ anh về không kịp nên từ lần trước đã để ở nhà cô.

Cô sửng sốt, anh liếm môi cô, đầu lưỡi lại một lần nữa tiến tới quyến rũ cô, làm giọng nói cô cũng nghẹn lại: "Kim cương và bạn trai em đều muốn có."

"....."

Gian trá.

Giảo hoạt.

Chẳng còn miếng liêm sỉ nào!

Một lát sau, anh buông cô ra, hai người đều thở hổn hển, Đường Hinh mềm nhũn như bông dựa vào lồng ngực anh, bỗng nhiên ngẩng đầu, kiêu ngạo nhìn anh: "Xét thấy giá trị của kim cương như vậy, thôi cũng được."

Cốc cốc cốc...

Cao Hằng giơ đầu chịu áp lực nặng nề gõ cửa xe, nói: "Sếp tổng, nếu giờ không đi sẽ không kịp đâu..."

Chương 64: Nữ đại gia: " cho mèo ai lấy không?"

Editor: Hannah

Trước kia tôi vẫn luôn cảm thấy Đường Vực giống như ánh trăng trên bầu trời, tôi phải ngửa đầu nhìn lên. Giờ anh ấy thả một viên kim cương vào lòng bàn tay tôi, tôi lại cảm thấy, kim cương cũng rất sáng mà.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Hai người ngồi trong xe im lặng, Đường Vực hôn lên môi cô, nói: "Quà để ở ngăn hộc chỗ huyền quan, em về tự lấy là được."

Đường Hinh à một tiếng, vẫn ôm lấy cổ anh không buông, nói nhỏ: "Vừa rồi em đã nhận lời anh rồi phải không?"

"Ừ." Anh cười nhẹ.

"Oa, anh cũng giỏi ghê nhỉ, về có hai tiếng đồng hồ thôi mà đã có bạn gái rồi." Cô hất cằm, khẽ hừ một tiếng, "Anh cũng tắc trách quá, vừa mới xác định quan hệ xong đã đòi đi, quá dễ dàng cho anh rồi."

"....."

Đường Vực nhìn cô, cười nói: "Chờ anh về sẽ đền bù cho em, giờ anh thực sự phải đi rồi."

Đường Hinh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vẻ mặt trợ lý Cao vừa khó xử vừa nôn nóng, cuối cùng cô đẩy cửa xe bước xuống, bỗng nhớ ra mình còn đang mặc áo khoác của Đường Vực, vừa định cởi ra đã bị Đường Vực đè lại, anh nói: "Mặc vào, bên ngoài lạnh lắm, em mau về nhà đi."

Đường Hinh chớp mắt, không từ chối.

Hoắc Thần Đông bước tới, nhìn cô và Đường Vực, cười nói: "Chúc mừng nha, đi một chuyến này thật đáng giá."

Gió lạnh thấu xương, chân Đường Hinh lạnh tới mức phát run, cô ngẩng

lên cười, đáp: "Cảm ơn" . Sau đó cô quay lại nhìn Đường Vực, cười thật ngọt ngào: "Em vào đây."

Cô bước nhanh về phía cửa câu lạc bộ, nghe được tiếng bánh xe cọ sát với mặt đường thì quay đầu lại nhìn.

Xe đã đi mất rồi.

Cũng đem theo bạn trai cô đi mất rồi.

Trên xe, mùi thuốc lá trên người Hoắc Thần Đông rất nặng, ngửi là biết khi nãy anh ta hút thuốc không ngừng, Đường Vực liếc mắt nhìn anh ta, nói: "Tại tôi phiền cậu phải đứng ngoài rồi."

"Đâu có." Hoắc Thần Đông không nhịn được bật cười nhưng anh ta lại không nói kỳ thực là do Đường Đinh Đinh nên phải chuyển chủ đề "Cậu thực sự mua kim cương cho quả trứng nhỏ kia hả?"

"Ừ"

Ngón tay Đường Vực vô thức vuốt ve mặt đồng hồ. Hôm đó khi nhìn thấy album mà cô giấu trong điện thoại, anh cảm thấy có lẽ Đường Hinh đã thích anh từ lâu lắm rồi, hơn nữa tình cảm cũng không hời hợt. Cô vừa kiêu ngạo lại bướng bỉnh, trước đây cô chỉ cách anh một bước, là tự anh đã đẩy cô xa những 99 bước.

Cô còn thích anh, cũng nguyện ý lại gần anh, chỉ là mỗi một bước đi của cô đều cần có một bậc thang, vậy thì anh cũng tình nguyện dựng lên bậc thang vì cô, để cô một lần nữa tiến về phía anh.

Thực ra đêm nay anh cũng đánh cược một lần, đáng cược xem cô có xuống đây với anh không.

Dù cho hôm nay cô không xuống cũng không sao.

Nhưng cho dù cô có xuống, cô có nhận lời anh thì cũng chưa hoàn toàn mở lòng với anh, Đường Vực không cảm thấy mình đã thực sự chạm được đến cô, khoảng cách để cô hoàn toàn mở lòng với anh vẫn còn xa lắm.

Đường Hinh quay trở lại phòng bao, trên tay còn ôm áo khoác của Đường Vực, nét xuân tình trên mặt không cách nào che giấu được, môi cũng sưng đỏ.

Vưu Hoan nhướng mày nhìn cô, liếc mắt đã nhìn thấu, nói: "Sưng thế này cơ à, Tổng giám đốc Đường ra tay mạnh quá đi."

Mặt Đường Hinh đỏ lên, bình tĩnh nói: "Chứ sao."

Đường Đinh Đinh hưng phấn chạy tới, vẻ mặt háo hức nhìn cô: "Chị vừa mới xuống tầng đuổi theo anh trai em hả?"

"Không phải, chị xuống lấy kim cương thôi."

"....."

"Dê con béo." Cô áp lại gần bên tai Đường Đinh Đinh, "Tuy rằng chị đây là bạn gái anh trai em nhưng còn chưa kết hôn, hai chữ 'chị dâu' không thể gọi bừa, biết chưa?"

"....."

Đường Đinh Đinh vừa kinh ngạc vừa vui sướng hai mắt mở to tròn, không kìm được niềm hưng phấn mà lắc hai vai cô: "Aaaaaaa thật á?"

Đường Hinh bị cô nhóc lay tới choáng váng, chỉ gật đầu cười cười.

Những người khác đồng loạt nhìn qua, đêm nay người tới dự tiệc sinh nhật còn có cả Hàn Tiêu Tiêu, cô đã nhịn suốt hai tiếng, cuối cùng cũng có cơ hội, hừ một tiếng, nói: "Tôi biết ngay là cậu với sếp tổng có gì đó mà, không ngờ là sếp theo đuổi cậu, Đường Hinh cậu đúng là 'chân nhân bất lộ tướng' nha."

Đường Hinh hơi bất ngờ, chuyện cô và Đường Vực yêu đương có nên công khai hay không đây. Thực ra cô không muốn công khai, dù sao thì Đường Vực cũng có thể coi là người trong giới giải trí, vừa mới yêu đương đã công khai sẽ gây áp lực rất lớn, nhỡ đâu sau này chia tay thì sao.

Cô tủm tỉm cười với Hàn Tiêu Tiêu: "Nhớ phải giữ bí mật đấy."

Hàn Tiêu Tiêu không hiểu, nói: "Vì sao phải giữ bí mật, nếu đổi lại là tôi

yêu đương với sếp tổng, tôi chỉ muốn chiêu cáo thiên hạ thôi."

Đường Hinh: "Tôi không thích công khai những chuyện riêng tư."

Hàn Tiêu Tiêu: "Được." Đối với chuyện đêm nay, mọi người đều giữ kín như bưng.

Rạng sáng 1 giờ, chuyện đầu tiên Đường Hinh làm khi về đến nhà chính là ngẩng đầu nhìn ngăn hộc chỗ huyền quan. Đường Vực ỷ vào vóc dáng cao, đặt ở ngăn cao nhất, bảo sao cô không hề phát hiện ra. Cô ngửa cổ im lặng hai giây, áng chừng mình với không tới, đành kê một cái ghế sô pha ra giẫm lên.

Lấy được cái hộp gấm tinh xảo kia xong, Đường Hinh cẩn thận mở ra xem, bên trong là một cái vòng cổ kim cương, viên kim cương được cắt rất hoàn mỹ, trong suốt lấp lánh dưới ánh đèn, làm cô nhìn chăm chú một lúc.

So với kim cương, Đường Vực mới là món quà sinh nhật tốt nhất.

Cô chụp một bức ảnh, gửi cho Đường Vực, nhắn: "Lấy được kim cương rồi."

Khi đó Đường Vực còn chưa hạ cánh, Đường Hinh uống rượu xong, lại chính thức nhận lời với Đường Vực, vốn còn cho rằng mình sẽ mất ngủ, ai ngờ tắm rửa xong nằm trên giường, lập tức tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau tỉnh lại, cô nhận được tin nhắn WeChat của Đường Vực.

Đường Vực: "Tối mai anh về."

Lễ trao giải đêm hôm đó, phim điện ảnh do Thời Quang sản xuất giành được mấy giải thưởng, Đường Hinh nằm trên ghế sô-pha vừa lướt Weibo vừa xem live stream lễ trao giải. Trên Weibo đang cực kỳ náo nhiệt, Chu Giai Lộ nhờ bộ phim lúc trước không tệ nên được đề cử giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, nhưng cũng chỉ được đề cử mà không đạt giải.

Giải nữ chính xuất sắc nhất thuộc về Lục Chử Ninh.

Hiện giờ mười hot search trên Weibo, Lục Chử Ninh chiếm hai cái, một cái

là vì đạt giải, một cái là vì tạo hình. Tạo hình của cô đêm nay dịu dàng động lòng người, có phần giống với hình ảnh của cô khi mới ra mắt.

Bánh Bao Cuộn nhảy vào lòng Đường Hinh, ra sức cọ vào cô để gây sự chú ý.

Đường Hinh xoa lưng Bánh Bao Cuộn, click vào xem hình, cảm thấy Lục Chử Ninh thực sự rất xinh đẹp, hôm trước Lục Chi Hành đã nói qua với cô, "Dệt một giấc mộng cho anh" có một nhân vật khách mời quan trọng, anh đã liên hệ với bên Lục Chử Ninh.

Bên đó xác nhận rằng Lục Chử Ninh có thể tham gia khiến Đường Hinh có hơi bất ngờ, nhưng cô vẫn rất vui vẻ, có ảnh hậu tham gia diễn xuất, chắc chắn sẽ lôi kéo thêm không ít fan. Tiện tay click vào mục bình luận, Weibo của Lục Chử Ninh có đến cả triệu fan, giờ số bình luận đã hơn 30 nghìn.

"Aaaaaaa, Ninh Ninh đúng là mỹ nhan thịnh thế, em muốn ngắm chị cả đời."

"Cực kỳ xứng đáng luôn, trước giờ được đề cử rất nhiều lần rồi, lần này cuối cùng cũng đạt giải."

"Ninh Ninh giỏi quá, fan khóc luôn nè, giờ chỉ thiếu một người bạn trai nữa thôi."

"Không biết có phải là Đường Vực thật không, hôm đó nhìn thấy bài đăng, tôi có cảm giác hai người họ thực sự hẹn hò, nếu là thật, tôi giơ tay tán thành."

Đường Hinh nhìn thấy bình luận này lại nhớ tới lần trước Đường Vực cùng Lục Chử Ninh vì bị chụp ảnh cùng ra khỏi toà nhà mà lên hot search, Lục Chử Ninh còn đăng Weibo thanh minh rằng hai người chỉ là hàng xóm.

Hàng xóm sao?

Trước khi Đường Vực dọn tới đây ở thì anh là hàng xóm với Lục Chử Ninh.

Cô cúi đầu nhìn Bánh Bao Cuộn xinh đẹp, đột nhiên nhớ ra Lục Chử Ninh có nuôi ba con mèo, cô ấy từng nhiều lần đăng ảnh lên Weibo, trong đó có một con Chinchilla, cùng giống mèo chỉ lớn hơn thôi.

Bánh Bao Cuộn duỗi chân, đôi mắt màu lam nhìn về phía cô.

Đầu óc Đường Hinh bỗng nhiên ngây ra, không lẽ con mèo này là do Lục Chử Ninh đặt ở chỗ đỗ xe của Đường Vực hay sao?

Nếu như vậy, là Lục Chử Ninh muốn theo đuổi Đường Vực à.

Đường Hinh nhìn lại ảnh của Lục Chử Ninh, trong đầu bỗng loé lên một suy nghĩ, đúng rồi nha, đây chính là tuýp con gái Đường Vực từng thích mà.

Khuya đêm hôm đó, Đường Vực lại lướt WeChat của Đường Hinh trước khi đi ngủ thì thấy bài đăng kèm ảnh.

Nữ đại gia cho mèo, ai lấy không?

Chương 65: Đường Vực, anh "toang" r ồi hả!

Editor: Hannah

Đường Vực, thực ra khi anh nghiêm túc thì cái gì anh cũng hiểu hết, em sợ em đấu không lại anh.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Lúc này đã là 1 giờ sáng, Đường Vực cả đêm hôm trước phải ng ồi trên máy bay r ồi lại bận rộn cả một ngày, giờ đã rất mệt mỏi, anh chống một chân, cả người uể oải tựa vào giường, hơi nheo mắt nhìn bình luận bên dưới.

Nữ đại gia trả lời Đường Đinh Đinh: "Em muốn nuôi hả? Em có một con r ồi, không cho nữa."

Nữ đại gia trả lời: "Bận quá, không chăm được."

Anh nhíu mày, tuy rằng con mèo kia lai lịch... bất hảo nhưng dù sao cũng đã nuôi được hơn nửa năm r ồi, dù cho lúc trước anh không thích mèo lắm nhưng vì cô anh cũng hơi có cảm tình với nó, cảm thấy hai người cùng nuôi mèo cũng hay mà.

Anh gửi một tin nhắn WeChat cho cô: "Không cho em đem cho nó đi."

Khi ấy đã là nửa đêm, sáng hôm sau Đường Hinh dậy mới nhìn thấy tin nhắn, trong lòng cô xót xa, quyết tâm mặc kệ anh.

... Thật muốn block anh luôn!

Lúc trước khi bị anh từ chối khiến mối quan hệ giữa hai người đóng băng, cô cũng chưa từng nghĩ đến việc block anh, cảm thấy làm vậy thì nhỏ nhen quan, cô còn chưa kịp làm gì thì đã nghe tiếng chuông cửa reo lên.

Ai đến sớm thế nhỉ?

Đường Hinh nghi hoặc đi ra cửa, từ camera nhìn thấy Đường Đinh Đinh

đang đứng ở dưới t`ầng, cô hừ một tiếng, chắc chắn là do Đường Vực phái tới r`ồi.

Cô mở cửa.

Hai phút sau, Đường Đinh Đinh thận trọng bước vào, Đường Hinh ôm Bánh Bao Cuộn cười cười, hỏi: "Anh trai em bảo em tới hả, phải không?"

Đường Đinh Đinh cười nịnh nọt: "Chị đừng đem Bánh Bao Cuộn cho người khác mà, nếu chị nhìn thấy nó mà bu`ồn bực thì cứ để em đưa nó v`ề nhà trước, đã nuôi được mấy tháng r`ồi, em sợ sau này chị lại hối hận..." Cô nói xong nhìn Bánh Bao Cuộn vừa được ăn no thoả thuê, giờ đang nằm trên sô-pha liếm đuôi, đột nhiên chạy tới, bế Bánh Bao Cuộn lên r`ồi chạy thật nhanh v`ề phía cửa, quay đ`ầu nói vọng lại: "Em v`ề trước đây! Chị đợi anh trai em v`ề r`ồi nói tiếp."

Cửa đóng lại s`ầm một tiếng.

"....."

Đường Hinh nhìn cửa trợn mắt há hốc m`ồm, không thể tin nổi.

Cái đ`ồ móng lợn Đường Vực!

Làm cô tức chết thôi!

Lại còn bảo Đường Đinh Đinh đến cướp mèo, quý hoá đến thế cơ à?

Cả buổi sáng tâm trạng Đường Hinh đ`ầu bu`ồn bực, giữa trưa nhận được điện thoại của Đường Vực, cô đứng ở hành lang cúi đ`ầu, hai người im lặng vài giây r`ồi Đường Vực mở lời: "Anh phải v`ề muộn mất một ngày, phải qua Hongkong một chuyến gặp đạo diễn Giang."

Đạo diễn Giang là một đạo diễn có tiếng của Hongkong, từng hợp tác với Thời Quang một l`ần, hạng mục mới đang định mời ông ấy làm đạo diễn, vốn dĩ đã hẹn đạo diễn Giang tới Bắc Kinh bàn chuyện xong xuôi nhưng đạo diễn Giang sức khoẻ xấu đi, mấy hôm trước vừa phẫu thuật xong, không tiện đi máy bay. Đường Vực tự mình tới đó một chuyến, cũng là đi thăm bệnh luôn.

Đường Hinh lạnh nhạt à một tiếng: "Vậy anh cứ đi thôi."

Đường Vực im lặng một giây rồi bất đắc dĩ thở dài: "Bánh Bao Cuộn ngay từ đầu đã là em nuôi, em nuôi nó hơn nửa năm, nó là mèo của em, nếu thật sự cho nó đi, em chắc chắn sẽ hối hận." Anh hạ giọng: "Hơn nữa trước đây anh cũng không thích mèo, bởi vì em anh mới từ từ thích Bánh Bao Cuộn, đối với chúng ta nó có ý nghĩa khác nhau."

"À."

Cô lạnh nhạt đáp lời.

Giọng Đường Vực càng lúc càng trầm thấp, giọng điệu như dỗ dành: "Chờ anh về sẽ giải thích rõ với em, được không?"

Đường Hinh cúi đầu nhìn mũi chân mình, cảm xúc trong lòng phức tạp, cô không thể diễn tả nổi cảm giác này là gì, thực ra tối qua sau khi tức giận đăng bài trên WeChat, sáng nay khi cô thức dậy cho Bánh Bao Cuộn ăn đồ ăn cho mèo đã thấy hối hận.

Hối hận thì hối hận, nhưng cứ nghĩ đến lai lịch của Bánh Bao Cuộn, nỗi chua xót cứ nghẹn trong cổ họng, không nuốt xuống được.

Đường Hinh biết Đường Vực đã từng hẹn hò yêu đương, cũng biết anh chia tay phần nhiều là vì không thích hợp, cô thậm chí còn nghĩ mối tình này của anh cũng sắp nói lời chia tay rồi đấy, nhưng đột nhiên cô khẽ mỉm cười: "Được."

Cúp điện thoại xong, cô hít một hơi thật sâu.

Bạn gái cũ có xuất chúng đến đâu thì cũng là người cũ thôi mà.

Cô tự an ủi mình.

Nhưng ông trời dường như không có ý định để cô được yêu đương trong yên lành, tới chạng vạng buổi chiều Lục Chử Ninh lại một lần nữa lên hot search. Khi đó Đường Hinh đang cầm chìa khoá xe rời khỏi văn phòng, chuẩn bị về nhà, khi chờ thang máy liền nghe thấy hai cô gái ở bộ phận tuyên truyền buôn chuyện với nhau:

"Nghe nói Lục Chử Ninh thực sự đang hẹn hò với Đường Vực hả?"

"Tôi nghĩ là đúng đấy, Lục Chử Ninh chẳng phải đã nói trong lúc phỏng vấn sao, bạn trai vừa là người trong giới cũng là người ngoài giới. Hơn nữa lần trước đã lên hot search, tôi cảm thấy hai người này nhất định là có quan hệ."

"Tò mò quá đi!"

Đường Hinh hơi giật mình, lấy điện thoại ra xem, quả nhiên thấy top 1 hot search là "Lục Chử Ninh chia tay".

Cô cắn môi click vào xem, là một đoạn video phỏng vấn, hẳn là mới.

Cửa thang máy mở ra, cô cất điện thoại vào túi áo khoác.

Ngồi vào xe, cô mới mở đoạn video kia ra xem, trong video Lục Chử Ninh đang ngồi ngay ngắn trên sô-pha, dịu dàng động lòng người.

Người chủ trì: "Mọi người đều đang rất quan tâm tới chuyện cá nhân của cô, đã vào nghề lâu như vậy, tin đồn cũng không ít nhưng cô chưa từng thừa nhận, mọi người đều thắc mắc liệu có phải cô chưa từng hẹn hò yêu đương không."

Lục Chử Ninh cười: "Đương nhiên là từng hẹn hò rồi, hồi cấp ba rồi đại học đều từng hẹn hò, khi đó còn đi học nên khá ngây ngô."

...

Video kéo dài vài phút.

Lục Chử Ninh mỉm cười: "Mối tình khó quên nhất à, chính là giận dỗi rồi chia tay thôi, người kia cũng đồng ý. Khi đó tôi mới vào nghề, hai người đều rất bận rộn, lúc ấy do còn trẻ, chưa biết cảm thông lại chịu không nổi cảnh 'xa mặt cách lòng', thế là cáu kỉnh đòi chia tay, nói mấy lời khó nghe."

Người chủ trì: "Người đó là người trong giới sao?"

Lục Chử Ninh dừng một chút rồi cười nói: "Cũng được coi một nửa là người trong giới."

...

Một nửa là người trong giới, đạo diễn, nhà sản xuất, ông chủ của công ty điện ảnh, phạm vi rất rộng. Nhưng cư dân mạng chẳng khác gì Conan, rất nhanh đã đào ra người tên Đường Vực kia, lần trước hai người bị chụp ảnh dưới toà nhà còn đẩy lên hot search nữa kìa.

Đường Hinh ngồi trong xe, mở phần bình luận ra xem...

"Tôi cảm thấy cái người một nửa thuộc giới giải trí này chắc chắn là Đường Vực, ai có bằng chứng nào! Phá vụ án này đi!"

"Cũng không chắc đâu, mọi người đừng đồn đoán linh tinh! Đường Vực là của tôi! Tiểu Đường phải là của tôi!"

"Nếu là thật thì tôi cực kỳ mong đợi! Hai người họ, đứng cạnh nhau, cực kỳ xứng đôi!"

"Lục Chử Ninh gần đây lên hot search thường xuyên quá nhỉ, khi cô ta vừa mới vào nghề ắt hẳn là 4-5 năm trước đi, đã qua lâu thế rồi, giờ lại lôi ra lăng-xê không thấy xấu hổ à? Dù cho có là thật đi chăng nữa, hai người cũng đã chia tay, nếu đã có người yêu mới chẳng phải sẽ làm người yêu mới thấy khó xử à? Đột nhiên thấy ác cảm với Lục Chử Ninh."

...

Đường Hinh lạnh nhạt thoát Weibo, ném điện thoại vào trong hộc, lái xe về nhà.

Xấu hổ à?

Có chút chút, nhưng cảm giác khó chịu nhiều hơn.

Đợi đến khi cô về đến nhà, tin trên Weibo đã bị xoá sạch sẽ.

Trong nhà không còn Bánh Bao Cuộn, tối đến đã thấy quạnh quẽ, Đường Hinh mở máy tính, không còn tâm tư đâu mà làm việc, ngồi trên thảm uể oải nói chuyện phiếm qua WeChat với Vưu Hoan, Vưu Hoan khuyên cô: "Cậu nghĩ thoáng chút đi, Tổng giám đốc Đường nhà cậu đã 28 tuổi rồi, từng hẹn hò yêu đương cũng là chuyện bình thường, chẳng qua người đó lại chính là Lục Chử Ninh, người ta nổi tiếng, truyền thông và fan cũng để

ý nhiều hơn."

Nữ đại gia: "Mình biết chuyện anh ấy từng hẹn hò nhưng không ngờ đó lại là Lục Chử Ninh."

Vưu Tiểu Hoan: "Là cô ấy thì sao, giờ người là người của cậu, cậu sợ cái gì chứ? Người ta chỉ có thể lên Weibo ảo tưởng, đào mộ lại chuyện cũ, cắn chăn ân hận mà thôi."

Nữ đại gia: "Mình không sợ, nhưng mà mình buồn bực, bọn mình vừa mới chính thức hẹn hò chưa được bao lâu."

Vưu Tiểu Hoan: "À, thế cậu lên giường với anh ta một lần đi, chưa được nữa thì làm hẳn 2-3 lần, xong xuôi lại vui sướng như thường."

Nữ đại gia: "....."

Chị Hoan vẫn sắc bén như xưa nha.

11 đêm, Đường Hinh đóng máy tính, ngồi trên thảm nhìn chằm chằm màn hình WeChat trên điện thoại. Hôm nay Đường Vực chẳng hề nhắn tin cho cô, ngay cả bao lì xì cũng không có... Hừ, thật quá coi thường mình rồi! Cô thở phì phì đứng dậy.

Mới đi đến cửa phòng, điện thoại đột nhiên rung lên.

Cô cúi đầu nhìn, có tin nhắn WeChat.

Đường vực: "Mở cửa."

Cô hơi giật mình, không phải nói anh sẽ về muộn à? WeChat lại báo tin nhắn mới: "Hay để anh nhấn mật mã đi vào?"

Cho anh vào cái con khỉ!

Ai cho anh vào?!

Cô thở phì phì chạy ra cửa, dùng sức quá mức cần thiết mở cửa ra, vừa mở đã ngây ngẩn cả người.

Anh mặc áo khoác màu đen, bóng dáng cao lớn đứng ngoài cửa, khí lạnh quanh thân còn chưa tản đi hết, có vẻ phong trần mệt mỏi nhưng trong ngực lại ôm một con mèo nhỏ, vẫn là giống Chinchilla, đôi mắt tròn xoe ánh xanh, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, ngoan ngoãn đến kỳ lạ.

Giống Bánh Bao Cuộn khi còn nhỏ như đúc.

Cô nhếch miệng, ngơ ngác nhìn anh, nhất thời không nói nên lời.

Đôi mắt Đường Vực đen láy, cúi đầu nhìn cô chăm chú, sau đó giơ tay nắm lấy bàn tay cô vẫn đang vịn vào cửa, nắm chặt trong bàn tay anh, nghiêng người đi vào, dùng chân đá mở cửa.

Không khí trong phòng rất ấm áp, anh để con mèo nhỏ còn đang bị lạnh giống anh nhét vào lòng cô, cúi người ôm lấy cô, hạ giọng nói: "Bánh Bao Cuộn đang để ở nhà họ Đường, còn con mèo này là đích thân anh chọn, sau này chúng ta cùng nhau nuôi nó, được không?"

Thực ra anh đã về từ chiều, vì chuyện chọn mèo mà chậm mất mấy tiếng đồng hồ, mãi không chọn được con mèo nào vừa mắt hợp duyên, tới tận 10 giờ mới tìm được con mèo này ở một cửa hàng thú nuôi sắp đóng cửa.

Cả người Đường Hinh cứng đờ, con mèo con trong lòng cô cũng giật mình, cào cào lên cánh tay cô.

Đường Vực đứng thẳng dậy, cúi đầu nhìn kia, ánh mắt vẫn thâm trầm như vậy.

Dường như anh đang chờ đợi câu trả lời của cô.

Đường Hinh đẩy anh ra, ôm con mèo nhỏ đi vào trong nhà, quay lưng về phía anh, hỏi: "Không phải là anh định đi Hongkong à? Sao lại về làm gì?"

Cô mặc bộ quần áo ở nhà màu hồng nhạt rộng rãi, để lộ cẳng chân, đi một đôi tất dài hoa văn sọc, cô ôm con mèo nhỏ ngồi trên sô-pha cúi đầu, cả người xinh xắn lại mềm mại. Đường Vực cởi áo khoác ra, tiện tay ném lên lưng ghế sô-pha, anh mặc trên người áo lông màu đen, để lộ ra cần cổ thon dài. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn xuống đỉnh đầu cô: "Hoãn lại rồi, sợ em không vui."

Đường Hinh: "....."

Cô đúng là không vui, có cô gái nào gặp phải chuyện như thế này mà vui vẻ được chứ?

Cô xoay người, quay lưng về phía anh.

Đường Vực mím môi, nhìn chằm chằm đỉnh đầu cô một lúc, bỗng nhiên cúi người nâng chân cô, bế cả người cô lên. Đường Hinh sợ hãi kêu lên một tiếng, giây tiếp theo cả người đã bị ôm chặt trên đùi anh, váy cuốn lên giữa đùi, mặt đối mặt với anh.

Tim cô đập thình thịch không ngừng, vừa bực bội vừa xấu hổ, đấm vào ngực anh vài cái: "Anh làm gì thế hả!"

Đường Vực để yên cho cô đánh, tay ấn vào eo cô, hơi nhếch miệng, vẻ mặt nuông chiều: "Nhìn mặt nhau như thế này mới dễ nói chuyện."

Dễ nói chuyện cái đầu anh!

Mặt đối mặt thân mật như thế này, đối diện với gương mặt kia của anh, cô làm sao còn có thể tức giận được nữa đây!

Cô mặc kệ, giãy giụa bò xuống dưới, anh túm lấy eo cô không cho, thực hiện triệt để chính sách lấy cương chế cương.

Đường Hinh đang ôm con mèo nhỏ không dễ cử động, cô tức giận, để con mèo xuống bên cạnh, Đường Vực cũng sợ làm đau cô, chỉ như đùa giỡn với cô thôi, người đang nằm trong lòng ngực bỗng nhiên cắn mạnh lên vai anh.

Cũng giống như lần trước, không nương tay tí nào, Đường Vực nhíu mày, Đường Hinh thừa cơ anh lơi lỏng một giây, cọ cọ vào người anh định bò ra ngoài, nhưng chắc do cơ bụng anh quá rắn chắc, đầu gối cô bông nhiên từ cơ bụng anh trượt xuống dưới, đè đúng vào vùng bụng dưới nào đó.

Anh rên lên một tiếng.

Sắc mặt cũng thay đổi luôn rồi.

Đường Hinh dùng cả tay cả chân bò đến bên cạnh, thấy sắc mặt anh đen

như đít n`ồi, bỗng nhiên hiểu ra mình vừa nãy đã đè lên chỗ nào, cả người ngẩn ngơ.

Chỗ đó là điểm trí mạng của đàn ông đấy!

Cô vừa chột dạ vừa lo lắng nhìn v`ề phía Đường Vực, sắc mặt anh s`ầm sì khỏi nói luôn, hàm dưới bạnh ra, dái tai còn đỏ lên...

Anh nghiêng đ`ầu, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ, nhìn cô chằm chằm, nghiên răng nghiến lợi nói: "Đường Hinh, em muốn giết tôi luôn hả?"

"....."

Đường Hinh nhìn trán anh toát m`ồ hôi, tim giật thon thót, chắc không phải là đi tong r`ồi chứ?

Cô còn chưa kịp dùng l`ần nào đâu đấy...

Cô nuốt nước bọt, run run hỏi: "Anh... không sao chứ?"

Đường Vực hít một hơi thật sâu, nghiên răng nghiến lợi hỏi lại: "Em nói xem?"

Đường Hinh ng`ồi quỳ trên sô-pha, mái tóc hơi rối, hai tay vì căng thẳng mà nắm chặt vào nhau, hết sức thận trọng hỏi: "Đường Vực, anh 'toang' r`ồi hả?"

Chương 66: Phải làm sao mới không gây tổn hại

Phải làm sao mới không gây tổn hại? Đường Vực, anh dạy em đi.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Cái gì mà "toang" rồi?

Con mẹ nó có em "toang" thì có!

Đường Vực nhắm mắt cố nhẫn nhịn, cúi đầu vượt qua nỗi đau, đôi chân dài duỗi ra, cả người uể oải tựa lên sô-pha, đầu hơi rũ xuống, trông có vẻ ủ ê. Đường Hinh chậm rãi lại gần, ánh mắt ngập ngừng nhìn chăm chú vào "khu vực phái Nam". Đàn ông mặc quần âu quả thực rất tôn dáng, dáng người đẹp quá đi...

Cô thề cô không hề nhìn chằm chằm cơ thể anh, nhưng không thể phủ nhận, từ lâu cô đã để ý vóc dáng Đường Vực quả thực rất đẹp.

"Anh muốn đi bệnh viện không..."

Cô nhẹ nhàng chạm vào cánh tay anh, trong lòng không yên, hơi sợ hãi.

Đường Vực nghiêng đầu, nhíu mày nhìn cô, trong lòng cảm thấy bất lực khôn xiết, nhưng anh lại chẳng có cách nào tức giận với cô, anh đưa tay kéo cô lại gần. Cô nhóc lúc này cực kỳ ngoan ngoãn, tuyệt đối không dám lộn xộn, ngồi trên đùi anh, cúi đầu im lặng nhìn anh.

Anh tựa lên vai cô, nhẹ nhàng hôn lên tóc mai cô, giọng anh khàn khàn: "Trật tự."

Đường Hinh: "....."

Anh hạ giọng: "Cho anh ôm một lát."

Đường Hinh: "....."

Đừng tưởng làm như vậy là cô sẽ mềm lòng, Đường Hinh vẫn ngồi yên để

anh ôm, một lát sau cô không nhịn được, hỏi nhỏ: "Anh thật sự không sao chứ... Trông anh... có vẻ không ổn lắm..."

"....."

Anh bỗng nhiên cắn vành tai cô, cả người Đường Hinh giật bắn lên. Anh dùng răng nhẹ nhàng nghiến vành tai cô, giọng nghèn nghẹn: "Nếu có sao thì em có chịu trách nhiệm không, hả?"

Nhịp thở đang rối loạn của Đường Hinh nghẹn lại, cô mím môi nói: "Nếu tệ quá thì em trả lại 'hàng'."

Giây tiếp theo, cả người cô bị xốc lên, đè xuống sô-pha, tim cô đập rộn lên, chỉ cảm thấy lưng mình hình như đã đè lên thứ gì đó mềm mềm, cùng lúc đó có tiếng mèo kêu ré lên.

"Đường Vực, đè lên mèo rồi..." Sắc mặt cô trắng bệch, túm lấy quần áo anh, giãy giụa muốn ngồi dậy.

Đường Vực cũng có phản ứng, nhanh chóng ôm cô ngồi dậy.

Cục bông mềm mềm trắng trắng kia có vẻ như bị doạ sợ chết khiếp rồi, đột nhiên nhảy vọt ra khỏi sô-pha, cả người run bần bật rúc vào chân bàn trà, hai mắt tròn xoe đầy sợ hãi nhìn bọn họ.

Đường Hinh tựa vào người Đường Vực, hơi ngạc nhiên, cô đẩy anh ra, nói: "Tại anh cả đấy."

Tối nay đúng là cô làm bậy làm bạ rồi, vừa đè người đàn ông này xuống lại đè tiếp con mèo nhỏ. Mèo con sợ hãi quá rồi, cô liền đưa tay về phía gầm bàn, cả người ngồi bệt xuống thảm, giọng nói dịu dàng: "Meo meo, đừng sợ mà, xin lỗi nha..."

Con mèo con dứt khoát quay lưng bỏ đi, lúc này cô mới nhận ra đuôi của nó có ánh sắc vàng, lông lớp lông xù lên như một đoá hoa nở rộ, khi bước đi cái đuôi ngúng nguẩy với vẻ ngạo nghễ, thậm chí còn quay đầu lại nhìn cô.

Vẻ mặt kia, có vẻ như đang cực kỳ tức giận với Đường Hinh.

Đường Vực cúi người tóm lấy tay cô, đỡ cô đứng lên, "Cứ để mặc nó một

lúc đi, giờ em có bắt nó về cũng chẳng có tác dụng gì."

Hai người ngồi trên sô-pha, Đường Vực ôm lấy eo cô từ phía sau, tư thế rất thân mật.

Im lặng vài giây, anh vuốt vuốt mái tóc dài hơi rối của cô, hạ giọng nói: "Bánh Bao Cuộn được em nuôi hơn nửa năm rồi, nếu thật sự đem cho nó đi chắc chắn em sẽ không vui, đối với anh mà nói, con mèo đó là do ai để lại không quan trọng, quan trọng ai là người nuôi nó."

Đường Hinh quay đầu nhìn anh: "Bánh Bao Cuộn là do Lục Chử Ninh vứt lại phải không?"

Vẻ mặt Đường Vực cứng lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô như thể sợ cô sẽ bỏ chạy mất, anh ôm chặt lấy cô rồi nói: "Vào cái đêm anh bị em cùng Lục Chi Hành từ chối hợp tác lần đầu tiên, khi anh về đến tầng hầm để xe thì gặp cô ấy, lúc đó anh mới biết cô ấy dọn tới ở tầng trên. Anh cũng không để ý cô ấy có nuôi mèo hay vật nuôi gì không, cũng không chắc con mèo đó có phải do cô ấy để ở đó hay không, khi thấy cô ấy dọn tới ở anh cũng từng hoài nghi nhưng chuyện này... Anh sẽ không chủ động đi hỏi cô ấy xem liệu mèo có phải do cô ấy vứt lại không." Anh dừng một chút, khi lên tiếng lần nữa thì giọng nói càng trầm thấp hơn, "Chuyện giữa anh và cô ấy đã trôi qua từ 4-5 năm trước rồi, nếu em muốn nghe anh kể, anh sẽ kể cho em. Tuy rằng hiện giờ anh và cô ấy đã không còn quan hệ gì, chuyện cũng đã qua từ lâu nhưng anh vẫn sợ em nghe xong sẽ khó chịu trong lòng."

Thế chẳng lẽ không nghe thì sẽ không khó chịu à?

Cô chớp chớp mắt, hơi buồn bực nhìn anh, nói: "Anh kể đi."

Thực ra chuyện cũng chẳng có gì phức tạp. Đường Vực và Lục Chử Ninh hẹn hò chưa được bao lâu thì ông Đường Hải Minh đã ngã bệnh, căn bệnh ung thư dạ dày nếu không chữa trị kịp thời có khi còn mất mạng, làm phẫu thuật cũng rất nguy hiểm. Khi đó Đường Vực mới vừa tiếp nhận công ty Thời Quang, bận đến sứt đầu mẻ trán, lại còn lo lắng về bệnh tình của bố mình. Anh không còn thời gian riêng cho bản thân, cũng không để tâm nhiều đến chuyện yêu đương, khi Lục Chử Ninh nói lời chia tay anh cũng không níu kéo. Hai người ở bên nhau hơn nửa năm, khi chia tay cũng dứt khoát, không dây dưa, chưa từng có tai tiếng gì.

Ai mà ngờ được, vài năm sau lại gây ồn ào.

Bốn, năm năm trước không phải là khi Đường Hinh vừa mới tốt nghiệp, vào làm việc tại Thời Quang sao?

Khi đó anh vừa mới chia tay?

Đường Vực nói dăm ba câu đã giải thích rõ ràng mọi việc, anh ôm cô, thì thầm: "Khi biết cô ấy dọn tới tầng trên thì anh cũng dọn ra ngoài, trừ vài lần tình cờ chạm mặt thì chưa từng lét lút gặp cô ấy."

Thực ra ngay cả cơ hội chạm mặt nhau cũng rất ít, dù có cũng không nói năng gì.

Đường Hinh không thể diễn tả được cảm xúc của mình lúc này, một mặt cô cảm thấy đó là chuyện xảy ra trước khi anh biết cô, nhưng đồng thời cô lại cảm thấy có phần không thoải mái. Cô suy nghĩ một hồi, cảm thấy ngay cả phụ nữ cũng có dục vọng chiếm hữu. Cuối cùng cô chỉ à một tiếng bâng quơ, ý nói mình đã hiểu.

Đường Vực: "....."

Anh mím môi, cúi đầu nhìn cô chăm chú, sự căng thẳng lộ ra trong ánh mắt, yết hầu còn khẽ dao động như thể đang cố nuốt cảm xúc của mình.

Một lát sau, anh lấy điện thoại từ trên bàn.

Đường Hinh theo phản xạ cúi đầu nhìn, thấy anh mở Weibo, cô hơi bất ngờ, vội vàng tóm tay anh, hai mắt mở to như chuông đồng nhìn anh, hỏi: "Anh... anh định làm gì?"

Đường Vực cụp mắt nhìn cô: "Công khai quan hệ của chúng ta, cho đỡ rắc rối."

Đúng là anh không thích công khai cuộc sống đời tư của mình nhưng nếu làm vậy có thể ngăn chặn mấy chuyện phiền toái, nếu có thể làm cô yên tâm thì cũng không sao.

Tim Đường Hinh run lên, sắc mặt cuối cùng cũng thay đổi, cô tóm chặt tay anh không buông, nói: "Không cần đâu... Anh không thấy phiền thì em

thấy phiền gì chứ." Cô dừng lại một chút rồi dứt khoát giành lấy điện thoại của anh, ném vào một góc sô-pha, hừ một tiếng: "Nhỡ đâu sau này chia tay, anh lại còn định mở họp báo thanh minh thanh nga, tính cả phí chia tay luôn hả."

Eo đột nhiên có cảm giác nhói nhói.

Đường Vực bóp mạnh eo cô, lạnh lùng nhìn cô, hỏi: "Ai bảo sẽ chia tay hả?"

"... Yêu đương thì cũng có chia tay chứ?"

Trên eo lại tê dại.

Anh nghiến răng nghiến lợi hỏi lại: "Em ôm khư khư cái suy nghĩ này mà hẹn hò với anh đấy hả?"

Kể từ lúc dọn đến đây anh đã chắc chắn mình muốn gì, càng không muốn nói lời chia tay. Trước đây anh vẫn luôn cảm thấy chuyện tình yêu cần phải theo khuôn phép, không muốn gây sai sót gì, đại khái là cần đi tìm một người cảm thấy thích hợp với mình, hẹn hò yêu đương rồi "nước chảy thành sông" tiến tới kết hôn, cứ thẳng một đường như vậy thôi.

Nhưng kể từ khi gặp Đường Hinh, anh mới nhận ra như vậy không đúng. Một khi thực sự thích một người sẽ không có cách nào khống chế. Cô ấy không phải là hình mẫu con gái anh từng yêu thích nhưng lại có thể nắm trọn cảm xúc của anh, tức giận, bất lực, yêu chiều, vui sướng cùng muôn vàn cảm xúc.

Tình yêu có thể khiến tim gan con người ta cồn cào nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng.

Thích một người là phải nhìn nhận cảm xúc chứ không phải xem xét tính cách với hình mẫu.

Huống hồ một khi đã thích ai, sẽ cảm thấy người đó đẹp hơn bất kỳ người nào.

Đường Hinh cười hì hì nói: "Thế anh bao em phí chia tay, được chưa nào?"

Đường Vực: "....."

Anh im lặng nhìn cô chằm chằm, qua vài giây, anh nở nụ cười tự mỉa mai: "Được, em muốn bao nhiêu?"

Đường Hinh thầm xót xa trong lòng, bật cười: "Anh định cho em bao nhiêu?"

"Bao nhiêu bất động sản cho em hết."

"....."

"Nhưng mà, không thể thế được đâu. Anh 'toang' mất rồi, em phải chịu trách nhiệm đi."

"....."

Không phải nói không "hỏng" à? Cô theo phản xạ cúi đầu, nhìn anh với vẻ hoài nghi.

Đường Vực duỗi chân dựa vào ghế sô-pha, vứt hết liêm sỉ mà trêu chọc cô nhưng thấy cô ngẩng đầu nghiêm túc tỉ mỉ quan sát anh như vậy, lòng tự tôn đàn ông trong anh thực sự bị tổn thương rồi. Anh không nhịn được nữa, nâng càm cô lên, cắn lên môi cô.

Đường Hinh ú ớ mấy tiếng rồi bắt đầu giãy giụa, nghẹn ngào nói: "Chúng ta còn chưa làm hòa đâu đấy..."

"Hôn mấy cái đi." Hơi thở của anh gấp gáp, dịu dàng hôn cô, "Thử xem thì biết."

"... Hôn thôi mà cũng kiểm tra được hả?" Cô ngây ra, không tin anh.

"Được chứ."

Anh dùng môi mình dán lên môi cô, nụ hôn vừa sâu vừa mạnh mẽ như thể muốn trừng phạt cô, hôn tới mức môi cô thấy đau.

Đường Hinh vừa ngơ ngác vừa mơ hồ, cả người nhũn ra trong lòng anh,

thả mình vào lồng ngực lớn, rắn chắc của anh, cảm giác như những gì mình hình dung về Đường Vực trước giờ sai rồi, rõ ràng nhìn qua tưởng là một người cao ngạo lạnh lùng, nhưng ngay đến cả nụ hôn cũng chẳng có chút dịu dàng nào.

Nhưng mà...

Hai người họ hình như không hợp với phong cách dịu dàng.

Cô không hài lòng, ôm lấy mặt anh, vừa gặm vừa cắn, chẳng khác gì gặm thịt Đường Tăng.

Đường Vực hơi bất ngờ, ôm chặt lấy cô, cả người ngả ra để cho cô chủ động, lúc đầu anh còn để cô tuỳ ý gặm cắn, anh chỉ ôm cô, nhưng một lát sau thì không thể nhịn được nữa, nói: "Hôn như thế này không đúng, để anh dạy em."

"....."

Anh hôn cô dịu dàng quyến luyến, cả người Đường Hinh như thiếu ô-xy, chỉ có thể ôm lấy cổ anh, mặt đỏ bừng thở hổn hển:

"Đường Vực, lưỡi của đàn ông có phải đều rất mềm dẻo hay không?"

"....."

Một lúc sau, anh ngẩng đầu lên từ hõm vai cô, cụp mắt nhìn cô: "Đầu?"

Đường Hinh: "Có phải không?"

Anh cười khẽ: "Chắc là đúng."

Đường Hinh ngửi ngửi mùi hương trên người anh, bỗng nhiên nhớ ra mục đích của vụ hôn hít, ngẩng đầu nghiêm túc hỏi anh: "Đường Vực, anh kiểm tra thấy thế nào rồi?"

Đường Vực: "....."

Yết hầu anh khẽ dao động, tai cũng hơi đỏ lên, cảm thấy nếu cứ như thế này, kiểu gì cũng xảy ra chuyện.

Anh im lặng vài giây rồi dứt khoát bế cô lên, "Anh đưa em về phòng, em đi ngủ đi."

Chương 67: Em chờ anh nhé!

Đường Vực, anh nhất quyết phải tìm ra bí mật của em.

Em chờ anh đó.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Đường Hinh ôm lấy cổ anh, nhìn chằm chằm quai hàm cùng yết hầu nhô ra của Đường Vực. Khi anh đặt cô lên giường, cô bỗng ngửa cổ, hôn lên yết hầu anh, tay cũng sờ soạng lên phần thắt lưng của anh, ngón tay mềm mại nhẹ nhàng sượt qua.

Đường Vực không ngờ cô lại to gan như thế, cả người anh cứng đờ, theo phạn xạ tóm lấy tay cô, đè xuống gối, mười ngón tay giao nhau, đôi mắt đen láy thâm trầm của anh chứa đựng bao xúc cảm nồng nhiệt điên cuồng. Anh nhìn chăm chú vào đôi mắt trong veo của cô gái nhỏ, cố gắng kiềm chế hỏi: "Em định làm gì hả?"

"Em... Em giúp anh kiểm tra thử xem?"

Cô nói nhỏ, giọng điệu vừa có phần tò mò, vừa có phần to gan muốn thử.

"....."

Đường Vực chợt nhớ tới chữ "đầu" khi nãy của cô. Không thể phủ nhận, kỹ thuật hôn của cô... thực sự rất tệ nhưng anh lại không dám chắc cô có kinh nghiệm gì hay không. Giờ không biết cô chỉ đơn thuần muốn kiểm tra xem mình "hỏng" hẳn chưa anh là thực sự muốn tiến thêm bước nữa.

Anh thấy trong mắt cô sự tò mò lấn át những cảm xúc khác, khiến anh dở khóc dở cười. Đường Vực nhắm mắt rồi lại cúi đầu hôn cô. Môi lưỡi giao hòa dây dưa, anh hôn lên môi cô, cằm, lỗ tai rồi lại hôn môi cô, hôn thật nồng nhiệt.

Ánh đèn đầu giường màu cam ấm áp, dịu dàng bao phủ lấy hai người. Đường Hinh thậm chí còn có thể nghe được âm thanh hai người hôn nhau, vang lên trong đêm khuya cực kỳ mập mờ, tình tứ. Thân mật như vậy khiến

hai người đều có phần mất kiểm soát. Cô vừa thẹn thùng vừa căng thẳng, một lúc lâu sau anh mới vùi đầu vào cổ cô thở hổn hển. Đường Hinh mặt đỏ bừng ôm lấy anh, cũng đang thở dốc, đương lúc cô không biết mình muốn tiếp tục hay nên dừng lại, cô nghe thấy anh khẽ bật cười.

Cô hơi bối rối, hỏi nhỏ: "Anh cười gì..."

Anh đang vùi mặt vào cổ cô, đột nhiên nắm lấy tay cô đặt xuống dưới, cũng không thả tay cô ra, để cô trực tiếp tự mình "cảm nhận".

Đường Hinh: "......!!!"

"Không hỏng đâu, yên tâm chưa nào?" Giọng anh nghẹn lại. Cô hơi cứng người lại, ngay sau đó lại thấy rất vui sướng, giây tiếp theo, anh hạ giọng nói: "Nhưng mà, lần sau nếu em còn dám làm thế thì không chắc nữa đâu."

"....."

Cô nhẹ nhàng vâng một tiếng, cắn môi nín thở. Đôi mắt sáng lấp lánh như sao trên trời nhìn trân trân lên trần nhà, khoé môi còn nở nụ cười vừa vui vẻ vừa đắc ý.

Đường Vực nhắm mắt, buông tay cô ra, cảm giác như "mua dây buộc mình". Anh hít sâu một hơi, dứt khoát tắt đèn đầu giường, "tạch" một tiếng... Anh ngồi dậy, vuốt ve tóc mai của cô, cả người thả lỏng ngồi bệt xuống thảm, co một chân, cánh tay để lên đầu gối, cố lấy lại bình tĩnh.

Đường Hinh ngơ ngác nhìn chằm chằm trần nhà tối đen như mực rồi lại từ từ nghiêng người đối diện với anh, nhận ra lúc này cô chỉ còn nhìn thấy một bóng người mờ mờ.

Trong bóng đêm, giọng nói cô càng dịu dàng: "Đường Vực, anh có thích em không?"

"... Hỏi thừa." Anh đáp với vẻ cáu kỉnh, "Không thích em mà còn làm thế à?"

"Làm gì?"

"....."

Đường Vực ngửa đầu, dựa lưng vào tủ đầu giường, giống như lần trước khi cô say rượu nói muốn tiết lộ cho anh một bí mật nhưng quay lại đã lăn ra ngủ như chết. Anh từ từ nghiêng đầu nhìn cô. Rèm trong phòng ngủ chỉ kéo một lớp mỏng, ngoài cửa sổ đêm nay không có ánh trăng, chỉ có ánh đèn mờ ảo rọi vào bên trong, sau khi đôi mắt quen dần với bóng tối, người này vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy nét mặt của người kia. Trong đêm tối đôi mắt cô sáng như sao, vừa có vẻ dũng cảm, không sợ hãi, vừa có phần... thận trọng.

Rõ ràng là không khí đang rất mập mờ, thế nhưng anh lại thấy đau lòng vô cùng, cũng không hiểu cảm giác đau lòng đó xuất phát từ đâu.

Vốn dĩ yêu nhau đủ sâu đậm sẽ dẫn tới chuyện "lên giường", rất hợp lẽ tự nhiên nhưng giữa hai người họ còn có nhiều vấn đề chưa được giải quyết, chủ yếu là bên phía bố mẹ cô vẫn còn mang định kiến rất lớn về anh. Anh còn chưa giải quyết xong, vừa mới theo đuổi cô thành công được 2-3 ngày đã vội vàng muốn đưa cô lên giường, làm vậy không ổn.

Nếu làm thế, đừng nói là bố mẹ cô, chính anh còn tự thấy khinh bỉ mình.

Tuy rằng cô hỏi như vậy nhưng anh cũng không nghĩ cô có thể một lòng tình nguyện dâng hiến mình cho anh. Hai người họ hiện giờ không thích hợp làm chuyện đó. Huống hồ trước giờ Đường Vực thích ai cũng đều đặt ra quy củ nghiêm chỉnh, đối với bước ngoặt lớn này anh cũng cần phải chuẩn bị cho bản thân.

Bất kể từ góc độ nào mà nói, giờ không phải thời cơ thích hợp.

Ít nhất cũng phải đợi đến khi hai người tâm đầu ý hợp.

Đường Hinh căng thẳng chờ đợi vài giây, anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, hạ giọng dỗ dành: "Ngủ đi, đừng nói lung tung nữa."

"....."

Cô không nói lung tung, cô đang rất nghiêm túc đấy.

Im lặng vài giây, cô lấy chăn trùm lên mặt.

Đường Vực sợ cô lại nghĩ linh tinh, thấy vậy thì thở dài, đột nhiên chống người dậy, kéo chăn của cô, cúi người hôn lên môi cô, ung dung đập tan

hình tượng của bản thân: "Tuy rằng không hỏng nhưng cũng bị thương mất rồi, sợ rằng sẽ thể hiện không tốt, để anh nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đã rồi nói tiếp, được không?"

Mấy lời này mà anh cũng nói ra được, đúng là không thể tin nổi, nếu để cho người ta biết khéo cười rụng răng.

Đường Hinh: "....."

Cô chớp chớp mắt, bỗng nhiên muốn phá ra cười.

"Không được cười." Anh uy hiếp.

"... Được." Sau đó cô trùm chăn kín đầu, nằm trong đó cười ha hả.

Sắc mặt Đường Vực đen xì, cách lớp chăn xoa xoa đầu cô, lạnh lùng hỏi: "Có ngủ hay không nào?"

Hiện giờ tâm trạng Đường Hinh rất tốt, những nỗi buồn bực lúc trước dù không tiêu tan hết thì cũng nguôi ngoai đi nhiều. Cô để lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng nõn, cười khanh khách, cực kỳ ngoan ngoãn đáp: "Ngủ..."

Làm loạn một hồi cũng đến 1 giờ sáng rồi.

Đường Hinh nói xong cũng ngủ thật, khiến Đường Vực cũng phải kinh ngạc cảm thán về khả năng ngủ của cô.

Vài phút sau, thấy bạn gái đã ngủ say, hơi thở sâu đều đặn, cả căn phòng dường như đều chìm trong hơi thở nhẹ nhàng ấm áp của cô.

Đường Vực ngồi bên mép giường nhìn cô một hồi lâu, cúi người hôn lên trán cô, đứng dậy che màn kín mít rồi đóng cửa rời đi.

*****

Sáng hôm sau, sau khi tỉnh dậy chuyện đầu tiên Đường Hinh định làm là cho Bánh Bao Cuộn ăn, khi đi tới cửa cô mới nhớ ra Bánh Bao Cuộn đã bị Đường Đinh Đinh mang đi mất rồi, lại nhớ ra dù Bánh Bao Cuộn không có ở nhà nhưng trong nhà còn một nhóc mèo con mới.

Cô đi tới phòng khách, thấy mèo con đang rủ cái đuôi màu vàng nhạt, vùi

mặt vào bát ăn cơm.

Cô ngây ra một lúc rồi vội vàng nhìn xung quanh, nhìn thấy trên bàn ăn có một phần sandwich đã được đóng gói cẩn thận...

A, Đường Vực đã qua đây.

Trong lòng rộn ràng, cô đi qua sờ thử, thấy bánh sandwich vẫn còn ấm.

Đúng lúc này điện thoại báo có tin nhắn WeChat.

Đường Vực: "Anh cho mèo ăn rồi, bữa sáng để trên bàn, em đặt tên cho mèo đi."

Đặt tên à?

Nói thực lòng, vụ đặt tên này Đường Hinh kém lắm.

Trong lúc làm việc cô cũng dành thời gian suy nghĩ rất lâu mà vẫn chưa nghĩ ra cái tên nào thích hợp, tới tận lúc tan làm, trong đầu chợt loé lên một ý tưởng: "Gọi là Đường Đường được không nhỉ?"

Khi Đường Vực nhìn thấy tin nhắn WeChat đã là 6 giờ. Anh vừa mới họp xong, hôm nay lẽ ra anh đang phải ở Hongkong nhưng vì dỗ dành bạn gái nên đổi vé về đây trước. Hai ngày sau anh vẫn phải đi Hongkong một chuyến, anh dặn dò Cao Hằng: "Bữa tiệc ngày mai hoãn lại đã, chúng ta đi Hongkong trước."

Cao Hằng đẩy gọng kính, đáp: "Vâng."

Anh ta đang định đi ra ngoài thì Đường Vực lại gọi lại. Tay anh nới lỏng cà-vạt, cả người tựa vào lưng ghế, ung dung hỏi: "Chuyện lần trước bên phía Lục Chử Ninh nói thế nào?"

Lần trước?

Chính là chuyện mấy tháng trước ảnh chụp hai người ở dưới khu nhà bị lên hot search. Sếp Đường và sếp Hoắc không giống nhau. Sếp Đường cùng nữ minh tinh bị lôi lên hot search đều là tin giả hết. Còn sếp Hoắc thì

đến 98% là thật.

Thế nên nếu nữ minh tinh thực sự muốn bám vào sếp Đường để lăng-xê cho bản thân thì cũng cực kỳ tự giác, đợi thổi một hồi rồi sẽ tự mình thanh minh, tránh để người ta "vả" cho.

Vụ chụp ảnh lần trước đúng là do bên paparazzi tuồn ra.

Cao Hằng đã đích thân liên hệ với người đại diện phía bên kia, sau đó Lục Chử Ninh cũng đăng Weibo thanh minh.

"À, bên đó nói sau này sẽ chú ý hơn."

Đường Vực cúi đầu day day trán, im lặng vài giây nhưng rồi cũng không nói gì. Anh cầm điện thoại trên bàn, nhìn thấy tin nhắn WeChat của Đường Hinh...

Nữ đại gia: "Đặt tên là Đường Đường có được không?"

Nữ đại gia: "Không hay à?"

Nữ đại gia: "Anh thử nghĩ một cái tên đi."

Nữ đại gia: "Em đã đặt cơm tối cho anh, chắc sắp đưa tới nơi rồi, thư ký Trần sẽ lấy giúp anh."

*****

Tối nay lại làm thêm giờ.

Cao Hằng lên tiếng: "Sếp tổng, tôi đi đặt cơm, tối nay ngài muốn dùng gì?"

Sắc mặt Đường Vực lạnh nhạt, khoé miệng lại nở nụ cười, ngón tay lướt nhanh gõ chữ, không ngẩng đầu lên, đáp: "Không cần đâu, Đường Hinh đã gọi cơm cho tôi rồi."

Vừa nói xong đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

Thư ký Trần cầm một hộp cơm ba ngăn xinh xắn cùng với một bát canh bước vào, mỉm cười nói: "Sếp tổng, cô Đường gọi cơm cho ngài."

"Để bên đó đi."

Đường Vực trả lời tin nhắn xong thì kéo ghế dựa đi ra phía bàn nước.

Cửa văn phòng khép hờ, Đường Đinh Đinh vui vẻ đi vào, nhìn thấy hai suất cơm hộp lớn, cười tủm tỉm nói: "Anh, một mình anh không ăn hết chỗ này chứ hả?"

Đường Vực ngồi xuống sô-pha, điềm nhiên nhìn em gái, nói: "Đường Hinh gọi đấy."

Đường Đinh Đinh kêu lên một tiếng, hỏi: "Vậy là hai người làm lành rồi hả?" Vốn dĩ cô định đến đi nhờ xe, bây giờ ngửi thấy mùi đồ ăn đột nhiên lại thấy đói bụng, hai mắt nhìn với vẻ chờ mong, "Hay là em không về nhà, ở đây ăn cơm cùng anh, đằng nào nhiều thế này anh cũng đâu ăn hết."

Đúng lúc này Hoắc Thần Đông cũng đi tới, nghe được câu này thì hỏi: "Có phần cho tôi không?"

Đường Vực mở hộp cơm, vừa nhìn thoáng qua những món bên trong thì sắc mặt trở nên khó tả.

Hoắc Thần Đông đi đến bên cạnh cũng ghé mắt nhìn thử, vẻ mặt so với Đường Vực còn khó tả hơn. Anh ta nhìn Đường Vực với vẻ không thể tin nổi, nói: "Không phải chứ người anh em. Cậu mới hẹn hò với bạn gái chưa được bao lâu mà đã tiêu hao tới mức độ này cơ à? Phải ăn lắm đồ bổ thận tráng dương thế?"

Đường Đinh Đinh: "....."

Cô khẽ kêu a một tiếng, ngơ ngác quay đầu nhìn anh trai mình.

Cao Hằng lặng lẽ quay ra nhìn sắc mặt sếp Đường. Đen như đít nồi.

Đường Vực hơi nheo mắt, sắc mặt sầm sì nhìn chằm chằm mấy món bổ thận tráng dương kia. Nào là thịt dê, canh bồ câu, có những món anh thậm chí còn không biết, không biết cô nhóc kia làm thế quái nào mà đặt được mấy món này, có nhà hàng nào lại chuyên làm món bổ thận tráng dương à?

Cùng lúc đó, Đường Hinh cũng nhận hộp cơm ăn để làm thêm giờ, vừa mới ngồi xuống, đang chuẩn bị động đũa thì điện thoại rung.

Đường Vực: "Không lấy tên Đường Đường đâu, để lại cho con gái chúng mình đi."

Đường Đường: "Em nghĩ tên khác đi."

Đường Vực: "Em gọi món gì cho anh?"

Đường Hinh há hốc mồm, trợn tròn mắt nhìn tin nhắn đầu tiên.

Con gái...

Sao anh biết được là sau này họ sẽ có con gái? Với cả... ai thèm sinh con cho anh. Hơn nữa không phải anh bảo cần tĩnh dưỡng à? Giây tiếp theo, điện thoại lại báo tin nhắn, có tấm ảnh liên tục hiện ra...

Đường Vực: "Em nói cho anh nghe, cái này là cái gì? Sao lại muốn anh ăn cái này?"

Đường Vực: "Hả"?

Đường Hinh: "....."

Cô nhìn chằm chằm chữ "Hả?" cuối cùng kia, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh khuôn mặt người đàn ông lạnh lùng, một tay cầm thuốc lá một tay cầm ly rượu đang lạnh lùng nhìn cô chằm chằm. Cô bỗng rùng mình, vài giây sau, cô mới cắn môi bối rối trả lời: "Anh bảo cần tĩnh dưỡng mà, em chỉ muốn gọi thức ăn bồi bổ cho anh, giúp anh mau chóng hồi phục..."

Đường Vực: "Đường Hinh, con mẹ nó em ngứa đòn nhỉ."

... Thô bạo quá đi.

Đường Hinh luống cuống, cảm giác như tự dâng mình vào miệng cọp.

*****

Trong phòng làm việc của CEO Thời Quang, mỗi người nhìn một bàn đầy đồ ăn bổ thận tráng dương kia với thần sắc khác nhau.

Cao Hằng cực kỳ thận trọng, cố gắng ngậm miệng thật chặt, chỉ sợ sẽ bị trừ

tiền thưởng.

Hoắc Thần Đông cười đến nỗi run cả hai vai, cũng không nể nang Đường Vực, nói: "Tiểu Đường Tâm đúng là cô nhóc dở hơi. Tôi thực sự muốn biết cậu đã tiêu hao quá sức bao nhiêu lần rồi? Nhìn bề ngoài cũng đâu thấy nhỉ..."

Đường Đinh Đinh hiểu ra rồi thì mặt hơi ửng đỏ. Cô lườm Hoắc Thần Đông, nói: "Em lại nghĩ chỗ đồ ăn này rất thích hợp dành cho anh đấy."

Hoắc Thần Đông: "....."

Đường Đinh Đinh nhìn chằm chằm bàn ăn, vừa suy tư vừa thầm thì: "Con gái ăn chắc chẳng sao đâu nhỉ?"

Đường Vực duỗi chân, tựa vào lưng ghế sô-pha, tay gõ mạnh mấy hàng chữ, sau khi gửi tin nhắn xong thì ngẩng đầu, sắc mặt lạnh như băng, nói: "Đi ra ngoài cả đi, không có phần của mấy người."

"....."

Mọi người đều ra ngoài.

Sắc mặt Đường Vực cũng không tốt hơn, nhìn chằm chằm chỗ đồ ăn kia, im lặng một hồi rồi nhấc đũa.

Tối đó khi Đường Hinh về đến nhà thì lập tức khoá trái cửa hai lần.

Sáng hôm sau, trước khi Đường Vực ra sân bay còn muốn gặp cô một lần nhưng đứng ở ngoài nhắn mấy tin nhắn cũng không thấy cô mở cửa.

*****

Đường Vực đi công tác mấy ngày, nhoáng cái đã tới tháng 12, phần kịch bản cũng đã hoàn thành. Trừ vai nữ chính, Đường Hinh chưa từng can thiệp nhiều vào việc tuyển vai, có điều Lục Chi Hành vẫn mở cuộc họp để bàn bạc. Hôm nay trong cuộc họp, Lục Chi Hành đưa danh sách diễn viên cho mọi người xem.

Về cơ bản những nhân vật quan trọng đều đã được quyết định xong.

Đường Hinh nhìn lướt qua danh sách thấy cái tên diễn viên khách mời "Lục Chử Ninh" thì hơi nhíu mày.

Lục Chi Hành liếc nhìn cô, sau khi tan họp anh cố ý gọi cô ở lại, nói: "Nhân vật của Lục Chử Ninh đất diễn không nhiều, chắc chỉ quay tầm một tuần là xong." Anh dừng một chút rồi nói tiếp, cẩn thận chọn lọc từ ngữ: "Tôi không biết chuyện giữa cô ấy và Đường Vực là thật hay giả, nếu cô..."

Đường Hinh ngắt lời anh, nói: "Tôi không sao, chuyện diễn viên anh cứ quyết định là được, tôi không có vấn đề gì."

Hơn nữa, Lục Chử Ninh vừa đoạt giải Ảnh hậu, tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng có cô ấy làm khách mời, việc tuyên truyền về sau sẽ dễ dàng hơn, cũng thu hút được nhiều fan hơn. Đối với bộ phim đây là chuyện tốt, có thể mời được Lục Chử Ninh đóng loại phim này, Lục Chi Hành ắt hẳn cũng tốn nhiều tâm tư.

Lục Chi Hành tựa vào lưng ghế, mím môi nhìn cô, hỏi: "Cô chắc chứ?"

Anh là nhà giám chế, những diễn viên tham gia hiện giờ đều do anh tự mình liên hệ, Đường Vực còn chưa biết chuyện Lục Chử Ninh là khách mời, nếu biết e rằng sẽ bắt đổi người. Việc Đường Đinh Đinh đóng vai nữ chính cũng được đoàn làm phim che giấu rất kín, cho tới lúc này tin tức còn chưa bị lộ, mọi người chỉ biết nữ chính là người mới chưa từng ra mắt.

Đường Hinh bật cười: "Nếu thực sự thấy chướng mắt quá thì mấy ngày đó tôi không tới đoàn làm phim là được chứ gì? Độ hot của cô ấy lớn như vậy, có thể đem lại doanh thu cho phòng vé, không kéo cô ấy về làm sao được, tôi cũng đâu có ngốc."

Lục Chi Hành cúi đầu cười cười, đổi chủ đề: "Nghe nói Đường Đinh Đinh gần đây vẫn tham gia lớp học diễn xuất à?"

"Ừ." Đường Hinh chớp chớp mắt, đáp: "Sao? Đạo diễn Lục muốn đích thân dạy dỗ sao?"

"Không có, không có, tôi chỉ hơi tò mò thôi." Gần đây Lục Chi Hành cũng rất bận, anh lười nhác đứng dậy, nói: "Chuyện nữ chính giờ vẫn phải giữ

kín, nếu giờ cô ấy ở bên cạnh tôi thì không cách nào che giấu được. Chờ khai máy rồi hướng dẫn cũng không muộn."

Tuy là nói vậy nhưng chỉ mấy ngày sau, chuyện nữ chính của "Dệt một giấc mộng cho anh" cũng che giấu không nổi.

Nguyên nhân là do chuyện Chu Giai Lộ huỷ hợp đồng với Thời Quang bị lộ, tưởng đâu sẽ được đóng vai nữ chính của "Dệt một giấc mộng cho anh", kết quả là mất cả chì lẫn chài, bây giờ bị toàn thể cư dân mạng chế nhạo. Xem ra là bị đối thủ cạnh tranh cố ý tung tin ra, bởi gần đây Chu Giai Lộ có bộ phim truyền hình mới lên sóng, tỷ lệ người xem tăng cao.

Khi chuyện lên hot search đã là 10 giờ tối. Đường Hinh vừa tới sân bay, đỗ xe xong liền mở cửa xuống xe, bên ngoài gió lạnh rít gào, quật vào người cô tới mức hai tay như đông cứng lại.

Cô cúi đầu gửi định vị vào WeChat cho Đường Vực, rất nhanh sau đó đã nhận được tin nhắn trả lời.

Đường Vực: "Vào trong xe ngồi đi, đừng ra ngoài."

Đường Hinh không nghe lời anh, tay đút vào túi áo khoác, nhón chân nhìn về phía trước, mong ngóng được nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc. Bên cạnh thỉnh thoảng có người đi qua, có người còn cầm theo bảng chào đón cùng hoa tươi, nhìn qua đã biết là fan tới đón thần tượng, mấy người đó vừa đi vừa buôn chuyện.

"Cậu xem Weibo chưa? Chu Giai Lộ đúng là tự làm tự chịu. Tớ nghĩ sau này cô ta còn thảm hơn cơ, ai còn dám tìm cô ta đóng phim nữa, thấy miếng ăn tốt hơn là đòi huỷ hợp đồng, đáng đời."

"Đúng vậy, cậu nói xem ai là nữ chính của 'Dệt một giấc mộng cho anh'? Tò mò quá đi!"

"Hay là Triệu Vũ Phỉ?"

"Có thể đấy! Dù sao thì cô ta có Hoắc Thần Đông chống lưng, đã hầu ngủ gần một năm rồi, cũng phải vớt lại được cái vai nữ chính chứ."

Đường Hinh nghe được những câu bàn luận đó thì hơi giật mình, cô lấy điện thoại ra, đứng giữa gió lạnh lướt Weibo, vừa liếc nhìn đã thấy liền ba

hot search...

Nữ chính "Dệt một giấc mộng cho anh"

Chu Giai Lộ phá hợp đồng

Công ty Thời Quang

Trừ những hot search này, cả Weibo của cô và Lục Chi Hành đều được tag điên cuồng, cư dân mạng đều muốn biết ai sẽ đóng vai nữ chính trong phim.

Đường Hinh không quan tâm tới những bình luận đó, chỉ nhấn vào hot search "Công ty Thời Quang" bởi cô cảm thấy hot search này khá khó hiểu. Nhấn vào xem mới biết lượng bài đăng cũng khá nhiều, giờ các tài khoản blogger đều đang tò mò, hoặc nói đúng hơn là nghi ngờ...

Vì sao công ty Thời Quang lại đợi đến khi bản quyền của "Dệt một giấc mộng cho anh" bị Lục Chi Hành mua lại mới quyết định đầu tư?

Chuyện tranh giành bản quyền lúc trước hẳn mọi người còn nhớ? Đường papa đã không giành được bản quyền, thế tại sao còn quyết định đầu tư, vì sao?

Không chỉ thế anh ấy còn quảng cáo cho bộ truyện. Là vì cảm thấy bộ phim sẽ nổi sao? Hay là bộ phim này cũng anh ấy có mối liên hệ gì đặc biệt? Có quan hệ gì với Đường Tâm sao?

Trong số đó có một tài khoản bài đăng đã đạt hơn 10 nghìn lượt bình luận, Đường Hinh nhấn vào xem những bình luận được nhiều like nhất.

"Có lẽ Đường papa chỉ đơn giản là cảm thấy bộ phim này có thể kiếm lời mà thôi, mọi người suy đoán nhiều quá đi!"

"Thực ra từ lúc trước khi có chuyện tranh giành bản quyền tôi đã thấy có gì đó sai sai. Thời Quang là một công ty lớn, làm gì có chuyện CEO đích thân ra mặt giành giật bản quyền như thế? Còn cả cái người tài khoản "Lắm tiền nhưng không ngu ngốc" tặng sách trên Weibo kia nữa, tôi có cảm giác Đường Vực với người này chắc chắn có mối quan hệ mờ ám, hoặc thế hoặc là có mối quan hệ mờ ám với Đường Tâm..."

"Quan hệ mờ ám cái quái gì, Tổng Giám đốc Đường không phải đang hẹn hò với Lục Chử Ninh à?"

"Đúng thế! Anh Đường là của Ninh Ninh nhà mị!"

...

Phía dưới toàn những bình luận tranh cãi nhau.

Đường Hinh nhíu mày, cô là chính chủ đây còn chưa thèm nói gì, mấy người tranh cãi cái con khỉ ấy!

Đường Vực là của tôi đấy biết chưa hả?!

Cô còn đang định đổi sang tài khoản phụ, quyết chiến nhau với cư dân mạng một trận thì bên má phải bỗng bị ai đó dùng mu bàn tay nhẹ nhàng cọ cọ. Cảm giác thật ấm áp, khuôn mặt đang lạnh như băng của cô nhờ động tác cọ cọ này mà ấm lên. Cô ngẩng đầu, còn chưa kịp nhìn thấy rõ mặt anh thì đã bị lôi đi, nhét vào ghế phụ lại. Trước khi đóng cửa xe anh còn lạnh lùng buông một câu: "Đã bảo em ngồi trong xe chờ, em lại ra hóng gió à?"

Sau đó, "rầm" một tiếng... Cửa xe đã đóng lại.

Cô hơi run rẩy, sau khi nghe thấy tiếng cốp xe mở ra rồi lại đóng vào, cô mới quay đầu nhìn, ánh mắt dõi theo bóng dáng đang di chuyển bên ngoài xe. Sau đó cô lại quay đầu nhìn về phía ghế lái. Người đàn ông chân dài bước vào trong xe, động tác mạnh mẽ dịch ghế lái về phía sau, góc nghiêng khuôn mặt hoàn mỹ, chỉ có điều quá lạnh lùng. Anh cởi áo khoác, vốn định ném ra ghế sau nhưng lại phát hiện cô đang ngây người nhìn anh chăm chú, tay bỗng khựng lại.

Giây tiếp theo, chiếc áo khoác của nam đã nằm gọn trong lòng cô, trên mặt cô còn phảng phất hơi thở quen thuộc.

Đường Vực lười nhác tựa vào lưng ghế, đầu hơi quay nghiêng, ánh mắt dán vào khuôn mặt cô. Bốn mắt nhìn nhau, bên ngoài không ngừng có tiếng xe khởi động lăn bánh, những ánh đèn xe loé lên trong đêm đen, những chùm sáng đan xen nhau. Anh hơi nhoẻn miệng cười, cười rất đẹp trai, rồi anh cúi người nhích lại gần cô.

Tim Đường Hinh đập thình thịch, trong đầu tạm quên đi chuyện trên

Weibo, cô nhắm mắt, chờ đợi anh hôn mình.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

...

Bỗng nhiên tiếng "tách" vang lên, cô giật mình hoảng sợ, vội vàng mở mắt ra. Lại có tiếng "tách", ngón tay thon dài của anh đang cầm điện thoại giơ lên trước mặt cô. Đôi mắt đen láy, đuôi mắt dài đang khuất sau màn hình điện thoại, ung dung mỉm cười.

Đường Hinh đỏ mặt tía tai, cảm thấy mình đang bị chơi khăm, chỉ muốn nhào lên đánh anh một trận: "Anh chụp lén em làm gì!"

Không những thế mà còn cố tình...

Hai người đã hơn một tuần không gặp nhau, cô còn tưởng anh muốn hôn cô cơ!

Đường Vực ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, tay vòng qua eo cô, để cô đánh mình vài cái nhẹ nhàng, rồi anh bật cười, đưa điện thoại cho cô, nói: "Nhìn này!"

Điện thoại vừa đặt lên tay cô, màn hình đã khoá lại.

Cô ngẩng đầu trợn mắt với anh. Xem cái con khỉ!

Đường Vực đọc thẳng mật khẩu điện thoại cho cô làm cô hơi bất ngờ. Cô cười rộ lên, hỏi: "Anh không sợ em tự tiện dùng điện thoại của anh à? Hoặc lấy ra kiểm tra?"

Anh ngả người ra ghế, hơi hất cằm, cụp mắt nhìn cô, nói: "Điện thoại của anh cũng chẳng có gì bí mật."

Nếu một người đàn ông chịu nói cho bạn biết mật khẩu điện thoại của họ, không sợ bạn sẽ kiểm tra, điều đó chứng tỏ người đó đối với bạn cực kỳ tin tưởng. Đường Hinh trong lòng cực kỳ cảm động nhưng lại không thể

hiện ra mặt, cô yên lặng cúi đầu, ấn mật khẩu mở khoá, nhìn thấy ba bức hình anh vừa chụp, vốn còn tưởng rằng sẽ xấu lắm, dù sao cô cũng không khống chế biểu cảm trên mặt, không ngờ anh lại chụp đẹp đến vậy.

Đường Vực liếc nhìn cô, nói: "Vừa rồi em đứng ngoài xem cái gì mà chăm chú, mê mẩn thế?"

"Xem..." Đường Hinh đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Đường Vực, em nhớ khi Lục Chử Ninh mới vào nghề có đóng hai bộ phim điện ảnh đầu do Thời Quang sản xuất, sau khi phim chiếu mới từ từ nổi tiếng."

"....."

Đường Vực không hiểu sao đột nhiên cô lại nói về chuyện này. Anh hơi nheo mắt nhìn cô, hạ giọng ừ một tiếng: "Chia tay từ trước khi nổi tiếng."

Đường Hinh đẩy lồng ngực rắn chắc của anh ra, ngồi thẳng người dậy, mắt vẫn nhìn thẳng vào anh, cắm hơi hất lên, nói: "Đường Vực, có phải lúc chia tay anh chưa đền bù đủ tiền không thế?"

Thế nên giờ người ta mới muốn cướp bạn trai em này.

Hannah

Chương 68: Giúp em đăng Weibo, nói anh là của em

Đường Vực, anh có thể ngông cuồng hơn một chút, nồng nhiệt hơn một chút, lại phóng đãng hơn một chút không.

Em cảm thấy em ngứa đòn rồi.

A a a a a a a, mình đúng là mắc "bệnh thánh nữ" rồi.

Mình nhất định phải lây cái bệnh điên khùng này sang cho Đường Vực mới được, để anh ấy vì mình mà điên đảo.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Không khí trong xe vừa ấm áp lại yên tĩnh, ánh sáng le lói.

Đường Vực vẫn giữ nguyên tư thế, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đường Hinh một lúc lâu, tay còn đặt trên tay lái làm động tác ngoắc ngoắc ngón tay, nói: "Lại đây, anh nói cho mà nghe."

Đường Hinh: "....."

Con mẹ nó, ai mà dám chứ! Cô còn đang muốn mở cửa xe chạy thoát thân đây này.

"Em không lại gần đâu."

Anh gõ gõ ngón tay, hất cằm nhắc nhở cô: "Dây an toàn kìa."

Đường Hinh liếc nhìn anh rồi chần chừ thắt dây an toàn. Đường Vực mặt không cảm xúc đảo tay lái, Đường Hinh bối rối hỏi: "Anh rẽ làm gì, phải đi thẳng mà."

Khoé miệng Đường Vực khẽ nhếch lên thành nụ cười nhạt, động tác gạt cần lưu loát rồi đột nhiên xe phanh gấp, âm thanh bánh xe ma sát mạnh với mặt đường vang lên. Đường Hinh kinh ngạc quay đầu nhìn anh, thấy anh từ trên ghế lái áp lại gần mình, nhanh chóng vòng tay qua người cô, chạm

tới thanh điều khiển ghế. Cô còn chưa kịp hình dung xem anh định làm gì, tim đã đập thình thịch điên cuồng.

Giây tiếp theo, ghế của cô bị anh đẩy ra phía sau, cả người anh áp lên người cô, cắn đôi môi cô, đầu lưỡi cuốn lấy cô không hề dịu dàng. Chỉ bằng vài động tác, anh đã khiến Đường Hinh thở không nổi, chỉ có thể kêu ưm ưm vài tiếng, cả người mềm nhũn, trong đầu vang lên những tiếng nổ bùm bùm như thể vừa uống thuốc kích thích, khiến các dây thần kinh phấn chấn rung động...

Cô ôm chặt lấy cô anh, ngửa mặt đón nhận sự nồng nhiệt của anh, đón nhận cả nụ hôn mang tính trừng phạt của anh. Đầu óc cô mê mang, chỉ còn sót lại một suy nghĩ: chắc mình điên mất rồi.

Cô thích một Đường Vực mất kiểm soát, phóng đãng và ngông cuồng.

Cô thích anh hành xử không theo lẽ thường.

Cô thích anh tự mình phá vỡ những quy củ của bản thân, thích anh tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, thích anh kể cả khi anh lạnh lùng trừng phạt cô không hề nương nhẹ.

Chỉ có như vậy, anh mới khiến cô cảm giác được bao nhiêu nhiệt huyết cùng sự hưng phấn, tình cảm mãnh liệt của anh đều vì cô mà sinh sôi, càng khiến căn bệnh của cô thoả mãn tới cực hạn.

Tiếng còi, tiếng nói cười ầm ĩ bên ngoài không ngừng truyền vào không khí nóng bỏng bên trong xe.

Cơ thể người đàn ông nặng nề đè lên cô, nụ hôn lúc ban đầu kịch liệt như sóng trào giờ lại hoá thành dịu dàng âu yếm. Anh khẽ liếm đôi môi cô, hơi thở của hai người các lúc càng nặng nề, cả người đều toả ra hơi nóng.

Đường Hinh cảm giác như mạch máu trong người đều đang nghẽn lại, cơ thể mềm nhũn không thể cử động.

Tay cô ôm lấy eo anh, cực kỳ ngoan ngoãn.

Trái tim Đường Vực dịu lại, cảm thấy mình cũng điên nặng rồi, thế mà anh lại cảm thấy thoả mãn với kiểu xâm chiếm vừa ngông cuồng vừa thiếu phong độ như thế này. Anh hơi ngồi thẳng dậy, ánh mắt vừa nồng nhiệt

vừa sâu thẳm nhìn cô, hạ giọng hỏi: "Như thế đã lấp kín được cái miệng nói hươu nói vượn của em chưa?"

"....."

Mặt cô ửng đỏ, khẽ nhoẻn miệng cười, để lộ hàm răng trắng tinh.

"Được chưa nào?" Anh nhìn cô, lạnh lùng hỏi lại.

Đường Hinh nhìn anh, cố tình cãi lại: "Chưa được đâu."

Đường Vực nhìn cô gái mặt đỏ bừng, trong mắt ánh lên sự dịu dàng, hết cách chỉ có thể mỉm cười, cúi đầu hôn cô lần nữa, nói: "Vậy để anh hôn lần nữa xem."

"....."

Cả người cô như bị điện giật, khẽ run lên, ôm lấy anh đáp lại anh.

Làm loạn suốt hai mươi phút, Đường Vực mới ngồi thẳng dậy trên ghế lái, anh lấy từ trong hộc ra một chai nước, chai nước đó Đường Hinh đã uống rồi nhưng anh cũng không để ý, vặn nắp chai uống hết nửa bình, yết hầu dao động cực kỳ gợi cảm.

Đường Hinh cởi áo khoác, cô mặc một chiếc váy liền dáng dài màu nâu nhạt, khuôn mặt mịn màng ửng đỏ, hai mắt long lanh nhìn anh.

Đường Vực để bình nước xuống, kìm lại sự xúc động, lấy điện thoại ra xem Weibo, anh lập tức hiểu ra. Anh trực tiếp gọi điện cho Cao Hằng, nói: "Chuyện trên Weibo cậu giải quyết đi, không cần tôi phải chỉ cho cậu xem phải làm thế nào chứ hả."

Cao Hằng đi công tác cùng với Đường Vực, đã rời đi trước, giờ đang ngồi xe taxi.

Anh ta nhìn lướt qua hot search, nghiêm túc nói: "Tôi đã biết, giải quyết chuyện giữa ngài và Lục Chử Ninh là được, còn hot search liên quan đến phim giữ nguyện."

Tự dưng được quảng cáo, có ngu mới không cần.

Cúp điện thoại, Đường Vực quẳng điện thoại vào trong hộc.

Anh quay đầu nhìn Đường Hinh rồi khởi động xe, một lát sau, anh điềm nhiên hỏi: "Hài lòng không?"

Đường Hinh: "....."

Anh trai à, anh cũng mới chỉ hôn em có mấy cái, thế mà dùng cái giọng điệu cứ như thể anh "phục vụ" em luôn rồi ý, nghe hài lòng, thoả mãn ghê cơ. Đường Vực lại nhắc cô: "Lên Weibo xem đi."

Đường Hinh: "....."

Cô mở Weibo ra xem, hơi giật mình, phát hiện ra những hot search liên quan đến Đường Vực và Lục Chử Ninh đều đã bị xoá sạch sẽ, đến cọng lông cũng không còn.

Có mấy cái hot seach vốn còn ở hạng ba giờ đã bay khỏi danh sách rồi.

À, hoá ra vụ "hài lòng" là nói cái này.

Cô thản nhiên đáp: "Cũng được."

Đường Vực nhàn nhã điều khiển tay lái, khẽ cười, rồi lại hạ giọng mắng cô: "Đừng nghĩ linh tinh mấy chuyện không đâu, quá khứ đó dù em có lấy ra tra tấn anh đến chết cũng chẳng thay đổi được, còn khiến em ức chế thêm."

Đường Hinh nhíu mày, khẽ thì thầm: "Ai tra tấn anh đâu."

Anh nghe được, bật cười sửa lại: "Là tra tấn lẫn nhau."

"Em đâu có so đo chuyện quá khứ của anh đâu, em so đo chuyện hiện tại đấy chứ." Cô không phục, tiếp tục lải nhải: "Hai người chia tay đã nhiều năm như thế rồi, sao cô ta còn lên chương trình ám chỉ này kia, còn để Bánh Bao Cuộn ở chỗ để xe của anh, vừa nhìn đã biết tâm tư bất thiện. Rõ ràng anh là bạn trai của em mà fan của cô ta ngày nào cũng nói năng lung tung, nói anh là người của Ninh Ninh nhà họ. Mẹ nó, anh rõ ràng là người của em chứ."

"....."

Anh vốn định bảo cô nói năng lịch sự một chút nhưng rồi lại thấy không cần thiết.

Cô muốn sao thì cứ chiều theo thế đi, cô vui là được.

"Ừ, còn gì nữa không?" Anh vừa lái xe, vừa thản nhiên liếc nhìn cô, dụ dỗ: "Còn có cái gì làm em không vui nữa?"

Cô không phát hiện ra ý đồ của anh, chỉ hừ một tiếng, nói một mạch: "Bọn họ ai cũng bảo anh với Ninh Ninh xứng đôi nhất, trai tài gái sắc, anh bên ngoài đẹp trai bên trong có tiền, lại không đào hoa lăng nhăng, không cặp kè gái gú, rất xứng với Ninh Ninh nhà họ, còn bảo hai người 'tình cũ không rủ cũng tới', có khi còn tưởng tượng hai người cầu hôn nhau ở đâu, sinh mấy đứa con rồi cũng nên."

"....."

Có đôi khi Đường Vực cảm thấy mấy lời bình luận của cư dân mạng vừa quá đà lại vừa đáng sợ. Anh còn đang định nói gì đó thì điện thoại đã có tiếng chuông báo.

Là Lục Chi Hành gọi tới.

Đường Hinh ngừng nói, anh không mang theo tai nghe bluetooth lại đang lái xe, cô sợ anh không tiện nghe nên tự mình nhận cuộc gọi, cầm điện thoại để bên tai anh.

Lục Chi Hành nói: "Chuyện trên Weibo anh thấy thế nào? Tôi vừa gọi cho người đại diện của Đinh Đinh để bàn bạc, cảm thấy lúc này nếu tuyên bố cũng không vấn đề gì. Nhưng anh là anh trai của cô ấy, tôi muốn hỏi ý kiến anh, anh thấy sao?"

Đường Vực ừ một tiếng, đáp: "Cứ làm vậy đi."

Cúp điện thoại, Đường Hinh đã quên khuấy mất đề tài khi nãy, cô mở Weibo ra xem.

Từ khoá tìm kiếm "Nữ chính của 'Dệt một giấc mộng cho anh'" đã lên tới hạng một, cô mở bình luận ra xem...

"Mọi người đừng đoán mò, chờ tuyên bố chính thức đi."

"Chu Giai Lộ bây giờ chắc đang khóc như mưa như gió. Khổ thân ghê cơ. Sau này làm gì còn đạo diễn nào muốn mời cô ta đóng phim nữa, sợ bị huỷ hợp đồng đó."

"Nữ chính là người mới, không phải Triệu Vũ Phỉ đâu, Lục Chi Hành vừa trả lời bình luận dưới Weibo đó."

"Một tin tức đáng tin nói rằng nữ chính chính là tiểu thư của Công ty Thời Quang đó, là em gái ruột của Đường Vực đó. Làm tôi hết hồn à! Đại tiểu thư nhà người ta đi đóng, gia cảnh với tài nguyên khỏi bàn."

Không biết những người này đào được thông tin từ đâu.

Đường Hinh lướt lướt một hồi thấy sợ hãi luôn. Cư dân mạng đúng là lợi hại thật, ngay cả ảnh của Đường Đinh Đinh cũng mò ra được.

Suốt dọc đường cô đều xem Weibo, Đường Vực phải nhắc nhở cô mấy lần: "Đang ngồi xe thì đừng nhìn điện thoại lâu, chóng mặt đấy."

Cô cũng không nghe lời vì tin đồn trên Weibo ngày càng nhiều. Đường Vực và Lục Chi Hành hình như cũng không định giải quyết, tự dưng vừa được quảng cáo vừa có độ nóng, ngốc mới không cần, hơn nữa nếu đã muốn bước chân vào giới nghệ sĩ, những chuyện này sớm muộn gì cũng phải trải qua.

Đường Hinh lướt Weibo một hồi rồi lại nhắn tin với Đường Đinh Đinh, hỏi cô bé có sao không.

Đường Đinh Đinh vui vẻ trả lời: "Em không sao, em cảm thấy giờ em nổi tiếng rồi, còn nổi hơn cả cái cô Triệu Vũ Phỉ kia nữa. Nhưng mà phim em còn chưa đóng, thế này có 'trâu bò' quá không?"

Đường Hinh chậm rãi trả lời: "Em lại dám so mình với Triệu Vũ Phỉ kia hả, để chị mách anh trai em, bảo anh ý đánh gãy chân em."

Đường Đinh Đinh: " ....."

Giọng điệu này, giống anh trai cô ghê cơ.

Đến tận khi xe tiến vào t`ầng h`ầm, Đường Hinh mới bỏ điện thoại xuống, cô nhìn Đường Vực, hơi lo lắng: "Đinh Đinh liệu có thể quen với việc bị chú ý soi mói thế này không, có những antifan nói năng khó nghe lắm."

Đường Vực đỗ xe xong xuôi, rút chìa khoá xe, với tay ra sau lấy áo khoác của hai người, nhìn cô đáp: "Không đâu."

Khi hai người xuống xe, anh khoác áo cho cô r`ồi c`ầm áo khoác của mình trên tay.

Lúc đi vào thang máy, anh bỗng choàng tay qua vai cô, cả người lười nhác tựa vào vai cô, cụp mắt nhìn cô, hỏi: "Vui lên chưa?"

Đường Hinh cúi đ`ầu đáp: "Cũng tạm."

Anh lấy điện thoại của cô, cô theo phản xạ quay sang nhìn anh, thấy anh mở Weibo, cô hơi giật mình, hỏi: "Anh làm gì thế?"

"Giúp em đăng Weibo, nói anh là của em."

Chương 69: không phải, bởi vì đây là bộ phim đầu tiên của bạn gái tôi

Đường Vực phát hiện ra tài khoản phụ của tôi rồi, toi rồi.

Tôi sợ mình bị anh ấy bức cung.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Anh là của em.

Những lời này đúng là khiến lòng người rung động.

Tim Đường Hinh lỡ mất một nhịp, đến khi anh mở trang chủ Weibo của cô, thoáng thấy tên tài khoản Weibo là "Bay giữa vạn bụi hoa TXX", cô bỗng ngơ ra, tim như muốn bay ra khỏi lồng ngực, cô vội vàng giành lấy điện thoại, kêu lên: "Đừng xem!"

Đó là tài khoản phụ cô lập ra để lướt mạng, cô dùng tài khoản này đã nhiều năm, thường xuyên thảo luận các chủ đề về yêu thầm.

Bí mật...

Có hơi bị nhiều luôn. Cô cúi đầu tắt điện thoại, không chắc anh có nhìn thấy không.

Cô cất điện thoại vào trong túi, ngẩng đầu nhìn anh, cố giữ bình tĩnh nói: "Thôi đừng công khai, em cũng không phải người nổi tiếng để mà phải công khai tuyên bố chuyện yêu đương, làm quá lên mọi người lại tưởng em muốn dựa hơi anh để vào giới giải trí."

Những lời này là nói thật lòng. Nếu không phải fan của Lục Chử Ninh nói năng hơi quá đáng, cô cũng không định đáp lại. Giờ chuyện khiến cô lo lắng nhất chính là không biết Đường Vực có nhớ tài khoản phụ của cô không...

Vali để phía trước, trong thang máy yên tĩnh vài giây. Đường Vực cụp mắt nhìn hai xoáy trên đỉnh đầu cô, tay phải đút túi quần, không phản đối, chỉ

cười nói: "Chứ không phải em giận dỗi vì anh bị người ta 'cộp dấu' à? Giận dỗi thì cứ giận dỗi, thế mới là chị đại chứ."

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Thật à?"

Ting...

Cửa thang máy mở ra, Đường Vực một tay kéo vali, một tay ôm lấy cô bước ra ngoài, đi thẳng về phía nhà cô, điềm nhiên đáp: "Ư, chỉ cần em không chọc thủng trời thì dù là chuyện gì anh cũng giúp em giải quyết hậu quả."

"Đường papa à, anh giỏi quá đi." Cô rất nể mặt khen ngợi anh.

"....."

Đã sắp tới 12 giờ đêm.

Đường Hinh cũng không xua đuổi anh, khi cô ấn mật mã mở cửa trong lòng thấy rất vui sướng thoả mãn. Đèn bên ngoài hành lang mờ mờ, trong phòng không khí lại nóng hừng hực, tối đen như mực. Đường Vực vừa để vali bên cạnh cửa đã bị cô ôm choàng lấy cổ. Áo khoác lông vũ trên người cô tuột xuống đất, tạo nên âm thanh soàn soạt, sau đó chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người đột nhiên nghẹn lại.

Đường Vực để cô ngồi lên tủ giày, cúi đầu hôn nhẹ lên tai cô, hạ giọng hỏi: "Có nhớ anh không?"

Tim Đường Hinh đập thình thịch, vùi đầu vào lồng ngực rắn chắc ấm áp của anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, cô gật đầu lia lịa, ý nói — - Nhớ.

Anh bật cười, nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn lên môi cô.

Đường Hinh ngẩng đầu, cả người cũng ngả về phía anh, bụng thon áp vào eo anh, nơi mềm mại trên cơ thể cũng cọ vào ngực anh, hơi thở hổn hển hoà vào môi anh, đầu óc mơ màng nghĩ: "Đây mới là cách tình nhân xa nhau lâu ngày gặp lại."

Trong đêm tối, hai người hôn nhau say đắm không rời. Mắt cá chân của Đường Hinh bỗng nhiên bị thứ gì đó xù xù cọ vào.

Cô bị bất ngờ, kinh hãi tới độ run cả người.

Đường Vực cắn môi cô, cười phá ra: "Chị đại mà lại nhát thế à?"

Anh buông cô ra, đưa tay bật công tắc trong phòng.

Ánh đèn vụt sáng.

Cục Bông ngửa đầu nhìn hai người họ, đôi mắt tròn xoe đầy vẻ tò mò.

Cục Bông là tên mà Đường Hinh đặt cho mèo con, Bánh Bao Cuộn còn đang ở chỗ Đường Đinh Đinh, cô đã đón nó về nhưng Bánh Bao Cuộn lại thích bắt nạt Cục Bông, cô sợ khi mình không có nhà, Cục Bông sẽ bị nó đánh.

Đường Hinh hít một hơi thật sâu, khom lưng bế Cục Bông lên để vào lòng anh, cười khanh khách nói: "Này, Đường papa của con về rồi."

Đường Vực: "....."

Anh bó tay nhìn cô, có vẻ không thích cách xưng hô của cô lắm

Mặt Đường Hinh vẫn còn đỏ, cô cười đắc ý, đổi giày đi vào nhà, đi thẳng về phía phòng bếp, nói: Đường Vực, anh đói không?"

Anh ôm mèo cúi đầu, để ý thấy trên sàn nhà có đôi dép lê màu xanh lam, là dép đôi với đôi của cô.

Nói thật lòng, Đường Vực còn chưa từng dùng đồ đôi bao giờ.

Anh cúi đầu cười cười, cởi giày đi vào trong nhà, Đường Hinh hào hứng vừa mở tủ lạnh vừa nói: "Em làm đồ ăn khuya cho anh nhé." Cô mở tủ lạnh rồi mới phát hiện ra bên trong trống không, mặt tiu nghỉu, quay đầu nhìn anh với vẻ đáng thương, nói: "Em quên mất, sủi cảo đông lạnh em nấu hết mất rồi."

Bà Chung Lệ mới lần tới thăm đầu làm cho cô cả trăm cái sủi cảo đông lạnh, Đường Vực ăn hai lần đầu khen ngon.

Anh đi qua, kéo cô lại gần, nói: "Anh không đói, em có đói không?"

"Em không..."

"Thế em ngồi với anh mấy phút rồi đi ngủ đi."

Máy sưởi trong nhà rất ấm áp, Đường Hinh mặc một chiếc váy dài, bên trong còn mặc áo giữ nhiệt nên lúc này bắt đầu thấy nóng, đành nói: "Em đi thay đồ đã."

Lúc cô vào phòng thay quần áo, Đường Vực mới lười nhác tựa vào ghế sô-pha, trên đùi còn có con mèo nhỏ đang nằm ườn, anh bình thản gãi lên người mèo con, cúi đầu mở Weibo, tìm tài khoản phụ của cô.

Trí nhớ của anh rất tốt, chỉ cần nhìn lướt qua là có thể nhớ kỹ.

Nếu chỉ đơn giản là tài khoản phụ, anh cũng chẳng tò mò đến thế nhưng khi nãy cô giằng lấy điện thoại quá nhanh, có vẻ như muốn che giấu gì đó.

Mở trang chủ Weibo của cô ra thấy có hơn 3000 tin tức, loại gì cũng có, ngón tay anh lướt xuống rất nhanh, còn chưa tìm được gì thì cô đã thay một bộ quần áo ở nhà màu trắng đi ra.

Đường Vực để điện thoại xuống, ném con mèo sang một bên, chờ cô đến trước mặt mình rồi ôm lấy cô, để cô ngồi lên đùi mình.

"Lại đây nào, để hỏi tội em."

Đường Hinh nhìn anh, chớp chớp mắt: "Tội gì?"

Đường Vực khẽ véo eo cô, hừ một tiếng: "Chuyện đồ ăn bổ thận."

"....."

Chuyện đã qua lâu thế rồi mà còn đòi tính toán à!

Cô cúi đầu giả ngủ: "Đồ ăn gì cơ? Em không nhớ..."

Đường Vực cù vào eo cô, cô bị ngứa nên nhảy xuống khỏi đùi anh, ánh mắt anh chứa đầy ý cười nhìn cô, cũng không vạch trần lời nói dối của cô. Anh

nhìn đồng hồ, đã qua 12 giờ, anh đứng dậy xoa đầu cô, nói: "Đi ngủ đi, khuya rồi."

Đường Hinh cũng chưa muốn đi ngủ nhưng nghĩ đến anh gần đây rất bận rộn, lại vừa mới xuống máy bay, chắc là mệt lắm rồi, cô ngoan ngoãn gật đầu đáp: "Vâng."

"Em tắm chưa?"

"Trước khi ra khỏi nhà đã tắm rồi."

Đường Vực đưa cô đến cửa phòng, nhìn cô nằm lên giường, đắp kín chăn chỉ để lộ gương mặt trắng nõn, trong mắt thể hiện sự quyến luyến, anh bước nhanh về phía cô, hôn lên trán cô rồi tắt đèn.

"Chờ em ngủ anh sẽ đi."

"Vâng." Cô vui vẻ đáp.

Sau khi cô ngủ, Đường Vực cũng không rời đi ngay. Anh dựa vào mép giường, lén lút như kẻ trộm kiểm tra Weibo của cô, xem trộm bí mật của cô.

Nhiều tài khoản phụ sẽ có nhiều bí mật.

Anh phát hiện ra cô thực sự rất thích tham gia thảo luận về đề tài yêu thầm.

#Thích người đã làm mình tổn thương#

#Bạn vì thầm yêu một người mà đã làm ra chuyện ngốc nghếch gì#

#Làm thế nào để thổ lộ với người mình thầm yêu#

...

Có những đề tài cô sẽ trực tiếp bình luận, có bài cô chỉ nhấn like. Đường Vực mở ra xem, thấy đa phần những bình luận của cô đều thuộc top nhiều like nhất, gần như ngay trang đầu đã thấy bình luận của cô.

"Người đàn ông mà tôi thích xin số WeChat của tôi, tôi còn tưởng rằng anh ấy có thiện cảm với tôi, làm đêm đó tôi vui tới mức không ngủ được, ngày

nào cũng chỉ đợi anh ấy liên lạc với tôi, không ngừng suy nghĩ xem hôm nay nên đăng bài gì lên WeChat đây. Kết quả là, anh ấy kết bạn WeChat với tôi chỉ là để tiếp cận với cô bạn thân của tôi. Điều đáng buồn nhất chính là, tôi đây lại chìm đắm tới mức trở thành đồng đội của anh ấy, giúp anh ấy theo đuổi bạn thân của mình, mỗi lần trả lời tin nhắn của anh ấy đều cảm thấy mình ngu ngốc kinh khủng. Sau khi anh ấy bị bạn tôi cho 'out', tôi lại cảm thấy xót xa."

"Những việc ngu ngốc đều đã làm quá nhiều, ví dụ như đứng trước mặt anh ấy, từng giây từng phút đều phải đóng kịch, sợ rằng anh ấy sẽ nhận ra rằng tôi thích anh."

"Làm thế nào để thổ lộ bây giờ? Tôi nhất định phải nghĩ ra cách phù hợp nhất, lại không mất thể diện."

...

Xem được một nửa, anh bỗng cảm thấy mình không xem nổi nữa, bởi vì dòng thời gian đã trôi ngược tới thời điểm hai năm rưỡi trước.

Nếu xem tiếp sẽ là thời điểm ba năm trước. Anh không thể tưởng tượng nổi làm sao Đường Hinh có thể yêu thầm anh những ba năm.

Anh hít một hơi thật sâu, nhìn đồng hồ thấy đã là 2 giờ sáng.

Đường Vực day day thái dương, nhìn cô gái nhỏ nhẹ nhàng say ngủ, ngón tay anh cọ cọ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Đột nhiên anh cảm thấy, những thứ mà anh có, dù có cho cô bao nhiêu cũng không đủ.

*****

Sáng hôm sau, Đường Hinh vừa mới tới công ty được một lúc thì Đường Đinh Đinh và người đại diện đã tới.

Lục Chi Hành đưa họ tới studio chụp ảnh. Nếu muốn công bố thì ảnh phải được chăm chút kỹ lưỡng một chút. Về vấn đề tạo hình, Lục Chi Hành cùng chuyên viên trang điểm sẽ cùng thảo luận, Đường Đinh Đinh ngơ ngác ngồi trước bàn kính trang điểm buôn chuyện với chuyên viên trang điểm cùng nhà tạo hình.

Từ trong gương cô có thể nhìn thấy Lục Chi Hành tựa vào lưng ghế, mắt nhìn thẳng vào cô.

Tuy biết rằng anh đang tập trung vào công việc nhưng bị anh nhìn chằm chằm như vậy, đột nhiên cô lại thấy ngượng ngùng.

Studio chụp ảnh ở ngay đối diện văn phòng.

Giữa trưa, Đường Hinh tranh thủ thời gian qua studio xem. Nhân viên chỉnh ảnh đang làm photoshop, ảnh chụp khá đẹp. Cảm giác với ống kính của Đường Đinh Đinh đặc biệt tốt, hơn nữa ngoại hình lại xinh đẹp, cơ bản không cần chỉnh sửa quá nhiều.

Đường Hinh nhìn Đường Đinh Đinh, hỏi: "Dê con béo, em căng thẳng hả?"

Đường Đinh Đinh đang uống nước trái cây, lắc đầu đáp: "Chị đừng gọi lung tung, đợi đến khi em ra mắt còn phải có nghệ danh đấy."

Lục Chi Hành quay lại nhìn, khẽ bật cười, nói: "Cũng được đấy, bây giờ nghệ sĩ nào cũng đều có biệt danh, tôi thấy cái tên 'Dê con béo' này rất đáng yêu."

Đường Đinh Đinh: "....."

Chiều hôm đó, tài khoản Weibo chính thức của công ty Thời Quang đăng bài thông cáo — -

Công ty Điện ảnh Thời Quang: "Bộ phim 'Dệt một giấc mộng cho anh" đánh dấu lần đầu hợp tác giữa công ty chúng tôi cùng đạo diễn @Lục Chi Hành, vai nữ chính thuộc về diễn viên mới @Đường Đinh Đinh, do chính đạo diễn Lục Chi Hành cùng biên kịch Đường Tâm tuyển chọn, dự kiến tháng ba sang năm sẽ khai máy."

Bài đăng chỉ đính kèm một bức ảnh chụp Đường Đinh Đinh, tài khoản Weibo của cô là tài khoản mới đăng ký, hiện giờ do người đại diện của quản lý.

Đường Hinh và Lục Chi Hành chia sẻ ủng hộ.

Nhất thời cư dân mạng đều như muốn nổ tung, rất nhanh đã lên hot search.

"Thần linh ơi! Chính là em gái của Đường Vực tối hôm qua vừa bị đăng ảnh đấy! Đường Vực đúng là để cho em gái của mình ra mắt hả?"

"Thiên địa ơi! Tiểu sử trên Baidu cũng có luôn rồi! Nhanh kinh luôn! Người đại diện của cô ấy còn là người đại diện danh tiếng Trịnh Tây nữa cơ. Chiều cao 1m68, cân nặng 46kg, 23 tuổi... Đúng là người mới từ đầu đến chân, chưa từng đóng phim, cả video quảng cáo cũng không có luôn."

"Có anh trai là CEO sướng ghê nhỉ, có gia thế, vừa ra mắt đã được đóng vai nữ chính trong phim điện ảnh."

"Chu Giai Lộ bị đì cũng không có gì lạ. Tôi còn nghi bộ phim này chính là 'đo ni đóng giày' cho Đường Đinh Đinh làm tác phẩm ra mắt rồi, nếu không thì cứ xem xem có bao giờ Thời Quang sản xuất những phim kiểu này đâu."

...

Cư dân mạng không ngừng nghi vấn thắc mắc.

Tối hôm đó, Đường Vực tham gia quay một chương trình talk show, cũng bị người dẫn chương trình hỏi về vấn đề này.

Cao Hằng đứng sau hậu trường, nhìn về chiếc ghế sô-pha đang bị bao nhiêu ống kĩnh chĩa vào. Tổng giám đốc Đường sắc mặt lạnh nhạt, bình thản tựa vào lưng ghế, lắng nghe câu hỏi của người dẫn chương trình: "Chiều nay công ty Thời Quang mới ra thông cáo, mọi người đều tò mò vì sao Thời Quang đột nhiên lại đầu tư vào bộ phim này? Liệu có phải đúng như tin đồn lan truyền trên mạng, đây là bộ phim đặc biệt làm tác phẩm đầu tay cho cô Đường phải không?"

Đường Vực khẽ mỉm cười đáp: "Không phải."

Người dẫn chương trình: "....."

Anh ta dừng lại một chút rồi lại cười, hỏi tiếp: "Vì bộ tiểu thuyết này rất nổi tiếng sao?"

"Không phải". Đường Vực ung dung mỉm cười, nhìn thẳng vào máy quay,

đáp: "Bởi vì bộ tiểu thuyết này là do bạn gái tôi viết, cũng là bộ phim điện ảnh đầu tiên của cô ấy."

Chương 70: Không được thật àh!

Đường Vực càng ngày càng đen tối, nhưng lại rất hợp ý tôi.

Em rất thích anh đó nha.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Trên Weibo mọi người còn đang bàn tán rất sôi nổi rằng công ty Thời Quang đầu tư vào "Dệt một giấc mộng cho anh" là vì Đường Đinh Đinh, chớp mắt một cái Đường Vực đã thẳng thắn nói ra sự thật trên chương trình truyền hình, làm cho cả người dẫn chương trình và đạo diễn, biên đạo sững người.

Bọn họ không cách nào tưởng tượng nổi vị CEO của công ty điện ảnh Thời Quang lại đột ngột công khai chuyện tình yêu ngay trong chương trình, khiến họ không kịp trở tay.

Không cần làm gì cũng tự nổi như cồn.

Người dẫn chương trình mất vài giây mới lấy lại tinh thần, giữ thái độ chuyên nghiệp mỉm cười nói: "Người mà Tổng giám đốc Đường đang nói tới là cô Đường Tâm sao?"

Đường Vực im lặng một lúc rồi nụ cười càng thêm ung dung bình thản: "Còn có thể là ai khác được sao?"

Đương nhiên là không rồi...

Chỉ là vì quá kinh ngạc nên muốn xác nhận lại cho chắc chắn thôi.

Cao Hằng đứng một bên nghe thấy vậy, không kìm được đưa tay lau mồ hôi trán. Sao sếp tổng của anh lại không hành động theo lẽ thường thế nhỉ? Đây là chương trình ngày thứ 6, phải tới thứ 6 tuần sau mới lên sóng, đợi đến lúc phát sóng kiểu gì cũng nổi như cồn.

Thực ra tối hôm qua từ lúc trở về từ sân bay, Đường Vực và Đường Hinh đã bị paparazzi chụp ảnh rồi. Sáng hôm nay họ đã liên lạc, Đường Vực

phải bỏ một khoản tiền mua lại tin tức. Xem chừng paparazzi đã theo dõi sát sao anh cùng Lục Chử Ninh từ vài tháng nay, nhưng anh và Lục Chử Ninh vốn chẳng có tiếp xúc gì, đi theo Lục Chử Ninh không chụp được thứ gì, họ đành đi theo anh.

Nhưng họ lại không ngờ được lại có thể chụp được ảnh của anh và Đường Hinh.

Chuyện này Đường Vực không nói với Đường Hinh, anh không muốn để paparazzi tuỳ tiện công khai mối quan hệ của hai người, nhưng nếu đã bị theo dõi thì anh cũng không muốn trốn tránh. Anh là CEO của Thời Quang, chuyện hôn nhân bị người ta chú ý cũng là bình thường, anh chỉ lo lắng Đường Hinh thấy tủi thân thôi.

Tối qua anh nói với cô là anh định đăng bài Weibo cũng chỉ là nói đùa thôi.

Nếu đã muốn công khai, anh nhất định sẽ chọn cách thức thích hợp nhất.

Đường Hinh cũng chẳng thích thú gì với chuyện công khai mối quan hệ yêu đương, sau buổi tối thân mật hôm qua, những lời do fan nói về cơ bản cô đã quẳng ra sau đầu hết. Dù sao người còn đang ở đây, cô chẳng sợ Đường Vực thích cô không đủ, anh cũng tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với cô.

Chỉ cần cô còn ở bên anh một ngày, anh chắc chắn sẽ che chở cho cô.

Những bài Weibo về "Dệt một giấc mộng cho anh" chiếm sóng hot search một ngày, đến tối hôm đó còn có người đào ra thông tin mới. Cư dân mạng đúng là lợi hại, việc tài khoản tên "Người lắm tiền nhưng không ngu ngốc" là tài khoản phụ của Đường Đinh Đinh cũng bị đào ra.

Thực ra tài khoản đó mới là tài khoản chính của Đường Đinh Đinh, trên trang chủ của cô, bài nhiều lượt tương tác nhất chính là bài đăng rút thăm trúng thưởng ủng hộ sách tái bản của Đường Tâm, nhân lúc chuyện đang được quan tâm, cư dân mạng lại đào ra cả đống thứ về mối quan hệ giữa Đường Hinh và Đường Đinh Đinh.

Đường Hinh nhìn số lượng fan theo dõi Weibo của mình, mấy tháng trước mới chỉ có hơn 1 triệu fan, giờ đã có gần 5 triệu fan rồi.

Hồi chiều khi Thời Quang ra thông cáo, cô đã chia sẻ bài đăng của Lục Chi

Hành, lúc trước hai người lên hot search hai lần, sau nửa năm vẫn còn sót lại ít fan couple.

Thậm chí một fan kỳ cựu còn "lầm đường lạc bước" tới mức bình luận hỏi cô: "Chị Đường Tâm và đạo diễn Lục, một người là biên kịch, một người là đạo diễn, quả đúng là trời sinh một đôi! Em rất muốn biết chuyện giữa hai người là thật phải không?"

Cô suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi trả lời: "Mọi người đừng đoán mò, tôi và đạo diễn Lục là đồng nghiệp, tôi cũng có bạn trai rồi [icon hình con thỏ]."

Có lẽ do độ nóng của phim hôm nay quá lớn, cô vừa đi tắm xong quay lại đã phát hiện mình cùng Lục Chi Hành lại bị lôi lên hot search. Cô không thể nào ngờ được mình chỉ là một biên kịch nhỏ nhoi thanh minh tin đồn một chút thôi mà cũng có thể lên được hot search, không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Mà khó xử hơn chính là cô còn chưa kịp mở Weibo đã thấy bà Chung Lệ gọi điện tới.

Bà Chung Lệ cười lạnh hỏi: "Khai thật đi, có phải con và Đường Vực đang hẹn hò không?"

Đường Hinh thậm chí còn có thể tưởng tượng ra sắc mặt của ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ lúc này, sợ rằng hai ông bà sẽ mua vé tới đây ngay ngày mai để "truy sát", cô mặt không đỏ tim không đập nhanh nói dối: "Đâu mà, mẹ nghĩ cái gì thế? Con chỉ không muốn bị mọi người hiểu lầm nên mới nói thế thôi."

Bà Chung Lệ không tin, nói: "Con nói thật đi, bố con không có ở đây đâu."

Đường Hinh: "....."

Cô cảm thấy bà Chung chắc chắn là đang nhử cô, thế nên cô quyết chết cũng không nhận, chỉ cười tủm tỉm đáp: "Thật sự là không mà, con bảo đảm."

Bà Chung không kìm được trợn mắt quát: "Được lắm, con cứ chối đi, coi chừng sau này tự tát vào mặt mình."

Cúp điện thoại.

Đường Hinh sờ sờ má, chưa gì đã thấy đau rồi.

Khi đó đã tới 12 giờ đêm, cô dựa vào thành giường, cố căng mắt ra để nhắn tin WeChat cho Đường Vực. Đường Vực mới ra khỏi đài truyền hình, Cao Hằng đang báo cáo cho anh về chuyện trên Weibo, anh hơi nhíu mày, nghe xong mày mới giãn ra.

Cao Hằng hỏi: "Ngài có muốn xoá tin tức đi không?"

Đường Vực lấy điện thoại ra xem, lạnh nhạt nhìn anh rồi hỏi: "Sao phải xoá?"

Cao Hằng: "....."

Nói cũng đúng, hiện giờ sếp tổng đã thay đổi rồi, chỉ tiếc không thể tuyên cáo khắp thiên hạ rằng cô Đường là người của anh.

"Cậu về trước đi."

Đường Vực nói với Cao Hằng rồi xoay người ngồi vào trong xe. Xe lăn bánh rồi anh mới lấy điện thoại ra nhìn tin nhắn của Đường Hinh.

Nữ đại gia: "Đường Vực, nếu anh có thấy hot search trên Weibo thì cũng đừng thấy lạ, cũng đừng lo lắng, càng đừng đắc ý, biết chưa?"

Đường Vực: "....."

Nữ đại gia: "Em vừa thăm dò ý kiến của mẹ em, ấn tượng của bố mẹ về anh còn tệ lắm."

Đường Vực: "....."

Thật là biết ơn cô quá cơ.

Không khí lúc nửa đêm khiến anh cảm thấy ngột ngạt, anh đưa tay nới cà vạt, cả người rã rời tựa vào lưng ghế, khoé miệng nở nụ cười vẻ bất lực, trả lời tin nhắn của cô: "12 giờ rồi, em đi ngủ đi."

Nữ đại gia: "Không cần em chờ anh à?"

Đây là đang trắng trợn quyến rũ anh mà.

Đường Vực hơi nheo mắt nhìn màn hình điện thoại, mấy giây sau anh gửi bao lì xì cho cô, dỗ dành cô đi ngủ.

Mấy ngày sau Đường Vực đều bận rộn, mùa phim Tết Nguyên đán sắp tới, anh ngày nào cũng đi sớm về khuya. Đường Hinh cũng bận, đã tới giai đoạn phải bàn giao kịch bản, rõ ràng là hai người ở nhà ngay đối diện nhau nhưng có những ngày chẳng thể chạm mặt.

Nói chính xác là Đường Hinh không gặp được Đường Vực.

Có những hôm Đường Vực về quá muộn, nếu muốn gặp cô anh sẽ trực tiếp ấn mật mã cửa, vào nhà nhìn cô một lúc.

Đường Vực vừa về được mấy ngày đã lại phải đi công tác, buổi tối trước khi đi, anh về nhà lớn họ Đường một chuyến. Dạo này số lớp học được sắp xếp cho Đường Đinh Đinh cũng rất nhiều, coi như ôn lại những bài học đã được dạy từ thời học sinh, dù sao cũng là con gái nhà họ Đường, sao có thể không được dạy dỗ cẩn thận?

Khi còn nhỏ Đường Đinh Đinh đã từng học múa ba-lê, học đàn dương cầm, đàn tranh, thư pháp, dù cho cô không chăm chỉ lắm nhưng vẫn học được kha khá, một cô gái như vậy dù không phải là em gái của Đường Vực đi chăng nữa, nếu gia nhập giới giải trí cũng có thể nổi tiếng.

Khi anh về đến nhà, Đường Đinh Đinh cũng vừa học xong lớp diễn xuất về đến nhà, đang nói chuyện phiếm với bà Tăng Uyển.

Bà Tăng Uyển không moi được tin gì về Đường Hinh từ chỗ Đường Vực nên gọi Đường Đinh Đinh đến hỏi thăm, có một vấn đề bà cứ băn khoăn mãi: "Con bé Đường Hinh kia không ngại à? Dù sao anh trai con... cũng từng theo đuổi bạn thân của con bé, nó thực sự không để bụng à?"

Đường Đinh Đinh cười hì hì đáp: "Có để bụng chứ, thế nên anh theo đuổi chị ấy mới vất vả thế chứ."

Bà Tăng Uyển lại hừ một tiếng: "Đến mức phải bắt con đi đóng vai nữ

chính cơ à?"

Đường Đinh Đinh thở dài: "Cũng đúng, trước giờ con cũng không biết anh trai con lại trọng sắc khinh em gái như thế."

Đường Vực bước vào nhà, để áo khoác lên sô-pha, sắc mặt lạnh nhạt nhìn hai mẹ con, ánh mắt nhìn thẳng vào Đường Đinh Đinh, điềm nhiên nói: "Thế à? Uổng công nuông chiều em nhiều năm như thế."

Đường Đinh Đinh còn đang ôm Bánh Bao Cuộn, vội vàng sửa sai: "Em rút lại câu nói kia."

"Khỏi đi."

Bà Tăng Uyển cũng không quan tâm hai anh em họ đấu võ mồm, nhìn Đường Vực, hỏi: "Bao giờ con mới đưa con bé về nhà? Lần trước đông người qua, mẹ cũng chưa kịp nói câu nào với con bé, cũng không biết có hợp hay không..."

Đường Vực vốn đang định lên lầu, nghe mẹ mình nói vậy thì đáp: "Để mấy ngày nữa đi mẹ, cô ấy hợp với Đường Đinh Đinh như thế, sao có thể không hợp tính mẹ."

Hôm đó là ngày chương trình kia lên sóng.

Bà Tăng Uyển cũng chỉ nghĩ là anh đang bận nên xua xua tay, từ bỏ ý định: "Được rồi, được rồi, con cứ làm việc của con đi. Dù sao có bạn gái cũng tốt, còn hơn cái cô Lục Chử Ninh đồn trên mạng kia, làm biên kịch không cần chạy loăng quăng suốt ngày, có thời gian chăm lo cho gia đình."

Đường Đinh Đinh vội vàng để Bánh Bao Cuộn vào lòng mẹ nhưng bà Tăng Uyển không thích mèo nên vội vàng đẩy ra: "Đi đi, ôm nó đi!"

Dù sao bà cũng không rảnh lo mấy chuyện đồn đại linh tinh.

Đường Vực khẽ nhếch miệng cười rồi xoay người đi lên tầng.

Tối hôm đó, Đường Hinh vừa tắm rửa xong, mặc bộ quần áo ở nhà bằng tơ tằm, để lộ cánh tay mảnh khảnh trắng nõn, vừa mới đi ra phòng khách đã

nghe tiếng người gõ cửa, sau đó điện thoại báo có tin nhắn WeChat.

Tim cô giật thót, chạy như bay ra cửa.

Đường Vực mặc đồ đen, dáng người cao lớn đứng trước cửa, anh nhanh chóng đi vào trong nhà rồi đóng cửa lại. Anh chạm vào cánh tay cô rồi hạ giọng hỏi: "Em không lạnh hả?"

Đường Hinh ngửa mặt nhìn anh, nói khẽ: "Em còn tưởng tối nay anh về muộn nên sẽ không qua đây."

Đường Vực cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng màu đen. Anh dắt cô ngồi lên sô-pha, cả người lười nhác tựa vào lưng ghế, ôm lấy eo cô, ánh mắt lưu luyến nơi ngực cô, hai mắt hơi nheo lại, yết hầu cũng dao động, không thể dời mắt.

Đường Hinh không phát hiện ra, cô tựa sát vào anh, cả người như dán vào lồng ngực anh, nhõng nhẽo: "Kịch bản của em sắp hoàn thành rồi, chắc chỉ mấy ngày nữa là xong. Sau đó chắc em phải về Tô Châu một chuyến, đã lâu rồi không về."

"Về mấy ngày?"

Anh ôm lấy cô vào lồng ngực, tay siết lấy eo cô.

"Chắc khoảng 4-5 ngày, cũng để nghiên cứu địa hình cho ngoại cảnh nữa." Cả người Đường Hinh mềm mại như không xương, ôm lấy cổ anh, suy nghĩ một hồi rồi vẫn quyết định nói cho anh: "Có chuyện này em vẫn nên nói cho anh. Lúc trước Lục Chi Hành không biết về mối quan hệ giữa anh và Lục Chử Ninh nên đã liên lạc với bên cô ấy, mời cô ấy đóng một vai khách mời."

Nói xong, cô yên lặng nhìn anh, muốn xem anh sẽ phản ứng như thế nào.

Đường Vực nhíu mày, hỏi: "Em không có ý kiến gì à?"

Đường Hinh hừ một tiếng, đáp: "Sao em phải có ý kiến chứ? Tuy rằng em không thích cô ấy nhưng cô ấy chủ động muốn đem độ hot cho phim của em, có ngốc mới không cần..." Cô cúi đầu, khẽ thì thầm: "Ai thiệt còn chưa biết đâu, không chừng đến lúc đó người phải hối hận lại chính là cô ấy."

Cho dù là như thế Đường Vực cũng không muốn để cô và Lục Chử Ninh tiếp xúc quá nhiều.

Nhưng cô đã nói như thế, anh sẽ không can thiệp thêm.

"Đúng rồi." Anh lại véo eo nhỏ của cô, nụ cười như có như không, "Không ai có thể bắt nạt em, trừ anh."

"Anh cũng không được!" Cô lập tức cãi lại.

Giây tiếp theo, cả người đã bị đè lên sô-pha, bàn tay ấm áp của anh không biết từ lúc nào đã vén áo cô, lòng bàn tay thô ráp lại ấm áp áp lên làn da mịn màng trắng nõn của cô. Đường Hinh chỉ cảm thấy trời đất như quay cuồng, tim đập thình thịch, hai mắt ướt át nhìn anh, cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

"Không được thật à?"

Chương 71: bắt nạt kiểu này thì được

Chín phần thích của Đường Vực có hơi điên cuồng.

Nhưng mà tôi lại không thấy thoả mãn, tôi là một chị đại tham lam mà.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Ánh đèn trong phòng khách sáng chói, chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của cô, đôi mắt như có làn nước chảy qua, hơi ướt át, đôi môi mọng đỏ.

Nhìn cô như thế này khiến lòng Đường Vực xao động, đôi mắt đen láy thâm trầm, không đợi cô trả lời đã vùi đầu vào cổ cô. Đôi môi ấm áp hôn lên cần cổ trắng nõn của cô, ngửi mùi hương sạch sẽ dễ chịu trên người cô, cảm nhận được cơ thể cô khẽ run lên.

"Bắt nạt kiểu này thì được." Cô khẽ nói.

"Kiểu nào?" Anh hôn lên vành tai cô, tiếng cười trầm ấm lại khẽ khàng, như thể muốn trêu đùa cô, "Làm gì cũng được à?"

"....."

Cả người cô tê dại mềm nhũn, cảm giác như mình thật vô dụng, Đường Vực chỉ tuỳ tiện nói mấy câu đã khiến cô tan thành nước. Cô không chịu nổi sự quyến rũ này của anh, lấy lại được sức sống liền quay đầu cắn lên môi anh.

Cô dùng hành động để trả lời anh. Đây là lần đầu tiên Đường Vực chạm vào thân thể cô theo cách thân mật như vậy, những lần trước dù hai người có hôn nhau say đắm như thế nào, tay anh vẫn giữ quy củ ngoài lớp quần áo của cô, nhiều nhất anh cũng chỉ chạm vào eo và lưng cô nhưng cũng không trực tiếp chạm vào da thịt.

Cô giống như con bạch tuộc, gắng sức ôm chặt lấy cơ thể nóng rẫy của anh, hôn điên cuồng không có nhịp điệu.

Trên sô-pha, cơ thể hai người dính sát vào nhau. Đường Vực cảm thấy

đêm nay mình đã đánh mất lý trí. Còn Đường Hinh đến tận khi bị đau đầu óc mới mơ màng nhớ ra mình vừa mới tắm xong, còn chưa mặc nội y, anh hẳn là đã nhận ra...

Bên tai cô là hơi thở nóng bỏng của anh, cô há miệng cố gắng hít thở, đầu óc rất hỗn loạn, nghĩ gì nói nấy.

"Đường Vực, anh có phải tĩnh dưỡng nữa không?"

"....."

Đường Vực cắn tai cô, ôm lấy eo cô, bế cô ngồi thẳng dậy, hai mắt đỏ lừ, để lộ dục vọng của anh. Nhưng lý trí cuối cùng cũng đã trở lại, anh chỉnh lại quần áo trên người cô, vuốt mái tóc rối tung của cô, chỉ biết cười nhẹ rồi từ một tiếng.

Sau đó, anh bế cả người cô lên, cô ôm lấy cổ anh, vùi mặt vào vùng cổ ấm áp của anh.

Đường Vực hít một hơi thật sâu, nhét cô vào trong chăn, vuốt ve má cô, giọng nghẹn lại, nói: "Ngủ đi, anh đi 2-3 ngày rồi về."

Cô cắn môi, gật đầu.

Công tắc đèn đã tắt.

Anh đứng dậy, đi ra phía cửa.

"Em chờ anh về."

Phía sau vang lên âm thanh dịu ngọt.

Bước chân Đường Vực khựng lại, anh quay đầu nhìn cô, ánh sáng le lói rọi vào phòng ngủ qua khe cửa. Hai mắt cô sáng như sao trời, dịu dàng như nước khiến anh phải cố gắng hít thở, trái tim như thắt lại, anh hạ giọng nói: "Được."

Đêm nay không biết có phải do Đường Vực hơi mất kiềm chế hay không mà Đường Hinh lại mơ một giấc mơ ngọt ngào hạnh phúc, khi tỉnh dậy cả người đầy mồ hôi, cơ thể cũng mềm nhũn, quan trọng nhất là bụng đau chết đi được.

Gần đây do quá bận nên kinh nguyệt không đều, thời gian "đèn đỏ" cũng không chuẩn.

Cô uể oải bò dậy sửa soạn, khi tới được công ty đã muộn một tiếng.

Đường Hinh cảm thấy thỉnh thoảng cô đúng là đen đủi, hôm nay đã bị "đèn đỏ" hành hạ tới mức rã rời, mà lại còn tình cờ gặp phải Lục Chử Ninh ở công ty. Lục Chử Ninh không đeo khẩu trang, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, dáng người cao gầy, đi theo phía sau còn có người đại diện cùng hai trợ lý. Còn cô vì giữ ấm cơ thể mà mặc áo khoác, áo len, chân đi ủng đi tuyết.

Đường Hinh cố gắng đứng thẳng lưng, sắc mặt tự nhiên bước tới, cười nói: "Cô Lục, sao hôm nay lại tới đây?"

"Tôi tới ký hợp đồng."

Lục Chử Ninh cười dịu dàng, ánh mắt lướt nhìn Đường Hinh.

Đúng lúc này Lục Chi Hành từ văn phòng bước ra, cười nói: "Sao hai người lại tới cùng lúc vậy, vào phòng tôi ngồi đi."

Đường Hinh không ngờ Lục Chử Ninh lại đích thân tới phòng làm việc ký hợp đồng, dù sao cũng chỉ là một nhân vật khách mời, cô ấy lại trịnh trọng đến thế. Cô cũng không nói gì, chỉ mỉm cười rồi vào văn phòng trước, từ phía sau nghe thấy tiếng Lục Chử Ninh cười đáp: "Người khi nãy chắc là Đường Tâm hả? Sao đạo diễn Lục không giới thiệu qua?"

Lục Chi Hành cười tản mạn, nói: "Lát nữa cô ấy sẽ qua thôi."

Đường Hinh mặt không biến sắc cởi áo khoác, bên trong chỉ mặc áo len trắng cùng chân váy dạ. Hôm nay cô trang điểm rất nhạt, chỉ tô thêm son môi, thấy sắc mặt tốt hơn rồi mới cùng Phùng Trình vào phòng Lục Chi Hành.

Phùng Trình là một trong số ít những người trong công ty biết chuyện cô hẹn hò với Đường Vực, anh ta cũng xem mấy chuyện đồn đại trên Weibo, không nhịn được đành nói mấy câu an ủi cô: "Đàn ông có quá khứ là

chuyện bình thường, cô cũng đừng nghĩ nhiều, giờ hai người ở bên nhau vui vẻ là được rồi." Đường Hinh nhìn anh ta, cố lờ đi cơn đau bụng, mỉm cười đáp: "Tôi có nghĩ nhiều gì đâu, nếu tôi không vui thì cứ 'đá' cô ấy ra là được."

Phùng Trình: "....."

Hai người họ vừa ngẩng đầu đã thấy trợ lý của Lục Chử Ninh đang trừng mắt nhìn không mấy thiện cảm.

Đường Hinh vẫn rất bình tĩnh, khẽ mỉm cười, dù sao cô cũng có nhắc đến tên ai đâu.

Hợp đồng được ký kết thuận lợi.

Lục Chử Ninh đứng lên, mỉm cười nói: "Hợp tác vui vẻ."

Lục Chi Hành cũng kéo ghế đứng lên, cười đáp: "Hơn tác vui vẻ, để tôi tiễn mọi người xuống."

Lục Chử Ninh lại nhìn Đường Hinh, cười hỏi: "Đường Hinh, có thể ký tặng sách cho tôi không?"

"Tất nhiên là được." Đường Hinh tươi cười tự nhiên, hầu như trên bàn làm việc nào trong văn phòng cũng có một quyển sách của cô.

Trong phòng Lục Chi Hành còn có hai quyển hoàn toàn mới, anh lấy một quyển ra đưa cho Đường Hinh. Đường Hinh lật đến trang lót, cầm cây bút từ trên bàn, nhìn Lục Chử Ninh hỏi: "Cô có muốn tôi viết lời chúc đặc biệt nào không?"

Lục Chử Ninh im lặng một lúc rồi chớp chớp mắt: "Chúc tôi mau chóng thoát cảnh độc thân đi."

Đường Hinh mặt không biến sắc cười cười, rột roạt viết hai hàng chữ trên trang lót — –

"Chúc Ninh Ninh mau chóng thoát cảnh độc thân.

Sớm sinh quý tử."

Sau đó, cô cười tủm tỉm đưa quyển sách qua: "Được rồi, tôi còn nhớ trong một chương trình cô từng nói cô rất thích trẻ con, chúc cô hạnh phúc nha."

Lục Chử Ninh khi nhìn đến câu "Sớm sinh quý tử" thì nụ cười cứng đờ trên mặt.

Những người xung quanh mỗi người mang vẻ mặt khác nhau. Lục Chi Hành khẽ hắng giọng, nói: "Để tôi tiễn mọi người, hôm nào tôi sẽ mời mọi người bữa cơm."

Sắc mặt Lục Chử Ninh không tốt lắm, quay người đưa sách cho trợ lý, nhìn lướt qua Đường Hinh, cười đáp: "Cảm ơn." Cô không nói thêm gì nữa mà xoay người rời đi.

Tới tầng dưới, sau khi lên xe cô mới nhíu mày, nhìn chằm chằm quyển sách kia, trong lòng cực kỳ khó chịu. Hơn nữa trợ lý còn nhân đó nói thêm mấy câu, sắc mặt cô càng sầm sì hơn. Lúc trước Đường Vực nói anh đang theo đuổi một cô gái rất khó theo đuổi, cô không thể nào tưởng tượng nổi người đó lại là Đường Hinh, cũng không ngờ được Đường Hinh lại là kiểu người cá tính như vậy.

Thật quá kiêu ngạo.

Còn nói muốn "đá" cô đi.

Người đại diện nhìn cô, nói: "Lúc trước tôi đã bảo cô rồi, dù chỉ là vai khách mời cũng không đáng đâu. Tôi không đánh giá cao bộ phim này."

Lục Chử Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ thở dài, nói: "Bỏ đi, hợp đồng cũng đã ký rồi."

*****

Đường Hinh ôm bụng quay về phòng làm việc. Lục Chi Hành quay lại văn phòng còn cố ý đi qua xem cô thế nào, thấy cô nằm ra bàn, anh hoảng sợ vội hỏi: "Không phải cô khóc đấy chứ?"

Cô cố ngồi dậy, cạn lời nhìn anh, hỏi vặn lại: "Anh nghĩ gì đấy, tôi khóc làm gì?"

Nếu có ai khóc thì cũng phải là Lục Chử Ninh chứ?

Lục Chi Hành tay đút túi quần, nghĩ đến câu chúc cô viết, hơi buồn cười, nói: "Chắc cô ấy đang hối hận vì đã ký hợp đồng này lắm."

Đường Hinh nghiêm túc nói: "Đạo diễn Lục, chuyện này không thể trách tôi nha."

Lục Chi Hành lười nhác dựa vào bàn làm việc, nhướng mày cười, đáp: "Ai dám trách cô chứ, giờ cả nhà chúng tôi còn đang dựa vào cô để kiếm cơm đấy."

Đường Hinh: "....."

Tối hôm đó, khi cô nói chuyện điện thoại với Đường Vực, cô kể lại chuyện này với anh, Đường Vực cầm nín mấy giây, bất lực nói: "Em vui là được."

Đường Hinh bĩu môi: "Đương nhiên là em vui rồi, em có thua đâu."

Đường Vực ngả vào lưng ghế, hạ giọng hỏi: "Có nhớ anh không?"

Đầu dây bên kia im lặng một giây, giọng nói cũng dịu đi, khe khẽ: "Nhớ."

Đây là lời thật lòng.

Đường Vực khẽ cười.

*****

Tối hôm sau, mấy tài khoản quảng cáo trên Weibo đột nhiên tung ra những ảnh chụp Đường Vực và Đường Hinh, ảnh hơi mờ, nhìn hai người rất thân mật, không biết là chụp lúc nào, trong ảnh không nhìn rõ mặt cô, không biết có phải là cố tình làm mờ hay không.

Nhưng mặt Đường Vực lại rất rõ nét, vừa nhìn là có thể nhận ra.

Rất nhanh sau đó chuyện này đã lên hot search Weibo.

#Bạn gái Đường Vực#

#Lục Chử Ninh Đường Vực#

#Đường Vực cùng bạn gái bí ẩn#

...

Mấy từ khoá này đều lên hạng tìm kiếm nóng.

"Người trong ảnh hình như không phải là Lục Chử Ninh đâu, tóc Lục Chử Ninh dài hơn, cũng cao hơn nữa?"

"Thế nên mấy lời đồn Lục Chử Ninh và Đường Vực hẹn hò trước giờ đều là giả hả? Lục Chử Ninh đem người ta ra để lăng-xê cho bản thân hả?"

"Sao có thể nói người trong ảnh là Lục Chử Ninh và Đường Vực được? Tôi tìm được ở chỗ khác một bức ảnh nhìn rất rõ, mọi người nhìn xem là ai? Sao tôi lại thấy hình như giống... Đường Tâm?"

"Thật sự là Đường Tâm đấy, không phải hình như đâu!"

"Vãi nồi! 'Quả dưa' này to khiếp, Đường Vực với Đường Tâm đang hẹn hò ý hả?"

...

Trong nháy mắt Weibo của Đường Hinh đã bị "càn quét", đa phần là chửi bới. Đường Hinh vừa về đến nhà, còn đang chuẩn bị gọi cơm thì Vưu Hoan đã gọi điện đến, bảo cô lên Weibo xem: "Mình thấy ông Đường nhà cậu không công bằng với cậu gì cả, sao không công khai hẹn hò? Cứ để cậu bị fan Lục Chử Ninh chửi bới loạn lên, cứ thế này cũng không phải cách hay!"

Cái gì cơ?"

Đường Hinh nghe không hiểu.

"Cậu tự lên Weibo mà xem."

Nói xong Vưu Hoan cúp máy luôn.

Đường Hinh mở Weibo ra xem mới phát hiện mình lại lên hot search,

không biết đồn thổi thế nào mà thành ra cô là người chen vào chuyện tình cảm giữa Lục Chử Ninh và Đường Vực, tin nhắn và lượt bình luận trên Weibo tăng ầm ầm, đa phần đều chửi mắng cô.

"Vốn đang rất thích cô, nghe nói Ninh Ninh còn đóng vai khách mời trong 'Dệt một giấc mộng cho anh' còn rất vui, không ngờ cô lại là loại người này!"

"Ninh Ninh còn đẹp hơn cô cả trăm lần, cô dựa vào cái quái gì!"

"Đồ xấu xa! Đường Vực mắt đui rồi hả mà lại đi thích cô! Cô còn không xứng xách giày cho Ninh Ninh! Cút đi cho khuất mắt!!!!!!"

...

Cô nhìn lướt qua một lượt, tức chết đi được.

Mấy người fan này có phải điên cả rồi không!

Cô dứt khoát tắt Weibo, nhắm mắt làm ngơ.

Đường Hinh ngồi trên sô-pha, đang nghĩ xem có nên gọi điện cho Đường Vực không thì trên Weibo lại có tin tức mới đăng. Một đoạn video lên hot search, chính là đoạn cắt từ chương trình hôm trước Đường Vực tham gia.

Trong nháy mắt toàn thể cư dân mạng đều phát điên, không ngờ sự thật lại sáng tỏ nhanh đến thế!

"Vãi đạn! 'Ăn tát' nhanh quá đi! Đường Vực nói đây là bộ tiểu thuyết và bộ phim điện ảnh đầu tiên của bạn gái, tức là đang nói Đường Tâm phải không?"

"Là Đường Tâm đó! Thế nên lúc trước đều do Lục Chử Ninh tự bày chiêu trò à?"

"Chẳng khác gì trò hề, giờ thấy ăn vả đau chưa? Fan đúng là hại người mà! Chẳng biết ai mới là người không biết xấu hổ?"

"Công khai kiểu này công nhận ngầu! Tôi khóc đây! Vì bạn gái mà chấp nhận đầu tư loại phim mà mình không thích! Khóc vì tình yêu tuyệt mỹ!"

Chương 72: Anh có sợ không?

Đường Vực, dường như em đã không còn lo lắng về cái định luận mười phần thích của anh nữa rồi. Dù cho anh không thích em cả mười phần, dù anh không mê đắm em nhiều đến thế cũng không sao.

Anh vẫn có thể dễ dàng làm em vui, làm em thích thú.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Đường Hinh còn đang ngồi trên sô-pha, đang do dự xem không biết có nên gọi điện cho Đường Vực hay không thì đột nhiên WeChat bị "oanh tạc" đến mức điện thoại rung bần bật. Cô ngây ra, mở WeChat...

Vưu Hoan: "Tổng giám đốc Đường xử trí hơi bị được đấy, khi nãy là mình hiểu lầm anh ta rồi. Nữ đại gia cậu sướng nhất rồi, sau này cậu thành nữ vương luôn rồi."

Chung Nghiên: "Chị họ, chúc mừng chị, em và các bạn học đều rất ngưỡng mộ chị."

Minh Tiểu Chủ: "Bao nhiêu chờ đợi đều đáng giá."

Hàn Tiêu Tiêu: "Cả công ty đều phát điên rồi! Đường Hinh, cô sắp thành bà chủ của bọn tôi hả?"

...

Còn cả đống cô dì chú bác, anh chị em, họ hàng gần xa, bà con khối phố nhắn tin thăm hỏi. Đường Hinh xem lướt qua một lượt, đầu óc ngơ ngẩn mở khung chat với Đường Đinh Đinh. Đường Đinh Đinh gửi liền mấy tấm ảnh, đều là hình tin nhắn và bình luận trên Weibo của cô nhóc, cư dân mạng náo nhiệt chạy tới bày tỏ thông cảm với cô.

Đường Hinh nhìn thấy bình luận có nhiều lượt "thích" nhất — "Thế nên, công ty Thời Quang đầu tư cho 'Dệt một giấc mộng cho anh' không phải là để 'đo ni đóng giày' cho Đường Đinh Đinh mà vì Đường Vực muốn cưng chiều bạn gái hả? Tự dưng thấy Đường Đinh Đinh đáng thương ghê cơ."

Đường Đinh Đinh gửi một icon hình tự ôm lấy mình, nói với vẻ đáng thương: "Rốt cuộc em đã làm gì sai mà bị xử tội công khai thế này? Toàn bộ cư dân mạng giờ đều biết anh em tôi không phải vì em mà đầu tư vào phim. Chị mới là người chiến thắng cuối cùng, chị phải bồi thường cho em đi!"

Đường Hinh: "....."

Lòng khẽ xao động, cô lập tức mở Weibo.

Trong video, người đàn ông mặc âu phục màu đen đường may tinh tế, tư thế hơi lười nhác tựa vào ghế sô-pha, cả người toát ra phong thái lạnh lùng, ngoại hình đẹp trai tuấn tú, nụ cười nhàn nhạt phản bác lời của người dẫn chương trình:

"Không phải."

"Bởi vì cuốn sách này là do bạn gái tôi viết, cũng là bộ phim điện ảnh đầu tiên của cô ấy."

"Vai nữ chính là do cô ấy và Lục Chi Hành tuyển chọn, hình tượng vô tình lại phù hợp, em gái tôi cũng thuận theo đó mà đồng ý thôi."

...

Trên Weibo chỉ "thả thính" đoạn video dài hai phút này. Đường Hinh như thể vừa nín thở vừa xem, xem xong một lượt lại xem lại. Mấy câu nói đó như khắc vào lòng cô, cô chỉ nghe một lần cũng đã có thể nhớ kỹ thần thái của anh, giọng nói của anh, từng lời từng chữ của anh.

Xem lần thứ hai, anh vừa lên tiếng, cô đã không kìm được cảm giác chua xót nơi đầu mũi, hai mắt cũng đỏ lên.

Tên Đường Vực móng heo này, thế mà chẳng nói với cô tiếng nào, im ỉm im ỉm tự mình công khai.

Cô chẳng biết gì cả...

Cô vừa thầm mắng anh vừa xúc động gọi điện video cho anh, cô chẳng màng gì cả, chỉ muốn được nhìn thấy anh, được nghe giọng nói của anh,

video cũng dược, người thật cũng được...

Cuộc gọi video được kết nối nhanh bất ngờ...

Đường Vực đang ở tầng dưới chờ thang máy, tay cầm điện thoại xem tin tức, đúng lúc có cuộc gọi video của cô, anh nhìn lên màn hình điện tử trong thang máy, vẫn nhận cuộc gọi được.

Video kết nối, Đường Hinh nghe thấy một tiếng "Ting".

Cô nhìn màn hình điện thoại chăm chú, trong mắt hiện ra hình ảnh cửa thang máy lạnh như băng, video giật một thoáng, khuôn mặt điển trai của anh xuất hiện. Cô cắn môi nhìn hình ảnh trong video chằm chằm, bỗng nhiên như bị nghẹn, không nói nổi nên lời.

Đường Vực nhìn cô gái đáng thương trong video, hai mắt long lanh đẫm nước mắt, anh hơi giật mình, đoán được cô chắc chắn đã đọc tin tức trên mạng, lại không ngờ cô sẽ khóc, lòng anh lập tức mềm lại, dịu dàng hỏi: "Sao lại khóc?"

"Sao lại không..." Cô nói nhỏ, hai mắt ướt nhòe nhìn chằm chằm hai bên tường thang máy lạnh lẽo, bên cạnh anh cũng không có ai, "Anh đang ở đâu thế?"

Đường Vực ấn số tầng, cửa thang máy từ từ khép lại, anh hạ giọng nói: "Trong thang máy."

Cô cũng không hỏi là thang máy ở đâu, cắn môi nói: "Đường Vực, sao anh không nói cho em biết."

"Nói cho em biết thì đâu còn là niềm vui bất ngờ." Đường Vực tay đút túi quần, vốn anh cũng không định làm lớn đến vậy, nhưng đúng lúc ảnh chụp hai người bị đăng trên Weibo, cô bị các fan mắng chửi, lại nhân cơ hội chương trình đến lúc phát sóng, anh thậm chí chẳng cần ra tay, đoàn đội chương trình đã tự tìm cách quảng cáo, hiện giờ tỷ suất người xem của chương trình kia hẳn là tăng vọt. Anh nhìn hai mắt cô còn đỏ hoe, cúi đầu cười cười, nói: "Đừng khóc mà."

Giây tiếp theo, video bỗng bị gián đoạn.

Đường Hinh có cuộc điện thoại gọi đến, là bà Chung Lệ gọi.

Cô không do dự ngắt máy.

Không cần nghĩ cũng biết bà Chung Lệ gọi đến vì chuyện gì, chắc chắn là mẹ cô cùng bố cô Đường Đại Vĩ đã nhìn thấy tin tức, chờ cô nói chuyện xong với Đường Vực rồi hẵng hay.

Video lại kết nối.

Đường Hinh vừa ủ rũ vừa thẹn thùng cúi đầu, lẩm bẩm: "Em có muốn khóc đâu."

Nhưng mà không nhịn được.

Cô vốn không phải người thích khóc mà.

Ting...

Cửa thang máy mở ra.

Đường Vực bước nhanh ra khỏi thang máy.

Điện thoại của Đường Hinh lại rung lên báo có cuộc gọi, lần này là ông Đường Đại Vĩ.

Cô do dự một giây rồi vẫn ngắt máy.

Giây tiếp theo, cô nhìn thấy trong video trần nhà cùng dãy hành lang quen thuộc, tim cô vì hưng phấn mà đập thình thịch. Điện thoại trong tay Đường Vực hạ xuống, từ góc độ này rất có tính thách thức đối với ngoại hình, dáng người cao gầy đó lại không vì thế mà bị ảnh hưởng tí nào, anh hạ giọng nói: "Mở cửa cho anh."

Hai mắt Đường Hinh sáng lên, hoang mang bối rối nhảy xuống từ trên sô-pha, loạng quạng chạy ra cửa, mở cửa rất mạnh.

Cả người anh vương hơi lạnh đứng ngoài cửa, cuộc gọi video vẫn còn kết nối, anh cũng không ngắt, cúi đầu nhìn đôi chân mịn màng bé nhỏ của cô, lách người đi vào nhà, cầm lấy điện thoại trên tay cô, để điện thoại của cô

và điện thoại của anh trên ngăn tủ.

Hai người một người ngẩng đầu, một người cúi đầu, im lặng nhìn đối phương chăm chú, hai trái tim như thể kết nối, người này có thể cảm nhận được nhịp tim đột nhiên rộn ràng của người kia.

Đường Vực giơ tay, bàn tay chai sạn vuốt ve khóe mắt của cô. Cô đột ngột tiến tới lao vòng lồng ngực rắn chắc của anh, ôm lấy cổ anh, môi cô tiến gần môi anh, khi khoảng cách chỉ còn hai centimet, cô lại đột nhiên dừng lại. Hàng lông mi dày chớp chớp không ngừng. Hai thở của hai người hoa vào nhau, gấp gáp hỗn loạn, máu trong người như sôi sục len lỏi. Yết hầu anh khẽ dao động, ôm chặt lấy vòng eo nhỏ của cô, nhắm mắt cúi đầu hôn lên môi cô, cắn môi cô, giọng nói nghẹn lại: "Em do dự gì thế? Muốn anh chủ động à?"

"Vâng..." Cô mơ hồ vâng một tiếng, cả người tê dại như bị điện giật, "Em thích anh chủ động."

Anh cười khẽ, hôn lên môi cô, đầu lưỡi tiến vào, nụ hôn vừa nồng nhiệt vừa phóng đãng, không hề kiềm chế.

Chuông điện thoại lại vang lên lần nữa.

Đường Hinh ưm một tiếng, trong nháy mắt lấy lại tỉnh táo.

Chắc chắn là ông Đường Đại Vĩ gọi tới.

Cô giãy giụa vài cái, Đường Vực lại dứt khoát đè tay cô lại, siết chặt lấy eo cô, một tay tiến vào từ vạt áo len rộng thùng thình của cô, đã có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai. Cả người Đường Hinh run rẩy, áp sát ngực anh, cảm thấy cơ thể anh nóng lạ thường. Hai người đứng ở huyền quan mê đắm quấn lấy nhau không thể tách rời. Chuông điện thoại vang lên lần thứ ba.

Đường Hinh cuối cùng cũng có thể thở hổn hển một giây, cô vội vàng nói: "Em... là bố em gọi điện..."

Nếu còn không nhấc máy, lần sau gặp lại cả hai người đều sẽ bị đánh mất thôi.

Đường Vực khựng lại, cũng lập tức tỉnh táo, lấy lại lý trí.

Đường Hinh nhón chân lên giày anh, với lấy điện thoại, nhận cuộc gọi, tiếng nói hung hăng của ông Đường Đại Vĩ lập tức vang lên: "Bố nói này con gái, sao con dám ngắt điện thoại của bố hả? Con vừa làm gì mà ngay cả điện thoại cũng không nhận?!"

Đường Hinh: "....."

Mặt cô đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn Đường Vực.

Anh nở nụ cười nhàn nhạt nhìn cô, còn thuận tay giúp cô sửa sang lại quần áo trên người, vén mái tóc rối ra sau vành tai.

Đường Hinh cúi đầu, hắng giọng: "Bố..."

Vừa mới lên tiếng đã bị ông Đường Đại Vĩ ngắt lời: "Đừng gọi tôi là bố! Cô còn coi tôi là bố cô hả? Lúc trước tôi đã nói với cô thế nào hả? Cô giỏi lắm, dám hẹn hò với tên đầu đường xó chợ đó thì thôi đi, còn công bố cho cả thiên hạ đều biết."

"....."

Đường Hinh nhìn Đường Vực, ý bảo anh đừng nói gì cả, cô cầm điện thoại đi vào nhà, bất đắc dĩ giải thích: "Anh ấy không phải tên đầu đường xó chợ, anh ấy tên là Đường Vực, bố tra Baidu Bách Khoa có thể thấy trang thông tin của anh ấy, anh ấy là người đứng đắn."

Đường Vực đang cởi áo khoác, tay bỗng khựng lại, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô.

Anh bước tới, ngồi bên cạnh cô, ra hiệu cho cô mở loa ngoài.

Đường Hinh hơi do dự nhưng rồi vẫn mở loa ngoài.

Giây tiếp theo, giọng nói của ông Đường Đại Vĩ đã oang oang trong phòng khách: "Thằng đấy thì đứng đắn cái gì? Ông đây còn chưa biết chuyện hai đứa mày yêu đương đâu! Còn chưa gật đầu đồng ý đâu đấy! Thằng nhãi đấy cũng ghê gớm nhỉ! Có phải nó cố tình công khai trên chương trình để quảng cáo cho phim không thế?"

Đường Hinh: "....."

Đường Vực: "....."

Hai người liếc nhìn nhau, Đường Hinh nhìn Đường Vực với vẻ vô tội.

Đường Vực cầm cốc nước trên bàn uống mấy ngụm, nước lạnh, rất phù hợp. Anh cầm lấy điện thoại, sắc mặt bình thản lên tiếng: "Chú ạ, việc này là do cháu suy xét thiếu cẩn trọng, cháu xin lỗi chú. Nhưng cháu tuyệt đối không lấy chuyện này ra..."

Ở đầu day bên kia, ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ không ngờ Đường Vực cũng đang ở đây, sững người mất vài giây, ông Đường Đại Vĩ tức giận quát: "Ai là chú của cậu! Cậu nhìn lại mình xem, hết Minh Chúc lại tới Lục Chử Ninh..."

"Bố!"

Đường Hinh vội vàng ngắt lời, tắt loa ngoài điện thoại, nói nhỏ vào tai Đường Vực: "Anh vào phòng ngủ chờ em đi, lát nói sau."

Đường Vực nhìn cô với vẻ bất lực, không động đậy.

Cô dùng cả tay cả chân đẩy anh, đá anh, "bẩy" anh đi.

Đường Vực nhìn cô không dời mắt, im lặng hai giây rồi đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh. Đường Hinh nhìn theo bóng dáng cao lớn rắn rỏi của anh đến khi khuất hẳn, mới cẩn thận che lại loa điện thoại, ra ngoài ban công nói nhỏ: "Bố, con thích anh ấy."

Khí thế hừng hực của ông Đường Đại Vĩ cứ thế tịt ngóm, đột nhiên không biết phải nói gì.

Đường Hinh mím mím môi, nghe tiếng gió gào thét bên ngoài cửa sổ, bầu trời đêm đông đen kịt, ngay cả ánh đèn cũng lạnh lẽo, cô hạ giọng lặp lại: "Bố, con thích anh ấy, thích từ rất lâu rồi." Cô nói tiếp: "Những lời đồn trên mạng đều nửa thật nửa giả, anh ấy đã công khai quan hệ như vậy chắc chắn đã phải suy xét rất nhiều. Bố thử nghĩ mà xem... anh ấy đường đường là CEO của một công ty niêm yết, cưới một ảnh hậu có lợi hơn hay cưới con có lợi hơn? Đương nhiên con cũng không thèm để ý những chuyện đó, dù cho con thích anh ấy đi chăng nữa thì con vẫn là chính con,

con cũng không quên bố đã dặn con thế nào, phải biết yêu bản thân mình."

Ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ liếc nhìn nhau, bà Chung Lệ hừ một tiếng, nói: "Mẹ đã biết hai đứa có gì đó với nhau rồi mà, lúc trước mày còn dám chối, giờ thấy tự tát vào mặt thấy đau chưa?"

Đường Hinh: "....."

Cô cạn lời, ngửa đầu nhìn trời thừa nhận: "Đau."

Ông Đường Đại Vĩ hừ lạnh: "Đừng tưởng thế là bố sẽ tha cho nó, cứ tưởng làm thế là oai oách lắm đấy. Bố chỉ thấy lúc trước con đã phải chịu thiệt thòi như thế nào, chuyện này không dễ bỏ qua thế đâu."

Thật là...

Không chịu thiệt dù chỉ một chút mà.

Đường Hinh chỉ có thể ra đòn "sát thủ", nhõng nhẽo làm nũng: "Thế để lần sau gặp bố mắng anh ấy được không? Hôm nay thì thôi đi, đi mà? Ông bố tướng cướp à..."

Ông Đường Đại Vĩ: "....."

Một lúc sau, bà Chung Lệ bình tĩnh lên tiếng: "Hai đứa các con có phải đang sống chung rồi phải không? Vốn đã ở cạnh nhà nhau rồi. Mẹ nói cho con biết, con phải tự bảo vệ mình đấy, dù có ngủ với nhau thật thì cũng phải chú ý phòng tránh! Kiềm chế vào!"

Mặt ông Đường Đại Vĩ lập tức đen sì: "Thằng đấy dám à!"

Đường Hinh: "....."

Nghĩ cái gì vậy trời!

Mặt cô đỏ lên, mơ hồ vâng vâng dạ dạ: "Anh ấy đang bị thương, không có sức đâu. Bố mẹ đừng nghĩ nhiều!" Nói xong cũng mặc kệ phản ứng của đầu dây bên kia, lập tức chào tạm biệt, cúp máy.

*****

Trong phòng ngủ không bật đèn, ánh đèn từ phòng khách xuyên qua khe cửa le lói chiếu vào bên trong. Đường Hinh đẩy cửa ra, trong cảnh tranh tối tranh sáng nhìn thấy người đàn ông đang dựa vào đầu giường mình. Đường Vực đã cởi hai nút cổ áo sơ-mi, để lộ yết hầu gợi cảm, lười nhác tựa vào đầu giường, ung dung ngồi chơi bộ bài Tarot mà cô để trên tủ đầu giường.

Thấy cô đi vào, anh ngoắc ngoắc ngón tay.

Đường Hinh bước tới, bị anh túm lấy, ngồi trên đùi anh, anh tì cằm lên vai cô, hạ giọng hỏi: "Em vừa nói gì hả?"

"Bố mẹ em rất không vui, lần sau gặp mặt chắc anh sẽ phải chịu khổ một chút..." Cô nói thật, xoay người ôm lấy anh, áo len trên người ngắn, cô vừa động đậy đã để lộ vòng eo trắng nõn, cô nghiêm túc nhìn anh, hỏi: "Anh có sợ không?"

"Em muốn anh trả lời thế nào?"

Anh uể oải ôm lấy eo cô, thản nhiên nhìn cô.

"... Đương nhiên là nói thật."

Tay Đường Vực dán lên vòng eo để lộ của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó đè cô xuống giường, vùi đầu vào hõm cổ cô, khẽ bật cười, dường như đang trêu đùa cô: "Anh đã làm chuyện này chuyện kia với em, đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm, nếu bố em thực sự muốn đánh anh, anh cũng chấp nhận."

Đường Hinh: "....."

Chuyện này chuyện kia gì?

Có hả?

Tim cô đập thình thịch, quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của anh, nuốt nước bọt, thì thầm hỏi:

"Đường Vực, Đường Vực 'bé' khỏe chưa?"

"....."

Anh không nghe rõ, hoặc nói đúng hơn là không dám chắc có phải cô đang hỏi cái mà anh đang nghĩ hay không, anh chống người dậy, cụp mắt nhìn cô, hạ giọng hỏi: "Đường Vực 'bé'?"

Chương 73: Ở bên anh, em vẫn là chị đại

Đường Vực, một người đàn ông vừa lạnh lùng, thanh cao vừa nghiêm cẩn thế mà lại nói những lời âu yếm, cợt nhả. Em vẫn còn có thể thích anh nhiều hơn một chút, còn nhiều hơn cả mười phần nữa cơ, nhiều hơn cả thế.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Không biết có phải do ảo giác hay không, Đường Hinh cảm thấy Đường Vực cố ý nhấn vào chữ "bé" kia, cô căng thẳng chớp chớp mắt vẻ vô tội. Cô cũng không cảm thấy cách gọi của mình có gì sai, chẳng lẽ muốn cô gọi "nó" như trong mấy cuốn tiểu thuyết 18+ à?

Điều cô sợ nhất là anh cảm thấy cô không biết ngượng ngùng là gì.

Nhưng là đàn ông, dù có lạnh lùng nghiêm cẩn đến đâu, đối với chuyện này cũng rất để ý, đặc biệt là lúc ở trước mặt bạn gái, Đường Vực cũng không phải ngoại lệ. Anh nở nụ cười như có như không nhìn cô, trong ánh mắt chứa nhiều suy nghĩ sâu xa, nhìn đến mức tim Đường Hinh đập thình thịch.

Anh vuốt ve eo cô, bỗng phá ra cười, hạ giọng trêu chọc cô: "Công khai quan hệ làm em vui đến thế cơ à? Vui tới mức muốn hiến thân luôn hả?"

Đường Hinh: "....."

Mặt cô đỏ lên, lại thấy ảo não, bỗng nhiên cô ôm choàng lấy cổ anh, ngửa đầu áp môi mình lên môi anh. Đường Vực hơi nheo mắt, bị cô nhào tới như vậy có phần không thoải mái, cô dường như chẳng bao giờ biết dịu dàng là gì, mỗi lần chủ động hôn anh đều lao vào như vậy.

Anh thầm thở dài, bàn tay đỡ lấy gáy cô, ngậm lấy môi cô hôn sâu, cũng chẳng hề dịu dàng.

Bạn gái anh cứ như có máu M vậy.

Nếu cô đã thích cách thức kích động mãnh liệt này, anh là đàn ông, không

có lý do gì không chiều theo phối hợp với cô. Đường Hinh bị anh hôn tới mơ mơ màng màng, hoàn toàn không biết hình tượng của cô trong lòng anh đã biến thành người có máu M.

Trong phòng vừa tối lại yên tĩnh, vừa bay bổng lại mờ ám, không khí trở nên vừa nóng lại ẩm ướt. Cục Bông không biết từ lúc nào đã chạy từ phòng khách vào phòng ngủ, cả người lông dày nằm ườn trên thảm, ngửa cái đầu xù xù, hai mắt tròn xoe tò mò nhìn hai người đang quấn lấy nhau trên giường, âm thanh của nụ hôn và tiếng thở gấp gáp khiến người nghe đỏ mặt.

Đường Vực ôm lấy Đường Hinh, vùi mặt vào hõm cổ cô khẽ hôn, hơi thở nóng rực.

Cả người Đường Hinh run lên, há miệng cố gắng hít thở, trong người bỗng có cảm giác không ổn. Cô mơ màng mở mắt, đầu như có luồng điện đánh thẳng vào, trong tức khắc lập tức tỉnh táo, tay vội vàng tóm lấy chiếc áo sơ-mi đang căng chặt của anh.

Cô nhắm mắt, vừa ngượng ngùng vừa bối rối nói với anh: "Đường Vực... chuyện này... anh đừng quá kích động, em đã quên mất một chuyện..."

"Ừ?" Giọng anh khàn khàn.

"Em... còn chưa qua 'đèn đỏ'."

Lúc đầu là người "khơi mào kích động", giờ cô áy náy khôn tả, cảm nhận được sự biến đổi trong cơ thể anh khiến đầu óc cô càng rối tung rối mù.

"....."

Nhờ luồng ánh sáng dịu dàng hắt vào từ khe cửa, Đường Vực nhìn cô gái nhỏ dưới thân mình đang mặt đỏ bừng luống cuống. Hai mắt anh đỏ ngầu, anh hít một hơi thật sâu, xoay người ôm lấy cô, tiếng cười khàn khàn: "Vốn anh cũng không định làm gì, em nghĩ đi đâu thế hả?"

Đường Hinh chớp chớp mắt, ánh mắt hướng xuống dưới, nói nhỏ: "Nhưng mà anh..."

Đường Vực nhắm mắt, cố gắng kìm nén nói: "Là phản ứng bình thường thôi."

Đường Hinh: "....."

À, cô đảo mắt, nói thế có nghĩa như vậy là bình thường hả?

Đường Vực sợ cô lại suy nghĩ lung tung, đưa tay xoa đầu cô, giọng nói anh khàn khàn: "Dù cho hôm nay không phải kỳ sinh lý của em thì anh cũng không thể làm gì em được, đừng nghĩ linh tinh."

Cô ngạc nhiên, ngồi dậy nhìn anh, hỏi: "Vì bố em à?"

Đường Vực lườm cô, thấy cổ áo rộng làm lộ một bên vai trắng nõn của cô, anh hít một hơi thật sâu, cũng ngồi dậy, giúp cô chỉnh lại quần áo, sửa sang lại chỉnh tề, anh mới với tay cầm lấy cái gối đặt lên đùi, áo sơ-mi cởi ba nút, tư thế uể oải dựa vào đầu giường.

Cô nhìn chằm chú vào chỗ anh dùng gối che lại rồi lập tức nhìn lảng sang nơi khác, sau đó quay lại nhìn anh, hai vành tai ửng đỏ, lẩm bẩm: "Anh bảo thủ đến thế cơ à?"

Đường Vực: "....."

Đường Hinh lại nói: "Dù chúng mình có làm thật thì bố em cũng có biết đâu."

Đường Vực bỗng nhíu mày, kéo cô lại gần rồi ôm lấy cô, anh cụp mắt nhìn cô gái nhỏ, nói: "Em đang lo lắng gì thế?"

Đường Hinh hơi giật mình, lắc đầu, đáp: "Không có."

Đường Vực hơi mím môi, nhìn cô như thể muốn nghiên cứu phản ứng trên nét mặt cô, một lúc lâu sau, anh mới bật cười, nói: "Vừa bị bố em mắng cho một trận, dù cho anh có động lòng thật thì cũng không thể cứ thế qua loa lôi em lên giường. Anh công khai mối quan hệ của chúng mình cũng không phải vì chuyện này, anh chỉ nghĩ nếu đã bị chụp ảnh lại thì cũng không cần phải lén lút làm gì, cũng không muốn em bị người ta hiểu lầm, chạy theo chửi mắng." Anh cúi đầu hôn lên môi cô, nói tiếp: "Bố mẹ em nuôi nấng em, dạy em phải biết kiêu hãnh, biết tự tôn, không thể để bản thân chịu khổ sở, điều này rất đúng. Thậm chí còn đúng hơn những gì bố mẹ anh dạy, thấy ngay Đinh Đinh không thể kiên cường được như em, nếu không phải có anh theo dõi, chắc con bé cũng không thể giữ được lý trí tỉnh

táo. Nếu trên một phương diện nào đó anh có thể chăm sóc cho em tốt hơn thì vì sao anh lại không làm chứ?"

"Bố mẹ em bên đó nuôi dạy em tốt như vậy, khi em đến bên anh, về mặt cuộc sống vật chất anh có thể đảm bảo cho em sống sung túc nhưng về hạnh phúc tinh thần anh lại không biết mình có thể làm được hay không, dù gì chí ít anh cũng không thể làm tệ hơn so với những gì bố mẹ em đã làm."

"Ở bên anh, em vẫn là chị đại, có chuyện gì anh sẽ chống đỡ cho em, tuyệt đối không để em chịu thiệt thòi hay tủi thân."

"Hiểu không?"

Anh đột nhiên nhớ đến tâm trạng lúc trước khi đọc quyển sách của cô, nhớ tới những lời hàm ý mà cô giấu trong trang lót của cuốn "Dệt một giấc mộng cho anh", nhớ tới bí mật cô chôn vùi trên Weibo, anh bỗng hiểu ra, có lẽ cô chẳng phải người có máu M hay gì cả.

Cô chỉ đơn thuần muốn thông qua cách thức kích động mãnh liệt này để che giấu những nỗi bất an, những mặt yếu mềm của bản thân đằng sau vẻ ngoài cứng rắn.

Hai mắt Đường Hinh đỏ lên, trong lòng cảm động khôn tả, cô cọ cọ đầu lên ngực anh, nói: "Đường Vực, em rất thích anh." Với tài lực cùng quyền uy của Đường Vực, anh thực sự có thể chống đỡ cho cô, có lẽ cô vẫn có thể là một chị đại, vẫn có thể "coi trời bằng vung" như thế này.

Anh hơi khựng lại, phì cười: "Ừ, anh cũng thích em."

Cô lại bật cười khanh khách, nói: "Có nhiều tiền thích thật."

Đường Vực: "....."

Cô lại ngẩng đầu hôn anh.

Nét mặt anh hơi cứng lại, cụp mắt nhìn cô ra vẻ lạnh lùng.

"Em chỉ là đang tới ngày 'đèn đỏ' thôi mà, ngay cả hôn cũng không được à?" Cô nhõng nhẽo.

"....."

Đ`âu óc hoạt động kiểu gì thế!

Đường Vực hít sâu một hơi, hôn lên môi cô, hạ giọng dỗ dành: "Anh v`ề nhà trước đã, lát lại sang."

Đường Hinh chớp chớp mắt, cố tình ôm chặt lấy anh không buông: "Sao phải v`ênhà."

Đường Vực im lặng một lúc r`ồi cắn vành tai cô, nói: "Em thử đoán xem?" Người cô run lên, anh nhân lúc này kéo cô ra, đ`ứng dậy khỏi giường, đi được hai bước lại quay đ`âu nhìn cô, nói: "Anh v`êđi tắm, em nghĩ cái gì thế?"

Cũng không đợi cô trả lời, anh đã đi luôn.

Đường Hinh ng`ồi trên giường, mặt hơi đỏ lên, đột nhiên cô l`ồm c`ồm bò ra khỏi giường, xoa xoa người Cục Bông đang nằm trên thảm r`ồi bước ra cửa. Cô đứng trước cửa nhà Đường Vực, nhập mật mã là sinh nhật mình, cửa thực sự mở được.

Một lát sau, người đàn ông bước ra từ cửa phòng ngủ, áo sơ-mi đã cởi hết khuy, lộ ra đường cong cơ bắp trên cơ thể, thắt lưng cũng đã tháo, khoá qu`ần kéo một nửa, cả người toát lên vẻ đẹp gợi cảm.

Đường Hinh sững sờ đứng trong phòng khác, hơi thở nghẹn lại.

Anh hơi nheo mắt, nhìn "chị đại" vừa lén la lén lút đột nhập vào nhà mình, hơi thở d`ồn dập, quay người bước vào phòng tắm, nói: "Ở ngoài chờ anh."

"....."

Đường Hinh cắn môi, đột nhiên bước nhanh theo sau anh, nghe thấy tiếng nước chảy từ phòng tắm trong phòng ngủ, cô không do dự vặn nắm đấm cửa bước vào.

Đường Vực đã cởi áo sơ-mi, vai rộng eo thon, những đường cong cơ bắp trên người rõ nét hoàn mỹ. Anh quay đ`âu nhìn cô, ánh mắt hơi lạnh lùng, yết h`ầu lại không thể kìm chế mà dao động. Anh hơi mất bình tĩnh, bật

cười: "Em tới nhìn lén hả?"

"Chị đại" nhà anh đỏ mặt bước tới, áp mặt vào lồng ngực anh, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, thì thầm: "Em tới giúp Đường Vực 'bé', làm quen với nó một chút."

"....."

Một lát sau...

Lưng cô áp vào tường gạch sứ lạnh lẽo, anh ghé vào tai cô, thở hổn hển, hỏi: "Bé không?"

Chị đại: "....."

Khóc không ra nước mắt.

*****

Sáng hôm sau, Đường Hinh lại đi làm muộn một tiếng. Cô vừa tới văn phòng, ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía cô, đồng nghiệp nam nhìn cô với vẻ mờ ám, đồng nghiệp nữ lại tỏ vẻ hâm mộ.

Cô đột nhiên luống cuống, cố giữ sắc mặt bình tĩnh như bình thường chào hỏi mọi người: "Chào."

Nói xong liền đi nhanh vào phòng làm việc.

Vừa bước qua cửa đã lại đón một đống ánh nhìn chăm chú.

Phùng Trình vừa cười vừa trêu ghẹo cô: "Đường Tâm à, giờ cô nổi tiếng lắm nha, định bước chân vào giới nghệ sĩ hả?"

Đường Hinh ngồi xuống, mở máy tính, nghiêm túc nói: "Không, tôi không dám."

Một biên kịch khác ngồi bên cạnh thò đầu qua, hỏi nhỏ: "Cô còn đau bụng 'đèn đỏ' à? Hôm nay lại đến muộn."

"Còn hơi đau..." Cô mặt không biến sắc nói dối, tay cầm con chuột còn hơi run.

"Thế cô lại uống nước đường đỏ đi, thêm mấy viên táo đỏ vào nữa, tôi có nè."

"Được, cảm ơn nha."

Vì chuyện tối hôm qua quá ầm ĩ, Weibo Đường Đinh Đinh bị "oanh tạc" liên tục, cô nhóc nghe theo sự sắp xếp của người đại diện, đăng một bài Weibo.

Đường Đinh Đinh (tài khoản xác thực): Ngay từ đâu tôi thực sự chưa từng nghĩ đến chuyện đi đóng phim. Khi đạo diễn Lục Chi Hành và chị Đường Tâm chọn tôi, tôi đã rất bất ngờ, nhưng tôi thật lòng chưa từng có ý định bước chân vào giới nghệ thuật. Giờ chắc hẳn mọi người đều đã biết, tôi mang theo vốn đầu tư vào đoàn làm phim vì anh trai tôi muốn theo đuổi chị dâu, vậy nên những lời đồn đại vô căn cứ trên mạng ác ý nhắm vào chị Đường Tâm nên biết tiết chế lại. Tôi đã chứng kiến anh trai mình theo đuổi chị Đường Tâm vất vả như thế nào, giờ hai người họ ở bên nhau rất vui vẻ, hy vọng mọi người đừng gây quá nhiều phiền nhiễu cho họ.

Mấy tháng gần đây tôi vẫn theo học lớp diễn xuất, có thể năng khiếu của tôi không tốt, kỹ năng diễn xuất cũng không đủ chuyên nghiệp, nhưng điều đó không khiến tôi thiếu nghiêm túc với công việc này.

Đột nhiên phải đối mặt với quá nhiều sự chú ý như vậy, áp lực đương nhiên là có, nhưng động lực càng có nhiều hơn.

Tôi sẽ nỗ lực, hy vọng không phụ sự mong đợi của mọi người.

*****

Vì bài đăng Weibo này của Đường Đinh Đinh mà độ nóng của câu chuyện không hề giảm sút.

Đường Hinh lén lên Weibo nhìn lướt qua, số lượt bình luận làm cô hơi giật mình nhưng cũng không mở ra xem, dứt khoát tắt đi.

Trưa hôm đó, Đường Hinh vừa đánh máy tay vừa run, Lục Chi Hành bước vào nhìn thấy thì bật cười, nói: "Nghỉ ngơi một lát đi, không cần gấp thế,

kịch bản cũng g`ần hoàn thành r`ồi."

Mặt Đường Hinh đỏ lên, gượng cười nói không sao, xấu hổ không dám nói sự thực tay mình run không phải vì gõ chữ mà là vì giúp bạn trai lúc "nguy cấp", cô đâu có biết chuyện đó lại khó như thế chứ?

Sáng nay là lái xe của Đường Vực đưa cô đi làm, Đường Vực đã tự lái xe tới công ty từ sáng sớm, hôm nay hai người chưa gặp nhau. Buổi "gặp mặt làm quen" tối qua cũng không quá tốt đẹp, Đường Vực 'bé' hoá ra không phải Đường Vực 'bé'.

Cô muốn đổi tên cho nó.

Gọi là — -

Thằng rạch trời rơi xuống!

Cô có linh cảm mình đấu không lại Đường Vực.

Sẽ bị anh đè bẹp mất thôi.

*****

Công ty điện ảnh Thời Quang

Giữa trưa, Đường Vực cùng Hoắc Th`ần Đông họp xong quay lại phòng làm việc. Hoắc Th`ần Đông tựa lưng vào ghế sô-pha, cúi đ`ầu lướt Weibo, lại nhìn thấy bài đăng của Đường Đinh Đinh.

Anh ta nhìn Đường Vực, hỏi: "G`ần đây Đinh Đinh rất bận à?"

Đã lâu r`ồi không thấy cô, phòng làm việc riêng của cô đã thành lập, văn phòng cũng bài trí xong, chuyện công việc có người đại diện xử lý, sắp tới còn quay quảng cáo.

Những chuyện này Hoắc Th`ần Đông không nhúng tay vào, thậm chí còn không biết rõ v`ề định hướng của cô.

Đường Vực đứng sau bàn làm việc, lạnh nhạt nhìn anh ta, đáp: "Rất bận."

Hoắc Th`ần Đông biết Đường Vực không muốn nói cho anh ta biết chuyện

của Đường Đinh Đinh, anh ta im lặng một lúc, đúng lúc thư ký mang cơm trưa vào, anh ta quay đi, cười cười nói lảng sang chuyện khác: "Tiểu Đường Tâm không gọi đồ ăn bổ thận cho cậu nữa à?"

Chương 74: Nếu không chia tay, những gì của anh đ ều là của em

Đường Vực cho tôi một đ ề bài lựa chọn: một là có được tất cả những gì anh ấy có, hai là chẳng có gì.

Đối với tôi mà nói, đ ề bài này quá đơn giản, tôi chắc chắn chọn đáp án số một.

Tôi muốn có Đường Vực.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Hai người lớn lên bên nhau từ nhỏ, quan hệ thân thiết đến mức nào không c ần phải bàn, giờ chỉ c ần chủ đ ề không liên quan tới Đường Đinh Đinh, hai người vẫn có thể uống rượu nói đùa như anh em.

Đường Vực đứng lên từ sau bàn làm việc, ng ồi xuống chiếc sô-pha đơn cạnh Hoắc Th ần Đông, lạnh nhạt lên tiếng: "Không c ần."

Hoắc Th ần Đông lười nhác bắt chéo chân, nhìn lướt qua cổ Đường Vực, ph ần da thịt phía trên cổ áo sơ-mi trắng lạnh còn có dấu răng mờ mờ. Anh ta không nhịn được nhướng mày, cười cười trêu chọc: "Tiểu Đường Tâm tuổi chó à?"

Đường Vực với lấy chiếc đũa, nghe anh ta hỏi vậy thì tay khựng lại, nhớ tới chuyện "chị đại" nhà anh tối qua chủ động "trợ giúp", kết quả chỉ được mấy phút đã kêu gào không muốn làm nữa, đòi bỏ cuộc giữa chừng, bị anh dụ dỗ một h ồi lâu. Nhớ lại chuyện tối qua, anh lại muốn phỉ nhổ bản thân, đã 30 tuổi đ ầu r ồi mà chẳng khác gì thằng nhãi ranh, cô mới chỉ nói một câu đã khiến từng tế bào trong cơ thể anh như sôi trào, không còn giữ được chút bình tĩnh, ki ềm chế nào, bao lời ngon tiếng ngọt đ ều lôi ra để dụ dỗ cô.

Cuối cùng, cô vừa uất vừa thẹn không chịu được, nhón chân cắn lên cổ anh.

Đúng là một chút thiệt thòi cũng không chịu.

"Tuổi mèo."

Đường Vực thản nhiên cười đáp, gắp một miếng thịt, bắt đầu ăn cơm.

Hoắc Thần Đông nhìn anh, đột nhiên cảm thán: "Cậu giờ thay đổi thật rồi, trước đây cậu còn bảo là cậu và Tiểu Đường Tâm không hợp nhau, tôi đã nói hai người các cậu chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy, giữa nam và nữ chẳng có gì gọi là không thích hợp cả."

Đường Vực không phản bác, chỉ lạnh lùng nhắc nhở: "Đừng gọi cô ấy là Tiểu Đường Tâm."

Hoắc Thần Đông: "... Chậc"

Đúng là nhỏ nhen, quả nhiên đàn ông khi yêu đương đều có dục vọng chiếm hữu đáng sợ.

Trên Weibo, vì Đường Đinh Đinh đã đăng bài làm sáng tỏ những điều cư dân mạng hiểu lầm về Đường Hinh, những anti fan kia bị ăn cái tát như trời giáng, giờ cơ bản không còn người nào dám chường mặt ra gáy to, ngược lại chỉ có Lục Chử Ninh bị lôi lên "thớt", mọi người nói cô chiêu trò, lợi dụng fan.

Tin tức này so với tin Chu Giai Lộ bội ước lúc trước còn nổi hơn nhiều, cư dân mạng giờ trào phúng rằng Lục Chử Ninh đã cứu Chu Giai Lộ.

Sau bữa cơm trưa, Hoắc Thần Đông đi ra ngoài.

Đường Vực còn đang chuẩn bị gọi điện cho Đường Hinh thì chuông báo điện thoại đã vang lên.

Là số lạ.

Anh đứng trước cửa sổ sát đất, bấm nhận cuộc gọi. Đầu dây bên kia im lặng vài giây, anh nhíu mày, cũng đoán được người đó là ai.

Giọng nói Lục Chử Ninh rất nhẹ nhàng, ngữ điệu cũng dịu dàng: "Đường Vực, những thứ trên mạng không phải do em làm, là do fan có hơi quá khích, còn có anti fan, anh hẳn cũng biết chuyện trong giới này. Chuyện trên chương trình kia cũng không phải do em cố ý, người dẫn chương trình

gợi lên hồi ức xưa, em chỉ nói thật lòng thôi, không ngờ lại bị phóng đại đến mức này."

Năm đó sau khi chia tay, Lục Chử Ninh vẫn còn kiêu ngạo, thế nên dù sâu thẳm trong lòng còn vương vấn cũng không chịu quay đầu nói lời tái hợp, cô chỉ mong đối phương sẽ chủ động, hoặc ít nhất sẽ nhún nhường cho cô "bậc thang", nhưng những gì cô từng kỳ vọng đều không xảy ra.

Mấy năm nay hai người cơ bản không hề liên lạc với nhau, nếu có tình cờ gặp mặt ở liên hoan phim cũng không giao tiếp nhiều, một mực giữ thể diện.

Đường Vực tay đút túi quần, mặt không biểu cảm nhìn dưới đường "ngựa xe như nước", lạnh nhạt đáp: "Em là người của công chúng, bất kể làm gì nói gì cũng sẽ bị phóng đại." Anh dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Những chuyện này đều đã qua rồi, em cũng không cần phải giải thích gì nữa."

Dù sao, cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lục Chử Ninh im lặng một lúc rồi nở nụ cười tự giễu: "Là tự em nghĩ nhiều rồi."

Cúp điện thoại.

Lục Chử Ninh hơi thất thần. Trước kia ngay lúc Đường Vực vất vả bận rộn chỉ thiếu nước phân thân, cô lại âm ĩ đòi chia tay, sau đó sai lại càng sai, còn chờ đối phương chủ động làm lành nhưng chờ mãi cũng không thấy, cô chỉ cảm thấy Đường Vực quá lạnh lùng.

Thực ra không phải, có những thứ một khi đã bỏ lỡ sẽ mãi mãi bỏ lỡ.

Lúc trước nếu cô lựa chọn kề vai sát cánh bên anh vượt qua những ngày tháng đó, có lẽ đã chẳng dẫn đến cục diện ngày hôm nay.

*****

Tối hôm đó, Đường Hinh vừa mới về đến nhà đã nhận được điện thoại của bà Chung Lệ, không ngoài dự đoán, bố mẹ cô muốn tới Bắc Kinh.

Đường Hinh lập tức cảm thấy đầu ong ong, lả người nằm vật ra sô-pha, cầu xin mẹ mình: "Bố mẹ đừng tới mà, dạo này con rất bận, hơn một tuần

nữa con sẽ tự mình v`êchịu tội, con không lừa bố mẹ đâu!"

Vất vả lắm mới khuyên được bố mẹ hủy vé máy bay.

Cửa nhà bỗng nhiên mở ra.

Cô vội vàng bật dậy, trợn mắt nhìn người đàn ông tự tiện mở cửa bước vào: "Sao anh còn không gõ cửa thế!"

Đường Vực thay giày, đứng trước sô-pha, nụ cười như có như không cúi đ`ầu nhìn cô: "Thế tối qua khi em vào nhà anh có gõ cửa không?"

Thực ra anh có gõ cửa nhưng chắc do cô đang mải nói chuyện điện thoại nên không để ý.

Đường Hinh: "....."

Mặt cô nóng lên, cúi đ`ầu giả ngu.

Đường Vực vắt áo khoác lên lưng ghế sô-pha, trên người vẫn mặc áo sơ-mi trắng, anh bế Cục Bông lên, lười nhác tựa vào lưng ghế, trông anh thoải mái như ở nhà mình. Đường Hinh quay đ`ầu nhìn anh, tối qua là do cô mù quáng ngu dại, Đường Vực dùng "giáo trình" của riêng mình dạy cho cô biết v`êthực tế.

Đàn ông á, đ`ầu bại hoại như nhau.

Dù có là đàn ông thanh cao, lạnh lùng, nghiêm cẩn cũng có thói hư tật xấu.

Cô cúi đ`ầu lướt WeChat, Đường Vực thấy cô kiên quyết không để ý tới mình, li`ền nhét Cục Bông vào lòng cô, đi`êm nhiên quăng một "quả bom": "Bố mẹ anh muốn gặp em."

Đường Hinh lập tức giật mình thon thót, ngẩng đ`ầu nhìn anh vẻ không thể tin nổi, lắp bắp: "Gặp... gặp bố mẹ anh? Nhanh thế á?" Nhưng thực ra cũng đã lường trước được, giờ người dân cả nước đ`ầu biết cô là bạn gái anh, chắc chắn bố mẹ anh cũng đã biết.

Hơn nữa nghe Đường Đinh Đinh nói, bố mẹ anh có vẻ như còn biết nhi`ều

chuyện hơn.

Nhưng thứ cô để ý nhất lại không phải là cách bố mẹ anh nhìn nhận về cô, mà là... Đường Vực muốn đưa cô về gặp bố mẹ? Như vậy có nghĩa là anh muốn kết hôn với cô phải không? Muốn cưới cô sao? Có lẽ không phải ngay lập tức nhưng anh đã đặt chuyện kết hôn, đặt cô sắp xếp vào tương lai của anh.

Hiện giờ anh đã thích cô tới chín phần sao?

"Ừ, có được không?" Đường Vực kéo cô lại, ôm cô vào lòng. Tính toán lại hai người mới yêu đương được hơn một tháng, lúc này đưa cô về gặp bố mẹ đúng là có hơi sớm, anh sợ cô lo lắng nên trấn an cô: "Nói trước để em chuẩn bị tinh thần, một thời gian nữa sẽ đưa em về nhà, dù sao cũng không phải chưa từng tới."

Lần trước trong sinh nhật Đường Đinh Đinh cô đã từng tới nhà gặp bố mẹ anh, nhưng chỉ là chào hỏi xã giao.

Đường Hinh vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn, còn có chút hoang mang, đối diện với ánh mắt nghiêm túc bình tĩnh của anh, cô đột nhiên lấy lại tinh thần, cười tủm tỉm tạt cho anh gáo nước lạnh: "Bố mẹ em vẫn không ưa anh, giờ em theo anh về gặp bố mẹ anh thì không hay lắm nhỉ?"

Cô suy nghĩ một hồi, thấy hiện giờ đúng là không thích hợp, nên chờ thêm chút nữa, chờ thêm chút nữa...

Chờ Đường Vực thích cô thêm một chút.

Dù cho kết cục đã định, cô cũng muốn khiến quá trình hoàn mỹ kỳ diệu hơn một chút.

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, hết cách nhoẻn miệng cười nhìn cô: "Thế nên em muốn anh theo em về Tô Châu hả?"

Trước lễ Giáng sinh phải nộp kịch bản, sau lễ Giáng sinh Đường Hinh sẽ về Tô Châu, vé máy bay cũng đặt rồi.

Đường Hinh vội lắc đầu: "Không cần đâu, cho bố mẹ em chút thời gian."

Đùa nhau à, giờ mà cô dẫn anh về không phải là trực tiếp khiêu khích bố

mẹ thì là gì? Với tính cách của ông Đường Đại Vĩ, chỉ sợ ngay cả cửa nhà Đường Vực cũng không bước qua được, vẫn nên chờ thêm khoảng thời gian nữa, chờ cho tới khi bố mẹ cô thay đổi định kiến một chút r ồi nói tiếp.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này Đường Vực rất bận, cô cảm thấy yêu đương vốn là chuyện vui vẻ, không c ần quá câu nệ cái nhìn của người đời. Trên một phương diện nào đó, cô hoàn toàn trái ngược với Đường Vực, tư tưởng rất phóng khoáng, quan điểm cũng cởi mở, thường nghĩ gì làm đấy, ngẫu nhiên lại thốt ra một câu khiến người ta bất ngờ, làm những chuyện khiến người ta tròn mắt.

Cô đặt Cục Bông xuống, ng ồi lên đùi anh, không giấu nổi ni ềm vui trong ánh mắt: "Đường Vực, có phải anh càng ngày càng thích em không?"

Từ sau khi nghĩ thông suốt một số chuyện, cô cũng càng ngày càng rộng lượng.

Đường Vực nhướng mày hỏi: "Chứ em thì không à?"

Đường Hinh biết anh đang cố ý dụ dỗ cô, cô không phục, nói: "Lúc trước anh chẳng bàn bạc gì với em đã trực tiếp công khai, nhỡ đâu..." Cô nở nụ cười giảo hoạt, nói tiếp: "Nhỡ đâu sau này chúng ta chia tay thì sao? Có phải cũng sẽ bị đào bới không?"

Đường Vực hơi nheo mắt, lạnh lùng nhìn cô, tựa như muốn nói: "Để anh xem xem em có thể khiêu khích anh tới mức nào."

Đường Hinh hơi chột dạ, lại bật cười khanh khách: "Em nói trước nha, nếu chúng mình chia tay, anh phải công bố với bên ngoài là em 'đá' anh, biết chưa?"

Đường Vực: "....."

Anh bỗng bật cười, thản nhiên nhìn cô, hỏi lại: "Gì nữa?"

Còn hỏi "gì nữa"?

Lời thoại không phải thế đâu! Đáng lẽ anh phải nói chúng ta sẽ không chia tay chứ?

Đường Hinh nhíu mày, lại cười tủm tỉm nói: "Còn nữa, phí chia tay cũng phải trả đủ."

Anh rất phối hợp gật đầu: "Em muốn bao nhiêu?"

Đường Hinh: "....."

Nụ cười trên mặt cô hơi cứng lại, giây tiếp theo, cả mặt đã tê rần.

Đường Vực dùng ngón cái ấn vào má lúm đồng tiền của cô làm cô đau đến nhíu mày, sau đó mới buông tay, lười nhác tựa vào lưng ghế, lạnh nhạt nói: "Nếu chia tay, một xu cũng không cho em."

"....."

Nếu chia tay...

Những lời này giống như con dao đâm thẳng vào tim cô.

Cả người cô cứng đờ, tâm trạng đột nhiên tụt dốc, đau lòng rồi đau lòng rồi.

Anh vòng tay ôm lấy cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói:

"Nếu không chia tay, tất cả những gì anh có đều là của em."

Anh đem quyền chủ động giao cho cô — Có được tất cả những gì anh có hoặc trắng tay chẳng có gì, em chọn gì nào?

Nghe qua thì tưởng giống như một đề bài lựa chọn nhưng thực ra đó lại là một lời hứa hẹn. Trong giới hạn mà Đường Vực có thể chấp nhận được, bao dung túng cùng yêu chiều, vừa ngang ngược lại dịu dàng, vừa mạnh mẽ tấn công thẳng vào nơi sâu nhất trong trái tim cô, nơi che giấu sự yếu ớt, nhu nhược của cô.

Chẳng có đáp án nào khác, Tiểu Đường Tâm à.

Những gì em muốn, anh đều cho em.

*****

Sau buổi trưa ngày 23 tháng 12, kịch bản "Dệt một giấc mộng cho anh" đã được bàn giao lại, về cơ bản vẫn giữ lại những nội dung trong kịch bản mà Đường Hinh viết lần đầu cách đây hai năm, trải qua nửa năm mài giũa, cùng với sự nỗ lực của Lục Chi Hành và những biên kịch khác, bản thảo cuối cùng – phiên bản trọn vẹn hoàn mỹ nhất đã hoàn thành.

Đường Hinh vui vẻ đề nghị mời cơm: "Cảm ơn mọi người, nếu không có mọi người tôi sẽ không có được ngày hôm nay."

Lục Chi Hành cười nói: "Chờ tới khi phim chiếu, doanh thu bán vé cao chót vót thì hãy nói câu này."

Đường Hinh cười ha ha, đáp: "Được."

Cô đối với bộ phim này rất có lòng tin, Phùng Trình cũng tự tin nói: "Hơn nữa từ lúc sách của cô được xuất bản lần đầu tớ giờ khi kịch bản hoàn thành cũng được ba năm rồi, người ta gọi là ba năm mài giũa, còn có..."

Còn có công ty Thời Quang phụ trách hậu kỳ, tuyên truyền và ưu thế suất chiếu, dù phim không thể thành công vang dội thì kết quả tuyệt đối không tệ.

Đương nhiên, những lời này Phùng Trình cũng không nói ra, chỉ cười tủm tỉm nhưng mọi người đều ngầm hiểu.

Đường Hinh giả vờ nghe không hiểu, chỉ cười hỏi mọi người muốn ăn gì, có người đề nghị ăn lẩu, mùa đông ăn lẩu rất thích.

Cô cũng rất hào phóng đặt một phòng riêng, rủ cả Đường Đinh Đinh cùng Vưu Hoan đến.

7 giờ tối hôm đó, trừ Đường Đinh Đinh thì mọi người đều đến đông đủ.

Đường Hinh đứng ngoài hành lang gọi điện cho Đường Đinh Đinh, điện thoại vừa kết nối đã thấy Đường Đinh Đinh vội vàng chạy từ cửa vào, trên mặt còn có lớp trang điểm cầu kỳ, Đường Hinh vẫy tay gọi: "Ở đây."

Lập tức có người quay ra nhìn các cô chằm chằm.

Hai người cũng không để ý, chỉ nắm tay nhau đi về phía phòng riêng, Đường Hinh hỏi: "Sao đến muộn thế?"

Đường Đinh Đinh tựa vào vai cô, mệt lả cả người, không nhịn được ca thán: "Em mới từ studio về, hôm nay chụp hình tạp chí, dạo này em bận chết đi được! Người đại diện của em cứ như phát điên rồi, sắp xếp cho em đủ thứ việc, từ quảng cáo, chụp hình tạp chí, còn có ghi hình cho chương trình, còn cả cuộc thi nữa! Em mệt chết luôn! Từ nhỏ tới lớn em chưa từng phải bận rộn thế bao giờ."

"Thế em có vui không?" Đường Hinh nghiêm túc hỏi.

Đường Đinh Đinh suy nghĩ một hồi rồi gật đầu: "Rất vui. Trước kia chỉ là đại tiểu thư nhàn tản, mỗi ngày đều chỉ biết đi mua sắm, giờ mở mắt ra đã có trợ lý nhắc nhở hôm nay lịch trình phải làm gì làm gì, cảm thấy rất rộn ràng." Cô nhóc lại không nhịn được bật cười: "Thực ra nghĩ lại em phải cảm ơn chị, nếu không có chị có lẽ..."

"Không, người em phải cảm ơn là đạo diễn Lục." Đường Hinh ngắt lời cô, mở cửa phòng riêng, quay đầu chớp chớp mắt: "Dù sao cũng là đạo diễn Lục nhắm được em trước mà."

Cửa phòng mở ra, Đường Đinh Đinh vừa ngước lên đã nhìn thấy Lục Chi Hành ngồi chính giữa, vẫn là dáng vẻ ung dung lười nhác đó, tươi cười dịu dàng, khi thấy cô thì gật đầu chào. Đường Đinh Đinh hơi giật mình, nhanh chóng cười đáp lại, cúi đầu nói: "Chị nói đúng, hai người đều có công! Hôm nào em sẽ mời mọi người ăn cơm."

Mọi người vừa nhìn thấy Đinh Đinh đã ồn ào xin cô chữ ký, "Sau này nổi tiếng rồi muốn được cô ấy ký tên cho cũng khó."

Đường Hinh gật đầu tán thành: "Nói đúng đó, Đinh Đinh nhất định nổi tiếng cực kỳ."

Nói xong còn đẩy Đinh Đinh về phía trước để đi ký tên.

Đường Đinh Đinh: "....."

Một bữa liên hoan rất náo nhiệt.

Trong bữa cơm, Đường Hinh cầm điện thoại xem WeChat, Đường Vực đang đi công tác, một tin nhắn cũng không có, chắc là anh rất bận.

Vừa mới định để điện thoại xuống, đã thấy hiện ra một tin tức giải trí — "Phó Tổng giám đốc của công ty điện ảnh Thời Quang Hoắc Thần Đông đích thân tới studio đón Triệu Phỉ Vũ, hai người cực kỳ ngọt ngào!"

Đường Đinh Đinh gắp thịt bò cho cô, ghé đầu lại cười tủm tỉm hỏi: "Xem gì thế? Anh trai em gửi tin nhắn cho chị à?"

Thoáng nhìn qua màn hình điện thoại, cô khựng lại.

Đường Hinh để điện thoại xuống, sợ cô nhóc nghĩ nhiều, hạ giọng hỏi: "Em sao thế? Còn đau lòng à?"

Trong mắt Đường Hinh, Hoắc Thần Đông là một kẻ lăng nhăng, xét cả về quan niệm sống lẫn mục tiêu theo đuổi anh ta và Đường Đinh Đinh đều rất khác nhau, Đường Đinh Đinh xứng đáng với người tốt hơn.

Đường Đinh Đinh lắc đầu, đáp: "Thực ra khi nãy em và Triệu Phi Vũ cùng chụp ảnh trong studio, chủ đề lần này chụp ảnh hai người, bọn em cùng làm việc với nhau. Khi anh ấy đến em cũng đã gặp, thế nên... cũng không bất ngờ."

Chương 75: Thứ em muốn, không ở đây đâu

Đường Vực, anh do dự gì chứ? Đến em còn không sợ, anh sợ gì?

Sợ bố Đường Đại Vĩ sao?

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Ba tiếng trước, khi Đường Đinh Đinh còn đang chụp ảnh, Hoắc Thần Đông đã tới studio, chủ biên đích thân tới tiếp đón anh ta. Anh ta đuổi khéo người ta đi xong thì ngồi ngay sô-pha trong góc studio, lặng lẽ quan sát.

Đường Đinh Đinh chỉ hơi bất ngờ, thấy Triệu Phỉ Vũ cực kỳ hưng phấn rồi rất nhanh sau đó đã bình tĩnh lại.

Lúc nghỉ giải lao, Hoắc Thần Đông đi tới, còn chưa kịp nói gì thì Triệu Phỉ Vũ đã vui vẻ chạy tới, cầm tay anh ta, nhõng nhẽo: "Sao anh tới cũng không nói trước với em một tiếng? Tối qua em gửi tin nhắn anh cũng không trả lời..."

Hoắc Thần Đông thất thời đáp qua loa: "Tối qua anh uống nhiều rượu nên ngủ quên."

Giây tiếp theo, ánh mắt đã chú mục vào Đường Đinh Đinh: "Đinh Đinh."

Đường Đinh Đinh im lặng một lúc rồi bật cười nhìn anh: "Anh Hoắc, tới thăm bạn gái à?"

Có lẽ Triệu Phỉ Vũ cũng không thể coi là bạn gái, chỉ là bạn giường để giải quyết nhu cầu.

Trước đây cô gọi anh là Hoắc ca ca, vừa thân mật lại có chút thẹn thùng, giờ thiếu mất một chữ*, cảm giác cũng không còn như trước, lãnh đạm hơn, xa cách hơn.

(*) Chú thích: Trước đây Đường Đinh Đinh gọi Hoắc Thần Đông là "Hoắc ca ca" , giờ gọi là "Hoắc ca" .

Hoắc Thần Đông còn chưa quen với cách xưng hô này, anh ta hơi nhíu mày.

Triệu Phỉ Vũ thẹn thùng cười, người trợ lý bên cạnh phụ họa: "Sếp Hoắc thường xuyên tới thăm chị nhà tôi mà."

Hoắc Thần Đông sắc mặt không đổi cũng không nói gì tiếp, nhất thời không khí có phần lúng túng.

Đường Đinh Đinh khẽ mỉm cười, nói: "Mọi người cứ nói chuyện, tôi đi trang điểm thay đồ."

Triệu Phỉ Vũ cũng phải trang điểm thay đồ, cô ta quấn lấy Hoắc Thần Đông vài phút rồi rời đi, sắc mặt có vẻ thất vọng. Đường Đinh Đinh thay đồ xong, thấy cô ta nhìn mình với vẻ săm soi cũng chỉ mỉm cười, không nói gì.

Sau đó, trong cả quá trình chụp hình, ánh mắt của Hoắc Thần Đông dính chặt trên người ai chứ?

Đường Đinh Đinh có cảm giác Hoắc Thần Đông đang nhìn cô, mắt anh ta sáng rực như đuốc nhưng rồi lại cảm thấy không thể như thế được, nói đúng hơn là cô không muốn nghĩ như vậy, sau khi chụp hình xong cũng nhanh chóng rời đi.

Không ngờ chỉ lát sau đã thấy tin tức về hai người họ.

Nếu nói không phải chiêu trò thì ai tin?

Đường Hinh hừ một tiếng, nói: "Anh ta ngày nào cũng chường mặt lên mục tin tức giải trí, độ hot lớn như thế, không vào giới giải trí đúng là đáng tiếc."

Vưu Hoan ngồi cạnh Đường Hinh, tò mò ngó qua, cười khẩy khinh thường: "Thôi kệ đi, anh ta tiến vào giới giải trí mà được à? Làm cái chức Phó Tổng còn có thể lên giường được với mấy cô minh tinh, cho người ta ké độ hot là được rồi."

Đường Đinh Đinh: "....."

Đường Hinh xoa đầu cô nhóc, giảng giải: "Đừng nghĩ nhiều, trong giới này

còn rất nhiều trai trẻ, xứng đôi với em hơn nhiều, nếu không thích thì còn có cả trai già nữa! Vừa phong độ lại trưởng thành chín chắn, sẽ biết chăm sóc cho em, đúng chưa?"

Đường Đinh Đinh nói nhỏ: "Buổi tối hôm sinh nhật đó em cũng đã hết hy vọng rồi, không suy nghĩ gì nữa, mọi người đừng lo lắng."

Vưu Hoan: "Ngoan."

Ăn lẩu xong, Đường Hinh lại mời mọi người đi hát karaoke, trong công ty có nhiều người thích hát, vừa vào phòng đã tranh mic. Đường Hinh thấy Lục Chi Hành ngồi một mình trên sô-pha, liền kéo Vưu Hoan và Đường Đinh Đinh qua đó.

Lục Chi Hành xem điện thoại với vẻ nhàm chán, ngẩng đầu thấy các cô, cười hỏi: "Sao thế?"

Đường Hinh lúc trước đã giới thiệu Vưu Hoan với anh, lúc này thẳng thắn đề cập: "Đạo diễn Lục, nhà tài trợ trang phục cho nữ chính và các vai phụ quan trọng trong phim vẫn chưa quyết định ai phải không? Nếu có thể, tôi muốn đề cử Vưu Hoan với anh. Cô ấy cùng một người bạn có mở cửa hàng, kiểu dáng sáng tạo độc đáo, tương đối hợp mắt nhưng phong cách lại cá tính, khi thử trang phục liệu có thể thử cân nhắc trang phục do bên cô ấy thiết kế không?"

Vưu Hoan cùng Đường Đinh Đinh cùng sững người, Đường Hinh chưa đề cập tới chuyện này với bọn họ.

Chi nhánh cửa hàng của Vưu Hoan và Khúc Vi cũng chuẩn bị khai trương, sự nghiệp ngày càng phát triển, nếu có thể quảng cáo thông qua phim ảnh, hiệu quả không cần phải nói, thực ra việc này Đường Hinh có thể trực tiếp bàn với Đường Vực, dù sao anh ấy mời là nhà đầu tư, trang phục và đạo cụ dùng cho đoàn làm phim cũng là tiền.

Đường Đinh Đinh cũng tán thành: "Em thấy được đó! Đâu nhất thiết phải là nhãn hiệu lớn tài trợ, đạo diễn Lục, anh thấy sao?"

Lục Chi Hành nhìn cô, trong mắt ánh lên ý cười, đang định nói gì đó thì Phùng Trình đã cầm theo chai bia đi tới, tấm tắc: "Mọi người đang làm gì thế? Dù cho đạo diễn Lục nhà chúng tôi đẹp trai thế nào thì cũng không cần vây quanh anh ấy hết thế chứ?"

"Nói lung tung gì thế." Lục Chi Hành liếc nhìn anh ta, "Già đầu rồi mà sao còn hóng hớt thế."

"....." Phùng Trình lườm anh, "Cậu đúng là không biết tốt xấu."

Lục Chi Hành vừa cười vừa cầm chai bia lên, mở ra rồi rót vào mấy cái cốc, cầm một cái lên, hất cằm về phía ba cô gái, cười nói: "Đều là người quen cả, cứ thử xem sao, để khi về tôi sẽ nói với tổ đạo cụ một tiếng."

Vưu Hoan sảng khoái cầm một cốc bia, một hơi uống cạn, cười đáp: "Cảm ơn đạo diễn Lục." Sau đó hướng về phía Đường Hinh uống thêm một cốc, nhướng mày nói: "Biên kịch Đường đại danh đây phát đạt cũng không quên tôi, đúng là khong uổng công thường ngày mình vẫn thương cậu."

Đường Hinh cũng uống một cốc, cực kỳ đắc ý nói: "Đương nhiên rồi, sau này cậu muốn gặp mặt minh tinh nào cũng được, sắp thành nhà thiết kế lớn rồi."

Đường Đinh Đinh nhấp một ngụm bia xong liền che miệng nấc một tiếng.

— Tiếng nấc cực vang.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cô.

Đường Đinh Đinh mặt đỏ lên, hơi lúng túng.

Lục Chi Hành đưa tay cầm lấy cốc bia của cô, khẽ bật cười: "Không uống được cũng đừng cố, để lão Phùng mở rượu vang đỏ đi."

Đường Đinh Đinh càng bối rối, nói nhỏ: "Cảm ơn."

Liên hoan xong, mọi người đều uống không ít rượu, chỗ này lại cách nhà Vưu Hoan quá xa, Đường Hinh mời Vưu Hoan về nhà mình ngủ lại, Vưu Hoan nhướng mày hỏi: "Giường của cậu bên đó còn chưa có đàn ông ngủ lại à?"

Đường Hinh lườm bạn mình: "Không có..."

Vưu Hoan hơi hoảng hồn: "Tớ còn tưởng rằng sau đêm công khai đó mặt trăng phải nhào vào mặt trời rồi chứ, thế mà chẳng có gì à?"

Đường Hinh đỏ mặt, nghiêm túc hỏi: "Dùng tay có tính không?"

Vưu Hoan: "....."

Đường Hinh lại nói: "Mà đó là do 'đèn đỏ' của tớ tới đấy chứ?"

Vưu Hoan lườm cô, buông một tiếng: "Vô dụng."

Đường Hinh không nói gì, chỉ hừ một tiếng làu bàu hai chữ "vô dụng" rồi kéo bạn mình rời đi, "Đi thôi đi thôi, nhân lúc giường tớ còn chưa có đàn ông ngủ lại, cho cậu nằm lần cuối đó."

*****

Sáng hôm sau, Vưu Hoan rời đi từ sớm.

Đường Hinh đã lâu không được ngủ nướng, cho mèo ăn xong liền che rèm cửa kín mít, ngủ vùi trong căn phòng tối, cho tới khi cửa phòng bị ai đó đẩy ra, cô mới đột nhiên bừng tỉnh, từ trong chăn bò dậy.

Áo khoác trên người anh còn chưa cởi, thân hình cao lớn mang theo ánh sáng từ bên ngoài bước nhanh vào, vén tóc rối trên trán cô, áp tay lên trán rồi thở phào, nói: "Anh gọi điện cho em không được, anh còn tưởng em sốt đến mê man rồi."

Đường Hinh hơi ngây người, ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng hỏi: "Sao anh đã về rồi?"

Lúc trước anh bảo ngày 25 mới về mà.

"Về sớm để cùng em đón Giáng sinh, hôm sau đưa em ra sân bay."

Đây là dịp lễ đầu tiên từ khi hai người hẹn hò, thực ra Đường Vực cũng không có nhiều kinh nghiệm nhưng con gái ai cũng sẽ để ý những chuyện này, cũng yêu thích mấy ngày lễ linh tinh này kia.

Anh sắp xếp công việc xong xuôi, bảo Cao Hằng ở lại bên kia xử lý nốt, còn mình thì vội vàng trở về.

Trong phòng ấm áp dễ chịu, Đường Vực cởi áo khoác để xuống cuối giường, rồi đi vòng ra sau mở rèm cửa sổ, dáng vẻ đẹp trai nam tính lập tức hiện rõ. Anh giơ tay nhìn đồng hồ, nhắc nhở cô: "Đã là 3 giờ chiều rồi."

Anh vừa xuống máy bay đã gọi điện cho cô nhưng mãi không có người nghe máy, anh vội đi như bay thẳng về đây.

Đường Hinh vâng vâng dạ dạ, ngủ nhiều đến mức mụ mị cả người, giờ đầu óc vẫn không xoay chuyển kịp: "Em ngủ được bao lâu rồi nhỉ?"

Đường Vực cạn lời, lại gần hỏi: "Có đói không? Để anh gọi cơm lên cho em."

"Đói." Cô sờ sờ bụng, bỗng nhớ ra mình còn chưa rửa mặt, vội vàng cúi đầu bò xuống giường đi vào phòng tắm, "Em đi rửa mặt trước."

Tay bị anh tóm lấy, kéo cô vào lòng anh.

Tim Đường Hinh giật thót, vội vàng che mặt: "Em còn chưa đánh rang, không hôn không hôn đâu!"

Đường Vực bật cười, hôn lên đỉnh đầu cô rồi buông cô ra, "Đi đi."

"Anh ra phòng khách chờ em."

Cô đẩy anh ra, đến lúc rửa mặt xong, cô lại hung phấn chạy đến phòng khách hỏi anh: "Đường Vực , giờ chúng ta đi hẹn hò sao?"

Đường Vực lười nhác dựa vào ghế sô-pha gãi lông cho Cục Bông, gật đầu: "Ư, đêm nay là buổi chiếu ra mắt bộ phim mà Thời Quang sản xuất năm ngoái, anh đưa em đi xem, chắc em sẽ thích."

Đêm nay lại đúng là đêm Giáng sinh, từ lúc yêu đương tới giờ hai người vẫn luôn bận rộn, căn bản chẳng có buổi hẹn hò tử tế.

Hai mắt Đường Hinh sáng lên: "Thế em đi thay quần áo."

Nói xong đã xoay người chạy vào phòng.

Đường Vực kiên nhẫn chờ cô một lúc, lần đầu tiên biết được con gái trước khi ra khỏi nhà phải chuẩn bị mất thời gian đến thế. Anh cũng không thúc giục cô, nhìn đồng hồ thấy đã 4 giờ, mới đứng dậy đi về phía phòng ngủ. Cô đã thay quần áo xong, váy ngắn nhung màu xanh kết hợp với áo khoác lông, dáng người lả lướt quyến rũ, trang điểm tinh tế, đang đứng trước gương chọn vòng cổ.

Quay đầu nhìn thấy anh, cô chỉ vào hộp trang sức, hỏi: "Anh thấy em đeo cái nào thì hợp?"

Đường Vực cúi đầu hỏi: "Cái lần trước anh tặng em đâu?"

Cái đó à...

Đường Hinh lấy ra từ trong ngăn tủ, cẩn thận mở ra, nói: "Cái này quá quý giá, em sợ đeo ra ngoài sẽ bị cướp mất."

"Bị cướp thì mua cái khác." Đường Vực không nghe cô nói linh tinh, cầm lấy vòng cổ, cúi đầu nhìn cô, "Để anh đeo cho em."

Cô quay lưng về phía anh, lồng ngực rắn chắc ấm áp áp vào lưng cô, tay anh vén tóc cô lên, ngón tay chạm vào vùng da mịn màng trên cổ cô, hơi thở cô trở nên nghẹn lại, bỗng thấy căng thẳng: "Được chưa?"

Vành tai bỗng nóng lên, anh cúi đầu, lặng lẽ hôn lên vành tai cô, hơi thở cô lập tức trở nên dồn dập.

Đường Vực khẽ cười: "Sao mà nhạy cảm thế?"

Đường Hinh: "... Em ngứa."

"Thế à?" Đường Vực ôm lấy cô từ phía sau, khoảng cách chiều cao giữa hai người là 21 centimet, anh hơi khom lưng, lại cúi đầu cắn vành tai cô, sau đó từ vành tai hôn dọc xuống rồi xoay người cô lại, để cô ngồi trên bàn.

Cô ngửa đầu, miệng nhỏ xinh thở hổn hển, khi anh định hôn lên môi cô, cô vội vàng kêu lên: "Đừng ăn mất son của em..."

Đường Vực khẽ cười, cũng không còn sớm nữa, sợ cô đói lả người, anh hôn lên trán cô, buông tha cho cô: "Đi thôi, đi ăn gì trước đã."

Cô mặc áo khoác xong xuôi, Đường Vực lại nhìn cô từ đầu tới chân, nhíu mày nói: "Em cứ mặc thế đi ra ngoài à? Buổi tối trời lạnh lắm."

Đường Hinh lần đầu tiên đi hẹn hò cùng bạn trai, chỉ quan tâm chuyện xinh đẹp, cô trừng mắt: "Những chỗ bọn mình đến đều có máy sưởi, anh tuyệt đối đừng bảo em mặc áo phao, hôm nay em quyết tâm mặc thế này, đánh chết cũng không thay!"

Đường Vực lạnh giọng: "Thế anh đây cũng muốn thử xem sao."

Đường Hinh: "....."

Cô im lặng vài giây, nhìn anh u oán: "Em biết anh không thích em đến thế mà, mấy ngày trước còn nói cái gì mà của anh cũng là của em, em không đòi chia tay thì tuyệt đối không chia tay, hóa ra là muốn đánh chết em, đánh chết em rồi..."

Cô còn chưa nói xong đã bị Đường Vực mặt đen sì lôi ra cửa.

Mưu kế thành công, cô đi theo phía sau anh, cười rạng rỡ.

Hai người tới nhà hàng Âu, chính là nhà hàng mà Đường Hinh cùng Lâm Tranh Húc ăn tối lần đó.

Khi Đường Hinh cắt thịt bò bít tết, hai mắt chớp chớp nhìn anh, tò mò hỏi: "Đường Vực, lần trước khi anh ngồi sau bọn em có cảm giác gì?"

Đường Vực nhớ lại lần trước khi anh ngồi sau lưng ghế hai người họ, chứng kiến cảnh tượng cô xem mắt với người đàn ông khác, hai người họ nói chuyện rất vui vẻ trong khi anh bực bội cực kỳ nhưng lại sợ cô thực sự thích Lâm Tranh Húc, lúc ấy chợt có một ý định lóe lên trong đầu.

Anh dựa vào lưng ghế, cúi đầu cười cười: "Em muốn biết thật à?"

Cô nhanh chóng gật đầu: "Thật."

Đường Vực ung dung nhìn cô, giọng điệu thản nhiên: "Muốn đánh nhau với Lâm Tranh Húc một trận."

Đường Hinh: "....."

Ăn xong bữa tối, hai người họ đến thẳng rạp chiếu phim của Thời Quang ngay đối diện để xem buổi chiếu ra mắt. Phim thuộc đề tài hài hước, bí ẩn, Thời Quang cũng đầu tư một ít tiền. Đường Vực không muốn làm kinh động người khác, chỉ muốn cùng cô xem phim, cho nên chọn vị trí ngồi tuốt phía sau.

Đúng là không làm kinh động tới tổ tuyên truyền nhưng hóa ra lại làm kinh động những người xem xung quanh.

Vốn dĩ diện mạo của hai người đã rất xuất chúng, lúc trước còn công khai yêu đương, mặt mũi Đường Vực mọi người đều nhớ rõ. Ảnh của Đường Hinh chụp gần đây đều không được công khai, ảnh trên mạng đều là ảnh chụp từ hai năm trước, còn chụp vào mùa hè, giờ là mùa đông nên ít nhiều có sự khác biệt.

Ánh mắt mọi người xung quanh đổ dồn về phía hai người họ. Đường Hinh hơi bối rối còn Đường Vực dường như không để ý tới ánh mắt của người xung quanh, sắc mặt vẫn thản nhiên nắm tay cô, để trên đùi anh. Cũng may là rất nhanh sau đó đèn đã tắt, trên màn hình chiếu một bức ảnh.

Sau đó phim bắt đầu chiếu.

Lúc này, một cô gái nhỏ ngồi kế bên lại gần hỏi Đường Hinh: "Chị là Đường Tâm phải không?"

Đường Hinh thoải mái gật đầu: "Đúng vậy."

Cô gái nhỏ hung phấn "oa" một tiếng: "May thật đấy, có thể gặp được anh chị, em cực kỳ thích truyện của chị."

Là fan tiểu thuyết à?

Đường Hinh bất ngờ, chân thành nói: "Cảm ơn em."

Cô gái nhỏ lặng lẽ nhìn góc nghiêng của Đường Vực, hạ giọng: "Đường Vực... Bạn trai chị đẹp trai thật, còn đẹp trai hơn cả trên tivi."

Đường Hinh cười tủm tỉm đáp: "Chị cũng thấy thế."

Giây tiếp theo, lòng bàn tay bị ai đó gãi gãi.

Đường Vực nghe thấy rồi.

Cô vội vàng quay lại, ra vẻ nghiêm túc xem phim.

*****

Tối hôm đó khi về nhà, lúc đi qua siêu thị 24 giờ, Đường Hinh bỗng nhiên kêu dừng xe: "Em muốn mua đồ."

Đường Vực đánh tay lái, quay đầu nhìn cô, hỏi: "Mua gì thế?"

Đường Hinh đáp: "Mua ít đồ ăn vặt."

Đường Vực tìm chỗ đỗ xe, bên ngoài gió lớn lạnh thấu xương, người cô vừa run lên đã bị ai đó kéo vào lòng, dẫn cô đi nhanh về phía siêu thị. Siêu thị lúc này rất vắng người, chỉ có vài khách hàng. Đường Hinh tiện tay cầm cái rổ, Đường Vực lập tức đón lấy.

Siêu thị của khu nhà cũng không lớn, cô lang thang không có mục tiêu cụ thể, chỉ đi loanh quanh, đưa tay để rất nhiều đồ ăn vặt vào trong giỏ.

Một lát sau, Đường Vực giữ tay cô lại, cúi đầu nở nụ cười như có như không nhìn cô: "Thứ em muốn mua không phải ở đây đâu."

Đường Hinh: "....."

Mặt cô đỏ lên, ngẩng đầu nhìn anh, hừ một tiếng: "Em thèm đấy."

Chương 76: Hoắc Thần Đông và Triệu Vũ Phỉ chia tay

Tất cả những việc tôi làm đều có thể lấy dục vọng chiếm hữu làm lý do, ai quy định là chỉ có đàn ông mới có thể có dục vọng chiếm hữu chứ.

Đường Vực, em muốn có được cả con người anh.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Tối qua khi Đường Hinh và Vưu Hoan nói chuyện với nhau, Vưu Hoan nói nếu muốn thử nghiệm xem đàn ông có muốn tiến thêm một bước với cậu hay không thì phải dẫn anh ta đi siêu thị, để ý xem ánh mắt của anh ta có hướng đến khu vực bán "áo mưa" không là sẽ biết.

Đường Hinh cảm thấy hơi tò mò.

Cô để từng thứ đồ một lên trên quầy, lén lút liếc nhìn anh. Đường Vực tay đút túi quần ung dung nhìn cô. Hôm nay anh mặc chiếc áo khoác dài, cao lớn phong độ, phong thái rất xuất chúng, làm cô nhân viên thu ngân đứng cạnh vừa quét mã vừa tò mò liếc trộm anh.

Tất nhiên là cô ấy nhận ra anh.

Đường Hinh hơi bực bội, sao đi đến đâu cũng có người nhận ra anh, anh cứ bị người ta nhìn chằm chằm, sao mọi người chẳng biết xấu hổ gì cứ nhìn ngó lung tung thế.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, khi ngẩng đầu lại phát hiện ánh mắt cô thu ngân này hết sức mờ ám, vừa quay đầu đã thấy Đường Vực nét mặt lạnh lùng nhìn sang cái giá bên cạnh, trên đó bày đầy các hộp với màu sắc, kích cỡ, nhãn hiệu đủ chủng loại.

Ngón tay thon dài của anh đưa lên nhắm chuẩn xác ba cái hộp đặt trên mặt quầy.

"....."

Vì sao lại lấy ba hộp?

Tim Đường Hinh muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Đường Vực không nhìn cô, trực tiếp trả tiền, cầm túi dắt cô ra khỏi siêu thị, đỡ cô ngồi vào xe. Hai người không nói gì, Đường Hinh chỉ lén liếc nhìn anh, cho tới tận khi vào trong thang máy, cô mới không nhịn được hỏi nhỏ: "Sao lại lấy ba hộp?"

"Khác nhau." Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt chứa ẩn ý sâu xa phổ cập kiến thức cho cô: "Hương vị và kiểu dáng khác nhau."

"....."

Cửa thang máy mở ra, hai người bước ra ngoài, Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Anh am hiểu quá nhỉ."

"Đàn ông đều sẽ hiểu."

"....."

Đường Vực lạnh lùng nhắc nhở cô: "Lúc trước chẳng phải em nói muốn thành nữ đại gia để đắm chìm trong đám trai đẹp à, sao lại không biết cái này thế?"

Lúc trước đúng là cô có nói như vậy, nhưng đó là vì cô sợ anh nhận ra chuyện mihf thích anh nên đành phải nói hươu nói vượn.

Bước chân Đường Hinh khựng lại, bỗng quay đầu ôm lấy cổ anh, nhón chân, thì thầm bên tai anh: "Nhà của anh cũng là nhà của em". Nói xong cũng không đợi anh trả lời đã nghiêng đầu liếm lên yết hầu anh, thẳng thắn khiêu khích.

Cả người anh như căng ra, yết hầu dao động không thể che giấu, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên môi cô. Một tay xách túi, một tay ôm lấy eo cô, đỡ cô về phía cửa nhà. Lưng Đường Hinh đụng phải ván cửa, eo lại bị anh véo, anh hạ giọng nói: "Mở cửa".

Tư thế này của anh dường như thực sự muốn "làm tới", cô vừa căng thẳng vì khiêu khích thành công vừa hơn run rẩy, cúi đầu ấn mật mã.

Đường Vực nhìn thấy thì bật cười: "Sợ gì mà run thế."

"Đâu có."

Còn lâu cô mới thừa nhận.

"Tạch" một tiếng, cửa mở.

Cô không nhận thua, ôm lấy cổ anh hôn anh. Môi hai người quấn lấy nhau không rời, nghiêng ngả lảo đảo bước vào nhà. Cửa đóng "rầm" một tiếng, làm cả tim cô cũng run theo. Vừa bước qua ngưỡng cửa đã bị anh bế bổng lên, trong phòng có máy sưởi rất ấm áp, Đường Hinh bị anh đè xuống giường, hai tay giơ lên bị anh đè chặt trên đầu, hơi thở nam tính hổn hển, nồng nhiệt hôn lên môi cô.

Đường Hinh cảm thấy thật may mắn vì hai người đều thích nhau. Cô rất thích, rất thích người đàn ông này, chỉ nghe hơi thở gấp gáp của anh thôi cũng đủ lấy mạng cô rồi.

Trong phòng không bật đèn, rèm cửa đóng chặt, quần áo hai người xộc xệch, cả người nóng lên toát đầy mồ hôi. Đường Vực cắn môi cô, vùi mặt vào hõm cổ cô thở hổn hển. Một lát sau, anh chống người dậy, cụp mắt nhìn cô, đôi mắt đen láy giờ đỏ lên, sau đó anh ngồi dậy, chậm rãi ung dung cởi áo khoác, giọng nói nghẹn lại: "Em không nóng à?"

Nóng chứ.

Đường Hinh cảm thấy mình như con cá bị mắc cạn, hơi thở yếu ớt, để mặc cho người ta xâu xé, cô vươn tay ôm lấy anh.

Đường Vực kéo cô ngồi dậy, giúp cô cởi áo khoác, cô nằm cuộn tròn trong vòng tay anh, hơi thẹn thùng nói nhỏ: "Em muốn tắm trước đã."

Anh ừ một tiếng, xoa đầu cô rồi hỏi: "Muốn về nhà tắm hay tắm ở đây?"

Đường Hinh ngửa đầu nhìn anh, nóng lòng muốn thử nghiệm: "Em mặc quần áo của anh được không?"

Ý là cô không muốn về nhà.

"Không cần tháo đồ trang sức à?"

"....."

Quên mất, còn phải tháo đồ trang sức, cô hơi uể oải.

Đường Vực nhoẻn miệng cười, đứng dậy mở tủ quần áo, quay đầu hỏi cô: "Em muốn mặc gì?"

Quần áo của cô phần lớn là đồ công sở, trang phục ở nhà thoải mái cũng có nhưng không nhiều lắm, phòng ngủ của căn hộ này lại tương đối nhỏ, lúc trước khi chuyển nhà tới đây có rất nhiều đồ đều phải mua mới, quần áo cũng không đem hết sang đây.

Ngón tay cô gái nhỏ chỉ về chiếc áo sơ-mi màu trắng.

Đường Vực dựa vào tủ quần áo, nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, lấy xuống một bộ quần áo ở nhà ném cho cô, ném chuẩn xác trúng đầu cô, sau đó xoay người đi vào phòng tắm, "Anh đi chuẩn bị nước nóng cho em."

"....."

Đường Hinh cầm bộ quần áo, thở phì phì trừng mắt với bóng lưng anh.

Có ý gì hả?

Cô bước xuống khỏi giường, Đường Vực điều chỉnh nước nóng xong thì đi ra từ phòng tắm, buồn cười nhìn vẻ mặt tức giận của cô, nhéo má cô nói: "Tắm đi."

Trong lúc Đường Hinh đi tắm, Đường Vực sang nhà cô đem Cục Bông cùng mấy thứ chai lọ cô để trên bồn rửa mặt đem sang, sau đó anh vào phòng khách tắm rửa, xong xuôi rồi cô vẫn còn trong phòng tắm chưa ra, tắm rõ lâu.

Anh để đồ ở trước cửa, vừa có tiếng gõ cửa, người trong phòng tắm đã giật mình thon thót, hỏi: "Gì... gì thế?"

Đường Vực khựng lại, còn tưởng cô to gan thế nào chứ, anh cười thầm,

nói: "Đưa đ ồcho em thôi."

Thực lòng Đường Hinh bị ám ảnh với cái phòng tắm của anh, dù cho có "làm" thật thì cũng không làm trong phòng tắm. Cô đã tắm xong, cuống quít mặc lại qu ần áo, mở cửa thò đ ầu ra xem, thấy những đ ồanh c ầm qua, cô ngạc nhiên r ồi vội vàng c ầm lấy, tươi cười nói: "Cảm ơn."

L ần trước Đường Hinh g ần như chạy trối chết, còn chưa kịp nhìn phòng của Đường Vực, tẩy trang xong cô mới bước ra nhìn ngắm phòng ngủ của anh. Cả phòng trang trí hai màu đen trắng, trước cửa sổ có một ghế sô-pha cùng chiếc bàn nhỏ, giường rất lớn, ga trải giường cũng màu xám đậm, không có đ ồtrang trí dư thừa nào khác, chỉ toàn một gam màu lạnh.

Qu ần áo của Đường Vực quá rộng so với khổ người cô, cô không thể không xắn ống qu ần cùng tay áo.

Đi ra khỏi phòng ngủ, thấy Đường Vực đang lười nhác dựa vào lưng ghế sô-pha, anh liếc nhìn sang cô, trong mắt ánh lên ý cười.

Đường Hinh cúi đ ầu nhìn lại mình, thì th ầm: "Thôi em v ềthay qu ần áo đây."

Đợi cô thay qu ần áo xong quay lại đã không thấy Đường Vực trong phòng khách, cửa phòng làm việc khép hờ. Anh đang gọi điện thoại, cô quay lại phòng ngủ ng ồi trên giường, lấy ba hộp gì gì đó ra nghiên cứu, xem thử xem khác nhau ở chỗ nào.

Một lát sau, cô nghe có tiếng bước chân, vội vàng ném mấy thứ kia xuống đất, lấy cái gối che lại, vùi mặt vào gối, nằm im.

Đường Vực bước tới, liếc nhìn mấy thứ bị vứt lộn xộn trên sàn nhà, nhấc cái gối lên li ền thấy những thứ ở dưới, khẽ nhếch miệng cười, xốc chăn lên, ôm lấy cô từ phía sau, hạ giọng hỏi: "Em tò mò hay thực sự muốn 'làm'?"

"....."

Cô quay đ ầu lại, cọ cọ vào ngực anh, nói thật lòng: "Cả hai, anh cũng có thể hiểu đó là dục vọng chiếm hữu." Cô ngẩng đ ầu nhìn anh, hai mắt trong veo h ồn nhiên, "Em chỉ muốn mãi mãi ở bên anh, thế nên không có việc gì là không thể."

Tim Đường Vực như tan chảy, anh nhìn cô chăm chú thật lâu, cúi đầu hôn lên trán cô, hạ giọng nói: "Tết âm lịch năm nay anh đưa em về nhà nhé."

Cô làu bàu: "Anh cứng nhắc ghê cơ." Vài giây sau, cô lại tò mò hỏi: "Thế anh mua cái này làm gì?"

"Chứ không phải em muốn anh mua à, mua trước đề phòng, để sau này dùng."

"Em biểu hiện rõ ràng thế à?"

"Ừ."

Anh khẽ cười rồi xoay người, đè lên người cô, nụ hôn quyến luyến không rời gương mặt cô, hôn đến khi quần áo của hai người cũng xộc xệch, đến khi nghẹt thở, bàn tay nóng bỏng của anh áp lên lưng cô, tiếng cười khàn khàn vang lên bên tai cô: "Nếu em muốn, anh có rất nhiều cách thoả mãn em, thử xem sao."

Đường Hinh thẹn quá thành giận, cắn vai anh, mắng: "Không cần, em có thèm khát đến thế đâu." Mặt cô đỏ bừng bò dậy nhìn anh, nghiêm túc nói: "Anh có biết một loại bệnh tên là chứng bám người không? Em chỉ muốn ở cạnh anh thôi, chỉ ôm thôi cũng đủ thoả mãn rồi."

Dù sao phụ nữ và đàn ông cũng có sự khác biệt, phụ nữ sẽ thiên về cảm tính hơn, sự thoả mãn về mặt tinh thần quan trọng hơn thân thể.

Đường Hinh thích Đường Vực, muốn được thân mật với anh hơn, đây đều là do dục vọng chiếm hữu quấy phá.

Đường Vực cũng không vạch trần cô, chỉ ôm cô vào lòng, vờ như hỏi bâng quơ: "Lần đầu tiên em nhìn thấy anh là lúc nào?"

Mấy ngày nay anh đã xem một lượt những bài đăng trong tài khoản Weibo phụ của Đường Hinh, bao gồm cả những bài cô nhấn thích, thậm chí còn cả những bài cô bình luận, số lượng không ít. Anh chẳng khác gì kẻ bám đuôi, muốn nhìn từng chút từng chút một bí mật của cô.

Đường Hinh ngẩng đầu liếc nhìn anh, nói: "Lần đầu tiên à, là vào mùa xuân bốn năm trước, khi em tới Thời Quang ký hợp đồng."

Đường Hinh còn nhớ rất rõ, chiều hôm đó ánh nắng cực kỳ rực rỡ, cô vừa mới tới tầng dưới của công ty Thời Quang đã thấy Đường Vực từ trên tầng đi xuống, phía sau còn có Cao Hằng cùng mấy nhân viên khác. Nét mặt anh rất lạnh lùng, vừa đi vừa dặn dò chuyện công việc, thỉnh thoảng có mấy người đưa tài liệu để anh ký tên.

Lúc ấy cô còn ít tuổi, nhìn thấy ảnh và clip của anh trên mạng đã mê đắm phong thái của anh, chỉ biết đứng như trời trồng ngây người ngắm nhìn anh.

Lúc đi ngang qua, anh ngước mắt nhìn cô.

Chỉ một cái liếc mắt đó thôi.

Đường Hinh cảm giác mình đã bị thần tình yêu giương cung bắn một mũi tên trúng tim rồi.

Tất nhiên, những chuyện này cô sẽ không nói cho Đường Vực.

Chí ít không phải bây giờ.

Đường Vực im lặng nhìn cô hồi lâu, khoé miệng nhếch lên, nói: "Thích anh từ cái nhìn đầu tiên à?"

Tim Đường Hinh run lên, đẩy anh ra, "Anh đừng có mà tưởng bở."

Cô xoay người, lưng quay về phía anh.

Một lát sau, anh dựa vào gần cô, hạ giọng nói: "Ru em ngủ nhé?"

Cô nói nhỏ: "Thế anh hát 'Ánh trăng nói hộ lòng tôi' đi."

Đường Vực đáp ứng yêu cầu của cô, ghé vào tai cô khẽ hát. Giọng anh trầm ấm, êm tai, cô nghe xong cả người như nhũn ra, một lát sau bỗng che tai lại kêu lên: "Aaaaaaa, không nghe nữa đâu, lỗ tai mang thai giờ."

"....."

Anh dừng lại, máu trong người bỗng như sôi sục, kéo tay cô xuống, thì thầm vào tai cô một câu.

Đường Hinh nghe xong cả người đều mềm nhũn.

Đêm hôm đó hai người ầm ĩ đến nửa đêm nhưng không làm gì cả.

Sau lễ Giáng sinh, Đường Vực đưa cô ra sân bay. Đường Hinh còn chưa mua vé máy bay đường về vì còn chưa định được ngày. Đường Vực dắt cô đi, dặn dò cô: "Đừng làm bố mẹ tức giận, cũng không cần thanh minh giải thích gì cho anh hết, biết chưa?"

"Vâng, em biết rồi." Đường Hinh ngoan ngoãn gật đầu.

"Khi nào quyết định ngày về thì bảo anh, anh sẽ đặt vé máy bay cho em."

"Vâng."

Đường Vực dõi theo cô đi qua cửa an ninh xong mới xoay người rời đi.

Trước khi máy bay cất cánh, Đường Hinh lướt qua một tin nóng — - Hoắc Thần Đông và Triệu Phỉ Vũ chia tay.

Chương 77: Đừng làm tổn thương cô ấy

Con gái luôn nói rằng trên thế giới này, người đàn ông yêu mình nhất chắc chắn là bố mình. Nhưng người mà bố Đường Đại Vĩ của tôi yêu nhất lại là vợ của ông.

Đường Vực, anh cũng phải yêu em nhất đấy.

"Nhật ký Tiểu Đường Tâm"

Khi Đường Hinh đọc được tin tức này cũng không quá bất ngờ. Mỗi lần Hoắc Thần Đông bị khui ra chuyện có bạn gái thì thời gian hẹn hò đều không quá nổi một năm, anh ta cũng chẳng có vẻ gì quá thích Triệu Phỉ Vũ, chuyện chia tay là dễ đoán.

Cô lướt qua một đống bình luận, phản ứng của cư dân mạng cũng không khác lắm so với dự đoán của cô.

Bình luận có nhiều lượt thích nhất: "Được lâu thế rồi mà, cũng nên chia tay thôi, có gì lạ đâu."

Có lẽ do bệnh nghềnghiệp, cô đột nhiên có ý nghĩ, chắc không phải Hoắc Thần Đông muốn dây dưa với "Dê con béo" đấy chứ.

Nhưng nghĩ lại cô lại thấy không thể có chuyện đó, "Dê con béo" đối với anh ta đã hết hy vọng rồi, hơn nữa vẫn còn Đường Vực, dù cho Hoắc Thần Đông có ý định gì thì cũng khó bềhành động.

Giữa trưa máy bay hạ cánh, Đường Hinh gọi xe đi thẳng vềnhà. Khi vềđến nơi, trong nhà không có ai, cô liền gọi điện cho bà Chung Lệ. Sau đó cô ngủ một giấc đến chiều, khi tỉnh lại bụng đói meo, nhìn đồng hồđã 7 giờ tối mà bố mẹ còn chưa về.

Tám rưỡi tối, cửa nhà mở ra, ông Đường Đại Vĩ cùng bà Chung Lệ cuối cùng đã về.

Đường Hinh tươi cười chào: "Bố mẹ, hai người vềmuộn thế, đã ăn cơm chưa?"

Hai người họ lại xem cô như không khí, một người bật tivi, một người cầm điều khiển, ngồi trên sô-pha xem tivi. Bà Chung Lệ hừ lạnh: "Con tự gọi đồ ăn đi, bố mẹ đã ăn ở ngoài rồi."

Lạnh lùng ghê ha, trước kia lần nào cô về nhà cũng có một bàn đầy thức ăn chào đón, giờ bố mẹ còn chẳng thèm liếc cô một cái.

"Vâng, con ăn tạm cái gì đó vậy."

Đường Hinh tủi thân đi mở tủ bếp, lấy ra một hộp mì gói, cô ôm hộp mì đi đun nước. Ông Đường Đại Vĩ muốn nói gì đó nhưng lại bị bà Chung Lệ véo tay nên đành thôi.

Đun nước xong xuôi, cô chậm rãi đổ vào mì, đậy nắp sau đó ngồi cạnh bố mẹ, cười nịnh nọt: "Mai con đưa bố mẹ đi ăn một bữa thật ngon xong đi dạo phố. Mẹ muốn mua một cái túi mới phải không?"

Bà Chung Lệ xem tivi, lạnh nhạt đáp: "À, bố con mua cho mẹ rồi."

Đường Hinh: "....."

Cô nhìn ông Đường Đại Vĩ, nói nhỏ: "Thế còn con thì sao?"

Ông Đường Đại Vĩ hừ một tiếng: "Không có phần của con."

Bà Chung Lệ liếc nhìn cô rồi thủng thẳng nói: "Con có bạn trai là đủ rồi còn gì, muốn có túi thì tự mình mua đi, không thì đòi bạn trai mua cho, bạn trai con cũng ghê gớm lắm cơ mà, là CEO của công ty niêm yết, tài sản cá nhân cả chục tỷ, lúc công khai yêu đương cũng phải hoành tráng. Mẹ với bố con nếu già hơn một chút, không thích lên mạng thì chắc cũng chẳng biết chuyện đâu. Giờ bố mẹ vừa bước chân ra khỏi nhà đã nghe người ta khen con, nói con tìm được bạn trai bề ngoài ngoài đẹp trai bên trong có tiền, thế mà trước giờ chẳng thấy con hé răng nói gì. Bây giờ con có muốn mua cái túi cả triệu tệ cũng dễ thôi mà, cần gì đòi chồng mẹ mua cho."

Đường Hinh: "....."

Tuy rằng miệng lưỡi của bà Chung Lệ rất lợi hại nhưng Đường Hinh từ nhỏ đến lớn chưa từng bị mẹ "nói mát" như thế này, cô nắm chặt tay mẹ, sợ hãi kêu lên: "Mẹ."

Bà Chung Lệ lạnh lùng nạt lại: "Đừng gọi mẹ."

Đường Hinh nhìn ông Đường Đại Vĩ: "Bố."

Ông Đường Đại Vĩ hắng giọng, cố kìm nén.

Hai người này chắc chắn đã bàn bạc kịch bản kỹ lưỡng để đối phó với cô. Đường Hinh cảm thấy mình quá đáng thương, chỉ có thể thẳng thắn đáp: "Con với Đường Vực mới hẹn hò được hơn một tháng, bận quá nên chưa kịp nói với bố mẹ."

Bà Chung Lệ: "Những một tháng mà còn không đủ thời gian để con gọi điện thoại à?"

Đường Hinh nghẹn lời, nói lí nhí: "Là vì con muốn chờ tới khi tình cảm ổn định rồi mới nói với bố mẹ mà. Nhưng mà lúc đó con lại bị fan của Lục Chử Ninh mắng chửi, bố mẹ biết đấy, họ mắng rất ác, Đường Vực vì muốn bảo vệ cho con nên mới làm thế."

"Ý con là giờ tình cảm của hai đứa còn chưa kịp ổn định mà đã 'gióng trống khua chiêng'?" Ông Đường Đại Vĩ trợn mắt quát: "Thế nếu sau này có chia tay thì lại phải mở họp báo à?"

"....."

Đường Hinh kinh ngạc cảm thán, quả đúng là cha con ruột thịt, đến lối tư duy cũng giống nhau.

Cô vội vàng giải thích: "Không chia tay đâu, bọn con chắc chắn sẽ không chia tay."

Ông Đường Đại Vĩ: "Hừ, ý con là hai đứa muốn kết hôn hả?"

Đường Hinh: "....."

Sớm biết thế này cô đã trốn biệt đến Tết Âm lịch sau đó đưa Đường Vực về đây cùng ăn chửi, đồng cam cộng khổ rất có ích cho sự phát triển tình cảm. Đầu cô căng ra, đáp: "Yêu đương chẳng phải là để tiến đến kết hôn

sao?"

Bà Chung Lệ: "Nếu muốn kết hôn sao lại không nói trước với bố mẹ một tiếng?"

Đường Hinh: "Bây giờ con đang nói đấy thôi."

Bà Chung Lệ: "Muộn rồi."

Đường Hinh nằm vật ra sô-pha, trừng mắt ai oán nhìn trần nhà. Cô còn thấy lạ là sao bố mẹ mình có thể bình tĩnh đến thế, hóa ra là ở nhà giăng sẵn bẫy chờ cô về, sức chiến đấu của hai người họ thật kinh người.

Một lúc sau.

Cô đứng lên, nói với vẻ đáng thương: "Con đi ăn mì đây."

Hai vợ chồng nhìn vào phòng bếp rồi lại nhìn nhau, ông Đường Đại Vĩ nói: "Tôi thấy con gái đã gầy thế rồi, về nhà còn phải ăn mì gói cũng không tốt lắm."

Bà Chung Lệ trừng mắt với ông: "Chẳng phải ông nói phải tỏ thái độ với con bé sao. Tỏ thái độ với con bé chính là tỏ thái độ với Đường Vực. Nếu Đường Vực thật sự thương con bé chắc chắn sẽ hỏi thăm tình hình của nó, mới để nó ăn gói mì thôi ông đã không đành lòng rồi."

Ông Đường Đại Vĩ ngượng nghịu cười cười, không nói gì thêm.

Đường Hinh tủi thân ăn tối bằng mì gói, tối hôm đó nằm trên giường nhắn tin WeChat với Đường Vực.

Đường Vực: "Có bị mắng không?"

Nữ đại gia: "Bố mẹ liên thủ đối phó với em, em chỉ có một cái miệng đấu không lại. Anh tự cầu trời khấn phật đi."

Qua một lúc lâu Đường Vực mới nhắn lại: "Tối ngày 30 anh qua bên em."

Ngày 31 công ty Thời Quang có buổi ra mắt phim, Đường Vực thực sự quá bận, Đường Hinh đoán khi nãy chắc anh đi kiểm tra lại lịch trình, vội vàng trả lời: "Không cần đâu, hôm đó em đã có hẹn với Minh Chúc rồi, về trấn

cổ thăm cô ấy và bà ngoại."

Thời gian này Minh Chúc vẫn ở lại trấn cổ để chuẩn bị hôn lễ. Trước khi về Đường Hinh đã hẹn với Minh Chúc sẽ qua đó ở lại một đêm.

Hơn nữa, nếu lúc này Đường Vực tới chẳng khác gì đưa đầu ra trước nòng súng.

Mấy ngày liên tiếp ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ đều ra ngoài, ngày nào hai người cũng ra ngoài ăn cơm dạo phố xong mới về nhà. Đường Hinh vừa bước ra khỏi cửa đã bị người quen giữ lại hỏi han chuyện với Đường Vực. Vì tỏ vẻ đáng thương mà ngày nào cô cũng chỉ ăn mì gói trước mặt bố mẹ, ăn nhiều đến mức nóng trong người mà hai người họ vẫn lạnh lùng đến thế.

Sáng sớm ngày 30, cô về trấn cổ tìm Minh Chúc rồi ở lại đó qua đêm.

Cô kể khổ với Minh Chúc: "Cha không thương mẹ không yêu, mình phải làm gì bây giờ?"

Lúc trước khi Minh Chúc và Lục Trác Phong yêu nhau cũng bị người nhà phản đối, coi như cũng có ít kinh nghiệm liền an ủi cô: "Yên tâm đi, bọn họ chỉ muốn xem thái độ của Đường Vực thế nào thôi, chính là đang thử anh ấy, cũng muốn xem thái độ của cậu như thế nào."

Ngày cô về nhà trời có tuyết rơi, đó cũng là ngày cuối cùng của năm. Đường Hinh đứng bên cửa sổ, chụp một bức ảnh gửi cho Đường Vực, mãi cho tới chiều muộn hôm đó, Đường Vực mới trả lời tin nhắn WeChat của cô: "Xuống tầng đi."

Đường Hinh sững người, tim giật thon thót, lập tức choàng áo khoác, vừa xỏ giày vừa lao ra cửa.

Chạy thật nhanh ra tới cửa lớn liền thấy Đường Vực đang đứng cạnh một chiếc xe việt dã, ánh đèn mờ ảo chiếu lên bóng dáng anh. Anh mặc đồ đen, cả người vương đầy tuyết. Bước chân cô khựng lại trước chiếc xe, tim đập thình thịch, cảm giác như mình đang mơ, chỉ cần cô động đậy, anh sẽ biến mất như ảo ảnh.

Cho tới khi anh đưa tay về phía cô, hạ giọng hỏi: "Lạnh à?"

Đường Hinh bỗng thấy rưng rưng xót xa, lao thẳng vào lồng ngực anh, ngửa cổ nhìn anh, hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

"Tới giúp em." Anh ôm chặt lấy cô, cụp mắt nhìn cô: "Sợ em một mình sẽ tủi thân."

Hai mắt cô đỏ lên nhưng trong mắt lại ánh lên vẻ rạng rỡ: "Thế thì anh thảm rồi, tới đây để ăn chửi."

Đường Vực nhoẻn miệng cười: "Anh vốn nên đối diện mà, giờ lên tầng đi."

Đường Hinh cúi đầu, nói với vẻ cực kỳ đáng thương: "Bố mẹ ra ngoài ăn lẩu rồi, không đưa em theo. Nhà em đã mấy ngày nay không nấu nướng gì, em mấy ngày chỉ ăn mì, bố không thương mẹ cũng không yêu."

Đường Vực nhíu mày, hỏi: "Sao lại ăn mì?"

"Em tỏ vẻ đáng thương đó."

"....." Anh cạn lời nhưng vẫn xót xa cho cô: "Ngốc ạ, sao không nói với anh."

Đúng lúc này đột nhiên có người kêu lên: "Ai da, Đường Hinh, đây là bạn trai cháu hả?"

Đường Hinh vừa nghe thấy thế, vội vàng lùi một bước về phía sau cách xa anh, quay đầu nhìn lại, là bạn cùng tập nhảy ở quảng trường của bà Chung, ở cùng tầng trong khu nhà. Cô hơi ngượng ngùng đáp: "Dì Lưu." rồi giới thiệu tiếp: "Đây là bạn trai cháu, Đường Vực."

Đường Vực gật đầu với bà, chào: "Chào dì ạ."

Hai mắt dì Lưu sáng rực nhìn Đường Vực, kêu lên: "Nhìn như minh tinh điện ảnh vậy, đẹp trai quá đi, không ngờ dì lại thấy người thật bằng xương bằng thịt."

Đám người đi qua rồi, Đường Vực mới đỡ Đường Hinh ngồi vào xe, Đường Hinh hỏi anh: "Đi đâu thế?"

"Đưa em đi ăn cơm."

Anh vừa định hỏi cô muốn ăn gì, cô lập tức nói: "Em cũng muốn đi ăn lẩu."

Đường Vực không thuộc đường xá Tô Châu, Đường Hinh chỉ đường cho tài xế lái xe, sau đó cô nằm gọn trong lòng anh, hỏi nhỏ: "Chẳng phải hôm nay có buổi chiếu ra mắt phim à?"

"Ừ." Cằm Đường Vực tựa vào đỉnh đầu cô, nói: "Anh nhờ Hoắc Thần Đông đi thay, Cao Hằng cũng ở lại bên đó, anh ở lại đây đêm nay cũng không sao."

"Hoắc Thần Đông với Triệu Phỉ Vũ chia tay thật à?"

"Ừ, cậu ta có chia tay cũng là chuyện bình thường mà." Đường Vực bình thản đáp: "Mấy năm gần đây số lần cậu ta chia tay không tới hai mươi thì cũng hơn mười lần."

"Nếu anh ta theo đuổi Đinh Đinh thì sao?" Đường Hinh tò mò ngẩng đầu nhìn anh.

Sắc mặt Đường Vực lạnh lùng, đáp: "Thế để xem cậu ta làm được gì, lúc trước anh đã nói rồi, con người cậu ta cái gì cũng tốt nhưng lại không phải là người nghiêm túc quy củ, hơn nữa chưa chắc Đinh Đinh còn thích cậu ta."

Đường Hinh gật đầu không phản bác, nhìn thấy giữa hai đầu mày anh còn nhíu lại mệt mỏi, cô nắm lấy vạt áo anh, chớp mắt.

Một giây sau, anh nhếch miệng cười, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hai người họ đi không xa, vào một nhà hàng lẩu gần đó, ngồi ở vị trí trong góc, gọi rất nhiều đồ ăn. Đường Hinh được ăn đã thèm, còn chụp ảnh đăng trong nhóm chat gia đình, có cả ảnh Đường Vực.

Ông Đường Đại Vĩ lập tức gọi điện tới.

Một tiếng sau, đúng 8 giờ, Đường Hinh đi cùng Đường Vực đến dưới tầng khu nhà. Ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ cũng vừa về đến nơi, mấy người đứng dưới tầng nhìn nhau một hồi rồi đi lên nhà.

Đường Vực mở cốp xe, Đường Hinh thấy bên trong là quà gặp mặt, kinh ngạc nhìn anh, nói: "Anh chuẩn bị nhiều quà thế."

Nói thực lòng, Đường Vực thực sự đang rất căng thẳng, so với khi đàm phán hợp đồng còn căng thẳng hơn, anh cầm đồ ra khỏi cốp xe, nhìn cô đáp: "Nên có mà."

Đường Hinh hơi lo lắng nói: "Em chỉ sợ lát nữa bố em bắt anh cầm hết đồ về."

Đường Vực: "....."

Anh dở khóc dở cười, Đường Hinh thấy vẻ mặt anh vì bị cô "đâm chọc" mà trở nên căng thẳng, bất chợt phá ra cười, ôm lấy cánh tay anh, hào hứng nói: "Đừng lo lắng, Tổng giám đốc Đường à, em đùa thôi."

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, thản nhiên nói: "Vất vả cho em ghê."

Đường Hinh cười rạng rỡ, cả người tươi sáng động lòng người.

Sau khi lên nhà, Đường Hinh mở cửa. Ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ ngồi trong phòng khách, bà Chung Lệ liếc nhìn qua rồi nói: "Vào đi." Sau đó Đường Vực đưa tặng quà, bà im lặng một hồi, tới khi thấy ánh mắt khẩn cầu của Đường Hinh, bà mới từ tốn nói: "Mua nhiều thứ thế làm gì." Đường Vực chân thành đáp: "Cháu lần đầu tới, nên làm thôi ạ."

Dù sao anh cũng là khách, bà Chung Lệ chỉ vào ghế sô-pha, nói: "Cậu cứ ngồi xuống trước đã."

Ông Đường Đại Vĩ đường hoàng tựa vào lưng ghế sô-pha, hai người họ vừa ngồi xuống, ông lập tức lạnh mặt nói: "Hóa ra cậu cũng dám đến đây cơ à."

Đường Hinh lí nhí gọi một tiếng "bố", Đường Vực nắm chặt tay cô, ý bảo cô đừng lo lắng rồi anh nhìn ông Đường Đại Vĩ, nói: "Nếu cháu biết từ lúc cô ấy về nhà tới giờ đều phải ăn mì gói, cháu nhất định đã về cùng cô ấy."

Ông Đường Đại Vĩ lập tức sững người, sau đó quát: "Cậu nói thế là có ý gì? Ý cậu là tôi ngược đãi chính con gái mình mà không thương không xót à?"

Đường Vực im lặng một giây rồi mỉm cười đáp: "Cháu không có ý này. Nhưng mấy ngày nay đúng là cô ấy chỉ ăn mì gói, cô chú ra ngoài ăn lẩu ăn cơm hàng cũng không đưa cô ấy theo."

Ông Đường Đại Vĩ nghẹn lời, đột nhiên im lặng.

Lòng Đường Hinh khẽ xao động, ngây người nhìn Đường Vực, cô thực không ngờ anh lại dám thẳng thắn gây chuyện với ông Đường Đại Vĩ.

"Cô chú, cô chú đừng trách cô ấy. Là do cháu mặt dày theo đuổi cô ấy, cũng là cháu tự ý công khai chuyện yêu đương, cô ấy không biết gì hết. Nếu cô chú không hài lòng điều gì thì cứ nói với cháu." Đường Vực nhìn hai người họ, giọng điệu có phần nài nỉ cầu xin: "Đừng làm tổn thương cô ấy."

Chương 78: vậy thì ngày mai, cháu sẽ đưa cô ấy đi ngay lập tức

Đường Vực, em cảm thấy trong cuộc sống này em mới là người thắng cuộc. Có đến ba người yêu thương em đó.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Anh hạ giọng nài nỉ "Đừng làm tổn thương cô ấy" , như thể cô ấy là máu là thịt trong tim anh vậy. Hai mắt Đường Hinh đỏ lên, ngón tay đặt trong lòng bàn tay anh siết chặt, bỗng nhiên cô rất muốn khóc.

Cô sợ bị xấu mặt nên cố nén lại, nhưng thực sự cô thấy rất tủi thân, đặc biệt là khi được người mình thích che chở, những chua xót tổn thương bị kìm nén trong mấy ngày qua đều trào dâng trong lòng, hai mắt cô đỏ hoe nhìn ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ, nghẹn ngào nức nở nói: "Đúng thế đấy, nửa năm rồi con mới lại về nhà, cũng đã về mấy ngày rồi mà bố mẹ chẳng quan tâm gì đến con, cả ngày chỉ mặt nặng mày nhẹ với con, ra ngoài ăn nhà hàng cũng không đưa con đi theo, mỗi ngày còn đăng mấy bài lên WeChat cố ý trêu tức con, buổi tối thấy con ăn mì cũng không thương, mua đồ ăn sáng cũng không mua cho con một phần! Thật sự rất quá đáng!"

Cô vừa nói dứt lời, nước mắt đã tuôn như mưa. Cô thầm thích một người lâu như vậy, không ai nhận ra, bao nhiêu đau khổ chua xót đều phải kìm nén trong lòng, vất vả lắm mới đến được với nhau, vậy mà đến khi về nhà, bố mẹ trước giờ vẫn yêu thương cô lại ghét bỏ cô.

Cô thích Đường Vực thế nên tất nhiên cô cũng hy vọng bố mẹ mình cũng sẽ thích anh.

Cả ba người đều không ngờ cô lại khóc nức nở như thế, nhất thời đều ngây người.

Đường Vực đột nhiên thấy hối hận, đáng lẽ ra hôm đó anh phải cùng cô về nhà, anh ôm lấy vai cô, cúi đầu dỗ dành: "Đừng khóc mà."

Ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ đã mấy năm nay chưa từng thấy con gái mình khóc, tay chân hơi luống cuống, nhất là ông Đường Đại Vĩ, ông

vội kêu lên: "Đừng khóc mà, bố sai rồi, mai bố lập tức đưa con đi ăn nhiều món ngon! Cũng mua cả túi xách cho con! Mua hai cái!"

Bà Chung Lệ: "....."

Nước mắt thật đáng giá nha.

Đường Hinh dừng một chút rồi lại khóc: "Con không cần."

Ông Đường Đại Vĩ ảo não nhìn Đường Vực, người này tuy tuổi còn trẻ nhưng dù sao cũng đã quản lý cả một công ty lớn như thế, sao lại không có năng lực đàm phán cơ chứ. Một đòn đã phủ đầu, một câu đã chiếm thế thượng phong, khiến cho cả ông và bà Chung Lệ đuối lý, không còn cách nào phản bác.

Ông chống tay lên đầu gối, mắng: "Thằng nhãi này, lại còn dám cãi lý à, nếu không phải do cậu thì tình cảm ba người một nhà chúng tôi có bị ảnh hưởng thế này không? Lúc trước chính cậu nhờ nó giúp cậu theo đuổi Minh Chúc, hai đứa chúng nó là bạn thân từ hồi cấp ba, giờ cậu theo đuổi Minh Chúc không thành lại quay ra theo đuổi con gái tôi, chuyện này nếu truyền ra ngoài sẽ khó nghe thế nào cậu biết không? Ai không hiểu còn nghĩ con gái tôi là lốp xe dự phòng cho cậu đấy! Còn cái cô Lục Chử Ninh gì đó kia nữa, fan của cô ta mắng chửi khó nghe như thế, đây là bạo lực mạng đấy, nếu không can thiệp nhất định sẽ làm ảnh hưởng tới công việc của con bé, cậu đừng tưởng là chúng tôi không biết gì."

Không khí trong phòng lắng xuống vài giây.

Đường Hinh sụt sịt, tiếp tục nức nở, ý đồ làm ông Đường Đại Vĩ hòa hoãn một chút.

Đường Vực đứng dậy, lấy một tờ giấy ăn từ trên bàn, vừa ôm lấy vai Đường Hinh vừa dịu dàng lau nước mắt cho cô. Anh thầm chửi mắng bản thân mình, vô cùng hối hận đã để cô một mình về nhà đối mặt với bố mẹ.

Anh nhìn ông Đường Đại Vĩ, dù cho anh có hạ mình đến nhường nào, lời nói vẫn vô cùng kiên định: "Vâng, cháu thừa nhận đó đều là sai lầm của cháu. Những tổn thương cháu đã gây ra cho cô ấy, sau này cháu sẽ bù đắp, sẽ đối với cô ấy tốt hơn. Nếu bác không vừa lòng với cháu, bác chỉ cần gọi một cú điện thoại, cháu lập tức tới đây, muốn mắng muốn chửi tùy ý bác, nhưng đừng trút giận lên cô ấy."

Lời này vừa thốt ra, ông Đường Đại Vĩ lập tức giận sôi: "Tôi là bố nó! Tôi yêu thương nó từ nhỏ tới lớn, anh nói thế mà nghe được à?"

Vừa nói xong, ông đã mất kiểm soát bản tính bạo lực của mình, cầm ngay điều khiển tivi trong tay mình ném tới.

Đường Vực lại không tránh đi, chiếc điều khiển đập thẳng vào cằm anh. Đường Hinh thấy thế vội vàng quay sang hỏi anh: "Anh sao thế?" Cô nhíu mày, hai mắt đỏ heo nhìn bố mình: "Bố!"

Bố cô lại còn động tay động chân nữa, đúng là bản chất thổ phỉ mà!

Sắc mặt Đường Vực vẫn bình tĩnh, đầu lưỡi liếm liếm môi, thấy có vị máu.

Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, hạ giọng nói: "Không sao đâu."

Ông Đường Đại Vĩ nói thẳng: "Con gái tôi là người bình thường, điều kiện kinh tế của gia đình chúng tôi cũng không tệ, tự bản thân con gái tôi cũng kiếm ra tiền, không việc gì phải bám vào anh. Chúng tôi chỉ muốn con mình được sống vui vẻ, nói chuyện yêu đương thì đơn giản lắm, thế còn sau này thì sao? Còn cả thằng bạn thân nối khố Hoắc Thần Đông của anh nữa, cả ngày chỉ biết ăn chơi đàng điếm, người trong giới các anh phức tạp như thế, tôi sao có thể yên tâm được?"

Ông thực lòng lo lắng, nếu sau này con gái mình bị người ta ức hiếp, ông cũng già rồi, muốn đánh nhau cũng đánh không lại, nhà ông cả tiền và quyền đều không bằng người ta, đến lúc đó ông biết kêu ai đây?

Bà Chung Lệ từ đầu tới cuối vẫn luôn quan sát Đường Vực, nhìn đủ rồi bà mới vỗ vai ông Đường Đại Vĩ, an ủi: "Được rồi, ông bình tĩnh lại đã, con gái chúng ta từ nhỏ tới lớn chỉ thích kiểu đàn ông này, dù cho ông không hài lòng thì sao, định cưỡng ép chúng nó chia tay à?"

Đường Vực nghe thế thì sững người, Đường Hinh cũng nổi giận: "Mẹ!"

Bà Chung Lệ liếc nhìn cô rồi mỉm cười nói tiếp: "Hơn nữa, hai đứa mới chỉ hẹn hò chưa được bao lâu, cũng mới đang yêu đương thôi mà, chuyện cưới xin vẫn còn xa. Con gái yêu đương 1-2 lần cũng đâu có vấn đề gì."

Ý của bà rất rõ ràng, muốn yêu đương bà không phản đối nhưng để kết hôn thì còn phải qua thử thách.

Đường Vực thở dài một hơi, tối nay có thể khiến bố mẹ cô nhân nhượng như vậy đã là đủ rồi, anh cũng không hy vọng có thể khiến hai người họ hoàn toàn tin tưởng anh. Anh nói: "Cháu hiểu cô chú lo lắng điều gì, ngành này thực sự rất phức tạp nhưng cháu biết rõ mình muốn gì."

"Cô ấy khi ở bên cô chú là một công chúa nhỏ, khi ở bên cháu sẽ là 'chị đại'."

"Chỉ cần cô ấy ở bên cháu, cháu tuyệt đối không để cô ấy chịu thiệt thòi."

Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt lấp lánh ánh sáng. Người đàn ông bên cạnh cô ánh mắt điềm tĩnh, thâm trầm, phong thái lạnh lùng, nghiêm cẩn, khi lời nói thốt ra dù ngữ điệu vẫn điềm đạm nhưng lại khiến người nghe phải tin phục mười phần.

Ông Đường Đại Vĩ nhìn anh chằm chằm, muốn buông một câu "Miệng lưỡi ngọt xớt" hay "Nói thì dễ nghe" nhưng lại thốt không nên lời. Ông cũng không thể không thừa nhận, giờ phút này đây những lời Đường Vực nói đúng là có thể khiến người ta tin tưởng.

Một lát sau, Đường Hinh dẫn Đường Vực về phòng mình.

Vừa vào đến cửa, cô đã xoay người ôm lấy anh, tay vuốt nhẹ cằm anh, đau xót nói: "Tím bầm cả rồi này."

Đường Vực ôm lấy cô, điềm nhiên đáp: "Không sao đâu, không đau."

Sao có thể không đau chứ?

Đường Hinh nhíu mày, khẽ oán trách: "Bố Đường Đại Vĩ sao lại ác thế, lại động tay động chân..."

Đường Vực cúi đầu khẽ bật cười, ôm lấy cô uể oải tựa vào tủ quần áo màu trắng, nở nụ cười như có như không cúi đầu nhìn cô: "Phải trả giá một chút mới có thể khiến bố mẹ em thay đổi cái nhìn, cũng đáng giá mà. Hơn nữa anh cũng hiểu được lý lẽ của hai người họ, dù sao anh cũng có đứa em gái

làm anh lo lắng." Nhìn hai mắt cô còn sưng đỏ, anh lại thấy đau lòng, anh véo má cô, hạ giọng dặn dò: "Đây vốn là chuyện của hai chúng ta, nếu sau này có việc gì em nhất định phải nói cho anh biết."

"Anh là đàn ông, dù có chuyện gì cũng phải do anh gánh vác, em chỉ cần đứng sau lưng anh là được rồi."

Cô bật cười khanh khách nhìn anh, không kìm được lại khen anh: "Hôm nay anh nói chuyện rất dễ nghe."

Đường Vực không nói gì, chỉ cười cười, đây vốn là chuyện mà đàn ông nên làm mà.

Hai người lặng yên ôm nhau, cô hỏi nhỏ: "Ngày mai mấy giờ anh phải đi."

"Buổi trưa." Khi nãy Đường Vực mời bố mẹ Đường Hinh ăn cơm nhưng ông Đường Đại Vĩ từ chối, bảo anh đừng "được nước lấn tới", anh cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Em thì sao? Có đi cùng anh luôn không?"

"Chắc phải qua Tết Nguyên đán em mới về, mấy ngày trước cũng chưa kịp nói chuyện gì với bố mẹ, em ở lại với bố mẹ mấy ngày."

"Cũng được."

"Mai em tiễn anh nha."

Đường Vực không nói đồng ý, cả người uể oải tựa vào cô. Đường Hinh nhón chân ôm lấy anh, sau đó cằm bị anh nâng lên, anh điềm tĩnh nhìn cô, hỏi: "Em từ nhỏ tới giờ đều thích kiểu người như anh?

"....."

Đường Hinh biết mình chạy không thoát, liền ôm ấy cổ anh, hôn lên cằm anh, cười giảo hoạt nói: "Em thích dáng vẻ anh mặc vest cùng áo sơ-mi. Hồi em còn nhỏ, có một gia đình hàng xóm cả nhà đều rất đẹp. Anh trai hàng xóm hay mặc âu phục, rất đẹp trai, em rất mê anh ấy."

Đường Vực nheo mắt nhìn cô, lạnh lùng hỏi: "Thế giờ anh ta đâu?"

Đường Hinh chớp mắt: "Bây giờ ý hả, con anh ý đã học đến tiểu học rồi."

Đường Vực: "....."

Một lúc lâu sau, anh áp sát, nở nụ cười như có như không nhìn cô, hỏi: "Mê âu phục à?"

Mặt Đường Hinh đỏ lên, lí nhí thừa nhận: "Cũng coi như thế đi."

Bảo sao ngày hôm đó cô lại muốn mặc áo sơ-mi của anh. Ánh mắt Đường Vực bỗng trở nên sâu thẳm, cứ thế nhìn cô chăm chú khiến Đường Hinh miệng khô lưỡi khô, tim đập thình thịch hỗn loạn.

Đường Vực cúi đầu, mạnh mẽ hôn môi cô, lưỡi xâm nhập quấn quýt lấy cô. Đường Hinh nếm được vị máu tươi còn sót lại trong miệng anh, tim cô run lên, nhíu mày kêu khẽ: "Anh..."

"Không sao mà." Giọng nói anh hơi khan, xoay người ôm lấy cô, đè cô dựa lưng vào tủ quần áo.

... Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa phát ra mạnh mẽ.

Đường Vực hôn môi cô lần cuối rồi buông cô ra, cười nói: "Bố mẹ em muốn đuổi anh đi rồi."

Hai người ra khỏi phòng, Đường Hinh nhìn về phía ghế sô-pha, nói: "Bố mẹ, con tiễn anh ấy xuống dưới nhà, con sẽ về nhanh thôi."

Ông Đường Đại Vĩ không nói gì, bà Chung Lệ đứng lên, tiễn anh ra cửa, vẻ như còn tò mò lại hỏi: "Đường Vực, nếu ngày mai tôi vẫn để cho Đường Hinh ăn mì gói, vẫn lạnh lùng với con bé thì sao? Cậu định làm gì?"

Những lời này là do ông Đường Đại Vĩ bảo bà hỏi.

Đường Vực đứng ngoài cửa, nhìn Đường Hinh, đáp: "Vậy thì ngày mai cháu sẽ đưa cô ấy đi ngay lập tức."

Được, có khí phách.

Sau khi hai người rời đi, bà Chung Lệ ngồi xuống ghế sô-pha, nhìn ông Đường Đại Vĩ, hỏi: "Ông hài lòng chưa hả ông xã?"

Ông Đường Đại Vĩ hừ một tiếng, đáp: "Kệ đi, chuyện cưới xin còn xa lắm. Hinh Hinh nhà chúng ta còn trẻ, không phải vội." Ông dừng lại một chút rồi nói: "Tôi chỉ sợ con gái chúng ta bị thằng đó làm cho mê mệt."

Bà Chung Lệ bắt chéo chân, bật cười: "Lo làm gì, tôi thấy Đường Vực thực sự thích con gái mình."

Thực ra, trong lòng bà cũng rất ưa Đường Vực, dạo này bạn bè của bà ai cũng khen, hỏi bà tìm được ở đâu cậu con rể tốt như vậy.

*****

Đêm mùa đông lạnh thấu xương, tuyết đã ngừng rơi, tích lại thành một lớp dày, mỗi bước đi đều để lại dấu chân. Hai người đi đến cửa, Đường Hinh quay lại, ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Em còn tưởng anh sẽ khom mình nhún nhường nói chuyện với bố mẹ em, không ngờ thái độ của anh lại mạnh mẽ, ngang ngạnh như thế..."

Thực sự khiến cô bất ngờ, đồng thời cô lại cảm thấy đây mới là Đường Vực.

Đường Vực hơi nhướn mày, nói: "Muốn đối phó với 'chị đại' phải lấy cứng chọi cứng, đối phó với ông bố thổ phỉ cũng áp dụng nguyên tắc này thôi."

Đường Hinh: "....."

Người đàn ông này...

Lòng dạ đen tối!

Đường Hinh cho hai tay vào trong túi áo khoác của anh, mặt áp vào lồng ngực anh, ngửa đầu nhìn anh, nói: "Đường Vực, em cảm thấy em càng ngày càng thích anh, thích anh hơn cả những gì em tưởng."

"Thế à?" Anh cười, "Anh cũng thích em hơn em tưởng đó."

Thế nên em hãy tin tưởng anh nhé.

*****

Ba ngày sau, Đường Hinh cũng về Bắc Kinh.

Kịch bản đã nộp xong, ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ cũng đồng ý cho cô và Đường Vực yêu đương, cô giờ vô tư vô lo, thần thái cả người cũng thay đổi. Khi cô đến cửa hàng của Vưu Hoan để xem bản thảo thiết kế, Vưu Hoan vừa nhìn thấy cô đã nhướng mày, hỏi: "Nhìn cậu có vẻ khoan khoái quá nhỉ, trên giường có đàn ông rồi à?"

Đường HInh lườm bạn: "Phiền cậu lo lắng quá đi."

Vưu Hoan bật cười, đưa bản thảo thiết kế cho cô, nói: "Cậu xem xem, có ý kiến gì không để tớ sửa."

Trang phục tạo hình cho nhân vật nữ chính và nữ thứ đã được đoàn làm phim giao cho Vưu Hoan phụ trách, Đường Hinh hỗ trợ cho ý kiến tham khảo.

Vưu Hoan đã đọc bộ truyện này từ lâu, kịch bản cũng đã xem qua, đối với hình tượng nhân vật, cô nắm khá chắc. Bản thiết kế gần như hoàn mỹ, Đường Hinh lật giở từng trang ra xem, không thấy có chỗ nào bắt bẻ được.

Sau đó, cô chỉ vào trang cuối cùng nói: "Thời điểm khai máy là vào tháng ba, bối cảnh lấy ở Hạ Môn, bên đó rất lạnh, bộ này có thể có thêm áo khoác hay gì đó không?"

Vưu Hoan liếc nhìn, đáp: "Được."

Vừa dứt lời, cửa đã mở ra.

Đường Đinh Đinh đi vào, cởi mũ tháo khẩu trang, mỉm cười nói: "Em mang đồ ăn vặt tới nè."

Đường Hinh liếc mắt nhìn trợ lý đi theo phía sau cô bé, cười nói: "Dê con béo giờ càng ngày càng giống người nổi tiếng nha, sau này ra ngoài đường có khi còn phải thuê vệ sĩ."

Đường Đinh Đinh bảo trợ lý để đồ ăn vặt lên bàn, cô bĩu môi nói: "Giờ còn chưa cần, cũng không cần phô trương thế đâu." Cô ngồi xuống chiếc ghế

chân cao, thở dài, buồn bã nói: "Như bây giờ cái gì cũng tốt, chỉ có điều là không tiện ra khỏi nhà, luôn bị người ta nhận ra, còn muốn xin chữ ký chụp ảnh cùng, cảm giác bị mất tự do."

Vưu Hoan dựa vào quầy nhìn cô, vô cùng có ý tốt nhắc nhở: "Về sau em hẹn hò cũng sẽ có người theo sau chụp ảnh, thế nên phải chuẩn bị kỹ càng, nhớ che rèm cửa kín vào, biết chưa? Chị không muốn vừa lên Weibo đã thấy ảnh và video em đang hôn nồng nhiệt anh chàng nào đó đâu."

Đường Đinh Đinh: "....."

Chương 79: Cái gì chín phần mười cơ?

Đường Vực, cái gì chín phần mười phần anh không biết hả?

Ánh trăng nói hộ lòng anh, thế anh yêu em bao nhiêu phần?

"Nhật ký Tiểu Đường Tâm"

Trong giới giải trí có không ít mối tình bị khui ra chính là bởi không đóng rèm cửa cho kỹ, chẳng thể trách paparazzi lợi hại, chỉ có thể đổ lỗi cho bản thân vì đã kéo rèm không kín. Đường Hinh ngã vật ra sô-pha cười ha hả: "Chị Hoan nói đúng đấy, nhớ phải đóng rèm vào."

Đường Đinh Đinh cạn lời, cô ngồi bên cạnh Đường Hinh, khẽ hừ một tiếng: "Em không ngu ngốc thế đâu, hơn nữa bây giờ em cũng không muốn yêu đương." Nghĩ một hồi cô lại nói thêm, "Dù cho có hẹn hò yêu đương cũng không thể bị chụp ảnh được!"

Đường Hinh cười hì hì: "Chớ nói trước bước không qua."

Vưu Hoan xoắn lọn tóc trong tay, khẽ cười hỏi: "Hoắc Thần Đông chia tay xong cũng không tới tìm em đấy chứ?"

Đường Đinh Đinh trong miệng còn đầy bánh kem, cười đáp: "Các chị nghĩ gì thế, anh ấy chia tay có phải vì em đâu. Trước đây em thích anh ấy lâu như thế, nhìn anh ấy thay hết người bạn gái này đến người bạn gái khác, có bao giờ là vì em chứ."

Thế nên, lý do gì lần này anh ấy làm thế vì em chứ?

Đường Đinh Đinh hơi mơ hồ, có lẽ do cô đã chứng kiến anh ta thay đổi quá nhiều bạn gái, đã hy vọng để rồi thất vọng quá nhiều lần, đã chờ đợi quá lâu, lâu đến mức lòng nguội lạnh, cô mỉm cười nói: "Em quyết định phải trở thành người phụ nữ của công việc! Từ giờ lấy sự nghiệp làm trọng!"

Đường Hinh hỏi: "Em thuộc kịch bản chưa? Còn hơn một tháng nữa là khai máy rồi."

Đường Đinh Đinh gật đầu: "Chắc chắn rồi, hôm qua đạo diễn Lục cũng hỏi em." Nhắc đến kịch bản, cô vội vàng quay qua nhìn Đường Hinh, thận trọng hỏi: "Lúc đóng phim, nếu chị quay hỏng quá nhiều lần liệu có bị đạo diễn Lục mắng không?"

Lúc trước cô có từng nghe người đại diện kể, khi Lục Chi Hành bắt tay vào công việc sẽ cực kỳ nghiêm túc.

Đường Hinh vỗ vai cô, đáp: "Còn phải xem em diễn thế nào, cả thái độ làm việc của em nữa. Lão Phùng từng kể có một lần đạo diễn Lục cáu lên, không cẩn thận đập cả máy quay." Cô cười cười rồi nói tiếp: "Sau đó lại còn trách lão Phùng sao không ngăn anh ta lại, máy quay đắt quá mà."

"....."

Đường Đinh Đinh căng thẳng nuốt nước bọt, không cách nào tưởng tượng ra được một Lục Chi Hành xuề xòa, nhàn nhã khi cáu giận sẽ như thế nào.

Vưu Hoan thay đổi đề tài: "Hôm đó Tổng giám đốc Đường tới nhà cậu thế nào?"

Đường Đinh Đinh khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn Đường Hinh: "Anh trai em tới nhà chị à?"

"Ừ." Đường Hinh kể lại sự việc ngày hôm đó, nhưng lại sợ Dê con béo bảo vệ anh trai mình nên chuyện Đường Vực bị ông Đường Đại Vĩ ném đồ vào người cô chỉ kể qua loa, "Bố mẹ đồng ý cho bọn mình yêu nhau rồi."

Đường Đinh Đinh lẩm bẩm: "Anh trai em tốt như thế, bố mẹ chị phản đối gì không biết." Đường Hinh xoa đầu cô nhóc, nói: "Chuyện của người lớn, chị cũng không hiểu nè."

Đường Đinh Đinh: "....."

Lại định lừa cô đây mà, cô hừ một tiếng.

Hai người ở lại cửa tiệm của Vưu Hoan cả nửa ngày. Ngày hôm sau, Đường Hinh theo đoàn làm phim đi Hạ Môn để nghiên cứu ngoại cảnh cho bộ phim. Miêu tả bối cảnh trong kịch bản rất sát với thực tế, Lục Chi Hành lại có yêu cầu rất cao đối với phần hình ảnh, gần như trong suốt cả hành

trình anh đều khiêng máy quay theo để lựa góc.

Bối cảnh diễn ra chủ yếu ở Hạ Môn, còn có mấy cảnh ở Vân Nam. Đường Hinh lẽo đẽo theo đoàn hơn nửa tháng, trong thời gian đó cô không gặp được Đường Vực, hai người chỉ có thể liên lạc qua điện thoại.

Cuối năm là thời điểm Đường Vực bận rộn nhất, thời điểm cạnh tranh gay gắt nhất của nền công nghiệp – Tết Âm lịch sắp tới rồi. Bộ phim "Chống khủng bố" sẽ ra mắt vào mùng một Tết, bao nhiêu công việc xã giao đang chồng chất, Đường Vực bận chỉ thiếu nước phân thân.

Nhoáng cái đã tới cuối tháng, cửa ải cuối năm này sắp tới rồi.

Khi đó Đường Hinh còn đang ở khách sạn tại Vân Nam.

Đêm trước khi trở về, Đường Hinh tắm rửa xong xuôi đang nằm trên giường gọi điện video cho Đường Vực. Đường Vực cũng vừa kết thúc bữa cơm xã giao, có uống chút rượu, áo sơ-mi cởi hai khuy cổ áo, uể oải tựa vào lưng ghế sô-pha, điện thoại để trên đầu gối, hơi cúi đầu nhìn màn hình.

Vẫn đẹp trai khiến lòng người căm phẫn. Đường Hinh nhìn anh chăm chú qua màn hình, trong mắt như có ánh sao lấp lánh.

Đường Vực rất hưởng thụ ánh mắt cô dành cho anh, trong mắt trong tim cô đều chỉ có anh, vừa thẳng thắn lại nhiệt tình. Trong mắt anh ánh lên ý cười, hạ giọng: "Nhớ anh không?"

"Nhớ." Cô không do dự gật đầu rồi hỏi lại: "Anh không nhớ em à?"

Đường Vực khẽ cười, đáp: "Nhớ, mai anh bảo tài xế đi đón em."

Tối mai là bữa tiệc thường niên của công ty Thời Quang. Đường Vực bảo Đường Hinh cùng anh tham dự. Đường Hinh hơi ngại ngùng, người trong công ty đều là người quen của cô khi trước, cô thôi việc đã gần một năm, lại gây ra chuyện ầm ĩ như thế, vẫn thấy ngượng ngùng.

Đường Hinh nói lí nhí: "Em không đi có được không?"

Nếu đi còn phải gặp mặt bố mẹ và người nhà anh, chẳng khác gì ra mắt bố

mẹ.

Là dịp trọng đại đó.

Đường Vực điềm nhiên cười nói: "Đường Hinh, tháng 7 là quay phim xong rồi, chẳng lẽ em không định quay về Thời Quang thật à?"

Đường Hinh hơi sững người, Đường Vực chỉ cần nhìn nét mặt cô là hiểu, anh lập tức lạnh lùng hỏi: "Thật sự không định quay lại à?"

Đường Hinh nói thật lòng: "Em còn chưa nghĩ tới chuyện đó, chỉ muốn quay phim cho tốt, bước tiếp theo còn chưa nghĩ tới, lúc trước khi em xin thôi việc cũng không nghĩ sẽ còn quay lại..."

"Thật nhẫn tâm."

Đường Vực lại ngả vào lưng ghế, quay mặt sang một bên, sắc mặt càng lạnh lùng.

Đường Hinh: "....."

"Anh giận à? Đừng giận mà."

"....."

"Moah moah."

"....."

Đường Vực lại điều chỉnh màn hình điện thoại, nhìn thẳng vào cô, đưa tay cởi khuy áo, ung dung dụ dỗ cô: "Tháng 7 mới đóng máy, em sẽ có thêm mấy tháng để cân nhắc. Nhưng đây là bữa tiệc cuối năm, mọi người đều biết em là bạn gái anh, em định để anh cô đơn thật à?"

Lại buông thêm một câu: "Anh sẽ bị người ta chê cười đó."

Đường Hinh: "....."

Đường Vực đúng là càng ngày càng mất liêm sỉ.

*****

Chiều hôm sau về đến sân bay, Đường Hinh lập tức được tài xế của Đường Vực đón đi. Có cô bạn thân là nhà thiết kế, cô chưa bao giờ phải lo lắng về vấn đề tạo hình và trang phục. Cô bảo tài xế đưa cô đến thẳng chỗ Vưu Hoan.

Minh Chúc cũng đang ở đó, vì bộ phim "Chống khủng bố" sắp ra mắt, cô ấy đi theo đoàn làm phim tham dự một tiết mục để tuyên truyền.

Thời gian có hơi gấp, Đường Hinh vừa vào đến cửa đã đón lấy bộ lễ phục từ tay Vưu Hoan rồi đi thay đồ. Minh Chúc liếc mắt nhìn người thợ trang điểm đang chờ bên cạnh, người này là do Vưu Hoan mời tới. Vưu Hoan giải thích: "Dù sao nữ đại gia sau này cũng kết hôn với Tổng giám đốc Đường, nhà người ta lại là gia đình danh giá, lần đầu tiên tham dự sự kiện trọng đại như thế này, cũng cần phải trang điểm kỹ lưỡng một chút."

Đường Hinh thay đổi lễ phục xong xuôi, ngồi trước gương trang điểm, để thợ trang điểm mân mê suốt hai tiếng đồng hồ.

Khách sạn ở ngay gần đây, tài xế chở cô đi mất nửa tiếng. Đường Hinh và Minh Chúc sau khi lên xe đã nhắn tin cho Đường Vực, báo với anh cô đang trên đường tới. Vừa nhắn tin xong, điện thoại đã báo có cuộc gọi, là cậu cô Chung Văn Bân: "Tối nay cháu có rảnh không? Cháu qua bên nhà xem Chung Nghiên thế nào được không? Chú nghi nó lại cùng thằng lêu lổng kia qua lại, trường đã cho nghỉ từ lâu rồi mà nó vẫn chưa về nhà."

Đường Hinh nhíu mày, trả lời: "Không phải chứ."

Lần cuối cô gặp Chung Nghiên là hôm sinh nhật, cô lướt WeChat, thấy tình hình cô bé vẫn bình thường.

Cậu Chung Văn Bân nói thẳng: "Tối nay nếu cháu có rảnh thì qua căn hộ xem thử, cũng đừng báo trước cho con bé. Cậu sợ thằng ranh kia lại về ở cùng nó, cháu tới kiểm tra bất ngờ thử xem, xem thằng đó có ở đây không, hoặc nhìn xem trong nhà có đồ của nam không. Cậu sợ con nhóc đó lại bị lừa."

Khi bữa tiệc kết thúc cũng tới nửa đêm, khách sạn lại không cách căn hộ quá xa.

Đường Hinh đành trả lời: "Để cháu xem hôm nay có qua được không, nếu

không thì sáng mai cháu sẽ qua."

Cúp điện thoại, Minh Chúc lại hỏi: "Sao thế?"

Cô kể lại mọi chuyện, nhíu mày nói: "Con bé Chung Nghiên đó đúng là không thể khiến người ta bớt lo."

Tiệc cuối năm của Thời Quang cô đã tham dự ba lần, những năm trước chỉ tham dự với tư cách là biên kịch nhỏ vô danh tiểu tốt, lần thứ tư tham dự, cô đã mang thân phận là bạn gái của Đường Vực. Cô cùng Minh Chúc đi thang máy lên tầng ba, cửa thang máy vừa mở ra đã thấy đôi giày da nam kiểu âu bên ngoài cửa.

Đường Vực không ngờ Đường Hinh lại tới cùng Minh Chúc, chuyện anh từng theo đuổi Minh Chúc mọi người đều cố quên đi, coi như chưa từng tồn tại. Đường Hinh bật cười nhìn anh rồi quay đầu nhìn Minh Chúc, thì thầm bên tai cô: "Mình đi với bạn trai đã, lát nữa tìm cậu sau."

Âm lượng của cô vừa đủ, chỉ có hai người nghe được.

Minh Chúc cười đáp: "Mình vào trước đây."

Minh Chúc đi rồi, Đường Hinh ngẩng đầu nhìn Đường Vực, hai người đã một tháng không gặp, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều ánh lên ý cười. Cô bước tới ôm lấy cánh tay anh, nói: "Chúng ta vào thôi."

Đường Vực cúi đầu hỏi cô: "Có mệt không?"

Đường Hinh lắc đầu, nói: "Vẫn ổn, chỉ hơi căng thẳng."

Đường Vực cười cười, trấn an cô: "Không sao đâu, bố mẹ anh rất thích em."

"Đương nhiên rồi, em đây người gặp người thích, hoa gặp hoa nở mà."

Anh lại ừ một tiếng, ung dung đế thêm một câu: "Xe gặp xe chết máy."

"....."

Có người nào sỉ nhục bạn gái thế không hả?

Bữa tiệc còn chưa chính thức bắt đầu. Ông Đường Hải Minh và bà Tăng Uyển đã chờ bên trong, Đường Vực dẫn cô tới thẳng chỗ hai người. Hôm nay Đường Hinh mặc một chiếc váy màu trắng, thợ trang điểm làm việc cẩu kỳ như vậy đương nhiên cô xinh đẹp động lòng người.

Hai người họ vừa đi vào, mọi người đều tự động nhường đường, ánh mắt chiếu thẳng vào hai người.

Tình cờ dưới sàn lại trải thảm đỏ.

Đường Hinh nói khẽ: "Đường Vực, sao chúng mình cứ như đang đi trên thảm đỏ ý nhỉ?"

Đường Vực cúi đầu nhìn cô, khẽ nhoẻn miệng cười: "Cứ coi như tập dượt đi, sớm muộn cũng phải đi."

Tim Đường Hinh đập thình thịch, đây có thể coi là lời cầu hôn không?

Bà Tăng Uyển nhìn hai người đang bước tới gần, ánh mắt chú mục trên người Đường Hinh, bà tươi cười thân thiện, nói: "Lại đây, hôm nay con trang điểm rất xinh đẹp."

Đường Hinh bị sự thân thiện của bà làm bất ngờ, vội đáp: "Con cảm ơn bác gái." Rồi cô lại quay sang phía ông Đường Hải Minh chào "bác trai".

Cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, những gì cần hỏi cần biết đều đã biết.

Đường Đinh Đinh ngó vào, nói khẽ: "Chị đừng khách khí, đều là người nhà cả mà."

Đường Hinh: "....."

Cô nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói: "Cũng đúng, chị cũng họ Đường mà."

Đường Đinh Đinh vội nói: "Em không có ý này, ý em là hai anh chị đều đã ra mắt bố mẹ rồi, anh trai em cũng có ý định kết hôn với chị, chín phần rồi!" Ngẫm lại thấy không đúng lắm, hai người họ đã phát triển tới bước này, anh trai cô chưa từng thích ai như thế, "Anh trai em đối với chị đã

thích mười phần rồi!"

Đường Hinh trong lòng hoảng hốt, vội nói: "Em đừng nói lung tung!"

Định luật mười phần thích này không phải là bí mật à? Sao có thể nói ra trước mặt mọi người thế chứ?!

Đường Vực hơi nghi hoặc, cúi đầu nhìn Đường Hinh đang luống cuống, quay đầu nhìn Đường Đinh Đinh, hỏi: "Cái gì chín phần mười phần cơ?"

Chương 80: anh chỉ đẹp chứ không dùng được

Đường Vực, cuối cùng anh cũng thành người của em rồi, em biết nói gì đây?

Haha, em sẽ chịu trách nhiệm với anh đến cùng.

"Nhật ký Tiểu Đường Tâm"

Cái định luật mười phần thích kia hoàn toàn là do Hoắc Thần Đông lấy ra để bịp Đường Đinh Đinh, thế nhưng Đường Đinh Đinh vẫn rất mực tin tưởng không nghi ngờ gì. Ngay cả Đường Hinh cũng cảm thấy định luật này hoàn toàn có thể áp dụng cho Đường Vực, chỉ có bản thân Đường Vực chẳng hay biết gì.

Đường Hinh véo eo Đường Đinh Đinh, ý nhắc nhở đừng nói lung tung!

Đường Đinh Đinh đau tới mức suýt chút nữa kêu lên, hai mắt đỏ lên, cúi đầu nhìn Đường Hinh, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề— Hả? Anh trai em còn chưa biết chuyện à? Hai người chưa thân mật tới mức không có bí mật gì à?

Ngay cả bà Tăng Uyển cũng mở miệng hỏi: "Cái gì mười phần thích cơ?"

Đường Đinh Đinh thầm nghĩ "Thôi xong đời rồi", sau đó vội nói: "Không, không có gì ạ..."

Đường Vực hiển nhiên không tin, cúi đầu nhìn Đường Hinh: "Nếu không có gì thì em cuống lên thế làm gì? Có bí mật gì anh không biết à?"

Đường Hinh đánh chết không chịu thừa nhận, chỉ cười tủm tỉm đáp: "Không có mà."

Đúng lúc này, Cao Hằng bước tới hạ giọng nói: "Sếp tổng, đạo diễn Từ tìm anh."

Đường Vực cùng bố mẹ ra tiếp đón, lặng lẽ liếc nhìn Đường Đinh Đinh, làm cô nhóc sợ tới mức cúi gằm mặt chuồn đi, cố gắng hết sức thu nhỏ lại

cảm giác tồn tại của bản thân. Đường Vực ôm lấy eo Đường Hinh, cúi đầu nói: "Mình cùng đi thôi."

Bữa tiệc cuối năm của công ty Thời Quang mời không ít đạo diễn và nhà sản xuất, còn có các tổng giám đốc của các đối tác. Gần như cả buổi tối hôm đó Đường Hinh đều bị Đường Vực dắt đi khắp nơi, rất nhanh đã quen biết không ít bậc tinh anh trong nghề, thậm chí có người còn tìm đến mời cô viết kịch bản.

Đường Hinh nhân lúc không có ai bên cạnh, khẽ hỏi Đường Vực: "Tổng giám đốc Đường, anh đây là cố ý chống lưng cho em hả?"

Đường Vực cúi đầu nhìn cô, thẳng thắn thừa nhận: "Em không muốn về Thời Quang cũng không sao, từ nay em làm dự án nào, anh đầu tư dự án đó."

Cô ngây người nhìn anh: "Thế chẳng khác nào anh thành Đường papa của em à?"

Giây tiếp theo eo cô đã bị ai đó véo, cả người không khống chế được run lên, sau đó nghe thấy giọng anh lạnh lùng cảnh cáo: "Đừng gọi linh tinh, nghe như loạn luân vậy."

Đường Hinh hừ một tiếng: "Không có khiếu hài hước gì cả."

Đường Vực cười cười, hạ giọng nói: "Anh không thể hạn chế sự phát triển của em, đa phần những dự án của Thời Quang đúng là không thích hợp với em. Sau này nếu em muốn tham gia dự án nào, anh sẽ giúp em cho ý kiến, Thời Quang cũng sẽ làm một số dự án khác nữa. Anh đã nói rồi, những thứ mà em thích, anh đều sẽ từ từ tìm hiểu, không ép em phải trở về."

Trong lòng Đường Hinh cảm động, ôm chặt cánh tay anh, phần ngực mềm mại ấm áp cũng cọ lên người anh.

Đường Vực cụp mắt, hắng giọng, Đường Hinh thấy thế cúi đầu nhìn, vội vàng buông anh ra, mặt đỏ lên.

Một lát sau, Đường Hinh bị Hàn Tiêu Tiêu kéo qua một bên buôn chuyện. Hoàng Tư Nghệ và Chu Đan cũng đang ở đó, sắc mặt hai người họ có vẻ ngượng ngùng. Trước kia hai người đó xì xào sau lưng rằng cô là "bạn giường" của Đường Vực nọ kia. Khi nãy hai người còn bàn tán về cô,

Hoàng Tư Nghệ khẽ kêu lên: "Cô ta tới r`ồi, đừng nói nữa."

Chu Đan thở dài: "Giờ thì ai biết được trước đây họ có phải 'bạn giường' hay không, dù sao giờ người ta cũng là bạn gái chính thức được sếp tổng thừa nhận r`ồi."

Sau này sẽ thành bà chủ của hai cô r`ồi đấy.

Kỳ thực cô nhóc Đường Hinh này rất rộng lượng, không thích mang thù, bởi vì có thù tất báo. Cô chỉ nhìn hai người kia, cười tủm tỉm nói: "Đã lâu không gặp."

Hoàng Tư Nghệ cười ngượng nghịu, đáp: "Đúng là đã lâu không gặp."

Trước đây khi hai người cùng tổ dự án đã cãi nhau không ít. Đường Hinh cười nói: "Vẻ mặt cô như vậy là sao? Tôi cũng không định làm gì cô đâu."

Hoàng Tư Nghệ: "....."

Cô ta còn muốn mình cảm ơn nữa hay gì?

Khi bữa tiệc kết thúc đã g`ần 12 giờ. Đường Hinh và Đường Vực đ`ều có uống rượu, sau khi hai người lên xe, Đường Vực nói lỏng cà-vạt, lười nhác tựa vào lưng ghế. Đường Hinh khoác một chiếc áo khoác màu đen bên ngoài váy, yếu ớt dựa vào l`ồng ngực anh, lẩm bẩm: "Mệt quá đi."

Đường Vực hạ giọng nói: "Em ngủ một lát đi, tới nơi anh đánh thức em."

Đường Hinh gật đ`ầu, vừa định chợp mắt thì nhớ tới lời dặn dò của cậu mình, nói với anh: "Chỗ này cách căn hộ của em không xa, ghé qua đó một chút đi."

Đường Vực nhớ tới cô em họ vô tâm của cô, nhíu mày hỏi: "Mai đi không được à?"

"Muốn tới kiểm tra bất ngờ mà, tới lúc này là thích hợp nhất."

"Nghe như kiểu bắt gian ngoại tình ý nhỉ."

"....."

Đường Hinh không nhịn được bật cười, nói địa chỉ cho tài xế.

Hơn hai mươi phút sau, xe tới khu nhà.

Khu nhà này đã khá cũ, muốn dừng xe phải thật nhanh, ở chỗ này không thể tìm được chỗ đỗ xe. Đường Hinh bảo tài xế đỗ xe ngay tầng dưới, cô quấn chặt chiếc áo khoác quanh người, quay lại nhìn Đường Vực, nói: "Em tự lên nhà xem thế nào, xong rồi em xuống luôn."

Đường Vực mở cửa xe, không để cho cô từ chối, nói: "Anh đi cùng em."

Đường Hinh chớp chớp mắt, nói: "Được."

Vừa xuống khỏi xe cô đã lạnh run. Đường Vực không mang theo áo khoác, trên người chỉ có bộ âu phục, anh ôm lấy cô, hai người cùng nhau đi vào.

Đêm đông lạnh buốt, cả khu nhà không có ai qua lại, vừa yên tĩnh lại hiu quạnh, hành lang đã hơi cũ nhưng vẫn có thang máy, căn hộ của Đường Hinh ở tầng tám. Sau khi vào thang máy, Đường Hinh mới thấy ấm áp hơn, cô ngẩng đầu hỏi Đường Vực: "Anh lạnh lắm không?"

Đường Vực nhẹ nhàng đáp: "Không lạnh."

Tới tầng tám, hai người bước ra ngoài. Đường Hinh thấy từ khe cửa bên tay trái còn có ánh sáng, cô nói: "Anh chờ em ở cửa nhé."

Nếu Chung Nghiên thực sự chỉ ở nhà một mình, Đường Vực đi vào cũng không tiện. Anh đút tay vào túi quần, tựa vào tường thang máy, nhìn cánh cửa, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Đường Hinh gõ cửa, đợi vài giây, từ bên trong truyền ra giọng nói nghèn nghẹn của Chung Nghiên: "Ai thế?"

Có lẽ cũng không ngờ tới nửa đêm rồi còn có người gõ cửa.

Đường Hinh đáp: "Chị đây."

Bên trong đột nhiên tối sầm, không chút động tĩnh.

Đường Hinh nhíu mày: "Chị là Đường Hinh, chị họ của em. Mở cửa ra đi."

Bên trong lại yên tĩnh vài giây rồi cửa nhẹ nhàng mở ra. Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn nhỏ, Chung Nghiên tóc xõa rối tung, mặc một chiếc váy ngủ hai dây màu đen đứng sau cánh cửa, nét mặt có vẻ hoảng loạn, nói: "Chị, muộn thế này chị còn tới làm gì?" Vừa ngước lên đã thấy Đường Vực đang dựa vào vách tường, vẻ mặt càng hoảng loạn, lập tức ôm lấy mình, cô còn không mặc đồ lót.

Đường Vực lạnh lùng quay mặt đi, không nhìn phía đối diện.

Đường Hinh quay đầu nhìn anh, nói nhỏ: "Em vào trong hai phút rồi ra."

Nét mặt Chung Nghiên cứng đờ, muốn ngăn không cho Đường Hinh vào. Đường Hinh thấy sắc mặt cô không ổn, lập tức có linh cảm không lành. Đường Hinh dứt khoát đẩy em mình ra, đi vào: "Bố em bảo chị tới kiểm tra đột xuất."

"Em... có làm gì đâu?" Chung Nghiên nuốt nước bọt, căng thẳng nói: "Sao phải kiểm tra đột xuất..."

Đường Hinh đi vào, Chung Nghiên lập tức đóng cửa lại.

Lúc trước Chung Nghiên tắt đèn, cô không để ý lắm, vừa vào phòng khách đã bật đèn lên. Ánh đèn sáng choang, phòng khách hơi bừa bộn, cô quan sát một hồi rồi đi về phía phòng ngủ sau đó đi vào phòng làm việc.

Căn hộ này chỉ có 60-70 mét vuông, một phòng khách, hai phòng ngủ một nhà vệ sinh. Cô đi thẳng về phía nhà vệ sinh, cửa đóng lại, đèn cũng không bật.

Cô quay đầu nhìn Chung Nghiên vẫn luôn theo sát mình, đột nhiên phát hiện trên cổ con bé có dấu hôn mờ mờ. Sắc mặt cô lập tức lạnh lùng, trực tiếp mở cửa nhà vệ sinh nhưng cửa không mở, bị khóa trái từ bên trong.

"Mở cửa."

"....."

Chung Nghiên kéo tay cô, khóc lóc xin tha: "Chị, chị đừng làm thế mà..."

Đường Hinh lạnh lùng nhìn em mình, nói: "Nếu là đàn ông, bảo cậu ta ra đây."

Vài giây sau, cửa mở, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn của Chu Dương hiện ra. Da cậu ta trắng theo kiểu tái nhợt, trông ốm yếu, so với mấy tháng trước thì hơi khác, nhưng khác ở chỗ nào thì Đường Hinh không nhận ra.

Cô không ngờ Chung Nghiên thực sự còn liên hệ với anh ta. Cô tức giận không kiềm chế được, trừng mắt nhìn Chung Nghiên rồi dứt khoát xoay người rời đi.

Cô vừa đi vừa lấy điện thoại từ trong túi áo khoác ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho cậu mình.

Chung Nghiên vội tiến lên giữ chặt lấy cô, kêu lên: "Chị, chị đừng gọi điện... Em sẽ bảo anh ấy đi ngay mà, sau này tuyệt đối không cho anh ấy tới nữa. Em không có cách nào mà, chị đừng nói cho bố em..."

Đường Hinh không nói gì, kiên quyết muốn gọi điện thoại, Chung Nghiên vội vàng nhìn Chu Dương. Sắc mặt Chu Dương bỗng thay đổi, nhanh chóng tiến tới hất tay cô, điện thoại văng ra, "cạch" một tiếng rơi trên sàn nhà.

Đường Hinh đi giày cao gót, bị hắn hất như thế, mất trọng tâm ngã lên bàn nước.

Âm thanh loảng xoảng ầm ĩ vang lên cùng tiếng kêu sợ hãi của cô.

Chung Nghiên cũng không ngờ Chu Dương lại động thủ, kêu lên: "Anh làm gì thế!"

Giây tiếp theo.

Rầm rầm rầm rầm — -

Cửa bị ai đó ra sức dộng vào, giọng nói lạnh lùng của đàn ông vang lên: "Mở cửa."

Nét mặt Chu Dương hoảng hốt, nhìn Chung Nghiên. Chung Nghiên khóc không ra nước mắt, vội vàng đỡ Đường Hinh dậy, nói: "Là bạn trai của chị ấy đang ở bên ngoài. Anh... anh..." Sao lại động thủ thế chứ!

Bạn trai!

Vẻ mặt Chu Dương càng hoảng hốt, cả người có vẻ gì đó không bình thường nhưng anh ta vẫn còn mơ hồ nhớ được bạn trai chị họ Chung Nghiên là Đường Vực.

Đường Hinh bị ngã khiến đầu váng mắt hoa, quay đầu nhìn cậu ta, trong lòng khẽ run lên, nuốt nước bọt. Trạng thái này của Chu Dương... không phải là đang "phê" thuốc đó chứ? Chung Nghiên nhìn dáng vẻ của cậu ta, sắc mặt càng xấu đi.

Đường Hinh đẩy cô bé ra, trực tiếp chạy về phía cửa.

Chu Dương chìm trong suy nghĩ điên cuồng hỗn loạn, hắn ta nhìn thấy bóng dáng Đường Hinh, chỉ biết tuyệt đối không thể để cô bước ra ngoài. Hắn đột nhiên lao tới, đè cô xuống đất, khuỷu tay Đường Hinh đập xuống nền nhà, đau điếng.

"Mở cửa! Đường Hinh em sao rồi?" Đường Vực gầm lên, anh ở bên ngoài sốt ruột muốn phát điên, chỉ hận không để đập toang cánh cửa này, "Mật mã là bao nhiêu?"

Chung Nghiên muốn ra mở cửa nhưng Chu Dương đã hoàn toàn điên cuồng, hai mắt đỏ như máu trừng mắt nhìn cô ta: "Không được mở cửa!"

Động tĩnh gây ra quá lớn, nhà đối diện mở cửa ngó ra, tầng trên tầng dưới đều có người dòm ngó.

"Em không sao!" Đường Hinh giãy giụa cố kêu lên một tiếng, thở hổn hển, nghiến răng kêu lên: "Chung Nghiên, con mẹ nó em mau mở cửa đi. Nó đã mất kiểm soát rồi em không thấy à? Em còn muốn sống nữa không hả?"

Cả người Chung Nghiên run lên, chạy như bay ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Đường Vực đã đẩy cô ta ra, phóng nhanh vào trong, quăng Chu Dương xuống đất, đấm mấy cú vào bụng hắn ta. Chu Dương nằm bẹp trên đất đau khổ kêu gào. Đường Vực lạnh lùng quẳng hắn sang một bên, Đường Hinh cuống quít tóm lấy tay anh, vẫn còn sợ hãi nói: "Hắn ta không bình thường, hình như dùng ma túy..."

Đường Vực cảm nhận được cô đang run lên, vội ôm lấy cô, hạ giọng nói: "Em có bị thương ở đâu không?"

"Tay và chân hơi đau, chân hình như bị trật..."

Anh đỡ cô lên, Đường Hinh vịn vào anh mới đứng lên được. Cô nhìn Chu Dương đang ngơ ngẩn bò dậy từ mặt đất, khẽ hỏi: "Giờ phải làm sao đây?"

Đường Vực dứt khoát bế bổng cô lên, cô theo phản xạ ôm lấy cổ anh, anh lạnh lùng nhìn Chung Nghiên nói: "Đã có người báo cảnh sát rồi."

Hai mắt Chung Nghiên đỏ hoe, hoang mang hoảng loạn vớ lấy một chiếc áo khoác từ trên sô-pha choàng vào người, muốn đi theo họ. Vừa tới cửa, Đường Hinh quay đầu nhìn ra sau, thấy Chu Dương đột nhiên đưa lưng về phía họ, ngồi xổm xuống bên cạnh sô-pha không biết đang làm gì, hai giây sau, hắn bỗng đứng bật dậy, điên cuồng lao tới.

Ánh mắt Đường Hinh đảo qua, thấy trong tay hắn cầm thứ đồ gì đó màu trắng, đột nhiên hắn giơ tay, hướng về phía cánh tay cô đâm tới. Đến khi cô nhìn rõ thứ hắn cầm trong tay, đầu óc lập tức trống rỗng, hoảng sợ trừng mắt.

Thế nhưng cô lại không muốn rụt tay lại, nếu cô rụt tay lại, người bị đâm sẽ là Đường Vực.

Đường Vực nghe được tiếng bước chân thì quay đầu lại, cơ thể phản ứng rất nhanh, nghiêng người ôm lấy cô, lấy than mình ra đỡ, trên vai bị thứ gì đó đâm phải. Anh trở tay bắt lấy tay Chu Dương, bẻ quặt không chút lưu tình, Chu Dương lập tức kêu lên thảm thiết.

Hàm dưới Đường Vực bạnh ra, không chần chừ do dự, mạnh mẽ quăng hắn qua vai, đập mạnh xuống sàn nhà, sau đó đầu gối tấn công thẳng vào bụng hắn, đấm liên tục vào bụng, đánh tới khi hắn không kêu được nữa mới dừng tay.

Đường Hinh thấy rõ ống tiêm rơi xuống sàn nhà, sắc mặt trắng bệch, hoảng hoạn bò tới, hai mắt đỏ bừng, tóm lấy vai anh, giọng run rẩy: "Đường Vực..."

Cô nhìn lướt qua vai anh, thấy vẫn còn kim đâm, cả người cô run rẩy.

Đường Vực không quay đầu nhìn, chỉ hít vào một hơi, giọng nói khàn khàn trấn an cô: "Không sao đâu, chắc chưa đâm vào người đâu." Anh ôm lấy cô, sợ cô nhìn thấy sẽ khó chịu, dứt khoát đưa tay nhỏ kim tiêm ra.

Đây là...

Đây là ma túy đó!

Đường Hinh không kiềm chế được, nước mắt tuôn rơi, cả người run rẩy. Xe cảnh sát đã tới, ngoài cửa có mấy người đàn ông lớn gan đứng vây xem, có người hô lên: "Cảnh sát tới."

Đường Vực đỡ Đường Hinh đứng lên, cô bỗng từ trong vòng tay anh đẩy anh ra, nhanh chóng cầm lấy chiếc bình hoa bằng pha lê bày trên tủ ngoài huyền quan, đập thẳng vào đầu Chu Dương. Mảnh pha lê văng khắp nơi, đầu hắn toàn máu.

Chu Dương vốn còn chút ý thức giờ cũng ngất đi, cả người hắn khẽ run lên, thoạt nhìn rất đáng sợ.

Đường Vực vội vàng kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô, cằm anh cọ lên đầu cô, nghẹn giọng trấn an: "Đừng kích động, anh không sao đâu, không sao thật mà."

Hai mắt Đường Hinh đỏ lên, cô nghiến răng nói: "Em muốn đánh chết hắn..."

Đường Vực ôm lấy cô, an ủi: "Không sao mà, đừng kích động."

Nhiều người chứng kiến như vậy, nếu cô thực sự đánh chết người, hậu quả thực sự không dám tưởng tượng.

Đúng lúc này, cảnh sát tới.

Không cần họ lên tiếng, hàng xóm đã tố giác: "Hình như có người dùng ma túy."

Sau khi cảnh sát tiến vào, nhìn thấy Đường Vực thì hơi kinh ngạc nhưng cũng không dám chắc, hỏi: "Anh là... Đường Vực?"

Đường Vực gật đầu, đáp: "Vâng, em họ của bạn gái tôi thuê lại căn hộ của

cô ấy, giờ xảy ra chuyện, chúng tôi qua đây không may bị kéo vào." Anh giải thích đơn giản rõ ràng, nhìn thấy xe cảnh sát và xe cứu thương tới cùng lúc, anh gọi hai cuộc điện thoại, một cuộc gọi cho Cao Hằng, một cuộc gọi cho một người bạn bên cục cảnh sát.

Rất nhanh cảnh sát điều tra tội phạm ma túy cũng tới.

Cuối cùng họ tìm ra một đống ống tiêm và kim tiêm, còn có một túi heroin, đúng là vượt ngoài mong đợi.

Trước khi rời đi, Đường Hinh nhìn Chung Nghiên đang rúm ró trong một góc, lạnh lùng nhìn cô ta, hỏi: "Có từng dùng chưa?"

Chung Nghiên bật khóc, đáp: "Có một lần, nhưng không phải tiêm chích..."

Tim Đường Hinh lạnh như băng, cô cắn môi, vung tay tát cô ta, mắng: "Óc mày để cho chó tha rồi à?" Sau đó không quan tâm tới cô ta nữa, dứt khoát xoay người đi về phía Đường Vực.

Đường Vực nhìn lướt qua chân cô, cúi người bế cô lên, đi ra cửa.

Đường Vực cũng không chắc kim tiêm có đâm vào người anh hay không, vẫn phải đi xét nghiệm, xét nghiệm lông tóc trong nửa tiếng sẽ có kết quả. Chỉ là không biết kim tiêm này đã bị dùng qua hay chưa, nếu đã bị dùng rồi, còn phải xét nghiệm những thứ khác nữa, ví dụ như HIV.

Ống tiêm và kim tiêm đó cũng phải đem đi xét nghiệm.

Trong lúc chờ kết quả, Đường Hinh cực kỳ sợ hãi, cô vùi đầu vào ngực Đường Vực, ngẩng lên nhìn anh, nói: "Đường Vực, nếu nhỡ..."

Đường Vực xuất thân danh môn, phía trên còn có hai trưởng bối là lãnh đạo trong quân đội, hơn nữa với thân phận của anh, nếu thực sự bị tiêm ma túy, dù cho là chuyện ngoài ý muốn, sự ảnh hưởng cũng rất lớn, đặc biệt là có thể khiến cổ phiếu tụt dốc. Anh hơi nhoẻn miệng cười, hít một hơi thật sâu, hôn lên chóp mũi cô, hạ giọng nói: "Không sao đâu, cho dù có cũng chỉ là một lượng nhỏ, không ảnh hưởng gì đâu."

Dù cho thực sự bị tiêm, anh cũng có thể từ bỏ.

Chỉ sợ là HIV...

Đường Vực sợ cô lo lắng, giúp cô cởi áo khoác, dỗ dành cô: "Để anh xem vết thương trên người em đã." Khuỷu tay Đường Hinh và chân phải đều bị sưng đỏ, anh và bác sĩ đã bôi thuốc cho cô.

Rất nhanh sau đó, cảnh sát đã cầm kết quả xét nghiệm đi tới, thở phào nhẹ nhõm, nói: "Thật may mắn, kim tiêm kia mới chỉ dùng một lần, trước đó chưa bị ai khác dùng. Hơn nữa kim tiêm bị gãy nên không tiêm vào người." Sau đó nhìn Đường Hinh nói: "Có điều, đó là căn hộ của cô Đường, dù rằng cô đã cho cô Chung Nghiên thuê lại nhưng giờ tìm thấy ma túy trong đó, vẫn phải phiền cô Đường phối hợp điều tra."

Đường Hinh thở phào, cả người rũ xuống trong lòng Đường Vực, suýt chút nữa bật khóc: "Làm em sợ muốn chết, may là không sao, nếu không..."

Đường Vực cũng thở phào, cả người cũng thả lỏng, may mà không sao, nếu không anh và cô sao có thể ở bên nhau?

Anh vuốt ve mắt cô, khóe miệng cong lên, mỉm cười nói: "Không sao rồi, đừng khóc mà."

Đường Hinh sụt sịt, hai mắt đỏ hoe nhìn anh: "Khi nãy em đã nghĩ kỹ rồi, nếu anh thực sự không may nhiễm HIV, dù chỉ có thể yêu không dục vọng kiểu Plato em cũng muốn ở bên anh."

Trong lòng anh chấn động, im lặng nhìn cô rồi khẽ cười, hỏi: "Thích anh đến thế cơ à?"

Cô nhẹ nhàng gật đầu, đáp: "Vâng."

Phối hợp với cảnh sát lấy lời khai xong đã tới ba giờ sáng, Đường Hinh gọi điện cho cậu mình. Ông Chung Văn Bân nửa đêm bị đánh thức, nghe tin xong muốn phát điên, giữa đêm hôm liền lao tới.

Chung Nghiên bị giữ lại đồn cảnh sát, sau này Đường Hinh không có cách nào quản được con bé nữa.

Đường Vực đưa cô lên xe, dặn dò Cao Hằng: "Để ý tin tức, cũng không

biết có bị người ta chụp ảnh không, nếu có mau chóng xử lý đi."

Cao Hằng đứng bên ngoài xe, gật đầu nói: "Vâng, đêm nay tôi sẽ chú ý theo sát, sếp tổng cứ yên tâm."

Đường Vực đưa Đường Hinh về thẳng nhà mình, anh cởi áo khoác và vest ném lên sô-pha, mở tủ quần áo lấy ra áo sơ-mi của mình, cúi đầu nhìn cô, nói: "Đi tắm rửa trước đã."

Hai người dựa vào tủ quần áo, cô ôm lấy anh không buông, đầu cọ cọ vào ngực anh, nói khẽ: "Vâng."

Nói vâng rồi cũng không chịu buông tay.

Đường Vực cúi xuống hôn lên môi cô, biết rằng đêm nay cô đã rất sợ hãi, ngay cả anh trong lòng cũng lo sợ. Nếu như lúc đó anh phản ứng chậm một chút thôi, thứ đó sẽ đâm vào tay cô, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Đường Hinh vẫn tự trách mình, cô sụt sịt: "Nếu không phải tại Chung Nghiên..."

Anh ngắt lời cô, nói: "Cô ấy là cô ấy, em là em. Em không cần tự trách mình, ai cũng không ngờ được lại xảy ra chuyện thế này, đây là chuyện ngoài ý muốn." Anh xoa đầu cô, thì thầm vào tai cô: "Đều đã qua rồi."

Đường Vực đưa cô tới phòng tắm, đẩy cô vào rồi dựa vào cửa nở nụ cười như có như không nhìn cô: "Em tự tắm hay để anh tắm cho em, chọn đi?"

Đường Hinh ngây ra một lúc, đâu ngờ được lúc này anh lại giở thói lưu manh, mặt cô đỏ lên, thật sự nghiêm túc cân nhắc một hồi rồi đáp: "Em tự tắm thôi."

Cô đối với phòng tắm có ấn tượng không tốt lắm, nhỡ đâu hai người trong phòng tắm này "lau súng cướp cò" thì sao?

Cô không muốn lần đầu tiên diễn ra trong phòng tắm đâu.

Cửa đóng lại rồi, Đường Vực mới dựa vào khung cửa nhẹ nhàng thở ra, cầm một bộ quần áo khác đi vào phòng tắm cho khách.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn bàn, ánh sáng dìu dịu chiếu lên đầu

giường. Đường Vực tựa vào đầu giường chờ hai mươi phút, Đường Hinh mới mặc áo sơ-mi của anh đi ra. Áo sơ-mi chỉ dài tới giữa đùi cô, để lộ đôi chân dài thẳng tắp, bên trong cũng không mặc gì, ánh sáng mờ ảo chiếu vào thấy rõ đường cong lả lướt trên người cô.

Mắt Đường Vực như tối lại, cụp mắt liếc nhìn chiếc đồng hồ để trên bàn đầu giường.

Đã là rạng sáng 4 giờ 30 phút.

Rồi anh ngẩng đầu nhìn cô.

Đường Hinh đứng bên mép giường, mím môi cúi đầu nhìn anh. Bốn mắt chạm nhau, dường như có dòng điện đang lưu chuyển, còn có sự căng thẳng và kích thích trong lòng không sao nói nên lời. Anh cầm lấy tay cô, kéo cô vào trong lòng mình, ôm lấy cô từ phía sau, khẽ hỏi cô: "Em mệt à?"

Thân thể dường như rất mệt nhưng đồng thời lại có chút hưng phấn.

Cô lắc đầu, xoay người choàng tay lên cổ anh, hai mắt sáng lấp lánh nhìn anh: "Anh mệt à?"

Anh nhàn nhã tựa vào đầu giường, nhìn cô có phần ung dung.

Đường Hinh hôn lên môi anh, cách hôn của cô chẳng có kỹ thuật gì, chỉ có liếm gặm cắn, không có điểm nhấn không có nhịp độ, rồi cô hôn lên tai anh, học anh cắn vành tai, phả hơi vào tai anh hỏi: "Đường Vực, anh có muốn không?"

Anh nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: "Nói cho anh nghe trước đã, thích chín phần mười phần là cái gì?"

Cả tối nay Đường Đinh Đinh vẫn luôn trốn anh, anh không cách nào tóm được con bé.

Đã gửi cả tin nhắn WeChat rồi mà con nhóc kia chỉ ấp úng trả lời: "Ý là anh muốn cưới chị ý đó."

Nhưng Đường Vực cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Đường Hinh hiện giờ không muốn nói về chuyện này, cô chỉ muốn chiếm

lấy Đường Vực cho riêng mình, lại chủ động hôn anh, nói nhỏ: "Anh đi hỏi Đinh Đinh đi, là con bé nói cho em biết. Dù sao em cũng đã biết anh thích em rồi, rất rất thích em."

Đường Vực nhìn cô chăm chú, cúi đầu hôn cô, đồng thời xoay người đè lên cô. Hai người đã một tháng không gặp, cả tối nay lại không có không gian riêng tư dành cho nhau, sau đó lại xảy ra chuyện này, tâm trí hai người đều tha thiết hướng về nhau, chỉ muốn được ở bên nhau, quấn quít không rời.

Nếu vậy vĩnh viễn cũng đừng tách rời.

Cứ quấn lấy nhau như thế này đi.

Bên ngoài cửa sổ gió rét căm căm, trong phòng không khí lại ẩm ướt, nóng bỏng. Hai người quấn lấy nhau thân mật không rời, tiếng thở hổn hển mờ ám ngày càng rõ. Anh không cởi áo trên người cô, chỉ cởi một khuy áo sơ-mi, chống người dậy nhìn cô từ đầu tới chân, ngón tay lướt trên người cô như đang chạm vào một tác phẩm nghệ thuật.

Đường Hinh run rẩy nức nở, thẹn thùng tới mức cố gắng che mặt mình. Đường Vực lại kéo tay cô ra, hơi thở nặng nề hôn cô, nụ hôn dần lướt xuống...

Trong suốt quá trình, Đường Hinh cảm thấy Đường Vực dường như không thành thạo lắm thì phải? Nhưng lại có vẻ như rất quen thuộc, có lẽ bởi đó là bản năng của đàn ông, cô bị anh tra tấn khiến hồn vía lên mây. Anh đứng dậy mở ngăn kéo, thì thầm vào tai cô: "Em thích hương vị nào?"

"Tùy anh..."

Đầu óc Đường Hinh đã hoàn toàn choáng váng, giống như con cá nhỏ há mồm cố hít thở, căn bản không còn nhớ được lần trước họ đã mua hương vị gì.

Đường Vực khẽ cười, tùy tiện lấy ra một cái, bắt đầu áp sát, giống như đang tra tấn ép cung cô: "Thích mười phần nghĩa là anh muốn kết hôn với em hả?"

"... Không nói cho anh biết." Cô nhắm tịt mắt, run rẩy.

Cơ thể không kìm được muốn thoái lui lại bị anh siết chặt lấy eo: "Có nói không?"

"Không..."

Giây tiếp theo, cô lập tức trợn tròn mắt.

Tên Đường Vực móng heo này!!!!!

*****

Có đôi lúc Đường Vực thực sự cảm thấy Đường Hinh đúng là ngứa đòn, cô có thể tùy tiện "châm lửa", lúc đầu vô cùng phối hợp nhưng đến khi anh tiến vào thì lại giãy giụa kêu đau.

Không khí trong phòng đặc quánh lại, ẩm ướt, nóng bỏng, Đường Hinh đột nhiên kêu ngừng lại, cô mở mắt ra, ngơ ngác mờ mịt nhìn người đàn ông đè lên mình.

Mặt Đường Vực hơi đỏ lên, yết hầu dao động, trên trán đầy mồ hôi, từng giọt từng giọt chảy xuống người.

Dáng vẻ thật gợi cảm, quyến rũ.

Nhưng mà...

Lại chỉ được có mấy phút thôi á?

Được đến năm phút chưa?

Đường Vực nhắm chặt hai mặt, quẫn bách không chịu nổi, cúi đầu hung bạo cắn môi cô, cáu kỉnh nói: "Hai mắt cứ mở trừng trừng ra nhìn thế thì ai làm được gì."

Đường Hinh bị đau, chớp chớp mắt, cảm thấy anh đang thẹn quá hóa giận, đầu óc cô nóng lên, buột miệng thốt ra: "Oa, Đường Vực, anh chỉ đẹp chứ không xài được..."

ĐườngVực: "....."

Anh nheo mắt, cúi đầu nhìn cô, hai mắt đỏ lên như muốn ăn tươi nuốt sống

cô. Đường Hinh cuối cùng cũng nhận ra hình như mình đã nói sai gì đó.

Một lúc lâu sau, anh cúi người, cười lạnh, thì thầm bên tai cô: "Em yêu à, nói lại lần nữa xem."

Cả người Đường Hinh run lên.

Thôi xong đời...

Chương 81

Đúng là không thể tin được lời nói của đàn ông khi ở trên giường, đ`ồ Đường Vực móng heo.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

B`ầu không khí vừa yên tĩnh vừa kỳ quái.

Đường Vực sợ mình đè nặng lên người cô, xoay người nằm sang bên, cánh tay choàng qua người cô.

Đường Hinh lặng lẽ ngẩng đ`ầu nhìn sắc mặt s`ầm sì của anh, nhớ tới chuyện l`ần trước ở phòng tắm, cô "giúp" anh tới nỗi tay run rẩy mà anh vẫn mãi chưa "xong", cuối cùng anh còn phải tự mình "giải quyết". L`ần này cô biết phải bao biện cho anh như thế nào đây, vì đêm nay xảy ra quá nhi`ều chuyện hay là vì g`ần đây anh bận rộn mệt mỏi?

Nhất định là như thế.

Tuy rằng l`ần đ`ầu tiên kết thúc vội vàng nhưng lúc trước đã lăn qua lộn lại một h`ồi lâu, máy sưởi trong phòng rất ấm áp, cả hai người đ`ều đổ m`ồ hôi đ`ầm đìa. Người anh cực kỳ nóng, nhắc nhở cô rõ ràng v`ề chuyện vừa diễn ra.

Mặt cô áp vào l`ồng ngực rắn chắc của anh, chỉ c`ần cụp mắt là sẽ thấy từng múi từng múi cơ bụng g`ồ lên, cảm giác không chân thật chút nào. Người đàn ông này là của cô, cô ngẩng đ`ầu nhìn anh, khi nãy cô bị anh ức hiếp đến bật khóc, đến giờ hai mắt còn đỏ hoe, cực kỳ tủi thân nói: "Đường Vực, nam nữ cùng nhau lên giường, không nói 'anh yêu em' thì thôi đi, sao anh còn mắng em."

Đường Vực: "....."

Nếu không phải vì câu kia của cô quá gây mất hứng, anh sẽ nói.

Nhưng giờ b`ầu không khí đã bị cô "thảm sát" r`ồi.

Anh chống tay ngồi dậy, dựa vào đầu giường, cụp mắt nhìn cô, nét mặt lạnh lùng từ từ tan biến, trở nên nồng nhiệt, cô bị anh nhìn như vậy tim cũng đập nhanh hơn, trực giác mách bảo sắp có chuyện gì đó xảy ra, cô vội vàng cúi đầu, muốn trốn vào trong chăn.

Nhưng ngay lập tức anh đã tóm lấy tay cô, giơ lên qua đỉnh đầu rồi đè xuống, anh cúi đầu hôn lên tai cô, dùng hơi thở ấm áp dỗ dành cô: "Làm một lần nữa đi rồi anh nói cho em nghe."

Cả người Đường Hinh run lên, tim cũng lỡ mất một nhịp.

Nếu phải lựa chọn giữa "làm" một lần nữa và được nghe một câu "anh yêu em", đương nhiên, cô rất muốn chọn phương án thứ hai, nhưng cô vẫn thấy hơi đau, hơn nữa khi nãy cô dám nói mấy lời như vậy, nếu giờ "làm" một lần nữa chắc chắn sẽ rất thảm. Cô hạ giọng thương lượng: "Có thể hoãn đến lần sau được không?"

"Không được."

Đường Vực nằm trên người cô, kỹ xảo "châm lửa" trên người cô càng lúc càng thành thạo, hơi thở cô càng càng lúc càng gấp gáp, bị anh kích thích, cô chỉ muốn xin tha, còn muốn khóc, lời van vỉ "Đừng mà" cứ nghẹn lại.

Đường Hinh nhắm chặt hai mắt, run run ôm chặt lấy lưng anh, sắp khóc không nổi nữa.

Quả nhiên về mặt này, người đàn ông nào cũng rất ghi thù.

Lần thứ hai này, Đường Vực như thể muốn cắn nuốt cô, lay động như vũ bão, điên cuồng đến cùng cực. Đường Hinh thút tha thút thít rồi lại nức nở xin tha: "Em rút lại câu nói kia được không?"

Anh hôn lên mắt cô, dịu dàng nói: "Muộn rồi."

Đường Hinh: "Huhuhuhuhuhu."

Không khí nóng ẩm, đặc quánh lại, đến tận khi kết thúc, giọng nói khàn khàn của anh khẽ vang lên bên tai cô: "Vô ích thôi."

"....."

Cô chẳng còn chút sức lực nào, không thốt nổi nên lời.

Anh bật cười, rồi lại thủ thỉ: "Anh yêu em, Tiểu Đường Tâm."

Đường Hinh hơi ngây người rồi bỗng nhiên oà khóc nức nở.

Đường Vực giật mình, chống người dậy cúi đầu nhìn cô, khẽ hỏi: "Em khóc gì hả, nghĩ anh ức hiếp em hả?"

Không phải, là vì anh yêu em.

Anh hoàn thành tâm nguyện của em.

Đường Hinh hai mắt đỏ hoe ngẩng đầu lên, cắn lên vai anh, rồi giận dỗi nói: "Phải để lại ký hiệu, anh là người của em rồi, sau này em sẽ chịu trách nhiệm với anh."

Đường Vực nằm trên người cô, khẽ bật cười, nói: "Được."

Ánh mắt anh liếc nhìn đồng hồ.

Đã là 6 giờ sáng.

Đường Vực quay lại cụp mắt nhìn cô, cô gái nhỏ mắt díp lại, xem ra rất buồn ngủ rồi. Anh bế cô vào phòng tắm, cô ngay cả sức lực giãy giụa phản đối cũng không còn, để kệ anh đem mình đi tắm rửa rồi lại bế cô về giường ngủ.

Đường Vực chỉ ngủ được nửa tiếng đồng hồ thì đã bị chuông điện thoại đánh thức.

Anh lập tức mở máy, cúi đầu nhìn màn hình, cô còn đang ngủ rất say.

Anh cầm điện thoại ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi mới nói: "Sao lại như thế?"

Từ sáng sớm đã có bài đăng về những chuyện xảy ra hôm qua. Một loạt tài khoản marketing đăng bài nói tối hôm qua sau khi bữa tiệc cuối năm của công ty Thời Quang kết thúc, CEO Đường Vực cùng bạn gái Đường Tâm bị nghi ngờ cùng nhau sử dụng ma tuý, mơ hồ đề cập đến chuyện Đường Vực bị bắt xét nghiệm ma tuý, ngoài ra căn hộ bị khám nghiệm kia là của

Đường Tâm, từ trong đó tìm ra một lượng lớn ma tuý, nghi ngờ có liên quan đến việc tàng trữ và buôn bán ma tuý.

Bài đăng này rất dài, có chứng cứ lập luận rõ ràng, vừa được đăng tải lên thì hot search "Đường Vực Đường Tâm bị nghi ngờ sử dụng ma tuý" đã nhanh chóng lao lên vị trí số một, còn được đánh ký hiệu "Cực hot".

Rất nhiều người vừa ngủ dậy đã thấy.

Căn bản không kịp triệt tiêu, dù cho triệt tiêu cũng đã bị người ta chụp ảnh lại.

Trên Weibo khá nhộn nhịp, lượt bình luận tăng chóng mặt, đa phần đều chưa rõ thực hư đã ra sức chửi mắng.

"Mẹ kiếp, không phải lúc trước Thời Quang còn quay một bộ phim đề tài phòng chống ma tuý à, đúng là nực cười mà, không thèm xem 'Chống khủng bố' nữa."

"Một lần dùng ma tuý cả đời xuống bùn, còn bị nghi ngờ có liên quan đến đường dây buôn bán ma tuý nữa, sau này tuyệt đối không xem phim do Thời Quang sản xuất. Tội nghiệp các diễn viên đã phải vất vả."

" 'Dệt một giấc mộng cho anh' xếp xó đi, đừng quay nữa, có quay cũng chẳng ai thèm xem đâu."

"Căn hộ là của Đường Tâm, thế nên Đường Vực bị liên luỵ. Đầu tư vào phim vốn là để chiều lòng bạn gái, giờ cả hai người đều lụn bại, cổ phiếu của Thời Quang mất giá không ít nhỉ. Đường Tâm hại người kinh thật đấy. Cả hai chìm nghỉm luôn đi."

Rất nhanh đã có mấy hot search khác cùng lên —

Doanh thu đặt vé của "Chống khủng bố"

Giá cổ phiếu của Thời Quang

Chống ma tuý, dùng ma tuý cả đời xuống bùn.

Mười hotsearch thì đến năm cái liên quan đến sự việc này. Cao Hằng gọi điện tới chính là để báo cáo lại, dường như cả cư dân mạng đều đang chửi bới, khẳng định phía sau có người nhúng tay vào, bởi vì phim "Chống khủng bố" đã bắt đầu cho đặt vé, doanh thu từ vé đặt trước vượt khá xa kỳ vọng.

Cao Hằng nói: "Hiện giờ có người đã bắt đầu trả vé, trên mạng mọi người chỉ trích càng lúc càng thậm tệ."

Đường Vực vào bếp rót một cốc nước, uống xong đặt cốc xuống, đầu óc bình tĩnh và tỉnh táo lên nhiều, anh nói: "Trước tiên chuẩn bị công văn của luật sư, lan truyền tin đồn bịa đặt không đúng sự thật phải đâm đơn kiện thì cứ đâm đơn kiện; bảo bên quan hệ xã hội cứ xoá hotsearch trước đã, đăng thông báo, liên hệ với bên cảnh sát nhờ hỗ trợ làm chứng; cũng báo cho cả bên các diễn viên chính nữa, giải thích qua mọi chuyện với họ, đẩy mạnh việc tuyên truyền cho bộ 'Chống khủng bố'."

Vừa cúp điện thoại chưa được bao lâu thì hotsearch cũng đã bị xoá.

Công ty Thời Quang đăng công văn của luật sư, thông báo sẽ truy cứu trách nhiệm đối với những người bị đặt thông tin, mặt khác tài khoản weibo chính thức của Cục Cảnh sát cũng chia sẻ bài đăng này, bác bỏ tin đồn sử dụng ma tuý, nhưng dù sao căn hộ kia trên danh nghĩa vẫn là của Đường Hinh, người thuê nhà lại là em họ cô Chung Nghiên, giờ xảy ra chuyện, cô không có cách nào xoá bỏ hiềm nghi, vẫn có người không tin, thậm chí còn có thuyết âm mưu chĩa vào Đường Vực.

Hai giờ chiều, điện thoại của Đường Hinh khởi động lại, vừa khởi động đã có cuộc gọi đến.

Cả đêm qua cô không ngủ lại lăn lộn những hai lần, gần như sức cùng lực kiệt, khi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô tức giận rời giường muốn mắng chửi, vừa thấy người gọi điện là cậu Chung Văn Bân, cô mới hắng giọng nhận cuộc gọi: "Cậu à."

Giọng vẫn còn nghẹn lại.

Ông Chung Văn Bân cũng không để ý, sốt ruột nói: "Sao mãi cháu không mở máy, sáng nay cậu có gọi nhưng bạn trai cháu Đường Vực nghe điện." Nói tới đây, ông thở dài: "Cậu ta có mối quan hệ rộng, cậu muốn nhờ cậu ta giúp đỡ, liệu có thể bảo lãnh cho Chung Nghiên ra được không?"

Đường Hinh nhớ tới Chung Nghiên thì lập tức tỉnh táo, nỗi kinh sợ tối qua lại hiện ra trước mắt.

Cô ngồi dậy, nhíu mày nói: "Cậu à, chuyện này cậu không thể lo được đâu, cứ làm theo trình tự đi, nếu con bé không biết quá nhiều thì sẽ không sao đâu."

Tối qua Chung Nghiên nói con bé mới chỉ dùng một lần, xem ra là bị Chu Dương lừa, nếu con bé thực sự không biết rõ sự tình thì còn đỡ, nếu có thì chính là đồng phạm.

Tối qua Chu Dương bị cô và Đường Vực đánh "hội đồng", sau khi đến bệnh viện chỉ còn nửa cái mạng, cảnh sát còn đang chờ hắn tỉnh lại để phối hợp điều tra.

Gia đình Đường Vực rất nghiêm chỉnh, trong nhà còn có người tham gia quân đội, công ty Thời Quang đã quay vài bộ phim đề tài phòng chống ma tuý, đa phần là thể loại mà Đường Vực yêu thích, đối với loại tội phạm làm trái pháp luật này, anh tuyệt đối không bao che.

Nếu anh can thiệp vào thì đó chính là cái tát vào mặt cả nhà họ Đường và cả công ty Thời Quang, cũng như những diễn viên, nhân viên, những người làm nên bộ phim.

Đường Hinh không có cách nào mở miệng nhờ vả anh chuyện này.

Chung Nghiên đúng là "gieo gió gặt bão".

Cúp điện thoại được vài phút, bà Chung Lệ lại gọi tới, hỏi: "Sáng nay mẹ gọi điện thì Đường Vực nghe điện thoại, hai đứa ngủ cùng nhau à?"

Đường Hinh: "....."

Cô đỏ mặt, bình tĩnh đáp: "Vâng, mẹ yên tâm đi, có dùng biện pháp tránh thai rồi."

"Thế là tốt rồi." Bà Chung Lệ yên lòng, nói: "Cậu con vừa mới gọi điện cho mẹ, con..."

"Mẹ, chuyện này mẹ đừng can thiệp vào. Con cũng không muốn can dự

đâu, từ sau chuyện lần trước Chung Nghiên còn không biết hối cải."

Cô kể lại chuyện xảy ra tối qua cho bà Chung Lệ nghe, khiến bà Chung Lệ sợ tới mức muốn tái phát bệnh tim. Sau khi cúp máy, bà kể lại cho ông Đường Đại Vĩ, ông Đường Đại Vĩ nghe xong im lặng một lúc rồi hừ một tiếng, nói: "Thằng nhãi đó cũng biết gánh vác, biết che chở cho phụ nữ đấy."

Bà Chung Lệ không muốn can dự vào chuyện này nữa, mà có muốn cũng không được.

Đường Hinh nằm trên giường, xem lại một lượt các cuộc gọi nhỡ và tin nhắn WeChat, lúc này cô mới biết trong mấy tiếng đồng hồ khi cô đang ngủ, trên Weibo đã diễn ra một trận đại chiến, mà cô lại bình yên vượt qua.

Điện thoại của cô là do Đường Vực tắt máy, đặt hẹn giờ tự khởi động lại vào lúc 2 giờ chiều để cô có thời gian ngủ ngon.

Đường Hinh vừa mở WeChat vừa xuống giường, một chân chạm đất làm cô lảo đảo suýt ngã, phải lập tức vịn vào cửa tủ quần áo. Cô nhắm mắt cố gắng quen với cảm giác bủn rủn này. Sau đó cô dựa vào tủ, gửi tin nhắn cho Đường Vực.

Nữ đại gia: "Đường Vực, có phải sau khi em ngủ anh biến thành cầm thú làm gì em không thế?"

Đường Vực nhân lúc rảnh rỗi gọi điện cho cô hai lần nhưng đều thấy máy bận, vừa định gọi lại thì thấy tin nhắn của cô, nhếch miệng cười rồi gọi điện: "Anh gọi cơm cho em, chắc sắp giao tới rồi." Lại dặn dò cô thêm: "Chuyện trên Weibo em không cần xen vào, đều trong phạm vi khống chế được, nếu em muốn nói gì thì chỉ cần đăng lại bài viết của Cục Cảnh sát là được, không cần nói gì thêm. Hai ngày tới cũng đừng ra ngoài."

Đường Hinh nghe được giọng nói của anh, hơi thẹn thùng đáp vâng một tiếng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh thân mật đêm qua, khoé miệng không khống chế được mà mỉm cười. Cô điên cuồng gào thét trong lòng "Aaaaaa, Đường Vực là người của mình rồi."

"Còn đau không?"

Tổng giám đốc Đường à, bên cạnh anh không có ai hay sao hả?

Đường Hinh vào phòng tắm, nhìn hình ảnh của mình trong gương, trên cổ và xương quai xanh vẫn còn dấu hôn anh để lại, cô sờ sờ vết đó, tươi cười nói: "Còn đau nhưng cũng rất vui sướng."

Đầu dây bên kia im lặng một lúc.

Rồi tiếng cười khe khẽ của anh vang lên: "Nếu thế thì tối nay tiếp tục."

Đường Hinh: "....."

Aaaaaaa...

Cô không phải có ý này đâu nha. Nhưng cúp máy mất rồi.

Đường Hinh trợn mắt nhìn màn hình điện thoại, cảm thấy chân lại nhũn ra rồi.

Ăn cơm xong, cô lên Weibo đăng lại bài viết của Cục Cảnh sát, cho thấy mình không tham gia vào bất kỳ hành vi phạm pháp nào, chuyện của em họ cô sẽ có cảnh sát xử lý.

Thoát khỏi Weibo, cô cũng không quan tâm những chuyện này nữa.

Thế nhưng tối hôm đó hai người cũng không thể tiếp tục, vì có những chuyện đột ngột xảy ra tạo thành "hiệu ứng bươm bướm", Đường Vực bận tới mức còn không kịp ăn cơm tối, tận đêm khuya mới về tới nhà, khi đó Đường Hinh đã ngủ rồi.

Sáng hôm sau, Đường Vực bay đi Thượng Hải.

Chu Dương sau khi tỉnh lại ở bệnh viện còn dám giở trò "cắn càn", hắn nói mấy thứ đồ kia vốn đã ở trong căn hộ của Đường Hinh rồi. Việc làm "ngậm máu phun người" này khiến Đường Hinh giận điên lên, mắng: "Sao lúc trước em không cầm lọ hoa đập chết hắn luôn đi cơ chứ."

Tuy rằng Chu Dương có sử dụng ma tuý nhưng cũng không có chứng cứ gì chứng minh những thứ đồ kia là do hắn giấu trong phòng.

Đường Hinh vì chuyện này mà lại phải tới Cục Cảnh sát, cô đã không ở căn hộ kia suốt ba năm qua, chỉ cần phối hợp với cảnh sát đưa ra chứng cứ

cô không sống ở đó là có thể chứng minh sự trong sạch của cô. Đường Vực không thể đi cùng cô, đành sắp xếp tài xế và vệ sĩ đi theo cô.

Ba ngày sau, không biết vì sao Chu Dương đột nhiên nghĩ thông suốt, thú tội với cảnh sát. Đường Hinh được rửa sạch hiềm nghi.

Nghe nói lúc trước Chu Dương đi vay nặng lãi cũng là để dùng ma tuý, vì không có tiền nên mới bày trò lừa gạt mấy cô gái trẻ. Chung Nghiên bất hạnh bị hắn nhắm trúng, càng bất hạnh hơn là cô ấy không có đầu óc, quá dễ bị lừa.

May mắn nhất là Chu Dương cũng không mất hết nhân tính, thứ hắn đưa cho Chung Nghiên dùng lúc đầu không phải loại thuốc gây nghiện, cũng may mà Đường Hinh đến kiểm tra bất ngờ sớm, nếu không để đêm đó Chu Dương và Chung Nghiên đắm chìm trong cuồng hoan thì đời này coi như chấm hết.

Ngày Chung Nghiên được thả ra, ông Chung Văn Bân liền bước tới tát cô mấy cái, tức đến đỏ mắt, quát: "Mày cũng đừng đi học làm gì nữa, theo tao về nhà, sau này đừng hòng bước chân ra khỏi nhà, sơ sẩy một chút mà mày đã bị người ta lừa như thế. Mày có đầu óc hay không mà lại dám dây dưa với một thằng nghiện ma tuý, làm nhà tan cửa nát, mày không đọc báo à? Tao với mẹ mày nuông chiều mày từ nhỏ để mày lại sống ti tiện như thế à?"

Chung Nghiên bị đánh sưng cả mặt, ngồi xổm trước cửa Cục Cảnh sát, gào khóc: "Con sai rồi, con sai rồi, con không dám nữa."

Đường Hinh đứng bên cạnh nhìn, không còn lời nào để nói.

Chiều hôm đó, cô từ Cục Cảnh sát về nhà, bên ngoài cửa sổ tuyết đã rơi. Cô ngồi trên ghế ngoài ban công gãi cho mèo, nhìn những bông tuyết bay bay trong không trung, chụp một bức ảnh gửi cho Đường Vực: "Tuyết rơi rồi. Anh xuống máy bay chưa?"

Đường Vực vừa mới lên xe, xem xong tin tức báo cáo về tình hình của cô xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, cúi đầu trả lời: "Anh tới công ty trước đã, 7

giờ tối anh về."

Sau khi Đường Vực tới công ty thì tình cờ gặp phải Đường Đinh Đinh đang cùng người đại diện tới ký hợp đồng. Đường Đinh Đinh vừa thấy anh đã định bỏ chạy, lập tức bị anh xách cổ áo lôi đi: "Đi vào cùng anh."

Trong văn phòng.

Đường Vực nhàn nhã tựa vào lưng ghế, lạnh nhạt nhìn Đường Đinh Đinh, hỏi: "Nói đi, lúc trước em nói với Đường Hinh về anh như thế nào?"

Đường Đinh Đinh không thể không thán phục sự nhạy bén của anh trai mình, biết đến nước này không thể đáp qua loa được nữa. Cô nhóc như một đứa trẻ phạm lỗi, cúi đầu đứng trước bàn làm việc của anh, ngượng ngùng nói: "Lúc trước anh Hoắc nói với em về định luật mười phần thích, nói rằng áp dụng với anh rất thích hợp."

Đường Vực nghe xong sắc mặt lập tức đen như đít nồi.

Anh xoay ghế về phía cửa sổ sát đất, hơi ngửa đầu, nhắm mắt cố gắng nhớ lại.

"Đường Vực, anh muốn lên giường với em không?"

— Đường Vực, anh thích em được tám phần không?

Anh hát "Ánh trăng nói hộ lòng tôi" cho cô nghe, cô lại luôn hỏi anh một câu "Bao nhiêu phần?"

Bao nhiêu phần?

Là bốn phần, năm phần, sáu phần, bảy phần, tám phần, chín phần hay mười phần?

Cô ấy đang thử mình sao?

Cố sống cố chết muốn thử anh sao?

Ngốc nghếch.

Đường Vực cố gắng đè nén những cảm xúc đang dâng lên, mở mắt ra, liếc

mắt nhìn Đường Đinh Đinh đang bối rối không biết phải làm gì. Anh đứng dậy, cầm lấy áo vest, mặt không biểu cảm gõ một cái lên đầu cô em gái làm Đường Đinh Đinh đau kiếng, nước mắt lưng tròng nhìn anh, kêu lên: "Anh!"

Đường Vực coi như không nghe thấy, cười lạnh lùng, nói: "Từ nay về sau những thẻ phụ ngân hàng anh tịch thu hết, một xu tiền tiêu vặt cũng đừng mơ."

Đường Đinh Đinh: "....."

Sao lại đối xử với em gái ruột như thế chứ? Dù gì em cũng giúp anh mang tiền đầu tư vào đoàn làm phim đấy!

Anh sải bước rời đi, để lại em gái xoa đầu dậm chân, cô như cái đuôi nhỏ lẽo đẽo đi theo sau anh, cố phân trần: "Anh, anh nghe em nói đã."

Đường Vực không thèm quay đầu, dứt khoát đi thẳng.

Đường Đinh Đinh vốn còn định đuổi theo nhưng lại bị Hoắc Thần Đông từ trong văn phòng đi ra giữ tay lại. Anh ta nhìn cô hoang mang bối rối, không nhịn được tò mò hỏi: "Em sao thế?"

Đường Đinh Đinh xoa đầu, thấy Hoắc Thần Đông, cô đột nhiên nhớ ra giờ mình đã có việc làm, không cần anh trai cho tiền tiêu vặt nữa nha. Tự cô đã có thể nuôi sống bản thân rồi.

Nghĩ như vậy, sức sống lại bùng cháy trong Đường Đinh Đinh, cô ngẩng đầu nhìn anh ta, nói: "Không sao cả, trước đây anh dạy cho em cái định luật mười phần thích, em không cẩn thận gây cản trở cho anh trai em, hại anh ấy vất vả quá đi."

Hoắc Thần Đông ngây người, cố gắng nhớ lại.

Đường Đinh Đinh nhìn anh ta, bỗng cúi đầu bật cười: "Giờ nghĩ lại, định luật đấy chắc cũng chỉ là cái cớ để anh đuổi khéo em thôi."

Khi đó sao cô lại không nhận ra chứ.

Hoắc Thần Đông đối với cô vĩnh viễn không thích nổi mười phần.

Đường Hinh tâm huyết dâng trào, muốn nấu cho Đường Vực bữa cơm, ở trong nhà bếp mân mê cả buổi. Xoong nồi chảo, rầm rầm cạch cạch, chỉ cần nghe âm thanh là có thể tưởng tượng ra cảnh tượng hỗn loạn bên trong.

Đường Vực đứng ở cửa phòng bếp nhìn cô, cô gái nhỏ của anh đeo tạp dề từ trong bếp chạy ra, vừa cười khanh khách vừa nói: "Tổng giám đốc Đường đã về."

Anh đứng ở huyền quan, nhìn cô chăm chú, đôi mắt đen như đáy hồ sâu thăm thẳm.

Đường Hinh bị anh nhìn đến nỗi nổi da gà, cô nắm chặt tạp dề, dè dặt hỏi: "Sao thế?"

Anh không trả lời, chỉ nở nụ cười như có như không nhìn cô. Rồi anh đưa tay cởi áo vest, đi về phía cô, nói: "Hoá ra em muốn anh dùng cách thức này để chứng minh rằng anh thích em." Anh vứt áo vest lên ghế ở bàn ăn cơm.

Ngón tay thon dài nhấc lên, thong thả linh hoạt cởi khuy áo sơ-mi.

Một cái.

Hai cái.

Ba cái.

Không... không phải chứ, vừa về đến nhà đã làm luôn à?

Cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý mà.

Đường Hinh cố nuốt nước bọt, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, theo phản xạ lùi lại ra phía sau một bước, nói: "Anh... anh đừng kích động."

Anh đã cởi tới khuy áo thứ ba, áp cô tựa vào cạnh tủ, nhưng rồi hình như bỗng nhớ ra điều gì đó, anh dừng tay, cúi người chống tay hai bên hông cô, vây cô trong vòng tay mình, cụp mắt nhìn cô, hơi mỉm cười, nói: "Suýt chút nữa anh quên mất, em mê âu phục mà nhỉ, hay em thích anh mặc nguyên quần áo mà làm?"

"……"

Chương 82: thích em 250 phần

Đường Vực, cái tên biến thái này, khiến mình vừa yêu lại vừa hận, vừa đau lại vừa vui sướng.

Thôi được rồi, cả thể xác và tinh thần mình đều thừa nhận.

Vui sướng chiếm đa số.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Mặc quần áo làm...

Đúng là quá sức biến thái mà. Trong đầu liền tưởng tượng ra những hình ảnh đó, Đường Hinh trợn mắt ngẩng đầu nhìn anh. Cô không biết rốt cuộc Đường Vực bị cái gì kích kích, chỉ dám dán người vào tường đá lạnh lẽo sau lưng, tim đập như chạy đua, hỏi: "Anh làm sao thế?"

Áo sơ-mi của anh cởi ba khuy, ung dung nhếch miệng cười, vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng, nghiêm cẩn thường ngày nhưng lại có vài phần nhàn nhã và cợt nhả, trông anh có vẻ như rất muốn "dạy dỗ" cô.

Anh cười tự giễu, nói: "Chẳng sao cả, chỉ là anh nhận thấy mình vẫn dùng sai phương thức rồi."

Đường Hinh: "......?"

Cô nhìn anh vẻ mặt mờ mịt.

Hai người đã vài ngày không gặp nhưng ngày nào cũng đều nhắn tin WeChat và gọi video, lúc chiều cô gọi điện thấy anh vẫn bình thường, sao vừa về đã muốn đối phó với cô ngay thế? Đường Vực ôm lấy eo cô, eo hai người dính sát vào nhau, nhẹ nhàng cọ xát, anh khẽ thì thầm vào tai cô: "Được không?"

Cả người Đường Hinh như bị điện giật, run rẩy mềm nhũn, suýt chút nữa không đứng được. Cô hơi xiêu lòng nhưng vẫn cố chống chọi: "Không... ăn cơm à? Khi nãy em đang chuẩn bị nấu cơm."

Đường Vực hôn lên vành tai cô, nói: "Làm xong thì ăn."

Giây phút đó, trong đầu cô không còn thứ gì khác ngoài Đường Vực.

Cô ôm lấy cổ anh, ngửa đầu hôn môi anh, "làm" thì "làm...

Cô sợ gì chứ!

Đèn trong phòng bếp rất sáng, rèm cửa lại không kéo. Đường Vực bị cô nhào tới hôn đau rát, sau đó anh cắn môi cô, dịu dàng cởi tạp dề trên người cô vứt lại trên kệ bếp, bế cô vào phòng ngủ, thuận tay tắt đèn phòng bếp.

Vừa vào cửa, anh đã áp cô vào cánh cửa, nồng nhiệt quấn lấy cô. Hơi thở hai người càng lúc càng hỗn loạn, dồn dập, anh vùi đầu vào hõm cổ cô. Đường Hinh ngửa đầu há mồm thở hổn hển, vừa run rẩy vừa nức nở. Lúc chiều về cô đã thay một chiếc váy thun kiểu dáng thoải mái, lúc này đây lại rất thuận tiện cho anh.

Chỉ nghe "tách" một tiếng, dây lưng đã cởi.

"Đường Vực..."

Đột nhiên cô hơi sợ hãi.

Dù sao đã có hai lần kinh nghiệm.

Đường Vực đỡ cô dậy rồi xoay người chạy đi tìm thứ gì đó, lúc quay trở lại chỗ cánh cửa đã đem quần áo cô cởi sạch, trong khí đó anh ngoại trừ thắt lưng quần thì quần áo trên người vẫn chỉnh tề. So sánh tình trạng hai người với nhau, Đường Hinh ngượng ngùng vô cùng nhưng đồng thời vẫn cảm nhận được sự kích thích từ sâu thẳm.

Chưa đến ba phút, Đường Hinh đã bám chặt vào người anh run rẩy khóc lóc.

Khóc vì bị kích thích.

*****

Sau khi kết thúc, Đường Vực bế cô về giường, kéo chăn đắp cho cô.

Anh dựa vào đầu giường, trên người vẫn mặc áo sơ-mi quần âu, đai quần lỏng lẻo, vạt áo sơ-mi bung ra, hơi nhăn nhúm, phần ngực và lưng áo ướt mồhôi, dính chặt lấy cơ thể gầy nhưng rắn chắc của anh.

Đường Hinh kiệt sức nằm bẹp ra giường, khuôn mặt đỏ ửng, mắt lờ đờ nhìn anh.

Người đàn ông này...

Thế mà anh thực sự mặc nguyên quần áo "ra trận", nhưng không thể không thừa nhận, Đường Vực như thế này vừa nhiệt tình vừa gợi cảm.

Cô không nhịn được, nói khẽ: "Đường Vực, anh biến thái thật."

Đường Vực lười nhác cụp mắt, trong mắt có ý cười thâm sâu, anh nói: "Thế à? Sao anh lại thấy khi nãy em có vẻ rất thích thú mà."

Cô vênh mặt cãi lại: "Làm gì có!"

"Thế thêm nữa nhé?"

"....."

Mặt cô đỏ ửng, quay sang bên cạnh không nhìn anh nữa.

Một lát sau, anh xoa đầu cô, hỏi: "Em đói bụng chưa?"

Đường Hinh lúc này mới nhìn anh, nói thật: "Đói..."

Anh xốc chăn lên, mặc kệ cô la hét chói tai, giãy giụa, bế cô lên, nói: "Đi tắm rửa đã."

Kết quả lại thêm một "hiệp" trong nhà tắm. Lần này anh vẫn mặc nguyên quần áo, hai người đứng dưới vòi hoa sen, cả người ướt đẫm, mức độ kích thích này không phải thứ mà một kẻ "tay mơ" lại đang đói bụng như cô có thể "thẩm thấu" được.

Ầm ĩ xong cũng đã là 10 giờ.

Tắm rửa xong, Đường Hinh như sắp hôn mê luôn, nằm bẹp trên giường, không nhúc nhích.

Đường Vực thay bộ quần áo ở nhà màu đen, đi vào bếp làm món bò bít-tết. Hai mươi phút sau, Đường Hinh không chống cự nổi cơn đói, bò dậy, ngồi xuống bàn ăn, ánh mắt trông đợi nhìn vào phòng bếp. Đường Vực quay lại nhìn thấy cô, ánh mắt anh dịu dàng, nhoẻn miệng cười nói: "Chờ thêm hai phút nữa, anh rán trứng cho em."

Ba phút sau, hai miếng bò bít tết cùng trứng rán được mang ra bàn.

Đường Hinh ăn được một nửa rồi mới đỡ đói, cô ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Ăn bò bít-tết phải uống cùng rượu vang đỏ."

Rượu thì anh có, lần trước có vị đạo diễn tặng cho,

Đường Vực khui chai rượu, rót ra hai ly, nói: "Cũng muộn rồi, em uống ít thôi."

Đường Hinh cầm chai rượu lại nhìn, một chai này giá trị mấy chục nghìn tệ. Cô uống một ly, thấy hương vị rất ngon, lại rót thêm một ly, nhìn anh, nói: "Vừa mới hôm trước Chu Dương còn muốn 'cắn chặt' em không buông, sao giờ đột nhiên lại nhận tội thế?"

Chu Dương cũng có chút đầu óc, hắn "cắn" Đường Hinh không buông là vì muốn Đường Vực ra tay.

Đường Vực có tiền có thế, nếu anh chịu ra tay, nói không chừng có thể giúp hắn giảm tội, thậm chí có thể giúp hai bên rửa sạch tội danh, biết đâu... còn kiếm chác được ít tiền. Đêm trước đó quả thực Đường Vực có gọi điện thoại cho hắn, còn bảo tài xế giả trang đến phòng bệnh của hắn thương lượng một hồi, Chu Dương lập tức coi anh là cọng rơm cuối cùng cứu mạng hắn, ngoài anh ra hắn không còn sự lựa chọn nào khác.

"Mười triệu?!" Đường Hinh trợn mắt, "Anh cho hắn mười triệu làm gì?"

"Không phải cho, cảnh sát đã khống chế tài khoản của Chu Dương rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì, sau khi phá án họ sẽ trả lại." Đường Vực ăn xong, buông dao dĩa, tựa vào lưng ghế giải thích cho cô: "Chuyện này nếu kéo dài sẽ không tốt cho cả anh và em, dù cho không lấy lại được mười triệu

đó thì cũng chẳng còn cách nào khác, coi như là 'của đi thay người' vậy."

Hơn nữa số tiền này đã tung ra, có mười triệu trên tay, có lẽ sẽ có kẻ buôn ma tuý tìm tới Chu Dương.

Xem như Đường Vực giúp cảnh sát tung ra một "mồi nhử".

Việc này chắc chắn có phần nguy hiểm, người bình thường không dễ làm được. Đường Vực lại không sợ, hơn nữa nếu anh không làm như vậy, Đường Hinh sẽ phải theo kiện Chu Dương, cũng không biết phải kiện tới lúc nào, phim điện ảnh sắp khai máy, việc này không thể dây dưa mãi.

Đương nhiên, những việc này anh sẽ không nói cho cô biết, đỡ khiến cô phải lo lắng.

"....."

Được rồi, Đường Hinh hơi buồn bực, không phải cô tiếc của, nhưng cô cảm thấy nếu không phải vì mối quan hệ giữa mình và Chung Nghiên thì cũng không đáng phải làm như thế.

Đường Vực nhìn cô, đứng dậy xoa đầu cô, "Đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện công ty đã giải quyết rồi."

Doanh thu đặt vé của "Chống khủng bố" cũng đang tăng ở mức ổn định.

Anh thu dọn bát đĩa, để vào máy rửa bát, vừa định quay người thì bên hông đã có cánh tay trắng nõn mảnh khảnh vòng qua. Đường Hinh như muốn chơi xấu, cọ cọ vào lưng anh, nói: "Được rồi, em không nghĩ nhiều nữa. Chuyện này coi như qua đi, em muốn bán căn hộ kia đi."

Đây cũng là ý của bà Chung Lệ và ông Đường Đại Vĩ, căn hộ đó có giữ lại cũng vô dụng, dù sao cô cũng không ở được. Bây giờ cô còn một căn hộ ba phòng nữa, căn hộ kia giờ xảy ra chuyện, bọn họ cảm thấy có gì đó không may mắn, dù bán với giá rẻ cũng phải bán đi.

"Được, để anh giúp em tìm người mua."

"Vâng." Cô buông anh ra, "Em đi đánh răng đã."

Đường Hinh rửa mặt xong thì ra phòng khách tìm điện thoại, bị Cục Bông quấn lấy một lúc, cô mới tìm thấy điện thoại dưới gối sô-pha. Vừa mở WeChat cô đã thấy Đường Đinh Đinh gửi cho mình mấy tin nhắn.

Đường Đinh Đinh: "Rất xin lỗi rất xin lỗi rất xin lỗi chị, chị dâu tương lai à, em tuyệt đối không cố ý mà!"

Đường Đinh Đinh: "Anh trai em hỏi em, định luật mười phần thích là cái gì, em nói cho anh ấy..."

Đường Đinh Đinh: "Tình cảnh của em cũng thảm lắm rồi, bao nhiêu tiền tiêu vặt đều bị cắt hết, về sau phải tự kiếm tiền, thế nên chị đừng giận mà... Chắc anh trai em sẽ tìm chị gây sự... Chị cố gắng thu xếp nha!"

Sau đó là mấy icon khóc lóc đáng thương.

Đường Hinh: "....."

Tin nhắn gửi lúc 6 giờ chiều.

Giờ đã là 11 giờ đêm rồi.

Tim Đường Hinh đập thình thịch, cuối cùng cũng hiểu ra vì sao lúc trước thái độ của Đường Vực lại như thế, còn nói mấy lời kỳ lạ. Dê con béo này đúng là... hại người ta thảm kinh! Thế mà còn không biết đường gọi điện thoại tới hả? Sợ bị cô mắng hay là gì?"

"Nhìn gì thế?"

Đường Vực đứng sau lưng cô, nhấc Cục Bông đang cào cào ống quần anh, để nó lên sô-pha.

Đường Hinh quay lại nhìn anh, ánh mắt có phần dè dặt: "Đường Vực, anh biết rồi à?"

"Biết cái gì?" Đường Vực tay đút túi quần, ung dung nhìn cô, hừ lạnh: "Biết em với Đường Đinh Đinh áp cái định luật mười phần thích sau lưng anh ý hả? Em có ngốc không thế?"

"... Ngốc đâu mà ngốc?" Đường Hinh trừng mắt với anh, cãi: "Em thấy nó

rất có lý mà."

Anh lại cười, hỏi lại: "Có lý như thế nào?"

Đường Hinh nghẹn lời, bỗng không biết phải đáp lại như thế nào, nhưng cô vẫn hơi tò mì, cười tủm tỉm hỏi: "Thế nếu là thật thì sau? Anh thích em bao nhiêu phần?"

Đường Vực hơi nheo mắt, tay véo má lúm đồng tiền của cô, mỉm cười đáp: "Thích em 250 phần."

"....."

Anh mới 250*!

Chú thích: 250 là tiếng lóng ý nói "ngu ngốc".

Chương 83: gọi Đường papa cũng vô dụng

Vốn tôi còn cho rằng tôi đã rất yêu Đường Vực rồi, không ngờ còn có thể yêu hơn thế nữa.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Đường Hinh đầu "bốc khói" đi về phòng, Đường Vực không ngờ cô sẽ tức giận, đi theo phía sau cô. Vào đến phòng ngủ, anh tóm lấy cô, bất lực nhìn cô, nói: "Người tức giận phải là anh mới đúng. Em lấy mấy lời Đường Đinh Đinh nói áp thành tiêu chuẩn xét xem anh có yêu em anh không, làm anh phải vượt qua bao gian nan oan uổng."

Cô vẫn không phục, cãi lại: "Cũng đâu phải không có lý, áp vào vẫn được mà."

Cục Bông chạy lại gần, ý đồ muốn vào phòng.

Đường Vực quẳng nó ra ngoài, đóng cửa lại, bế cô lên giường.

Anh nửa nằm nửa ngồi, dựa vào đầu giường. Đường Hinh ngồi trên đùi anh, anh ôm lấy cô, hỏi: "Thích năm sáu phần anh sẽ theo đuổi em, thích bảy phần sẽ muốn hôn em, thích tám phần sẽ muốn lên giường với em, thích chín phần sẽ muốn kết hôn với em, thích mười phần..." Anh có lẽ không cách nào hiểu nổi lý lẽ của mấy cô nhóc này, nhíu nhíu mày nói nốt: "Sẽ dâng cả mạng cho em."

"Ý là yêu sâu đậm đó."

Đường Vực đã hiểu ra, anh hơi ngửa đầu, liếc mắt nhìn cô, nói: "Thế nên, trong lòng em anh chiếm bao nhiêu phần?"

Vừa thốt ra lời anh đã hơi hối hận.

Anh hỏi như vậy thì khác gì tư duy của cô đâu chứ.

Đường Hinh không cần nghĩ đã đáp trả: "250 phần."

Đường Vực cười cười nói: "Nghiêm túc nào."

Cô vặn lại: "Thế anh có nghiêm túc không?"

"Nói như thế." Đường Vực cảm thấy mình muốn phát điên rồi, đã biết rõ cô thích anh từ lâu thế mà vẫn muốn so đo. Tay anh áp lên má cô, vẻ mặt nghiêm túc, "Tình yêu đương nhiên có nhiều mức độ, một người tuyệt đối không thể yêu sâu đậm một người ngay từ đầu, đến nỗi cái gì mà dâng cả mạng. Lý luận này anh thấy không thuyết phục. Khi em cảm thấy anh thích em chỉ mới được bảy phần đã đồng ý làm bạn gái anh, khi xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của anh luôn là bảo vệ em, đó giống như bản năng từ trong máu thịt của anh rồi. Anh là đàn ông, em là bạn gái của anh, bảo vệ em là bản năng và trách nhiệm của anh."

"Nhưng mà, anh không chờ tới tận khi anh thích em đến mức có thể sẵn sàng dâng mạng mình cho em mới che chở cho em mà không chần chừ, do dự. Có những chuyện xảy đến chỉ trong nháy mắt, căn bản không kịp tự hỏi bản thân nhưng cơ thể đã hành động trước cả trí não."

"Nếu nhất định phải gán cho nó một cái tên, thì đó hẳn là hậu sang chấn tâm lý."

Đường Hinh hiểu ra phần nào, ví dụ có người sau khi chia tay hoặc mất đi người mình thích, phải mất một thời gian rất dài mới có thể thoát ra, có những người thậm chí còn không thể thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn đó. Cô không muốn bi kịch hoá mọi thứ, chỉ đáng thương nhìn anh, hỏi: "Ý của anh là, dù cho một ngày nào đó anh không còn yêu em nữa, nhưng chỉ cần có trách nhiệm và nghĩa vụ, anh vẫn sẽ đối xử tốt với em, vẫn sẽ bảo vệ em sao?"

"Dừng lại..."

Anh không khách khí cốc đầu cô, thật muốn bổ đầu cô ra nhìn xem trong đó chứa cái gì.

Đường Hinh chớp chớp mắt, vẫn hỏi: "Thế anh có ý gì?"

Đường Vực hít một hơi thật sâu, cố giữ bình tĩnh, phát hiện ra lối tư duy của bạn gái mình và những cô gái khác thật chẳng giống nhau. Đường Hinh chờ mong vài giây, bỗng bị anh xoay người đè xuống, cô căng thẳng nhìn anh: "Lúc trước anh đã 'làm' hai lần rồi đấy."

"Anh nhận ra rằng nói cùng em mười câu cũng không bằng 'làm' một lần." Anh đè tay cô xuống, ung dung cười, nói tiếp: "Nếu có thể động thủ thì anh chẳng dại gì dùng đến tài hùng biện của mình."

"....."

Thế là, "hiệp ba" của đêm nay bắt đầu.

Về mặt này đàn ông đúng là tiến bộ thần tốc, chỉ hai lần đã khiến máu trong người cô sôi trào, thời gian cũng càng ngày càng lâu. Đường Hinh thực sự không phải là đối thủ của anh, đành khóc lóc gọi "Đường papa" xin tha.

Khi hai người mồ hôi đầm đìa kết thúc "trận chiến", cô gái nhỏ hai mắt lờ đờ nhìn anh.

Trong đầu cô lại vang lên giọng nói khàn khàn của anh khi dỗ dành cô lúc trước...

"Nếu em muốn mạng anh thì lúc này là lúc thích hợp nhất, cũng là lúc dễ dàng nhất."

"Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu", từ xưa tới nay đã có rất nhiều đấng nam nhi "hy sinh" trên giường, Đường Vực cũng không phải ngoại lệ.

Muốn chết cũng phải thành quỷ phong lưu mới được.

Sáng hôm sau, Đường Đinh Đinh chờ mãi không thấy tin nhắn trả lời, lại gửi thêm mấy tin nhắn nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Cô đành gọi điện tới.

Khi đó Đường Vực đang chuẩn bị đi làm, anh liếc nhìn màn hình điện thoại, thay Đường Hinh nhận cuộc gọi.

Đường Đinh Đinh không biết, vội vàng nói rất nhanh: "Chị dâu, chị không sao chứ? Chị không cãi nhau với anh trai em chứ?"

Vài giây sau, cô nhóc nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh trai mình: "Cô ấy còn đang ngủ."

Đường Đinh Đinh sợ tới mức suýt chút nữa đánh rơi điện thoại.

Đường Vực cúp điện thoại luôn, cúi đầu thấy Đường Hinh đang hí mắt nhìn anh, một lúc sau, cô quay lưng về phía anh, tiếp tục ngủ.

Đường Vực: "....."

Anh bật cười, nói: "Anh đi đây."

Đường Hinh nằm trong chăn hừ một tiếng, không thèm để ý tới anh.

10 giờ sáng, cô bò dậy ăn miếng sandwich Đường Vực để trong lò vi sóng, trả lời tin nhắn của Đường Đinh Đinh: "Không sao, chỉ là tối qua eo tí nữa gãy luôn rồi."

Đường Đinh Đinh: "....."

Một lát sau, Đường Đinh Đinh gửi tin nhắn thoại, giọng nói rất dè dặt: "Hay là chị thử nói chuyện với anh trai em, bảo anh ý mở lại thẻ phụ cho em đi. Em mua thực phẩm chức năng bổ dưỡng cho chị được không?"

Đường Hinh: "....."

Đường Đinh Đinh gửi tiếp một tin nhắn thoại: "Em mới đi làm, chưa có tiền tiết kiệm, nếu anh ấy không cho em tiền tiêu vặt, em chắc phải làm thêm nghề bán hàng online mất. Chị yên tâm đi, sau này em kiếm được tiền rồi sẽ không dùng thẻ của anh ấy nữa."

Đường Hinh cạn lời, Đường Đinh Đinh bây giờ đang vì tiền của Đường Vực mà mua chuộc cô hả?

Dáng vẻ đáng thương này thật khiến cô không đành lòng mà.

Chiều hôm đó, Đường Vực nhận được tin nhắn của Đường Hinh.

Nữ đại gia: "Anh đừng khoá thẻ của Dê con béo nữa đi, trong giới giải trí này ai cũng rất đua đòi, con bé là người mới, nếu không có anh chống lưng sẽ bị người ta ức hiếp mất."

Thẻ của Đường Đinh Đinh bị khoá mất một ngày, ngày hôm sau đã mở lại.

Thời gian trôi qua quá nhanh, nhoáng cái đã gần hết một năm, chỉ hai ngày nữa là tới đêm giao thừa. Một ngày trước giao thừa là buổi lễ công chiếu của bộ "Chống khủng bố" tại Bắc Kinh. Đường Hinh mua vé máy bay vào sáng ngày ba mươi, sau khi tham gia lễ công chiếu cô sẽ về Tô Châu.

Đêm trước buổi lễ công chiếu, Đường Hinh bắt đầu thu dọn hành lý, cô chỉ về nhà một tuần nên không cần mang nhiều đồ.

Từ sau khi mối quan hệ giữa hai người tiến thêm một bước, hai căn hộ cứ như thông nhau luôn, tuy hai mà một. Hiện giờ phần lớn thời gian cô đều ở bên nhà Đường Vực, bên đó để không ít đồ của cô. Khi Đường Hinh thu dọn hành lý cứ phải chạy hết từ bên này sang bên kia.

Đường Vực ngồi trên ghế sô-pha, laptop để trên đầu gối, đang xem số liệu doanh thu bán vé. Anh nhìn Đường Hinh đang ngồi bệt xuống thảm dọn quần áo. Mặt mộc của cô không quá khác lúc trang điểm, chỉ là sắc môi và lông mày hơi nhạt, lúc này cô buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo hoodie rộng, nhìn rất trẻ trung, chỉ như một cô sinh viên.

"Năm sau em muốn dọn về nhà anh không?"

"Hả?" Đường Hinh hiểu ra ý anh: "À, ý anh là dọn về nhà cũ của anh hả?"

Anh đáp ừ một tiếng, lại phân tích cái lợi cái hại: "Bên đó gần công ty hơn, cũng rộng rãi hơn, điều kiện của khu nhà cũng tốt hơn nữa."

Đường Hinh cúi đầu tiếp tục gấp quần áo, lẩm bẩm: "Lục Chử Ninh còn đang ở tầng trên đấy, em không về đấy đâu."

"Anh cả có căn hộ để không, thiết kế và diện tích như nhau, tháng trước vừa mới sửa sang xong xuôi, hai toà nhà cách nhau rất xa, không có khả năng chạm mặt đâu." Đường Vực đúng là tâm tư kín đáo, đã sắp xếp xong từ lâu, "Khu nhà đối diện sang năm sẽ bắt đầu mở bán, anh lấy tên em đặt một căn, đến lúc đó bọn mình có thể dọn qua đó."

Biệt thự anh cũng có nhưng cách công ty khá xa, Đường Vực không muốn tiêu phí quá nhiều thời gian trên đường thế nên chỗ ở đều ở gần đây.

Đường Hinh ngây ra, lấy tên của cô, anh muốn chuẩn bị phòng tân hôn à?

Trong lòng cô thấy vui vẻ nhưng lại không thể hiện ra mặt, chỉ đáp dè chừng: "Để em suy xét thêm."

Đường Vực cũng không ép cô, cúi đầu cười nói: "Được, không vội mà."

Ngày hôm sau phim điện ảnh ra mắt rất thành công. Đường Hinh vừa về đến nhà đã đánh giá phim năm sao trên Douban, còn viết thêm một bài bình luận thật dài, khen từ biên kịch tới diễn viên, cốt truyện.

Sau khi Minh Chúc đọc được liền nhắn tin cho cô: "Cảm ơn ủng hộ mình, chờ khi phim của cậu chiếu mình cũng sẽ viết một bình luận."

Nữ đại gia: "Hì hì hì hì, phim thực sự rất hay."

Phim của cô thì không chắc, giờ còn chưa quay, cô cũng không dám ôm nhiều hy vọng.

Vưu Tiểu Hoan: "Doanh thu phòng vé chắc sẽ thành công lắm đây, Minh Tiểu Chủ sắp nổi tiếng rồi, Tổng giám đốc Đường sắp kiếm về cả đống tiền. Còn Nữ đại gia 'trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi', cậu mới là người chiến thắng cuối cùng đó, người và tiền đều là của cậu. Tò mò tí, Tổng giám đốc Đường có đứng đắn như vẻ bề ngoài không thế?"

Nữ đại gia: "....."

Khi cô nói chuyện với chị Hoan đều để cỡ chữ rất to.

Đường Hinh suy nghĩ một lúc rồi gõ chữ: "Ngoài trừ lần đầu tiên 'đầu hàng' sau 5 phút thì những lúc còn lại đều khiến người ta muốn khóc."

Vưu Tiểu Hoan gửi một icon hoảng sợ: "Không phải chứ, Đường Đinh Đinh nói đúng sao? Tổng giám đốc Đường nhà cậu vẫn là xử nam à?"

Nữ đại gia: "....."

Đường Hinh biết lần đầu tiên của đàn ông đều diễn ra rất nhanh nhưng kể từ sau khi biết chuyện Lục Chử Ninh là bạn gái cũ của Đường Vực, cô liền không muốn nghĩ nhiều về những chuyện trước kia của anh. Hơn nữa nếu định luật mười phần thích không đúng thì đương nhiên cái suy đoán tám

phần kia cũng không chuẩn.

Cô cầm điện thoại vào trong bếp rót nước uống.

Đường Vực đi tiếc xã giao xong, mở cửa nhà, thấy tivi trong phòng khách đang bật mà máy tính và ipad của cô cũng đang để trên bàn nước.

Đường Hinh có một tật xấu, khi cô không viết kịch bản thì thích mở cả ipad và tivi, tivi bật show giải trí, ipad mở phim truyền hình hoặc phim điện ảnh, còn máy tính dùng để gõ chữ.

Đương nhiên điều này cũng cho thấy hôm nay cô rất nhàn nhã.

Tâm trạng cũng có vẻ tốt.

Có lẽ vì ngày mai sẽ vềTô Châu nên tâm trạng cô khá tốt.

Do âm thanh từ ba cái máy trong phòng khác nên khi Đường Vực mở cửa nhà đi vào phòng bếp, Đường Hinh không hềphát hiện ra, còn cúi đầu mải buôn chuyện, vẫn để cỡ chữ siêu to...

Vưu Tiểu Hoan: "Hahahahahahaha, 5 phút là quá nhanh luôn, Tổng giám đốc Đường nhà cậu nếu sau này không cải thiện được thì chính là đẹp mã mà không dùng được."

Nữ đại gia: "Thời gian hơi nhanh nhưng kỹ thuật tốt."

Cô nhiệt tình gõ chữ, muốn vớt vát lại thể diện cho Đường Vực,

Vành tai bỗng nhiên nóng lên, giọng điệu lạnh lùng mỉa mai của anh vang lên: "Phụ nữ các em nói chuyện đều để chữ to thế này cơ à?"

Giọng anh vang lên bất chợt làm cô sợ tới mức hồn phi phách tán, cả người run lên, điện thoại cũng rơi khỏi tay: "A!"

Tạch...

Điện thoại rơi xuống đất.

Màn hình điện thoại nứt ra.

Màn hình WeChat vẫn đang hiển thị, thị lực của hai người đều rất tốt, chỉ cần cúi đầu là đọc được.

Đường Hinh phóng tới muốn dùng chân giẫm lên, có vẻ như muốn nghiền nát cái điện thoại, tiêu huỷ chứng cớ được là tốt nhất. Sau lưng cô bắt đầu đổ mồ hôi, trong lòng run sợ nhìn người đàn ông mặt mũi sầm sì đứng trước mặt mình, ngượng ngùng nói: "Đường Vực, em có thể giải thích."

Đường Vực vẫn mặc áo vest đen, đi tiệc xã giao nên anh có uống ít rượu nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng tỉnh táo như thường ngày. Anh dựa vào tủ âm tường, tay đút túi quần, nở nụ cười như có như không nhìn cô, hất cằm, nói: "Ư, thế em giải thích đi."

Anh tỏ vẻ: "Em mà giải thích không được thì chết chắc".

Như thế này thì mẹ nó ai dám nói bừa.

Đường Hinh luống cuống một hồi rồi thận trọng lại gần, tay kéo vạt áo của anh, suy nghĩ một lúc, nhặt điện thoại lên, quyết định làm kẻ ác phải tố giác trước: "Đường Vực, điện thoại của em hỏng rồi, anh mua cho em cái mới nhé?"

Đường Vực lạnh nhạt đáp: "Được."

Đường Hinh: "....."

Dễ thương lượng thế à.

Cô nghĩ nghĩ thêm một hồi rồi tiến hành phương án hai...

Cô mở khoá điện thoại, thấy màn hình bị nứt nhưng điện thoại lại không hỏng, cô mở WeChat, trên đó có cả đống tin nhắn hỏi cô đi đâu rồi.

Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh, chột dạ cười cười rồi cúi đầu gõ chữ: "Mình phải nói cho rõ, anh ấy không phải chỉ làm có 5 phút đồng hồ", hàng chữ còn chưa đánh xong thì điện thoại đã bị anh cầm lấy ném lên mặt bàn.

Hai bên thái dương Đường Vực giật giật, mạnh mẽ xoay người cô lại, để

cô ngồi trên tủ bát, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ý anh là thế này."

Đó là chuyện của hai người.

Cô lại dám kể với bạn bè.

Năm phút đồng hồ.

Mẹ kiếp.

Anh khẽ chửi thề, chuyện này có gì đáng để kể chứ.

Đường Hinh: "....."

Nổi giận rồi, cô dè dặt nhìn anh, nói: "Đừng giận mà."

Đường Vực cười lạnh: "Không giận."

Đường Hinh chớp chớp mắt, to gan ôm lấy cổ anh, hôn anh. Đường Vực lại quay mặt đi, anh tránh nụ hôn của cô khiến cô không vui, cô cầm lấy cà-vạt của anh, chiếc cà-vạt này sáng nay cô thắt cho anh.

Cô thích âu phục, các loại cà-vạt cô đều thích nhưng lại không biết thắt, thắt không đẹp, anh phải cởi ra rồi dạy cô cách thắt một lần.

Khi cô vừa cởi cà-vạt của anh, muốn vứt xuống đất để cởi khuy áo sơ-mi của anh, tay bỗng nhiên lại bị anh tóm lấy.

Anh lạnh lùng nhếch mép, cầm lấy chiếc cà-vạt màu lam, trói hai cẳng tay gầy của cô, lớp vải lạnh lẽo dính vào làn da trắng nõn của cô, quấy lấy tay cô. Đường Hinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô cố gắng nuốt nước bọt, tuy rằng cô thích âu phục nhưng mức độ quá cao rồi, nhất là trong tình huống này đây.

Cô lắp bắp nói: "Đường... Đường Vực, chơi lớn thế này á?"

"Không chơi lớn thế này thì em sẽ không nhớ lâu."

Anh cụp mắt liếc nhìn cô rồi lại nhìn tay cô, vẻ mặt lạnh lùng, cao ngạo, nghiêm cẩn mà kiên định.

Tim Đường Hinh muốn ngừng đập luôn rồi, chân cũng bắt đầu mềm nhũn.

Cô khóc không ra nước mắt: "Giờ em xin tha có được không?"

"Muộn rồi."

Anh buộc nút thắt trên cổ tay cô, cúi đầu cười lạnh bên tai cô: "Gọi Đường papa cũng vô dụng."

Đèn phòng bếp đã tắt, trong bóng tối hai bóng người quấn lấy nhau, một mềm mại một mạnh mẽ. Âm thanh trong bóng đêm bị phóng đại lên nhiều lần, rất mực động lòng người.

Bầu không khí oi bức kéo dài khiến đêm nay tưởng chừng như vô tận.

Mãi cho tới khuya, mọi thứ mới bình lại.

Đường Hinh mệt mỏi ngủ thiếp đi, Đường Vực lúc này mới đi tắm rửa. Tóc anh còn ướt, chỉ khoác tạm cái áo tắm dài, đai lưng lỏng lẻo. Mới làm xong chuyện đó, cơ bụng và phần thịt ở eo còn căng ra, đường cong hiện lên rất rõ, cực kỳ quyến rũ.

Anh đóng cửa phòng ngủ, đi vào bếp, cầm lấy điện thoại của cô rồi mở ngăn kéo, tìm thấy màn hình cường lực mà cô mua lúc trước.

Điện thoại không hỏng, đổi màn hình cường lực là được.

Anh ngồi xuống ghế sô-pha trong phòng khác, chuẩn bị đổi màn hình điện thoại cho bạn gái, ngón tay không cẩn thận chạm vào màn hình, trên đó còn hiện ra hai tin nhắn.

Vưu Tiểu Hoan: "Đúng rồi, Tết này có họp lớp, Hàn Dạng cũng tham gia đấy."

Vưu Tiểu Hoan: "Cậu ta cũng coi như là 'ánh trăng sáng' của cậu, hai năm trước họp lớp cậu ta lại không đến, không biết dáng vẻ bây giờ có thay đổi nhiều không."

Chú thích: từ gốc là "bạch nguyệt quang" ý chỉ mối tình đầu trong sáng, trong trường hợp này có thể hiểu là crush của Đường Hinh.

Ánh trăng sáng à?

Đường Vực nhìn chằm chằm hai tin nhắn trên màn hình điện thoại, không nhịn được nhíu mày.

Đột nhiên anh cảm thấy khi nãy anh đã quá dịu dàng với cô rồi.

Chương 84: Cô mới là người có sở thích kiên định nhất

Dáng vẻ khi ghen của Đường Vực đùa thích ghê, nhưng kết cục của mình lại hơi thảm.

Không sao, nể tình anh yêu em, em không so đo với anh!

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Ngày ba mươi Tết hôm đó, Đường Hinh trở về Tô Châu, nhà cô năm nào cũng ăn bữa cơm tất niên bên nhà bác cả. Bác cả ở nhà riêng, cả ông bà cô đều ở bên đó.

Ông Đường Đại Vĩ tới đón cô, còn không ghé qua nhà mà trực tiếp đi thẳng đến nhà bác cả.

Trên đường đi, cô gửi cho Đường Vực một tin nhắn hai chữ lạnh như băng: "Tới rồi."

Tối hôm qua hai người chơi trò "trói tay, âu phục". Cô yêu Đường Vực, cô cũng không phải là cô gái cổ hủ, e thẹn, có rất nhiều cách thức và tư thế cô tình nguyện trải nghiệm cùng anh, cuối cùng đùa quá hoá thật, cô đã phải cầu xin rất khổ sở anh mới chịu buông tha cho cô. Lúc đó đã là ba giờ sáng. Sau đó không biết anh lại lên cơn điên gì, vốn dĩ cô còn đang ngủ ngon giấc, mơ mơ màng màng bị anh ôm lấy làm thêm một lần nữa. Đường Hinh vừa khóc lóc vừa nịnh nọt van xin, cuối cùng Đường Vực bế cô vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ rồi mới dỗ cô ngủ lại.

Trước khi cô thiếp đi còn mơ màng nghe thấy anh nói gì đó nhưng vì lúc đó đã quá mệt nên cô không còn nhớ. Sáng nay suýt chút nữa cô không dậy nổi, vội vàng chạy ra sân bay, nếu không phải cô đi cửa VIP thì có lẽ cô đã phải ăn Tết ở Bắc Kinh.

Có lẽ do đã trưởng thành rồi nên đối với năm mới sắp tới cô không có nhiều cảm giác. Đối với cô mỗi năm đón Tết chỉ còn là hình thức, đi tới từng nhà thăm người thân, nghe cô dì chú bác buôn chuyện, khoe con cái, lải nhải chuyện con cháu lớn rồi còn độc thân, thúc giục họ tìm bạn trai bạn

gái.

Năm nay Đường Hinh trở thành người nổi bật nhất trong nhà. Vừa vào đến nhà bác cả cô đã bị cả nhà vây lại hỏi chuyện nọ chuyện kia.

"Đường Hinh, con với Đường Vực vẫn ổn chứ? Nhà họ không vì chuyện của Chung Nghiên mà làm khó con chứ?"

"Không có ạ, bọn con vẫn ổn."

"Con đã gặp bố mẹ cậu ấy chưa?"

"Dạ gặp rồi."

"Mẹ con bảo cậu ấy đã tới nhà con ra mắt rồi, không lẽ sắp kết hôn à?"

"....."

Ông Đường Đại Vĩ khó chịu ngắt lời: "Còn sớm mà, con gái tôi mới 25 tuổi, kết hôn sớm làm gì."

Bác gái cả không đồng tình: "Sang năm đã 26 tuổi rồi, nếu có bạn trai tốt thế thì nên kết hôn sớm đi, nếu không không khéo lại chia tay..."

Những lời này làm bà Chung Lệ thấy rất chói tai, vốn dĩ vì chuyện của Chung Nghiên mà gia đình nhà chồng đã xì xào sau lưng rằng gia đình bà đúng là ăn hại, nuôi dạy ra một đứa con gái ngu ngốc vô liêm sỉ. Bà liền không khách khí cười nói: "Chia tay gì chứ, sang năm chuẩn bị cưới luôn rồi."

Đường Hinh: "....."

Ông Đường Đại Vĩ: "....."

Bầu không khí nhất thời trở nên ngượng ngùng, Đường Hinh đành cười giảng hoà: "Vội gì ạ, con còn muốn hẹn hò yêu đương thêm 1-2 năm nữa, mọi người đừng giục con."

Cô đưa tay lấy một quả bưởi trên bàn, định chia ra mời cả nhà nhưng tay còn chưa kịp rụt về thì bà Chung Lệ bỗng nhiên tóm lấy tay cô. Trên cổ tay trắng nõn mịn màng của con gái xuất hiện mấy vệt đỏ, không quá rõ nhưng

da cô rất trắng, chỉ cần hơi đỏ lên là lập tức thấy được.

"Tay con làm sao thế?"

Đường Hinh cứng đời người, mặt đỏ lên, liếc nhìn cổ tay mình. Chất liệu của chiếc cà-vạt đó rất tốt nhưng Đường Vực đúng là ép người quá đáng, trong lúc bị kích thích đến điên cuồng, tay cô lại không thể cử động, chỉ có thể theo phản xạ giãy giụa không ngừng.

Lúc ấy cô không cảm thấy đau, chỉ đến khi kết thúc lần đầu tiên, Đường Vực cởi cà-vạt ra mới phát hiện tay cô đã đỏ lên.

Tối qua anh đã bôi thuốc cho cô nhưng hôm nay vẫn còn vết, vết thương đó nhắc nhở cô tối qua hai người đã điên cuồng như thế nào. Cô xoa xoa cổ tay, cố gắng giữ bình tĩnh nói: "Không sao ạ, lúc trước con xách đồ không cẩn thận bị xước."

Bà Chung Lệ nhíu mày, hỏi: "Xách đồ gì mà lại dùng cổ tay?"

Đường Hinh: "Dùng ngón tay không đủ lực giữ nên đành dùng cổ tay."

"....."

Đường Hinh dùng 2-3 câu đã qua mắt được mẹ cô, dù sao bà cũng không có ý định đào sâu thêm. Sau bữa cơm tất niên đêm giao thừa, cả nhà quây quần bên bàn ăn, vừa ăn vừa nói chuyện. Chị họ hỏi cô: "Khi nào em về Bắc Kinh?"

"Mùng 7 em về."

"Mấy ngày tới có kế hoạch gì không?"

"Không ạ, chỉ có mùng 6 có buổi họp lớp."

Lớp cấp ba năm nào cũng tổ chức họp mặt, quy mô lớn nhỏ tuỳ từng năm, năm nay bạn học tham gia khá đông vì lần này tổ chức cùng lớp bên cạnh. Thời học sinh luôn có tinh thần kêu gọi càng đông càng vui, thế nên chỉ cần có nhiều người tham gia thì sẽ càng náo nhiệt.

"Nam thần" lớp bên cạnh Hàn Dạng đã về nước cũng đăng ký tham gia. Mọi người càng tích cực lên kế hoạch.

5 giờ chiều mùng 6 tháng Giêng, Đường Hinh rời nhà để đi họp lớp. Cô lái xe của bà Chung Lệ đi, vừa thắt dây an toàn, WeChat đã báo có tin nhắn mới, là nhóm chat của lớp thông báo: "Xuất phát đi, đừng đến muộn nhé."

Đường Hinh trả lời trong nhóm xong thì nhìn lại khung chat được ghim ở vị trí ưu tiên. Mấy hôm trước Đường Vực rảnh rang gửi cho cô mấy bao lì xì, hôm nay anh không gửi bao lì xì cũng không nhắn tin, chắc là đang bận.

Cô để điện thoại xuống, khởi động xe.

Năm nay họp lớp rất náo nhiệt, bao cả một phòng khách sạn. Hai lớp có khoảng 70 người, chia thành sáu bàn rất đông vui.

Trước đây thời còn đi học, hai lớp này khá thân nhau, trong suốt ba năm mọi người đều có quen biết.

Nhoáng cái nhiều năm đã trôi qua, mọi người đột nhiên nhận ra, đến giờ rực rỡ nhất vẫn là "tam giác" năm đó: Đường Hinh, Minh Chúc, Vưu Hoan. Cả ba người đều rất xinh đẹp, lại thân thiết với nhau, nhiều năm đã trôi qua, ba người họ ngày càng đẹp rạng rỡ, tình bạn cũng không thay đổi, thực sự khiến người ta hâm mộ.

Bây giờ người được bàn luận nhiều nhất là Đường Hinh.

Dù sao thì chuyện công khai hẹn hò cũng hoành tráng như thế, mấy ngày trước lại dính dáng đến vụ án ma tuý, cô lập tức trở thành tâm điểm của hội nhiều chuyện. Lớp trưởng nói: "Đường Hinh giỏi ghê ha, có bạn trai là một nhân vật lớn như thế."

Cô bật cười nói: "Cảm ơn, nhưng mình cũng đâu có thua kém đâu."

Mọi người phá ra cười, có người hỏi: "Bạn trai cậu không tới nhà cậu ăn Tết à?"

"Không tới đâu, anh ấy bận lắm."

"À..."

Đương nhiên cũng có những đứa bạn tò mò hỏi những chuyện chẳng ra sao, ví dụ như chuyện của Chung Nghiên, Đường Hinh đáp: "Trên mạng có giải thích rõ ràng rồi mà, phòng đó cho thuê."

Vưu Hoan thấy cô bị tra hỏi nhiều qua, nhìn lớp phó ngồi bên cạnh, lảng sang chuyện khác: "Hàn Dạng không tới à?"

Lớp phó cười đáp: "Cậu ấy không kịp tới ăn cơm, nói 'tăng hai' sẽ qua."

Mọi người ăn cơm xong liền rồng rắn kéo nhau qua quán karaoke bên cạnh, vừa tới tầng một đã thấy Hàn Dạng. Cậu thiếu niên ngày đó đã trở thành một người đàn ông, đẹp trai phong độ, còn có sự nhiệt tình, hứng khởi. Anh tươi cười nói: "Chờ mọi người đã nửa tiếng rồi."

Ánh mắt anh chú mục trên người Đường Hinh, chất chứa vài ý nghĩ sâu xa. Hai ba tháng gần đây chủ đề mà bạn cũ nói nhiều nhất chính là cô, tin tức trên mạng anh cũng đọc được. Hai năm không gặp, cô so với lúc trước càng rạng rỡ động lòng người hơn.

Có người anh em thân thiết hỏi anh có hối hận không?

Bạn trai của cô bây giờ là CEO của công ty Thời Quang, so với anh giỏi giang hơn nhiều, dường như mọi thứ đều đang chỉ ra rằng, sự lựa chọn lúc trước của cô không hề sai lầm.

Cũng không thể nói rằng anh có hối hận, chỉ là mỗi khi nhớ đến lại muốn thở dài.

Nếu nói gút mắt trước kia của hai người là gì thì chính là chuyện Đường Hinh từng thích anh. Đường Hinh của tuổi 17-18 so với bây giờ càng ngang ngược hơn, dù sao tuổi thiếu niên còn chưa biết đến nỗi buồn. Năm lớp 12 cô thổ lộ với anh, còn nói: "Chúng ta có thể cùng tới Bắc Kinh học đại học đó."

Mọi người đều nói Hàn Dạng sắp được tuyển thẳng vào Đại học Thanh Hoa, không cần thi đại học.

Ngày mà Đường Hinh thổ lộ, anh do dự nói với cô: "Mình không đi Bắc Kinh, nhà mình thu xếp cho mình đi du học."

Đường Hinh sững người, hơi đau lòng nhưng lại cảm thấy chuyện này có

thể hiểu được, dù sao những bạn học khác chỉ cần trong nhà có chút điều kiện cũng sẽ lựa chọn đi du học. Hồi đó ông Đường Đại Vĩ cũng hỏi cô có muốn đi du học không nhưng cô nói không muốn. Từ nhỏ cô đã không quá mơ ước về những trường đại học ở nước ngoài, cảm thấy học trong nước cũng tốt rồi.

Nhưng mà Hàn Dạng im lặng một lúc, đột nhiên lại hỏi cô: "Cậu có muốn cùng đi du học với mình không?"

Anh biết nhà cô có đủ điều kiện.

Đường Hinh lại ngây người lần nữa, cô hiểu ý của anh, rằng anh cũng thích cô.

Kết quả là...

Hai người không ở bên nhau, Hàn Dạng ra ngước ngoài còn cô về Bắc Kinh, cơ bản không còn liên lạc gì nữa.

Lên đến năm hai Đại học, Vưu Hoan đã hẹn hò hai lần còn Đường Hinh vẫn không vừa mắt ai. Cô ấy hỏi cô có phải cô còn lưu luyến Hàn Dạng không. Lúc đó Đường Hinh nằm trên sô-pha, vừa cười vừa nhìn dây tóc bóng đèn trên đỉnh đầu, nói: "Có chứ, cậu ấy chính là mối tình đầu thời thiếu nữ của mình mà."

Đối diện với ánh mắt của mối tình đầu, Đường Hinh cười, chào hỏi: "Đã lâu không gặp."

Hàn Dạng cũng mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, hai năm rồi."

Tình hình của cô gần đây thế nào không cần hỏi, nhìn đã biết là cô thực sự hạnh phúc.

Có ai đó hỏi Hàn Dạng: "Cậu còn đi nữa không?"

Hàn Dạng đáp: "Không đi nữa, tới Thượng Hải hoặc Bắc Kinh, có hai công ty, mình còn đang xem xét."

Mọi người nhìn anh, cảm thấy người như anh dù đi đâu cũng sẽ sống tốt. Mọi người đều đang ngồi trong phòng nói chuyện, Đường Hinh lại nhận được tin nhắn WeChat.

Đường Vực: "Gửi định vị của em cho anh."

Tim Đường Hinh đập rộn ràng, nhanh chóng trả lời: "Anh tới Tô Châu à?"

Đường Vực: "Ừ."

Một tiếng sau, Đường Hinh đi lướt qua Hàn Dạng, thấy một chiếc Land Rover màu đen dừng bên đường. Một người đàn ông mặc áo khoác đen bước xuống từ trên xe. Tóc anh ngắn hơn một chút, các nét trên khuôn mặt lại trở nên sắc nét hơn, ánh mắt thâm trầm hướng về cô rồi mỉm cười, mấp máy môi: "Lại đây."

Khoảnh khắc đó, Đường Hinh chợt nhớ tới hình ảnh lần đó khi anh tới Tô Châu. Cô không kìm chế được nhịp tim đập loạn, chạy như bay, lao vào lồng ngực rắn chắc của anh, ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt lấp lánh, vui vẻ nói: "Sao anh lại tới đây?"

Hai người đứng cạnh chiếc Land Rover, anh ôm cô, cúi đầu cười nói: "Em đoán xem."

Đây là câu cửa miệng của cô.

Đường Hinh hừ một tiếng, nói với vẻ đắc ý: "Ngày mai là Lễ Tình nhân rồi, anh tới cùng em đón lễ chứ gì."

Cô đã đặt vé máy bay sáng ngày mai, không ngờ anh lại tới trước.

Đường Vực trầm giọng ừ một tiếng, nhìn về phía cửa quán karaoke, hất cằm về phía trước: "Mọi người đang ở trong đó à?"

Lúc Đường Hinh xuống tầng mọi người đều biết, cô cũng không giấu diếm, nói bạn trai cô tới rồi. Mọi người chờ cũng đã lâu, số người bằng hai lớp học cộng lại, nếu giờ để anh đi lên cho họ vây lại xem thì rất khó xử. Cô chớp mắt, nói: "Hay là bọn mình về thôi? Em nhắn tin báo là được."

Đường Vực lại ôm cô đi về phía cửa, vừa lạnh lùng vừa ung dung nói: "Em lo gì? Anh vào xem mối tình đầu của em trông như thế nào."

Đường Hinh: "!!!"

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Đường Vực ấn nút thang máy, dẫn cô vào trong, cúi đầu nhìn cô, nói: "Tối hôm đó lúc anh dán kính cường lực cho điện thoại của em, tình cờ thấy được tin nhắn của Vưu Hoan."

"....."

Lên tới tầng sáu.

Lúc ra khỏi thang máy Đường Hinh mới hiểu a. Cô thở phì phì, véo eo anh, mắng: "Thế nên anh tới không phải là để cùng em đón Lễ Tình nhân mà là để đánh ghen à?"

Đường Vực nhíu mày, "đánh ghen" cái con khỉ?

Anh véo má cô, đúng lúc bị Hàn Dạng đang gọi điện thoại nhìn thấy. Anh ta nhìn hai người họ, hơi sững lại.

Một giây trôi qua.

Đường Vực liền hiểu ra người đàn ông trước mặt có lẽ chính là mối tình đầu của cô. Chẳng cần nghĩ nhiều, phong thái của anh ta hơi giống anh, ngoại hình không tệ, mặc vest vào cũng có thể câu được "con cá" Đường Hinh thích đớp "thính" âu phục.

Hoá ra cô mới là người có gu cực kỳ kiên định.

Đường Vực hắng giọng, trong lòng cực kỳ khó chịu véo mặt cô lần nữa. Cô ảo não ngẩng đầu trợn mắt với anh, trong mắt người ngoài chỉ thấy hai người này quá sức tình tứ.

Bắt gặp ánh mắt của Hàn Dạng, Đường Hinh tươi cười, hỏi: "Hàn Dạng, sao cậu lại ra đây?"

Hàn Dạng lấy lại tinh thần, nhìn Đường Vực, cười đáp: "Mình ra gọi điện thoại."

"Đây là bạn trai mình, Đường Vực."

Đường Hinh giới thiệu qua, cô không cảm thấy ngượng ngùng gì, dù sao nhiều năm đã trôi qua mà Hàn Dạng thậm chí còn chẳng phải người yêu cũ của cô.

Hàn Dạng mỉm cười, đưa tay ra: "Chào anh, nghe danh đã lâu."

Đường Vực bắt tay anh ta, hơi mỉm cười, nói: "Chào anh."

Có người mở cửa ra, thấy bọn họ, vừa bất ngờ vừa vui vẻ quay đầu reo lên: "Oa, bạn trai Đường Hinh tới nè."

Lúc này Đường Vực mới nhìn thấy trong phòng bao có rất đông người. Đường Hinh cười gian xảo, ngẩng đầu thì thầm vào tai anh: "Anh vào để mọi người chiêm ngưỡng và tra hỏi đi, là tự anh dẫn xác tới đấy."

Đường Vực có chuyện gì chưa trải qua chứ, cũng chỉ là đối phó với đám bạn học của cô thôi mà, anh bật cười, ôm cô bước vào.

Trong suốt quá trình đó, Hàn Dạng chỉ ngồi trong góc nhìn mọi người vây xung quanh Đường Vực và Đường Hinh, nghe bọn họ nói chuyện và thi thoảng bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Đường Vực. Hàn Dạng hơi ngạc nhiên, cảm thấy ánh mắt của Đường Vực như thể anh biết rõ rất cả, anh ta vội vàng cúi đầu, uống một ly rượu.

"Tổng giám đốc Đường, tôi gọi anh như thế được chứ hay là gọi tên?"

"Đều được cả." Anh cười nhàn nhạt, "Không phải lúc làm việc nên cứ thoải mái thôi."

"Anh tới để cùng Đường Hinh đón Lễ Tình nhân à?"

"Đúng vậy."

"Oa, lãng mạn ghê nha."

Đường Hinh: "....."

Chó má, tên móng heo này tới đây để đánh ghen đấy chứ, tới để nhìn mặt mối tình đầu của cô.

*****

Đêm khuya, vừa bước qua cửa phòng khác sạn, Đường Hinh đã bị anh đè ép từ sau lưng. Đèn trong phòng còn chưa bật, hai người quấn chặt lấy nhau, điên cuồng cởi quần áo của nhau. Hơi thở dần trở nên gấp gáp, áo khoác rơi xuống, áo len rơi xuống, trên người Đường Hinh chỉ còn một chiếc váy dài màu vàng nhạt. Cô nức nở kêu lên vài tiếng rồi cũng im lặng.

Hai người dây dưa từ cửa cho tới giường, bao nhiêu nhớ nhung, yêu thương, ghen tuông đều bùng phát trong những giọt mồhôi.

Một lúc lâu sau, Đường Vực đứng dậy khỏi giường, đi đến bên cửa, khom lưng từ đống lộn xộn kia tìm thấy quần áo của mình, lấy trong túi quần một gói nhỏ, xé ra.

Ánh đèn trong phòng nhu hoà ấm áp, chiếu lên khuôn mặt đỏ ửng quyến rũ hút hồn của cô gái nhỏ nằm trên giường. Cô vùi mình trong chăn, mái tóc dài đen nhánh xoã tung trên gối, Đường Vực bị cô nhìn đến mức cả người như muốn bùng cháy, cảm thấy một lần chắc chắn không thể đủ.

Anh khoác áo choàng tắm, thắt vội đai lưng, vạt áo trễ xuống, cơ bụng và đường cong cơ thể thấp thoáng hiện ra, trán và cằm anh đẫm mồhôi, trong mắt vẫn còn chứa đầy dục vọng. Dáng vẻ đó cực kỳ quyến rũ, Đường Hinh kéo chăn lên, muốn che mắt mình lại.

Một lát sau, chăn bị anh kéo ra.

Đường Vực ôm lấy cô, ghé đầu vào vai cô rồi cắn mạnh, để lại dấu vết. Cơ thể Đường Hinh nhạy cảm run lên, thở hổn hển ôm lấy anh, khẽ thủ thỉ: "Đường Vực, Lễ Tình nhân vui vẻ."

Đã hơn 1 giờ sáng.

Anh xoa đầu cô, khẽ bật cười: "Ừ, rất vui vẻ."

Tai Đường Hinh nóng lên, cảm thấy anh muốn ám chỉ gì đó, cô ngẩng đầu nhìn anh, hờn dỗi nói: "Đường Vực, anh càng ngày càng cầm thú."

Anh không phản bác, chỉ cười cười: "Thế em không thích anh cầm thú hả? Ở trên giường anh càng cầm thú bao nhiêu, em càng cảm nhận được anh yêu em bấy nhiêu mà."

Đường Hinh: "....."

Rốt cuộc là thứ gì đã khiến anh ảo tưởng thế hả?

Đường Vực xoay người đi rót nước, anh uống hết một cốc rồi rót một cốc khác cho cô.

Cô dựa vào lòng anh, uống hết cốc nước, đôi môi ướt át, ngẩng đầu nhìn anh, hạ giọng hỏi: "Anh ghen nên tức giận à? Nếu không biết chuyện mối tình đầu thì anh sẽ không tới đâu phải không?"

Vốn dĩ cô đã hẹn ngày trở về, còn lên kế hoạch hẹn hò xong xuôi rồi, Đường Vực chỉ cần ra sân bay "khuân" cô về nhà là xong. Anh để cốc nước xuống, thản nhiên gật đầu, cụp mắt nhìn cô, cười tự giễu: "Đường Hinh, hôm nay anh mới phát hiện ra một chuyện."

Cô nhắm mắt lại, ôm lấy anh, đầu cọ vào ngực anh, giọng nói vì buồn ngủ mà trở nên mơ màng: "Gì thế?"

"Em mới là người có sở thích trước sau như một, chỉ thích đàn ông mặc vest đẹp."

Mà anh thì không.

Đường Hinh mà anh thích bây giờ hoàn toàn khác với hình tượng con gái mà trước đây anh luôn nghĩ rằng mình thích, bất kể là về ngoại hình, phong thái hay tính cách.

Nhưng những chuyện đó đã không còn quan trọng nữa.

Giờ anh đã yêu cô, yêu điên cuồng. Quyết định tới Tô Châu chỉ vì đêm hôm đó nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại của cô. Giờ anh chẳng khác gì một thằng nhóc mới lớn, một khi đã chạm vào cô thì không muốn dừng lại.

Người lật mặt chính là anh.

Chương 85: cầu hôn như thế nào

Gu của tôi trước giờ chỉ có một kiểu người, như thế chẳng phải chứng minh tôi là người rất kiên định sao?

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Đường Hinh đột nhiên giật mình, cả người tỉnh táo lại, cô từ trong vòng tay anh ngẩng đầu, lẩm bẩm: "Thế á?"

"Em nói xem." Đường Vực lạnh nhạt cụp mắt nhìn cô, không khách khí véo eo cô, "Tự mình nghĩ lại mà xem."

"....."

Đúng là từ nhỏ tới lớn hình như cô đều thích kiểu đàn ông ăn mặc đẹp, hay mặc âu phục. Phong thái của Hàn Dạng từ lúc học cấp ba đã bắt đầu xuất hiện, đôi lúc mặc áo sơ-mi trắng, cao lớn lại thư sinh, sạch sẽ lại có nội hàm nhưng anh ấy không lạnh lùng mà tính cách như ánh mặt trời, thuộc kiểu người quảng giao.

Đường Hinh đối với Hàn Dạng là tình cảm ngây thơ của thời niên thiếu. Đã nhiều năm trôi qua, cô đã gặp không ít người đàn ông ngoại hình bảnh bao, phong thái tương tự, mặc âu phục cũng rất đẹp, nhưng để khiến cô rung động thì chỉ có một người là Đường Vực, anh ấy như thể được tạo thành từ tất cả những điểm mà cô yêu thích.

Thế nên cô càng ngày càng thích anh, tình cảm càng che giấu thì càng sâu đậm vì sợ hãi sẽ mất đi.

Nếu nói lúc trước chỉ vì một ánh nhìn có thể khiến cô thầm yêu anh suốt bốn năm thì hiện giờ cô thực sự yêu anh sâu đậm.

Cô cố gắng lấy lòng anh, hai mắt mở to, nói: "Giờ em chỉ thích anh thôi, những người khác không liên quan."

Đường Vực nhấc một chân để cô dựa vào, hạ giọng hỏi: "Chứ không phải thích tiền và khuôn mặt của anh hả?"

Đường Hinh cười, khóe mắt cong cong rồi khẽ hừ một tiếng: "Sao mà anh trẻ con thế không biết, lại còn nhỏ nhen."

Đường Vực điềm tĩnh đáp: "Không phải là nhỏ nhen mà là để tâm."

Đường Hinh ngẩn ra, lúc trước khi cô bị anh từ chối, cô chỉ tìm cách để giữ thể diện và tự tôn cho bản thân, không ngờ anh lại để ý lâu như vậy, đột nhiên, cô cũng không rõ rốt cuộc trong hai người, ai mới là người yêu nhiều hơn.

Có lẽ...

Yêu mà chẳng hềhay biết mới là tình yêu khiến lòng người rung động nhất.

Anh vô thức đã đặt cô vào trong tim từ lúc nào.

Cô ngửa đầu nhìn anh, ôm lấy cổ anh, bỗng nhiên áp vào anh, hai mắt lấp lánh như sao, thủ thỉ: "Em yêu anh, Đường Vực."

Yết hầu Đường Vực khẽ dao động, trong lòng mềm nhũn, anh bế cô lên, để cô ngồi trên đùi mình, thản nhiên nhìn cô, nói: "Còn có điều gì muốn nói cho anh biết không, ví dụ như bí mật trước đây của em, rốt cuộc là gì thế?"

Vừa mới "làm" xong, cả người cô mềm nhũn áp vào anh, tư thế này khiến cô hơi đỏ mặt, cô tựa vào lồng ngực anh, nói nhỏ: "Anh đoán xem."

"Không đoán." Anh nghiêng đầu khẽ hôn lên tai cô, hơi thở ấm áp, "Anh muốn nghe em nói."

"....."

"Không nói hả?"

Sao cô cứ có cảm giác như anh đã biết hết cả rồi nhưng lại giả vờ không biết gì. Đường Hinh bực bội cắn yết hầu anh, nói: "Đừng được đằng chân lân đằng đầu."

Hơi thở của Đường Vực trở nên gấp gáp, cúi đầu ngậm lấy môi cô, nói:

"Em không nói thì chúng ra tiếp tục."

Khi bầu không khí nóng ẩm lên đến đỉnh điểm, hai mắt cô mơ màng nhìn anh.

"Đường Vực, anh có tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên không?"

"Em nói thì anh tin."

"Em nói xong rồi."

Đây là bí mật của em đó, Đường Vực.

Trưa hôm sau, Đường Hinh đưa Đường Vực về nhà ăn cơm. Bà Chung Lệ và ông Đường Đại Vĩ thấy Đường Vực thì hơi bất ngờ. Tối qua Đường Hinh nói không về nhà, họ còn nghĩ cô với Minh Chúc và Vưu Hoan cùng ở lại khách sạn.

Không ngờ lại là Đường Vực.

Ông Đường Đại Vĩ nét mặt lạnh nhạt nhưng cũng không đuổi anh đi như lần trước.

Bà Chung Lệ lại rất vui vẻ, cười cười nhìn anh, nói: "Ai da, nếu tới sao không báo trước một tiếng, buổi trưa làm không nhiều đồ ăn lắm."

Đường Vực đưa quà cho bà, mỉm cười nói: "Không sao ạ, là do cháu không qua chào hai bác trước."

Đường Hinh lại gần kéo kéo tay ông Đường Đại Vĩ, làm nũng với ông: "Tết nhất rồi, đừng tỏ thái độ với bạn trai con mà."

Trên bàn cơm, ông Đường Đại Vĩ mở chai rượu, Đường Vực uống cùng ông mấy chén.

Sau khi ăn cơm xong, cả nhà ngồi trên sô-pha nói chuyện phiếm. Chương trình đêm giao thừa được phát lại, bà Chung Lệ gọt hoa quả sau đó để lên bàn, ngồi xuống hỏi: "Mai các con đi cùng nhau à?"

Đường Hinh cười đáp: "Vâng."

Ngày mai Đường Vực phải đi Thượng Hải một chuyến, Đường Hinh cũng đi cùng anh, một ngày sau đó mới về Bắc Kinh.

Bà Chung Lệ nhìn Đường Vực, hỏi: "Gần đây con rất bận à?"

Đường Vực gật đầu đáp: "Vâng, rất bận."

Đường Hinh có vẻ như hiểu mẹ mình muốn nói gì, vội vàng tiếp lời: "Con cũng bận nha, sau khi con về phim sẽ khai máy luôn."

Ý là mẹ tuyệt đối đừng giục bọn con kết hôn.

Hai người đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, Đường Hinh không muốn bị bố mẹ hai bên giục kết hôn. Hơn nữa sau khi phim khai máy, cô phải hỗ trợ đoàn làm phim, sẽ rất bận, cô rất hưởng thụ trạng thái như bây giờ, không muốn phải bận rộn chuẩn bị hôn lễ sớm như thế.

Ông Đường Đại Vĩ vốn đang xem tivi, bỗng quay sang Đường Vực, hỏi: "Thằng nhãi Chu Dương kia bây giờ thế nào rồi?"

Đường Vực không biết vì sao ông đột nhiên lại nhắc tới Chu Dương, anh chỉ nói thật: "Bị cảnh sát dùng làm mồi nhử, có điều xin bác yên tâm, hắn không làm hại Đường Hinh được."

"Thế là tốt rồi." Ông Đường Đại Vĩ gật đầu, "Chỉ sợ hắn có đồng bọn, vẫn còn ghi hận Đường Hinh."

"Con sẽ che chở cho cô ấy."

Ông Đường Đại Vĩ nhìn người rất chuẩn, đã tiếp xúc qua vài lần, về nhân phẩm của Đường Vực, ông có thể yên tâm. Nhưng mà vẫn có những lời phải nói trước, ông bình tĩnh nhìn anh, nói: "Tôi không phản đối hai đứa ở bên nhau. Sau này nếu hai đứa muốn kết hôn tôi cũng sẽ không phản đối, nhưng phải nhớ cho kỹ những gì cậu đã nói, sau này đừng làm con bé tổn thương."

Đường Vực véo tay Đường Hinh, hạ giọng: "Không đâu ạ, xin bác yên tâm."

Ông Đường Đại Vĩ cầm điếu thuốc trong tay, bà Chung Lệ đang ngồi ở đây, ông không dám châm thuốc, chỉ hừ một tiếng: "Tôi yên tâm sao được, cậu còn có 'tiền án' lù lù ra đấy. Để tôi xem liệu cậu thích con bé được bao lâu."

Đường Vực: "....."

Anh cúi đầu nhìn vào mắt Đường Hinh, cô nghịch ngợm chớp chớp mắt, ý nói "Được bao lâu, anh nói thử xem?"

Đường Vực dở khóc dở cười, cảm thấy lối tư duy của hai bố con nhà này đôi khi khiến người ta không biết phải đối phó ra sao. Anh tựa vào sô-pha, nhìn ông Đường Đại Vĩ ung dung mỉm cười nói: "Thích đến mức có thể dâng cả mạng mình cho cô ấy ạ."

"....."

"....."

"....."

Điếu thuốc trên tay ông Đường Đại Vĩ rơi luôn.

Đường Hinh cả đời này cũng không thể quên được vẻ mặt của bố mình khi ông đuổi hai người ra khỏi nhà. Cô vịn vào người Đường Vực cười ha hả, cười đến chảy cả nước mắt. Đường Vực lại rất thản nhiên xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói: "Đừng cười, anh chỉ dựa theo đáp án tiêu chuẩn của em mà trả lời, trông bố em có vẻ rất hài lòng."

Ông Đường Đại Vĩ tuy rằng làm rơi cả điếu thuốc nhưng đúng là ông rất hài lòng với đáp án này.

"Bố em ha ha ha ha ông ấy bị anh làm nghẹn chết rồi."

Cô cười đến gập cả người lại.

"Im nào." Đường Vực mất kiên nhẫn nói, lôi cô vào thang máy.

Đêm hôm đó, Đường Hinh và Đường Vực dạo một vòng quanh Tô Châu, trên đường về khách sạn, bên ngoài cửa sổ bỗng có pháo hoa. Đường Hinh cửa cửa kính xe ngó ra ngoài nhìn. Ánh sáng rực rỡ của pháo hoa tỏa ra tám

hướng, đốt cháy cả bầu trời đem, năm chữ hiện ra chói lọi —

"XX, cưới anh nhé."

Đường Hinh kêu oa một tiếng, cực kỳ hào hứng nói: "Hình như có người đang cầu hôn."

Từ xa vẫn có thể nhìn thấy, vừa hoành tráng lại phô trương, xem ra tốn không ít tiền.

Đường Vực lái xe, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xem thử, khóe miệng khẽ nhếch lên, hỏi: "Em ngưỡng mộ à?"

Đường Hinh quay đầu nhìn anh, ngồi nghiêm chỉnh đáp: "Cũng được, pháo hoa khá đẹp."

"Em thích phương thức cầu hôn này à?"

"....."

Tim cô đập thình thịch, nhìn anh chăm chú. Đường Vực không phải là muốn cầu hôn cô đấy chứ? Người khác hỏi thế là một chuyện nhưng anh hỏi thế lại khiến cô có cảm giác khác. Cô không kìm được lại tưởng tượng dáng vẻ của Đường Vực khi cầu hôn cô, nhưng rồi cô nhận ra mình không tưởng tượng nổi.

Giây tiếp theo cô đã nghe tiếng anh cười khẽ: "Phương thức này quá phô trương rồi."

Đường Hinh hừ một tiếng: "Khi anh lên chương trình phỏng vấn tuyên bố anh vì em mới đầu tư vào 'Dệt một giấc mộng cho anh', sao không thấy anh chê phô trương?"

Đường Vực mỉm cười, không nói gì.

Trong suốt nửa năm sau đó, mỗi lần trên Weibo đăng video của nghệ sĩ này nghệ sĩ kia cầu hôn, Đường Hinh đều xem mê mải, còn bình luận phương thức này lãng mạn, phương thức kia hơi quá lố, phương thức này hơi giả.

Đường Vực nghe được cả đống, không đoán ra nổi rốt cuộc cô thích phương thức cầu hôn như thế nào.

Có một lần anh hỏi thẳng cô: "Em xem nhiều chuyện 'hóng thị' như thế, em thích phương thức cầu hôn nào nhất?"

Đường Hinh nằm trong lòng anh, nở nụ cười gian manh như một con hồ ly nham hiểm, nói: "Chỉ cần anh muốn cầu hôn em là được rồi. Em có chứng bệnh khó lựa chọn, hay là tất cả những phương thức cầu hôn trong vòng nửa năm trở lại đây, cái nào anh cũng thử một lần đi."

Đường Vực: "....."

Anh lạnh lùng nhìn cô, nói: "Sao em không nói em muốn kết hôn vài lần luôn đi."

Đường Hinh: "....."

Đương nhiên đây là chuyện sau này.

Sau khi hai người quay trở lại Bắc Kinh, Tết Âm lịch cũng qua đi, công việc đầu năm bắt đầu bận rộn rồi.

Đường Hinh cùng Đường Vực dọn về nhà cũ của Đường Vực, căn bản là Đường Hinh thương anh sáng nào cũng phải dậy sớm nửa tiếng đồng hồ. Trước khi phim điện ảnh khai máy, cô đón Bánh Bao Cuộn về, trong nhà có hai con mèo của cô, có người đàn ông cô thích, còn có cả bộ phim sắp khởi quay.

Dường như tất cả những thứ mà trước kia cô từng ao ước, giờ đều đang có trong tay.

Đầu tháng ba, bộ phim "Dệt một giấc mộng cho anh" tiến hành lễ khởi quay ở Hạ Môn. Bộ phim này chưa quay đã nổi, cho dù đoàn làm phim muốn lặng lẽ khai máy cũng không được, đành phải mời mấy đơn vị truyền thông qua, long trọng mở cuộc họp báo.

Ngày diễn ra lễ khai máy, Đường Vực cùng Hoắc Thần Đông cũng tới dự, còn có đoàn làm phim cùng các diễn viên chính, Đường Hinh là tác giả nguyên tác kiêm biên kịch, trong suốt quá trình chế tác, đây là lần đầu tiên cô lộ diện trước công chúng.

Hôm đó cô đứng cạnh Đường Vực, thời gian máy ảnh máy quay chĩa vào

cô và Đường Vực còn nhiều hơn diễn viên chính.

Khi đối mặt với máy ảnh, sắc mặt Đường Vực vẫn luôn lạnh lùng.

Đường Hinh ghé lại gần, nói nhỏ: "Anh cười lên một chút được không, ai không biết còn tưởng anh khó chịu khi phải đứng cạnh em đấy."

Đường Vực: "....."

Anh dứt khoát nắm lấy tay cô, cụp mắt nhìn cô, trong mắt hiện lên ý cười, như vậy là được rồi chứ gì.

Trong nháy mắt, bao nhiêu máy ảnh máy quay đều hướng về phía họ, quay chụp không ngừng.

Đường Đinh Đinh cùng nam chính Bành Châu đứng hai bên trái phải của Lục Chi Hành. Đường Đinh Đinh lẩm bẩm: "Đúng là người mới không được ai thương, anh trai chị dâu mình còn nổi hơn mình, phóng viên chẳng ai muốn chụp ảnh mình."

Lục Chi Hành nghe thấy được, bật cười nói: "Phần lớn thời gian giới giải trí này đều dùng tai tiếng làm chiêu trò, em là người mới, chưa có tác phẩm cũng không có fan, càng không có tai tiếng, những gì cần công khai đều đã công khai, sau này sẽ tốt thôi."

Cô đáp một tiếng "dạ" rồi phân trần: "Em biết mà, em chỉ nói thế thôi." Rồi cô cúi đầu, khẽ thì thầm: "Em cũng không muốn vướng vào tai tiếng gì đâu, bị paparazzi chụp ảnh lên thì xấu hổ lắm."

Lục Chi Hành cúi đầu liếc nhìn cô, nở nụ cười ung dung, nói: "Không phải em không muốn bị chụp thì sẽ không bị chụp đâu, sau này em sẽ quen thôi."

Đường Đinh Đinh ngẩng đầu nhìn anh, cười tươi nói: "Em biết mà, có điều nếu em thực sự hẹn hò yêu đương, sẽ đóng cửa sổ xe thật chặt, che lại rèm thật kín."

Lục Chi Hành: "....."

Một ngày sau khi kết thúc lễ khai máy, Đường Vực và Hoắc Thần Đông cùng rời đi.

Đoàn làm phim chính thức khởi quay, sau khi bắt đầu làm việc, Lục Chi Hành lập tức thay đổi. Anh thu lại vẻ ung dung, nhàn nhã, phong thái trở nên cực kỳ nghiêm túc, tập trung hoàn toàn vào công việc, sau khi kết thúc công việc lại trở về dáng vẻ thường ngày.

Thay đổi trạng thái rất tự nhiên.

Đường Hinh và Đường Đinh Đinh vẫn luôn cố gắng để thích ứng với nhịp độ thay đổi của đạo diễn Lục. Đường Đinh Đinh cực kỳ căng thẳng, dù sao cô cũng chưa từng đóng phim, may mà những cảnh quay đầu khá dễ, cảnh cô bị quay hỏng nhiều nhất cũng không vượt quá năm lần.

Đường Hinh cảm thấy cô bé diễn rất khá, khi đứng bên cạnh Lục Chi Hành, cô thốt lên câu khen ngợi: "Đinh Đinh đúng là diễn viên trời phú mà, chỉ có điều vào nghề quá muộn."

Lục Chi Hành khoanh tay nhìn chằm chằm vào ống kính máy quay, hơi nhếch miệng cười, nói: "Không muộn đâu."

Một tuần sau đó, Lục Chử Ninh vào đoàn.

Vốn dĩ Lục Chử Ninh còn định bỏ vai nhưng dù sao đất diễn của cô cũng không nhiều, hợp đồng đã ký, lúc này muốn tìm một vai diễn đúng tầm ảnh hậu, lại có sức hút lớn như vậy cũng không dễ dàng.

Lục Chi Hành cũng thương lượng sẽ sắp xếp những cảnh quay của cô ấy lên đầu, sau khi thống nhất lịch quay xong xuôi cô ấy mới không hủy hợp đồng nữa.

Đường Hinh cũng không có ý định trốn tránh, thoải mái ở lại cùng cả đoàn.

Nhưng thực ra Đường Đinh Đinh lại thấy hơi ngại. Trước đây khi Lục Chử Ninh và Đường Vực yêu nhau, hai người có từng gặp nhau nhưng khi đó tuổi cô còn nhỏ, Lục Chử Ninh lại bận rộn đóng phim nên hai người không thân thiết.

Sau này khi Lục Chử Ninh và Đường Vực chia tay, Đường Vực lại không thích mọi người nhắc tới việc này, Đường Đinh Đinh cũng không liên lạc

gì với Lục Chử Ninh nữa, sợ khó xử.

Lúc trước khi fan của Lục Chử Ninh mắng chửi Đường Hinh, Đường Đinh Đinh đã đăng Weibo bảo vệ Đường Hinh, giờ khi gặp mặt cô lại thấy ngại ngùng. Đường Hinh an ủi cô: "Không sao đâu, em là nữ chính mà, em sợ gì chứ. Chị còn không thấy ngại, em nghĩ nhiều thế làm gì."

Đường Đinh Đinh nhìn trời ai oán: "Chị là biên kịch mà, nếu chị không vui thì chỉ cần kêu ca với anh trai em mấy câu, không chừng còn có thể xóa hết cảnh quay của chị ấy còn có ba phút. Em tuy là nữ chính nhưng chỉ là người mới thôi, còn chị ấy là ảnh hậu đó nha."

Đường Hinh: "Thế thì sao?"

Đường Đinh Đinh lườm cô, nói: "Em có tới ba cảnh quay phải phối hợp với chị ấy, nếu diễn xuất bị chị ấy đè ép thì xấu hổ chết mất."

"Việc này, là tại anh trai em nha." Đường Hinh xoa đầu cô nhóc, cười tủm tỉm nói: "Đừng sợ, chị đây 'bảo kê' cho em."

Sáng hôm đó, Lục Chử Ninh vừa xuống máy bay đã tới thẳng chỗ quay phim.

Cô trang điểm xong, nhìn lướt qua Lục Chi Hành đang đứng cạnh Đường Hinh, trên mặt không biểu lộ gì, rồi đi thẳng đến chỗ quay phim cùng Đường Đinh Đinh.

Trong đoàn làm phim có người nhìn về phía Đường Hinh, Đường Hinh thoải mái mỉm cười.

Cảnh quay này tương đối khó.

Đường Đinh Đinh và Lục Chử Ninh chưa tập diễn với nhau trước đó, bây giờ Lục Chi Hành mới để hai người tập thoại. Hai người tập thoại đúng một lần rồi bắt đầu quay luôn. Không thể không thừa nhận, kỹ thuật diễn xuất của Lục Chử Ninh thực sự rất tốt, không làm ô nhục chiếc cúp ảnh hậu kia.

Ngược lại Đường Đinh Đinh dù sao cũng là người mới, đây lại là lần đầu tiên cô phải phối hợp diễn với Lục Chử Ninh, diễn xuất có phần không ăn nhập, vừa mới quay đã bị quay hỏng liên tục.

Cắt!

Cắt!

Cắt!

Lại Cắt!

Lục Chi Hành liên tục hô Cắt, khiến mọi người ở đó đều im lặng, ngay cả Đường Hinh cũng không dám lên tiếng.

Cô nhíu mày thì thầm: "Đinh Đinh cố lên nào, đừng cuống."

Lục Chi Hành không hiểu hôm nay Đường Đinh Đinh làm sao, anh mất kiên nhẫn mắng: "Đinh Đinh, hôm nay em làm sao thế hả? Ánh mắt cứ nhìn đi đâu thế?"

Giọng điệu anh có phần lạnh lùng.

Đường Đinh Đinh sững sờ, lí nhí xin lỗi: "Em sẽ thử lại lần nữa."

Kết quả là càng ép không làm được.

Sắc mặt Lục Chi Hành rất khó coi, giọng điệu cũng lạnh lùng: "Nghỉ một chút đi."

Đường Hinh thấy mắt Đường Đinh Đinh đã đỏ lên, đành phải ghé lại gần, nói: "Đạo diễn Lục, Đinh Đinh lần đầu tiên bị quay hỏng nhiều như thế, anh đừng mắng con bé ghê quá. Dù sao cô bé này cũng là đại tiểu thư, từ nhỏ tới lớn có lẽ chưa bị ai mắng trước mặt nhiều người như thế bao giờ."

Lục Chi Hành hơi ngây ra, quay đầu lại nhìn, thấy cô nhóc kia đang cúi đầu, có vẻ vừa hụt hẫng vừa tủi thân.

Anh lại gần, đứng trước mặt cô, hạ giọng hỏi: "Khóc à?"

Chương 86: Muốn biết bí mật của em

Nè, Đường Vực anh nhìn xem, anh chắc chắn đã yêu em tới mức không thể kiềm chế rồi.

Em thắng.

"Nhật ký Tiểu Đường Tâm"

Cảnh quay này lối bối cảnh ở bãi biển. Sau khi Lục Chi Hành cho nghỉ giải lao, quay phim đi uống nước nghỉ ngơi, Lục Chử Ninh cũng đi dặm lại lớp trang điểm. Trợ lý của Đường Đinh Đinh nhìn thấy anh lại gần thì lặng lẽ tránh đi.

Từ nhỏ tới lớn, ngoại trừ Đường Vực khi ở bên ngoài thi thoảng có hơi hung dữ với Đường Đinh Đinh ra, trước giờ cô thực sự chưa từng bị ai nói với giọng điệu như thế trước mặt bao nhiêu người. Tuy biết đây là vì công việc, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi bị quay hỏng những hơn mười lần, bị đạo diễn lạnh lùng quát mắng sao lại thế này thế kia, cô vẫn cảm thấy rất mất mặt cũng rất tổn thương.

Kinh nghiệm diễn xuất của cô không nhiều, kỹ thuật cũng bị người ta đè ép, càng quay hỏng càng căng thẳng, còn không nhập vai nổi để diễn.

Đường Đinh Đinh cắn môi, lặng lẽ hít một hơi thật sâu rồi mời ngẩng đầu, khẽ nói: "Không khóc đâu ạ, nếu diễn không được lại còn khóc thì mất mặt quá."

Rõ ràng đang rất muốn khóc đây mà.

Lục Chi Hành cụp mắt nhìn cô, hai mắt cô gái nhỏ rưng rưng trong veo. Nếu giờ anh chỉ cần hung dữ mắng cô thêm một câu nữa thôi là lập tức nước mắt sẽ chảy xuống. Không phải anh chưa từng mắng đến nỗi làm nữ diễn viên bật khóc nhưng trước giờ tâm trạng chưa từng phức tạp như lúc này.

Đường Đinh Đinh là người mới vào nghề, được nuông chiều từ bé, chưa từng phải chịu khổ, không an phận làm một đại tiểu thư mà lại bị anh và

Đường Hinh lôi đi đóng phim, nghĩ thế nào cũng thấy cô rất đáng thương, anh ngượng nghịu cười cười, nói: "Khi nãy anh quá lời rồi."

Đường Đinh Đinh căng thẳng nhìn anh chăm chú, chỉ sợ anh sẽ nói lời xin lỗi, như vậy có vẻ cô làm mình làm mẩy quá rồi. Cô khẽ nói: "Không sao mà, là do em không tập trung diễn xuất."

Thế nhưng anh không nói xin lỗi.

Dù sao trong chuyện này anh cũng không sai, nếu xin lỗi thì rõ là giả dối.

Từ lâu Lục Chi Hành đã biết Đường Đinh Đinh không phải kiểu đại tiểu thư kiêu căng ngang ngược. Tính tình cô đơn thuần lại đáng yêu, nếu đổi lại là nữ diễn viên khác mang theo vốn đầu tư vào đoàn ít nhiều đều sẽ có sự kiêu ngạo nhưng cô hoàn toàn không.

"Nắng hơi gắt, em qua bên này, anh hướng dẫn cho em."

Ngữ điệu của anh đã dịu dàng trở lại, xoay người đi về hướng có bóng râm.

Đường Đinh Đinh đi theo phía sau anh. Khi tới chỗ có bóng râm, Lục Chi Hành tay đút túi quần, hơi khựng lại một chút. Anh lấy ra hai cái kẹo mút, đưa cho cô một cái, một cái bỏ vào miệng mình.

Đường Đinh Đinh: "....."

Cô ngơ ngác nhận lấy, nói: "Đạo diễn Lục, anh thích ăn đồ ngọt à?"

Trong mắt cô, đàn ông đều không thích ăn đồ ngọt.

"Cũng bình thường." Lục Chi Hành nhàn nhã ngồi xuống, vừa cười vừa giải thích: "Đây là Tiểu Giai Trà tặng cho anh khi nãy, nói là để hối lộ anh, để anh đối xử với con bé dịu dàng một chút."

Tiểu Giai Trà là diễn viên mới trong đoàn, mới năm tuổi.

Đường Đinh Đinh kinh hãi nhìn chiếc kẹo que trong tay mình, mới năm tuổi đã biết hối lộ cho đạo diễn để người ta không hung dữ với mình, đối với mình dịu dàng một chút. Cô không thể thua con bé được.

Cô gái nhỏ cúi đầu nhìn anh, hai mắt sáng lấp lánh: "Thế anh thích kẹo gì?"

Lục Chi Hành: "....."

Cô đang muốn hối lộ anh đấy à?

Lục Chi Hành vui vẻ, ngửa đầu tựa vào lưng ghế bật cười, thản nhiên kể tên một vài loại kẹo, "Lại đây, nói chuyện đóng phim đã."

Tiểu Giai Trà còn nhỏ đã rất lanh lợi, con bé cầm kẹo mút đi hối lộ mọi người trong đoàn làm phim, Đường Hinh đứng bên kia cầm kẹo vẫy vẫy tay với Đường Đinh Đinh, nghĩ nếu Lục Chi Hành không dỗ được cô nhóc thì tự mình sẽ đi dỗ.

Dù sao đó cũng là em chồng tương lai của cô, hơn nữa Dê con béo này cũng rất dễ dỗ dành.

Từ phía xa nhìn thấy hai người đang bàn chuyện công việc, cô cũng yên tâm.

Tối hôm đó, Đường Hinh bị Đường Đinh Đinh kéo đi mua kẹo. Hai người mua rất nhiều loại, nhất là kẹo hạnh nhân. Đường Hinh ngồi trên giường, thử mỗi vị một cái, chờ Đường Vực gọi video đến, cô cho anh xem trực tiếp cảnh cô ăn kẹo.

Đường Vực dựa vào ghế sô-pha, Bánh Bao Cuộn và Cục Bông nằm trên đùi anh, anh ung dung gãi bụng cho chúng, hai con mèo như đang làm nũng, dùng chân tóm lấy tay anh. Anh không động đậy, chăm chú nhìn màn hình điện thoại.

Trong video cô gái nhỏ đang ăn kẹo hạnh nhân, má phải phồng lên làm má lúm đồng tiền hiện ra mờ mờ. Cô cười tủm tỉm, nói: "Vị trà xanh ăn ngon nhất, chờ lần sau em mang về cho anh nha."

"Không cần, em cứ ăn đi."

"Em đút cho anh, ăn không?"

Càng ngày Đường Hinh càng to gan, thỉnh thoảng lại nói linh tinh, cũng không cần để ý tình huống gì, có lần Đường Vực còn đang họp, WeChat lại báo có tin nhắn, đa phần trong số đó đều là lúc cô đang hưng phấn lạ

thường, có khi còn giả vờ đóng kịch sắm vai.

(Lời của editor: Kiểu đóng vai "pi-sà" "thần thiếp" các kiểu ý).

Đường Vực nở nụ cười như có như không nhìn cô, cố tình ngân nga: "À, đút thế nào?"

Đường Hinh liếc mắt đưa tình, ý nói "Anh hiểu mà" rồi lại thì thầm: "Bánh Bao Cuộn với Cục Bông còn sướng hơn em."

Rõ ràng mới chỉ hơn một tuần không gặp mà đã nhớ anh thế rồi.

Đường Vực thản nhiên nhấc Bánh Bao Cuộn và Cục Bông lên, ném xuống sô-pha, nhướng mày nói: "Giữ chỗ cho em đấy, khi nào về thì ngồi."

Hai mắt Đường Hinh sáng lên, vui vẻ nói: "Đợi lúc nào đoàn làm phim cho nghỉ em sẽ về."

"Thôi, để khi nào rảnh anh sẽ qua đó thăm em."

Đoàn làm phim một tháng chỉ được nghỉ nhiều nhất một lần, chờ cô về chẳng thà tự mình qua đó.

Đường Hinh nói: "Được thôi" nhưng rồi lại nói tiếp: "Nhưng hai tuần sau anh hẵng đến đi, giờ Lục Chử Ninh còn đang ở đoàn làm phim."

Hơn mười ngày sau, Lục Chử Ninh tập trung đóng phim cuối cùng cũng hoàn thành các cảnh quay. Hôm nay là cảnh quay cuối cùng của cô, khi quay xong đã là 12 giờ, Lục Chi Hành mời mọi người đi ăn đêm, xem như chúc mừng cô đóng máy.

Bữa ăn đêm là đồ nướng BBQ, cả đám người ngồi ăn uống nói chuyện phiếm.

Đường Hinh ra ngoài nghe điện thoại, vừa quay người lại đã thấy Lục Chử Ninh.

Lục Chử Ninh cầm theo một chai bia, vì còn giữ nguyên tạo hình khi quay phim, lớp trang điểm của cô ấy khá đậm, mái tóc dài hơi xoăn, khi giới thổi

qua nét đẹp quyến rũ động lòng người. Cô nhìn thoáng qua màn hình điện thoại của Đường Hinh — trong ảnh, một người đàn ông đang cúi đầu, trên đùi anh có hai con mèo, nhàn nhã tựa vào ghế sô-pha.

"Thực ra cô cũng chỉ là may mắn mà thôi, xuất hiện đúng thời điểm."

Đường Hinh đương nhiên hiểu cô ấy có ý gì, cô mỉm cười, đáp: "Điều đó chứng tỏ tôi và Đường Vực có duyên phận. Cô vừa chia tay với anh ấy thì tôi xuất hiện, tuy rằng trong quá trình có những hiểu lầm, lòng vòng một hồi mới đến được với nhau nhưng hiện giờ chúng tôi ở bên nhau rất tốt, mỗi ngày đều rất vui vẻ."

Lục Chử Ninh im lặng, không cãi lại được.

Khi Đường Hinh đi lướt qua cô, cô lại nói: "Con mèo đó, là tôi đưa cho anh ấy."

Đường Hinh thầm mắng Lục Chử Ninh vài câu trong đầu. Suy đoán là một chuyện, bị người ta vạch trần lại là chuyện khác, đến cơ hội còn không có mà cứ làm mình phải khó chịu. Cô quay đầu, cười cười nói: "Thế để tôi về chuyển khoản cho cô nhé, tiền mua mèo."

Lục Chử Ninh: "....."

Rất nhanh sau đó, Đường Hinh đã dùng WeChat của Đường Đinh Đinh chuyển cho Lục Chử Ninh 8000 tệ, trước khi chia tay còn tặng cô ấy mấy hộp kẹo hạnh nhân. Đường Hinh mỉm cười đưa hộp kẹo cho trợ lý của Lục Chử Ninh, nói: "Nếu thấy đắng quá thì ăn thêm ít kẹo."

Kết quả là cô trợ lý nhỏ của Lục Chử Ninh giận tím người.

Lục Chử Ninh rời đi rồi, không khí trong đoàn làm phim cũng tĩnh lại, việc quay phim tiến hành rất thuận lợi. Về cơ bản Đường Vực đến thăm đoàn làm phim với tần suất hai lần mỗi tháng, thỉnh thoảng Đường Hinh cũng về Bắc Kinh một chuyến, mỗi lần ở lại không lâu, nhiều nhất cũng chỉ hai ngày một đêm.

Những lúc đó hai người lại giống như bao đôi tình nhân khác, phần lớn thời gian đều dành ở trên giường. Thi thoảng Đường Hinh lại nói mấy lời trêu chọc, kết quả lần nào cũng kêu khóc gọi "Đường papa".

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhoáng cái đã tới mùa hè.

Đầu tháng sáu, đoàn làm phim chuẩn bị thay đổi địa điểm quay. Trước đó một ngày, Hoắc Thần Đông tới thăm đoàn.

Buổi tối hôm anh ta tới, Đường Đinh Đinh mời anh ta ăn cơm, trên đường về cô vào một cửa hàng mua mấy hộp kẹo hạnh nhân, đều là loại ngọt. Hoắc Thần Đông thấy thế cười cô: "Em ăn nhiều kẹo thế không sợ sâu răng."

Đường Đinh Đinh lắc đầu, nói: "Em mua tặng đạo diễn Lục mà."

Hoắc Thần Đông ngây người: "Vì sao phải mua tặng anh ta?"

Cô gải nhỏ vênh mặt, thản nhiên nói: "Anh ấy thích ăn chứ sao. Em đi hối lộ anh ấy để anh ấy chỉ dạy cho em, lúc quay phim đừng quá nghiêm khắc với em."

Trong khoảng khắc đó, Hoắc Thần Đông rất muốn nói rằng em là đại tiểu thư nhà họ Đường, mang theo một trăm triệu tiền đầu tư vào đoàn. Em muốn khóc lóc, la lối hay quậy phá gì cũng được, ai cần em phải hối hộ người khác chứ.

Nhưng nụ cười trên khuôn mặt cô ấy còn động lòng hơn cả ánh trăng, rõ ràng là rất vui vẻ.

Đầu tháng bảy, thời gian 100 ngày quay phim đã kết thúc. Ngày phim đóng máy lại lên hot search một lần nữa. Đồng thời, tin tức Hoắc Thần Đông cùng bạn gái mới chia tay cũng được tung ra. Khi Đường Hinh nhìn thấy tin tức này, thấy đã quá quen nên chỉ vứt điện thoại sang một bên, thu dọn hành lý về Bắc Kinh.

Sắp tới sinh nhật Đường Vực rồi, sinh nhật 29 tuổi.

Cô vẫn luôn phiền não, không biết phải mua quà gì tặng cho anh.

Trước khi máy bay cất cánh, cô gửi cho anh một tấm ảnh, là ảnh kết quả ghép đôi của hai chòm sao. Nữ Thiên Bình kết hợp với nam Cự Giải đạt 100 điểm thích hợp. Cô gõ một đoạn tin nhắn.

Nữ đại gia: "Anh xem đi, anh xem đi, kết quả nói hai chúng ta rất thích hợp

đó, chỉ số thích hợp là 100."

Nữ đại gia: "Vừa mới năm ngoái anh còn từ chối em, nói chúng ta không hợp nhau."

Nữ đại gia: "Sao em không biết đến phép thử này sớm hơn chứ, lấy nó vả vào mặt anh."

Đường Vực khi đó vừa họp xong, còn chưa ra khỏi phòng họp, đang tựa vào lưng ghế, cầm lấy điện thoại trên bàn mở ra xem, cuối cùng thấy bức ảnh kia cùng cái icon quay lưng về phía anh. Anh nhoẻn miệng cười, trả lời: "Tối nay anh đón em, nếu em còn giận thì bây giờ đánh cũng chưa muộn."

Cao Hằng đem tài liệu tới, đi đến bên cạnh anh, vô tình nhìn thấy mấy chữ "vả vào mặt anh", anh ta nhìn sếp tổng của mình với vẻ mặt kỳ quái.

Đường Vực để điện thoại xuống, đứng dậy nhìn anh ta, nói: "Có chuyện gì thì nói đi."

"Sếp tổng, có phải anh chiều hư cô Đường rồi không?"

"Là sao?"

"Cô ấy dám nói muốn đánh anh đấy." Cao Hằng bất bình nói.

Đường Vực nhìn trợ lý của mình, không biết nói sao, tay đút túi quần, điềm nhiên xoay người, nói: "Đúng là công việc quá ít, đầu óc thảnh thơi quá phải không? Tối nay cậu ở lại làm thêm giờ, tôi ra sân bay đón cô ấy."

Cao Hằng: "....."

Chưa đến 6 giờ, Đường Vực đã tan làm trước, lái xe tới sân bay đón Đường Hinh. Lần cuối hai người gặp mặt đã là một tuần trước, khi Đường Vực bay từ Quảng Châu qua đó ở lại một đêm, sáng sớm hôm sau lại bay về Quảng Châu có cuộc họp.

Lần này cô trở về, cuối cùng cũng không cần phải vượt đường xá xa xôi để gặp được nhau nữa.

Đường Hinh đương nhiên rất vui, vừa lên xe đã nhào lên ôm lấy anh, nói nhỏ: "Em về rồi."

Đường Vực ừ một tiếng, vừa cười vừa xoa đầu cô, hạ giọng nói: "Tối nay em muốn ăn gì?"

Cô hôn lên cằm anh một cái rồi tựa vào lưng ghế, cẩn thận thắt dây an toàn, nói: "Muốn ăn bò bít tết anh làm."

Khi về đến nhà đã là 8 giờ tối, Đường Hinh đi tắm rửa, Đường Vực đã làm bò bít tết xong xuôi, còn rót cho cô một ly rượu vang đỏ. Đường Hinh uống xong ly rượu, hơi rầu rĩ nói: "Phim quay xong rồi, em còn chưa quyết định sẽ tham gia dự án nào tiếp."

Có mấy dự án đang mời cô nhưng cô còn chưa trả lời.

Đường Vực đứng dậy, đi vào thư phòng, khi anh quay lại, anh để một tập tài liệu trước mặt cô, trang đầu tiên chính là những hình vẽ nguệch ngoạc cô ngồi vẽ trong phòng anh lúc trước, những trang sau là phần anh giải thích lại ý tưởng của cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Đường Vực ngồi vào ghế, bình tĩnh giải thích: "Đề tài này đã được duyệt rồi, tháng tám bắt đầu viết kịch bản." Anh cúi người, lại rót rượu cho cô, nâng ly rượu lên, mỉm cười nhìn cô, nói: "Tiểu Đường Tâm, em có muốn trở về không?"

"Vì sao?"

"Ba tháng gần đây, anh đã đọc không ít truyện do em viết, đột nhiên cảm thấy rất thú vị, thử sức một chút chưa chắc sẽ không tốt."

Khi Đường Hinh dọn đến đây ở cùng anh, cô đã mang theo không ít sách, anh để lại cho cô ba ngăn trên giá sách, trong khoảng thời gian này, hễ rảnh rang là anh lại lấy ra đọc.

Đường Vực uống xong ly rượu, đưa tay cởi một khuy áo sơ-mi, đứng dậy nhìn cô, nói: "Anh đi tắm cái đã."

Đường Hinh ngồi một mình trong phòng ăn, cúi đầu nhìn tập tài liệu kia.

Bức tranh kia cô vẽ xấu không tả nổi, thế mà anh còn giữ lại, còn chuẩn bị đểquay một bộ phim lấy đềtài này.

Từ trong phòng tắm tiếng nước vang lên rào rào nhưng lại không hềcó hơi nước. Vào mùa hè Đường Vực chỉ tắm nước lạnh, khi Đường Hinh mở cửa, anh cũng không quá bất ngờ, quay đầu ánh mắt nhìn cô với hàm ý sâu xa. Ánh mắt anh nồng nhiệt vượt quá sức tưởng tượng, tay chậm rãi điều chỉnh nước vềđộ nóng thích hợp cho cô.

Hơi nước bốc lên, cả phòng tắm đột nhiên bao trùm trong không khí mờ ám, bay bổng.

Anh vươn tay, giọng nói khàn khàn: "Lại đây nào."

Trong mắt thấp thoáng sự ngại ngùng, nhưng cô vẫn bước tới, cúi đầu áp mình vào ngực anh: "Em đang 'đến kỳ'."

"Sớm thế à?" Đường Vực nhíu mày. Kỳ sinh lý của cô thường xuyên không chuẩn xác, như vậy có nghĩa là sức khỏe không tốt lắm, anh nhớ bà Tăng Uyển có quen với một thầy thuốc Đông y, anh nói: "Để sau anh sẽ đưa em đi khám Đông y."

Đường Hinh không trả lời, cũng không nhìn sắc mặt anh, ôm lấy cổ anh, nhón chân lên, thì thầm vào tai anh: "Hay là thử cách khác xem sao?"

Tim Đường Vực đập thình thịch, trực giác mách bảo anh rằng câu nói tiếp theo của cô sẽ rất to gan lớn mật làm anh tức giận.

Cô học theo anh, liếm vành tai anh, hơi thở khẽ phả vào tai anh, nói: "Em chưa từng thử xem có thể dùng lưỡi gõ mấy ký tự lộn xộn trên điện thoại hay không, nhưng mà chắc hẳn là rất linh hoạt."

"....."

Yết hầu Đường Vực nặng nềdao động, cúi đầu nhìn cô, hai mắt đỏ lên.

Trong làn hơi nước mịt mờ, từ trong gương chỉ còn thấy bóng dáng mơ hồ hơi thở gấp gáp. Một lúc lâu sau, Đường Vực kéo cô dậy, sau khi bình tĩnh lại, anh giúp cô lau khoé miệng, mặt cô đã đỏ ửng.

Đường Vực đưa cô đi rửa mặt, cô liền đẩy anh ra, tự mình tắm rửa.

Khi hai người cùng nằm trên giường, Đường Hinh rúc vào ngực anh, còn hỏi anh cảm giác như thế nào. Đường Vực cụp mắt nhìn cô, giọng trầm trầm: "Lần sau sẽ trả em gấp bội."

Chỉ một câu nói đó đã khiến Đường Hinh mặt đỏ, tim đập thình thịch.

Đường Vực cúi đầu hôn cô, thực ra cảm giác được hoà với cô hạnh phúc hơn nhiều.

Mơ mơ màng màng một lúc, khi chuẩn bị ngủ thiếp đi, Đường Hinh bỗng nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu, cố gắng mở mắt ra nhìn anh, hỏi trong trạng thái buồn ngủ: "Anh muốn quà sinh nhật gì?"

Đường Vực thấy hai mắt cô không mở ra được nữa mà vẫn còn nhớ tới chuyện này, anh khẽ cười, đáp: "Anh muốn gì cũng được à?"

Đường Hinh mơ màng gật đầu, nói: "Tất nhiên rồi, anh muốn gì em cũng đồng ý."

Cô vừa nói xong lập tức đầu hàng trước cơn buồn ngủ, mắt nhắm chặt.

Một giây trước khi ngủ thiếp đi, cô nghe tiếng người đàn ông bên cạnh mình nói nhỏ: "Anh muốn xem nhật ký của em, muốn biết bí mật của em."

Chương 87: lấy anh nhé

Tôi, Đường Hinh, đồng ý lấy Đường Vực làm chồng. Em nguyện hứa với anh, từ hôm nay trở đi, dù lúc khó khăn hay thuận lợi, nghèo khó hay giàu sang, bệnh tật hay khỏe mạnh, anh sẽ mãi yêu anh, trân trọng anh cho đến khi ông trời chia tách.

Em nguyện hứa sẽ luôn trung thực với anh.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Ngày sinh nhật 29 tuổi của Đường Vực đúng vào thứ hai, Cao Hằng cực kỳ tận tình và nghiêm túc hỏi ý kiến: "Sếp tổng, mọi công việc trong hôm nay của anh đã được đẩy lùi lại rồi, anh còn có yêu cầu gì khác không ạ?"

"Đặt bàn ở một nhà hàng Âu đi."

Anh vừa nói xong đã thấy hòm thư báo có email mới.

Người gửi email là Tiểu Đường Tâm.

Chủ đề là "Quà sinh nhật".

Nội dung: "Anh xem xong rồi tuyệt đối đừng nói gì lại với em cả, cũng đừng chê cười em, nếu không em sẽ... em sẽ... tối nay em bắt anh ngủ phòng khách."

Bên dưới có tài liệu đính kèm, là nhật ký của cô.

Rất nhanh sau đó lại có email mới.

Nội dung: "Em rút lại được không, em hối hận rồi. Anh nhất định sẽ chê cười em."

Đường Vực nhanh chóng mở email cũ, tải tài liệu xuống, lưu vào máy.

Sau đó trả lời cô: "Muộn rồi."

Cô lại gửi một email nữa, nội dung: "Đê tiện."

Đường Vực bất giác mỉm cười, cầm điện thoại gửi cho cô một "cơn mưa" bao lì xì.

Đêm đó cô nói anh muốn quà sinh nhật gì cô cũng đồng ý, anh chẳng hề khách khí nói muốn xem nhật ký của cô. Nhật ký là gì chứ, đôi khi chỉ có 2-3 câu nói, đôi lúc chỉ có một câu, thậm chí có mỗi hình đầu heo.

"Trước kia tôi cũng không tin cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên, cho tới khi chính tôi rơi vào trường hợp này. Cảm giác thật kỳ diệu. Đường Vực, không biết anh ấy đã có bạn gái chưa?"

"Không có bạn gái, thế nhưng tin đồn lại có không ít."

"A, anh ấy không có bạn gái, tin đồn cũng là giả. Anh ấy và tay sếp Hoắc ăn chơi kia không giống nhau. Anh ấy có vẻ giữ mình rất trong sạch, mắt nhìn người của mình thật chuẩn mà."

"Đau lòng quá, không muốn nói gì nữa."

"Đường Vực kết bạn WeChat với tôi, tôi muốn đốt pháo ăn mừng."

"Hóa ra chuyện là thế này, anh ấy thích Minh Chúc. Mình không thèm giúp anh ấy đâu, chết cũng không giúp, chết cũng không giúp,, chết cũng không giúp. Cái đồ móng heo đấy, hại mình hưng phấn không ngủ được, giờ lại hại mình đau lòng không ngủ được."

"Không biết mình để bí mật đằng sau cuốn sách đó, liệu anh ấy có phát hiện ra không."

"Ngày đầu tiên, anh ấy không phát hiện ra."

"Ngày thứ n, anh ấy vẫn không phát hiện ra, có lẽ anh ấy còn chưa mở sách luôn. Đau lòng quá!"

"Không xong rồi, hình như anh ấy phát hiện ra rồi. Vừa sợ hãi vừa hưng phấn!"

Nhật ký không dài lắm, cô rất khi dùng những từ ngữ đau lòng bi thương, phần lớn cô vẫn theo thói quen giữ lại hy vọng cho bản thân nhưng sau khi

tỏ tình thì mọi chuyện thay đổi. Cả ngày hôm đó Đường Vực không có tâm trí đâu để làm việc, suốt cả buổi sáng anh đã ngồi đọc từng câu từng chữ trong nhật ký.

Trưa hôm đó, lúc Cao Hằng đưa cơm vào phòng thì thấy vị sếp tổng tính cách thâm trầm này tâm trạng có vẻ xuống dốc. Anh tựa vào lưng ghế xoay, trong chiếc gạt tàn để trên bàn đã đã có 5-6 đầu lọc. Đường Vực không nghiện thuốc lá, rất ít khi hút, một tháng hút không đến 5-6 điếu.

Cao Hằng hơi lo lắng, hỏi: "Sếp tổng, anh sao thế?"

Tay Đường Vực để lên tay ghế, ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc. Anh hít một hơi thật sâu, gạt tàn thuốc, trong mắt chất chứa sự hối hận, nét thâm tình cùng bao cảm xúc khác chưa kịp che giấu. Anh không ngẩng lên, chỉ lạnh nhạt nói: "Không sao."

Cao Hằng không yên tâm, nói: "Thế sao anh hút nhiều thuốc thế?"

Vài giây sau, Đường Vực mới ngước lên nhìn anh ta, nở nụ cười tự giễu, nói: "Không có gì, chỉ là tôi cảm thấy phải đối xử với cô ấy tốt hơn một chút."

Cao Hằng ngây người một lúc mới hiểu ra, anh nói: "Anh đối với cô Đường đã rất tốt rồi."

Lúc trước khi anh còn chưa yêu cô ấy đủ nhiều cũng cảm thấy anh đã đối xử với cô ấy đủ tốt rồi.

Còn giờ thì sao?

Yêu một người sâu đậm chính là cảm giác muốn đem cả thế giới đặt trước mặt cô ấy, chắc là như thế.

Sau khi Đường Hinh gửi email đi liền thấy hối hận. Giờ cô không sợ anh biết chuyện, cũng không còn so đo chuyện ai yêu nhiều hơn ai, nhưng cô vẫn thấy xấu hổ, sợ sau này già rồi anh sẽ chê cười cô.

Cô thậm chí còn muốn mua vé máy bay, muốn chạy trốn.

Nhưng sáng nay cô vừa đi khám Đông y, hôm đó Đường Vực nói muốn đưa cô đi khám, sau đó đưa cô đi thật, một lần đi một tuần.

Sau khi khám, cô phải uống một thang thuốc Đông y cực đắng, uống xong lại đi ngủ trưa. Trong lúc mơ màng ngủ đột nhiên thấy mặt hơi ngứa, cô lèm nhèm mở mắt ra, đã thấy anh mặc áo sơ-mi trắng quần âu đen ngồi bên mép giường, cụp mắt nhìn cô: "Dậy rồi à?"

Đường Hinh xoa xoa mặt, tóm lấy tay đeo đồng hồ của anh. Chiếc đồng hồ này là cô tặng anh, giá chỉ hơn 100 nghìn tệ, không so được với những chiếc đồng hồ cả triệu tệ của anh nhưng anh vẫn luôn đeo chiếc mà cô tặng.

Đã hơn 4 giờ chiều.

Cô vội vàng ngồi dậy, "Em ngủ lâu thế cơ à."

Im lặng một giây.

Cô lại chui vào trong chăn, chỉ để lộ đôi mắt, chớp chớp lia lịa, bên trong chứa bao cảm xúc quay cuồng. Cô hỏi: "6 giờ anh mới tan làm cơ mà, sao lại về sớm thế? Hay là anh về sớm chỉ để chê cười em thế?" Cô cắn chăn, nói tiếp: "Em biết ngay là không nên cho anh xem mà."

"Đột nhiên thấy rất nhớ em."

Anh trầm giọng ngắt lời cô, cúi người chống tay trên người cô, đối diện với ánh mắt cô đang ngơ ngác nhìn anh, khẽ nhoẻn miệng cười: "Thế nên không nhịn được phải về sớm."

Tim Đường Hinh lỡ mất một nhịp, đây là lần đầu tiên Đường Vực nói những lời thế này. Anh vẫn luôn lạnh lùng, điềm tĩnh, chỉ đến khi bị kích thích mới nói mấy câu cợt nhả, những lời dịu dàng, âu yếm như thế này thường chỉ có lúc trên giường. Cô thì thầm: "Có phải anh muốn cười em không?"

Trong quyển nhật ký đó có bao tâm sự trẻ con, hưng phấn, điên cuồng, ghen tị, có đôi lúc còn giống những lời của một kẻ tâm thần.

Cô đã thầm yêu anh từ lâu lắm rồi, đã thích anh từ lâu lắm rồi. Một kẻ ôm quá nhiều ảo tưởng có đôi lúc sẽ giống một người tâm thần.

Đường Vực không biết vì sao cô cứ một mực cho rằng anh sẽ cười cô. Đầu

anh chợt lóe lên một ý nghĩ, nhớ tới nội dung nhật ký của một ngày nào đó, anh nín cười tới mức run cả vai, chân dài đ ềtrên lớp chăn, ôm lấy mặt cô, nói: "Em sợ anh cười chuyện mộng xuân của em hả?"

[Nội dung nhật ký] "A a a a a a a điên r ồi, thế mà mình lại mơ thấy Đường Vực làm cái này cái kia với mình. Mình rõ ràng là một người con gái lạnh nhạt đi ềm đạm mà.

Đường Hinh nhớ tới ph ần nhật ký ngày hôm đó, mặt đỏ bừng, đánh anh, "Không cho anh nhắc tới chuyện đó."

Đường Vực cười không ngừng lại được, để im cho cô đánh một lúc, sau đó tóm lấy tay cô áp qua đ ầu, trong mắt vẫn còn ý cười. Anh cúi người, chóp mũi hai người g ần như chạm nhau, anh nói với vẻ bất thiện: "Mơ thấy anh làm cái này cái kia với em như thế nào?"

"....."

"Có cởi đ ồkhông?"

"....."

"Mặc vest hay là áo sơ-mi? Tư thế gì?"

Hỏi hết câu này đến câu khác.

Đường Hinh bị anh nói sượng cả người, tim đập nhanh như điên, trong đ ầu hiện lên bao hình ảnh diễm tình, ướt át của hai người, vừa xấu hổ lại vừa rung động. Đường Vực dùng chân dài đè lên chăn, cô giãy giụa vài cái nhưng không thể động đậy, cô đỏ mặt nói: "Anh đừng đè lên em, nặng chết đi được."

Đường Vực nhìn hai vành tai cô đỏ lên, cười có ph ần nham hiểu, hơi thở nóng rực phả vào tai cô: "Đang nhớ lại à?"

Đường Hinh: "....."

Thế mà anh cũng đoán ra được.

Chăn bị anh xốc lên, cơ thể ấm áp của anh áp vào người cô, áo sơ-mi trắng đã cởi ba khuy. Anh hôn môi cô, nói: "Để anh giúp em nhớ lại giấc mộng

đẹp đó nhé?"

Bây... bây giờ ý hả?

Môi bị anh lấp kín, anh căn bản không chấp nhận lời từ chối của cô.

Thế nên, cái mà anh gọi là đột nhiên nhớ cô thực ra là muốn "làm" cô.

Cái tên Đường Vực khốn kiếp này!

Sinh nhật 29 tuổi của Đường Vực có lẽ là sinh nhất khó quên nhất trong đời anh, nhận được món quà sinh nhật đặc biệt nhất, được một cô gái yêu anh chân thành nhất. Vị trí tim của hai người áp vào nhau, anh cùng cô tận hưởng hết hương vị tình yêu của thế gian này.

Anh thực sự không dám nghĩ, nếu không có cô, người đồng hành cùng anh đến hết quãng đời này sẽ là người như thế nào.

Chắc chắn sẽ không thú vị như cô, cũng không đáng yêu như cô, càng không thể chân thành bằng cô, cũng không thể đem đến cho anh cảm giác ruột gan cồn cào nhưng lại vui vẻ chịu đựng.

*****

Giữa tháng 8, Đường Hinh quay trở lại công ty Thời Quang, trở thành biên kịch chủ chốt cho dự án mới, trong tổ còn có Hoàng Tư Nghệ và Hàn Tiêu Tiêu, phần lớn là những biên kịch trẻ tuổi vì tư tưởng cho kịch bản lần này khá mới mẻ.

Trước kia khi còn ở Thời Quang cô và Hoàng Tư Nghệ nói chuyện không hợp nhau, giờ lại cùng một tổ dự án nên khó tránh khỏi có chút mâu thuẫn.

Nhưng mà bây giờ cô đã là bạn gái của Đường Vực, sau này sẽ trở thành bà chủ của Thời Quang, thành ra nhiều lúc Hoàng Tư Nghệ rất tức giận nhưng lại không thể không "ngậm bồ hòn làm ngọt" nhún nhường. Đường Hinh nghe cô ấy nói xong rồi mới từ tốn đáp: "Cô không cần phải khách khí với tôi như vậy, trong quá trình viết kịch bản sẽ thường xuyên bất đồng quan điểm, chúng ta cứ như trước thôi, khi cần cãi nhau thì cãi nhau."

Hoàng Tư Nghệ nhìn cô, nói: "Thật ư? Chứ cô đừng có nhân lúc đầu gối tay ấp mà mách lẻo với 'ai đó' rằng tôi chống đối cô đấy nhé."

Đường Hinh khẽ mỉm cười: "Tôi chân thành nói cho cô biết, những lúc đó tôi thực sự chẳng có tí thời gian và sức lực nào để mách lẻo cô đâu ."

Hoàng Tư Nghệ: "....."

Những lời này nghe ra không chỉ có ý khoe khoang mà còn có nét lẳng lơ khiêu khích khiến người ta ghen tị đỏ mắt.

Hoàng Tư Nghệ tức giận bỏ đi, giày cao gót giẫm thình thịch lên sàn nhà.

Hàn Tiêu Tiêu nằm bò ra bàn cười nghẹt thở, vừa ôm bụng vừa giơ ngón tay cái khen ngợi Đường HInh, sau đó lại giữ chặt cô, mặt đỏ bừng hỏi: "Sếp tổng thực sự lợi hại thế cơ à?"

Đường Hinh nhìn cô, cười tủm tỉm nói: "Cô đoán xem."

Hàn Tiêu Tiêu: "....."

Không nói nữa, không nói nữa, cô ghé lại gần, mặt càng đỏ hơn, thì thầm: "Cô có số WeChat của trợ lý Cao không?"

Đường Hinh tròn mắt nhìn Hàn Tiêu Tiêu, hỏi: "Cô thích trợ lý Cao?"

Hàn Tiêu Tiêu "đâm lao phải theo lao" , thú thật: "Tôi với không tới Tổng giám đốc, không lẽ cả trợ lý cũng không 'vợt' được hay sao? Trợ lý Cao cũng rất đẹp trai, sếp tổng đối với anh ấy cũng khá tốt."

Đường Hinh suy nghĩ một lúc, đãi ngộ mà Đường Vực dành cho Cao Hằng đúng là không tệ.

Từ sau ngày hôm đó, từ phòng sáng tác kịch bản thường xuyên vọng ra tiếng mấy biên kịch cãi cọ vì chuyện kịch bản, có một hôm, trong cuộc họp, Đường Hinh và Hoàng Tư Nghệ cãi nhau ầm ĩ, không bên nào chịu nhường bên nào.

Đường HInh lạnh lùng nói: "Nữ thứ là con gái ruột của cô à? Cô thêm cảnh này làm gì?"

Hoàng Tư Nghệ nhíu mày: "Đương nhiên là để thúc đẩy tình tiết rồi."

Đường Hinh bật cười: "Cô có tin không, cô mà thêm tình tiết này, cư dân mạng sẽ cười cho thối mũi. 'Xem cái này dở hơi chưa kìa, xem cái thể loại biên kịch ngớ ngẩn này, sao có thể viết ra nổi một cốt truyện dớ dẩn như thế chứ. Nam chính rơi mất não luôn rồi à.' Tôi là biên kịch chủ chốt, đến lúc đó người bị mắng chửi chỉ có tôi, tôi không thêm nổi giúp cô cảnh này đâu, tôi không đồng ý."

Hoàng Tư Nghệ: "....."

Quá đáng thật, khoe khoang mình là biên kịch chủ chốt thì thôi đi, lại còn dám chê cô ngu ngốc dở hơi à.

Hai người lại cãi nhau, Hoàng Tư Nghệ không biết vì sao đột nhiên bật khóc, ngồi trên ghế nức nở.

Đường Hinh: "....."

Cao Hằng đi qua phòng họp nghe thấy, về báo lại với Đường Vực: "Cô Đường cãi nhau với Hoàng Tư Nghệ."

Đường Vực ngẩng đầu nhìn anh ta, hỏi: "Vì sao?"

Cao Hằng nói: "Hoàng Tư Nghệ muốn thêm cảnh cho vai nữ thứ nhưng cô Đường lại nói có ngu ngốc mới thêm cảnh cho nữ thứ, còn kéo thấp cả IQ lẫn EQ của nam chính, Hoàng Tư Nghệ tức giận quá bật khóc."

Đường Vực suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc.

Anh vừa vào đến phòng họp, những người ngồi bên trong đều ngây ra. Hoàng Tư Nghệ mắt đỏ hoe nhìn Đường Vực, cắn răng nói: "Sếp tổng, anh phân xử đi."

Đường Vực tay đút túi quần, nhìn cô ta rồi quay ra nhìn Đường Hinh. Cô vô tội chớp chớp mắt, anh thản nhiên quay đi rồi từ tốn nói: "Xin lỗi, tôi không phân xử được. Trước giờ mỗi lần cãi nhau với cô ấy tôi chưa bao giờ thắng, lần nào cũng phải nhường nhịn dỗ dành."

Đường Hinh: "....."

Hoàng Tư Nghệ: " ....."

Những người khác: " ....."

Sau hôm đó, trong các diễn đàn của công ty Thời Quang xì xào về một tin tức rằng trước nay sếp tổng cãi nhau với bạn gái chưa từng thắng, lúc nào cũng phải nhường.

Mọi người kêu gào rằng kiếp trước Đường Hinh chắc chắn đã cứu cả hệ Mặt Trời này rồi.

Đường Hinh chỉ chỉ vào diễn đàn trên màn hình máy tính, Đường Vực thấy xong chỉ cười nhạt.

Cô giả vờ nói: " Anh xem đi, bọn họ đều thấy em may mắn, kiếp trước cứu cả hệ Mặt trời kiếp này mới được ở bên anh."

Đường Vực xoa đầu cô, nói: " Anh chắc cũng phải cứu cả dải Ngân hà mới được ở bên em."

Tháng 9, bà Tăng Uyển biết chuyện Đường Hinh đi khám Đông y, khi Đường Vực đưa cô về nhà lớn họ Đường ăn cơm, bà Tăng Uyển ân cần nói: " Không sao đâu, bác có quen một bác sĩ Đông y khác, y thuật còn giỏi hơn bác sĩ Lưu, hôm nào bác sẽ dẫn con đi khàm."

Đường Hinh vội nói: " Không cần dâu ạ, không cần đâu ạ, chỉ là lúc trước con mệt mỏi quá, điều trị một chút là ổn rồi."

Bà Tăng Uyển yên tâm, mỉm cười nói: " Phụ nữ phải chú ý chăm sóc thân thể, về sau sinh con sẽ đỡ khổ."

Đường Hinh: " Vâng ạ."

Giờ đã bàn đến chuyện sinh con rồi sao?

Lúc này Đường Hinh mới nhớ ra gia đình bạn trai mình là gia đình quyền thế. Tối hôm đó trên đường về, cô lo lắng hỏi Đường Vực: " Nếu sau này em lấy anh, em sẽ không giống mấy cô gái gả vào gia đình giàu có khác phải sinh con liên tục đấy chứ?"

Đường Vực: " ....."

Cô vội vàng tỏ thái độ: "Em nói cho anh biết, bất kể là con trai hay con gái em cũng chỉ sinh nhiều nhất hai đứa."

Đến chỗ chờ đèn đỏ, Đường Vực dừng xe, ngón tay gõ gõ lên tay lái, ung dung quay đầu nhìn cô, từ tốn nói: "Em không muốn sinh con cũng được."

Đường Hinh chớp chớp mắt, hỏi: "Thật á?"

Đường Vực im lặng một giây, hạ giọng nói: "Nhưng nếu có thể, em sinh Đường Đường cho anh được không?"

Sinh cho anh một đứa con gái đáng yêu giống cô, tính tình kỳ quái giống cô.

Như vậy cuộc sống của anh sau này hẳn sẽ càng thú vị.

Ngày hôm sau, Cao Hằng nhận được một bản kế hoạch. Bản kế hoạch này do đích thân sếp tổng viết, cả một tập dày, vừa mở ra đã thấy đây là một bản kế hoạch cầu hôn, trong đó có cả cách bố trí, lời thoại, địa điểm, v.v...

Cao Hằng sững sờ, ngay cả anh là đàn ông khi thấy thứ này cũng phải hâm mộ.

Có một lần, Đường Vực hỏi anh chi tiết về tiến độ triển khai, anh báo cáo xong, thực sự không nhịn được cảm than: "Tôi thực sự hâm mộ cô Đường, chỉ tiếc tôi không phải phụ nữ."

Đường Vực không nể tình nói thẳng: "Nếu cậu là nữ thì giờ đã chẳng phải là trợ lý riêng của tôi rồi."

Cao Hằng: "....."

Anh căng thẳng đẩy gọng kính trên sống mũi, sợ lại bị trừ tiền thưởng, vội vàng nói: "Tôi chỉ đùa chút thôi, sếp tổng. Tôi thẳng lắm."

Đường Vực lạnh lùng lườm anh ta, nhíu mày.

Cao Hằng cố gắng vớt vát: "Không, anh mới thẳng."

Đường Vực vừa cười vừa mắng: "Đi ra đi."

Bộ phim "Dệt một giấc mộng cho anh" công chiếu vào ngày 25 tháng 12, đúng dịp Lễ Giáng sinh.

Chỉ còn có hai tháng nữa, Đường Hinh vội vàng viết kịch bản mới, cũng mong chờ bộ phim đầu tiên của cô ra mắt. Thời gian trôi qua quá nhanh, trong hai tháng này Đường Vực còn bận hơn cả cô, thường xuyên phải đi công tác, hai người một tháng chỉ được ở bên nhau nhiều nhất mười ngày.

Cô cố gắng nhớ lại, tình trạng này hình như bắt đầu từ tháng 9.

Giữa tháng 11, Đường Hinh đang ngồi bệt trên thảm vừa đánh máy, vừa xem tivi. Trên tivi đang phát đoạn quảng cáo của một nhãn hàng xa xỉ phẩm. Đường Đinh Đinh xinh đẹp rạng rỡ, khiến người ta nhìn thấy một lần sẽ không thể nào quên. Ngày đầu tiên đoạn quảng cáo được phát sóng, Đường Đinh Đinh đã lên mục tìm kiếm nóng.

Cô tựa như một viên ngọc sáng bị bụi đất che lấp, chỉ chờ từng lớp từng lớp bụi đó được phủi đi, cô sinh ra chính là để tỏa sáng.

Đường Hinh chia sẻ lại bài Weibo, lại nhấn thích, giúp cô kéo thêm fan.

Thật mong cô nhóc này nổi tiếng hơn một chút, tỏa sáng hơn một chút. Như vậy, doanh thu phòng vé sẽ càng tốt hơn.

Trong nhóm chat WeChat có mấy tin nhắn mới, Vưu Hoan: "Năm nay cậu đón sinh nhật với Tổng giám đốc Đường hả?"

Lại thêm một tin nhắn: "Nghe Đinh Đinh nói, cậu qua nhà con bé ăn cơm. Mình đoán anh ấy sẽ cầu hôn vào dịp sinh nhật cậu."

Cầu hôn?

Đường Hinh vừa nhìn thấy hai chữ này tim đã đập thình thịch. Đúng nha, sao cô lại không đến chuyện gần đây Đường Vực bận rộn như thế, nói không chừng là đang chuẩn bị cầu hôn đó. Sinh nhật năm ngoái cô đồng ý hẹn hò với anh, nếu năm nay anh cầu hôn đúng vào ngày kỷ niệm thì sẽ rất có ý nghĩa.

Cô ngẫm nghĩ một lúc, cả đời cô chưa từng mong chờ sinh nhật của mình đến thế.

Giống như hồi tiểu học, chỉ đếm ngược mong tới ngày sinh nhật.

Kết quả là sinh nhật 26 tuổi của cô lại đụng phải liên hoan phim Kim Mã giống năm ngoái.

Hôm đó Đường Vực vốn định quay vềnhưng Đài Bắc lại xảy ra động đất nhẹ, máy bay không cất cánh được, thế nên anh cũng không vềđược. Đường Hinh trừng mắt với anh qua video, vẻ mặt như muốn khóc mà phải cố kìm nén. Đường Vực vẫn mặc vest chỉnh tề, chân duỗi dài trên sô-pha, duỗi lưng, cúi đầu nhìn màn hình, hạ giọng dỗ dành chô: "Khi nào vềsẽ bù lại cho em được không?"

Đường Hinh im lặng không nói gì, hai mắt đỏ hoe.

Đường Vực lại thấy hơi khó hiểu, Đường Hinh không phải kiểu con gái chú trọng ngày sinh nhật, cô cũng rất biết lý lẽ. Hôm nay anh thực sự không còn cách nào khác, cô đáng lẽ sẽ không tức giận tới mức phát khóc mới đúng. Anh vuốt màn hình điện thoại, lại định dỗ dành cô.

Bỗng nhiên cô tủi thân kêu lên: "Em không biết đâu. Anh quỳ xuống qua video cũng được, khi nào vềthì đưa nhẫn cho em."

".....:

Đường Vực hiểu ra vấn đề. Đôi mắt đen láy nhìn cô chằm chằm một hồi lâu rồi bỗng nhiên ngửa đầu, ngã ra ghế sô-pha cười không ngừng lại được. Phía đầu dây bên kia, Đường Hinh nổi điên ném gối xuống, thở phì phì quát: "Anh không được cười. Cười cái con khỉ!"

Cô nhìn người đàn ông trong video, mặt đỏ lên, cũng hiểu ra có lẽ Đường Vực vốn không định cầu hôn hôm nay.

Đúng là mất hết thể diện mà.

Cô thẹn đỏ cả mặt.

Anh cười sảng khoái xong, đôi mắt đen như mực, ánh mắt sâu thăm thẳm hướng vềcô, hạ giọng hỏi: "Muốn gả cho anh lắm à?"

Đường Hinh thẹn quá hóa giận, cầm gối che màn hình lại, đánh chết cũng

không thừa nhận: "Đừng mơ. Em chưa nói gì hết."

Đường Vực khẽ cười, dịu giọng dỗ dành: "Không phải em muốn anh thử hết mấy phương thức cầu hôn hả? Giờ anh cầu hôn qua loa như thế này, nếu em chịu đồng ý thì anh cũng không vấn đề gì."

"Cầm lấy điện thoại đi, anh quỳ xuống, lúc nào về đeo nhẫn cho em."

"....."

Không thể dễ dàng cho anh như thế được.

Những ngày sinh nhật qua đi, Đường Hinh giận dỗi Đường Vực mất mấy ngày, mặc kệ anh dỗ dành thế nào cũng không thèm để ý tới anh.

Hoạt động tuyên truyền của "Dệt một giác mộng cho anh" bao phủ khắp mọi nơi. Buổi chiếu thử vào ngày 23 tháng 12, Đường Hinh và đoàn làm phim cùng đến dự buổi họp báo, ngày hôm đó có đến ba mục tìm kiếm nóng trên Weibo liên quan đến bộ phim. Đoàn làm phim cũng cố gắng đăng bài tuyên truyền.

Đường Hinh cũng rất chăm chỉ đăng bài trên Weibo, cố gắng quảng cáo cho bộ phim đầu tiên của mình.

Trong buổi họp báo ra mắt ngày hôm đó, Đường Hinh thấy ánh mắt của Hoắc Thần Đông vẫn dính chặt vào người Đường Đinh Đinh. Trên sân khấu, Đường Đinh Đinh đứng cạnh Lục Chi Hành, tươi cười trả lời các câu hỏi của người dẫn chương trình, thi thoảng bị hỏi khó, Lục Chi Hành sẽ nhanh chóng giải vây cho cô.

Đường Hinh nhìn thấy cảnh này, giật mình nhớ ra một chuyện.

Hình như từ tháng 6 tới nay Hoắc Thần Đông chưa vướng thêm vào tai tiếng nào.

Cũng không qua lại với cô bạn gái nào.

Không biết đây là trùng hợp hay là...

Cô còn đang nghi ngờ, Đường Vực đã cúi đầu thì thầm vào tai cô: "Ngày kia phim công chiếu trên cả nước, em có muốn đi xem thử không? Xem

cảm giác thế nào?"

Buổi ra mắt và buổi công chiếu chính thức dù sao cũng khác nhau, Đường Hinh vui vẻ gật đầu: "Được."

Tối ngày 25 tháng 12, Đường Vực đưa Đường Hinh tới rạp chiếu phim lớn nhất của Thời Quang. Đường Hinh phát hiện rạp chiếu phim hôm nay trang trí lãng mạn hơn hẳn bình thường. Cô hơi ngạc nhiên, Đường Vực giải thích: "Dịp lễ Giáng sinh mà, trang trí cầu kỳ một chút."

Cô cũng không hoài nghi nhiều nhưng trong lòng vẫn thấy là lạ, bởi trong một giây khi nãy, tay Đường Vực đang nắm lấy tay cô hơi siết lại.

Hai người ngồi ở vị trí chính giữa rạp chiếu phim. Những người xung quanh nhìn thấy hai người họ cũng chỉ hơi tò mò phấn khích, tới khi phim bắt đầu chiếu, mọi người tập trung xem phim. "Dệt một giấc mộng cho anh" là một bộ phim viễn tưởng nhẹ nhàng, khiến người xem cười cũng khiến người xem rơi nước mắt.

Ngày đầu công chiếu, phần đa khán giả là những người đã đặt vé từ trước. Danh tiếng của phim tạm thời chưa có nhưng Đường Hinh rất có lòng tin.

Đến cuối phim khi chỉ còn 10 phút nữa là kết thúc, Đường Vực nói thầm vào tai cô: "Anh ra ngoài gọi điện một lúc."

Đường Hinh ngây ra rồi gật đầu: "Vâng."

Cô đợi một lúc lâu cho đến khi hết phim cũng không thấy anh quay lại.

Khán giả vừa bàn luận về bộ phim vừa đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Phim khá hay đấy chứ, còn hay hơn tôi tưởng."

"Fan nguyên tác đây rất hài lòng nhé."

"Tôi cũng vừa đăng bình luận lên WeChat."

Màn hình lớn trong rạp đột nhiên hiện lên mấy chữ "Hậu đề danh"*.

* Chú thích: Tiếng Anh là after-credit, là phần nội dung thêm vào cuối mỗi phim, thường để mở ra nội dung cho những phần sau hoặc để kết mở.

Những khán giả đang chuẩn bị rời đi đều khựng lại, có người đang đứng lại ngồi xuống, có người đã rời đi giờ quay lại chỗ ngồi, có người đứng ở ngay lối đi, nhìn về phía màn hình, chờ phần hậu đề danh. Chỉ có Đường Hinh tay đang run rẩy, tim bỗng như muốn nhảy lên cổ họng bởi vì...

Cô là biên kịch. Cô đã xem phim vào buổi ra mắt.

Cô biết rõ, không có cảnh hậu đề danh.

Phim không có cảnh hậu đề danh.

Sau đó trên màn hình hiện lên một hình ảnh hoàn toàn không liên quan đến bộ phim. Một người đàn ông mặc vest đen, đẹp trai phong độ. Hình ảnh quay chậm từ dưới chân hất lên, máy quay chiếu thẳng vào khuôn mặt điển trai của anh.

Anh tựa vào lưng ghế, mỉm cười nhìn ống kính. Anh nhìn thẳng vào mắt Đường Hinh, chậm rãi nói: "Hi, Đường Tâm."

Đường Hinh kinh ngạc tròn mắt, tim đập điên cuồng. Mọi người xung quanh đột nhiên kêu "Oa" một tiếng.

"Ơ, đây chẳng phải là Đường Vực sao?"

"Đây... đây là cảnh hậu danh đề gì thế?"

"Vừa nãy hình như máy quay có lướt qua hộp nhẫn, tôi thấy bên trong có nhẫn kim cương."

"Oa, có cầu hôn kiểu pháo hoa, cầu hôn dưới đáy biển, cầu hôn kiểu cool ngầu nhảy dù từ phi cơ. Đây là cái kiểu cầu hôn ảo diệu gì thế?"

Từng hình ảnh đẹp rực rỡ tới mức không thật lần lượt chiếu trên màn hình, trong đó vai chính chỉ có Đường Vực.

Suốt năm phút đồng hồ.

Lúc trước Đường Hinh chỉ thuận miệng nói một câu: "Hay là anh thử mỗi

phương thức một lần xem sao" , thế mà Đường Vực lại tưởng thật. Đương nhiên anh không cầu hôn cô hết lần này đến lầm khác mà anh đem tất cả những phương thức mà cô muốn, gộp vào một lần duy nhất, quay lại thành một đoạn phim, trở thành phần hậu danh đề cho bộ phim của cô.

Anh dùng một cách thức khác rất ngang ngược để tham dự vào bộ phim đầu tiên của cô, bù đắp cho thiếu sót trước đây.

Đoạn cuối của video có bối cảnh rất quen thuộc, đó là nhà của hai người họ. Anh nhàn nhã tựa vào lưng ghế sô-pha, tình cảm chất chứa trong ánh mắt không cách nào che giấu được. Anh mỉm cười, hỏi cô:

"Anh muốn làm một bộ phim phóng sự về hôn lễ của chúng ta."

"Thế nên, Đường Hinh, em có đồng ý tham gia không?"

"Lấy anh nhé?"

Đoạn phim kết thúc.

Đèn trong rạp bật sáng. Hai mắt Đường Hinh đỏ hoe, cả người vẫn đang lâng lâng. Mấy người Đường Đinh Đinh cùng Vưu Hoan không biết chạy vụt ra từ góc nào, có người còn huýt sáo, Đường Đinh Đinh vui vẻ kêu lên: "Đồng ý đi mà."

Ngay sau đó, mọi người trong rạp đồng loạt hít vào một hơi.

Đường Vực mặc áo vest giống hệt như trong đoạn phim xuất hiện, giống như một minh tinh điện ảnh bước ra từ bộ phim vậy, tiến từng bước từng bước về phía Đường Hinh.

Đường Hinh đột nhiên nhận ra không biết từ lúc nào bốn phía đã sắp đặt tám chiếc máy quay phim. Cầu...cầu hôn mà cũng phải quay phim à?

Cả người cô cứng đờ ngồi ở vị trí trung tâm, mũi sụt sịt, nước mắt rưng rưng nhìn anh đang tiến lại gần mình.

Đường Vực đi tới trước mặt cô, đưa tay vuốt ve đôi mắt cô, khẽ nhoẻn miệng cười, ngón tay thon dài lướt qua khuôn mặt cô, chậm rãi quỳ một chân trước cô, lấy ra một chiếc hộp bằng gấm màu đen, chiếc nhẫn kim cương tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt chất chứa bao tình cảm không thể đong đếm. Anh nói một câu cuối cùng mà anh chưa nói trong đoạn phim: "Lúc trước anh đã từ chối làm nhà giám chế cho bộ phim đầu tiên của em, anh thực sự xin lỗi. Dường như dù anh có làm gì cũng không thể bù đắp nổi sai sót này, xin em tha thứ cho sự bồng bột của anh, anh dùng phương thức này để tham dự vào bộ phim của em."

"Nếu em đồng ý, hôn lễ của chúng ta sẽ tổ chức vào ngày mùng 5 tháng 5 năm sau, trước đó anh muốn quay một bộ phim tài liệu về quá trình trước hôn lễ. Đó sẽ là nhật ký ghi lại những câu chuyện của chúng ta trước khi kết hôn. Mọi thứ trong đó sẽ do anh sắp xếp."

"Anh sẽ là nhà giám chế cho bộ phim tài liệu đó."

"Thế nên, Đường Hinh, em đồng ý cùng anh quay bộ phim đó không?"

"Em có đồng ý lấy anh không?"

Cô đồng ý không?

Đường Hinh nước mắt rưng rưng, hai mắt nhập nhòe nhìn anh, ra sức gật đầu. Cô vừa gật đầu, nước mắt đã tuôn rơi. Giọng cô run run: "Em đồng ý, Đường Vực."

Chỉ cần được ở bên anh, bất kể làm gì em cũng đồng ý.

"Oa!"

Khán giả điên cuồng chụp ảnh, quay phim, có người vỗ tay. Đường Đinh Đinh còn nức nở hơn cả Đường Hinh, Vưu Hoan ôm lấy cô nhóc, vỗ vỗ lưng cô, nói: "Ngoan nào, khóc gì chứ?"

Hoắc Thần Đông đứng bên cạnh, anh ta đã chứng kiến cả kế hoạch tỉ mỉ này, thấy Đường Vực bận rộn suốt ba tháng để chuẩn bị cho việc cầu hôn. Anh ta nhìn về phía Đường Đinh Đinh, đột nhiên cảm thấy khoảnh khắc này đây bản thân mình thật xấu xí.

Dù có ba ngàn con sông cũng chỉ nguyện múc một gáo nước.

Nếu so sánh với Đường Vực, có lẽ cả đời này Đường Đinh Đinh vĩnh viễn

sẽ không quay đ`âu liếc nhìn anh.

Đường Vực đeo nhẫn cho Đường Hinh, nâng cằm cô lên, hôn lên môi cô.

Mọi người xung quanh lại hô to, đăng bài `ầm `ầm lên WeChat.

Đường Hinh hơi thẹn thùng nhìn Đường Vực, ngượng ngùng nói với anh: "Chân em nhũn cả ra r`ồi, quá kích động."

Anh lập tức bế cô lên.

Rất nhanh sau đó, cùng một lúc ba từ khóa xuất hiện trên mục tìm kiếm nóng Weibo, cái thứ nhất là "Đoạn hậu danh đ`ềcủa 'Dệt một giấc mộng cho anh'", phía sau còn được gắn ký hiệu Cực hot, từ khóa thứ hai là "Đường Vực c`âu hôn".

Bình luận cũng rất thú vị.

"Đây chắc chắn là quảng cáo phim điện ảnh trình độ cao r`ồi."

"C`âu hôn phong cách th`ần tiên r`ồi! Tôi vốn định ngày mai đi xem phim, giờ chỉ sợ không mua được vé."

"Vé xem phim ngày mai hết sạch r`ồi, đáng sợ thật. Cái này có khả năng cũng là quảng cáo nhưng mà nói thật lòng thì phim rất hay."

"Phim thực sự rất hay mà. Nhưng mà sao tôi lại không thấy đoạn phim hậu danh đ`ề? Tối nay tôi cũng đi xem phim mà. Sao lại thế?"

"Đúng là có ti`ền thì muốn làm gì cũng được. Rạp chiếu phim là của nhà anh ta, anh ta muốn c`âu hôn, muốn chiếu phim đ`âu được hết."

Trong đêm Giáng sinh hôm đó, có hơn 50 rạp chiếu phim của Thời Quang trên cả nước chiếu phim nhưng chỉ có suất chiếu 8 giờ kia có thêm một đoạn phim hậu danh đ`ề, có thể xem được chính là may mắn.

Năm ấy, bộ phim điện ảnh "Dệt một giấc mộng cho anh" cực kỳ thành công, doanh thu phòng vé vượt mốc 1,5 tỷ nhân dân tệ, nữ chính Đường Đinh Đinh một bước thành sao. Liên hoan phim vào tháng 4 năm sau đó, "Dệt một giấc mộng cho anh" đạt giải phim điện ảnh xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất, Đường Đinh Đinh cũng đạt giải Nữ diễn viên mới xuất

sắc nhất.

Thu về cùng lúc ba giải thưởng.

Trong lễ trao giải, Đường Đinh Đinh cầm cúp, tươi cười xinh đẹp nói lời phát biểu: "Người đầu tiên mà tôi muốn cảm ơn là đạo diễn của tôi – Lục Chi Hành, là anh ấy chỉ từ một ánh mắt đã lựa chọn tôi, dẫn tôi vào con đường này. Nếu không có anh ấy, tôi cũng không biết giờ mình đang làm gì."

Sau đó cô cảm ơn Đường Hinh, Đường Vực cùng toàn thể đoàn làm phim.

Đường Hinh ngồi dưới khán đài nhìn thấy cảnh này nước mắt lưng tròng, Đường Vực lau nước mắt cho cô, buồn cười hỏi: "Em khóc gì chứ?"

Cô lắc đầu nói: "Chỉ là em cảm thấy Đinh Đinh bây giờ rất xinh đẹp, vừa tự tin vừa xinh đẹp."

Đường Vực nhìn lên sân khấu, cười nói: "Đúng vậy, trưởng thành rồi."

Hoắc Thần Đông ngồi bên cạnh nhìn chăm chú, cho tới khi cô bước xuống sân khấu, ôm chầm Lục Chi Hành, anh hiểu ra, có một cô bé nay đã trưởng thành, trở nên tỏa sáng rực rỡ, nhưng cô lại không thuộc về anh.

Anh nhìn Đường Đinh Đinh đang cười khanh khách, bất giác tim như bị dao cắt.

Cảnh cuối cùng của bộ phim tài liệu về câu chuyện trước hôn lễ.

Trong đình viện giữa vườn hoa, một tờ giấy bị gió thổi bay tán loạn.

Một người đàn ông mặc vest đen đi tới, nhặt tờ giấy lên, đặt lên bàn, đảo mắt nhìn nét chữ thanh tú bên trên. Anh ung dung đứng đó, ngoại hình anh tuấn dưới ánh mặt trời càng thêm đẹp đẽ. Anh quay đầu, cầm bút.

Chương I – Tôi vẽ bạn trai tôi đó, bạn trai tôi ở đây còn chưa có mặt.

Chương II – Em không muốn người khác, em chỉ cần anh thôi, Đường Vực.

Chương III – Đường Vực, em ghim khung chat với anh ở vị trí ưu tiên nha.

Dù cho anh không gửi tin nhắn cho em, nhưng chỉ cần em mở WeChat thì vẫn sẽ nhìn thấy anh đầu tiên.

Chương IV – Có đôi khi em nghĩ, thời kỳ phản nghịch xuất phát từ việc không được yêu thương. Một cô gái được yêu thương có lẽ sẽ chỉ làm nũng nhõng nhẽo. Cứ nghĩ như vậy đột nhiên em lại cảm thấy mình rất đáng thương. Ôm lấy Bánh Bao Cuộn, muốn khóc quá.

Chương cuối – Trước khi Đường Vực hoàn toàn yêu tôi, tôi nhất định sẽ không nói cho anh ấy biết, tôi yêu anh ấy từ cái nhìn đầu tiên.

Người đàn ông giữ chặt tờ giấy, từng nét từng nét bút viết nên một câu: "Anh yêu em, nhiều hơn cả em yêu anh."

Anh viết xong, khẽ mỉm cười, buông bút, xoay người đi vào tòa biệt thự nơi tổ chức hôn lễ của hai người họ.

Cô dâu của anh vén tà váy bước tới, ánh mắt dừng trên bãi cỏ. Bỗng nhiên cô nhặt một tờ giấy lên, cô vén tà váy đi đến trước bàn, cầm lấy cây bút, viết hai dòng chữ lên tờ giấy.

"Em muốn trở nên tỏa sáng rực rỡ, có như vậy anh mới có thể chú ý đến em.

Trước đây là do em mù quáng, suýt chút nữa đánh mất chính mình."

Cô cúi đầu, khóe miệng nở nụ cười ngọt ngào động lòng người, viết lên mặt sau tờ giấy một câu.

"Nguyện cho mỗi cô gái trên thế giới này đều trở nên tỏa sáng rực rỡ."

– Hết chính văn –

Chương 88: Phiên ngoại số I

Editor: Hannah Đường Vực tặng cho tôi một bản kế hoạch cầu hôn. Là kế hoạch cầu hôn đó, dày lắm, đóng thành một quyển.

Có người nào cầu hôn lại phải lập cả một bản kế hoạch không chứ?

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm"_

Đêm hôm đó Đường Vực cầu hôn thành công, Đường Hinh trước hết được một lần trải nghiệm cảm giác đêm động phòng hoa chúc. Sáng hôm sau, cô còn chưa rời giường, anh đã tỉnh táo sảng khoái tinh thần đi tới công ty, để lại một bản kế hoạch cho cô, đặt ngay đầu giường.

10 giờ sáng, cô bò dậy, vừa lên WeChat đã thấy cả đống tin nhắn oanh tạc. Không cần nghĩ cũng biết liên quan tới đoạn phim cầu hôn.

Vừa mở WeChat đã thấy…

Ông bố thổ phỉ: "Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, lâu thế rồi cũng không thèm gọi điện cho bố lấy một cuộc."

Bà Chung: "Dậy rồi thì mau chóng gọi điện cho bố con đi. Ông ý cứ lải nhải cả đêm, nói thằng nhãi Đường Vực chết tiệt đó sao cầu hôn cũng không báo trước với ông ý một tiếng, con cũng không nói gì để ông ý phải đọc tin tức mới biết được, còn nói con sắp về nhà người ta rồi. Làu bàu lải nhải làm mẹ con phiền chết luôn.

Bà Chung: "Đường Vực đã gọi điện cho bố mẹ rồi. Chuyện kết hôn mẹ đồng ý, bố con nếu còn ngoan cố thì con cứ bảo mẹ, không cần phải nhiều lời với bố con làm gì."

Đường Hinh đọc xong đống tin nhắn thì ngỡ ngàng.

Đường Vực cũng to gan ghê nhỉ, thế mà dám giấu mọi người chuyện cầu hôn.

Tối qua xem phim xong đã là 10 giờ tối, hơn nữa xem xong đoạn phim

cùng màn cầu hôn thì cũng đã là 10 rưỡi, tin tức lên hotsearch lúc hơn 11 giờ. Khi đó cô và Đường Vực vừa về đến nhà đã quấn lấy nhau, phải tới 3-4 giờ sáng mới kết thúc.

Ai còn để ý tới điện thoại chứ.

Sáng nay Đường Vực gọi điện cho ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ, đương nhiên bị mắng cho một trận. Khi Đường Hinh gọi điện tới, ông Đường Đại Vĩ đã ôn hoà hơn nhiều, ông hừ một tiếng: "Còn biết đường gọi điện cho bố con à."

Bà Chung Lệ ngồi cạnh véo eo ông, mắng xa xả: "Sao ông càng già càng lẩm cẩm thế nhỉ. Chúng nó là đội tình nhân vừa mới đính hôn, tình nồng mật ý, về đến nhà chắc chắn chẳng có thời gian mà để ý tới điện thoại. Đâu phải ông chưa từng trải qua cái tuổi đó, sao lại không biết ý tứ thế nhỉ."

"……"

Đường Hinh nghe xong lập tức đỏ mặt, vội vàng nói: "Tối qua điện thoại con hết pin."

Bà Chung Lệ không nể mặt chút nào gạt ngang: "Thôi đi."

Đường Hinh: "……"

Bà Chung Lệ lại cười, nói: "Ái dà, không ngờ Đường Vực cũng lãng mạn ghê. Giờ nghĩ lại, lúc trước nó công khai quan hệ của hai đứa cũng rất lãng mạn. Dù sao cũng cầu hôn rồi, con cũng đã đồng ý rồi, chuyện kết hôn mẹ đồng ý."

Ông Đường Đại Vĩ ngồi bên cạnh không kìm được thở dài, Đường Hinh nhõng nhẽo với ông: "Bố à."

Ông bố nào lại không mềm lòng đây.

Hôm nay Đường Vực cho tổ làm phim của cô nghỉ một ngày. Sau khi Đường Hinh thức dậy thì ăn sandwich, tắm rửa xong xuôi rồi xem bản kế hoạch kia. Bản kế hoạch rất dày, viết rất tỉ mỉ chi tiết. Vì anh rất bận nên trong đó lên kế hoạch rất chi tiết về thời gian hoạt động của anh cùng thời gian quay phim, lời thoại, địa điểm quay…

Nội việc lập bản kế hoạch này thôi đã tốn không ít thời gian rồi chứ đừng nói tới việc quay phim. Tuy rằng cắt nối biên tập lại chỉ còn 5 phút nhưng đó đều là những giây phút tinh hoa, nhiều hình ảnh cảnh quay như vậy cũng phải tốn mất nửa tháng.

Đường Hinh xem xong hai mắt cũng nóng lên, lập tức tới công ty tìm Đường Vực.

Rõ ràng vừa mới chia tay lúc sáng mà giờ đã rất muốn gặp anh.

Khi Đường Hinh tới công ty, Đường Vực đang có cuộc họp. Thư ký Trần lễ phép nói: "Mời cô vào phòng làm việc của sếp tổng chờ."

Đường Hinh mỉm cười, đáp: "Được."

Trước đây khi hai người còn chưa hẹn hò, cô thường xuyên tìm cớ để lên phòng làm việc của anh, giờ hai người đã ở bên nhau rồi, cô lại sợ mình tới nhiều sẽ gây ảnh hưởng không tốt. Cho nên Đường Hinh đã lâu không tới phòng làm việc của Đường Vực.

Cô vừa vào phòng, mấy cô thư ký đã tụm lại xì xào.

"Không ngờ cô Đường lại tới, nghe nói sếp tổng cho tổ của cô ấy nghỉ một ngày."

"Tôi nghe trong diễn đàn mọi người có nói phu nhân tương lai vẫn giống như trước, xinh đẹp, đáng yêu, thân thiện, không cần lo lắng."

"Vì sao người ta có thể lên làm bà chủ, còn tôi đây đến trợ lý của sếp tổng còn với không được."

Đường Hinh đi loanh quanh trong phòng một vòng, hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm chiếc ghế CEO. Cô chớp chớp mắt, giờ cô đã là vợ chưa cưới của Đường Vực, ngồi ghế của anh một lúc chắc không vấn đề gì đâu nhỉ.

Cô nhẹ nhàng rón rén ngồi trên chiếc ghế xoay làm bằng da, xoay một vòng, nhìn về cửa sổ sát đất trước mặt, thấy tầm nhìn ở đây rất đẹp.

Đang mải mê thưởng thức, cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra.

Cô giật mình, vội rụt chân lên.

Cao Hằng nói: “Sếp tổng, vừa rồi thư ký Trần nói cô Đường tới, sao lại không thấy đâu nhỉ.”

Bước chân Đường Vực khựng lại, nhìn lướt qua văn phòng trống rỗng, ánh mắt dừng ở lưng ghế xoay đối diện. Thân hình cô gái nhỏ nhắn, từ góc độ này không thể nhìn thấy cô. Đường Hinh cẩn thận giấu mình sau lưng ghế, không muốn bị Cao Hằng nhìn thấy.

“Cậu ra ngoài đi.”

Cô nghe thấy Đường Vực nói vậy.

Nửa phút sau, lưng ghế xoay bị anh đè xuống, xoay nửa vòng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười rạng rỡ: “Hi, Đường Vực, bất ngờ không?”

Đường Vực nhàn nhã tựa vào bàn làm việc, cụp mắt nhìn cô, gật đầu cười: “Ư, bất ngờ.”

Đường Hinh giải thích: “Em chỉ muốn ngồi thử ghế tựa của anh.”

“Thoải mái không?”

Anh thuận miệng hỏi, cầm lấy một chiếc bút từ trên bàn, lấy ra một tập tài liệu, cúi xuống đọc rồi ký.

Đường Hinh: “……”

Câu này tối qua anh đã hỏi mấy lần. Kể từ sau khi lên giường cùng anh, có mấy câu khi thốt ra thật không có cách nào nghĩ trong sáng được. Cô ậm ừ một tiếng rồi đứng lên, cực kỳ ngoan ngoãn nói: “Em ra sô-pha ngồi đọc sách, chờ anh tan làm.”

Anh để tập tài liệu xuống, ôm lấy cô vào lòng, cúi đầu nhìn cô: “Tới tìm anh mà chỉ nói mấy câu thế thôi à?”

Đường Hinh nói: “Sao chuyện cầu hôn anh giữ bí mật ghê thế, chẳng ai biết cả. Ngay cả Đinh Đinh và chị Hoan cũng bảo hôm qua họ mới biết,

không có chút manh mối nào. Lần trước sinh nhật em anh không cầu hôn, sau đó cũng không nhắc đến nữa, em còn tưởng rằng…" Cô cắn môi, nói nhỏ: "Còn tưởng rằng anh không muốn kết hôn sớm như vậy."

"Có phải em thất vọng không?"

"Hơi hơi."

Anh cười, vuốt tóc cô, thoáng nhìn thấy dấu hôn trên cổ cô, mặt không đổi sắc giải thích: "Bởi vì chỉ riêng việc quay phim thôi cũng đã rất dễ gây chú ý rồi, chỉ cần không cẩn thận một chút cũng sẽ bị người ta chụp ảnh được đăng lên mạng. Anh muốn cho em một niềm vui bất ngờ. Đinh Đinh không giữ bí mật được, cũng không thể nói với bố mẹ em, anh sợ…" Đường Vực thở dài, "Anh sợ bố em sẽ ngăn cản anh. Anh muốn tặng cho em một màn cầu hôn hoàn mỹ như em mong ước."

Đường Hinh cười tủm tỉm nói: " 'Tiền trảm hậu tấu' chứ gì."

Đường Vực không nói gì chỉ cười cười.

"Thực sự là không bị ai phát hiện à?"

Cô tò mò hỏi, đi mấy nơi quay phim, mọi người đều biết mặt anh, có đến mấy máy quay xung quanh, lộ liễu như vậy, sao có thể không bị phát hiện.

Đường Vực xoa đầu cô: "Khi nhảy dù có bị chụp ảnh được nhưng anh bỏ tiền mua chuộc rồi."

Đường Hinh: "……"

Cô thực sự không cách nào tưởng tượng được, có một người đàn ông vì cầu hôn mà đi quay phim suốt hơn 10 ngày, có cảnh quay không tốt, thậm chí có cảnh quay hỏng phải làm lại. Vì đoạn phim do chính Đường Vực chỉnh sửa, đối với hình ảnh anh có yêu cầu rất khắt khe.

Tưởng tượng anh làm đi làm lại hết lần này đến lần khác như vậy, Đường Hinh lại thấy mắt mình rưng rưng.

Cô ôm chặt lấy vòng eo săn chắc của anh, đầu cọ cọ vào ngực anh, nói: "Vậy còn phim tài liệu mà anh nói khi nào bắt đầu quay?"

Phim tài liệu chỉ đơn giản là ghi lại những hình ảnh sinh hoạt thường ngày, điều quan trọng nhất là sự chân thật, thế nên phải lắp máy quay trong nhà, vào ngày nghỉ sẽ sắp xếp để người quay phim đến làm việc. Việc này khá thoải mái.

Sinh hoạt thường ngày không phải quay lại nhiều lắm, chỉ yếu chỉ ghi hình phần chuẩn bị cho hôn lễ.

"Để mùng 6 đi."

Cô à một tiếng, nhón chân hôn lên môi anh rồi xoay người chạy trốn: "Không quấy rầy anh làm việc nữa."

Trên đường về, Đường Hinh buồn chán liền đi loanh quanh một vòng, nghe được trợ lý Cao và thư ký Trần đang nói chuyện với nhau. Thư ký Trần khẽ nói: "Ai da, sao anh không tiết lộ chút gì thế. Khi sếp tổng quay phim có mời đạo diễn không?"

Trợ lý Cao mặt lạnh vô tình đáp: "Không thể tiết lộ."

Thư ký Trần: "Thế anh nhận được nhiều tiền thưởng như thế, có thể mời tôi ăn cơm được không?"

Trợ lý Cao: "……"

Đường Hinh trong lòng thầm kêu "Oa", trợ lý Cao sắp bị người ta giành mất rồi, Hàn Tiêu Tiêu phải làm thế nào bây giờ?

Một lát sau, trợ lý Cao nói: "Tôi sẽ mời các cô ba bữa ăn vặt buổi chiều. Giờ tôi sẽ gọi cơm hộp cho các cô."

Thư ký Trần: "……"

Đường Hinh: "……"

Trợ lý Cao đúng là dựa vào bản lĩnh để độc thân mà. Trai ế bền vững.

Cô đi qua, thư ký Trần nhìn thấy cô, mặt đỏ lên, lắp bắp: "Ơ… tôi… tôi đi vệ sinh." Có vẻ như muốn lấy lại thể diện, cô nói thêm: "Tôi muốn ăn hai phần đồ ăn vặt."

Cao Hằng: “Cô cũng không sợ béo chết à?”

Thư ký Trần tức giận dậm chân đi mất.

Đường Hinh không nhịn được cười, nhìn trợ lý Cao, nói: “Cậu ế cũng đáng thôi.”

Trợ lý Cao: “……”

Đường Hinh chớp chớp mắt, nói: “Chuyện đó, Đường Vực có mời đạo diễn không? Cậu nói cho tôi biết được không?”

Trợ lý Cao: “……”

Anh ta hết cách, đành giơ tay đẩy gọng kính lên sống mũi, nghĩ nghĩ một lúc rồi đáp: “Có, là Lục Chi Hành.”

Đường Hinh sững người: “Đạo diễn Lục sao?”

Trợ lý Cao gật đầu: “Vâng, sếp tổng nói anh ta làm việc nghiêm túc, yêu cầu cao, hơn nữa trùng hợp là anh ta có thời gian.”

Thế nên bị lôi đi hỗ trợ.

Khi Lục Chi Hành bị Đường Vực nhờ vả giúp đỡ cũng rất kinh ngạc. Nhưng mà Đường Vực trả thù lao rất cao mà anh thì vừa rảnh lại vừa thiếu tiền, thế nên anh đồng ý luôn. Chỉ có điều anh phải ký một thoả thuận bảo mật.

Lục Chi Hành: “……”

Sau tết Nguyên Đán, đoàn làm phim chuyên nghiệp đến nhà lắp máy quay, Đường Hinh đi theo quan sát họ.

Những người quay phim đó đều là kiểu nghiêm túc chính trực, trình độ kín kẽ khó dò ngang với trợ lý Cao. Đường Hinh không khỏi hoài nghi liệu họ có phải người nhà của trợ lý Cao không.

Đường Vực ngồi trong phòng làm việc họp qua video.

Cách âm của căn hộ này so với căn hộ trước đây của hai người tốt hơn nhiều, cô có ở bên ngoài nhảy múa ca hát cũng không làm ảnh hưởng đến anh.

Sau khi lắp máy quay xong, Đường Hinh hơi căng thẳng hỏi: "Các anh sẽ không xem chứ?"

Người quay phim: "……"

Cao Hằng: "Chắc chắn là không ạ, chỉ có sếp tổng mới có thể xem. Đoạn phim cũng do chính tay anh ấy chỉnh sửa."

Đường Vực thực sự có thể làm được.

Đường Hinh cảm thấy mình sắp mê muội anh ấy rồi, sao anh ấy có thể làm được nhiều việc thế chứ.

Cô đi qua, hướng về phía máy quay chớp chớp mắt: "La la, Đường Vực."

Trong phòng làm việc Đường Vực đang mở máy tính kiểm tra máy quay: "……"

Anh nhìn thấy qua video một khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, khoé miệng khẽ nhếch lên.

Đường Hinh cũng không biết máy quay đã khởi động chưa, cô chỉ gọi linh tinh thôi. Cao Hằng không nhịn được phì cười, sau đó đưa người quay phim ra ngoài ký thoả thuận, thù lao cho công việc này rất cao, chính là vì muốn thêm vào thoả thuận bảo mật.

Đường Hinh sau khi nhìn thấy thoả thuận: "……"

Phiền phức đến thế sao?

Sau khi mọi người rời đi, Đường Hinh lại hỏi Cao Hằng: "Tất cả mọi người đều phải ký thoả thuận bảo mật sao?"

Cao Hằng nghiêm túc nói: "Đúng vậy, việc này liên quan đến sự riêng tư của các vị mà."

Đường Hinh cúi đầu nhìn lại mình, cô đang ăn mặc khá chỉnh tề, biết có máy quay ở đây, nói không chừng mỗi ngày cô đều thoa son đấy. Sau đó nghe tiếng Cao Hằng hắng giọng: "Nhưng mà chuyện đó… Chỉ sợ hai người không để ý, ở sô-pha làm gì đó…"

"Sô-pha cái gì?" Cô ngạc nhiên hỏi.

"……"

Là một trợ lý, đã phải chứng kiến cảnh hai người cưỡng hôn đi cưỡng hôn lại tới mấy lần, anh cảm thấy thoả thuận bảo mật kia là cực kỳ cần thiết, nhỡ đâu hai người không kiềm chế được, "làm" luôn ở sô-pha thì sao.

Đường Hinh đột nhiên hiểu ra, nhưng cô cũng không ngượng ngùng, chỉ thán phục: "Bảo sao tiền lương, tiền thưởng của cậu cao như thế, có bao nhiêu thư ký biên kịch muốn theo đuổi cậu."

Nhân vật xuất chúng này, chỉ cần ở lại Thời Quang, sẽ rất có tiền đồ.

Đường Hinh nhớ tới Hàn Tiêu Tiêu, có ý tác hợp cho hai người: "Cậu cảm thấy Hàn Tiêu Tiêu thế nào?"

Cao Hằng ngây ra, nói: "Gần đây tối nào cô ấy cũng rủ tôi chơi game, nói là muốn đưa tôi đi nâng cấp, kết quả lần nào cũng 'chết' sớm."

Đường Hinh: "……"

Cô cũng chưa hết hy vọng, lại nói: "Ông chủ của cậu thực ra rất lãng mạn. Cậu giúp anh ấy làm nhiều việc như thế mà không học được chút nào sao?" Thằng thắn thế này, cô thực lo trợ lý Cao sẽ không tìm được bạn gái.

Cao Hằng lại đẩy mắt kính, nói: "Học không nổi đâu, ông chủ của tôi là kiểu người đến cầu hôn cũng phải lập bản kế hoạch mà."

Anh bấm ngón tay, xót xa nói: "Đấy đều là tiền cả, tôi chỉ là một trợ lý, không có tài lực, không có quyền thế vậy đâu."

Đường Hinh: "……"

Khi đó, hai người đang đứng trước ống kính máy quay.

Đường Vực nhàn nhã tựa vào lưng ghế, thấy cảnh này, anh khẽ mỉm cười.

Chương 89: Phiên ngoại số II

Editor: Hannah Đường Vực, như vậy có phần không nên?

Ngại lắm!

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm"_

Đường Hinh không nói chuyện với trợ lý Cao nữa, ôm Bánh Bao Cuộn đi tới trước máy quay, giơ móng vuốt con mèo lên chào hỏi: "Bánh Bao Cuộn, gọi bố đi nào."

Bánh Bao Cuộn: "Meo"

Đường Vực đứng dậy, đi ra ngoài. Cao Hằng vừa thấy anh, vội nói: "Sếp tổng, tôi về trước đây."

Anh đáp ừ một tiếng. Đám người vừa rời đi, Đường Hinh ôm Bánh Bao Cuộn ngồi xếp bằng trên sô-pha, nói thầm: "Có chuyện này chắc chắn anh không biết, trợ lý Cao rất đào hoa nha. Ở văn phòng có thư ký Trần thích cậu ta, phòng nhân sự có Tiểu Lưu Hỉ để mắt đến cậu ta, thư ký mới tới làm thích cậu ta, còn có… Anh đoán thử xem?"

"Hàn Tiêu Tiêu?"

Trong công ty, quan hệ giữa cô và Hàn Tiêu Tiêu tương đối thân thiết.

Đường Hinh gật đầu, cực kỳ hào hứng tay vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình, cắn môi nói: "Hàn Tiêu Tiêu ca cẩm với em, nói rằng trợ lý Cao ngọt nhạt đều không ưa, hẹn cậu ta ăn cơm thì cậu ta bảo phải làm thêm giờ, hẹn cậu ta chơi game, để cậu ta giúp cô ấy một chút thì cậu ta bảo chơi cùng nhau cả hai người đều chết, chẳng có lợi gì…"

Đường Vực ngồi xuống bên cạnh cô, ý bảo cô tiếp tục nói: "Sau đó thì sao?"

Đường Hinh chớp chớp mắt, vẻ vô tội, nói: "Hàn Tiêu Tiêu nói, cô ấy nghi là trợ lý Cao thầm yêu anh."

Đường Vực suýt chút nữa chết sặc, nhìn cô chằm chằm cười lạnh: "Em cũng nghĩ thế à?"

Quả thực Đường Hinh cũng từng hoài nghi, sự trung thành mà trợ lý Cao dành cho Đường Vực có thể sánh ngang với cô, cô nói thật lòng: "Em vốn còn hơi nghi ngờ nhưng vừa rồi nói chuyện với cậu ta xong, cảm thấy con người trợ lý Cao đúng là cứng nhắc đến mức khiến người ta tức chết đi được, em chỉ sợ cậu ta không kiếm được bạn gái, lại nảy sinh tình ý với anh…"

Vừa nói dứt lời đã bị anh véo má.

"Em nói thêm câu nữa, ngày mai anh lập tức đuổi việc Cao Hằng."

"……"

Cô quay đầu, thấy mặt Đường Vực sầm sì, vội vàng ngậm miệng. Trợ lý Cao nếu vì cô mà mất việc thì thật đáng thương biết mấy!

Từ sau khi lắp máy quay trong nhà, mấy ngày nay Đường Vực đều ở nhà, máy quay cũng bật.

Tối hôm đó, Đường Hinh nằm dài trên sô-pha phòng khách, tì mặt lên ghế viết kịch bản. Trên máy tính mở WeChat, Hàn Tiêu Tiêu lại càm ràm với cô: "Tôi thấy trợ lý Cao đúng là làm khó người ta mà, hay là anh ta thực sự thích đàn ông?"

Nữ đại gia: "……"

Hàn Tiêu Tiêu: "Sợ là tôi không theo đuổi được anh ta rồi."

Nữ đại gia: "Dù sao thì người anh ta thích cũng không phải Đường Vực, cô đừng đoán mò. Có lẽ anh ta… thích thư ký Trần?"

Hàn Tiêu Tiêu: "……"

Thư ký Trần ngoại hình xinh đẹp hơn nữa hai người họ có nhiều thời gian bên nhau, cơ hội của cô ấy so với Hàn Tiêu Tiêu đúng là nhiều hơn.

Đường Hinh an ủi: "Không sao đâu, để tôi giới thiệu cho cô người khác."

Hàn Tiêu Tiêu: “Tôi sẽ thử lại!”

Nữ đại gia: “Cố lên!”

10 giờ rưỡi, Đường Hinh đi tắm. Cô vẫn luôn nhớ kỹ trong nhà đang lắp máy quay thế nên tắm rửa xong còn chú ý ăn mặc chỉnh tề xinh đẹp một chút. Tắm xong đã là 11 giờ, cửa phòng làm việc vẫn đóng, Đường Vực đang có cuộc gọi video bàn chuyện công việc.

Cô vào phòng khách, gập máy tính, kéo rèm cửa xong xuôi liền bị hai con mèo quấn người kia ôm chặt lấy chân, cô đành ngồi trên sô-pha gãi bụng cho chúng.

Hơn mười phút sau, Đường Vực mặc đồ ở nhà, tóc cắt ngắn đi đến trước mặt cô, nói: “Đi ngủ thôi.”

Cô để Bánh Bao Cuộn và Cục Bông xuống, đứng dậy vươn mình ôm lấy anh, quay đầu nhìn về hướng máy quay, nói nhỏ: “Đường Vực, anh tắt máy quay chưa?”

Từ sau khi lắp máy quay, cô vẫn luôn cảm thấy người gượng gạo, thường ngày không có việc gì cũng phải đi quấy rầy anh nhưng giờ lại rất ngoan ngoãn. Đường Vực nở nụ cười như có như không nhìn cô, hỏi: “Đã hết chưa?”

Bốn tháng liền uống thuốc đông y, kỳ sinh lý của Đường Hinh đã điều chỉnh lại, giờ cố định tới vào ngày mùng 6 mùng 7 mỗi tháng, kéo dài năm ngày rồi hết.

Hôm nay là ngày thứ sáu. Hai ngày trước Đường Vực đi công tác, đến chiều nay mới về. Có một vị hôn phu bận rộn, kết quả chính là… hai người họ cứ một tháng lại trải nghiệm cảm giác xa cách ít ngày mặn nồng say đắm hơn tân hôn, mỗi lần anh trở về, hai người đều “lăn lộn” đến nửa đêm.

Đường Hinh mơ hồ từ một tiếng rồi lại bám vào người anh, giống như một con mèo con, không dám mạnh mẽ quá cũng không dám bạo dạn quá, hỏi: “Tắt chưa?”

Mấy ngày nay không đụng vào cô, Đường Vực không có nhiều kiên nhẫn

đùa giỡn với cô, ấn chặt gáy cô, hôn nồng nhiệt. Khi hai người ngã ra sô-pha, Đường Hinh ngại ngùng nhìn anh, nói nhỏ: "Không phải anh muốn quay kiểu clip đó đấy chứ?"

Đường Vực: "……"

Điều khiển máy quay anh đã tắt rồi.

Có điều, nhìn vẻ mặt này của cô thì có vẻ cũng không phản cảm đâu nhỉ?

Anh chống người bên trên cô, nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm, khẽ cười bên tai cô, hỏi: "Em không phản cảm chuyện đó à?"

Đường Hinh cảm giác tim mình cũng run lên rồi. Cô cắn môi, ngượng ngùng nói: "Ở bên anh, dù làm gì em cũng không thấy phản cảm, anh thích em cũng ok. Dù sao… cũng không có ai khác xem cả, chỉ có anh xem thôi."

Cũng to gan thật.

Đường Vực nhất thời không biết phải nói gì, chỉ cười.

Đường Hinh luống cuống một lúc mới có phản ứng, thẹn quá hóa giận cắn lên vai anh, mắng: "Anh đã tắt rồi đúng không? Cố ý trêu em à!"

"Đúng đấy." Anh thẳng thắn thành khẩn thừa nhận, cụp mắt nhìn cô, thản nhiên hỏi: "Em thực sự muốn quay clip à?"

"… Không phải, em chỉ muốn phối hợp với anh thôi."

Đường Hinh cảm thấy thẹn thùng không thôi, không dám nhìn anh, hai mắt đảo lung tung.

Đường Vực khẽ bật cười, cũng không vạch trần cô. Nếu đổi lại là trước kia, anh chắc chắn rất phản cảm với chuyện này, dù sao cũng là loại chuyện đóng cửa giữa hai người. Thoải mái như vậy thỏa mãn như vậy, anh cũng rất hưởng thụ cảm giác thân mật giữa hai người. Nhưng anh lắp máy quay trong nhà cũng không phải vì mục đích này, dù cho anh có thể đảm bảo clip không bị truyền ra ngoài thì anh cũng không muốn quay clip lại.

Anh là kiểu người truyền thống từ trong cốt tủy, trong rất nhiều chuyện đều thích làm theo cách thức truyền thống. Đường Hinh là điều xảy đến bất ngờ nhất. Giờ cô đối với anh cực kỳ tin tưởng, dường như chỉ cần ở bên anh, chuyện gì cô cũng nguyện ý làm theo…

Thực ra, giờ đây anh đối với cô cũng như vậy.

Hai người lại hôn nhau. Đường Vực ôm cô đứng dậy, đi về phía phòng ngủ. Đường Hinh giống như con gấu koala ôm chặt lấy anh, vừa vào đến cửa đã bị anh áp lưng vào cánh cửa. Hơi thở hai người hỗn hển, vừa nhiệt tình lại nồng nàn, không khí cũng trở nên vừa nóng vừa ẩm ướt.

Trong phòng ngủ không bật đèn, từ ngoài rèm cửa leo lét vài tia sáng, vừa mập mờ vừa ngọt ngào.

Xong việc, hai người tắm rửa qua. Đường Hinh mềm nhũn như miếng bông nằm trên giường, mơ màng sắp ngủ thiếp đi. Đường Vực rót một cốc nước, đỡ cô ngồi dậy. Cô tựa vào ngực anh, uống được nửa cốc nước trên tay anh rồi lại nằm bò ra giường.

Áo choàng tắm của Đường Vực hơi mở rộng, anh tựa vào đầu giường dáng vẻ lười nhác, dùng chăn che nửa người dưới, nhẹ nhàng xoa đầu cô, trầm giọng: “Ngủ đi.”

Đường Hinh vốn đã nhắm nghiền mắt, vừa nghe anh nói thế liền xoay người ôm lấy eo anh, dài giọng gọi tên anh: “Còn anh thì sao? Làm gì mà không ngủ?” Cô nghĩ nghĩ, “Hay là anh còn định xong xuôi hút điếu thuốc không?”

Cô trước giờ chưa thấy anh xong chuyện hút điếu thuốc bao giờ.

Đường Vực: “……”

Không thấy anh trả lời, cô lại lẩm bẩm: “Hay là mới một lần không đủ?”

Lúc trước cô kêu mệt kêu đau, anh liền dừng lại.

Đường Vực bật cười, tắt đèn đầu giường, cúi người ôm lấy cô, nói: “Đúng là không đủ, nhưng đêm nay thì thôi, buông tha cho em đó.” Anh xoa đầu cô, khẽ vỗ về cô: “Ngủ đi.”

Đường Hinh ngẩng đầu, hôn lên yết hầu anh…

Giọng anh khàn khàn: "Không mệt à?"

Cô không nói gì, chui tọt vào trong chăn. Đường Vực nhắm mắt lại, yết hầu dao động, xoa đầu cô, kéo cô lại gần, cho cô thấy sự nồng nhiệt gấp bội của anh.

Sáng hôm sau, Đường Hinh mờ màng lờm cờm bò dậy, cả người mệt muốn rã rời, chỉ mong có thể trốn việc. Ngay cả lúc đánh răng hai mắt vẫn nhắm tịt, rửa mặt xong mới tỉnh táo hơn một chút.

Đường Vực đang làm bữa sáng. Bữa sáng anh làm luôn đơn giản: sandwich và sữa bò ấm. Trừ khi cô đặc biệt muốn ăn món gì, đêm hôm trước nói với anh, ngày hôm sau sẽ có người giao bữa sáng đến.

Tối qua cô nói muốn ăn cháo thịt nạc cùng trứng vịt bắc thảo. Đường Vực trước khi chạy bộ đã hầm cháo, giờ đã mùi thơm.

Bụng Đường Hinh réo ọt ọt, trang điểm xong liền đi ra ngoài, nhìn thấy anh mặc áo sơ-mi trắng quần âu đen, lại quay đầu nhìn máy quay lắp trong phòng bếp.

Đầu cô lóe lên một ý nghĩ, chợt nhớ ra đêm qua trước khi cô thiếp đi, Đường Vực nói nhỏ bên tai cô một câu: "Em muốn quay clip cũng được thôi, có điều em phải nói rõ một chút, anh mặc vest hay chỉ mặc áo sơ-mi?"

"……"

Đồ mặt người dạ thú!

Vì sao anh mặc đồ đầy đủ còn cô lại phải cởi hết?

Quay cái con khỉ! Không quay cái gì hết!!!

Đường Hinh cầm lấy một cái khăn, tức giận thở phì phì che đi máy quay.

Vừa quay đầu lại cô liền thấy Đường Vực đang khoanh tay nhàn nhã dựa vào bàn ăn, liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, cực kỳ vui vẻ.

Đường Hinh trợn mắt với anh: "Cười cái gì mà cười! Đồ đầu heo."

*****

Sau khi Đường Hinh đến công ty, việc đầu tiên là tự rót cho mình một ly cà phê.

Hàn Tiêu Tiêu vừa đi tới vừa ngáp, hỏi cô: "Cô cũng ngủ không ngon à?"

Đường Hinh gật đầu bâng quơ: "Cũng tạm."

Hoàng Tư Nghệ nhìn qua, không kìm được trợn mắt nói: "Hàn Tiêu Tiêu, cô đúng là chó độc thân mà."

Đêm qua Hàn Tiêu Tiêu lôi kéo Cao Hằng chơi game, cuối cùng nhân vật trong trò chơi của anh ta cứ đứng im một góc, không nhúc nhích, lúc sau bị đánh chết vẫn không có phản ứng gì. Sáng nay Hàn Tiêu Tiêu mới nhận được tin nhắn.

Cao Hằng: "Xin lỗi, tối qua tôi ngủ quên mất."

Tức không chịu được.

Lần này cô quyết tâm không để ý đến tên cứng nhắc này nữa.

Cô hừ một tiếng nói: "Tôi độc thân thì sao? Ảnh hưởng gì đến cô?"

Hoàng Tư Nghệ: "Sếp tổng chẳng phải mới về à? Xa cách gặp lại còn hơn tân hôn, hiểu chưa?"

Hàn Tiêu Tiêu sững người: "À."

Đường Hinh: "……"

Mặt Đường Hinh hơi nóng lên, cạn lời nhìn Hoàng Tư Nghệ, đến chuyện này cũng lôi ra chọc ngoáy cô, có cần phải thế không?

Đến giờ cơm trưa, Đường Hinh không lên tầng trên ăn cơm cùng Đường Vực mà cùng Hàn Tiêu Tiêu sang bên đường ăn đồ cay, những món này Đường Vực không ăn.

Hàn Tiêu Tiêu bắt đầu xỉ vả Cao Hằng: "Tôi tuyên bố, không theo đuổi anh ta nữa."

Đường Hinh nhìn cô, hỏi: "Cô thực sự thích anh ta à?"

Hàn Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ một lúc rồi đáp: "Cảm giác anh ấy là người tốt, rất chính trực ngay thẳng, kiểu đàn ông này cực kỳ an toàn."

"Để tôi giúp cô quan sát thêm được không?"

"Thôi đi, thực ra có thể làm bạn với trợ lý Cao cũng không tệ, khô khan đến mức đáng yêu."

"……"

Tuy vậy, mấy ngày sau đó khi Đường Hinh lên tầng tìm Đường Vực vẫn chú ý quan sát trợ lý Cao và thư ký Trần, hai người họ ở bên nhau có vẻ rất ăn ý, nói không có gì thì hình như không đúng, nhưng nếu nói có gì đó thì lại không phải…

Có một lần, thư ký Trần gặp trợ lý Cao trong phòng trà. Thư ký Trần nói nhỏ: "Trợ lý Cao, công ty mình không cấm chuyện yêu đương trong cùng công ty phải không?"

Trợ lý Cao: "Chắc chắn không cấm, cho dù cấm thì cũng hủy rồi nếu không thì sếp tổng với cô Đường làm sao yêu đương được?"

Thư ký Trần: "……"

Đường Hinh đứng bên ngoài, cảm thấy thư ký Trần đang thầm nhủ muốn đánh chết trợ lý Cao.

Điện thoại báo có tin nhắn.

Hàn Tiêu Tiêu gửi tin nhắn WeChat: "Thế nào? Cô có thăm dò được gì không?"

Đường Hinh dựa vào tường, nhắn tin trả lời: "Tôi nói cô nghe, trợ lý Cao không chỉ khô khan với cô đâu, anh ta đối với ai cũng thế hết. Thư ký Trần cũng bị anh ta chọc tức chết mất thôi, để xem hai người ai có thể kiên trì

được lâu hơn."

Hàn Tiêu Tiêu gửi một icon khóc lóc. Vài giây sau, cô lại nhắn tin nói: "Tôi không quan tâm tới anh ta nữa, nhường cho thư ký Trần đi!"

Nữ đại gia: "… Thật à?"

Hàn Tiêu Tiêu: "Thật! Theo đuổi người đàn ông nghiêm túc thực sự quá mệt mỏi, chị đây muốn đổi người khác."

Đường Hinh vốn còn định an ủi cô ấy mấy câu thì trợ lý Cao đã đi ra. Anh ta thấy cô thì hơi giật mình, nói: "Cô Đường, cô cần lấy gì?"

"Không có gì, tôi vừa ăn cơm xong, đi lại tiêu cơm thôi."

Sợ thư ký Trần xấu hổ, cô liền xoay người rời đi.

Quay lại phòng làm việc, thấy Đường Vực đang bận, cô tự ngồi xuống sô-pha lướt Weibo. Trên Weibo đang ngập tràn ảnh cưới của một nữ diễn viên nổi tiếng, cực kỳ xinh đẹp. Đường Vực không biết từ lúc nào đã đi tới trước mặt cô, lướt nhìn màn hình điện thoại của cô, đột nhiên hỏi: "Em muốn chụp ảnh cưới ở đâu?"

Lúc trước khi lập bản kế hoạch, địa điểm chụp ảnh cưới, cả nhiếp ảnh gia và nhãn hiệu váy cưới anh đều đã lựa chọn mấy cái để cô tham khảo lựa chọn, cuối tháng này cần quyết định để qua Tết âm lịch sẽ đi chụp ảnh.

Đường Hinh ngẩng đầu, chớp mắt.

Đường Vực tay đút túi quần, hơi híp mắt, hỏi cô: "Em muốn đi đâu chụp ảnh?"

"New Zealand?" Cô hơi do dự, "Đến đó đi."

"Vẫn còn thời gian, em cứ suy nghĩ đi."

"Vâng."

Đường Hinh cúi đầu tiếp tục lướt Weibo.

Sau khi tan làm, Đường Hinh lên tầng tìm Đường Vực, vừa mở cửa đã

thấy Đường Vực đang bàn chuyện công việc với trợ lý Cao. Cô liền cẩn thận đóng cửa lại. Các thư ký đều đã đi về, chỉ còn thư ký Trần đang ở lại sửa soạn tài liệu, đúng là cần cù chăm chỉ mà.

Thư ký Trần hình như lớn hơn cô 1-2 tuổi, tầm tuổi Cao Hằng.

Kỳ thực cũng không còn nhỏ nữa, cũng đã 27-28 tuổi rồi, nếu còn chưa có bạn trai, người nhà chắc chắn đã thúc giục rồi.

Thư ký Trần thấy Đường Hinh nhìn mình chằm chằm, hơi ngượng ngùng cười cười: "Cô Đường, cô muốn uống gì sao?"

Đường Hinh cười, nói không cần.

Thư ký Trần nghĩ nghĩ một lúc rồi dè dặt hỏi: "Cô Đường, cô có cảm thấy trợ lý Cao thích tôi không?"

Đường Hinh kinh ngạc, không ngờ cô ấy lại hỏi chuyện này, nghĩ nghĩ rồi đáp: "Hay là cô thử xem?"

Thư ký Trần kêu hả một tiếng rồi lại nghĩ, Đường Hinh có thể theo đuổi được sếp tổng, sếp tổng đối với cô ấy tốt như vậy, "nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa", chắc chắn phải có bí quyết, vội vàng khiêm tốn học hỏi: "Thử như thế nào?"

"Cô thử hôn anh ta xem?"

Vừa nói dứt câu, cửa phòng làm việc đã mở ra.

Đường Vực cùng Cao Hằng bước ra. Vẻ mặt trợ lý Cao đúng thực khó tả, có phần xấu hổ. Lúc trước chính anh ta tận mắt chứng kiến Đường Hinh cưỡng hôn sếp tổng, thế mà bây giờ còn dám dạy hư thư ký Trần?

Chương 90: Phiên ngoại số III

Editor: Hannah Hồi tôi còn nhỏ từng tham dự hôn lễ của anh hàng xóm, ngoại trừ việc thấy anh ấy mặc vest thật đẹp trai thì còn cảm thấy cô dâu cũng thật xinh đẹp.

Sau khi lớn lên, tôi không chỉ muốn tìm một người đàn ông mặc vest đẹp trai mà còn muốn biến thanh cô dâu xinh đẹp.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm"_

Không khí yên tĩnh đến mức kỳ dị, cảm giác như có thể nghe được tiếng cây kim rơi.

Đường Hinh cả người cứng đờ quay đầu lại, chột dạ nhìn Đường Vực mặt không biến sắc, cô thầm nghĩ mình xong đời rồi, lại bị bắt quả tang nữa rồi. Cô cười cười gượng gạo: "Em… em chỉ thuận miệng nói thế thôi." Rồi cô lại nhìn thư ký Trần đang vừa xấu hổ vừa run sợ, điên cuồng chống chế: "Cô tuyệt đối đừng nghe mấy lời luyên thuyên của tôi. Gần đây chắc do tôi viết kịch bản nhiều quá nên mất tỉnh táo luôn rồi, chỉ là một tình tiết bị bỏ đi trong kịch bản thôi, cô đừng tin nha…"

Thư ký Trần cực kỳ xấu hổ, ngượng không dám nhìn mặt sếp tổng, chỉ vội vàng liếc nhìn trợ lý Cao, vội nói: "Không không không, tôi sẽ không… làm thế không tốt đâu… Tôi với trợ lý Cao chỉ là mối quan hệ đồng nghiệp trong sáng thôi."

Đường Hinh: "……"

Thư ký Trần không nghĩ gì nhiều, không biết nên thấy may mắn hay là thất vọng đây.

Nhớ trước đây khi Đường Đinh Đinh nghe được biện pháp này, hai mắt đều sáng lên.

Đường Vực bước tới dắt tay Đường Hinh, lạnh nhạt buông một câu: "Đừng nghe cô ấy nói bậy, cô về đi."

Đường Hinh bị anh dắt đi, trợ lý Cao còn đứng đó, hơi ngượng ngùng đẩy gọng kính lên sống mũi, nhìn thư ký Trần: "Sếp tổng nói đúng đấy, đừng nghe cô Đường nói linh tinh, cô cứ về nhà trước đi."

Thư ký Trần đỏ mặt: "Vâng."

Đường Hinh lúc đó còn chưa đi xa nên nghe được, cạn lời đảo mắt.

Trợ lý Cao này nếu không phải là quá thẳng tính thì chính là quá khốn nạn.

Đường Vực dắt Đường Hinh vào trong thang máy, anh ấn nút, cửa thang máy đóng lại. Tay anh đút túi quần, cúi đầu nhìn cô, hừ lạnh một tiếng: "Em còn định biến phương pháp này thành bí quyết gia truyền lưu lại muôn đời luôn à? Gặp ai cũng truyền thụ. Đường Đinh Đinh thì thôi đi, ngay đến cả thư ký trong văn phòng em cũng muốn dạy hư, đúng là… Nhỡ đâu cô ấy thử nghiệm thất bại thì em định làm thế nào?

Đường Hinh: "……"

Cô cũng hừ một tiếng, nói: "Em còn muốn đem đi đăng ký bản quyền đấy! Thư ký Trần cũng đâu nói là sẽ thử đâu…" Người bình thường ai lại làm thế thật chứ, chỉ có Dê con béo mới ngây thơ dễ bị lừa thôi.

Anh phì cười: "Gần đây em rảnh rỗi quá nhỉ?"

Đường Hinh trợn mắt với anh: "Không có đâu, em chỉ đang chờ anh xong việc rồi cùng về thôi, không được à?!"

Cô cũng bận lắm đấy nhé!

Hôm nay là thứ sáu, hai người muốn cùng về nhà lớn họ Đường ăn cơm. Lúc trước sau khi Đường Vực cầu hôn hai người đã qua đó một lần, lần đó ông Đường Hải Minh không có ở nhà, do một người bạn quen biết đã mấy chục năm bệnh nặng, ông đi thăm người bệnh mất mấy ngày.

Cuối cùng, người bạn già đó cũng không qua khỏi, khiến cho tâm trạng ông Đường Hải Minh mấy ngày nay không tốt lắm. Bà Tăng Uyển bảo Đường Vực đưa Đường Hinh về nhà ăn cơm, Đường Đinh Đinh cũng về, trong nhà rộn ràng một chút, giúp bà và chồng vui vẻ hơn một chút.

Giờ đã là giữa tháng một, ngày diễn ra hôn lễ của hai người đã bị Đường

Vực công bố ngay lúc cầu hôn, là ngày mùng 5 tháng 5. Từ sau Tết Nguyên đán đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, tất cả đều do bà Tăng Uyển một tay xử lý, đương nhiên cũng có tham khảo ý muốn của Đường Vực.

Trước khi Đường Vực cầu hôn đã hỏi Đường Hinh muốn tổ chức hôn lễ ở đâu.

Đường Hinh đáp: "Nếu nhất định phải chọn thì tổ chức ở Anh đi. Hồi nhỏ khi em xem tivi, cảm thấy tổ chức hôn lễ trong nhà thờ phương Tây rất đẹp."

Tổ chức hôn lễ ở nước ngoài một lần, về Tô Châu tổ chức một bữa tiệc gia đình nữa.

Những việc này đều phải bàn bạc với ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ Quân, lại nói đến việc cha mẹ hai bên còn chưa gặp mặt, theo kế hoạch thì thứ bảy này sẽ qua nhà nhau, cũng chính là ngày mai. Hai người tới nhà lớn họ Đường, Đường Đinh Đinh cũng mới bước từ trên xe xuống, thấy hai người họ thì ra sức vỗ tay: "Anh, chị dâu."

Đường Vực ừ một tiếng.

Đường Hinh: "……"

Từ sau khi Đường Vực cầu hôn, Đường Đinh Đinh bắt đầu gọi cô là chị dâu.

Cô nên đáp lại hay là không đây?

Đường Vực dắt tay cô: "Đi thôi, ngẩn người gì thế?"

Đường Hinh à một tiếng, cười tủm tỉm đi theo anh, nhìn Đường Đinh Đinh, hỏi: "Dê con béo, dạo này thế nào rồi?"

Phim điện ảnh mới chiếu hơn nửa tháng, danh tiếng tốt, doanh thu phòng vé vẫn tiếp tục tăng. Thực ra gần đây Đường Đinh Đinh rất bận, vì tuyên truyền phim mà phải đi lại khắp nơi, hôm nay trùng hợp được ở lại Bắc Kinh một ngày, ngày mai lại phải bay đi thành phố khác.

Cô vui vẻ nói: "Rất tốt ạ. Đi cùng cả đoàn, cảm giác vừa bận rộn vừa vui vẻ."

Đường Hinh áp lại gần, nói nhỏ: "Là đi cùng đạo diễn Lục rất vui vẻ phải không?"

Đường Đinh Đinh đỏ mặt, vội vàng nói: "Không có đâu, chị đừng nói bậy."

Ở trong đoàn làm phim quay phim hơn ba tháng, sau lần Đường Đinh Đinh bị mắng đến bật khóc đó, cô vẫn luôn mua kẹo hối lộ Lục Chi Hành. Đường Hinh thấy Lục Chi Hành nhận nhiều kẹo như thế, liền lo lắng không biết liệu người đàn ông 32 tuổi này có bị sâu răng hay không.

Đường Hinh không biết Đường Đinh Đinh trước kia ngày nào cũng dạo phố, mua sắm, du lịch, mở tiệc cùng các chị em có vui vẻ hay không, nhưng có thể khẳng định là không vui vẻ bằng bây giờ. Dù không đến mức thay đổi cả con người thì ít nhất cuộc sống cũng phong phú hơn, vui vẻ hơn, hơn nữa, có vẻ như cô bé thật sự không còn vương vấn Hoắc Thần Đông nữa.

Ngay cả lão Phùng cũng nói chỉ tiếc Lục Chi Hành hơi già rồi, bằng không rất hợp với Đinh Đinh, biết chiều chuộng.

Đúng là lão Phùng rất thích làm mai mối, đặc biệt thích làm mai mối cho Lục Chi Hành, cứ thấy cô gái nào xinh đẹp, công việc phù hợp là lại muốn giới thiệu cho Lục Chi Hành, chỉ có Đường Đinh Đinh là ông không dám, người ta là đại tiểu thư nha…

Đường Hinh quay đầu hỏi Đường Vực "Anh có thấy Lục Chi Hành già không?"

Đường Đinh Đinh: "!!!"

Đường Vực nhíu mày: "Anh ta già hay không già có liên quan gì đến anh đâu?"

Đường Hinh: "… Cũng đúng."

Đường Vực mỗi lần đi thăm đoàn làm phim chỉ chú ý tới Đường Hinh, thời gian lưu lại cũng không lâu, đương nhiên không nhận ra giữa Lục Chi Hành và Đường Đinh Đinh có chuyện gì. Đường Hinh liếc nhìn Đường

Đinh Đinh đang căng thẳng, quyết định im lặng.

Kết quả là Đường Vực lại hiểu lầm. Lúc trước Lục Chi Hành "gióng trống khua chiêng" tranh bản quyền với anh, khi bàn chuyện hợp tác lại bất ngờ thay đổi. Anh tuyệt đối không tin Lục Chi Hành đối với Đường Hinh không có chút ý đồ gì.

"Già lắm rồi."

Người đàn ông nào đó lạnh lùng đánh giá.

"……"

"……"

Vẻ mặt Đường Hinh và Đường Đinh Đinh cực kỳ khác nhau. Đường Đinh Đinh đi phía sau, hơi bất mãn thì thầm: "Cũng đâu có già…"

Dì Trương thấy họ bước vào cửa, vội vàng kêu: "Họ về rồi."

Bà Tăng Uyển đứng dậy, cười dịu dàng, nói: "Đã về rồi à, mau vào ăn cơm đi."

Cả nhà ngồi vào bàn, bà Tăng Uyển sai người lấy một bát canh gà cho Đường Hinh, hiền dịu nói: "Hôm nay có canh gà, con ăn nhiều một chút."

Đường Hinh vội đáp: "Vâng."

Bà Tăng Uyển lại bảo Đường Đinh Đinh ăn nhiều một chút, đau lòng nói: "Con nhìn con xem, chưa được bao lâu lại gầy đi rồi. Trước đây ở nhà bồi dưỡng có phải tốt không, lại nhất định đòi đi đóng phim…"

Nói tới đây, bà bỗng nhiên bị ông Đường Hải Minh đá chân dưới gầm bàn, bà nhìn ông vẻ khó hiểu: "Ông làm gì đấy?"

Đường Hinh: "……"

Đường Hinh: "……"

Ông Đường Hải Minh khẽ liếc nhìn cô, nói: "Đinh Đinh đi đóng phim là để nhận vai chính trong phim của chị dâu. Bây giờ cũng là đi tuyên truyền cho

phim, bận hết đợt này là ổn thôi."

Bà Tăng Uyển lúc này mới nhớ ra, con gái mình là mang theo vốn đầu tư vào đoàn… Lại bị chính anh trai ruột đưa đi. Bà nhìn Đường Hinh, vội cười nói: "Không sao đâu, bác chỉ thương nó, con bé này chưa từng phải chịu khổ. Đóng phim cũng tốt mà. Bạn bè của bác cũng khen con bé có năng khiếu, trời sinh để làm nghề này."

Đường Hinh biết bà Tăng Uyển không có ý kiến gì với cô, lúc trước bà Chung Lệ còn hỏi cô cha mẹ Đường Vực thế nào? Ông Đường Hải Minh kể từ sau khi phẫu thuật vẫn về hưu tĩnh dưỡng, tính cách so với trước đây cũng ôn hòa hơn. Bà Tăng Uyển lại không giống những vị phu nhân nhà giàu khác, tính cách thân thiệt, không ghê gớm, đối với công việc của cô cũng không can thiệp.

Hơn nữa bây giờ doanh thu phòng vé của phim rất tốt, cô cũng từ biên kịch hàng tép riu thăng lên hạng ba, về sau hy vọng sẽ càng phát triển.

Cô cười đáp: "Đinh Đinh đúng là rất có năng khiếu, phim điện ảnh rất thành cô, công lao lớn nhất thuộc về cô ấy."

Đường Đinh Đinh cười rạng rỡ, nói: "Không, chủ yếu do chị dâu viết kịch bản rất hay."

Mọi người bật cười.

Người nhà họ Đường lúc ăn cơm khá yên tĩnh, không nói chuyện nhiều, sau khi ăn xong mọi người mới ngồi trong phòng khách nói chuyện. Ngày mai phải bay đi Tô Châu, quà ra mắt và sính lễ bà Tăng Uyển đã chuẩn bị ổn thỏa, có điều bà vẫn hỏi: "Bố mẹ con có đặc biệt thích gì không?"

Đường Hinh: "……"

Bà Chung Lệ thích mua túi xách còn ông Đường Đại Vĩ thích mua túi xách cho bà.

Thế có được coi là sở thích đặc biệt không?

Đường Hinh đương nhiên không thể trả lời như thế, cô chỉ cười cười đáp:

“Không cần phiền bác thế đâu ạ, bố mẹ con thích đơn giản là được rồi.”

Sính lễ chắc chắn phải có. So với gia đình Đường Vực thì điều kiện của gia đình Đường Hinh kém hơn về mọi mặt nhưng có thể mua được cho cô một căn hộ ở Bắc Kinh, cũng có mấy khu bất động sản ở Tô Châu, điều kiện của nhà họ cũng không kém, khi gả con gái ra ngoài cũng phải có thể diện, không thể keo kiệt được nhưng cũng không cần quá phô trương.

Hơn nữa, dựa vào việc Đường Vực chỉ cầu hôn thôi mà đã phải lên cả bản kế hoạch thì khi kết hôn chắc chắn cũng phải chuẩn bị đến mức hoàn hảo.

Cô không có gì phải lo lắng.

Trưa hôm sau, cả nhà cùng lên máy bay đi tới Tô Châu.

Khi hai chiếc xe đỗ dưới nhà Đường Hinh, bà Chung Lệ liền từ trong nhà hàng xóm ở tầng một đi ra đón tiếp. Hôm nay bà đã cố ý trang điểm cẩn thận, dáng vẻ sang trọng, Đường Hinh nhìn thấy suýt thì lóa mắt, cần phải thế à…

Bà Chung Lệ dường như bắt gặp ánh mắt của cô, lườm cô một cái như muốn nói: “Con thì biết cái gì? Khí thế không thể thua nhà người ta.”

Bà Tăng Uyển và ông Đường Hải Minh vừa nhìn thấy liền biết đây chính là mẹ Đường Hinh bởi Đường Hinh giống bà Chung Lệ đến 6-7 phần. Bà Tăng Uyển cười nói: “Bà thông gia khỏe không.”

Bà Chung Lệ mỉm cười đáp: “Ôi ôi, hai bác đi một chuyến vất vả quá, mau lên nhà nghỉ ngơi.”

Lái xe mang cả đống quà cáp từ trên xe xuống.

Bà Chung Lệ vừa thấy lại cười nói: “Mang nhiều quà thế làm gì, phiền hai bác quá.”

Bà Tăng Uyển: “Nên mà.”

Hành trình ngày hôm nay Đường Vực đã sắp xếp xong xuôi, lúc này là hơn 4 giờ chiều, lên nhà ngồi một lát rồi tới khách sạn ăn cơm. Khi đi lên tầng, Đường Hinh kéo Đường Vực, hỏi nhỏ: “Anh căng thẳng à?”

Thực ra cô cũng không biết lát nữa Đường Vực sẽ nói chuyện với ông Đường Đại Vĩ như thế nào. Ông Đường Đại Vĩ có đôi khi rất khó chiều. Nếu tặng nhiều tiền không chừng ông sẽ nói: "Tôi cũng đâu phải bán con gái đâu". Nếu tặng ít quá lại càng mất thể diện.

Rất khó chiều đó. Chủ yếu cô sợ bà Tăng Uyển và ông Đường Hải Minh sẽ mất mặt.

Đây là điều cô không muốn nhất.

"Vẫn ổn." Đường Vực cầm tay cô, cười nói, "Đừng lo lắng."

Ông Đường Đại Vĩ đứng ở cửa, đón mọi người vào.

Bà Tăng Uyển và ông Đường Hải Minh vừa nhìn thấy ông Đường Đại Vĩ thì hơi sững người, phong thái của ông ấy so với bà Chung Lệ thì kém hơn nhiều, cũng không biết hai vợ chồng nhà này chung sống thế nào.

"Vào đi, đừng khách khí, mời ngồi đi."

Ông Đường Đại Vĩ mời khách ngồi, nhìn Đường Vực và Đường Hinh. Tâm trạng của ông hôm nay xem ra rất tốt.

Mọi người vừa ngồi xuống liền nói chuyện nhà. Bà Tăng Uyển khen Đường Hinh tính cách hồn nhiên đáng yêu, nó: "Coi như bù trừ với Đường Vực nhà chúng tôi, thường ngày nó quá lạnh nhạt, điềm đạm, từ sau khi quen Đường Hinh tính tình cũng thay đổi nhiều." Bà vừa cười vừa trêu chọc: "Bà nhìn xem, công khai yêu đương rồi cầu hôn đều rầm rộ như thế, đến cả chúng tôi cũng bị nó lừa."

Thế nên, người bị lừa cũng không chỉ có ông bà đâu.

Cha mẹ hai bên đều được đối xử công bằng như nhau, không cần thất vọng hay buồn lòng gì.

Ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ lúc này tâm tình mới thoải mái hơn. Ông Đường Đại Vĩ nói: "Thôi, người trẻ tuổi nào chẳng có mấy việc làm bồng bột, sau này chung sống vui vẻ là được."

Tới vấn đề lễ hỏi, bà Tăng Uyển và ông Đường Hải Minh đã chuẩn bị xong xuôi, những gì cần có đã có.

Ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ nhìn một tập giấy chứng nhận chuyển nhượng cổ phần và bất động sản, sắc mặt không tốt lắm. Ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ liếc nhìn nhau, hai người trong lòng đều hiểu rõ mà không nói ra, ông Đường Đại Vĩ nói thẳng: "Như thế này là quá nhiều rồi, nhìn như chúng tôi đang bán con gái vậy."

Bà Chung Lệ trong lòng cũng không vui, bà vừa lòng với Đường Vực là một chuyện nhưng dù sao gả con gái vào nhà giàu có cũng không phải dễ. Cầm dao phải nắm được đằng chuôi, bà sợ sau này con gái về nhà chồng không ngẩng đầu lên được.

Bà gật đầu nói: "Đúng vậy, tuy rằng nhà chúng tôi so ra kém nhà hai bác nhưng cũng không thiếu tiền. Căn hộ và cửa hàng dù không nhiều lắm nhưng cũng có mấy chỗ. Chúng tôi chỉ có một đứa con gái này, mọi thứ sau này cũng để lại cho nó. Sở dĩ chúng tôi đồng ý cuộc hôn nhân này là vì hai đứa chúng nó thích nhau, chứ cũng không phải coi trọng tài sản của Đường Vực."

Ông Đường Hải Minh nói: "Cổ phần này là tôi tặng cho con dâu làm quà gặp mặt, là chuyện nên làm thôi."

Đường Hinh: "……"

Quả nhiên vẫn nói tới chuyện này.

Cuối cùng.

Đường Vực sắc mặt thản nhiên lấy ra một tập tài liệu đặt lên bàn.

Thỏa thuận trước hôn nhân.

Toàn bộ tài sản cá nhân của anh đều chuyển nhượng sang tên cho Đường Hinh. Sau khi kết hôn nếu làm ra chuyện có lỗi với cô, anh tình nguyện rời khỏi nhà.

Chương 91: Phiên ngoại số IV

Editor: Hannah Đường Vực thực sự rất gian xảo, anh ấy đã không làm thì thôi, một khi đã làm g ần như không có khả năng thất bại.

Anh tuyệt đối đừng có gài bẫy em đấy biết chưa? Em là vợ anh đấy.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm"_

Thỏa thuận vừa để trên bàn, mọi người đã kinh ngạc nhìn Đường Vực, ngơ ngẩn cả người.

Người đ ầu tiên lấy lại tinh th ần là Đường Hinh, ánh mắt cô dịu dàng hướng v ềĐường Vực, nắm lấy tay anh. Đường Vực cũng nắm tay cô, liếc nhìn cô r ồi lại nhìn ông Đường Đại Vĩ: "Con chỉ muốn nói rằng, không chỉ những gì cô chú có mà cả những gì con có đ ều là của Đường Hinh, thế nên cô ấy kết hôn với con, cô chú có thể yên tâm."

Người lớn hai nhà nhìn nhau.

Ông Đường Hải Minh và bà Tăng Uyển không biết trước v ềchuyện thỏa thuận trước hôn nhân. Thỏa thuận này hoàn toàn có lợi cho Đường Hinh, Đường Vực từ nhỏ đã là người có chính kiến, ông bà cũng không can thiệp quá nhi ều vào chuyện của anh. Nếu anh đã quyết định như vậy, ông bà cũng không có ý kiến gì.

Hơn nữa, tính tình con mình như thế nào ông bà cũng biết, chắc chắn sẽ không gây ra chuyện gì có lỗi với Đường Hinh.

Ông Đường Hải Minh mỉm cười nói: "Ông thông gia à, ông xem con trai tôi có thành ý như vậy là thực sự muốn để Đường Hinh thành người nhà họ Đường chúng tôi đấy."

Ông Đường Đại Vĩ không ngờ hai người họ thế mà lại không có ý kiến gì, ông hơi ngây người r ồi mới cười nói: "Nhà chúng tôi cũng họ Đường đấy."

Bà Tăng Uyển cười, tiếp lời: "Thế cũng hay, sau này có con không c ần

phân ra họ bố họ mẹ."

Bà Chung Lệ trong lòng thổn thức, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vừa lòng, bà nhìn con gái mình mỉm cười.

Một bản thỏa thuận trước hôn nhân có thể xóa tan bao nỗi băn khoăn của ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ. Có không ít đàn ông dám thề thốt sẽ để lại nhà cửa nhưng người đàn ông thực sự có tiền lại không dễ dàng gì nói những lời này, vì họ trọng tiền tài.

Đường Vực dám nói những lời này, ông Đường Đại Vĩ khâm phục. Ông tự thấy mình có con mắt nhìn người, tuy rằng trước kia Đường Vực đã làm những việc khiến người ta bất mãn nhưng để làm đối tượng kết hôn, anh đúng thực là người đáng tin cậy.

6 giờ, mọi người xuống lầu, định tới nhà hàng ăn cơm.

Đường Hinh ngồi cùng xe với bố mẹ mình, vừa lên xe, bà Chung Lệ đã kéo tay cô, hỏi: "Chuyện thỏa thuận trước hôn nhân con cũng không biết à?"

Đường Hinh lắc đầu, đáp: "Con không biết."

Bà Chung Lệ cười cười, cảm thán: "Trước đây mẹ chỉ hy vọng con cưới được một người đàn ông tốt nhưng cũng không muốn con làm dâu nhà giàu có. Mẹ vốn còn đang lo lắng người nhà Đường Vực không dễ sống chung nhưng hôm nây xem ra, có vẻ không tệ."

Chủ yếu là thái độ của Đường Vực đã rất rõ ràng, cho dù người nhà anh có ý kiến gì với con gái mình thì anh cũng vẫn có thể che chở cho cô.

Đường Hinh cọ cọ vào người bà, cười hì hì: "Đường Vực là một người đàn ông tốt đó."

Bà Chung Lệ xoa đầu co, nói: "Con gái rụt rè chút đi."

Trong bữa cơm, bố mẹ hai nhà nói chuyện vui vẻ. Bà Chung Lệ kể những chuyện xấu hổ của Đường Hinh khi con nhỏ, khiến Đường Hinh mặt đỏ bừng. Đường Vực bỗng nhiên đưa tay chạm vào má cô, hạ giọng nói: "Ngồi trong này khó chịu à? Anh đưa em ra ngoài hít thở không khí nhé?"

Đường Hinh hơi bất ngờ, liền nghe thấy bà Tăng Uyển nói: "Cứ đi đi."

Cô ngơ ngác bị Đường Vực dắt ra khỏi phòng bao, quay đầu nhìn anh: "Anh cố ý hả?"

Đường Vực nhàn nhã dựa vào tường, ừ một tiếng, đáp: "Anh thấy em ngồi trong đó không được tự nhiên, mặt đỏ đến kỳ lạ, sợ em bị thiêu cháy mất."

"……"

Phòng bao ở cuối hành lang, là nơi yên tĩnh nhất.

Đường Hinh nhìn lướt qua phía trước, lác đác thấy có người phục vụ đưa đồ ăn đi qua. Cô lắng tai nghe, còn có thể nghe được tiếng nói của bà Chung Lệ trong phòng ăn. Cô ngẩng đầu hỏi anh: "Anh nói xem vì sao khi bố mẹ nói chuyện luôn thích lấy chuyện của chúng ta khi còn nhỏ ra nói thế? Anh lúc còn nhỏ thì giỏi giang như thế, còn em thì… Có gì hay đâu mà nói chứ."

Hồi cô còn nhỏ, lúc đầu thường bị những đứa trẻ khác bắt nạt, sau đó lại được ông Đường Đại Vĩ dạy cho thành ngang bướng, đến khi đi học mẫu giáo, đến cả mấy đứa con trai cũng không dám bắt nạt cô. Sau đó nữa, bà Chung Lệ sợ cô lớn lên sẽ thành một đứa nhóc không nghe lời, không cưới được chồng, liền mắng ông Đường Đại Vĩ một trận, hai người đành thay đổi cách thức giáo dục, cô mới thành người như bây giờ.

Đường Vực nghe bà Chung Lệ nói, điềm nhiên cúi đầu nhìn cô, cười nói: "Bố mẹ chúng ta không quen biết nhau, ngoại trừ kể chuyện về chúng ta ra thì còn có thể nói cái gì?"

Nói cũng đúng.

Hai người đứng ngoài hít thở không khí một lúc, vài phút sau, bà Tăng Uyển nhắc đến chuyện lĩnh giấy đăng ký kết hôn.

Đường Vực dắt tay cô đi vào, bà Tăng Uyển nhìn hai người họ, cười cười: "Ngày đi lĩnh giấy, mẹ đã nhờ người xem hộ rồi. Ngày mùng 09 tháng 3 là ngày lành, hợp với cả hai con, ngay đầu năm mới."

“Vâng.” Đường Vực không có ý kiến gì, anh cúi đầu nhìn Đường Hinh.

Đăng ký kết hôn nha…

Sắp hợp pháp hóa rồi nha.

Tim Đường Hinh giật thon thót, mỉm cười nói: “Vâng, con nghe bác.”

*****

9 giờ, ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ đi về trước.

Đường Hinh phụ trách đưa ông Đường Hải Minh và bà Tăng Uyển về khách sạn. Đường Vực cũng ở lại khách sạn. Sức khỏe ông Đường Hải Minh không tốt lắm, mấy ngày nay cũng mệt mỏi rồi, chờ sau khi bố mẹ về phòng, Đường Hinh bị Đường Vực kéo về phòng.

Hai người dựa lưng vào cánh cửa, áp sát vào nhau, đến hơi thở cũng nóng bỏng. Đường Hinh ôm chặt lấy cổ anh, tò mò hỏi: “Anh chuẩn bị thỏa thuận trước hôn nhân từ lúc nào, sao không nói trước với em…”

“Từ lúc cầu hôn đã chuẩn bị.” Đường Vực vuốt vuốt tấm lưng gầy của cô, hơi khom mình, vùi đầu vài hõm vai cô, hôn lên vành tai cô, hơi thở anh ấm áp, “Sau này tiền của anh, cả con người anh, đều là của em, thế không tốt sao?”

Tim cô run lên, ôm chặt lấy anh, nói: “Vâng, anh chỉ có thể là của em.”

Anh khẽ cười, cảm thấy như mình vừa lừa tình cô…

Giây tiếp theo.

Cô bỗng nhiên phá không khí, cười hỏi: “Sau này em có phải cho anh tiền tiêu vặt không?”

“……”

Đường Vực ngồi dậy, hơi híp mắt cúi đầu nhìn cô, điềm nhiên nói: “Hả? Thế em cho bao nhiêu?”

“Để em nghĩ đã, Đỗ Khải là một minh tinh, chắc cũng kiếm được rất nhiều

tiền nhỉ? Anh ta từng nói trên tivi rằng vợ anh ấy mỗi tháng cho anh ấy 5000 tệ tiền tiêu vặt." Cô nhịn cười, giơ tay lên, nói: "5000 tệ, đủ không?"

"Đủ."

"… Thật sự đủ á?"

Đường Vực nở nụ cười như có như không nhìn cô: "Tùy em."

Đường Hinh: "……"

Anh đây là đang đoán chắc cô sẽ không thực sự chỉ cho anh có 5000 tệ đúng không? Cô không hài lòng, rướn người lên định cắn anh nhưng Đường Vực còn nhanh hơn cô, anh phủ kín môi cô, ngậm lấy môi cô, giọng điệu vừa nghiêm túc vừa ngả ngớn: "Cả mạng còn cho em rồi, còn để ý tiền nữa làm gì?"

Đường Hinh: "……"

Lời này, nói nghe hay nhỉ.

Thế mà cô nghe thấy rất hài lòng.

Đường Vực biết rõ nhược điểm và sở thích của cô, anh hôn cô rất nồng nhiệt, hai người dựa vào cánh cửa thở hổn hển. Anh hạ giọng nói: "Một tiếng nữa anh đưa em về được không?" Anh ngẫm nghĩ.

Đường Hinh dính chặt lấy người anh như vậy, đương nhiên cảm nhận được. Tay cô từ trên cổ anh trượt xuống, ôm lấy eo anh.

"Lạch cạch"

Cô cởi thắt lưng của anh.

Tô Châu không có lò sưởi, khách sạn mở điều hòa, nóng đến oải người.

Lăn qua lộn lại suốt một tiếng đồng hồ, Đường Hinh uể oải nằm dài trên giường, cơ thể còn lưu lại cảm giác run rẩy thỏa mãn. Cô nhắm mắt, không muốn động đậy, nhõng nhẽo kêu ca: "Em không muốn về, có được

không?"

Đường Vực hôn lên vai cô, giọng nói mang theo vẻ lười nhác: "Được, anh giúp em gọi điện thoại báo về nhé?"

Cả người Đường Hinh run lên, chịu thua: "Em vẫn nên về thì hơn."

Lâu lắm không về nhà một chuyến, cô lại không về nhà ngủ thì thật kỳ cục.

Đường Vực véo má cô, cười cười kéo cô ngồi dậy, đưa cô về.

*****

Ngày hôm sau, cả nhà quay về Bắc Kinh.

Sau khi về đến Bắc Kinh, việc chuẩn bị cho hôn lễ bắt đầu tiến hành. Đường Hinh cũng không biết thể chất mình thuộc kiểu gì. Trước đây khi chưa yêu đương, cô ăn nhiều cũng sẽ béo lên nhưng cũng không quá chú ý khống chế cân nặng.

Từ khi tỏ tình bị từ chối cho tới bây giờ bàn chuyện cưới hỏi, cân nặng cũng chỉ giữ nguyên không tăng, qua dịp Tết Âm lịch cũng không béo lên được.

Khi Đường Hinh tới cửa hiệu của Vưu Hoan thử một chiếc áo khoác kiểu ngắn, cô nhìn eo mình kêu lên: "Eo mình nhỏ quá."

Vưu Hoan cầm một bộ lễ phục trải ra, nói thẳng: "Tổng Giám đốc Đường nhà cậu cũng lợi hại thật, có thể véo eo cậu còn có thế kia."

Đường Hinh: "……"

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua, mới phát hiện phần eo dưới xương sườn có một vết bầm, rõ ràng là bị người ta véo mà. Rốt cuộc trong hoàn cảnh nào mà có thể véo thành ra như thế, Vưu Hoan đã quá hiểu. Đường Hinh nhìn Vưu Hoan, chớp mắt nói: "Đúng là rất lợi hại."

Vưu Hoan tức giận nhìn cô, nói: "Đừng có mà kích động người độc thân."

Đường Hinh nói: "Còn có cậu trai trẻ Bành Châu, Weibo mấy chục ngàn fan theo dõi đang theo đuổi cậu đó, cậu không cần à?"

Lúc trước Vưu Hoan phụ trách phục trang cho đoàn làm phim, có tới phim trường vài lần, Bành Châu không biết từ lúc nào đã để mắt tới cô.

"Bạn tình thôi mà, đừng nghĩ là thật."

"……"

Đường Hinh nhìn Vưu Hoan đang bận rộn cũng không khuyên nhủ gì. Có những việc tự Vưu Hoan cũng hiểu rõ, cô ấy không giống cô.

Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ Tết Âm lịch. Đường Hinh ở cửa tiệm Vưu Hoan hết nửa ngày rồi lái xe đi. Nhà họ Đường tối nay có liên hoan, nghe nói là sinh nhật của anh họ cả nhà họ Đường, các anh em của Đường Vực tối nay đều ở đó. Cô đỗ xe ngoài cửa, Đường Vực chắc là đã đoán được thời gian cô tới, ra ngoài đón cô.

Cô đóng cửa xe, đi về phía anh, thoáng thấy Hoắc Thần Đông.

Hoắc Thần Đông tựa vào cánh cửa hút thuốc, thấy cô, anh ta chào: "Hi, Tiểu Đường Tâm."

Đường Vực lườm anh ta cảnh cáo, Hoắc Thần Đông liền dụi điếu thuốc, giơ tay xin hàng, tiếp tục cười nói: "Được rồi, tôi gọi chị dâu, thế được chưa?"

Anh ta nhỏ hơn Đường Vực mấy tháng tuổi, theo lý thuyết gọi Đường Hinh là "chị dâu" cũng không vấn đề gì nhưng giờ anh ta gọi như vậy có phần ngượng nghịu vì anh ta vừa nói dứt lời, Đường Hinh liền thấy Đường Đinh Đinh từ trong nhà đi ra.

Đúng lúc cô ấy cũng nghe thấy câu nói này, hơi sững người.

Hoắc Thần Đông đã hơn nửa năm nay không có bạn gái, hiện giờ cũng không có. Anh ta đột nhiên giữ mình trong sạch, ngay cả có tin đồn cũng phải lên tiếng thanh minh, giống như anh ta bỗng dung sửa đổi tính nết.

Thực ra anh ta không nói, cũng không làm gì vượt quá giới hạn, nhưng những hành động của anh tay đều cho thấy — anh ta đang dùng hành động để chứng minh rằng anh ta cũng có thể không "vờn hoa ghẹo bướm".

Đường Hinh biết anh ta đối với Đường Đinh Đinh đã động lòng.

Hoắc Thần Đông nhìn Đường Hinh, nghiêm túc gọi: “Chị dâu.”

Chương 92: Phiên ngoại số V

Editor: Hannah Đường Vực, em không sinh Đường Đường đâu, em tranh không lại với con bé!

Em không sinh, không sinh đâu!

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Hoắc Thần Đông muốn theo Đinh Đinh gọi "chị dâu" à?

Đường Hinh liếc nhìn Đường Đinh Đinh sắc mặt tự nhiên, cười tủm tỉm nhìn Hoắc Thần Đông, nói: "Anh nhỏ tuổi hơn Đường Vực một chút, gọi 'chị dâu' cũng không sai, cứ gọi đi, dù sao em nhỏ tuổi hơn anh, người thiệt cũng là anh."

Hoắc Thần Đông: "……"

Anh ta theo phản xạ nhìn Đường Đinh Đinh.

Đường Đinh Đinh bật cười, hai mắt cũng "cười", nói: "Đúng vậy, còn ít hơn những ba tuổi đấy."

Cô ấy có thể bình tĩnh cười nhạo anh, nói đùa với anh như khi còn nhỏ, Hoắc Thần Đông nhìn cô, cười ảo não nói: "Em cũng cười anh à?"

Đường Đinh Đinh nói: "Không phải nha, ý em là anh cũng không còn trẻ nữa. Anh trai em cũng sắp kết hôn rồi, anh cũng để ý chút đi."

Nói xong, cô cũng không nhìn anh ta, quay đầu bám lấy Đường Hinh: "Ai da, chúng ta đi vào thôi, đứng ngoài lạnh chết đi được."

Cô chỉ mặc một chiếc áo khoác ngoài, gió thổi qua làm cô lạnh đến phát run, Đường Hinh cũng giục cô: "Nhanh vào thôi, đừng để bị cảm."

Đường Vực biết Đường Đinh Đinh có lẽ đã thực sự buông tay rồi, không cần anh phiền lòng nữa. Anh quay đầu nhìn Hoắc Thần Đông đang thẫn thờ, nói: "Đinh Đinh nói rất phải, đầu đã sắp 30 tuổi rồi, đừng để chuyện

gì cũng chậm hơn tôi một bước."

Nếu Hoắc Thần Đông tỉnh ngộ sớm một chút, có lẽ còn kịp.

Đường Đinh Đinh thích anh ta đã nhiều năm như vậy, người sáng suốt đều biết, chỉ cần anh ta chặt đứt những mối quan hệ dây dưa bên mình, muốn theo đuổi Đường Đinh Đinh không khó, chỉ là sẽ gặp phải chút gian nan từ phía người lớn bên nhà họ Đường.

Nhưng mà có đáng không?

Có đôi khi ai đó hỏi, có đáng không, chỉ có bản thân mình từ tận đáy lòng biết rõ nhất.

Nếu là người khác, Đường Vực ít nhiều gì cũng sẽ hỏi han quan tâm tới Hoắc Thần Đông nhưng chuyện này lại liên quan đến Đường Đinh Đinh, anh sẽ không hỏi nhiều.

Ba người đi vào, chỉ để lại Hoắc Thần Đông một mình. Anh đứng hứng cơn gió lạnh, cụp mắt, trái tim như đang để đầu gió, lạnh căm căm.

Anh cả Đường Minh năm nay 36 tuổi, những năm trước sinh nhật chỉ tổ chức đơn giản cũng không sao nhưng năm nay là năm bổn mạng, bà nội Đường Vực nói muốn người nhà cùng ăn một bữa cơm cho vui vẻ. Đường Minh có hai đứa con đều rất đáng yêu. Mấy người họ vừa đi vào đã bị hai đứa nhỏ vây quanh. Đường Vực khom lưng bế bé con hơn hai tuổi, hạ giọng hỏi: "Tiểu Đào Đào, có ngoan không?"

Đào Đào rành rọt trả lời: "Chú trẻ ơi, con rất ngoan mà, còn ngoan hơn anh trai nữa."

Cô nhóc mới chỉ gặp Đường Hinh một lần nhưng đã nhớ rõ đây là thím trẻ. Cô bé chớp chớp đôi mắt to, ngượng ngùng nhìn Đường Hinh. Đường Hinh cười với cô nhóc, cũng bắt chước cô nhóc chớp mắt, áp mặt lại gần, sợ bị người khác nghe thấy sẽ chê cười, thì thầm cực kỳ khẽ: "Gọi thím trẻ đi."

Đào Đào ngượng ngùng che mặt, cái đầu nhỏ vùi vào lồng ngực Đường Vực, không dám nhìn Đường Hinh.

Lần trước gặp mặt, Đường Vực đã biết cô nhóc này hay ngượng ngùng

nhưng không nghĩ lại ngượng ngùng đến thế. Cô thấy buồn cười liền hỏi: "Sao lại thẹn thùng thế kia? Ôm cô một cái nhé?"

Đào Đào túm lấy cổ áo Đường Vực không buông, lặng lẽ nhìn cô.

Đường Vực xoa cái đầu nho nhỏ của cô bé, khẽ bật cười.

Đường Hinh nhìn cô nhóc ôm chặt lấy cổ Đường Vực, lại quay ra nhìn Đường Vực. Anh mặc một chiếc áo khoác màu đen tuyền rất tôn dáng, dáng người hiện ra rõ ràng, chỉ cần liếc mắt một cái nhìn ra đường nét cơ thể.

Hình ảnh người đàn ông ôm bé gái nhỏ so với ôm mèo còn đẹp mắt hơn, vì khi anh ôm mèo không có sự dịu dàng và kiên nhẫn như lúc này.

Đường Hinh bỗng nhiên có cảm giác vị hôn phu của mình bị cướp mất. Cô hơi sợ hãi, Đường Vực thích con gái như vậy, nếu sau này cô thực sự sinh Đường Đường, chẳng phải con gái sẽ cướp mất chồng cô à? Cô linh cảm mình sẽ giành không lại đâu…

Không biết Đường Vực nói gì với Đào Đào mà trong lúc Đường Hinh còn đắm chìm trong nỗi bi thương vì "bị con gái cướp mất chồng", trong vòng tay cô đột nhiên ùa đến một cảm giác ấm áp, mềm mại. Cô nhóc kia ôm lấy cổ cô, giọng nói trẻ thơ vang lên: "Thím trẻ".

Tim Đường Hinh tan chảy rồi.

Huhuhu, con gái đáng yêu như thế này, cô "đấu" sao lại đây!

Không muốn sinh Đường Đường đâu.

Đào Đào có một anh trai 5 tuổi, tên là Hạo Hạo.

Hạo Hạo đứng cạnh Đường Đinh Đinh nhìn một lúc rồi lễ phép chào: "Thím trẻ".

Giọng nói của bé trai rất vang rất rõ ràng, mọi người đều nhìn về phía này khiến Đường Hinh hơi luống cuống. Còn chưa kết hôn mà, gọi nhỏ nhỏ chút cô còn có thể đồng ý, gọi to trước mặt nhiều người như thế làm cô hơi ngượng ngùng.

Bà Tăng Uyển cười, giúp cô giải vây: “Hinh Hinh, qua bên này ngồi đi con.”

Đường Hinh xoa đầu cậu nhóc, nói: “Đi chơi đi.”

Đào Đào được Đường Hinh ôm, rất ngoan ngoãn.

Bản năng người mẹ trong Đường Hinh trỗi dậy, không kìm được lấy cho cô nhóc một miếng bánh điểm tâm, giữa chừng lại bị Đường Vực cầm lấy, cắn hơn một nửa, nói: “Ăn khá ngon, hơi ngọt.”

Đường Hinh kêu a một tiếng, vừa định nói không phải lấy cho anh ăn đâu, giây tiếp theo, nửa cái bánh còn lại đã bị nhét vào miệng cô, là vị mà cô thích.

Đường Vực véo eo cô, nói nhỏ bên tai cô: “Sắp ăn cơm rồi, không thể cho con bé ăn cái này đâu, nếu không lát nữa con bé sẽ không ăn cơm.”

Đường Hinh miệng còn đang phồng lên, trợn mắt với anh: Không nói sớm…

Đường Vực lặng lẽ cười cười.

Hai người cúi đầu, liền đối mặt với Đào Đào đang lúng liếng đôi mắt to, nhìn hai người họ với niềm khao khát mong đợi, bé con cũng muốn ăn. Đường Hinh chưa từng phải đối phó với đứa nhỏ hay ngượng ngùng thế này, nếu bình thường cô đã nói dối con bé rồi.

Những đứa trẻ hay thẹn thùng thường tương đối nhạy cảm, cô sợ nói sai điều gì sẽ làm đứa bé tổn thương.

Đường Vực véo má cô, hạ giọng nói: “Sắp ăn cơm rồi, con còn bé, ăn bánh rồi thì lát nữa ăn cơm không ngon nữa. Đợi lát nữa ăn cơm xong còn ăn bánh sinh nhật của bố con, muốn ăn bánh kem hay là muốn ăn cái kia?”

Đào Đào tủi thân nhìn bố mình rồi lại nhìn Đường Hinh miệng còn đang nhai.

Đường Hinh: “……”

Đào Đào mếu máo, nỉ non: “Con muốn ăn bánh kem.”

Đường Vực: “Ăn cơm xong sẽ ăn.”

Đào Đào: “Vâng.”

Thế là dỗ dành xong.

Đường Hinh nuốt miếng bánh xuống, nhìn Đường Vực, nói nhỏ: “Em không biết anh lại biết dỗ trẻ con đấy.”

Đường Vực dựa vào ghế sô-pha, điềm nhiên nhìn cô: “Dù sao trẻ con cũng dễ dỗ hơn em.”

Đường Hinh: “……”

Cô lườm anh, cô khó dỗ bao giờ?

Vợ Đường Minh cười cười, lại gần bế Đào Đào đi. Đào Đào được mẹ bế thì hoạt bát hơn một chút, vừa cười vừa nói: “Mẹ, người thím trẻ thơm quá.”

Chị dâu lớn véo má con bé, cười hỏi: “Người mẹ không thơm à?”

Đào Đào kêu lên: “Mùi hương không giống nhau.”

Mọi người đều bị con bé chọc cười.

Khi dì Trương gọi mọi người đi ăn cơm, Hoắc Thần Đông mới vào nhà, nhìn dáng vẻ của anh ta có vẻ đã hút không ít thuốc lá nhưng vẻ mặt vẫn rất thản nhiên. Sau khi mọi người ngồi xuống, có người nhìn thấy nhẫn trên tay Đường Hinh, chị dâu thứ hai nhìn thấy nhẫn của Đường Hinh, cười hỏi: “Viên kim cương này là viên thắng đấu giá lần trước sao?”

Đường Đinh Đinh lúc ở nhà đều rất vui vẻ, cô cười, nhanh miệng đáp lời: “Không phải đâu, viên kia dùng làm vòng cổ rồi, viên này còn xịn hơn.”

Đường Hinh: “……”

Chị dâu thứ hai nhìn chằm chằm tay Đường Hinh một lúc, nhìn như thể

chờ viên kim cương mọc hoa luôn. Chị dâu cả thản nhiên bảo: "Thích thì cứ nói đi, đòi chồng em mua cho."

Chị dâu thứ hai: "……"

Cô bĩu môi, cúi đầu dặn đứa con ba tuổi ngoan ngoãn ăn cơm.

Đường Hinh cười cười, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Sản nghiệp của nhà họ Đường rất lớn. Ông Đường Hải Minh có ba anh em trai, ông là con thứ ba, em trai Đường Hải Trình gia nhập quân đội, vì nhiệm vụ mà bị liệt ở chân, đối với gia sản không có hứng thú nên giữ một vị trí trong trường quân đội, đã 42 tuổi nhưng còn chưa có vợ. Ông cả và ông hai có tổng cộng bốn người con trai và một người con gái, ngoài ra còn có Đường Vực và Đường Đinh Đinh. Tính ra người nhà họ Đường vẫn "dương thịnh âm suy".

Nói cách khác, trên Đường Hinh còn có bốn người chị dâu. Từ lúc sáng Đường Đinh Đinh đã nói với cô: "Chị dâu cả tính tình tốt nhất, rất dịu dàng. Chị dâu thứ hai khá thích đua đòi, nhìn thấy chị có thứ gì quý sẽ thèm muốn ngay. Chị dâu thứ ba còn đang đi học, chưa muốn có con, vẫn luôn bị thúc giục, ốc còn không mang nổi mình ốc, học kỹ thuật hình ảnh. Chị dâu thứ tư còn nhỏ hơn em hai tuổi, cũng đang còn đi học… Bình thường cả nhà liên hoan nhiều nhất là mỗi tháng một lần, gia sản từ lâu đã chia ra, cũng không còn lợi ích gì để tranh giành, đòi chia chác."

Hôm nay chỉ có ba người chị dâu, chị dâu thứ tư còn phải đi học nên không tới.

Bà Tăng Uyển nhìn Đường Vực, dịu dàng nói: "Còn hai ngày nữa là tới tháng ba rồi, mẹ sợ các con đều bận, mấy ngày nay không rảnh qua nhà được. Ngày mùng 09 tháng 3 đăng ký kết hôn xong, nếu các con không muốn về nhà ăn cơm cũng không sao, mấy ngày sau về cũng được."

Đường Vực đáp vâng một tiếng.

Đường Hinh cũng đáp theo anh.

Sau khi ăn xong, đến lúc cắt bánh, ba đứa nhóc vây quanh cái bánh sinh nhật hát bài hát chúc mừng. Anh cả Đường Minh vỗ vai Hoắc Thần Đông, hạ giọng nói: "Gần đây không thấy cậu có tin phong lưu đào hoa gì, muốn

ổn định rồi à?"

Hoắc Thần Đông lặng người một lúc, ánh mắt hướng về phía Đường Đinh Đinh, cười đáp: "Cũng muốn rồi."

Đường Minh thở dài nói: "Cậu đừng nghĩ tới Đinh Đinh nữa. Nếu là 1-2 năm trước thì còn có thể. Giờ con bé đã thay đổi hoàn toàn rồi, cậu không nhận ra à? Thế nên người ta nói rất có lý, phụ nữ khi có sự nghiệp là lúc hấp dẫn và tự tin nhất."

Lại nói, ông Đường Hải Minh và bà Tăng Uyển tuy rằng không dị nghị nhiều về cuộc sống cá nhân của Hoắc Thần Đông nhưng chắc chắn không thích anh ta trở thành con rể mình.

Đúng vậy, mấy cô gái anh theo đuổi trước kia nhìn càng ngày càng lóa mắt.

Hoắc Thần Đông cười, nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Một lúc sau, anh ta rời đi.

Đường Vực đi theo anh ta ra ngoài. Hai người dừng bước ngoài cửa, Hoắc Thần Đông phủi phủi áo khoác, lấy từ trong túi ra một bao thuốc, quay đầu hỏi Đường Vực: "Hút một điếu không?

Đường Vực rút ra một điếu thuốc từ trong bao. Hoắc Thần Đông lại đưa tay giơ cho anh cái bật lửa, rồi cúi đầu châm một điếu cho mình. Anh ta hít một hơi thật sâu, nhìn về phía trước, nói: "Tôi biết cậu muốn nói gì. Trước đây tôi không dám đụng vào cô ấy, vì chính tôi cũng sợ một ngày nào đó tôi sẽ làm cô ấy tổn thương. Tôi cũng cảm thấy Đinh Đinh rất khác biệt, từ nhỏ tới lớn tôi cũng rất thương cô ấy, khi còn nhỏ coi cô ấy như em gái mình, so ra có thể kém hơn người anh ruột là cậu nhưng cũng chẳng kém hơn là mấy, thế nên tôi không đành lòng, cũng không dám."

"Giờ cô ấy đã trưởng thành rồi, ở trong giới này lâu rồi sẽ thấy nhiều loại quy tắc…" Anh ta cúi đầu, cười tự giễu, "Có lẽ giờ cô ấy cũng thấy tôi chướng mắt rồi."

Cho nên, ai nói gì cũng không có tác dụng.

Quan trọng là cô ấy không cần anh nữa.

Đường Vực dựa vào cột, hít mấy hơi thuốc, khói thuốc phả ra, anh nhìn vào trong nhà, nói: "Con bé trưởng thành thật rồi."

Hoắc Thần Đông buông thõng tay, quay đầu nhìn Đường Vực, chưa bao giờ nghiêm túc như thế, nói: "Nếu tôi nói, tôi có thể làm theo yêu cầu của cậu, cậu còn giữ lời như trước không?"

Đường Vực gõ cho tàn thuốc rơi, nhìn anh ta, đáp: "Tôi chỉ muốn nói với cậu rằng, bây giờ Đinh Đinh đã có chủ kiến của con bé, tôi cũng không thể chỉ tay bảo con bé phải làm gì. Giờ con bé thực sự đã không còn như trước nữa nhưng so với trước đây lại vui vẻ hơn, đó mới là điều quan trọng nhất."

Thế nên, đừng dễ dàng phá tan thế giới nhỏ mà cô ấy vất vả lắm mới gây dựng được.

Có một số chuyện, qua rồi cứ để qua đi.

*****

Hoắc Thần Đông đi rồi, Đường Vực dụi điếu thuốc, ném vào thùng rác.

Vừa quay đầu, anh đã thấy một cái đầu thò ra từ sau cánh cửa, vẫy tay với mình.

Đường Hinh cầm áo khoác của anh đi ra, nói nhỏ: "Em thấy anh chỉ mặc áo len đi ra ngoài, sợ anh bị lạnh nên cầm áo khoác ra cho anh, không phải cố ý nghe lén đâu."

Anh duỗi tay, ôm cô vào lòng, cúi đầu hỏi: "Em đã nghe hết rồi à?"

Đường Hinh gật đầu: "Vâng, không biết nói thế nào. Biết đâu bây giờ Dê con béo lại thích ai đó rồi…" Cô không dám nói, "ai đó" kia rất có thể là Lục Chi Hành, sợ Đường Vực không đồng ý. Cô cảm thấy Lục Chi Hành khá tốt mà, là người đáng tin cậy, sẽ biết chiều chuộng.

Đường Vực lại không tiếp tục truy hỏi. Anh không phản đối Đường Đinh Đinh yêu đương, chỉ cần đối phương là người tốt, đối với con bé tốt, đừng để bị tổn thương là được.

Cô gái trong lòng rướn người lên, cố gắng choàng áo khoác lên người anh, nói nhỏ: "Đừng để bị ốm."

Đường Vực cười, nói: "Anh đã 2-3 năm nay không bị ốm rồi."

"Phủi phui, phủi phui, mấy câu này không nói linh tinh được, nói xong sẽ bị xui xẻo…" Cô vội vàng che miệng anh, "Anh ốm rồi lây cho em thì biết làm sao?"

Anh hôn vào lòng bàn tay cô, kéo tay cô xuống, lười nhác mặc áo khoác, cụp mắt nhìn cô, nói: "Nếu ốm thật thì sẽ không chạm vào em đâu, yên tâm đi."

"……"

"Em chờ anh ở đây, anh vào chào một tiếng rồi mình đi về."

"Em đi với anh."

Chào hỏi xong, hai người lên xe, rời khỏi nhà lớn họ Đường.

Đường Hinh mở nhạc, là bài "Ánh trăng nói hộ lòng tôi" phiên bản của Trương Quốc Vinh. Phiên bản này cô nghe bao nhiêu lần đều không chán, cô rì rầm hát theo, hát không đúng nhịp nghe ra rất buồn cười.

Đường Vực dừng tay lái, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ cười cười.

Ngay sau đó…

"Không được cười!"

"Anh không cười."

"Anh có cười, em nhìn thấy đấy."

Nơi ngã tư đèn đỏ, anh nghiêng đầu nhìn cô, nhướng mày nói: "Ừ, anh cười đấy, thì sao? Cười em đáng yêu cũng không được à?"

"……"

Cô cắn môi, nhẫn nhịn nhưng miệng vẫn mỉm cười.

Về đến khu nhà, đỗ xe xong xuôi, Đường Vực ôm lấy vai cô, cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Có mệt không?"

Đã 11 giờ rồi, cô lắc đầu nhưng nhịn không được ngáp một cái. Cô che miệng, mắt cũng đầy nước, mơ màng nói: "Vâng, hơi buồn ngủ…"

"Về nhà tắm rửa rồi đi ngủ."

"Thật à?"

Cô chớp chớp mắt, không tin lắm. Từ lúc hai người ở bên nhau, trừ những ngày đặc biệt ra thì về cơ bản đêm nào cũng "làm", có đôi khi còn lăn qua lộn lại tới nửa đêm không ngừng nghỉ.

Tóm lại, cô không tin.

Đường Vực nhấn nút thang máy, thản nhiên nói: "Không tin cũng được."

"……"

Về đến nhà, Đường Hinh tắm rửa trong phòng ngủ chính. Đường Vực cầm quần áo sang phòng tắm khác. Đường Vực tắm xong xuôi, Đường Hinh vẫn chưa xong.

Anh vào phòng làm việc giải quyết mấy tài liệu rồi mới nghe tiếng cửa phòng tắm mở ra.

Đường Hinh ngồi trước gương trang điểm bôi kem. Anh dựa vào đầu giường nhìn cô, chờ mất nửa tiếng mới thấy cô chậm rãi bò lên giường, vừa lên giường đã bị anh xoay người ôm lấy.

12 giờ đêm, căn phòng tối om, chỉ có âm thanh của tiếng thở.

Xong việc, người cô mềm nhũn nằm trong lòng anh, không động đậy nổi, mơ màng nói: "Đường Vực, em không muốn sinh Đường Đường đâu, em muốn sinh con trai cơ."

Anh khựng lại, hơi rướn người, cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Vì sao?"

Cô nói nhỏ: “Sinh Đường Đường rồi, em sợ em tranh không lại với con bé.”

“Sinh con trai đi, để anh tranh giành em với con trai, thế tốt hơn.”

“……”

Đường Vực im lặng một lúc rồi bật cười: “Em cũng lo xa thật đấy.”

Cô buồn ngủ, nhắm mắt lại nhưng vẫn nói: “Ai bảo anh thích Đường Đường thế, còn chưa sinh mà đã đặt tên rồi…”

Anh xoa đầu cô, ôm cô ngủ, hạ giọng nói: “Không có em thì sao có Đường Đường hả? Yên tâm đi, em tranh được mà, anh cho em đi cửa sau.”

Chương 93: Phiên ngoại số VI

Editor: Hannah Lúc trước công khai hẹn hò rình rang ầm ĩ, khi cầu hôn cũng ầm ĩ rình rang. Đường Vực dùng hành động của mình cắt xén bằng sạch "hoa đào" xung quanh tôi.

Không sao, em cũng chỉ cần anh. Anh phải luôn luôn, luôn luôn thích em như thế nhé.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Đầu tháng ba, Đường Vực đi công tác mấy ngày, Đường Hinh mỗi ngày đều tự lái xe đi làm, về nhà. Trưa hôm đó, Hàn Tiêu Tiêu tự nhiên thèm ăn, mua hai viên kem Haagen-Dazs. Đường Hinh cũng muốn ăn, Hàn Tiêu Tiêu liền chia cho cô một viên.

Hai người vừa xúc kem vừa buôn chuyện. Hàn Tiêu Tiêu hỏi: "Cô với sếp tổng quay phim phóng sự thật à?"

Đường Hinh gật đầu: "Thật mà."

Hàn Tiêu Tiêu hưng phấn nói: "Tôi có được quay không? Dù sao trong công ty tôi cũng là người có quan hệ tốt nhất với cô mà, không muốn phỏng vấn bạn bè cùng công ty à?"

Cũng định quay một ít.

Cô gật đầu, đáp: "Chỉ cần cô đồng ý thì không thành vấn đề."

Hai mắt Hàn Tiêu Tiêu sáng rực: "Không vấn đề, không vấn đề, còn trợ lý Cao thì sao?"

Đường Hinh ăn một miếng kem, cái thìa nhỏ còn trên môi cô, cô nói: "Không phải cô nói muốn buông tay à?"

Hàn Tiêu Tiêu bĩu môi: "Tôi nhìn lại những người xung quanh, cảm thấy anh ấy nghiêm túc như vậy lại khá đáng yêu. Người đàn ông như thế sẽ không lăng nhăng ngoại tình, nói thế nào đi nữa cũng là trợ lý đặc biệt từ

trong vạn người chỉ chọn ra được một của sếp tổng, dù là nhân phẩm hay bằng cấp đều rất tốt."

Đường Hinh: "……"

Cô lại không thể nào phản bác được. Cao Hằng dù xét bằng cấp hay nhân phẩm đúng là đều rất tốt, đối với Đường Vực lại trung thành như vậy, đối với vợ mình hắn là cũng thế nhỉ?

Chạng vạng ngày mùng 07 tháng 3, Đường Vực đi công tác về, vừa xuống máy bay đã thấy có tin nhắn WeChat của Đường Hinh.

Nữ đại gia: "Em mời mấy người bạn về nhà ăn lẩu, anh xuống máy bay thì về sớm chút nha."

Nữ đại gia: "Gọi cả trợ lý Cao tới nha."

Nữ đại gia: "Nhớ nha!"

Sau đó còn có một loạt icon tình yêu, trái tim.

Gọi Cao Hằng đi làm gì?

Đường Vực liếc nhìn trợ lý của mình, lạnh nhạt nói: "Lát nữa cậu đi với tôi đi."

Cao Hằng tưởng có công việc gì, gật đầu nói: "Vâng."

Đường Vực trả lời tin nhắn của Đường Hinh.

Đường Vực: "Ừ, một tiếng rưỡi nữa về đến nhà."

Một tiếng rưỡi nữa là 7 giờ, còn sớm.

Đường Hinh bảo dì giúp việc đun nước lẩu và chuẩn bị các nguyên liệu nấu ăn xong xuôi, chỉ chờ mấy người họ tan làm tới đây, vừa kịp giờ. Hết giờ làm, mấy biên kịch đều đi theo Đường Hinh, vốn Hoàng Tư Nghệ còn khá ngại ngùng nhưng có lẽ đây là cơ hội duy nhất được đến nhà sếp tổng, không đi thì thật đáng tiếc!

Về đến nhà mới 6 rưỡi, Đường Hinh mời mọi người ngồi. Hàn Tiêu Tiêu

nhỏ giọng cảm thán: “Nhà sếp tổng bài trí vừa khiêm tốn, vừa xa hoa lại có phong cách.”

Đường Hinh nghiêm trang nói: “Cũng là nhà tôi nữa đó.”

Hàn Tiêu Tiêu vội nói: “Đúng đúng đúng, bà chủ Đường.”

Còn không phải à?

Hai ngày nữa sẽ đi đăng ký rồi còn gì.

Trước đó khi Đường Hinh nói với họ về chuyện trong nhà có lắp máy quay, mọi người đều không ngại, còn vui vẻ vì có thể được lên phim. Một lát sau Vưu Hoan và Đường Đinh Đinh cũng tới. Vưu Hoan giờ rất bận rộn, sau khi phim chiếu xong, nhãn hiệu nhỏ của cô được nhiều người biết đến. Hơn nữa Đường Hinh và Đường Đinh Đinh sẵn lòng trợ giúp cho cô tiếp xúc với giới giải trí, làm quen với không ít đại tiểu thư cùng nữ minh tinh, việc làm ăn cực kỳ phát triển.

Mọi người nhìn thấy Đường Đinh Đinh thì rộn ràng kêu lên: “Có thể chụp ảnh, ký tên không?”

Trước đây là đồng nghiệp, có thể thường xuyên gặp mặt nhưng giờ cô ấy đã là đại minh tinh rồi, sau này độ nổi tiếng ngày càng cao, muốn gặp mặt một lần cũng không dễ.

Đường Đinh Đinh cười nói: “Được nha.”

Khi bọn họ còn đang chụp ảnh, Đường Vực mở cửa nhà, mọi người vừa thấy lập tức yên tĩnh trở lại, trở nên câu nệ hơn. Cao Hằng lúc này mới biết hóa ra là đồng nghiệp cùng liên hoan, đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh được ăn cơm liên hoan ở nhà sếp tổng…

Đường Đinh Đinh cười, gọi: “Anh.”

Đường Vực ừ một tiếng, nhìn mọi người đang rất giữ kẽ, khẽ cười nói: “Hôm nay mọi người đều là khách, không cần câu nệ, cứ chơi vui vẻ nhé.”

Hàn Tiêu Tiêu vội nói: “Cảm ơn sếp tổng.”

Đường Hinh ở trong bếp pha nước trái cây, nghe thấy có người gọi “sếp

tổng", trong tay còn cầm dao gọt hoa quả cùng quả cam cũng chạy ra xem. Đường Vực quay đầu nhìn thấy cô, cởi áo khoác treo lên một bên cánh tay, xắn tay áo bước tới, cúi đầu nhìn cô: "Cầm dao như thế rất nguy hiểm, đã nói với em bao nhiêu lần rồi."

Đường Hinh làm mặt quỷ với anh, à một tiếng.

Anh đi vào rửa tay, cầm lấy quả cam và con dao trên tay cô, thành thạo gọt vỏ, đưa cho cô.

Hai người đứng trong phòng bếp rộng rãi sáng ngời, nhất cử nhất động đều lọt vào ánh nhìn của mọi người. Đường Hinh cho quả cam vào vắt, quay đầu nhìn anh, hỏi: "Anh có mệt không?"

"Không mệt."

"Nếu anh không thích ăn lẩu em sẽ làm món khác cho anh. Ăn bò bít tết được không? Lần trước anh dạy em làm em biết cách rồi, hai ngày nay anh không có ở nhà, em đã thử làm rồi."

"Không cần phiền phức thế đâu, ăn lẩu cũng được." Anh dừng lại một chút rồi nói: "Bò bít tết để lần sau."

"Hì hì, vâng."

*****

Mọi người lặng lẽ vây xem một lúc, có người cảm thán: "Không ngờ đời này tôi còn được uống nước cam do chính tay sếp tổng vắt."

Hàn Tiêu Tiêu: "Đúng vậy, không ngờ còn được tới nhà sếp tổng ăn lẩu."

Hoàng Tư Nghệ: "Thế này có là gì, trợ lý Cao chắc đã tới ăn rồi phải không?"

Mọi người nhìn về phía Cao Hằng.

Cao Hằng đẩy gọng kính lên sống mũi, nói: "Chưa từng, đây là lần đầu tiên, đều là nhờ phúc của bà chủ tương lai đấy."

Lời này đúng là nịnh hót.

Đường Đinh Đinh cười ha hả, quay đầu hỏi Vưu Hoan: "Chị Hoan à, sao hôm nay chị không mang theo rượu?"

Trước đây mỗi lần qua nhà Đường Hinh ăn cơm, Vưu Hoan đều sẽ mang theo rượu nhưng lần này lại không có. Vưu Hoan lười nhác dựa vào ghế sô-pha, hất cằm hướng về phía tủ rượu đối diện: "Bên kia có nhiều loại rượu danh tiếng như thế, chị đây còn mang rượu tới làm gì?"

Đường Đinh cười, nói: "A, suýt chút nữa quên mất. Khi anh trai em bài trí lại căn hộ này có để thêm rượu vào tủ, rượu người ta tặng đều bày ở đó."

Anh trai cô trừ lúc đi xã giao thì đều không uống rượu, thuốc lá cũng hút rất ít, chỉ thỉnh thoảng hút một điếu để giải tỏa tâm trạng, trong sinh hoạt cá nhân cũng rất có nguyên tắc, trước giờ rượu người ta tặng đều cất trong kho nhà họ Đường. Trong nhà cũng không có ai uống rượu, ngày thường nếu có khách mới có thể mở chai. Đường Đinh Đinh nhìn Vưu Hoan, nói: "Mấy ngày nữa em đem rượu qua cho chị, trong nhà có rất nhiều."

Vưu Hoan cũng không khách khí, đáp: "Được thôi." Lại ghé đầu lại gần, hỏi: Nghe nói em cùng với đạo diễn Lục, hả?"

"……"

Mặt Đường Đinh Đinh đỏ lên, sợ bị người khác nghe thấy được, cô cúi đầu nói nhỏ: "Không… Chỉ là anh ấy đối với em cũng tốt."

Vưu Hoan bình phẩm: "Có điều so với em thì hơi già."

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô cãi: "Anh ấy mới có 32 tuổi, cũng đâu có già, nhìn ngoại hình vừa trẻ vừa đẹp trai."

Vưu Hoan xoa đầu cô nhóc, nói: "Đẹp trai, đẹp trai, cũng không già. Lớn tuổi một chút sẽ biết chiều chuộng."

Đường Đinh Đinh: "……"

Thế rốt cuộc là già hay là không già???

Dì giúp việc đem nước mơ chua ra, rót ra cốc cho từng người để trên bàn sau đó mời mọi người ra ăn cơm. Nồi lẩu uyên ương hai ngăn vừa mới mua, vừa đủ cho 10 người, đũa, thìa, muôi đều đủ cả, ngày mùa đông cùng tụ tập bên nồi lẩu rất hợp không khí.

Đường Hinh ép mấy cốc nước trái cây, tích cực đẩy mạnh tiêu thụ: "Ai muốn uống không?"

Hàn Tiêu Tiêu giơ tay: "Tôi với trợ lý Cao uống."

Cao Hằng: "……"

Anh chưa từng nói muốn uống, anh còn muốn uống chút rượu mà.

Đường Hinh rót cho họ hai cốc, để lại cho mình một cốc. Đường Vực sờ vào cốc, thấy hơi lạnh, hạ giọng nói nhỏ: "Em uống ít đồ lạnh thôi."

Hôm đó cô không kìm được ăn một cúp kem với Hàn Tiêu Tiêu, làm cho hai ngày trước khi "thời kỳ" đến bị đau bụng cả ngày. Cô thành thật vâng một tiếng: "Em uống một nửa thôi, được không?"

Đường Vực khẽ ừ một tiếng.

Mọi người theo phản xạ nhìn về phía hai người họ. Đường Vực thản nhiên dựa vào lưng ghế, một tay để trên lưng ghế Đường Hinh, cả người thả lỏng, không giống hình tượng mà mọi người vẫn thấy khi ở công ty. Hàn Tiêu Tiêu cầm cốc nước trái cây đứng lên, cười tươi, nói: "Trước tiên, chúc sếp tổng và Đường Hinh tân hôn vui vẻ."

Những người khác cũng đứng lên theo: "Chúc sếp tổng và Đường Hinh tân hôn vui vẻ."

Hoàng Tư Nghệ khẽ mỉm cười, nói: "Cảnh cầu hôn đó tôi cũng đã xem, rất lãng mạn."

Đường Hinh đột nhiên hơi ngượng ngùng, mặt ửng đỏ. Đường Vực rụt lại cánh tay đang để trên lưng ghế cô, cầm cốc nước trái cây, chạm cốc cùng mọi người, nói ngắn gọn: "Cảm ơn."

Có lời mở đầu này, không khí trên bàn cơm cũng thoải mái hơn.

10 giờ tối, Đường Hinh tiễn khách xong xuôi, xoay người ôm lấy Đường Vực, ngửa đầu nhìn anh: "Vừa rồi đông người quá, anh đi công tác về, em còn chưa kịp ôm."

Đường Vực ôm cô ngồi lên sô-pha, tay xoa xoa bụng cô: "Còn đau à?"

Cô lắc đầu: "Không đau."

Đường Hinh ngồi trên đùi anh, cúi đầu muốn hôn anh. Đường Vực quay mặt đi, thản nhiên tựa vào lưng ghế, lạnh nhạt nhìn cô, hỏi: "Khi nãy Hoàng Tư Nghệ nói thế là có ý gì?"

"……"

Đường Hinh thật muốn bóp chết Hoàng Tư Nghệ. Mấy hôm trước có một nam nhân viên IT bỗng nhiên tặng cô một bó hoa, nói rằng anh ta đã thích cô ngay từ cái nhìn đầu tiên. Có lẽ anh ta không để ý xem tin tức, cô cũng ít khi lộ diện nên anh ta không nhận ra cô, không biết cô đã có chồng chưa cưới.

Lúc ấy Hàn Tiêu Tiêu có ý tốt nhắc nhở: "Cô ấy sắp kết hôn rồi!"

Anh chàng IT kia ngây ra: "Nhưng mà cô ấy đâu có đeo nhẫn."

Chiếc nhẫn kim cương to như thế, cô đi làm phải đánh máy tính rất ít khi đeo, làm thế có phần rêu rao quá.

Cuối cùng anh chàng kia cực kỳ tiếc nuối liếc nhìn cô, tủi thân nói: "Thôi được rồi, xin lỗi cô."

Hoàng Tư Nghệ khi nãy đem chuyện này ra trêu chọc cô.

Đường Hinh ôm cổ anh, cằn nhằn: "Từ sau khi công khai yêu đương, bao nhiêu 'hoa đào' xung quanh em đều bị anh chặt phá hết rồi, làm gì còn cái gì nữa…"

"Diệt cỏ nữa là xong…"

"……"

Hai con mèo chạy tới hóng hớt, ngồi bên đùi Đường Vực, có ý đồ bò lên, đẩy Đường Hinh ra. Đường Hinh xoa người chúng, quay đầu nhìn rồi nói: "Khi nào chúng mình chụp ảnh cưới, có thể đem theo hai con mèo không? Em thấy nhiều người chụp ảnh cưới cũng mang theo thú nuôi, còn trang điểm rất đẹp nữa."

Ngón tay Đường Vực đang vuốt ve mặt cô, thản nhiên nói: "Em thích là được."

Đường Hinh vui vẻ lấy điện thoại ra, "Em gửi tin nhắn cho chị Hoan đã."

"Gửi cái gì."

"Cho anh xem nha."

Nữ đại gia: "Chị Hoan à, có thể thiết kế hai bộ quần áo cho Bánh Bao Cuộn và Cục Bông được không? Mình dùng để chụp ảnh cưới [icon đáng yêu]."

Đường Vực: "……"

Lúc ấy Vưu Hoan còn đang lái xe, nửa tiếng sau mới trả lời: "Cút, chị đây mà phải thiết kế quần áo cho mèo à?"

Tiếp theo lại gửi một tin nhắn.

Là địa chỉ một cửa hàng thời trang cho thú nuôi.

*****

Sáng ngày mùng 29 tháng 3, Đường Hinh thức giấc lúc 8 rưỡi. Đường Vực không nằm bên cạnh, từ trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy. Một lát sau, cửa phòng tắm mở ra, anh dùng khăn tắm quấn quanh người, cơ bụng hiện ra rõ ràng, một nửa đường nhân ngư ẩn giấu dưới lớp khăn tắm. Tóc anh vẫn còn ướt, cả người cực kỳ gợi cảm.

Sáng sớm đã được thưởng thức cảnh đẹp như vậy, hai mắt Đường Hinh lập tức sáng lên, ôm chăn ngồi dậy nhìn anh chăm chú: "Sáng sớm anh đã vận động à?"

Đường Vực có thói quen tập thể hình, anh dậy từ sớm rồi sẽ tập chạy, một

tuần ba lần tới phòng tập thể hình, cho dù đi công tác bên ngoài cũng sẽ tập ở phòng tập của khách sạn. Ngày hôm đó liên hoan gia đình, đàn ông nhà họ Đường đều có dáng người rất đẹp, toàn là "giá treo quần áo di động".

Đương nhiên, người đẹp nhất chắc chắn là Đường Vực.

Cô đứng trên giường, duỗi tay với anh.

Đường Vực mỉm cười, lại gần ôm lấy cô.

Đường Hinh giống như con gấu koala đu lên người anh, tay sờ mái tóc hơi ẩm của anh. Anh vừa cắt tóc hôm qua, gọn gàng sạch sẽ, đường nét trên khuôn mặt càng thêm sắc bén, rõ nét. Cô cười thỏa mãn: "Chỉ cần tưởng tượng sau này mỗi sáng tỉnh dậy đều có thể nhìn thấy khuôn mặt này là em đã cực kỳ thỏa mãn rồi."

Đường Vực véo mông cô, khẽ cười nhắc nhở: "Còn chưa chính thức đâu."

"……"

Anh bế cô đến phòng tắm, buông cô ra, thúc giục: "Đi rửa mặt đi."

Đường Hinh vui vẻ đi rửa mặt.

Chờ đến khi cô ra, Đường Vực đã mặc áo sơ-mi trắng cùng quần tây đen, dáng người cao lớn vững vàng. Anh hơi cúi đầu, đang chọn nút cài tay áo. Cô bước tới, mở một tủ quần áo khác, lấy ra từ bên trong một cái hộp nhỏ, trong đó là nút cài tay áo mà cô mới mua.

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, nhận lấy từ tay cô, nghiêm túc cài tay áo. Cô cười rạng rỡ, nói: "Được rồi. Anh chờ em… nửa tiếng!"

Cô cũng chọn một chiếc áo sơ-mi trắng mặc bên trong, sau đó quay đầu nhìn anh, nói: "Anh đừng nhìn, em phải thay quần áo."

Đường Vực dựa vào tủ quần áo, nhìn cả người cô từ trên xuống dưới, điềm nhiên cười: "Người em có chỗ nào anh chưa nhìn đâu."

"……"

Giống nhau à?

Ngày thường vẫn phải giữ chút cảm giác thần bí mới tốt. Nếu có ngày nào đó cô có thể tùy tiện thay quần áo trước mặt anh, khi đó có lẽ hai người đã kết hôn được rất nhiều năm rồi phải không? Cô đẩy anh ra: "Anh chờ bên ngoài đi."

Đường Vực dở khóc dở cười, ra khỏi phòng.

40 phút sau, cô gái trang điểm tinh tế xinh đẹp bước ra phòng khách, cười khanh khách nhìn anh: "Đi thôi."

Ra tới cửa, thay giày xong, cô bỗng nhiên căng thẳng.

"Đường Vực, anh mang theo hộ khẩu chưa?"

"Mang rồi."

"Chứng minh thư thì sao?"

"Cũng mang rồi."

"Còn thiếu gì không?"

Đường Vực hơi buồn cười, ôm lấy cô, dắt cô ra cửa: "Thiếu người."

Ảnh chứng nhận hôm qua hai người đã thuê nhiếp ảnh gia chụp xong rồi. Đường Hinh cúi đầu nhìn những tấm ảnh kia, thấy Đường Vực vẫn ăn ảnh hơn, cô quay đầu nhìn anh, hỏi: "Đường Vực, em có xinh đẹp không?"

Những lời này lúc trước khi cô tỏ tình với anh đã từng hỏi.

Sau khi ở bên nhau, cô lại chưa từng hỏi anh.

Đường Vực đảo tay lái, xoay một vòng rồi mới thản nhiên đưa tay cọ cọ vào má cô, đáp: "Xinh đẹp."

Hôm nay Cục Dân chính không đông lắm, khi họ đến vừa đúng 10 giờ. Hai người đi lấy số, chỉ cần chờ 5 số là xong. Hiện giờ còn chưa bật lò sưởi nhưng trong nhà vẫn ấm áp, hai người cởi áo khoác ra, ngồi trong góc chờ

đợi.

Tuy là lặng lẽ khiêm nhường nhưng vẫn có người liên tục nhìn qua, hiển nhiên là đã nhận ra Đường Vực.

Đường Hinh mới lộ diện ba lần, một lần là khi khai máy quay phim, một lần là buổi công chiếu phim nhưng nếu nhận ra Đường Vực thì cũng có thể đoán chắc người bên cạnh anh chính là Đường Hinh. Chờ tới khi số của hai người được gọi, hai người liền đứng dậy, đi qua một đôi tình nhân, có người điện thoại chụp ảnh.

Tách tách…

Ngại quá, quên không tắt âm thanh.

Đường Vực quay đầu lạnh nhạt nhìn về phía chỗ cô gái đó ngồi, cô gái xấu hổ nói: "Tôi sẽ xóa ảnh…"

Anh ừ một tiếng rồi nắm tay Đường Hinh đi.

Khi điền tờ khai, Đường Hinh không nhịn được nghiêng đầu liếc nhìn anh. Đường Vực cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Mau viết đi."

Đường Hinh đáp dạ một tiếng rồi tiếp tục cúi đầu điền vào tờ khai, khẽ nhoẻn miệng cười.

Đường Vực điền xong thì quay đầu nhìn cô. Đường Hinh: "Điền xong rồi!" Vừa quay đầu đã nhìn thấy ánh mắt thâm tình của anh, cô hơi sững người, tờ khai trên tay bị cầm đi, Đường Vực cầm lấy đưa cho người phụ trách.

Người phụ trách tuổi còn rất trẻ, nhìn Đường Hinh với vẻ hâm mộ, nhanh chóng làm xong thủ tục.

Hai cuốn sổ đỏ được giao đến tay bọn họ: "Chúc mừng hai người."

Đường Hinh không nhịn được nghẹn ngào: "Cảm ơn."

Đường Vực cúi đầu hỏi: "Em muốn chụp ảnh không?"

Sau khi đăng ký kết hôn đều phải chụp ảnh, Đường Hinh gật đầu, đương

nhiên là muốn chụp rồi!

Ra khỏi Cục Dân chính vừa lúc ánh mặt trời lên, bầu trời xanh thăm thẳm.

Đường Hinh quay đầu nhìn Đường Vực, cười rạng rỡ, nói: "Chúc mừng anh đã cưới được một cô vợ xinh đẹp."

Hóa ra khi nãy cô cố ý hỏi là vì thế?

Đường Vực bật cười: "Ừ, đây là vinh hạnh của anh."

Hai người trở lại xe. Đường Hinh nói muốn chụp ảnh đăng lên WeChat. Cô chỉ chụp mặt bìa, Đường Vực duỗi tay đem mở quyển sổ ra, lộ ra chứng nhận đăng ký kết hôn của hai người, nói: "Chụp phần này này."

"Hả?" Cô chớp chớp mắt, "Có được không? Em tưởng anh không thích khoe ân ái cũng không thích lộ mặt?"

Đường Vực nhắc nhở cô: "Lúc trước em nói bạn trai em không có mặt, giờ đã kết hôn rồi, đã có mặt mũi rồi."

"……"

Anh vẫn còn nhớ chuyện này cơ à?

Cô cười ha ha, chụp ảnh xong liền đăng lên WeChat.

Nữ đại gia: "Kết hôn rồi [icon vui vẻ]."

Đăng kèm ảnh chụp giấy đăng ký kết hôn.

Trong nháy mắt mọi người đều ùa vào chúc mừng.

Đường Đinh Đinh: "Oaaa! Chúc mừng anh trai chị dâu! Sớm sinh Tiểu Đường Đường nha!"

Vưu Tiểu Hoan: "Phù dâu đã định."

Minh Tiểu Chủ: "Haha, chúc mừng nha."

Hàn Tiêu Tiêu: "Huhuhuhu, sao tôi lại muốn khóc thế này? Cô đã lấy

chồng rồi mà tôi tới bạn trai còn chưa theo đuổi được!”

Lục Chi Hành: “Chúc mừng.”

Hoắc Thần Đông: “Chúc mừng.”

Đường Vực hiếm khi đăng bài trên WeChat, không có dòng đề tự, chỉ đăng một tấm ảnh chụp giấy đăng ký kết hôn.

Đăng bài xong, Đường Hinh quay đầu nhìn anh, nói: “Ừm… Chúng mình có phải tới công ty không?”

Đường Vực: “Ăn cơm trưa xong rồi đi.”

“Thế giờ mình đi đâu? Mới 10 rưỡi thôi.”

“Em muốn đi đâu?”

“Đi dạo một chút, ngày mai về nhà ăn cơm, em muốn mua cho mẹ ít đồ.”

Xe vừa mới lăn bánh, Đường Hinh chợt nhớ tới việc đăng Weibo báo với fan. Lúc trước khi chuyện cầu hôn gây náo động, fan sách của cô đã gửi rất nhiều tin nhắn và bình luận, bảo cô đăng Weibo nhiều vào, khoe ân ái nhiều vào.

Vậy thì khoe một chút đi.

Cô lấy điện thoại, đăng nhập tài khoản VIP “Đường Tâm”.

Đường Tâm: “Tôi kết hôn rồi [icon khát khao].”

Chương 94: Phiên ngoại số VII

Editor: Hannah Đường Vực, nếu anh đã thích Đường Đường như vậy, em sẽ cố thử xem sao.

Nhưng nếu như không phải Đường Đường, anh cũng đừng thất vọng đấy nhé!

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Bài Weibo vừa đăng xong, chưa đến vài phút đã thu được hơn nghìn bình luận. Các fan hâm mộ hưng phấn không thôi, thúc giục cô khoe ân ái lâu như vậy cuối cùng cũng chờ được rồi. Lần đầu tiên khoe chuyện yêu đương đã làm "một quả lớn" như thế, dứt khoát khoe giấy đăng ký kết hôn luôn kìa.

Đường Hinh mở phần bình luận ra xem, những bình luận đầu tiên đều của fan lâu năm:

"Oa oa oa! Tôi đây là fan lâu năm nước mắt rơi đầy mặt nè. Tôi đã theo dõi Đường Tâm từ khi cô ấy mới lập tài khoản Weibo, đã nhiều năm như thế rồi, giờ thấy cô ấy kết hôn, có cảm giác như gả con gái đi vậy!"

"Chúc mừng nha! Cực kỳ xứng đôi luôn! Nếu có thể đăng ảnh công khai thì tốt quá…"

"Hứa với tôi đi nào, khi kết hôn nhất định phải khoe ảnh cưới đấy, được không? Làm ơn đi mà!"

"Huhuhu, cảm động quá đi. Đúng là chuyện tình thần tiên mà, công khai, cầu hôn đều khiến người ta rung động, giờ cuối cùng cũng kết hôn rồi!"

…

Đường Vực cũng theo dõi tài khoản của cô. Khi có tiếng tin báo, anh quay đầu nhìn cô, cầm điện thoại lên rồi chia sẻ lại bài đăng.

Lúc trước khi hai người công khai yêu đương đã rất rầm rộ nhưng chưa

từng nói gì trên Weibo cả. Thực ra chỉ có Đường Đinh Đinh khi lên chương trình phỏng vấn vẫn thường bị người dẫn chương trình hỏi về chuyện anh trai và chị dâu, cô ấy nói đùa mấy câu: "Không ngờ tôi đường đường là người nổi tiếng đây mà còn phải ăn bám anh trai và chị dâu tương lai để lấy độ 'hot'."

Hai người bình thường đúng là rất khiêm tốn, vốn dĩ cũng không phải người trong giới giải trí, thời gian qua đi, sự chú ý của mọi người cũng giảm bớt.

Lần này vừa đăng bài trên Weibo, chưa được bao lâu đã leo lên top tìm kiếm nóng.

Đường Vực và Đường Hinh cũng không quan tâm. Đường Hinh gọi điện cho ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ, báo cho họ chuyện đăng ký kết hôn. Ông Đường Đại Vĩ biết lúc này thực sự đã gả con gái đi rồi nên hơi đau lòng, thở dài nói: "Bố biết rồi, biết rồi."

Đường Hinh cười nói: "Bố à, con vẫn yêu bố mà."

Ông Đường Đại Vĩ lúc này tâm trạng mới thoải mái hơn một chút, hừ một tiếng, nói: "Sau này nếu thằng nhãi kia dám ức hiếp con, con không cần nhẫn nhịn chịu đựng, cứ nói với bố, biết chưa? Bố con còn chưa già đến mức không đụng được đến đao kiếm."

Đường Hinh: "……"

Cô vâng dạ một hồi sau đó cúp điện thoại.

Quay đầu nhìn Đường Vực, cô đắc ý nói: "Bố em bảo là, nếu anh dám ức hiếp em, bố em sẽ vác dao đến Bắc Kinh đấy."

Anh xem đi, em có người "bảo kê" đấy.

Đường Vực đỗ xe vào gara, thản nhiên cười, đáp: "Thế thì bố em không có cách nào qua được cửa an ninh đâu."

"……"

Lời này anh có dám đứng trước mặt ông Đường Đại Vĩ mà nói không?

Đường Vực đỗ xe xong xuôi, khom người giúp cô tháo dây an toàn, xoa đầu cô, đọc được suy nghĩ của cô, cúi đầu cười nói: "Không dám."

Đường Hinh vui vẻ, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện: "Anh đã kết bạn WeChat với bố em chưa?"

Đường Vực: "Có gửi lời mời rồi cơ mà bố em không chấp nhận."

Đường Hinh: "……"

Ông Đường Đại Vĩ cũng ấu trĩ thật nha.

Hai người đi dạo được một lúc thì bà Tăng Uyển gọi điện thoại tới, bà gọi vào số điện thoại của Đường Hinh, cô nhận cuộc gọi, ngoan ngoãn chào: "Mẹ".

Bà Tăng Uyển không ngờ cô có thể thay đổi cách xưng hô nhanh như thế, cười rất vui vẻ, nói: "Ai da, mẹ vừa thấy bài đăng trên WeChat của hai con, không nhịn được phải gọi điện luôn. Cũng không có việc gì cả, chỉ nhắc hai con mai về nhà ăn cơm."

Đường Hinh ngoan ngoãn nói: "Vâng, con nhớ rồi."

Bà Tăng Uyển lại dặn dò vài câu, còn bảo đã chuẩn bị quà cho cô, là quà cho con dâu.

Cúp điện thoại xong, Đường Hinh quay đầu nhìn Đường Vực. Đường Vực nở nụ cười mơ hồ nhìn cô, không thốt nên lời. Anh thấy cô vẫn còn ngơ ngác nhưng cũng không nhắc cô, chỉ nắm chặt tay cô, hỏi: "Đi thôi, em muốn mua gì nào?"

Đường Hinh à một tiếng rồi nói: "Mua khăn lụa đi, em thấy mẹ có vẻ thích khăn lụa."

Đường Vực đáp ừ một tiếng, trước đây vào dịp sinh nhật của bà Tăng Uyển, anh cũng dặn thư ký chọn mấy chiếc khăn lụa, giờ anh đưa thẳng cô tới cửa hàng, để cô tự chọn.

Chiều hôm đó, hai người quay lại công ty.

Đường Hinh vừa vào phòng làm việc, những người khác đã nhìn cô với

ánh mắt muôn hình muôn vẻ, đại đa số là vui vẻ. Hàn Tiêu Tiêu chỉ lên bàn cô, reo lên: "Tôi tặng cô nè, là quà mừng cưới!"

Đường Hinh cười cười đi tới, nói: "Cảm ơn!"

Những người khác cũng trêu đùa gọi cô là "Bà Đường", có người còn gọi là "Bà chủ".

Đường Hinh không khách khí đáp lời, cô vốn là bà Đường mà, cũng là bà chủ đó nha.

Hàn Tiêu Tiêu thò đầu lại gần, hỏi: "Có liên hoan không? Ăn cơm gì đó."

Đường Hinh: "……"

Lại muốn cô tạo cơ hội cho cô ấy được ăn cơm cùng trợ lý Cao hả?

Đường Hinh nghĩ nghĩ một lúc rồi đáp: "Chắc là không đâu, còn phải chụp ảnh cưới, chuẩn bị hôn lễ nữa."

Riêng việc chuẩn bị cho hôn lễ thôi đã rất rườm rà rồi. Dù vậy cũng có nhiều chuyện có thể dùng tiền để giải quyết, Đường Hinh cũng không cần quá nhọc lòng, chỉ cần đem đồ đến trước mặt cho cô chọn là xong. Hơn nữa chuyện hôn lễ chủ yếu do bà Tăng Uyển chuẩn bị, bà ra tay rất hào phóng, chỉ mong có thể thể hiện rõ vị thế, còn phải làm vừa lòng Đường Vực và Đường Hinh, hoàn toàn không có ý định tính toán chi tiêu.

Nhưng có một số việc vẫn cần Đường Hinh và Đường Vực tự lo lấy, ví dụ như chuyện lo lễ phục và chụp ảnh cưới, những chuyện đó có thể làm từ từ.

Quan trọng nhất là phóng sự nhật ký mà họ quay.

Hơn nữa, để có thể trở thành cô dâu xinh đẹp, Đường Hinh còn phải đi spa chăm sóc, toàn bộ thời gian sau này đã được xếp kín lịch. Lúc trước bà Chung Lệ sợ cô không có tiền lại chưa kết hôn, trong tay không có tiền sẽ không tự tin nên đã chuyển vào trong thẻ của cô 8 triệu tệ, để cô thỏa sức tiêu, bây giờ sắp kết hôn, đúng lúc cần dùng đến.

Kỳ thực cô cũng không biết ông Đường Đại Vĩ và bà Chung Lệ có bao nhiêu tiền tiết kiệm, cũng chưa từng hỏi qua, vì chi tiêu của bản thân cô vẫn có thể tự lo. Cô muốn chuyển khoản trả lại tiền cho bố mẹ nhưng lại sợ

hai người họ nghĩ nhiều.

Dù sao tiền cô vẫn giữ, chờ đến khi kết hôn xong sẽ gửi lại cho bố mẹ.

Đột nhiên cô nhớ ra!

Đường Vực thế mà chưa hề cho cô thẻ ngân hàng!

Đến cả Đường Đinh Đinh còn có thẻ phụ của anh đấy! Cô đây đường đường là bà Đường thế mà lại không có thẻ! Không có thiệt luôn ạ!

Hàn Tiêu Tiêu thấy sắc mặt cô bỗng dưng thay đổi, thận trọng hỏi: "Cô sao thế?"

Đường Hinh nhíu mày, tức giận nói: "Không sao!"

Cô có thể không dùng đến thẻ phụ của anh nhưng không thể không có được! Sau khi kết hôn, chồng "cống nạp" lương cho vợ, đấy không phải quy tắc bất thành văn à?

Hàn Tiêu Tiêu: "……"

Trông cô ấy chẳng có vẻ gì là "không sao" cả!

Đường Hinh xua Hàn Tiêu Tiêu đi, cố gắng dẹp đi vấn đề xuất hiện ngay ngày đầu tiên sau khi kết hôn, bắt tay vào viết kịch bản. Cô chờ xem, khi nào Đường Vực có thể đưa cho cô thẻ phụ ngân hàng của anh.

Đến giờ nghỉ, cô lại không nhịn được, gửi một tin nhắn cho Đường Đinh Đinh.

Nữ đại gia: "Đinh Đinh à, anh trai em cho em bao nhiêu cái thẻ ngân hàng?"

Một lát sau…

Đường Đinh Đinh: "[Icon đáng thương] Chị dâu à, kết hôn rồi chị lập tức đòi thu lại thẻ ngân hàng của anh em à? Em còn tưởng rằng quan hệ em chồng chị dâu giữa chúng ta rất tốt. Đừng như vậy mà…"

Nữ đại gia: "……"

Cô lập tức gõ chữ như bay giải thích: “Không phải, chị chỉ muốn hỏi một chút thôi, còn mấy cái thẻ đó em cứ giữ đi, muốn dùng như thế nào thì dùng, không đủ thì chị dâu cho em thêm!”

Đường Đinh Đinh: “Chị dâu là tốt nhất. Anh trai em hình như cho em 5-6 cái thẻ gì đó, chị hỏi chuyện này làm gì?”

Đường Hinh: “……”

5-6 cái thẻ, trong khi cô một cái cũng không có…

Quá bi thương mà…

Mãi cho đến lúc tan tầm, Đường Vực tới văn phòng đón cô, thấy cô vẫn còn đang gõ chữ lạch cạch. Hàn Tiêu Tiêu nhìn thấy anh, chào “sếp tổng”. Đường Hinh dừng lại, quay đầu nhìn anh, cười nói: “Chờ em mấy phút.”

Đường Vực đáp ừ một tiếng, tay để lên lưng ghế cô, cụp mắt nhìn cô sửa sang lại bản thảo, lưu lại, tắt máy tính.

Đường Hinh cầm túi đứng lên, Đường Vực thuận tay cầm lấy, cô nói: “Đi thôi.”

Tối nay đi ăn đồ Pháp, hai người đã lên kế hoạch rồi.

Ngày tân hôn đầu tiên, không cãi cọ cũng không mâu thuẫn.

Đường Hinh quẳng chuyện thẻ ngân hàng ra khỏi đầu, quyết định để về sau nhắc lại.

Mọi người trong văn phòng nhìn theo sếp tổng cùng phu nhân rời đi, hai người vừa đi khỏi, mọi người đã xì xào bàn tán, có người ngưỡng mộ, có người đố kỵ, có người khinh thường.

Tối hôm đó, khi hai người về nhà đã là 10 giờ.

Đường Hinh ngồi trên sô-pha, cầm lấy điện thoại của Đường Vực, dùng vân tay của mình để mở khóa. Cô mở WeChat, kết bạn với ông Đường Đại

Vĩ, chờ một lúc lâu… chưa thấy trả lời.

Cô vừa định dùng điện thoại của mình để nhắc nhở bố thì thấy có tin báo chấp nhận lời mời kết bạn.

Đường Hinh vội kêu lên: "Đường Vực, Đường Vực! Bố em chấp nhận lời mời kết bạn của anh rồi này!"

Đường Vực từ trong phòng bếp đi ra, rót cho cô một cốc nước ấm: "Em uống chút đi." Anh cầm lấy điện thoại, nhìn màn hình điện thoại, gửi một tin nhắn chào hỏi.

Đường Vực: "Con chào bố."

Ông Đường Đại Vĩ: "……"

Ông Đường Đại Vĩ quay đầu nhìn bà Chung Lệ, chỉ vào màn hình điện thoại, nói: "Bà nhìn xem thằng nhãi này, thay đổi xưng hô cũng nhanh ghê nhỉ."

Bà Chung Lệ mỉm cười: "Thì ông cũng trả lời một câu đi."

Ông Đường Đại Vĩ nhắn tin trả lời: "Được rồi, nhớ đối xử tốt với con gái tôi đấy. Nếu cậu dám ức hiếp nó, tôi nhất định liều mạng với cậu. Đừng tưởng tôi đây già rồi không đụng đến đao kiếm."

Đường Vực bật cười, trả lời đơn giản: "Con sẽ đối tốt với cô ấy, bố cứ yên tâm ạ."

Anh đưa điện thoại cho Đường Hinh, Đường Hinh nhìn lướt qua đoạn đối thoại giữa hai người, không nhịn được phá ra cười.

Đêm tân hôn, "ngày đó" của Đường Hinh còn chưa qua, hai người chỉ có thể thân mật một lúc, cũng không làm gì khác. Đường Vực nghiêng người ôm lấy cô đang mơ màng, khẽ hôn lên tai cô, hạ giọng nói: "Chiều nay có chuyện gì làm em khó chịu à?"

Đường Hinh không ngờ anh lại nhạy bén như thế, cố gắng mở mắt ra, mơ màng đáp: "Không có mà."

Anh không tin: "Thật ư?"

Đường Hinh nói dối: "Uhm… Em có cãi nhau với Hoàng Tư Nghệ."

Đường Vực thấy cô buồn ngủ lắm rồi, cúi đầu hôn lên mặt cô, nói: "Ngủ đi."

Giấy đăng ký kết hôn được Đường Vực đặt trong ngăn kéo cao nhất trong phòng làm việc, khóa lại.

Ngày hôm sau, hai người về nhà lớn họ Đường. Đường Hinh nhận bao lì xì của bố mẹ chồng, bao nào bao nấy nặng trĩu, cô ngây ra, hỏi Đường Vực: "Giờ đã đưa bao lì xì á? Không phải khi nào tổ chức hôn lễ mới đưa à?"

Đường Vực liếc nhìn bao lì xì cô ôm trong người, bật cười: "Bố mẹ thích em, cho em nhiều lần cũng chẳng sao."

Đường Hinh: "……"

Đường Vực: "Bố mẹ cho thì em cứ lấy thôi, nữ đại gia."

Hai ngày sau, Đường Hinh thấy Minh Chúc hiếm khi khoe ân ái trên WeChat, đăng ảnh Thiếu tá Lục nhà cô ấy làm món sườn heo kho tàu, nhìn rất ngon. Cô hơi thèm ăn, từ lúc ở chung cho tới khi kết hôn tới giờ đã mấy tháng, Đường Vực hình như chưa từng làm đồ ăn Trung Quốc, bữa sáng toàn làm sandwich, bữa tối thỉnh thoảng là cô giúp việc nấu, thỉnh thoảng cô muốn ăn bò bít tết, anh lại làm cho cô cộng thêm rượu vang đỏ.

Đến lúc tan làm, cô gửi ảnh cho Đường Vực.

Đường Vực: "Em muốn ăn à?"

Nữ đại gia: "Anh làm được không?"

Đường Vực: "Có thể học."

Nhưng mà hôm nay cô giúp việc có việc riêng, trong tủ lạnh đã hết nguyên liệu nấu ăn. Sau khi tan làm hai người đi siêu thị một chuyến, khu nhà này đầy đủ tiện nghi, có một siêu thị lớn. Đương Vực đẩy xe đẩy, lấy sườn cùng một ít đồ ăn. Đường Hinh nói: "Em muốn mua đồ ăn vặt."

Hai người liền ra khu bán đồ ăn vặt. Đường Hinh không dám lấy những món nhiều calo như khoai tây chiên, chỉ ném mấy hộp quả khô vào giỏ. Đường Vực biết cô đang cố gắng giảm cân, từ phía sau ôm lấy eo cô, khẽ véo cô, nói: "Đã gầy lắm rồi."

Đường Hinh nói nhỏ: "Em biết, nhưng vẫn không thể ăn linh tinh được, nhỡ béo lên thì phải làm sao bây giờ? Ngày mai em phải đi thử váy cưới và lễ phục, bây giờ cân nặng của em đang bằng lúc đo váy cưới lúc trước. Từ giờ cho tới khi cử hành hôn lễ phải giữ cân nặng như thế này."

Thực ra cân nặng của cô thay đổi không nhiều, chỉ dao động trong khoảng hai cân.

Hiện giờ cân nặng của cô là 45kg, khi nặng nhất cũng chỉ 47kg, dáng người mảnh mai, hoàn toàn không bị béo.

Ánh mắt Đường Vực hướng về phía ngực cô, cười ý nhị, hạ giọng nói: "Gầy nữa thì không còn ngực đâu."

"……"

Cô nghiến răng trợn mắt với anh. Ai bảo không còn? Tuy rằng cô không phải kiểu cô em ngực to nhưng mà vẫn có mà!

Cô tức giận đánh anh một cái, đi lên trước, nhón chân muốn lấy hộp khoai tây chiên. Cô cao 1m60, cũng không thể coi là thấp… thế mà ngay đến cả hộp khoai tây cũng với không tới. Người phục vụ xếp đồ cao thế làm gì?!

Người đứng phía sau cũng không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý định giúp đỡ cô. Trong phim thần tượng, những lúc nữ chính không với được đồ, chẳng phải nam chính đều sẽ nhẹ nhàng từ phía sau với lấy rồi đưa cho nữ chính à?

Cô thầm mắng trong lòng: "Đồ móng heo…!"

Ngay sau đó, hai bên hông cô căng ra, hai chân cũng rời khỏi mặt đất.

Cô bị anh bế lên rồi.

"Á, anh làm gì thế?"

Cô khẽ kêu lên, cúi đầu nhìn anh.

Anh nhoẻn miệng cười, hất cằm, ý bảo cô: "Lấy đi."

Đường Hinh trong lòng ngọt như bôi mật, khi quay đầu lại miệng đã cười toe toét, đưa tay cầm lấy hộp khoai tây. Khi đứng lại trên mặt đất, cô quay đầu nhìn anh, vừa định nói chuyện thì thấy cách đó ba mét, Lục Chử Ninh đang cùng trợ lý đẩy xe, đứng ở chỗ ngoặt.

Những gia đình sống trong khu này không giàu có thì cũng cao sang, Đường Hinh biết vài minh tinh đều sống ở khu này, thỉnh thoảng còn gặp một vài lần, nhưng dù đã dọn đến đây một thời gian, cô cũng chưa từng gặp Lục Chử Ninh.

Không ngờ hôm nay lại gặp ở đây.

Hiển nhiên Lục Chử Ninh đã thấy cảnh tượng vừa rồi. Cô ấy im lặng một lúc rồi mỉm cười nói: "Chúc hai người tân hôn vui vẻ."

Đường Hinh không nhìn Đường Vực, cười rạng rỡ, nói: "Cảm ơn cô."

Đường Vực một tay đỡ xe đẩy, một tay ôm Đường Hinh, điềm tĩnh nói: "Cảm ơn."

Lục Chử Ninh nhìn hai người họ, ngại ngùng khựng lại, cũng không lấy đồ ăn vặt mà cùng trợ lý đi sang khu khác. Đợi đến khi đi một quãng xa, trợ lý mới dè dặt nhìn cô, nói: "Chị à, chị không sao chứ?"

Lục Chử Ninh lắc đầu đáp: "Không sao."

Lúc trước Đường Hinh nói rất đúng, có những thứ, có những người dường như được ông trời an bài, sinh ra đã thuộc về nhau.

Có gượng ép cũng không được.

*****

"Nốt nhạc đệm" kia không làm ảnh hưởng tới tâm trạng của Đường Hinh. Sau khi về đến nhà, cô liền vòi vĩnh Đường Vực làm món sườn, cô trợ

giúp cho anh. Thực ra Đường Vực chưa từng làm món sườn, trước đây khi anh đi du học, chỉ làm mấy món đồ Tây đơn giản, sau khi đi làm cũng không có thời gian, thi thoảng nấu cơm cũng chỉ nấu mấy món đơn giản.

Trước khi tan làm, Đường Vực đã xem qua công thức một lần. Trí nhớ của anh rất tốt, học cái gì cũng rất nhanh, động tác cũng thành thạo.

Khi bắc nồi ra, anh gắp một miếng để trong bát, đưa cho Đường Hinh, nói: "Em nếm thử xem."

Đường Hinh ăn thử, hai mắt sáng ngời nhìn anh: "Oa, ngon quá! Đường Vực, sao cái gì anh cũng biết thế? Đây là lần đầu tiên anh làm thật đấy à?"

Anh quay đầu nhìn cô, khẽ cười: "Anh thông minh mà."

Đường Hinh: "Em cũng thông minh."

"Thế vừa hay, không cần lo lắng về chỉ số thông minh của Đường Đường."

"……"

Hai người cùng nhau nấu cơm cũng là một thú vui, xào thêm hai món, bữa cơm đã hoàn thành.

Ăn xong cơm tối đã là 8 giờ. Đường Hinh nghỉ ngơi một lúc, đi tắm rồi nằm trên sô-pha đắp mặt nạ. Đường Vực ngồi trong phòng làm việc giải quyết công việc, hai người đều bận rộn, cuộc sống bình đạm lại vui vẻ.

Cuộc sống sau khi kết hôn so với trước kia cũng không khác biệt nhiều.

Mười lăm phút sau, cô vứt mặt nạ giấy, bắt đầu mở xem hàng chuyển phát nhanh. Hàng chuyển phát nhanh là quần áo mà cô mua cho Bánh Bao Cuộn và Cục Bông, bảy tám hộp hàng, cô mở hết ra cũng mất vài phút. Quần áo nhỏ xinh nhìn rất đáng yêu, chất lượng cũng rất tốt, đều là đồ cô nhờ người thiết kế trong tiệm thú nuôi thiết kế riêng. Cô vừa định bắt lấy Bánh Bao Cuộn và Cục Bông ra thử mặc đồ thì Đường Vực ôm lấy cô từ phía sau.

Anh vừa tắm xong, chỉ mặc một chiếc áo khoác tắm trắng đai áo thắt hờ, vạt áo hở ra một nửa, cơ ngực như ẩn như hiện.

Đường Hinh chớp chớp mắt, khẽ kêu ồ một tiếng. Đêm tân hôn… tới luôn rồi hả?

Cô ném mấy hộp đồ trang phục cho thú nuôi trên sàn nhà, nói: "Em đang định cho Bánh Bao Cuộn và Cục Bông mặc thử."

Bánh Bao Cuộn và Cục Bông vốn còn đang chơi đồ chơi, Đường Vực vừa đi ra, hai đứa đã chạy tới vây quanh hai người. Anh cụp mắt nhìn, ánh mắt nhìn cô ý đồ trắng trợn: "Thử sau đi."

Cũng được.

Cô bật cười khanh khách, ôm lấy cổ anh, thì thầm bên tai anh: "Đường Vực, anh đã đợi mấy ngày rồi phải không?"

"Đã 10 giờ rồi, đi ngủ sớm chút đi, ngày mai còn phải đi thử lễ phục nữa."

"Hả, 10 giờ vẫn sớm mà."

Cô rướn người hôn lên cằm anh rồi di xuống yết hầu, thầm nghĩ giả vờ giả vịt cái gì, anh nghĩ gì mà còn không dám thừa nhận à!

Đường Vực bị cô hôn vài cái, bế ngang cô lên đưa vào phòng. Đêm tân hôn đến muộn quả thực khiến Đường Hinh chịu không nổi, cô cầu xin vài lần cũng không có tác dụng, sức mạnh của anh quá lớn, còn thì thầm bên tai cô: "Gọi bố mẹ trơn tru thế rồi, sao không đổi cách xưng hô với anh?"

"……"

Cách xưng hô với anh?

Cô vừa nức nở vừa gọi: "Chồng à?"

Tiếng cười của anh trầm khàn đáp lại: "Ừ."

"… Thế anh cũng gọi em đi."

Anh lại cười nhưng động tác vẫn không dừng.

Không khí trong phòng trở nên nóng bức không thôi, cảm xúc dâng trào,

hai bóng người không ngừng chuyển động, tới khi dịu lại, anh mới nói nhỏ bên tai cô: "Vợ à."

Đường Hinh: "Huhuhuhuhu…"

"Em khóc cái gì?"

"Vui quá."

Anh bật cười, thấy cô quá ngốc.

*****

Ngày hôm sau, hai người đi thử lễ phục, rất vừa vặn, không cần sửa sang gì. Khi thử lễ phục có người quay phim và nhiếp ảnh gia đi cùng để lấy tài liệu cho phóng sự nhật ký.

Đường Hinh mặc chiếc váy trắng đứng trước gương, nhà thiết kế chỉnh lại tà váy cho cô. Khi đó Đường Vực đang ngồi trên chiếc sô-pha đơn cách đó không xa, dáng vẻ nhàn nhã, tay chống cằm. Đường Hinh từ trong gương không nhìn rõ khuôn mặt anh, chỉ thấy anh mặc bộ vest đen, hai chân thon dài vắt chéo, ngón tay dài chống cằm, cực kỳ đẹp mắt.

Cô biết anh có thể nhìn thấy cô từ trong gương, không nhịn được cười hỏi: "Đường Vực, em có đẹp không?"

Anh cũng không ngần ngại khen cô: "Đẹp lắm."

Sau đó khi cô xem lại phóng sự nhật ký nhìn thấy ánh mắt của anh.

Ánh mắt anh chú mục vào cô, nhìn cô chăm chú không dời, thâm tình nồng nhiệt trong ánh mắt không cách nào che giấu được.

*****

Ngày chụp ảnh cưới.

Khi chụp ảnh trong nhà, Đường Hinh mặc váy cưới nhẹ nhàng, ngồi bệt trước cửa sổ, rèm cửa mỏng bị gió thổi tung, che mất cô từ trên đỉnh đầu.

Đường Vực cách một lớp rèm cửa trắng nhìn qua, thấy người phụ nữ của

mình ngồi ở đó, quần áo mua cho thú nuôi ném lung tung trên sàn nhà. Cô rối bời, không biết phải cho chúng mặc bộ nào đây? Một lúc sau, cô chọn xong xuôi, cẩn thận ôm Bánh Bao Cuộn tới, đè bộ móng vuốt đang vùng vẫy của nó, vừa đem quần áo tròng lên người nó, vừa dịu giọng dỗ dành: "Ngoan nào, mặc quần áo xong em sẽ thành con mèo đáng yêu nhất trên đời, đứng phá nữa được không?"

Anh mỉm cười, lấy máy quay từ trong tay người quay phim, ống kính hướng vào cô, bước lại gần.

Đường Hinh còn chưa phát hiện ra người quay phim đã thay đổi.

Cô thay quần áo cho Bánh Bao Cuộn xong lại bắt Cục Bông lại, lần này đổi câu dỗ dành: "Mặc váy này vào, em sẽ thành tiên nữ mèo xinh đẹp nhất trong giới mèo, ngoan nhé."

Cô hết lời dỗ dành, đều được ghi vào trong đoạn phim.

Đường Vực hào hứng nhìn cô gái trong ống kính, trong đầu vô thức mường tượng khung cảnh sau này nếu hai người thực sự có con gái, chắc là… sẽ rất thú vị. Anh sẽ nhìn cô trang điểm cho con gái như chơi với búp bê vậy.

Đường Hinh cuối cùng cũng thay xong quần áo cho hai con mèo, thở phào nhẹ nhõm, vừa ngẩng đầu lên đã thấy… Í, sao anh quay phim hôm nay chân dài quá? Còn mặc âu phục nữa? Mà sao trông chân lại giống chân chồng cô thế kia?

Đường Vực bỏ máy quay xuống, quay đầu liếc nhìn người quay phim.

Người quay phim vội vàng cầm máy quay đi.

Hai người cách một tấm rèm nhìn nhau, ánh mắt sâu thẳm. Đường Vực ngồi bệt xuống, tầm mắt so với cô cao hơn một chút, anh liếc nhìn hai con mèo bị trang điểm trông có phần khoa trương.

Đường Hinh nhìn anh với vẻ tự mãn, hào hứng hỏi: "Anh thấy đẹp không?"

Đẹp không? Đường Vực thấy cũng tạm được nhưng không muốn dập tắt hứng thú của cô nên nói: "Cũng đẹp lắm."

Đường Hinh cười nói: “Em cũng thấy đẹp, chỉ là hai đứa nó không nghe lời gì cả!”

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, thản nhiên cười nói: “Em biết vừa rồi anh nghĩ gì không?”

Đường Hinh cười xinh đẹp: “Chắc chắn là nghĩ hôm nay em rất xinh!”

Đường Vực: “Không phải.”

Đường Hinh: “… Thế là gì?”

Một cơn gió thổi qua, tấm rèm lại tung bay, anh giơ tay bắt lấy tấm rèm mỏng manh, đẩy ra. Anh cúi đầu nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên, nói: “Anh nghĩ, chừng nào em mới sinh con gái cho anh đây?”

Đường Hinh: “……”

Cô nửa quỳ nửa ngồi trên sàn nhà, giơ tay ôm choàng lấy cổ anh, cười khanh khách hỏi: “Anh muốn có Đường Đường đến thế à?”

“Đúng vậy, có con gái sẽ đáng yêu lắm.”

Cô cúi đầu lại gần anh, thì thầm bên tai anh: “Sang năm sinh con cho anh nhé.”

Nhưng mà, nếu không phải Đường Đường, anh cũng đừng thất vọng nha.

Chương 95: Phiên ngoại số VIII

Editor: Hannah Đường Vực, anh được như ý nguyện r`ồi nhé, Đường Đường của anh tới r`ồi kìa.

Đương nhiên, cũng là của em nữa.

_ "Nhật ký Tiểu Đường Tâm" _

Quá trình chụp ảnh cưới rất thuận lợi, tuy rằng Đường Vực không thích chụp ảnh nhưng dù sao đã tham gia không ít hoạt động, anh cũng từ từ làm quen. Hơn nữa l`ần trước vì để chuẩn bị cho video c`âu hôn mà anh đã phải đối mặt với máy quay nhi`ều l`ần, giờ việc quay phim và chụp ảnh đối với anh cũng dễ dàng hơn nhi`ều.

Chủ yếu do người ta đẹp 360 độ không góc chết, chụp kiểu gì chẳng đẹp.

Đường Hinh vốn tính cách vui tươi hoạt bát, khi cười lên lại xinh đẹp ngọt ngào, tự nhiên, lúc không có máy quay cô càng nghịch ngợm, thích lấy ngón tay nâng cằm Đường Vực, cười khanh khách nhìn ống kính. Hai người ngoại hình đ`ều rất đẹp, nhìn rất xứng đôi, hiệu ứng ph`ần "nhìn" rất tốt, nhiếp ảnh gia chụp điên cu`ồng: "Đúng r`ồi, tốt lắm, chính là như vậy."

Nhiếp ảnh gia: "Tổng Giám đốc, anh cúi người lại g`ần cô dâu một chút."

Nhiếp ảnh gia: "Cô dâu quay người một chút, nghiêng mặt v`ề phía ống kính, nhắm mắt lại."

…

Có nhân viên lại g`ần chỉnh lại váy cưới.

Cô nhân cơ hội nói chuyện riêng: "Đường Vực, khi nãy nhân viên trang điểm nói em với anh nhìn rất đẹp đôi."

Đường Vực ôm eo cô, thản nhiên cười nói: "Ừ, đúng không?"

"Đúng vậy, không chỉ nhân viên trang điểm, ngay cả nhà thiết kế cũng nói

thế, vừa rồi nhiếp ảnh gia cũng nói, anh có nghe không? Thế mà… trước đây anh còn nói chúng ta không hợp nhau." Cô ôm lấy cổ anh, áp sát vào người anh, khẽ hừ một tiếng: "Chúng mình rõ ràng nhìn rất đẹp đôi mà!"

Vẫn còn ghim chuyện này cơ à?

Đường Vực mặt không đổi sắc siết chặt eo cô, thản nhiên nhìn ống kính: "Em cũng biết là chuyện trước đây à."

Trước đây là trước đây, hiện tại là hiện tại.

Có một vấn đề Đường Hinh vẫn luôn muốn hỏi, cô rướn người, nhoẻn miệng cười, nói nhỏ: "Nếu biết trước anh sẽ thích em như bây giờ, liệu anh có yêu em từ cái nhìn đầu tiên không?"

Đường Vực cụp mắt nhìn cô, cười đáp: "Có."

Nhận được câu trả lời làm cô hài lòng, Đường Hinh đắc ý hếch cằm, Đường Vực cúi đầu cười.

Khoảnh khắc này được nhiếp ảnh gia "chộp" được.

Sau khi chỉnh sửa hậu kỳ ra ảnh, Đường Hinh thích nhất tấm ảnh này. Cô cười rất tự nhiên đắc ý còn anh cụp mắt khẽ cười. Người nào tinh mắt sẽ nhận ra cô gái này đang đắm chìm trong tình yêu, nếu không thì sao có thể cười thoải mái đến vậy?

Liên hoan phim diễn ra cùng ngày, Đường Hinh tham gia với tư cách là vợ của Đường Vực đồng thời là biên kịch của bộ phim "Dệt một giấc mộng cho anh". Đây là lần đầu tiên hai người họ lộ diện trước công chúng kể từ khi đăng ký kết hôn, rõ ràng không phải là người của công chúng nhưng vì nhiều nguyên nhân mà lại trở thành tâm điểm chú ý.

Khi Đường Vực nhận phỏng vấn, cô đứng bên cạnh anh, phóng viên hỏi: "Bộ phim này được xem như 'con ngựa ô' của điện ảnh năm nay, có người nói phim thành công rực rỡ như vậy là nhờ có phần hậu danh đề có cảnh cầu hôn của Tổng Giám đốc Đường, thế nên mấy suất chiếu sau đó mới đông khán giả, họ đến đầu để xem cảnh cầu hôn."

Đường Vực mỉm cười, đáp: "Tài khoản Weibo chính thức đã giải thích rõ, phần hậu danh đề chỉ có vào buổi diễn 8 giờ ngày hôm đó, có thể tin rằng

mọi người đến rạp là vì bộ phim."

Phóng viên: "……"

Đường Hinh: "Điểm douban của phim cũng rất cao, thế nên bộ phim thật sự hay mà phải không?"

Phóng viên cười mỉa: "Đúng vậy, thực sự hay."

Một phóng viên của một đài truyền hình khác quan tâm hỏi: "Nghe nói hai người sẽ cử hành hôn lễ ở Anh, lúc trước Tổng Giám đốc Đường có nói hai người sẽ quay phóng sự nhật ký, mọi người đều muốn biết phóng sự này sẽ được công khai chứ? Tuy rằng còn chưa quay xong nhưng mọi người đều rất tò mò."

Đường Vực lạnh nhạt đáp: "Không đâu, đây là chuyện riêng giữa tôi và vợ."

Phóng viên còn chưa từ bỏ ý định, mỉm cười nói: "Nếu có thể chia sẻ công khai…"

Anh ta còn chưa nói xong đã bị Đường Vực ngắt lời: "Sẽ không đăng công khai, đây là phim phóng sự riêng tư."

Cái gọi là phim phóng sự riêng tư, khiến người ta không thể không miên man suy nghĩ…

Liệu có phải có hình ảnh gì không thích hợp với thiếu nhi không?

Những lời này đã thành công chặn miệng phóng viên.

Hôn lễ cử hành ở Anh, người tham dự hôn lễ không ít, từ người trong giới kinh doanh cho tới nghệ sĩ, còn có bạn bè họ hàng thân thuộc. Người nhà họ Đường đã sắp xếp xong, vé máy bay dành cho khách cùng phòng khách sạn đã đặt xong, nơi tổ chức hôn lễ và quà kỷ niệm của cô dâu, không có gì không xa hoa tinh tế.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là Đường Vực không mời bất kỳ đơn vị truyền thông nào, chỉ sắp xếp người quay phim cùng nhiếp ảnh gia.

Đạo diễn quay phim trong hôn lễ là Lục Chi Hành, khi đó Đường Vực còn

chưa biết chuyện giữa Lục Chi Hành và Đường Đinh Đinh, nếu biết, chắc chắn anh sẽ không mời Lục Chi Hành đâu.

Tổng cộng có tám người phù dâu, ngoại trừ Đường Đinh Đinh, Vưu Hoan, Minh Chúc, Hàn Tiêu Tiêu, còn có mấy người bạn tốt của Đường Hinh, trong số đó chỉ có Minh Chúc đã kết hôn nên không góp mặt tranh hoa cưới.

Hàn Tiêu Tiêu kêu to: "Ném về bên này nhé!"

Khao khát muốn lấy chồng biết chừng nào!

Cao Hằng ngồi phía dưới, không nhịn được ôm trán.

Đường Hinh mặc chiếc váy cưới đuôi cá, dáng người mảnh mai, xinh đẹp động lòng người. Cô quay lại cười rạng rỡ, đem hoa cưới ném lên cao, bó hoa bay lên theo đường vòng cung, rơi thẳng vào người Vưu Hoan.

Vưu Hoan chỉ tham gia cho vui chứ không có ý định kết hôn, chờ cô lấy lại tinh thần thì bó hoa đã nằm trong tay mình.

Hàn Tiêu Tiêu tiếc nuối kêu lên, hơi ảo não.

Đường Hinh nhìn bó hoa trong tay Vưu Hoan cực kỳ vui vẻ, nói nhỏ với Đường Vực: "Em ném chuẩn ghê nha."

Đường Vực cúi đầu cười cười, biết cô cố ý ném hoa cho Vưu Hoan, anh cầm tay cô, ngón áp út của hai người đều đeo nhẫn cưới.

Đêm đó khi hôn lễ kết thúc, Đường Hinh đăng lên Weibo chín tấm ảnh chụp khung cảnh hôn lễ, thỏa mãn tâm nguyện của các fan, vừa mới đăng ảnh xong, còn chưa kịp xem bình luận, cửa phòng tắm đã mở ra.

Đường Vực mặc áo choàng tắm đi ra, anh đứng bên mép giường, cúi đầu nhìn cô: "Còn sức lực để nghịch điện thoại à?"

Đường Hinh nói nhỏ: "Em đăng bài Weibo tí thôi."

Anh cầm lấy điện thoại của cô, cởi dây thắt áo choàng tắm của cô. "Một khắc đêm xuân giá ngàn vàng", đêm động phòng sao có thể để cô nghịch điện thoại, cảm xúc của đêm nay không thể giống với bình thường.

Ngày hôm sau, "ngày đó" của Đường Hinh lại tới. Vì đêm hôm trước "vất vả" quá độ, ngày đầu tiên của tuần trăng mật cô nằm bẹp trên giường.

Đường Vực ở trong khách sạn cùng cô cả ngày, tới tối hôm đó Đường Hinh mới thấy khá hơn. Cô rửa mặt xong đi tắm, đi về phía sô-pha. Anh vỗ vỗ lên đùi mình, cô ngồi vào lòng anh, ôm cổ anh, khẽ thở dài: "Đường Vực, anh chọn ngày cử hành hôn lễ không chuẩn rồi. Anh nhìn xem, rõ ràng là tuần trăng mật, thế mà anh lại phải làm hòa thượng."

"……"

Ai bảo tuần trăng mật sau khi kết hôn nhất định phải là vì chuyện này hở?

Đường Vực lười nhác dựa vào sô-pha, liếc xéo cô, ngón tay cái xoa xoa khóe môi cô, nụ cười mơ hồ, nói: "Không lo, em chẳng bảo lưỡi em dẻo lắm còn gì?"

Đường Hinh: "……"

Đường Vực bật cười, ôm cô vào lòng, "Nghĩ linh tinh gì thế, tuần trăng mật giống như kỳ nghỉ phép vậy, có 'làm' hay không cũng đâu quan trọng, vui vẻ là được mà." Anh nói sang chuyện khác, "Nếu không thích ở lại Anh thì mai chúng ta có thể đi nơi khác."

Cô vùi đầu vào lồng ngực anh, nói: "Không cần đâu, ở lại Anh cũng được rồi."

Hai người ở lại Anh trải qua một tuần kỳ nghỉ trăng mật rồi về nước.

Kịch bản của Đường Hinh còn chưa viết xong, vì chuẩn bị cho hôn lễ mà bị chậm tiến độ nhiều. Đường Vực còn bận hơn cô. Trước và sau hôn lễ, hai người đã nghỉ hai mươi ngày, như vậy là đủ rồi.

Điều khiến cô quan tâm nhất chính là: giấy đăng ký kết hôn có rồi, hôn lễ cũng cử hành rồi…

Thế mà Đường Vực còn chưa cho cô thẻ phụ ngân hàng!!!

Một buổi tối, Đường Vực về nhà sau khi làm thêm giờ, thấy TV, ipad cùng máy tính đều đang mở. Đường Hinh ngồi trên thảm, dáng vẻ rầu rĩ không vui. Anh ngây ra một lúc, đã lâu rồi chưa thấy cô tức giận như vậy.

Anh bước tới, ôm cô ngồi vào lòng mình, hạ giọng hỏi: "Sao thế?"

Đường Hinh quay đầu nhìn anh chằm chằm, hỏi thẳng: "Đường Vực, có phải anh quên không đưa em cái gì không?"

Đường Vực nhướng mày: "Cái gì?"

Đường Hinh tức giận, lấy điện thoại ra cho anh xem tin nhắn giữa cô và Đường Đinh Đinh.

Nửa tiếng trước.

Nữ đại gia: "Anh trai em sau khi kết hôn mãi chưa cho chị thẻ phụ ngân hàng, em nói xem là vì sao?"

Đường Đinh Đinh: "Sao cơ?! Anh trai em lại chưa cho chị thẻ á? Đến em còn có tới 5-6 cái, chị đùa em à."

Nữ đại gia: "……"

Đường Vực lập tức mỉm cười, hỏi: "Chỉ vì chuyện này à?"

Đường Hinh: "……"

"Chỉ Vì Chuyện Này" là ý gì hả!

"Đinh Đinh còn có mà sao em không có? Người ta sau khi kết hôn đều được chồng nộp thẻ lương, ít nhất thì anh cũng phải cho em một cái thẻ phụ chứ! Em cũng không dùng đâu nhưng không thể không có được!"

Đường Vực thấy cô tức giận thở phì phì, anh bật cười, thản nhiên nói: "Em quên mất thỏa thuận trước hôn nhân rồi à?"

Về cái thỏa thuận trước hôn nhân kia, cuối cùng Đường Hinh cũng thuyết phục được Đường Vực sửa lại một chút, cô chỉ nhận bất động sản và cửa hiệu đứng tên anh, còn cổ phần cô nhất định không lấy. Nếu cổ phần trước khi kết hôn đứng tên cô thì cổ đông của Thời Quang nhất định sẽ có ý

kiến.

Đường Vực tình nguyện vì cô hy sinh, cô cũng có thể vì anh mà lui một bước, nhất định không cần lấy nhiều.

Hơn nữa, những thứ đó cũng không thể định giá được, dù sao đều là những bất động sản đáng giá.

Đường Hinh bật cười nói: "Như thế cũng đủ rồi, nếu thật sự ly hôn, em chẳng chịu thiệt chút nào!"

Đường Vực không thích nghe giả thiết liên quan đến hai chữ "ly hôn" này. Anh yêu cô, nguyện dâng mọi thứ cho cô. Anh cũng tuyệt đối không làm chuyện gì có lỗi với cô, càng không thể có chuyện ly hôn. Theo bản thỏa thuận cuối cùng, những bất động sản và tiền vốn lưu động dưới tên anh đều sang tên cho cô.

Chuyện bản thỏa thuận đó được sửa đổi, Đường Hinh không hề biết.

Thế nên, từ lâu tiền đã là của cô.

Khi Đường Hinh đọc được bản thỏa thuận cuối cùng này, cô cực kỳ ngỡ ngàng. Cô ngây ra nhìn Đường Vực, hỏi: "Thế là bây giờ em còn giàu hơn anh hả?"

Đường Vực cười đáp: "Theo lý thuyết thì đúng là như thế."

Đường Hinh lấy lại tinh thần, ôm cổ anh làm nũng: "Nhưng mà, em vẫn muốn có thẻ phụ của anh nữa cơ."

Đường Vực liếc nhìn cô: "Anh còn tưởng em thích cảm giác em giàu hơn anh cơ."

Dù sao thì cô cũng tự xưng là chị đại không chịu thiệt mà.

Đường Hinh nghĩ lại, bỗng nhiên ôm lấy khuôn mặt điển trai của anh, cười tủm tỉm hỏi: "Thế có thể nói là em bao nuôi anh hả? Trai bao hả?"

"……"

Anh lạnh nhạt đáp: "Em thích nghĩ như thế thì cứ nghĩ như thế đi."

Ngày hôm sau, Đường Hinh nhận được thẻ phụ và thẻ lương của Đường Vực, anh cho cô tổng cộng bảy cái thẻ, nhiều hơn Đường Đinh Đinh một cái.

Khi đó cô đang ngồi trong văn phòng, thẻ ngân hàng để trong một hộp gấm do Cao Hằng đưa xuống.

Cô vừa mở ra lập tức nhảy dựng lên, Hàn Tiêu Tiêu vội hỏi: "Sếp tổng cho cô cái gì thế?"

Đường Hinh: "……"

Chuyện này cô biết trả lời thế nào đây?

Mặc kệ Hàn Tiêu Tiêu truy hỏi như thế nào, cô vẫn thẹn thùng không cách nào mở lời được, nhân lúc giờ nghỉ lặng lẽ gửi cho anh tin nhắn WeChat: "Vì sao lại là 7 cái thẻ?"

Đường Vực: "Không đủ à?"

Nữ đại gia: "……"

Đủ rồi, đủ rồi!

Lại qua một năm, Đường Hinh vừa kết thúc ba tháng quay phim cùng đoàn làm phim. Khi đó là giữa tháng 6, sau khi trở về, cô cùng Đường Vực về nhà họ Đường ăn cơm. Bà Tăng Uyển ý nhị nhắc nhở: "Năm nay tuổi hai đứa cũng không còn nhỏ nữa, Hinh Hinh 27 tuổi rồi, cũng nên tính đến chuyện sinh con đi hả? Phụ nữ sinh con muộn quá cũng không tốt, sinh sớm một chút cơ thể dễ hồi phục."

Lúc đó bà Tăng Uyển cũng không biết, Đường Hinh đã bắt đầu chuẩn bị tâm lý vì năm ngoái cô đã đồng ý với Đường Vực rằng sẽ sinh Đường Đường cho anh.

Lần trước kỷ niệm ngày kết hôn, Đường Vực tới thăm đoàn làm phim, hai người điên cuồng quấn lấy nhau cả đêm, với "năng lực" mạnh mẽ của Đường Vực, nói không chừng đã có rồi.

Đường Vực ôm eo cô, ngón tay thon dài đặt lên vùng bụng nhỏ của cô, ánh

mắt như đang suy tư rồi anh nhìn bà Tăng Uyển, nói: "Mẹ, mẹ cũng đừng thúc giục cô ấy, bọn con có kế hoạch rồi."

Bà Tăng Uyển hai mắt sáng lên, ngay cả ông Đường Hải Minh cũng vui vẻ.

Nói thế nghĩa là đã chuẩn bị rồi?

Đường Hinh hơi ngượng ngùng nhìn Đường Vực. Anh nắm tay cô đứng lên, "Bọn con lên lầu nghỉ ngơi một lúc."

Trên lầu có phòng cũ của Đường Vực, ở tầng ba, phòng rất rộng còn có một khoảnh sân. Sau khi kết hôn, Đường Vực thuê người đặt ở khoảnh sân một cái ghế đu đưa. Đường Hinh mỗi lần tới đây đều ngồi ở đó một lúc, có khi còn ngủ trưa ở đó.

Cả người cô cuộn tròn trên ghế, lười nhác dựa vào dây treo màu trắng, giống một con mèo lười biếng.

Đường Vực dựa vào lan can, cúi đầu mỉm cười nhìn cô, trên người vẫn mặc áo sơ-mi trắng quần âu đen, dáng người so với hai năm trước không thay đổi nhiều, vẫn phong thái lạnh lùng nhưng càng lúc càng quyến rũ. Quả nhiên 31 là độ tuổi rực rỡ nhất của đàn ông mà.

Đường Hinh nhìn vào mắt anh, thầm nghĩ.

Cũng không biết ánh mắt của hai người ai nồng nhiệt hơn, chỉ biết trong khoảnh khắc đó tia lửa bùng cháy, rèm che kín mít, Đường Hinh bị anh bế bổng từ trên ghế, ngồi trên đùi anh, hai người bắt đầu hôn nhau. Hơi thở nóng rực quấn quít, bên ngoài cửa sổ mặt trời đã nhô cao, không biết là là tiết trời tháng sáu nóng hơn hay tình yêu của Đường Vực nóng hơn.

Một năm qua đã xảy ra nhiều chuyện, Minh Chúc đã sinh một bé gái, tên là Tảo Tảo.

Chuyện của Đường Đinh Đinh và Lục Chi Hành cũng bị công khai, rầm rộ một thời gian.

Uhm…

Ngay cả trợ lý Cao khô khan vạn năm cũng sắp kết hôn rồi.

Đường Hinh phát hiện mình mang thai vào đầu tháng bảy. Mấy tháng cô ở đoàn làm phim, thời tiết thay đổi nên kinh nguyệt không đều, tới mùng 10 tháng 7 còn chưa thấy tới. Trong lòng cô cũng căng thẳng, cẩn thận mua que thử thai về kiểm tra, sau đó lại cẩn thận trốn vào phòng tắm để thử, khi nhìn thấy hai vạch hiển thị, cô ngây người một lúc.

Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không nhớ ra rốt cuộc là hoài thai khi nào.

Lần đầu tiên mang thai, cô vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn, còn hơi lo sợ.

Đường Vực đang đi công tác, cô chưa định nói cho anh biết. Cô gọi điện báo cho Vưu Hoan, Vưu Hoan ngay lập tức lái xe tới, đưa cô tới bệnh viện kiểm tra.

Đã được một tháng rồi.

Theo tính toán của bác sĩ, ắt hẳn là từ lần cô từ đoàn làm phim trở về…

Vưu Hoan nhìn cô ngây người, cười hỏi: "Không vui à?"

Đường Hinh lắc đầu: "Không phải thế, chỉ là mình cảm thấy về sau bé con Đường Đường chắc sẽ rất thích xích đu."

Vưu Hoan: "……"

Cô bật cười ha hả, nói: "Không ngờ Tổng Giám đốc Đường nhà cậu có sở thích tình tứ ghê cơ."

Đường Hinh: "……"

"Không định nói cho anh ấy biết à?"

"Sắp tới sinh nhật sếp tổng nhà mình rồi, đợi tới sinh nhật mình sẽ nói cho anh ấy biết." Đường Hinh chớp chớp mắt, cười giảo hoạt, "Cứ như vậy đi, mình không cần nghĩ xem năm nay tặng anh ấy quà sinh nhật gì nữa!"

Vưu Hoan cười: "Thua cậu rồi."

Mấy ngày nữa Đường Vực sẽ về, Đường Hinh sợ bị lộ nên mua vé máy bay về nhà mẹ đẻ.

Điều này Đường Vực có thể hiểu được, dù sao cô mới từ đoàn làm phim về, đang là kỳ nghỉ, về nhà ở cùng bố mẹ đẻ một thời gian cũng không có gì sai.

Sau khi Đường Hinh trở về, bà Chung Lệ cũng hỏi cô khi nào hai người muốn có con, cô liền sờ bụng mình, bà Chung Lệ sửng sốt, hỏi: "Có rồi à?"

Cô mỉm cười gật đầu: "Vâng."

Ai da! Bà sắp lên chức bà ngoại rồi à?

Bà Chung Lệ cực kỳ vui mừng, ngay cả ông Đường Đại Vĩ cũng không kìm được mà reo lên.

Một đêm trước sinh nhật 30 tuổi của Đường Vực, Đường Hinh gọi video với anh. Ông Đường Đại Vĩ vừa đi uống trà cùng bạn bè về, trong tay cầm một thanh kẹo hồlô đường, gõ cửa phòng cô, nói to: "Con gái à, bố mua kẹo hồlô cho con này, ăn không?"

Ngay lập tức, bà Chung Lệ từ trong phòng mình lao ra, đánh bốp một cái lên lưng ông, quát: "Ai mang thai mà lại ăn quả sơn tra hả? Ông có bị ngu hay không thế?"

Đường Hinh: "……"

Cô vội vàng che loa điện thoại, cầu mong Đường Vực đừng nghe thấy, đừng nghe thấy, đừng nghe thấy…

Ở đầu dây bên kia, Đường Vực sững người nhưng sau đó lập tức lấy lại bình tĩnh. Anh đứng trên ban-công, nhìn cô gái nhỏ vẻ mặt ảo não, hơi mỉm cười nói: "Vừa nãy em bảo muốn tặng Cao Hằng cái gì cơ? Được nhé, em quyết là được."

Là quà cưới cho trợ lý Cao đó nha.

Đường Hinh ngơ ngác nhìn anh, anh thực sự không nghe thấy sao?

Sáng sớm hôm sau, người nào đó đã xuất hiện ở cửa nhà cô, lúc đó cả bà Chung Lệ và ông Đường Đại Vĩ đều đã ra khỏi nhà.

Trong nhà chỉ còn lại mình cô.

Đường Hinh tròn mắt nhìn anh, lắp bắp: "Anh… sao anh lại ở đây?"

Tối qua Đường Vực đã mua vé máy bay về Thượng Hải, sáng nay tự lái xe tới đây, tới được đây đã là 9 giờ. Anh im lặng nhìn cô chăm chú một lúc, khom người ôm lấy cô, tay đặt lên vùng bụng bằng phẳng của cô, cẩn thận ghi nhớ cảm giác này. Bên trong có một sinh mệnh nhỏ bé, anh khom người hôn lên tai cô, thở dài: "Sao không nói cho anh biết chuyện mang thai? Còn mang theo Đường Đường chạy mất?"

Đường Hinh: "……"

Không biết vì sao cô đột nhiên muốn khóc.

Liệu có phải phụ nữ mang thai đều như vậy không?

Rõ ràng cô đang rất vui nhưng lại muốn khóc. Cô vùi mặt vào lồng ngực anh, mếu máo tủi thân: "Em chỉ muốn cho anh một niềm vui bất ngờ ngày sinh nhật, ngốc quá đi mất."

"Ai ngốc?"

"Anh ngốc."

"… Khi mang thai phải chú ý ngôn từ nào."

"……"

Đường Hinh bật cười khúc khích, ngẩng đầu nhìn anh, nói nhỏ: "Đường Vực, sinh nhật vui vẻ, món quà này anh có thích không?"

Đường Vực mỉm cười nhìn cô: "Đây là món quà tuyệt nhất mà anh từng nhận được."

Cô cười, nghĩ nghĩ một lúc rồi lại nói: "Nếu không phải Đường Đường thì anh cũng đừng thất vọng."

Anh bật cười: “Không đâu.”

Đâu có gì quan trọng hơn em được chứ?

*****

Ngày hôm sao, Đường Vực đưa Đường Hinh về Bắc Kinh. Bà Tăng Uyển cùng ông Đường Hải Minh sau khi nghe báo tin thì rất vui mừng, lập tức tặng Đường Hinh bao lì xì để lấy may.

Bà Tăng Uyển còn khuyên nhủ: “Các con dọn về nhà ở đi, Đường Vực thường xuyên phải đi công tác, con ở nhà một mình mẹ không yên tâm.”

Đường Hinh cũng không muốn dọn về nhà lớn, cô nhìn Đường Vực, nói thẳng: “Để mấy tháng nữa dọn đến đi, giờ em mới mang thai, không sao đâu.”

Đường Vực: “Khi nào anh không có ở nhà thì nhờ cô giúp việc ở lại.”

Anh cũng không muốn có người quấy rầy họ.

Bà Tăng Uyển cười nói: “Thế cũng được, chờ khi bụng lớn thì dọn đến đây, ở đây nhiều người, tiện chăm sóc cho con.”

Người có phản ứng dữ dội nhất là Đường Đinh Đinh, cô nhóc gọi điện thoại tới, reo ầm lên: “Chị dâu, chị mang thai thật à? Em sắp thành cô à?”

Đường Hinh cười đáp: “Đúng vậy.”

Đường Đinh Đinh: “Yeah yeah, tốt quá rồi. Chị đã nôn nghén chưa?”

Bây giờ thì chưa.

Một tháng sau, Đường Hinh nôn tới hoa mày chóng mặt, cảm thấy mang thai quá khó khăn.

Một thời gian sau, Đường Hinh bớt nôn nghén, bụng cũng lớn lên.

Cuối mùa xuân năm sau nữa, cô sinh một bé gái, tên là Đường Đường.

Cuộc sống dần trôi, nếu như lấy nguyện ước làm thước đo, Đường Hinh cảm thấy mình đã thắng rồi.

Chương 96: Chương 96 Ngoại truyện về Đường Đinh Đinh

Editor: Hannah Một tuần trước khi vào đoàn làm phim, Đường Đinh Đinh còn đang quay quảng cáo, nhân lúc giờ nghỉ, cô tựa lưng vào chiếc sô-pha đơn ngồi đọc kịch bản. Kịch bản này cô đã thuộc lòng từ lâu, tuy rằng cũng đã diễn thử nhiều lần nhưng cô vẫn hơi căng thẳng.

Từ nhỏ tới lớn, bất kể học gì cô cũng chỉ tinh thông được bảy phần, không giống như anh trai, mười phân vẹn mười.

Trợ lý của cô tên Lâm Lâm, năm nay 23 tuổi, nhỏ hơn cô mấy tháng, đang khe khẽ gọi cô: "Đinh Đinh, chị nghỉ ngơi một lúc đi."

Đường Đinh Đinh bảo nhân viên cứ gọi tên cô, như vậy sẽ có cảm giác thân thiết hơn.

Cô không ngẩng đầu, đáp: "Không sao đâu, chị xem lại kịch bản một lúc."

Lâm Lâm thầm cảm thán, nhìn nghệ sĩ nhà cô đi, chính là ví dụ điển hình của tiểu thư nhà giàu, ngoại hình xinh đẹp, đã thế còn nỗ lực hơn người, đúng là con nhà người ta mà.

Sở dĩ Đường Đinh Đinh căng thẳng như vậy là vì Đường Hinh có nói, Lục Chi Hành là một đạo diễn si mê điện ảnh, đối với diễn viên có yêu cầu rất cao, nếu cảnh quay không làm anh hài lòng, anh sẽ gào "cắt, cắt, cắt" mãi không thôi.

Tối qua, cô còn cố ý tìm video phỏng vấn của Lục Chi Hành xem thử.

Trong bài phỏng vấn, có đoạn Phùng Trình phàn nàn về anh ấy: "Có một cảnh phải quay vào ngày mưa, cảnh đó đã diễn tới lần thứ 28 rồi, khi quay xong cũng đã nửa đêm, cả nam nữ chính sau đó đều bị sốt."

Phùng Trình: "Đúng thế, yêu cầu của cậu ta rất cao."

Còn có một biên kịch khác cũng cười, nói thêm: "Đúng là làm khó cho người mới mà."

Lục Chi Hành tựa vào lưng ghế sô-pha, thản nhiên phản bác: "Nếu tôi không yêu cầu nghiêm khắc thì làm sao doanh thu của phim cao được, làm sao lấy được giải thưởng."

Đường Đinh Đinh biết cư dân mạng đánh giá Lục Chi Hành đã hết thời rồi. Họ nói anh không làm ra nổi một bộ phim hay, hai bộ phim mới liên tục đều là "phim rác", danh tiếng xuống dốc còn làm cả phim về đề tài đồng tính, về căn bản, ấn tượng trong mắt "người qua đường" rất kém. Bộ phim lần này có thể giúp anh ấy khắc phục khó khăn, cô không muốn làm hỏng kế sinh nhai của anh.

Tối hôm đó, Đường Đinh Đinh vừa tắm xong, mặc váy ngủ chui vào trong chăn, chụp ảnh một trang trong kịch bản, gửi cho Lục Chi Hành, sau đó lại gửi thêm một đoạn tin nhắn.

Đầu dây bên kia, Lục Chi Hành cũng vừa tắm xong, anh ném chiếc khăn lông dùng để lau tóc xuống, cầm điện thoại lên xem. Anh thêm một dòng ghi chú dưới tên của Đường Đinh Đinh là "Đinh Đinh", căn bản vì có một số nữ nghệ sĩ thích đổi tên trên WeChat, nhiều lúc không ghi thêm ghi chú, mỗi khi có tin nhắn tới anh lại không nhớ được là ai.

Đinh Đinh: "[Ảnh]"

Đinh Đinh: "Đạo diễn Lục, em hỏi chút về cách tác nghiệp, đoạn này phải thể hiện cảm xúc thất vọng nhiều hơn hay cảm xúc mất mát nhiều hơn?"

Anh không kìm được mà nhoẻn miệng cười, cách nói "tác nghiệp" này cũng mới mẻ ghê, lần đầu tiên anh thấy có diễn viên gọi việc diễn xuất là "tác nghiệp". Lần trước khi đưa kịch bản cho cô, anh có nói: "Nếu có đoạn nào đọc không hiểu hoặc nghĩ không thông thì có thể hỏi anh."

Từ đó về sau, thỉnh thoảng Đường Đinh Đinh lại hỏi anh một số vấn đề.

Lần đầu tiên cô gửi tin nhắn, nội dung là: "Đạo diễn Lục đáng thương à, em hỏi chút chuyện tác nghiệp."

Rất đáng yêu.

Trong giới giải trí này có rất nhiều nữ nghệ sĩ đi theo hình tượng đơn thuần đáng yêu, nhưng thực sự có đơn thuần thật hay không, Lục Chi Hành

chỉ cần tiếp xúc một chút là đủ biết, thậm chí với những người "đạo hạnh" không đủ cao thâm thì anh vừa nhìn đã nhận ra.

Đường Đinh Đinh không giống bọn họ, cô thực sự là mặt trời nhỏ được sinh ra và nuôi dưỡng trong gia đình giàu có, cao quý, tính cách vừa thẳng thắn lại đáng yêu.

Nếu phải dùng cách nói của giới fan để diễn tả thì cô rất khách với những thứ đê tiện giả tạo bên ngoài kia.

Lục Chi Hành đôi khi rất lười gõ tin nhắn, những lúc đó anh sẽ trực tiếp gửi tin nhắn thoại cho cô. Anh tựa lưng vào sô-pha, hai chân bắt chéo, bộ dáng có vẻ mệt mỏi. Tối hôm qua anh tụ tập cùng mấy người bạn, tới khuya mới đi ngủ, sáng sớm nay đã phải ra ngoài chuẩn bị cho bộ phim khai máy, bận rộn suốt một ngày.

Lúc này anh đã hơi buồn ngủ, giọng nói cũng khàn khàn: "Em lý giải như thế là đúng rồi."

Đường Đinh Đinh nghe xong, hơi ngây người rồi trả lời: "Anh bị cảm à?"

Lục Chi Hành bật cười, nói: "Không, tối qua anh uống hơi nhiều lại thức khuya."

Đinh Đinh: "Vậy anh mau ngủ sớm đi, thức khuya không tốt cho sức khỏe."

Sức khỏe không tốt.

Lục Chi Hành còn chưa già tới mức chỉ thức mấy đêm thôi mà cơ thể đã không chịu nổi. Anh nhoẻn miệng cười nhưng cũng không chấp nhặt với cô nhóc này, thấy cô vội vã nói lời chúc ngủ ngon, anh cũng không nói gì nữa.

Lục Chi Hành: "Ngủ ngon."

Đây là cuộc nói chuyện riêng trên WeChat cuối cùng của hai người trước khi vào đoàn.

Những lúc khác, tin nhắn trên WeChat xuất hiện khá thường xuyên vì có

những việc được thông báo ngay trên trang này.

Đường Đinh Đinh đóng vai nữ chính, không cần nói cũng biết số cảnh của cô có rất nhiều, gần như suốt ba tháng trời cô chỉ ở trường quay. Cô còn chưa dọn ra khỏi nhà lớn họ Đường ở riêng, đây là lần đầu tiên xa nhà lâu đến thế. Người đại diện Hàn Băng sợ cô không quen nên cử Lâm Lâm đi theo hỗ trợ, những gì cần mang theo đều đã liệt kê đầy đủ.

Lâm Lâm cũng không phải mới tới nhà họ Đường lần đầu, mỗi lần tới đều thầm cảm thán đúng là người nhà giàu.

Đường Đinh Đinh dẫn Lâm Lâm tới phòng riêng. Phòng của cô rất rộng, phong cách rất nữ tính. Lâm Lâm vừa bước vào đã thấy hương thơm quẩn quanh đầu mũi. Đường Đinh Đinh chỉ vào hai va-li hành lý rất to, nói: "Chị chuẩn bị đồ cũng khá đủ rồi."

Lâm Lâm cười nói: "Để em giúp chị kiểm tra xem còn thiếu gì không."

"Chắc là không thiếu gì đâu, nếu thiếu thì qua đó mua là được."

"Em giúp chị sắp xếp đồ, chuyện này em khá thạo."

Hai người cùng làm, chất đầy đồ vào hai va-li rồi dựng lên.

Đường Đinh Đinh chụp một bức ảnh, đăng lên WeChat.

Đường Đinh Đinh: "Chuẩn bị xuất phát, rất vui vẻ."

Lục Chi Hành trước khi lên máy bay thì nhìn thấy bài đăng này. Có vẻ như Đường Đinh Đinh rất thích đăng bài lên WeChat, trong số những người bạn của anh, cô và Đường Hinh là những người hay đăng bài nhất. Anh không có thói quen theo dõi bài đăng của mọi người, nếu tình cờ đọc được thì mới đọc được, sẽ không lục lại bài cũ để xem.

Anh nhất "like" cho cô.

Ý là "Chào mừng em tới đoàn làm phim, cố lên!"

Tài xế giúp đem hành lý xuống lầu trước, Lâm Lâm cũng đi xuống trước

theo dõi. Đường Đinh Đinh đứng trong phòng khách chào bà Tăng Uyển và ông Đường Hải Minh. Không phải cô chưa từng xa nhà, chỉ là lần này không phải đi học, cũng không phải đi du lịch.

Lần này cô đi làm.

Bà Tăng Uyển rất lo lắng, sợ cô ăn không ngon ngủ không được, còn sợ cô làm việc vất vả, khẽ dặn dò: "Cố gắng hết sức làm việc là được rồi. Con mới đóng phim lần đầu, không tránh khỏi thiếu sót, nếu đạo diễn quá hung dữ, con cũng không cần nhẫn nhịn làm gì, con mang theo cả trăm triệu vào đoàn, không phải sợ."

Đường Đinh Đinh: "……"

Mang theo vốn đầu tư vào đoàn vốn chẳng phải việc gì vinh quang đâu mẹ à.

Cô cười, đáp: "Con biết rồi, mẹ đừng lo lắng qua, còn có chị Đường Hinh nữa mà. Chị dâu tương lai của con là biên kịch, con sợ gì chứ."

Bà Tăng Uyển suýt chút nữa thì quên mất chuyện này. Bà cười, nói: "Vậy con phải đóng phim cho tốt. Chẳng phải anh trai con nói đây là bộ phim đầu tiên của con bé à, rất quan trọng đấy, nhưng đừng căng thẳng quá."

Đường Đinh Đinh: "Vâng."

Con đã căng thẳng rồi đây này.

Cô biết có rất nhiều người đều dựa vào bộ phim này để kiếm sống đó. Đây là bộ phim đầu tiên Đường Hinh là biên kịch chủ chốt, cũng là bộ phim để đạo diễn Lục khắc phục tình cảnh khó khăn. Cô chắc chắn sẽ cố gắng chuyên tâm, hơn nữa fan truyện đông như thế, những ánh mắt dõi theo bộ phim này có quá nhiều.

Dù cho cô có gia thế tốt, ngoại hình xinh đẹp nhưng nếu diễn xuất không tốt thì thế nào cũng bị chỉ trích.

Trước khi đồng ý nhận vai, anh trai đã phân tích cho cô cái lợi cái hại, để cô tự mình cân nhắc lựa chọn.

Bà Tăng Uyển tiễn cô tới cửa, sau khi Đường Đinh Đinh lên xe, bà dặn dò

tài xế: “Ra sân bay đi.”

Sáng hôm sau phải làm lễ khai máy, đoàn làm phim cũng những diễn viên chính đều phải có mặt. Lục Chi Hành đã dẫn đoàn làm phim đi trước, Đường Đinh Đinh, Đường Hinh và Đường Vực đi cùng chuyến bay, khi tới sân bay, Đường Hinh và Đường Vực đã ngồi trong phòng chờ hạng thương gia.

Khi Đường Đinh Đinh đi vào mới nhận ra Hoắc Thần Đông cũng đang ở đó.

Đường Hinh vẫy tay: “Đinh Đinh, bên này.”

Đường Đinh Đinh tiến lại gần, đầu tiên chào “Anh”, sau đó mới nhìn về phía Hoắc Thần Đông chào “Anh Hoắc”.

Đường Vực đáp ừ một tiếng. Hoắc Thần Đông cười cười, hỏi: “Có căng thẳng không?”

Đường Đinh Đinh cụp mắt, ngồi xuống cạnh Đường Hinh, nhẹ nhàng cười, đáp: “Vẫn ổn, không quá căng thẳng, còn có phần hào hứng nữa.”

Hoắc Thần Đông tay đút túi quần, tựa vào tường, cụp mắt nhìn cô gái nhỏ trước mặt. Trợ lý rót cho cô một cốc nước ấm, cô nói lời cảm ơn. Dịu dàng, lễ phép, cô vốn dĩ đã xinh đẹp rực rỡ, hơn nữa lại có Đường Vực “đỡ đầu”, không cần nói cũng biết, chỉ cần cô thực sự muốn đi con đường này, chắc chắn sẽ tỏa sáng.

Bộ phim đã sắp khởi quay rồi, anh ta vẫn không có cách nào tưởng tượng được khung cảnh hoa tươi và ống kính vây quanh cô.

Đường Đinh Đinh cùng Đường Hinh nhỏ to thì thầm với nhau, trong khi Hoắc Thần Đông và Đường Vực lại không nói chuyện với nhau được mấy câu, chỉ thỉnh thoảng bàn chuyện làm ăn, nhưng dù sao chuyện công việc cần bảo mật, không thích hợp để nói ở nơi công cộng.

Sau khi lên máy bay, Đường Đinh Đinh mới biết mình lại ngồi cạnh Hoắc Thần Đông.

May sao Đường Hinh lại gần đổi chỗ ngồi với Hoắc Thần Đông.

Đường Hinh hạ giọng hỏi cô: "Em còn căng thẳng không?"

Đường Đinh Đinh lắc đầu, nói: "Em không, chỉ là không hiểu sao cảm thấy hơi xấu hổ. Dù sao em và anh ấy cũng lớn lên bên nhau từ nhỏ, em lại thích anh ấy lâu như vậy, sau khi buông tay ít nhiều gì cũng thấy ngại ngùng." Cô cười cười rồi nói: "Có lẽ đến khi nào em tìm được người mình thích hoặc là có bạn trai, em sẽ không còn cảm thấy như vậy nữa."

Khi nào cô mới có thể lại gặp được người mình thích, mà người đó cũng thích cô đây?

Không phải là cảm giác thích bình thường.

Mà là thích cả mười phần.

Giống như chị Đường Hinh và anh trai cô vậy, thích nhau đồng thời quý trọng nhau.

Khi bọn họ xuống máy bay đã là 6 giờ, từ sân bay tới khác sạn đã là hơn 7 giờ. Đoàn làm phim đã sắp xếp chỗ liên hoan, làm xong thủ tục nhận phòng, Đường Đinh Đinh và Lâm Lâm cũng đẩy va-li hành lý lên lầu.

Lúc trước Hàn Băng vốn định sắp xếp thêm cho cô một trợ lý nam làm công việc khuân vác nhưng cô từ chối.

Nếu mọi người đều chỉ mang theo một trợ lý mà cô lại mang theo hai người, như vậy có vẻ quá nổi trội, quan trọng là cô còn chưa biết ở trường quay mình sẽ phát huy khả năng được đến đâu, nhỡ đến khi quay phim đã diễn không tốt mà còn phô trương như vậy, cô sẽ mất mặt lắm.

Lâm Lâm đẩy hai va-li hành lý, nói: "Đinh Đinh, chị yên tâm đi, em khỏe bằng hai người, đảm bảo có thể chăm sóc được cho chị."

Lâm Lâm không nói dối, cô ấy cao 1m75, so với chiều cao trung bình của con gái có thể nói là cao, khung xương lại lớn nhưng không béo, rất khỏe, không yếu hơn nhiều so với đàn ông, lại từng học Taekwondo. Lâm Lâm là trợ lý nữ do Đường Vực đích thân tuyển chọn từ ngàn người mới được một, thể trạng tốt, tính cách tốt, cẩn thận, còn có võ, những lúc cần thiết cô ấy còn có thể đảm nhận vai trò vệ sĩ.

Quan trọng là tiền lương cũng rất cao.

Đường Đinh Đinh không nhịn được cười, nói: "Chị biết em giỏi rồi, mau để đồ xuống đi không bọn mình tới muộn mất."

Phòng khách sạn đã được người của đoàn làm phim sắp xếp xong từ trước. Phòng của biên kịch, đạo diễn và các diễn viên chính ở gần nhau. Sau khi mọi người về phòng cất đồ, Đường Đinh Đinh dặm lại lớp trang điểm, nhìn đồng hồ đã gần 7 rưỡi.

Cô vội vàng nhìn Lâm Lâm còn đang thu xếp hành lý, giục: "Đi thôi."

Lâm Lâm vội vàng chạy tới: "Em đây."

Trong WeChat báo có tin nhắn.

Đường Hinh: "Bọn chị đi trước, em nhanh lên nha."

Người mời cơm hôm nay là Đường Vực, mọi người đều đã đến đông đủ, họ tới muộn quá thì không hay.

Đường Đinh Đinh hơi sốt ruột, sợ mình đến muộn, cô chạy ra khỏi phòng, quay đầu nhìn Lâm Lâm, lại thúc giục: "Nhanh lên nào." Cô không để ý nhìn đường, đụng phải thân người ai đó rất rắn chắc, khiến vai cô tê nhức, bước lùi về phía sau một bước.

Lục Chi Hành tay đút túi quần, vừa mới đóng cửa lại đã bị người ta đâm sầm vào.

Thực ra anh không đau cũng chẳng ngứa, cúi đầu chau mày nhìn cô gái nhỏ, nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của cô, anh cười nói: "Em vội gì chứ. Mọi người biết các em hạ cánh muộn nên đã hẹn 7 rưỡi. Chỗ đó rất gần đây, đi qua chỉ mất vài phút thôi."

Đường Đinh Đinh mím môi, nói nhỏ: "Em sợ tới muộn."

Cô không nhịn đau được, phải đưa tay lên xoa vai.

Lục Chi Hành hơi nhoe mắt, hạ giọng hỏi: "Làm em bị đau à, xin lỗi."

Đường Đinh Đinh vội lắc đầu: “Là em đâm phải anh mà.”

Anh cũng không để ý nhiều, khẽ nhếch miệng cười, tay đút túi quần, xoay người đi trước, ngữ điệu nhàn nhã: “Anh không xây xát gì, đi thôi, nếu không sẽ muộn mất.”

Đường Đinh Đinh đáp dạ một tiếng rồi vội vàng theo sau.

Lâm Lâm đóng cửa rồi cũng đi theo hai người.

Nhà hàng ở ngay gần khách sạn, đúng như Lục Chi Hành nói, chỉ đi mất vài phút đã tới nơi, khi bọn họ tới vừa đúng 7 rưỡi.

Mọi người đã tới đông đủ.

Đường Đinh Đinh ngồi cạnh Đường Hinh, Lục Chi Hành ngồi đối diện cô. Hai người vừa ngồi xuống, ánh mắt đã giao nhau.

Chương 97: Chương 97 Ngoại truyện v ềĐường Đinh Đinh

Editor: Hannah Hốc mắt Lục Chi Hành khá sâu, con người đen láy. Khi anh ấy nghiêm túc nhìn ai đó chăm chú, người đó sẽ có cảm giác như bị nam châm hút lấy. Đường Đinh Đinh nhớ lại khung cảnh lúc trước khi ở văn phòng của anh, anh mỉm cười nhìn cô, đọc lời thoại trong kịch bản.

Cô vẫn luôn cảm thấy người đàn ông khi nghiêm túc làm việc rất đẹp trai, anh trai cô là như thế, ngay cả Hoắc Th ần Đông cũng vậy. Hoắc Th ần Đông tuy là người cà lơ phất phơ nhưng khi làm việc sẽ không quấy quá, h ồi còn đi học thành tích của anh ta cũng rất tốt, thuộc kiểu học sinh giỏi hơi cá biệt.

Tuy rằng cô đã chuẩn bị tinh th ần sẽ bị đạo diễn mắng nhưng không thể không nói, những người nghiêm túc đ ều có sức hấp dẫn rất đặc biệt.

Cô ng ồi xuống, cúi đ ầu, ng ồi bên trái cô là Đường Hinh, bên phải là Hoắc Th ần Đông.

Đ ồăn đã được đưa lên, mọi người bắt đ ầu động đũa. Hoắc Th ần Đông gắp đ ồăn cho Đường Đinh Đinh vài l ần, Đường Đinh Đinh quay đ ầu nhìn anh ta, cười nói: “Anh Hoắc, em tự gắp được.”

Quan hệ giữa Hoắc Th ần Đông và Đường Vực mọi người đ ều biết, hơn nữa tin tức đào hoa phong lưu của anh ta ai cũng thấy, thế nên không ai nghĩ anh ta và Đường Đinh Đinh có mối liên hệ gì đặc biệt, mọi người chỉ ngẩng đ ầu nhìn, bật cười, trêu chọc vài câu r ồi thôi.

Chỉ có Đường Vực không biểu lộ gì, rất lạnh nhạt.

Sau khi ăn xong, Lục Chi Hành hướng dẫn một số vấn đ ềtrong buổi lễ khai máy ngày mai, cuối cùng còn nói đùa một câu: “Sáng mai 7 giờ, đ ề nghị mọi người trang điểm sớm một chút, đừng đến muộn nhé.”

Bộ “Dệt một giấc mộng cho anh” ngoại trừ nữ chính Đường Đinh Đinh ra thì còn có ba nhân vật bạn than của nữ chính, vai trò khá quan trọng, thế nên ở đây có bốn nữ diễn viên cùng với biên kịch là Đường Hinh, tổng

cộng có năm cô gái trẻ.

Câu này là Lục Chi Hành đặc biệt nhắc nhở các cô.

Mấy cô gái nở nụ cười, Đường Đinh Đinh cũng không kìm được mà nhoẻn miệng cười.

Khi về khách sạn, Đường Đinh Đinh tắm rửa xong xuôi, Lâm Lâm nhìn đồng hồ thấy đã sắp 10 giờ, cố ý nhắc: "Chị Đinh Đinh, sáng mai 5 rưỡi em gọi chị dậy nha."

Đường Đinh Đinh nhớ lại một hồi, hình như cô chưa từng phải dậy sớm như thế, cô nằm vật ra giường, dáng vẻ như thể cuộc sống không còn gì luyến tiếc, đau khổ rên rĩ: "Aaaaa, sớm quá đi."

Lâm Lâm thấy cô như vậy thì buồn cười. Nghệ sĩ nhà cô rất đáng yêu nha, cô đành giải thích: "Chị ra khỏi giường, rửa mặt, trang điểm nhanh nhất cũng phải mất 30 phút, đi tới trường quay cũng mất tầm 20 phút nữa, phải tới đó sớm một chút."

Đường Đinh Đinh hiểu rõ, rầu rĩ nói: "Chị biết rồi, chị đặt chuông báo thức rồi."

Lâm Lâm không nhịn được cười, nói: "Về sau lượng công việc của chị có lẽ sẽ ngày càng nhiều, đương nhiên chị Hàn Băng sẽ có cách dàn xếp công việc cho chị, sẽ không để chị giống như những nghệ sĩ khác làm việc không ngừng nghỉ, nhưng đóng phim thường phải làm việc xuyên đêm, thỉnh thoảng còn phải bắt chuyến bay để tham gia show, sau này chị muốn theo kịp phải tận dụng mọi lúc để bồi dưỡng."

Gia thế của Đường Đinh Đinh nằm chình ình ngay đó, dù cho có ra mắt cũng sẽ đi theo con đường cao cấp, công việc sẽ không bị sắp xếp dày đặc, quảng cáo và hợp đồng đại diện sẽ không ồạt, phim cô góp mặt cũng là phim điện ảnh. Nếu cô thực sự bận rộn, có lẽ phân nửa thời gian chính là dùng để học tập tự trau dồi cho bản thân.

Cô nhìn trợ lý của mình, đành bò dậy, ngồi trên giường, bật cười rồi nói: "Được rồi, chị đắp mặt nạ xong sẽ đi ngủ, em cũng về nghỉ ngơi sớm đi."

Lâm Lâm gật đầu rồi rời đi.

5 rưỡi sáng hôm sau, Đường Đinh Đinh lê người dậy rửa mặt, trang điểm.

Hàn Băng sắp xếp một chuyên viên trang điểm riêng cho cô. Đường Đinh Đinh có thể tự trang điểm, hơn nữa da mặt cô rất đẹp, không cần phải trang điểm dày cũng rất xinh đẹp rồi, dù có để mặt mộc ra đường cũng không thành vấn đề. 6 giờ hơn, cô cùng Lâm Lâm ra khỏi cửa.

Cũng không biết Lâm Lâm đã dậy từ mấy giờ mà ngay cả bữa sáng cho cô cũng đã chuẩn bị xong.

Đường Đinh Đinh không ăn gì, cô thực dậy quá sớm, còn chưa đến lúc có cảm giác muốn ấn, khi xuống xe đã để quên đồ ăn trên xe.

Trên đường không bị kẹt xe nên tài xế lái xe khá nhanh, khi Đường Đinh Đinh tới nơi mới là 7 giờ kém 25 phút.

Cô là nữ diễn viên đến sớm nhất.

Lục Chi Hành và lão Phùng còn đang đứng một bên ăn bữa sáng. Lão Phùng mua bánh bao và sữa đậu nành, còn mua rất nhiều.

Ông ta thoáng thấy cô, liền cất tiếng gọi: "Đinh Đinh, chào buổi sáng."

Đường Đinh Đinh quay đầu, nở nụ cười: "Chào buổi sáng."

Cô lại gần, Lục Chi Hành cao 1m85, cao hơn cô khá nhiều, anh hạ tầm mắt nhìn cô, hỏi: "Em ăn sáng chưa?"

Đường Đinh Đinh lắc đầu: "Em còn chưa muốn ăn."

Lục Chi Hành: "Muốn ăn bánh bao không?"

"Nhân gì thế ạ?"

"Em muốn ăn nhân gì?"

Đường Đinh Đinh nhìn đồ trên tay anh, là bánh bao nhân thịt đó.

Cô lắc đầu, đáp: "Cảm ơn đạo diễn Lục, anh ăn đi, em không đói."

Lục Chi Hành cắn 2-3 miếng đã ăn hết cái bánh bao, lại vừa trả lời câu hỏi

của nhân viên, sau đó anh quay đầu nhìn cô gái nhỏ trước mặt, tay đút túi quần, anh khẽ cười rồi nói: "Em không thích ăn bánh bao à?"

Anh thẳng thắn nói ra "nỗi lòng" của cô.

Đường Đinh Đinh liếc nhìn anh, nói nhỏ: "Vâng."

Anh xoay người lấy từ trong chỗ đồ ăn sáng một hộp sữa, để vào tay cô, nói thêm: "Em ăn một chút đi, sau lễ khai máy còn phải phỏng vấn nữa, không nhanh như vậy đâu."

Đường Đinh Đinh tay cầm hộp sữa, hơi ngây người một lúc rồi quay đầu nhìn anh.

Lục Chi Hành đã đi mất, ngay cả bóng lưng anh cũng toát ra phong thái nhàn tản, ung dung không cách nào che giấu được. Anh phải đi kiểm tra xem có gì còn vướng mắc hay không.

Lúc này Lâm Lâm mới nhớ tới bữa sáng còn để trên xe, vội vàng chạy đi lấy.

6 giờ 50 phút, mọi người đã có mặt đông đủ.

7 giờ, buổi lễ khai máy chính thức bắt đầu. Toàn bộ quá trình đều có giới truyền thông đưa tin, sau một loạt nghi thức là đến phần phỏng vấn, khi kết thúc đã gần 10 giờ.

Sau khi lễ khai máy kết thúc, Đường Vực và Hoắc Thần Đông đều phải rời đi.

Đường Đinh Đinh cùng Đường Hinh tiễn hai người họ ra xe. Đường Vực nhìn em gái mình, nói: "Đóng phim cho tốt, có việc gì thì gọi cho anh."

Đường Đinh Đinh đáp dạ một tiếng: "Em biết rồi."

Đường Hinh cười tủm tỉm nói: "Yên tâm đi, còn có em ở đây mà."

Đường Vực cười lạnh, nói: "Chính vì có em ở đây nên anh mới không yên tâm đấy."

Đường Hinh: "……"

Đường Đinh Đinh: "……"

Ngại quá, cô thực sự muốn cười.

Lễ khai máy kết thúc chưa được bao lâu, chủ đề "'Dệt một giấc mộng cho anh' khai máy" đã lọt vào top từ khóa tìm kiếm nóng.

Sau khi kết thúc lễ khai máy, phim bắt đầu quay. Đường Đinh Đinh đứng dưới ánh nắng mặt trời xem video phỏng vấn, đột nhiên trước mặt hiện ra một bóng người, cô ngẩng đầu lên.

"Đạo diễn Lục."

"Xem clip phỏng vấn à?" Lục Chi Hành thuận miệng hỏi, trong tay cầm kịch bản.

"Vâng, em xem qua một chút."

Đường Đinh Đinh buông điện thoại xuống, đưa lại cho Lâm Lâm đứng bên cạnh.

Lục Chi Hành nhoẻn miệng cười, nói: "Anh bàn với em về cảnh đầu tiên nhé."

Đường Đinh Đinh vội đáp: "Vâng."

Một lúc sau bắt đầu quay phim, cảnh đầu tiên chỉ có cô độc diễn, hơn nữa cảnh này chỉ dài khoảng 2-3 phút, rất quan trọng. Giọng nói của Lục Chi Hành trầm trầm, khi nói về chuyện diễn xuất anh khá nghiêm túc, dáng vẻ lười nhác ung dung lúc trước thu lại toàn bộ.

Anh phân tích rất kỹ càng, Đường Đinh Đinh cũng lắng nghe rất nghiêm túc.

Lục Chi Hành nói xong về cảnh quay, quay lại nhìn cô, nói thêm: "Cách lý giải trước đó của em cũng tốt rồi, đừng căng thẳng quá."

Đường Đinh Đinh cố gắng thả lỏng, nói: "Em sẽ cố gắng diễn thật tốt, hạn

chế cảnh quay hỏng."

Lục Chi Hành cười: "Đây là lần đầu tiên em đóng phim, đừng tự gò ép quá, dù có cảnh quay hỏng cũng là chuyện bình thường, em chuẩn bị đi."

Đám người rời đi, chỉ còn Đường Đinh Đinh đứng im tại chỗ, thầm thắc mắc: "Thực sự quay hỏng cũng không sao ư?"

Cô cau mày đi vào phòng trang điểm, vừa trang điểm vừa xem kịch bản. Chuyên viên trang điểm còn khen cô: "Cô Đường rất nghiêm túc nha."

Đường Vực vừa rời đi, Đường Đinh Đinh lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, trừ việc cô là nữ chính thì còn bởi cô "vác" theo một trăm triệu vào đoàn, là kiểu người có thể tùy ý thể hiện "bệnh ngôi sao" hoặc tác oai tác quái.

Hơn nữa biên kịch còn là Đường Hinh, bạn gái của Đường Vực.

Đây là đội ngũ của Lục Chi Hành, rất nhiều người đã quen biết với Đường Hinh từ trước, mọi người đã thân quen với nhau, hiểu tính cách của cô, đối với cô sẽ không quá khách khí. Nhưng Đường Đinh Đinh thì khác, mọi người không quen biết cô, chỉ biết cô là một đại tiểu thư, là kiểu người đặc biệt cao quý.

Thế nên không khí trong đoàn làm phim không được thoải mái, mọi người đối với Đường Đinh Đinh đều khách khí cả nể.

Địa điểm quay là khu chung cư, nơi ở của nữ chính Khương Ý.

Đường Đinh Đinh nằm trên giường, rèm che kín mít, máy quay đều hướng về phía cô. Cô hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại.

"Dệt một giấc mộng cho anh, cảnh 1, action!"

Thư ký trường quay ra hiệu.

Chính thức bắt đầu quay.

Lục Chi Hành đứng sau máy quay theo dõi, Đường Đinh Đinh rất tập trung, lần đầu diễn ngoại trừ hơi có cảm giác hồi hộp thì không có nhiều

đi ều để bắt bẻ, thế nhưng anh vẫn hô NG.

“Đừng căng thẳng quá, diễn lại một l ần nữa.”

Quay hỏng ba l ần. Cuối cùng cảnh đ ầu cũng qua.

Đường Đinh Đinh thở phào nhẹ nhõ, vừa quay đ ầu đã thấy Đường Hinh cười tủm tỉm nhìn cô, giơ ngón tay cái.

Cô cười rộ lên, nụ cười có ph ần h ồn nhiên, là nụ cười mang theo ni ềm vui từ nội tâm. Lục Chi Hành vừa xem lại cảnh quay của cô, ngẩng lên đã thấy gương mặt tươi cười của cô, anh cũng mỉm cười nói: “Không tệ.”

Đường Đinh Đinh cười rất vui vẻ, nói: “Cảm ơn đạo diễn.”

Có khởi đ ầu tốt đẹp, những ngày sau đó diễn ra khá thuận lợi.

Qua vài này, Đường Đinh Đinh nhận ra mọi người đối với cô vẫn rất khách khí, giữ kẽ, cô không nhịn được, càu nhàu với Đường Hinh: “Vì sao mọi người đối với em lại giữ kẽ như vậy, tính tình em cũng tốt mà, đâu có làm cao đâu.”

Đường Hinh an ủi cô: “Do trước đó chị đã đi theo làm việc với họ r ồi, giờ cũng đã quen thân r ồi, sau một thời gian nữa sẽ tốt hơn thôi.”

Đường Đinh Đinh thở dài: “Ai da, em đi cùng chị làm quen với mọi người.”

Đường Hinh: “Quen với chị còn chưa đủ à?”

Đường Đinh Đinh: “……”

Đường Hinh nhìn Lâm Lâm đứng bên cạnh, cười nói: “Lâm Lâm, em tra xem g ần đây có chỗ ăn đêm nào nổi tiếng, sau khi quay xong cảnh buổi tối thì lấy danh nghĩa Đinh Đinh mời mọi người ăn đêm, gọi người mang thêm mấy xe trái cây qua nữa.”

Lâm Lâm vỗ trán, nói: “Đúng nha, tối nay có cảnh quay, em đi ngay đây.”

Đường Đinh Đinh chớp chớp mắt, hỏi: "Thế là được ạ?"

"Cứ thử xem."

11 giờ đêm, nhân lúc nghỉ ngơi giữa giờ, Lâm Lâm ra đón mọi người, giọng cô rất khỏe, hét to: "Đinh Đinh mời mọi người ăn đêm, còn có cả trái cây."

Thức thì mọi người cùng reo lên.

"A, đúng lúc tôi đang đói, cô Đinh Đinh còn mời ăn đêm nữa, khách khí quá rồi."

"Ăn gì nhỉ, tôi cảm ơn cô Đinh Đinh và Lâm Lâm trước nhé."

"Đi thôi, đi thôi, đi ăn nào."

Trong đoàn làm phim, có Lục Chi Hành gọi thẳng tên cô là "Đinh Đinh", mọi người cũng theo đó gọi cô là "cô Đinh Đinh", vừa tiện phân biệt với Đường Hinh.

Mọi người cười hì hì nói lời cảm ơn với Đường Đinh Đinh, kéo nhau ra ngoài lấy đồ ăn.

Lâm Lâm rất nhanh nhạy đã để lại ba phần, một phần cho Đường Đinh Đinh, một phần cho Đường Hinh và một phần cho Lục Chi Hành, cô còn nói: "Chị Đinh Đinh, chị đem đồ ăn qua cho đạo diễn Lục đi."

Trước giờ chỉ có người khác lấy lòng Đường Đinh Đinh, đây là lần đầu tiên cô mời nhiều người ăn cơm như vậy, mục đích là vì muốn gần gũi hơn với mọi người, dù sao cũng phải làm việc với nhau suốt ba tháng, mọi người thân quen hơn thì cũng dễ làm việc hơn.

Cô cầm phần đồ ăn của Lục Chi Hành mang tới cho anh.

Lục Chi Hành đang lười nhác tựa vào mặt sau của máy quay hút thuốc. Mọi người đều đang đi lấy đồ ăn, trợ lý của anh cũng đi theo. Anh nhả ra một ngụm khói, quay đầu thoáng nhìn thấy Đường Đinh Đinh, trong tay cô còn đang cầm đồ ăn đêm.

Anh thấy cô lại gần, liền dụi điếu thuốc.

Đường Đinh Đinh đứng trước mặt anh, đưa cho anh hộp cơm, dưới ánh trăng, nụ cười của cô càng thêm xinh đẹp, cô nói: "Đạo diễn Lục, của anh này."

Lục Chi Hành nhận lấy, nhìn cô rồi cười: "Sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện mời mọi người ăn đêm."

Đường Đinh Đinh mím môi, đứng bên cạnh anh, hơi ngượng ngùng nói: "Mọi người đều cảm thấy em thoạt nhìn rất xa cách, không dễ gần, em liền muốn mời mọi người ăn một bữa ăn đêm bình dân, như vậy có thể kéo gần khoảng cách, nếu không em dường như lạc long quá."

Thoạt nhìn thật xa cách.

Trong đoàn có ai nói như vậy sao?

Lục Chi Hành không nhịn được thấy buồn cười. Lúc trước lão Phùng và lão Viên thực ra có từng nói về Đường Đinh Đinh, nhìn chung họ nói không ngờ Đường Đinh Đinh lại là con nhà giàu, cô không có tính tình của đại tiểu thư, dễ thương, khả ái, dễ gần.

Anh ung dung nở nụ cười, lặp lại: "Thoạt nhìn đúng là xa cách thật."

Xinh đẹp, duyên dáng, phong thái yêu kiều, nhìn thoáng qua cũng nhận ra cô là thiên kim tiểu thư sống trong nhung lụa.

Đường Đinh Đinh: "……"

Anh quá đáng thật, đạo diễn ạ.

Lục Chi Hành vừa cười vừa mở hộp cơm. Trong hộp có ba món, có cả món nướng BBQ và hải sản.

Đường Đinh Đinh bỗng nhớ ra còn có bia, cô nhìn anh, hỏi: "Đạo diễn, anh có muốn uống bia không?"

Chương 98: Chương 98 Ngoại truyện về Đường Đinh Đinh

Editor: Hannah Ăn đồ nướng và uống bia, nghe có vẻ được lắm.

Lục Chi Hành còn nhớ lần trước trong bữa tiệc sinh nhật Đường Hinh, Đường Đinh Đinh vừa uống được hai ngụm bia đã sặc rồi, anh nhìn cô, khẽ cười nói: "Được, uống bia đi."

Đường Đinh Đinh: "……"

Uống bia thì uống bia, nhìn cô cười làm gì?

Cô quay người bảo Lâm Lâm lấy bia, vừa quay đầu bỗng nhớ lại lần trước mình uống bia cũng sặc, mặt hơi đỏ lên, hạ giọng giải thích: "Em không uống được bia, mỗi lần uống đều bị như thế."

Thế nên không phải cô "làm màu" đâu nhưng cô chỉ uống được rượu vang thôi.

Lục Chi Hành chỉ cười không nói gì, Lâm Lâm cầm mấy chai bia đi tới, đi cùng cô ấy còn có Đường Hinh, lão Phùng và nam chính Bành Châu. Lão Phùng nhìn Đường Đinh Đinh, cười nói: "Cảm ơn Đinh Đinh đã mời ăn đêm."

Đường Đinh Đinh cười đáp: "Đừng khách khí."

Mọi người đều cầm theo chai bia, chỉ có cô không uống, ăn tôm, thịt bò nướng và uống nước trái cây.

Một lúc sau có thêm mấy diễn viên phụ đi tới, Bành Châu cũng đang ở đây, Lục Chi Hành nhìn anh ta và Đinh Đinh, nói: "Vừa ăn tôi vừa nói về mấy cảnh tiếp theo nhé."

Đường Đinh Đinh và Bành Châu gật đầu.

Lục Chi Hành không cần lấy kịch bản, hơi khom người, tướng ăn không quá văn nhã, không nhanh không chậm. Anh vừa ăn vừa nói về cảnh quay,

chờ đến khi anh nói xong, Đường Đinh Đinh mới hơi bất ngờ, khẽ thốt lên: "Đạo diễn à, anh thuộc hết lời thoại của bọn em rồi."

Lời thoại anh thuộc không sót một chữ.

Bành Châu cũng cảm thấy Lục Chi Hành quá xuất sắc, liền phụ họa: "Đúng vậy."

Lục Chi Hành dừng lại một chút, lắc chai bia rồi nhìn Đường Đinh Đinh, mỉm cười nói: "Đâu có, đoạn này em có từng hỏi anh nên anh nhớ rất rõ."

Đường Đinh Đinh ngây người, Đường Hinh lập tức hắng giọng, huých nhẹ vào vai Đinh Đinh, cười tủm tỉm, nói: "Đạo diễn Lục còn phụ đạo thêm cho em cơ à, sao chị lại không biết nhỉ?"

Bành Châu nói đùa: "Đúng thế, chúng tôi cũng đâu có được đâu."

Đường Đinh Đinh luống cuống, liếc nhìn Lục Chi Hành rồi nói: "Cũng đâu phải phụ đạo gì đâu, là em chủ động hỏi anh ấy thôi."

Cái này đâu thể gọi là "phụ đạo" được.

Lục Chi Hành bật cười, nhận xét: "Ừ, có chí tiến thủ, rất nỗ lực."

Đường Đinh Đinh đã lâu không được ai khen, mặt cô hơi đỏ lên, nói: "Cảm ơn đạo diễn."

Ngày hôm sau, Đường Đinh Đinh hơi hiểu ra dụng ý của Lục Chi Hành, bởi vì mọi người đối với cô đã thay đổi rất nhiều, nhìn thấy cô cũng không còn khách khí câu nệ. Mọi người đều mỉm cười gọi cô là "cô Đinh Đinh". Những người ít tuổi còn gọi cô là "chị Đinh Đinh".

Đường Đinh Đinh suy nghĩ, cảm thấy xưng hô như thế có phải dài dòng quá không.

Trưa hôm đó, Lâm Lâm vui vẻ nói với cô: "Vừa rồi em tình cờ nghe được có người nói về chị, nói là đạo diễn Lục bảo chị rất có chí tiến thủ, rất nỗ lực."

Đường Đinh Đinh lập tức hiểu ra, ngày hôm qua Lục Chi Hành cố ý nói mấy lời đó chính là để tỏ thái độ với cô, cho thấy cô không phải là "bình

hoa" dùng tiền để vào đoàn mà ngược lại, cô rất nỗ lực để đóng tốt vai diễn này.

Tối hôm đó cô còn có một cảnh quay.

Sau khi Lục Chi Hành bảo mọi người chuẩn bị cảnh quay, thấy cô còn chưa đi, anh cười hỏi: "Sao thế?"

Đường Đinh Đinh chân thành nói: "Cảm ơn đạo diễn Lục."

Lục Chi Hành biết cô đang nói về chuyện gì, anh chỉ ung dung cười, đáp: "Vậy em lại mời một bữa ăn đêm đi."

"Vâng, một trăm bữa cũng được."

"……"

Anh chỉ đùa một chút thôi mà.

Lục Chi Hành xua xua tay, thuận miệng nói đùa: "Thôi, nhiều thế anh ăn không hết đâu. Anh đâu có giống lão Phùng với lão Viên, toàn mấy ông trung niên 'bụng bia'."

Lão Phùng với lão Viên đều đã trên dưới 40 tuổi, do độ tuổi đó của họ cộng thêm những thay đổi của tuổi trung niên nên đều có "bụng bia". Đường Đinh Đinh theo phản xạ nhìn Lục Chi Hành. Thân hình rắn chắc, đường nét cơ bắp trên cánh tay lộ rõ sự mạnh mẽ, cô thốt ra suy nghĩ trong đầu: "Theo mắt thẩm mỹ nhìn đàn ông của em thì dáng người đạo diễn Lục rất đẹp."

Lục Chi Hành: "……"

Đường Đinh Đinh nhận ra lời nói của mình dễ gây hiểu lầm, cuống quít giải thích: "Ý em là, cứ nhìn mấy người anh trai em mà xem, dáng người họ đều rất đẹp. Dáng người anh hơi giống anh hai của em, người anh ấy cũng rất đẹp, hơn nữa hai người còn trạc tuổi nhau."

Lục Chi Hành bị cô chọc cười, cúi đầu phì cười rồi nói: "Cảm ơn em, được rồi, đi chuẩn bị chút đi."

Còn phải quay phim nữa đó.

Đường Đinh Đinh vội vàng chạy biến.

Lão Phùng và lão Viên ngồi phía sau máy quay, cô vừa rời đi, lão Phùng đã đứng lên, tỏ thái độ: "Ông nói ai là ông trung niên 'bụng bia' hả?"

Lục Chi Hành bước tới, vỗ vỗ lên bụng ông ta, nói: "Nói ông chứ ai."

Lão Phùng: "……"

Lão Viên gầy hơn lão Phùng, cố cãi lại: "Tôi đây đâu có béo."

Lục Chi Hành liếc nhìn đỉnh đầu bóng loáng của ông ta, cười nói: "Đề phòng rụng tóc đi."

Lão Viên: "……"

Lão Phùng với lão Viên nhìn nhau rồi lại quay qua nhìn Lục Chi Hành, muốn nói mấy câu gây tổn thương nhưng lại phát hiện chẳng có lời nào để nói. Đại diện nhan sắc của giới đạo diễn đâu phải chuyện đùa, khuôn mặt cùng dáng người của Lục Chi Hành quả thực không có chỗ nào để chê. Người ta không "bụng bia" cũng không hói đầu, không chỉ thế mà còn thường xuyên tới phòng tập thể thao, cả người cơ bắp rắn chắc, có thể khiêng cả cái máy quay trèo lên đỉnh núi nữa đấy.

Đấu không lại, đấu không lại.

Lục Chi Hành nhìn hai người đồng nghiệp đang tổn thương của mình, cầm lấy loa hô to: "Bắt đầu thôi."

Một tuần đó trôi qua rất thuận lợi, số cảnh quay hỏng của Đường Đinh Đinh không quá nhiều, cảnh bị quay hỏng nhiều nhất là sáu lần. Thi thoảng cũng không hoàn toàn do lỗi của cô, hơn nữa Lục Chi Hành cũng khen cô, khiến cô dần dần thích ứng với nhịp độ của đoàn làm phim.

Cho tới khi Lục Chử Ninh vào đoàn, Đường Đinh Đinh liền cảm thấy hơi ngại ngùng.

Lúc trước khi Lục Chử Ninh và anh trai cô hẹn hò, hai người từng kết bạn trên WeChat nhưng khi đó cô còn nhỏ tuổi, còn đang đi du học, chỉ từng gặp cô ấy hai lần, không phải quá thân quen, cũng không có liên hệ gì

nhiều.

Lục Chử Ninh không giống Đường Hinh, cô ấy khá hướng nội, Đường Hinh luôn muốn "cắt tiết" Đường Đinh Đinh, "cắt" được bao nhiêu lần "cắt" bấy nhiêu.

Hơn nữa, bốn năm nay anh trai chưa từng có bạn giá, khó khăn lắm mới rung động với Đường Hinh, Đường Đinh Đinh đương nhiên muốn hỗ trợ hết mình.

Lúc trước khi fan của Lục Chử Ninh mắng chửi Đường Hinh, Đường Đinh Đinh cũng chia sẻ bài viết tỏ rõ lập trường ủng hộ Đường Hinh, sau này ngẫm lại cảm thấy mình làm vậy đúng là không nể mặt người ta, cũng không ngờ hai người còn gặp lại nhau ở phim trường. Không những thế còn có cảnh diễn chung.

Haizzz, ngại quá đi.

Đường Đinh Đinh tìm Đường Hinh để nói chuyện này, Đường Hinh trấn an cô một lúc nhưng cô vẫn cảm thấy tuyệt vọng đến thê lương: "Chị ấy là ảnh hậu đó, còn em chỉ mới là con nhóc mới vào nghề, nếu lát nữa bị diễn xuất của chị ý đè bẹp thì mất mặt lắm."

Đường Hinh phải an ủi một lúc, cô mới lấy lại tinh thần để đối đầu.

Đường Đinh Đinh và Lục Chử Ninh có tổng cộng ba cảnh quay phối hợp diễn. Cảnh đầu tiên quay ở bãi cát, là cảnh đối đầu giữa cô và Lục Chử Ninh. Đường Đinh Đinh chua xót không thôi, vì sao lại là cảnh đối đầu chứ.

Vào ngày quay chính thức, Lục Chử Ninh cũng giống như Đường Đinh, tới phim trường từ sáng sớm để trang điểm chuẩn bị cho cảnh quay.

Buổi sáng Lục Chử Ninh còn có một cảnh quay khác.

Đến buổi chiều, cảnh quay của Đường Đinh Đinh và cô ấy mới chính thức bắt đầu.

Lục Chi Hành gọi hai người tới, nói một chút về cảnh quay, sau đó nhìn

Đường Đinh Đinh, hỏi: “Có vấn đề gì không?”

Đường Đinh Đinh không quá tự tin, nói: “Hiện giờ thì không ạ.”

Lục Chi Hành cười, đáp: “Vậy diễn thử trước một lần.”

Diễn thử một lần.

Kết quả là Đường Đinh Đinh liên tục quay hỏng năm lần vẫn không thể đạt được trạng thái tốt nhất, nói đúng hơn cô bị diễn xuất của Lục Chử Ninh đè bẹp.

Lục Chi Hành nhíu mày, có cảm giác trạng thái của Đường Đinh Đinh hôm nay không tốt lắm, tí nhất không tốt bằng mấy ngày trước. Anh đứng sau ống kính máy quay dõi theo, hô lên: “Chú ý tập trung.”

Đường Đinh Đinh vừa xấu hổ vừa giận dữ nói: “Vâng.”

Lục Chử Ninh nhìn cô, dịu dàng nói: “Không sao, làm lại.”

Đường Đinh Đinh gật đầu: “Vâng.”

Kết quả là…

“Cắt!”

“Cắt!”

“Cắt!”

“Cắt!”

“Cắt cắt cắt! Đinh Đinh lại đọc sai thoại, chú ý một chút đi.”

Cả trường quay yên tĩnh.

Chỉ có tiếng Lục Chi Hành lạnh lùng hô “Cắt”.

Đường Đinh Đinh không đếm nổi rốt cuộc mình quay hỏng bao nhiêu lần, chắc chắn phải đến hơn mười lần. Cô vội gật đầu, cổ họng hơi đau, “Vâng”

Làm lại.

Vẫn NG.

Lần quay hỏng thứ 25, mặt trời lên cao, tiết trời hơi nóng.

Sắc mặt Lục Chi Hành càng ngày càng lạnh lùng, có vẻ sốt ruột, "Đinh Đinh, hôm nay em làm sao thế? Mắt nhìn đi đâu vậy?"

Đường Đinh Đinh chưa từng bị mắng trước mặt nhiều người như vậy, cô cảm thấy rất mất mặt, vừa khổ sở vừa uể oải, thậm chí còn xấu hổ không dám ngẩng mặt lên nhìn mọi người, không biết mọi người đã từng thấy nữ diễn viên nào quay hỏng nhiều đến thế chưa.

Cô đứng trên bãi cát, cảm thấy mặt trời trên cao chói lóa làm mắt cô hơi đau, mũi cũng nghèn nghẹt.

Không được khóc.

Nếu khóc càng mất mặt hơn.

Cô tự nhủ với bản thân.

Đường Hinh và lão Phùng nhìn thấy cảnh này đành góp ý vài câu. Lão Phùng nói: "Người ta mới chỉ là cô nhóc, ông hung dữ thế làm gì? Dạy người chứ có phải dạy lừa đâu?"

Đường Hinh: "……"

Dê con béo Đinh Đinh chắc chắn không thích cách so sánh này đâu nha.

Lục Chi Hành nhíu mày, nghe họ nói xong thì hô nghỉ giải lao. Mọi người tản đi, Lục Chử Ninh được trợ lý che ô dẫn đi, chỉ còn lại cô gái nhỏ Đinh Đinh một mình đứng tại chỗ, thoạt nhìn vừa mệt mỏi vừa xót xa.

Cô đường đường là thiên kim tiểu thư, được nuông chiều từ nhỏ, có lẽ từ nhỏ tới lớn chưa từng bị ai mắng mỏ công khai như vậy.

"Để tôi ra nói chuyện với cô ấy."

Lục Chi Hành để loa xuống, buông một câu rồi rời đi.

Đường Đinh Đinh vẫn cúi gằm mặt, Lâm Lâm vừa định bước tới đón cô thì đã thấy Lục Chi Hành tiến lại gần, cô liền dừng chân. Lục Chi Hành còn chưa tới gần đã thấy hai mắt cô nhóc nào đó đỏ lên, rưng rưng nước mắt.

Anh hơi sững người, đứng trước mặt cô. Cô vẫn cúi đầu, vùng cổ trắng nõn, đường nét rất đẹp, anh trầm giọng hỏi: "Khóc à?"

Đường Đinh Đinh giật thót tim, vội vàng cắn môi, nuốt cảm giác chua xót nghẹn ngào vào lòng, ngẩng đầu nhìn anh, nói nhỏ: "Em không khóc, đã diễn không tốt mà còn khóc thì mất mặt quá."

"……"

Lục Chi Hành cụp mắt nhìn cô, cô gái nhỏ hai mắt rưng rưng, rõ ràng rất muốn khóc. Anh có cảm giác chỉ cần mình mắng thêm một câu nữa thôi là giọt nước mắt kia sẽ rơi xuống. Nhìn dáng vẻ yếu ớt đáng thương kia, anh không khỏi mềm lòng, dịu giọng nói: "Vừa rồi anh nói hơi nặng lời."

Đường Đinh Đinh hạ giọng đáp: "Không sao, là tại em không tập trung diễn."

Lục Chi Hành biết Đường Đinh Đinh không phải kiểu đại tiểu thư kiêu căng ngạo mạn, giọng điệu của anh dịu dàng trở lại: "Nắng hơi gắt, em đứng sang bên kia đi, anh nói cho em thêm về cảnh quay."

Anh xoay người đi trước, Đường Đinh Đinh lẽo đẽo theo sau. Tới chỗ bóng râm, Lục Chi Hành vừa cho tay vào túi quần bỗng khựng lại, anh lấy ra một thứ, là hai que kẹo, đưa một cái cho Đường Đinh Đinh.

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô ngơ ngác nhận lấy, hỏi: "Đạo diễn Lục, anh thích ăn kẹo à?"

Trong quan niệm của cô, đàn ông đều không thích ăn đồ ngọt.

"Cũng tạm." Lục Chi Hành ngậm que kẹo, thản nhiên ngồi xuống, "Vừa rồi Tiểu Giai Trà đưa cho anh, nói là để hối lộ anh, mong anh đối với con bé dịu dàng một chút."

Tiểu Giai Trà là diễn viên nhí trong đoàn, mới năm tuổi.

Đường Đinh Đinh ngỡ ngàng nhìn que kẹo trong tay. Co bé mới năm tuổi đã biết hối lộ đạo diễn để người ta đừng mắng mình hung dữ quá, đối với mình dịu dàng một chút. Cô cũng không thể thua con bé được.

Cô nhóc cúi đầu nhìn anh, hai mắt sáng lên: "Thế anh thích ăn kẹo gì?"

Lục Chi Hành: "……"

Cô đây là muốn hối lộ anh hả?

Tối hôm đó, Đường Đinh Đinh ôm mấy túi kẹo hạnh nhân cùng kẹo bạc hà đứng trước cửa phòng Lục Chi Hành.

Lục Chi Hành vừa tắm rửa xong, trên người chỉ mặc áo khoác tắm, tóc còn ướt, tay đang cầm khăn lau tóc, nghe tiếng gõ cửa còn tưởng là lão Phùng tới, lúc trước ông ta nói sẽ qua phòng anh.

Anh mở cửa luôn, thấy người đang đứng ngoài cửa là Đường Đinh Đinh xinh xắn thì hơi sững người.

Đường Đinh Đinh cũng không ngờ lại chứng kiến hình ảnh này, cô ngơ ngác nhìn anh, suýt chút nữa đưa tay lên che mắt.

Vạt áo rộng làm lộ một nửa vòng ngực, làn da rám nắng khỏe mạnh, hơn nữa cô đúng là nhìn không lầm, dáng người đạo diễn Lục không tệ chút nào, cơ ngực cơ bụng đều có.

Lục Chi Hành lấy lại bình tĩnh trước, buông một câu: "Em chờ anh một chút."

Cửa đóng lại.

Anh nhanh chóng vào phòng mặc một chiếc áo thun cùng một chiếc quần mặc ở nhà.

Đường Đinh Đinh đứng ngoài cửa: "……"

Mặt cô ửng đỏ, cảm thấy hơi ngượng ngùng, cô bối rối đứng đó hơn nửa phút, cảm thấy mình vẫn nên ra về trước thì hơn.

Vừa mới xoay người đi được hai bước, từ phía sau đã truyền đến giọng nói nam tính, ngữ điệu ung dung còn có ý cười: "Không phải em tìm anh à?"

Đường Đinh Đinh thấy da đầu mình căng ra, cố xoay người lại, thấy Lục Chi Hành đã thay một bộ đồ đen mặc ở nhà, dáng vẻ lười nhác tựa vào cạnh cửa. Ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô, ngoại trừ mái tóc đen còn hơi ướt thì không nhìn ra điểm gì khác thường.

Đạo diễn Lục đã không xấu hổ, cô lại lo nghĩ tới lui nữa thì đúng là "làm màu".

Cô hít một hơi thật sâu rồi quay lại.

Lục Chi Hành liếc nhìn đống kẹo trong tay cô, đột nhiên thấy hơi đau đầu, không ngờ quà "hối lộ" mình lại tới nhanh đến thế, anh nhoẻn miệng cười, hỏi: "Tặng kẹo cho anh à?"

"Vâng."

Đường Đinh Đinh hơi ngượng ngùng, giọng nói cô mềm mại: "Kẹo hạnh nhân Hạ Môn rất nổi tiếng, em mua rất nhiều vị, anh có thể nếm thử, còn có cả kẹo bạc hà."

Hôm nay anh chỉ thuận miệng nói ra hai loại, thế mà cô đều mua hết.

Chỉ là cô không biết anh thích ăn vị gì, cũng may trong cửa hàng có đủ các vị, cô cùng Đường Hinh và Lâm Lâm mua rất nhiều.

Lục Chi Hành cúi đầu day day thái dương, tựa vào cửa, cầm lấy kẹo trên tay cô với vẻ không đành lòng, "Cảm ơn".

Thực ra anh cũng không thích ăn kẹo đến thế, lúc chiều anh chỉ đơn thuần muốn dỗ dành cô mà thôi.

Đường Đinh Đinh bật cười, nói: "Đừng khách khí, nếu anh thích ăn nữa thì em lại mua cho anh."

Lục Chi Hành: "……"

Anh vừa định nói gì đó thì cánh cửa đối diện đã mở ra.

Lão Phùng đi ra, thấy hai người họ liền kêu lên: "Ai da, sao hai người lại đứng ngoài cửa thế này?"

Đường Đinh Đinh nhìn thấy lão Phùng thì hơi ngượng ngùng, "Hai người có chuyện cần bàn sao?"

Lão Phùng đáp: "Ừ, nếu hai người đang nói chuyện thì tôi đi trước."

Ý ông là lát nữa ông sẽ qua nhưng Đường Đinh Đinh đã lên tiếng trước: "Hai người cứ bàn chuyện trước đi, em về phòng đây, ngủ ngon."

Cô ở ngay phòng bên cạnh, đi về rất nhanh.

Cô vừa đi, Lục Chi Hành đã để mấy gói kẹo lên bàn. Lão Phùng đi theo sau anh, nhìn lướt qua, cười hỏi: "Sao Đinh Đinh lại tặng kẹo cho ông?"

Lục Chi Hành tựa vào cửa sổ bên cạnh sô-pha, dở khóc dở cười đáp: "Cô nhóc này dễ bị lừa thật đấy, tôi chỉ dỗ dành mấy câu thôi mà lại tưởng thật, liền đi mua kẹo hối lộ tôi, sau này nếu cô ấy bị quay hỏng thì tôi cũng nên dịu dàng chút nhỉ."

Lão Phùng cười ha hả: "Ông đúng là, con bé lần đầu tiên đóng phim, lại là đại tiểu thư, mang theo cả trăm triệu vào đoàn, ông cũng không biết kiềm chế gì cả. Hôm nay trước mặt nhiều người như vậy mắng mỏ người ta, đúng thật là…"

"Đối xử phải bình đẳng."

"Vừa nói xong mà, sau này ông cũng đừng cứng nhức như thế nữa. Con bé chắc chưa bao giờ bị ai mắng đâu, đổi lại là đạo diễn khác, không chừng còn phải hầu hạ cơm bưng nước rót, lần tới làm phim cũng không cần lo không có tiền đầu tư."

Lục Chi Hành khịt mũi coi thường: "Tôi là cái loại ăn bám thế à?"

Lão Phùng cười, không them tranh cãi với anh: "Được rồi, được rồi, ông ngay thẳng nhất."

Lục Chi Hành: “So với ông thì đúng là ngay thẳng hơn thật.”

Lão Phùng: “……”

Vài ngày sau, Lục Chử Ninh hoàn thành xong cảnh quay của mình, rời đoàn làm phim.

Ngày hôm sau, Đường Đinh Đinh tâm tình vui vẻ tới phim trường. Cô tới sớm, Lục Chi Hành vừa thấy cô đến liền vẫy tay gọi cô lại gần để nói về cảnh quay. Bàn bạc xong, anh nhìn cô, nói: “Hôm nay tâm trạng em có vẻ rất tốt, lúc trước anh đã muốn hỏi em, khi em đóng cùng Lục Chử Ninh thấy rất áp lực à?”

Nếu sau này cứ hợp tác với đạo diễn, diễn viên có kỹ năng tốt cô lại bị đè ép thì đó không phải chuyện tốt, nói thật lòng, sau này khi cô đi đóng phim rất dễ rơi vào tình trạng bị “đóng băng”.

Đường Đinh Đinh không ngờ anh lại phát hiện ra, cô suy nghĩ một lúc rồi nói thật lòng: “Anh cũng biết đấy, chị ấy là bạn gái cũ của anh trai em, lúc trước em còn chia sẻ bài trên Weibo, khác gì ‘tát’ vào mặt chị ấy đâu, thế nên hơi ngại ngùng.”

Lục Chi Hành: “……”

Không ngờ lại là vì chuyện này.

Đường Đinh Đinh lại cười rộ lên: “Đạo diễn, anh ăn hết kẹo chưa?”

Lâm Lâm cũng rất thích ăn, mấy túi kẹo hạnh nhân kia cô chỉ ăn mấy cái, còn lại Lâm Lâm ăn hết rồi.

Lục Chi Hành cũng không nói anh chỉ ăn mấy cái, cười khẽ, đáp: “Vẫn còn.”

Vài ngày sau, Đường Đinh Đinh áng chừng anh đã ăn hết rồi, lại tặng cho anh mấy túi.

Hai tháng sau đó, trong tủ quần áo của Lục Chi Hành đã cất hơn mười gói kẹo hạnh nhân. Đường Đinh Đinh cơ bản cứ mười ngày lại tặng anh một lần, giờ anh nhìn thấy kẹo là thấy đau đầu, nếu thật sự ăn hết chỗ kẹo này,

người đàn ông hơn 30 tuổi đầu là anh đây sẽ phải đi khám nha sĩ mất thôi.

Một ngày nọ, trợ lý phát hiện ra đống kẹo anh cất trong tủ quần áo, ngây người hỏi anh: "Đạo diễn Lục, sao anh mua lắm kẹo thế?"

Ngoại trừ lão Phùng, không ai biết chuyện Đường Đinh Đinh mua kẹo tặng cho Lục Chi Hành. Trong đoàn làm phim bọn họ không có chuyện tai tiếng gì, nếu có thì chỉ có chuyện giữa Đường Hinh và nhà đầu tư Đường Vực, cơ bản không bị paparazzi theo dõi.

Lục Chi Hành thuận miệng, đáp: "Tôi mua nhưng bị thừa, cậu ăn không?"

Trợ lý: "Tôi ăn, tôi ăn."

Vài ngày sau, Đường Đinh Đinh tính toán thời gian, lại đưa kẹo đến tặng đạo diễn.

Lục Chi Hành đứng ở cửa, nhìn cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp trước mặt mình, cúi đầu day day thái dương, bất đắc dĩ thở dài rồi lại ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, tươi cười dịu dàng: "Đinh Đinh, anh thương lượng với em một chuyện nhé?"

Chương 99: Chương 99 Ngoại truyện về Đường Đinh Đinh

Editor: Hannah Đường Đinh Đinh xinh đẹp đứng trước mặt anh, nhìn anh cười đáp: "Vâng, chuyện gì ạ?"

Lục Chi Hành nhìn lướt qua cái túi trong tay cô, trong đó không chỉ có kẹo mà còn có cả hộp hoa quả cắt sẵn, mỗi hộp được cắt rất đẹp mắt, ngoài ra trợ lý Lâm Lâm của cô còn đang cầm theo mấy cái túi từ phòng bên cạnh đi ra.

Lâm Lâm đang chuẩn bị đem đồ mang đến tặng các phòng của người trong đoàn làm phim, thấy hai người đứng ở cửa liền chào hỏi: "Chào đạo diễn Lục."

Lục Chi Hành hiểu ra, lần này Đường Đinh Đinh đang chuẩn bị hối lộ cả đoàn làm phim.

Haizzz, cô nhóc này càng ngày càng hiểu chuyện rồi.

Anh ngây người một lúc, cúi đầu nhìn cô, bỗng thu lại những lời định nói ra, cười đáp: "Không có gì quan trọng đâu, có gì tặng cho anh à?"

Đường Đinh Đinh gật đầu: "Vâng, em đoán anh sắp ăn hết kẹo rồi."

Nói rồi cô đưa đồ cho anh.

Lục Chi Hành nhận lấy, nhìn thấy mấy người trong đoàn đang vui vẻ mở cửa nhận quà, vài người thấy Đường Đinh Đinh đứng trước cửa phòng Lục Chi Hành cũng không thấy lạ, dù sao anh cũng là đạo diễn, cô Đinh Đinh đích thân tặng quà cho anh cũng là chuyện bình thường.

Lão Phùng tươi cười hớn hở, nói: "Cảm ơn cảm ơn nha, phiền Đinh Đinh quá mà."

Đường Đinh Đinh quay đầu cười cười: "Không phiền, chỉ là ít bánh kẹo trái cây thôi ạ, em tiện tay chuẩn bị thôi."

Mọi người nhận quà xong lại về phòng.

Đường Đinh Đinh còn đứng trước cửa, Lục Chi Hành tựa vào cửa nhìn cô, nói đùa: "Em tặng anh nhiều quà như thế, anh có nên đáp lễ không đây?"

Đường Đinh Đinh vội vàng đáp: "Không cần, không cần đáp lễ gì đâu. Lâm Lâm cũng thích ăn mà. Hơn nữa mấy ngày em mới mua một lần, anh thích thì em mua thôi. Với cả…" Cô dừng lại một chút rồi lại tươi cười nói tiếp: "Anh đã giúp đỡ em rất nhiều, phân tích cho em về diễn xuất rất kỹ càng, còn dạy em rất nhiều thứ, chờ đến khi nào về Bắc Kinh em lại mời anh ăn cơm."

Lục Chi Hành hơi dở khóc dở cười, vốn định bảo cô đừng tặng kẹo cho anh nữa, kết quả lời còn chưa nói ra, tự dung lại có thêm bữa cơm từ trên trời rơi xuống, cô nhóc Đinh Đinh này đúng là vừa nhiệt tình vừa hào phóng, anh bật cười nói: "Để quay phim xong rồi nói."

Không hiểu sao, anh không muốn từ chối cô.

Tựa như vừa rồi, anh vốn định bảo cô đừng đưa kẹo cho anh nữa nhưng nghĩ lại lại thôi.

Trong đoàn làm phim, ngoại trừ việc đóng phim ra vẫn chỉ có đóng phim, hoạt động giải trí thường ngày không nhiều lắm, cùng lắm cũng chỉ là ăn cơm liên hoan. Công việc của Đường Đinh Đinh không nhiều, không cần phải rời đoàn, nếu tặng kẹo cho anh là thú vui duy nhất của cô thì cứ để cô tặng đi.

Lục Chi Hành lấy hoa quả ra ăn, còn mấy túi kẹo anh không cất vào tủ quần áo nữa mà để ngay trên bàn, thỉnh thoảng ăn 1-2 cái.

Đường Đinh Đinh về phòng, tắm rửa xong liền đọc kịch bản, đúng lúc đó có tin báo WeChat.

Hoắc Thần Đông nhắn tin: "Đinh Đinh, quay phim có thuận lợi không?"

Đường Đinh Đinh nhìn lướt qua, cầm điện thoại lên, cúi đầu trả lời: "Thuận lợi ạ."

Hoắc Thần Đông: "Khi nào rảnh anh sẽ tới thăm đoàn, xem tình hình em thế nào."

Đường Đinh Đinh nhất thời không biết trả lời thế nào, nếu đổi lại là trước đây, có lẽ cô sẽ vừa vui mừng vừa háo hức, thậm chí còn tìm vé máy bay cho anh, tự sắp xếp tài xế của mình ra đón anh nhưng bây giờ quan hệ của hai người đã quay lại như cũ.

Hoắc Thần Đông chỉ là anh trai hàng xóm lớn lên bên cô từ nhỏ, là bạn thân của anh trai cô, không hơn.

Cô gửi một icon tai thỏ đang động đậy.

Một tuần sau, Hoắc Thần Đông tới. Anh ta tới khi Đường Đinh Đinh đang đóng phim, đó là cảnh khá tình cảm giữa nam nữ chính. Người trong đoàn làm phim thấy anh đều đứng dậy chào hỏi, Hoắc Thần Đông cười đáp: "Không cần khách khí, tôi chỉ tới xem thôi."

Chỉ có Đường Hinh cười tủm tỉm chào anh: "Sếp Hoắc."

Hoắc Thần Đông: "……"

Anh cụp mi, nói: "Tiểu Đường Tâm cũng đừng gọi anh là 'sếp Hoắc' làm gì, tương lai em sẽ thành bà chủ, sau này địa vị còn lớn hơn anh nữa đó."

Đường Hinh: "……"

Cô thử gọi: "Tiểu Hoắc à!"

Hoắc Thần Đông: "Thôi được rồi, em cứ gọi tên anh là được."

Đúng lúc này, Lục Chi Hành hô một tiếng: "Qua", Hoắc Thần Đông nhìn về phía nơi Đường Đinh Đinh đang quay phim, cười nói: "Đinh Đinh giỏi thật, quay một lần là qua."

Lục Chi Hành tay gác lên máy quay, ngồi dậy nhìn Hoắc Thần Đông, thản nhiên cười nói: "Không phải đâu, đã quay hỏng chín lần rồi."

Hoắc Thần Đông cười đáp: "Đạo diễn Lục thông cảm cho, Đinh Đinh còn nhỏ tuổi, thiếu kinh nghiệm, nếu có mắng cũng nhẹ nhàng một chút."

Lục Chi Hành lấy bao thuốc từ trong túi quần, nghe thế liền ngẩng đầu nhìn anh ta, cười đáp: "Yên tâm, không mắng cô ấy được đâu, bảo bối

đấy."

Mắng cái là khóc ngay.

Những người xung quanh đều phì cười.

Mọi người đều biết, người trong đoàn làm phim nói cô Đinh Đinh "vác" theo trăm triệu, vô cùng tự mãn, tên gọi tắt là "bảo bối".

Hoắc Thần Đông cho rằng Lục Chi Hành vì nể mặt công ty Thời Quang và một trăm triệu kia nên mới nói như vậy, đưa tay nhận lấy điếu thuốc Lục Chi Hành đưa mình. Hai người đàn ông đứng sau máy quay hút thuốc, thấy Đường Đinh Đinh mặt ủ mày chau đi tới.

Vì vừa rồi cô bị quay hỏng không ít lần, cô đã chuẩn bị tâm lý bị "ăn chửi" rồi.

Vừa ngẩng mặt lên thấy hai người họ, cô hơi ngây người.

Hoắc Thần Đông vẫy tay với cô: "Đinh Đinh, lại đây nào."

Đường Đinh Đinh không ngờ anh ta lại tới thật, mỉm cười lại gần, chào: "Anh Hoắc."

Chào hỏi xong, cô lại nhìn Lục Chi Hành, trong giọng điệu bất giác có sự ủ rũ và áy náy: "Đạo diễn Lục, khi nãy em bị NG nhiều quá, em xin lỗi."

Lục Chi Hành cúi đầu nhả khói, thản nhiên cười cười: "Những cảnh khác thì không sao nhưng 1-2 cảnh thân mật tới đây sẽ khá khó đấy, có lẽ do phản ứng tương tác giữa hai người chưa đủ nên lúc đầu sẽ hơi khó, về điểm này em chưa có nhiều kinh nghiệm, không sao đâu."

Khi anh nói "thiếu kinh nghiệm" là ý chỉ kinh nghiệm diễn xuất.

Dù sao phải đóng cảnh thân mật với một người đàn ông không phải bạn trai mình, dù chỉ là cảnh ôm hay tán tỉnh, chắc chắn không thể đóng tốt ngay từ đầu, đặc biệt là đối với Đường Đinh Đinh, một cô nhóc được nuôi dạy cẩn thận từ nhỏ, đúng là không dễ dàng gì.

Nếu bản thân nữ diễn viên đã có kinh nghiệm yêu đương thì khi diễn những cảnh này sẽ thành thạo hơn, còn Đường Đinh Đinh thì khác, mọi

biểu hiện động tác đều rất trúc trắc, lúng túng. Lục Chi Hành đoán có lẽ cô chưa từng hẹn hò yêu đương hoặc kinh nghiệm yêu đương và thân mật về mặt cơ thể rất ít.

Đường Đinh Đinh nghe anh nói vậy thì vui vẻ lên nhiều.

Hoắc Thần Đông vẫn luôn nhìn cô, tay dụi tàn thuốc, nói: "Tối nay tôi định mời đoàn làm phim ăn cơm, đạo diễn Lục xem nên chọn chỗ nào."

Lục Chi Hành và Hoắc Thần Đông quen biết đã lâu nhưng không thân thiết lắm, anh cười nói cảm ơn rồi quay đầu dặn dò trợ lý đặt bàn ở nhà hàng.

Còn hai tiếng nữa mới kết thúc công việc.

Hoắc Thần Đông vẫn đứng bên cạnh, nhìn vào máy quay dõi theo Đường Đinh Đinh. Diễn xuất của cô quả thực không tệ, so với kỳ vọng của anh còn tốt hơn, kể cả không có nhà họ Đường cùng các mối quan hệ lót đường cho cô thì cô dù không nổi bật tỏa sáng cũng có thể trở thành một diễn viên trẻ triển vọng.

Đúng 6 giờ kết thúc công việc, mọi người ùn ùn kéo nhau đi ăn cơm.

Khi ăn cơm, Đường Đinh Đinh ngồi giữa Đường Hinh và Hoắc Thần Đông. Thoạt nhìn cô không có gì khác thường, khi Hoắc Thần Đông gắp thức ăn cho cô, cô vẫn ăn như bình thường. Quan hệ giữa hai người vẫn luôn trong sáng như vậy, Hoắc Thần Đông biết cô thích anh ta, chắc chắn cũng biết cô đang đợi anh ta.

Trước đây dù cho anh ta không nhận lời cô cũng không đụng vào cô nhưng anh ta vẫn luôn đối xử với cô rất tốt. Khi ăn cơm sẽ gắp thức ăn cho cô, thỉnh thoảng còn bóc tôm để vào bát của cô, giống như lúc này đây, anh ta để vào bát cô ba con tôm đã bóc vỏ, nói không chừng tình cảm lúc trước là yêu hận không rõ thôi.

Lục Chi Hành ngồi đối diện cô, mơ hồ nhận ra điều gì đó nhưng lại cảm thấy chuyện đó là không thể. Hoắc Thần Đông là dạng người gì, anh đương nhiên cũng biết, những tin tức giải trí đó hơn phân nửa là sự thật.

Anh tựa vào lưng ghế, cùng uống với lão Phùng hai chén rượu, bất giác theo phản xạ nhìn Đường Đinh Đinh.

Tâm trạng của cô hôm nay so với những buổi liên hoan trước đây của đoàn làm phim dường như không tốt bằng.

Đường Đinh Đinh muốn uống một ly rượu, tới khi ăn cơm xong, cô nhìn Hoắc Thần Đông, nở nụ cười: "Anh Hoắc, anh có muốn mua ít đặc sản Hạ Môn không, có nhiều thứ lắm."

Hoắc Thần Đông hơi bất ngờ, ngây ra một lúc rồi mới hỏi cô: "Được, có món gì?"

Đường Đinh Đinh: "Có kẹo hạnh nhân, bánh hành nữa."

Trợ lý của cô rất thích ăn, vừa tới đây chưa được bao lâu, chỗ nào có đồ ăn ngon cô ấy đều biết. Thực ra những món đặc sản đó có thể mua được trên mạng, Hoắc Thần Đông có lẽ cũng chưa từng mua đặc sản. Hai người đi dạo bên đường, phim của Đường Đinh Đinh lúc này còn chưa được chiếu, người nhận ra cô không nhiều, cô thoải mái đưa Hoắc Thần Đông đi mua đặc sản.

Đường Đinh Đinh đưa cho Hoắc Thần Đông mấy túi kẹo hạnh nhân, lại cầm thêm mấy hộp bánh hành. Lâm Lâm bỗng nhắc cô: "Chị Đinh Đinh, có mua cho đạo diễn Lục không?"

"À." Cô nhẩm tính thời gian, cũng được 10 ngày rồi, khẽ mỉm cười nói: "Lấy thêm đi."

Hoắc Thần Đông nhíu mày: "Em còn phải mua kẹo cho đạo diễn nữa à?"

Đường Đinh Đinh chớp mắt, nói: "Đạo diễn Lục thích ăn kẹo, em tặng anh ấy mấy hộp để anh ấy đỡ mắng em."

Hoắc Thần Đông: "……"

Anh ta nhíu mày nhắc nhở cô: "Không cần tặng đâu, em cũng không cần lo bị mắng, để anh đi nói chuyện trước với anh ta."

"Không cần dâu." Đường Đinh Đinh vội vàng ngăn cản anh ta, "Em cũng chưa nói gì với anh trai em. Chuyện ở đoàn làm phim anh không cần xen vào, cũng không cần tác động tới đạo diễn. Em chỉ muốn đóng phim cho

tốt, đôi khi đạo diễn mắng cũng có lý của anh ấy. Hơn nữa đạo diễn Lục không phải kiểu mắng chửi người khác lung tung đâu."

Hoắc Thần Đông thấy cô bênh Lục Chi Hành như vậy, trong lòng có cảm giác là lạ, anh cúi đầu, cười ảo não: "Được rồi, được rồi, anh không xen vào nữa."

Đường Đinh Đinh lúc này mới cười rộ lên. Đồ cũng mua xong rồi, sau khi hai người về khách sạn, cô lấy một cái túi lớn từ trên tay Lâm Lâm, đưa cho Hoắc Thần Đông, "Nếu anh không ăn thì đem về biếu dì Trần hoặc tặng cho bạn gái anh cũng được."

Dì Trần là mẹ của Hoắc Thần Đông.

Còn bạn gái thì…

Hoắc Thần Đông: "Anh không có bạn gái."

Tim Đường Đinh Đinh khẽ run lên, cô lại cười nói: "Rồi sẽ có thôi. Em về nghỉ trước đây, mai phải dậy sớm quay phim, không tiễn anh nữa." Cô vẫy tay rồi đi về phía thang máy, quay đầu nhìn anh một lần, mỉm cười: "Ngủ ngon."

Cửa thang máy từ từ đóng lại.

Đường Đinh Đinh cúi đầu, khẽ thở dài.

Lâm Lâm e dè hỏi: "Chị Đinh Đinh, chị sao thế?"

Đường Đinh Đinh lắc đầu, giọng nói dịu lại: "Không sao cả, chị đi đưa kẹo cho đạo diễn Lục."

Lục Chi Hành mở cửa phòng, thấy người đứng ngoài là cô nhóc đang cầm cả đống túi giấy xinh xắn, anh cười hỏi: "Không phải ngày mai mới tới ngày tặng quà à?" Cô tặng anh nhiều lần như vậy, anh đã tính được tần suất của cô, cứ mười ngày tặng một lần.

Hôm nay mới là ngày thứ chín.

Đường Đinh Đinh ngơ ngác, hơi bối rối: "Anh còn tính ngày à?"

Lục Chi Hành có trí nhớ rất tốt, sau khi được cô tặng kẹo hai lần, anh thử nhẩm tính trong đầu, đúng thật là mười ngày một lần, rất đúng hẹn.

Anh mỉm cười gật đầu: "Chỉ là anh nhớ kỹ thời gian thôi."

Đường Đinh Đinh vừa mới tạm biệt Hoắc Thần Đông, tâm trạng thực ra không tốt lắm, bây giờ trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp. Cô đưa túi kẹo cho anh, tươi cười xinh đẹp: "Lần này còn có cả bánh quy, em đã nếm thử rồi, ăn ngon lắm."

Lục Chi Hành đột nhiên thấy răng hơi đau đau, có lẽ là do ảo giác thôi nhỉ.

Số lượng kẹo anh ăn gần đây còn nhiều hơn tổng số lượng anh ăn cả năm vừa rồi.

Lục Chi Hành dựa vào khung cửa, nghiêng đầu sang một bên, dài giọng nói: "Đinh Đinh, em đoán thử xem sau khi về Bắc Kinh, việc đầu tiên anh sẽ làm là gì?"

Đường Đinh Đinh ngơ ngác: "Là gì?"

Lục Chi Hành chỉ cười không nói gì, hai mắt đen sâu thẳm nhìn cô chăm chú, vẻ mặt vừa có nét hư hỏng lại như có ý hài hước. Đường Đinh Đinh nhìn vào đôi mắt anh, bất giác bị cuốn vào, thậm chí mặt đỏ lên, tim cũng đập nhanh, cô cố gắng đoán: "Cắt nối biên tập phim à?"

Lục Chi Hành lắc đầu: "Không phải."

Cô lại mạnh dạn đoán thêm mấy lần.

Anh vẫn lắc đầu.

Cô nhóc hơi ủ rũ, khẽ than vãn: "Em đoán không ra."

Lục Chi Hành dùng đầu lưỡi rê rê hàm răng, khẽ cười: "Sau khi về Bắc Kinh, việc đầu tiên anh sẽ làm là phải đi khám răng. Dạo này ăn quá nhiều kẹo, không biết có bị sâu răng hay không."

"……"

Đường Đinh Đinh ngây người, khi hiểu ra mặt cô lập tức đỏ bừng.

Lục Chi Hành vốn chỉ định trêu chọc cô chút thôi, không ngờ khuôn mặt cô gái nhỏ vốn trắng nõn bây giờ đỏ bừng lên, nhìn bằng mắt thường cũng có thể nhận ra. Anh cúi đầu, cụp mắt nhìn cô, bật cười: "Này, anh chỉ nói đùa thôi mà, đừng ngượng."

Đường Đinh Đinh cực kỳ xấu hổ, bối rối nhìn anh, chỉ chỉ vào túi kẹo trên tay anh, hỏi: "Em lấy về có được không?"

Lục Chi Hành buông tay, lắc đầu cười, đáp: "Sao mà được, anh đã nhận rồi mà."

Cô lại nói: "Sau này em sẽ không tặng anh kẹo nữa."

"Thế tặng cái gì?"

"……"

Cô vốn dĩ tặng kẹo vì thứ này vừa đẹp vừa ngon, hơn nữa đạo diễn Lục lại nói anh thích ăn. Nếu cô tặng quà thì chưa chắc anh đã nhận mà như thế cũng kỳ quá, nếu chỉ tặng mấy gói kẹo thì đơn giản rồi, anh cũng sẽ không từ chối.

Cái này đúng là làm khó cô mà.

Cô nghĩ nghĩ một lúc, vẻ mặt ngây thơ nhìn anh: "Thế anh thích cái gì?"

Lục Chi Hành không trêu cô nữa, cười đáp: "Anh chỉ nói đùa thôi, em không hiểu à. Không cần tặng quà cho anh nữa. Anh sẽ không mắng em nữa đâu, giờ chỉ cần anh hơi hung dữ với em, lão Phùng, lão Viên với Đường Hinh đều nhảy vào can rồi."

Đường Đinh Đinh: "À."

Lục Chi Hành: "Em về nghỉ ngơi đi, mai còn phải dậy sớm đấy."

Sau khi Đường Đinh Đinh rời đi, lão Phùng ở phòng đối diện lén lút mở cửa ra, vẻ mặt đầy ý cười nhìn anh: "Í, Đinh Đinh lại tới tặng kẹo cho ông à?"

Cách âm của phòng khách sạn khá tốt, hơn nữa khi nãy tiếng bọn họ nói

chuyện không lớn. Lão Phùng đang rửa mặt, lại ở ngay phòng đối diện nên mới nghe được. Lục Chi Hành liếc nhìn ông ta, lạnh nhạt đáp: "Ông cũng hóng chuyện quá đấy."

Nói xong, anh xoay người đóng cửa lại.

Lão Phùng: "……"

Xí, ông đây chẳng phải muốn nhìn xem cậu ta với Đinh Đinh có gì gì đó hay không sao.

Nam nữ độc thân, có qua có lại, lửa gần rơm lâu lâu giờ chưa bén thì rồi cũng sẽ có ngày cháy phập phừng.

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Thần Đông lại tới phim trường xem tình hình. Đường Đinh Đinh đang có cảnh quay, anh ta cũng không làm phiền cô, chỉ nhìn từ đằng xa rồi quay đầu nói với tài xế: "Đi thôi, ra sân bay."

Một nốt nhạc đệm này qua đi, tâm trạng Đường Đinh Đinh cũng khôi phục trở lại.

Tốc độ quay phim rất nhanh, chỉ còn hai tuần nữa là kết thúc. Đường Đinh Đinh sắp phải đối mặt với thử thách lớn nhất trong sự nghiệp diễn xuất của mình: cảnh hôn.

Đây là một cảnh quay quan trọng trong phim, có đến tám máy quay cùng hoạt động. Từ chiều hôm đó Đường Đinh Đinh đã bắt đầu thấy căng thẳng, mãi cho tới 7 rưỡi, Lục Chi Hành gọi cô và Bành Châu đi quay. Ba người đứng trong sảnh lớn của một văn phòng, khoảng cách giữa máy quay và nhân viên khá xa, không khí yên tĩnh. Giọng nói của Lục Chi Hành vừa trầm trầm vừa nghiêm túc, Đường Đinh Đinh đứng trước mặt anh, môi mím chặt, lắng nghe thật kỹ.

Sau khi nói xong về nội dung cảnh quay, Lục Chi Hành nhìn hai người họ, nói: "Đợi lát nữa hai người thử diễn một lần, không cần hôn thật, chỉ để xem động tác tay chân như thế nào, nếu không được thì tôi và lão Phùng sẽ làm mẫu."

Đường Đinh Đinh trợn mắt há hốc mồm ngẩng đầu nhìn Lục Chi Hành.

Anh với lão Phùng làm mẫu?! Đạo diễn Lục thực sự chuyên nghiệp đến độ

tự lấy thân mình ra hy sinh cho cảnh hôn luôn ạ.

Lục Chi Hành biết cô hiểu lầm, cười nói: "Anh không hôn ông ta thật đâu, chỉ làm mẫu động tác tay chân thôi."

Đường Đinh Đinh xấu hổ đáp: "Em hiểu rồi."

Hiểu cái con khỉ!

Lục Chi Hành nhìn cô, dường như nhận ra cô đang căng thẳng, anh nhìn Bành Châu, nói: "Cậu chuẩn bị trước đi."

Cậu ta vừa rời đi, Lục Chi Hành nhìn Đường Đinh Đinh, hạ giọng hỏi: "Em chuẩn bị ổn thỏa chưa?"

Đường Đinh Đinh hơi lắp bắp: "Vâng, em súc miệng rồi."

Trước khi quay cảnh hôn, súc miệng chính là sự tôn trọng đối với bạn diễn. Tuy rằng miệng cô không có mùi khó chịu nhưng vẫn đánh răng rất cẩn thận, còn dùng cả nước súc miệng.

Lục Chi Hành vui vẻ, anh khoanh tay trước ngực, dựa vào chiếc bàn cũ, cụp mắt nhìn cô, "Cảnh quay này không có cách nào dùng diễn viên đóng thế. Lúc trước khi khởi quay anh đã hỏi em có thể quay cảnh hôn không, em nói là được."

Đường Đinh Đinh ngẩng đầu nhìn anh, khi đó ấy à…

Khi đó cô đối với Hoắc Thần Đông đã hoàn toàn hết hy vọng, quyết định bước chân vào giới giải trí. Cảnh thân mật còn có thể tránh nhưng cảnh hôn thì sớm muộn gì cũng phải quay, trừ khi nhất quyết từ chối. Nhưng một khi đã làm công việc này, cô không muốn mình trở thành ngoại lệ đặc biệt.

Đường Đinh Đinh gật đầu: "Vâng."

Lục Chi Hành hơi nheo mắt rồi vẫn quyết định hỏi: "Trước khi quay, anh muốn hỏi em một chút, đây có phải là nụ hôn đầu tiên của em không?"

Tim Đường Đinh Đinh giật thon thót, mặt hơi đỏ lên, cô gật đầu đáp:

“Vâng.”

Lục Chi Hành hiểu ra.

Không biết vì sao, trong lòng anh bất giác cảm thấy nhẹ nhõm. Anh lại hỏi: “Nụ hôn đầu dâng hiến cho màn ảnh, em có hối hận không?”

Đường Đinh Đinh hơi sững người rồi cẩn thận suy nghĩ một lúc. Ai mà chẳng muốn dành nụ hôn đầu tiên cho người mình thích chứ, nhưng hiện giờ cô không có người trong lòng, cô không thể nói mình sẽ hối hận, chỉ là trong lòng vẫn hơi buồn và căng thẳng, còn cảm thấy hơi cô đơn.

Lục Chi Hành nhìn cô chăm chú, tâm trạng hơi phức tạp, anh không kìm được, nhíu mày rồi nói: “Nếu…”

Đường Đinh Đinh im lặng hơn mười giây rồi lấy lại tinh thần, ngắt lời anh, nói: “Quay đi, em sẽ không hối hận đâu.”

Lục Chi Hành im lặng một lúc rồi khẽ thở dài: “Okay, vậy em điều chỉnh lại tâm trạng một chút, cố gắng đừng để quay hỏng nhiều lần nhé.”

Quay hỏng.

Đúng nha, nếu bị quay hỏng thì chẳng phải sẽ hôn rất nhiều lần à.

Đường Đinh Đinh sợ hãi, vội vàng nói: “Em nhất định sẽ quay thật tốt, cố gắng một lần là qua.”

Lục Chi Hành nghe cô nói thế thì phì cười, tay đút túi quần, đi về phía địa điểm quay. Đó là một văn phòng nhỏ, cũng chính là trường quay tối nay. Bóng dáng anh cao lớn vững chãi, trang phục thoải mái. Đường Đinh Đinh đi theo phía sau anh, nghe anh nói: “Đợi lát nữa anh và lão Phùng sẽ làm mẫu vài lần, em và Bành Châu xem thử cảm giác thế nào, khi có được cảm giác rồi thì bắt đầu quay, cố gắng quay một lần là qua.”

Như vậy có lẽ cô sẽ dễ chịu hơn một chút.

Lúc trở lại căn phòng, Lục Chi Hành cất tiếng gọi: “Lão Phùng, nhờ ông một chút!”

Lão Phùng: “Ông không thể đổi sang người khác được à?”

Vì tôn trọng phái nữ, khi đạo diễn muốn làm mẫu động tác gì thì đều kéo một người đàn ông khác ra phụ trợ, nhưng dù có lôi đàn ông ra phụ trợ thì cũng đâu nhất thiết phải là lão Phùng ông đây chứ!

Lục Chi Hành liếc nhìn ông ta, nói: "Chỉ có ông người mềm dẻo nhất, biểu cảm chuẩn nhất."

Cơm mẹ nấu.

Đây không phải cà khịa nhau thì là gì?

Lão Phùng cãi lại: "Tôi mềm dẻo chỗ nào?"

Lục Chi Hành không hề nể mặt: "Bụng."

"……"

Ông đây chết cũng không làm.

Nhưng Lục Chi Hành sao có thể để lão Phùng chạy thoát, túm lấy ông ta, nhìn Đường Đinh Đinh và Bành Châu, lại nhìn mấy máy quay, bắt đầu hướng dẫn. Lão Phùng "cơ thể mềm dẻo" bị anh đẩy lên bàn làm việc, eo đập vào cạnh bàn.

Sau đó, lão Phùng bị Lục Chi Hành bế lên, đặt lên bàn làm việc.

Lão Phùng: "Hahahaha, dám bế tôi cơ à, tôi đây nặng 90 cân đấy."

Lục Chi Hành mặt không biến sắc, khẽ nhếch miệng cười: "Không biết xấu hổ à mà còn nói, gãy tay tôi rồi."

Đường Đinh Đinh vừa xem vừa phì cười, cảm thấy lúc này đâu Lục Chi Hành đặc biệt hấp dẫn. Anh làm gì cũng đều rất nghiêm túc, rất nỗ lực để đạt thành quả tốt nhất.

Những người khác cũng không nhịn được cười.

Đạo diễn Lục quả là hy sinh cao cả mà.

Vì một bộ phim mà phải bế cả lão Phùng trung niên 40 tuổi béo ị này.

Lão Viên vừa cười ha hả vừa kêu lên: "Tối nay phải cho đạo diễn Lục ăn thêm cái đùi gà."

Đường Hinh cũng bu ồn cười, còn quay cả clip, gửi cho Đường Vực xem, còn nói: "Phải hai cái."

Một lúc sau, Đường Đinh Đinh và Bành Châu cũng thử động tác một l ần. Lão Viên vừa cười vừa bình luận: "Quả nhiên, hình ảnh này đẹp hơn nhi ều, chứ cái vừa nãy cay mắt quá. Trai xinh gái đẹp, đúng là tẩy mắt, tẩy mắt mà."

Đường Hinh cười hì hì: "Đừng nói vậy, đạo diễn Lục cũng rất đẹp trai mà. Cay mắt phải là lão Phùng ý."

Lão Phùng: "……"

Tám chuyện thì tám chuyện đi, công kích nhau làm gì hả?

"Không đúng r ồi." Lục Chi Hành ngắt lời, nhìn Bành Châu, "Tay cậu sao lại để thế này?"

Vừa r ồi anh ta dùng tay trái để bế, hướng không chuẩn.

Bành Châu hơi ngượng ngùng nói: "Khi tôi tập thể hình bị thương ở tay phải, khi dùng lực không chắc chắn, chỉ có thể dùng tay trái bế lên."

Đường Đinh Đinh cao 1m68, dáng người thanh mảnh cao g ầy, nhưng g ầy đến đâu thì cũng nặng t ầm 45 cân, dùng một tay để bế vẫn c ần nhi ều sức lực. Bành Châu vẫn thường xuyên tập thể hình, nếu là ngày thường thì không sao nhưng giờ chỉ dùng một tay bế cô lên không nổi.

Lục Chi Hành nghĩ nghĩ một lúc r ồi nói: "Thế để thử tay trái xem sao." Anh xoay người, lại gọi lão Phùng: "Lại đây."

Lão Phùng còn đang giận dỗi, chỉ cười tủm tỉm nói: "Không qua, cay mắt lắm."

Đường Đinh Đinh nghĩ nghĩ một lúc r ồi nói nhỏ: "Đạo diễn, hay là anh trực tiếp dạy em đi, như thế em sẽ quen thuộc hơn."

Lục Chi Hành hơi bất ngờ, có phần do dự. Anh không bao giờ chủ động chạm vào người nữ diễn viên, trừ khi họ chủ động đề nghị. Anh im lặng một lúc rồi khẽ gật đầu: "Được."

Cảnh này bắt đầu từ ghế sô-pha trong văn phòng, hai nhân vật chính ôm ấp giãy giụa, xô xô đẩy đẩy một hồi ra đến bàn làm việc. Lúc đầu tay Lục Chi Hành đặt trên eo Đường Đinh Đinh rất nhẹ nhàng, sau đó anh vừa đẩy, vừa hướng dẫn cô: "Dùng tay đẩy ngực anh."

Đường Đinh Đinh căng thẳng: "Dạ."

Ngay sau đó, eo bị anh ôm chặt.

Lục Chi Hành trầm giọng: "Dùng cả tay và chân, đá anh, đánh lên cổ anh."

Đường Đinh Đinh: "……"

Vừa nãy tập cùng Bành Châu cô còn có thể xuống tay, giờ tim cô như muốn nhảy vọt lên cổ họng, khiến cô hoảng loạn không thôi, chỉ có thể diễn bằng trí nhớ của mình. Hai người di chuyển ngày càng gần tới bàn làm việc, vì đổi sang bế bằng tay trái, phương hướng cũng thay đổi, đường di chuyển của hai người cũng khác.

Bước chân loạng quạng đi về phía bên trái.

Bên trái còn để nhiều loại máy móc bừa bộn, giày cao gót của Đường Đinh Đinh không quá cao nhưng gót rất nhỏ, không cẩn thận giẫm phải dây nối, đúng lúc cô bị Lục Chi Hành đẩy, đột nhiên không kịp phản ứng, chân bị vấp.

Giày tuột ra, cả người cô ngã ra sau, sắc mặt cô trắng bệch khẽ kêu lên một tiếng, theo phản xạ tóm lấy cổ áo Lục Chi Hành.

Lục Chi Hành nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cô.

Trong lúc luống cuống, môi hai người chạm nhau. Lục Chi Hành phản ứng rất nhanh, quay mặt sang một bên, đôi môi mềm mại của cô gái nhỏ lại lần nữa lướt qua khóe môi anh. Cô tựa đầu vào vai anh, cả người cứng đờ không dám cử động.

Chương 100: Chương 100 Ngoại truyện về Đường Đinh Đinh

Editor: Hannah Chỗ hai người luyện tập cách xa chỗ nhân viên đứng tập trung. Mấy người lão Phùng và Đường Hinh hoàn toàn không phát hiện ra, có điều mấy máy quay đều đang chĩa vào hai người họ, không có cách nào tránh đi được. Toàn bộ cảnh tượng vừa rồi đã lọt vào ống kính máy quay, đặc biệt còn có người quay phim tận mắt chứng kiến, bọn họ đều đang ngây ra như phỗng.

Ngoài ra, còn có một người nữa cũng đang ngơ ngẩn như con gà gỗ, đó chính là nữ chính Đường Đinh Đinh.

Cô tựa đầu vào vai Lục Chi Hành, ngượng ngùng xấu hổ không dám ngẩng mặt lên. Ai có thể ngờ được sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này chứ.

Lục Chi Hành liếc nhìn những người quay phim, trên nét mặt hiện ra vẻ xấu hổ. Anh không xấu hổ với bất kỳ ai, ngoại trừ Đường Đinh Đinh. Khi nãy anh vừa mới hỏi cô có hối hận vì phải dâng hiến nụ hôn đầu tiên cho màn ảnh hay không.

Chớp mắt một cái, anh đã cướp đoạt nụ hôn đầu tiên của cô gái nhỏ rồi.

Tuy rằng đây là sự cố ngoài ý muốn không thể khống chế nhưng nghĩ đi nghĩ lại thế nào, anh cũng thấy mình là dạng bất lương.

Trừ vấn đề đó ra, trong lòng anh còn gợn lên một cảm giác kỳ lạ, nhưng bây giờ không phải là lúc phân tích cảm giác đó. Anh đỡ cô lên, giúp cô đứng thẳng, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ mặt đỏ tai hồng, khẽ hắng giọng rồi nói: “Xin lỗi em.”

Em có giận không?

Lục Chi Hành cảm thấy nếu giờ Đường Đinh Đinh tát anh một cái thì anh cũng sẵn lòng nhận.

Đường Đinh Đinh lấy lại bình tĩnh rất nhanh, vội vàng nói: “Không sao, là

chuyện ngoài ý muốn thôi. Cảm ơn anh khi nãy đã đỡ em, nếu không em đã ngã đau lắm rồi."

Lục Chi Hành ngẩng đầu nhìn một vòng mấy người quay phim đang chú mục vào họ, sắc mặt lạnh như băng, thậm chí còn có ý uy hiếp: "Ngậm chặt miệng vào cho tôi, đừng có mà lộ ra tí gì."

Đường Đinh Đinh nói như vậy, ý là không muốn để mọi người biết.

Cũng phải thôi.

Sẽ rất ngại ngùng.

Mấy người quay phim đang há miệng đồng loạt ngậm lại thật chặt, tỏ vẻ tuyệt đối không hé ra lời nào.

Lục Chi Hành cụp mắt, thấy Đường Đinh Đinh chân phải còn đang lộ ra, bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn, khung xương mảnh mai, sơn móng chân tiệp màu với móng tay, ngay đến bàn chân cũng tinh tế xinh xắn đến vậy. Anh quay mặt đi, bước tới phía trước một bước, khom lưng đặt đôi giày cao gót bị rơi ra xuống trước mặt cô.

Đường Đinh Đinh đỏ mặt đi giày vào, nói nhỏ: "Cảm ơn anh."

Cô không dám quay đầu lại, hôn Bành Châu là vì bộ phim, mọi người sẽ không có phản ứng gì, nhưng đổi lại là đạo diễn Lục thì rối tung lên rồi.

Phía bên kia, Đường Hinh thấy bên này có gì đó không ổn, gọi với sang: "Sao vậy, Đinh Đinh bị trặc chân sao?"

Lục Chi Hành đi theo hướng máy quay, muốn chắn tầm mắt mọi người, nghe vậy thì dừng bước, quay đầu nhìn chân Đường Đinh Đinh.

Đường Đinh Đinh dù tuổi còn nhỏ nhưng nhiều năm được dạy dỗ cẩn thận, hít sâu một hơi, quay đầu cười đáp: "Không sao ạ, em chỉ hơi giật mình chút thôi."

Bị dọa sợ rồi.

Lục Chi Hành cắn môi, đang suy nghĩ điều gì đó nên lại quay lại, cầm bình nước ở chỗ ngồi lên, uống hai ngụm nhuận giọng rồi nói: "Cứ nghỉ ngơi

vài phút trước đã r`ồi lát nữa thử lại xem, để Đinh Đinh lấy lại cảm giác."

Bành Châu: "……"

Không thử nữa sao?

Lục Chi Hành nghĩ nghĩ một lúc r`ồi lại nhìn Bành Châu, hỏi: "Tay cậu khi nào khỏi?"

Bành Châu nói: "Chắc là 2-3 ngày nữa thôi."

Lục Chi Hành liếc nhìn Đường Đinh Đinh vành tai đỏ ửng, nghĩ có lẽ tối nay không quay nổi nữa. Anh th`ầm thở dài, nói với Bành Châu: "Chú ý tay phải của cậu một chút, cảnh tối nay chưa quay vội, để ba ngày sau quay đi."

Những người khác ngạc nhiên. Lão Phùng hỏi: "Sao lại thế?"

Lục Chi Hành nhìn ông ta, mặt không biến sắc đáp: "Chờ tay phải của Bành Châu khỏi lại r`ồi quay."

Mọi người cũng không nghĩ nhi`ều, chỉ đoán là đạo diễn quá c`ẩu toàn, vừa r`ồi thử đổi tay trái để bế người lên thấy góc quay không đẹp nên thôi. Có người hỏi thế tối nay sẽ quay cảnh gì, Lục Chi Hành nhìn đ`ồng h`ồ, đã là 10 giờ tối.

Anh liếc nhìn Đường Đinh Đinh đang ng`ồi cạnh Đường Hinh, nói: "Tôi mời mọi người ăn đêm, ăn xong v`ềnghỉ ngơi, nếu không muốn ăn có thể kết thúc công việc v`ềsớm."

"Khoan đã." Bành Châu kêu lên: "Để tôi mời, tối nay vì tôi mà bị chậm tiến độ. Để tôi mời mọi người ăn đêm."

Lục Chi Hành tựa vào lưng ghế, xua tay cười cười, nhường cơ hội này cho cậu ta.

Phía bên kia.

Đường Đinh Đinh bị Đường Hinh kéo ra ngoài. Đường Hinh cẩn thận quan sát cô, hạ giọng hỏi: "Sao khi nãy mặt em đỏ lên thế? Có phải đạo diễn Lục sờ ngực em không?"

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô ngơ ngác nhìn Đường Hinh, nhất thời không biết là bị sờ ngực nghiêm trọng hơn hay là bị cướp mất nụ hôn đầu nghiêm trọng hơn.

Đường Hinh kinh ngạc: "Anh ta sờ em thật à?"

Nếu không thì mặt cô nhóc đâu có đỏ lâu như vậy.

Đường Đinh Đinh vội nói: "Không phải, không phải, mà là…" Cô do dự một lúc rồi nhỏ giọng giải thích: "Vừa nãy khi đạo diễn Lục đỡ em, bọn em không cẩn thận nên va vào nhau, vô tình hôn luôn rồi."

Đường Hinh: "……"

Một lúc sau.

Đường Hinh dè chừng hỏi: "Dê con béo, đây là nụ hôn đầu của em hả?"

Đường Đinh Đinh: "Vâng."

Đường Hinh chống cằm, nói: "Thế này rốt cuộc là thiệt hay là lời đây. Vốn tưởng là quay cảnh hôn với Bành Châu, giờ lại bị đạo diễn Lục cướp luôn rồi. Chị có nên kể chuyện này cho anh trai em không đây?"

Đường Đinh Đinh mặt đỏ như luộc, vội can ngăn: "Đừng, đừng, đừng, tuyệt đối đừng kể. Chỉ là sự cố thôi mà."

Bất kể có phải là sự cố hay không thì dù sao nụ hôn đầu của cô cũng mất toi rồi.

Chờ tới khi ăn đêm xong, mọi người lục tục kéo nhau về khách sạn nghỉ ngơi. Máy móc vẫn còn để trong văn phòng kia, buổi tối có người trông giữ.

Đêm hôm đó, Lục Chi Hành tựa vào lưng ghế, xem lại đoạn ghi hình, không giữ nổi bình tĩnh phải châm điếu thuốc. Dáng vẻ uể oải tựa vào lưng ghế, vừa hút thuốc vừa xem hình ảnh máy quay ghi lại, hiệu quả của tám góc máy quay đúng thật cơm mẹ nấu tốt.

Ghi lại cảnh tượng từ tất cả các góc độ, bao gồm cả đôi mắt to tròn vì kinh ngạc của cô nhóc nào đó.

Tất cả biểu cảm dù là nhỏ nhất đều bị anh quan sát được.

Thứ này không thể giữ lại.

Nếu bị lộ ra sẽ ảnh hưởng không tốt tới Đường Đinh Đinh.

Lục Chi Hành định nhấn nút xóa, nhưng ngay trước khi tay kịp nhấn nút thì lại khựng lại.

Anh ngửa đầu nhắm mắt, cả người như kiệt quệ nằm bẹp trên ghế, khẽ chửi thề: "Định mệnh."

Chuyện đến nước này rồi mà còn do dự, mình đúng là cầm thú mà.

Ngay hôm sau có cảnh quay của nhân vật phụ, đúng lúc Đường Đinh Đinh có thể nghỉ ngơi một ngày. Cô ngủ một giấc thật ngon, tới giữa trưa mới dậy, khi ăn cơm trưa, cô gọi điện video nói chuyện với bà Tăng Uyển vào ông Đường Hải Minh một lúc. Tới chiều cô đưa Lâm Lâm ra ngoài ăn hải sản.

Cô cố gắng lờ đi chuyện nụ hôn đầu tiên ngày hôm qua. Nếu không sau này ở đoàn làm phim cứ nhìn thấy đạo diễn Lục cô sẽ xấu hổ chết mất.

Ăn xong, trên đường về hai người lại đi qua một cửa hàng bán kẹo hạnh nhân. Lâm Lâm quay đầu nhìn cô, hỏi: "Hôm nay chị có tặng kẹo cho đạo diễn Lục không?"

À đúng rồi, hôm nay lại tới ngày tặng kẹo rồi.

Đường Đinh Đinh lại thấy xấu hổ, cô à một tiếng rồi nói: "Hôm nay không đưa nữa."

Lâm Lâm: "Sao thế ạ?"

Phim sắp đóng máy rồi, tặng kẹo hai lần nữa thôi là kết thúc trọn vẹn, Lâm Lam cảm thấy nên làm đến nơi đến chốn thì tốt hơn.

Đường Đinh Đinh nghiêm túc nói: "Lần trước đạo diễn Lục nói với chị, nếu anh ấy còn ăn thêm kẹo nữa thì khi về sẽ phải đi khám răng đấy."

Lâm Lâm: "……"

Đạo diễn Lục cũng hài hước thật. Gần đây cô ăn nhiều kẹo như thế, liệu cô có phải đi khám răng không?

Chu trình mười ngày tặng kẹo hối lộ một lần bị Đường Đinh Đinh dứt khoát đặt dấu chấm hết.

Sau cả ngày quay cảnh của nhân vật phụ, 9 giờ tối đoàn làm phim kết thúc công việc. Trên đường về, Lục Chi Hành nhẩm tính ngày, hôm nay lại đến ngày cô Đinh Đinh tặng đồ hối lộ cho anh rồi, nhưng mà…

Có lẽ hôm nay cô ấy sẽ không đến.

Xe đi qua một cửa hàng bán kẹo hạnh nhân, anh giơ tay ra hiệu: "Dừng xe."

Trợ lý dừng xe lại, quay đầu hỏi anh: "Sao thế ạ?"

Lục Chi Hành mở cửa xe, thuận miệng đáp: "Tôi đi mua ít đồ."

Vừa nói xong, cửa xe đã đóng sầm lại còn người đã đi mất.

Lão Phùng và trợ lý thấy anh đi vào một cửa hàng, hai người trợn tròn mắt nhìn biển hiệu rồi lại quay qua nhìn nhau.

Trợ lý lẩm bẩm: "Trong tủ quần áo của đạo diễn Lục đã có cả đống kẹo rồi mà sao còn mua thêm nhỉ?"

Lão Phùng: "Cả đống cơ á?"

Trợ lý: "Vâng, hình như cuối tuần nào cô Đinh Đinh cũng tặng cho anh ấy."

Hai mắt lão Phùng sáng lên, hỏi: "Tuần nào cũng đưa?"

Ông ta còn tưởng chỉ có 1-2 lần, hóa ra tuần nào cũng tặng.

Ái chà chà, thằng cha Lục Chi Hành này "tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi đây", định bắt cóc cả tiểu thư Đinh Đinh nhà người ta à.

Lục Chi Hành lựa theo những lần Đường Đinh Đinh tặng kẹo cho anh, mỗi vị anh đều mua một túi rồi lại lấy thêm hai hộp bánh hành, đóng gói rất đẹp. Con gái đều thích những thứ này, mấy cô gái trong đoàn làm phim thi thoảng lại mua.

Sau khi lên xe, lão Phùng nhìn anh với ánh mắt "Xem ông giả vờ giả vịt đến lúc nào".

Lục Chi Hành không hiểu, hỏi: "Mắt ông còn bị chuột rút cơ à?"

Lão Phùng: "Ông mua kẹo cho Đinh Đinh hả?"

Lục Chi Hành thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Đáp lễ thôi."

Lão Phùng tươi cười hớn hở, không vạch mặt anh ngay trước mặt trợ lý, chỉ ra vẻ "Tôi biết hết rồi nha".

Lục Chi Hành nhìn thoáng qua là biết ông ta đang nghĩ gì nhưng cũng không thèm đáp trả, tránh cho ông già này lại nổi máu hang hái gán ghép anh với Đinh Đinh.

Khi về đến khách sạn đã là 9 rưỡi, Lục Chi Hành tắm rửa xong thay quần ở nhà, áo thun màu đen, nhìn đồng hồ thấy đã 10 giờ. Anh do dự hai giây rồi gửi tin nhắn WeChat cho Đường Đinh Đinh: "Đinh Đinh, em ngủ chưa?"

Đường Đinh mới đắp xong mặt nạ, đang mặc bộ quần áo ở nhà màu hồng nhạt cuộn tròn trên sô-pha, trong tay cầm kịch bản.

Khi nhìn thấy tin nhắn, cô hơi hồi hộp nhắn tin trả lời: "Em chưa ngủ, đạo diễn có việc gì ạ?"

Một lát sau.

Lục Chi Hành: "Hôm nay em không đưa kẹo à?"

Đường Đinh Đinh: "Anh nói phải đi khám răng rồi, em ngại không tặng nữa."

Chỉ có thế thôi à.

Chắc chắn không phải.

Lục Chi Hành nhét điện thoại vào túi quần, dựa vào bàn ngẫm nghĩ một hồi rồi cầm đồ ra khỏi phòng, gõ cửa phòng Đường Đinh Đinh. Đường Đinh Đinh trong lòng bỗng nhiên thấy căng thẳng, ngồi phía xa nhìn cánh cửa chằm chằm rồi lại cúi đầu nhìn điện thoại.

Bỗng nhiên, có tin nhắn mới.

Lục Chi Hành: "Mở cửa đi, anh có đồ muốn đưa cho em."

Tay Đường Đinh Đinh khẽ run lên, điện thoại suýt chút nữa rơi luôn. Tay chân cô luống cuống bò dậy, chạy nhanh ra cửa rồi lại chạy về mở tủ quần áo, loạng quà loạng quạng mặc một cái quần giữ nhiệt thêm cái áo thun rộng thùng thình, sau đó lại vuốt vuốt tóc, hít sâu hai lần rồi mới từ từ ra mở cửa.

Lục Chi Hành nghe được loáng thoáng âm thanh trong phòng, tưởng tượng ra cảnh cô nhóc tay chân luống cuống, cúi đầu cười cười.

Cửa đột nhiên mở ra.

Đường Đinh Đinh xinh xắn đứng sau cánh cửa, ngẩng đầu mỉm cười với anh, nhìn thấy đồ anh cầm trên tay, nụ cười cứng đờ. Lục Chi Hành nhét điện thoại vào túi quần, mỉm cười đưa đồ cho cô, giọng nói cực trầm: "Quà đáp lễ."

Đường Đinh Đinh do dự một chút rồi nói lí nhí: "Không phải em đã nói không cần quà đáp lễ rồi à?"

Lục Chi Hành không động đậy, chỉ cụp mắt nhìn cô, nói với vẻ bất lực: "Thế coi như là quà tạ lỗi đi."

Đường Đinh Đinh: "……"

Vì nụ hôn ngoài ý muốn kia sao?

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc tới tường thành tâm lý mà Đường Đinh Đinh cố công xây dựng cả ngày nay, liên tục tự nhủ với bản thân rằng đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, là sự cố thôi không cần bận lòng nhiều, lại vì mấy câu nói của anh mà dễ dàng sụp đổ.

Sự ngượng ngùng lan đến vành tai cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong trẻo vẫn có vẻ xấu hổ, cô cắn môi nhận lấy phần quà tạ lỗi của anh, vừa ôm vào lòng, còn chưa kịp nói gì, từ trên đầu đã truyền đến giọng nói đàn ông trầm ấm, dịu dàng: "Tuy rằng là sự cố ngoài ý muốn nhưng anh vẫn thực lòng xin lỗi em. Em cũng đừng tránh mặt anh, tiếp theo chúng ta còn có cảnh quay và hoạt động tuyên truyền nữa, dù có tránh cũng không được." Anh dừng một chút rồi khẽ cười: "Nếu em cảm thấy nhận lỗi như vậy là chưa đủ…"

"Đủ rồi đủ rồi." Đường Đinh Đinh đỏ mặt ngắt lời anh, ánh mắt e thẹn không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đối diện, "Kia chỉ là sự cố thôi, em không có ý trách cứ đạo diễn, anh không cần tự trách mình như vậy."

Cô biết Lục Chi Hành là một quý ông.

Anh giống như một quý ông vừa có dáng vẻ lười nhác nhưng cũng rất có nguyên tắc, vừa dịu dàng lại vừa nghiêm túc.

Đường Đinh Đinh vẫn luôn cảm thấy anh là người đáng kính trọng. Đối với một người đàn ông như vậy bất kể thế nào cô cũng không thể ghét anh được, thậm chí cô còn rất thích anh. Cô chưa từng thử cố gắng phân tích xem cảm giác "thích" này đơn thuần chỉ là "ngưỡng mộ" hay là thật lòng "thích". Cô lại ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: "Em không giận cũng không trách anh. Quà tạ lỗi của anh, em nhận. Chuyện này cho qua đi."

Lục Chi Hành nhìn đôi mắt sáng trong của cô, tay đút túi quần, trầm giọng cười nói: "Thế là tốt rồi, em đi ngủ sớm đi."

Đường Đinh Đinh: "Vâng, anh ngủ ngon."

Lục Chi Hành: "Ngủ ngon."

Anh xoay người, hai giây sau, Đường Đinh Đinh đóng cửa lại.

Đường Đinh Đinh đứng sau cánh cửa ngơ ngẩn mất mấy giây rồi lẩm bẩm: "Căng thẳng quá đi."

Cô xoa xoa mặt rồi cắn môi đi vào phòng, để đồ lên bàn, mở ra nhìn vào bên trong.

Quà tạ lỗi cho nụ hôn đầu.

Là túi kẹo.

Trước khi Lục Chi Hành ra khỏi phòng không đóng cửa, cửa phòng chỉ khép hờ. Anh vừa tới cửa thì thấy cửa phòng đối diện đã mở ra. Lão Phùng vừa nhìn thấy anh đã cười hề hề: "Ái dà, tôi đang muốn đi tìm ông đây. Ông vừa đi đâu về đấy?"

Lục Chi Hành bước vào phòng, không trả lời thẳng câu hỏi của ông ta, chỉ nói: "Ra ngoài một chút."

Lão Phùng buổi tối không có việc gì đều thích sang phòng anh tán gẫu. Lão Viên cũng thường sang, lão Viên còn nói đùa: "Ông mỗi ngày đều đàn đúm với hai lão già đã kết hôn là tụi này đây, chẳng hiểu sao chẳng bị ảnh hưởng từ tụi này tí gì."

Lục Chi Hành khẽ cười: "Nhìn các ông bây giờ, tôi càng không thể để mình bị ảnh hưởng bởi hai ông được. Tôi cũng không muốn khi đến tuổi của hai ông lại giống hệt như hai ông lúc này."

Trái tuym này đau quá xá đau.

Có điều anh ấy luôn đối xử với mọi người xung quanh khá tốt.

Đặc biệt là đối với phụ nữ rất ga-lăng.

Lão Phùng theo sau anh vào phòng, càm ràm: "Ông nói xem nói xem. Trông ông cũng đẹp trai phết đấy, tài hoa cũng có mà sao mãi chẳng có bạn gái nhỉ?"

Lục Chi Hành xoay cổ, nghe tiếng tiếng báo hiệu xương cốt đang nhức mỏi, anh thuận tay cầm túi kẹo trên bàn đưa cho lão Phùng, nói: "Ăn kẹo đi, cho dính răng ông lại."

Lão Phùng: "……"

Ông ta xé gói kẹp, ngồi trên sô-pha nhìn Lục Chi Hành, cười nham hiểm: "Có phải ông để mắt đến Đinh Đinh rồi đúng không? Người ta xinh như thế, trong nhà lại có tiền, nếu ông thực sự ở bên cô ấy, sau này quay phim đều không phải lo về vấn đề tài chính."

Lục Chi Hành nhếch miệng, nói: "Cô ấy bao nhiêu tuổi, còn tôi đây bao nhiêu tuổi?"

Anh im lặng một lúc, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói tiếp: "Cô ấy còn trẻ quá, hơn nữa nếu ở bên tôi, sợ rằng tôi sẽ không chăm sóc tốt được cho cô ấy, lại làm cô ấy đau lòng."

Lão Phùng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Kém có tám tuổi chứ mấy, đâu có nhiều. Ông nhìn lão Từ mà xem, đã năm mươi mấy tuổi rồi mà còn cưới cô vợ mới hơn hai mươi, trẻ trung xinh đẹp, như ông đã là gì."

Lão Từ cũng là người trong giới đạo diễn, kết hôn lần thứ hai, cưới một cô gái kém ông những hơn 20 tuổi, là người mới trong giới giải trí. Ai có thể không biết còn Lục Chi Hành lại biết lão Từ quá rõ.

Anh lạnh nhạt nói: "Thế nên tôi mới gọi ông ta là lão già súc sinh."

"……"

Lão Phùng kêu oai oái: "Câu này ông có dám nói trước mặt ông ta không hả?"

Lục Chi Hành quay đầu nhìn ông ta, ung dung cười đáp: "Dù ông ta có đứng ngay trước mặt tôi, tôi cũng nói thế thôi."

Chương 101: Chương 101 Ngoại truyện về Đường Đinh Đinh

Editor: Hannah Sau khi lão Phùng về phòng mình, Lục Chi Hành lại tựa vào lưng ghế trầm mặc một lúc lâu. Anh cúi đầu xem lại một lượt lịch sử trò chuyện giữa mình và Đường Đinh Đinh, ma xui quỷ khiến thế nào lại nhấn vào xem trang chủ của cô, xem hết những bài đăng của cô.

Trang chủ của Đường Đinh Đinh cũng không khác lắm mới những thiên kim nhà giàu khác, toàn ảnh tiệc tùng, đồ ăn ngon, thỉnh thoảng có cả ảnh quần áo và túi xách mới mua, ảnh selfie không nhiều lắm, lướt thật lâu mới thấy 1-2 tấm, có lẽ là không muốn đăng.

Thi thoảng cô sẽ kêu ca thời tiết không đẹp, có đôi khi lại chỉ có một cái icon.

Trời nắng.

Trời mưa.

Đau lòng.

Cô đau lòng vì cái gì chứ?

Lục Chi Hành cảm thấy cô dường như luôn vô ưu vô lo, nhìn bề ngoài giống như mỗi ngày đều rất vui vẻ, với điều kiện là khi quay phim không bị anh mắng mỏ. Đến khi anh xem xong, nhìn đồng hồ mới nhận ra mình đã xem trang chủ của cô những hai tiếng rồi.

Đúng lúc này, anh nhìn thấy một tấm ảnh chụp chung của Đường Đinh Đinh và Hoắc Thần Đông. Nhìn bức ảnh có thể đoán đó là một bữa tiệc sinh nhật, cô viết: “Hoắc ca ca sinh nhật vui vẻ.”

Tấm hình này chắc là từ 2-3 năm trước, lúc ấy trông cô còn trẻ con, nụ cười rạng rỡ tự nhiên, xinh đẹp vô cùng.

Hai ngày sau, Hoắc Thần Đông lại tới thăm đoàn làm phim.

Cũng giống như lần trước, anh ta vẫn mời đoàn làm phim đi ăn cơm. Lục Chi Hành để ý thái độ của Đường Đinh Đinh đối với anh ta trở nên xa cách, ít nhất không còn thân mật và ỷ lại như trong tấm ảnh kia. Cô gọi anh ta là "anh Hoắc", thiếu đi một chữ, bớt đi một nửa độ thân mật.

Lục Chi Hành từng quay rất nhiều bộ phim, ánh mắt rất sắc bén, cảm giác cũng rất nhạy. Anh đoán trước đây có lẽ Đường Đinh Đinh từng thích Hoắc Thần Đông. Nhưng mà những tin tức hẹn hò của Hoắc Thần Đông dù cho anh chưa từng đọc cũng đã từng nghe nói không ít.

Anh ta không thích hợp với Đường Đinh Đinh (Lời của editor: Ồ, thế cơ à)

Lục Chi Hành bị chính ý tưởng lóe ra trong đầu mình dọa sợ. Anh hít một hơi, cầm ly rượu lên uống cạn, xem ra đầu óc không còn tỉnh táo nữa rồi. Lão Phùng quay sang nhìn anh, hỏi: "Ông làm sao thế?"

Lục Chi Hành đáp bâng quơ: "Không sao, tôi khát nước thôi."

Lão Phùng: "……"

Thôi kệ đi, trả lời lấy lệ thế này, ông đây nhịn.

Tối hôm đó là ngày quay cảnh hôn, khi chuẩn bị bắt đầu quay, Hoắc Thần Động giữ chặt tay Đường Đinh Đinh, trong lòng hơi khó chịu. Anh nhìn thẳng vào cô, hỏi: "Em thực sự muốn dành nụ hôn đầu tiên cho phim ảnh như thế sao? Không hối hận à?"

Đường Đinh Đinh nhìn anh ta, tâm tình phức tạp. Lúc trước khi cô còn khao khát được ở bên anh ta, đương nhiên cũng từng nghĩ tới chuyện thân mật với anh, ví dụ như nụ hôn đầu tiên. Cô thậm chí còn từng ngu ngốc đến độ đêm sinh nhật hôm đó chạy đi tìm anh, muốn học theo Đường Hinh, dùng một nụ hôn để buộc mình lùi lại phía sau.

Thế nhưng hiện thực càng tàn khốc hơn. Cô cười đáp: "Em không có gì để hối hận cả. Chỉ là nụ hôn đầu tiên thôi mà."

Cảnh quay chính thức bắt đầu.

Hoắc Thần Đông đứng ngoài cửa quan sát vài phút, từ máy quay thấy Đường Đinh Đinh thực sự quay cảnh hôn, bỗng nhiên thấy cổ họng nghẹn

lại. Anh cụp mắt, xoay người rời đi, dựa vào cạnh cửa hút mấy điếu thuốc.

Tàn thuốc rơi đầy đất.

Chờ tới khi nghe tiếng hô "Qua" của Lục Chi Hành, anh mới nở nụ cười tự giễu rời đi.

Lục Chi Hành biết đây chỉ là quay phim nhưng đến khi thực sự bắt đầu diễn, trong lòng cũng không thấy dễ chịu. Mới quay được ba lần, thực sự không đạt tới mức độ anh mong muốn thế nên khi anh hô "Qua", ngay cả Đường Đinh Đinh cũng thấy bất ngờ.

"Nghỉ ngơi một lúc rồi quay tiếp."

Đường Đinh Đinh ngượng ngùng, chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, tới khi quay lại nhờ chuyên viên trang điểm dặm lại lớp phấn. Đường Hinh hơi lo lắng nhìn cô, đứng bên cạnh nhìn, hạ giọng hỏi: "Em không sao chứ?"

Đường Đinh Đinh lắc đầu: "Không sao ạ."

Thực ra cô chỉ căng thẳng vì phải đối diện với máy quay, đối diện với đạo diễn.

Không biết có phải do đó là nụ hôn đầu tiên hay không mà Đường Đinh Đinh không cần cố gắng hồi tưởng cũng vẫn có thể nhớ ra cảm giác ngày đó khi môi Lục Chi Hành chạm vào môi cô. Nhịp tim của ngày đó so với ngày hôm nay còn đập nhanh hơn. Không giống nhau, quả thực không giống nhau.

Có lẽ vì đó là nụ hôn đầu tiên.

Đường Đinh Đinh cắn môi, cứ thế kết luận.

Nghỉ ngơi một lúc, cô ra ngoài nhìn thoáng qua không thấy Hoắc Thần Đông, điện thoại báo có tin nhắn WeChat.

Hoắc Thần Đông: "Tiểu Đinh Đinh, cố lên nhé, anh về trước đây. Hẹn gặp lại ở Bắc Kinh."

Đường Đinh Đinh trầm tư một lúc rồi gửi một icon tai thỏ động đậy.

Trong cả phim chỉ có một cảnh hôn, thực ra ngoài cảnh này còn có một cảnh nữa nhưng cảnh kia chỉ quay bóng người nên có thể sử dụng diễn viên đóng thế.

Cảnh hôn kia quay mất cả một ngày. Trong suốt quá trình Lục Chi Hành phân tích cảnh quay cho Đường Đinh Đinh, cô đều không dám nhìn thẳng vào anh. Tối hôm đó công việc kết thúc rất nhanh, khi Lục Chi Hành đang thu dọn đồ, quay đầu lại thoáng nhìn thấy bóng dáng cô nhóc nào đó đang chạy trối chết.

Ngày hôm sau, những cảnh quay ở Hạ Môn đã hoàn thành, đoàn làm phim di chuyển đến Vân Nam. Khi quay cảnh ở Shangri-La, Đường Đinh Đinh bị phản ứng cao nguyên tương đối nghiêm trọng, lập tức ngất xỉu, dọa cả đoàn làm phim sợ hết hồn.

Cô Đinh Đinh là bảo bối đó, nếu xảy ra chuyện gì mọi người gánh sao nổi đây.

Mọi người xung quanh đều đổ dồn vào, Đường Hinh cũng bị phản ứng cao nguyên, vốn muốn tiến lại gần nhưng mới chạy được vài bước đã choáng váng, suýt chút nữa cũng ngã quỵ. Lục Chi Hành đỡ lấy cô từ phía sau, vội vàng nói: "Cô cứ ngồi xuống đã, tôi qua đó xem."

Đường Đinh Đinh được hai diễn viên nữ cùng đoàn đỡ lên. Cả người cô vì choáng váng mà mất hết sức lực, nằm trong vòng tay của họ. Lục Chi Hành tách đám người ra, nhìn sắc mặt trắng bệch của cô gái nhỏ, khom lưng bế bổng cô lên, thuận tay cầm lấy bình dưỡng khí do trợ lý đưa.

"Tôi đưa cô ấy xuống núi nghỉ ngơi trước."

Trợ lý hơi ngây người rồi vội vàng lái xe qua.

Đường Hinh cũng đi theo lên xe. Lục Chi Hành để Đường Đinh Đinh lên xe xong, nhìn thấy Đường Hing cũng đi theo, hơi khựng lại rồi giao Đường Đinh Đinh lại cho cô, nói: "Để tôi đưa hai người xuống núi."

Trợ lý bị anh tống cổ xuống xe, Lục Chi Hành tự mình lái xe, để lại lão Phùng cùng phó đạo diễn giải quyết hậu quả.

Tới chân núi, Đường Đinh Đinh thấy khá hơn một chút. Lúc trước khi Lục Chi Hành bế cô, cô vẫn còn hơi tỉnh táo, cũng biết Đường Hinh luôn ở bên

cạnh chăm sóc mình. Khi tỉnh lại thấy Lục Chi Hành đang lái xe, cô yếu ớt nói: "Em xin lỗi, đã làm ảnh hưởng tới tiến độ quay phim rồi." Cô vẫn luôn cố chịu đựng, không ngờ lại bị ngất.

Lục Chi Hành không đành lòng, đã ngất xỉu rồi mà tới khi tỉnh lại chuyện đầu tiên cô làm là nói lời xin lỗi, "Không sao, đừng nói gì vội, em nghỉ ngơi trước đi."

Đường Hinh hỏi cô: "Em uống nước không?"

Đường Đinh Đinh gật đầu.

Đường Hinh bón cho cô chút nước.

Đường Đinh Đinh thể chất phản ứng với cao nguyên tương đối mạnh, tới bệnh viện phải truyền nước, ở lại theo dõi hai ngày.

Suốt hai ngày đó đều có Đường Hinh ở lại chăm sóc cô. Một ngày sau khi Đường Đinh Đinh nhập viện, Đường Vực tới thăm. Khi đó Đường Đinh Đinh còn đang ngủ, Đường Vực cùng Đường Hinh ngồi trên sô-pha, thì thầm trò chuyện. Đường Vực hạ giọng hỏi: "Em không sao chứ?"

Đường Hinh lắc đầu: "Em không có gì nghiêm trọng. Đinh Đinh chủ yếu bị mệt, gần đây cảnh quay của con bé quá nhiều, cảnh quay vào ban đêm cũng không ít, có lần còn phải treo trên dây cáp."

Thế nên thể trạng vốn đã không tốt.

"Lên núi thì sao?"

"Hơi thiếu oxy."

"Ừ."

"Thiếu oxy, thiếu oxy."

Đường Hinh chớp chớp mắt, tựa vào anh, muốn "gặm" một miếng thịt Đường Tăng để bổ sung oxy.

Đường Vực bắt chéo chân, dáng vẻ lười nhác tựa vào ghế sô-pha. Ánh mặt trời le lói bên ngoài cửa sổ, mạ một vầng sáng mỏng bao quanh hai người. Khi Đường Hinh tựa vào anh, anh khẽ mỉm cười, ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn cô.

Góc sô-pha bỗng trở nên yên tĩnh tình tự.

Khi Đường Đinh Đinh tỉnh lại, vừa quay đầu đã nhìn thấy cảnh tượng này. Cô vội vàng che mắt lại, nghĩ nghĩ lại một lúc, lại qua kẽ ngón tay lặng lẽ nhìn chằm chằm. Cô cảm thấy yêu và thích phải giống như anh chị cô mới đúng, vừa dịu dàng những cũng nồng nhiệt.

Nửa phút sau.

Đường Vực buông Đường Hinh ra, từ tốn quay đầu nhìn về phía giường bệnh, hơi nheo mắt, hỏi: "Tỉnh rồi à?"

Đường Hinh: "……"

Không phải con bé nhìn thấy hết rồi đấy chứ?

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô còn muốn giả vờ ngủ thêm lúc nữa.

Đường Vực cúi đầu nhìn đồng hồ, đã sắp 6 giờ. Anh véo má Đường Hinh, đứng dậy nói: "Em muốn ăn gì, anh bảo Cao Hằng đi mua."

Đường Đinh Đinh lúc này mới mở mắt ra, giả vờ như chưa nhìn thấy gì, rì rầm: "Em còn chưa thấy đói, ăn gì đó nhẹ nhàng thôi. Anh chị chọn đi, em không đặc biệt muốn ăn gì."

Đường Hinh lấy điện thoại ra tìm, xung quanh có không ít nhà hàng, có hai nhà hàng được đánh giá khá cao, món ăn không tệ. Cô nắm tay Đường Vực, nói: "Chúng ta ra ngoài mua đi, nhiều nhất một tiếng nữa quay lại."

Có thêm chút không gian cho hai người, cũng tốt.

Đường Vực nắm tay cô đi ra ngoài, để Đường Đinh Đinh nghỉ ngơi cho tốt.

Đường Đinh Đinh buồn chán nằm trên giường, cầm điện thoại lên xem mới thấy Lục Chi Hành có gửi một tin nhắn WeChat cho cô.

Lục Chi Hành: "Hôm nay kết thúc công việc sớm. Hội lão Phùng nói muốn qua thăm em, chắc khoảng 6 giờ sẽ tới."

6 giờ!

Cô vội vàng bò dậy rửa mặt, nhìn lại trang phục bệnh nhân trên người mình, lấy từ trong vali ra bộ quần áo bình thường, tô thêm chút son.

Vừa mới chuẩn bị xong xuôi thì nghe thấy tiếng gõ cửa, cô chạy qua mở cửa.

Lục Chi Hành đang đứng ở đó, theo sau anh có mấy người bao gồm lão Phùng, lão Viên, Bành Châu… Có người cầm theo hoa quả. Bành Châu cầm một bó hoa, đưa cho cô, cười nói: "Mau khỏe nhé!"

Đường Đinh Đinh vội vàng đáp: "Cảm ơn, em đã khá lên nhiều rồi, sáng mai có thể xuất viện."

Lục Chi Hành nhìn cô, hỏi: "Em ăn cơm chưa?"

Anh vốn chỉ định tới một mình, sau khi lão Phùng biết được lại kêu gọi các kiểu, kết quả biến thành cả đám rồng rắn kéo nhau tới (Lời của editor: =)))))))))))))

Đường Đinh Đinh vẫn còn nhớ chuyện anh bế cô lên xe, cúi gằm mặt đáp: "Anh trai và chị dâu tương lai của em đi mua rồi."

"Thế thì tốt rồi."

Phòng bệnh không rộng lắm, là phòng bệnh đơn tiêu chuẩn. Điều kiện không tệ, cả đám người sau khi vào phòng ngại chen chúc, lão Phùng nhìn Đường Đinh Đinh cười nói: "Sắc mặt khá lên nhiều rồi. Đúng là cô Đinh Đinh của chúng ta, đến nằm viện cũng phải xinh đẹp như thế."

Đường Đinh Đinh: "Cảm ơn ạ."

Lục Chi Hành ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trước giường bệnh, ung dung nhìn cô, hỏi: "Em còn yếu lắm, nằm xuống đi."

Đúng lúc y tá qua kiểm tra.

Đường Đinh Đinh nằm trên giường, vành tai hơi nóng lên.

Cũng may phòng bệnh đông người, mỗi người nói một câu, không khí không ngượng ngùng cũng không tẻ mắt. Mọi người cười đùa ha hả, chờ y tá kiểm tra xong, Đường Đinh Đinh nhìn Lục Chi Hành nói: "Mọi người ăn cơm chưa ạ?"

Lục Chi Hành cười đáp: "Chưa đâu, thăm em xong sẽ đi ăn."

Đường Đinh Đinh nhìn đồng hồ, đã là 6 rưỡi, nhỏ giọng nói: "Vậy mọi người đi ăn cơm đi, vất vả cả ngày rồi. Ngày mai em quay lại đoàn rồi, có thể đóng phim lại."

Lục Chi Hành tựa vào lưng ghế, nhìn cô không khỏi phì cười: "Tới thăm em không phải để giục em quay lại đóng phim đâu."

Đường Đinh Đinh: "Em biết mà, còn mấy cảnh quay nữa thôi, hoàn thành xong là có thể đóng máy."

Cô không muốn vì mình mà thời gian đóng máy bị kéo dài.

Lục Chi Hành hiểu ý của cô. Hôm nay Đường Vực cử Cao Hằng qua phim trường còn anh tự mình tới bệnh viện thăm em gái, dù sao Đường Hinh cũng ở đây. Lục Chi Hành vừa định nói gì đó thì cửa phòng bệnh mở ra, Đường Hinh và Đường Vực đã mua cơm về.

Lục Chi Hành đứng dậy chào hỏi: "Tổng Giám đốc Đường."

Đường Vực gật đầu đáp lại: "Quay phim thế nào rồi?"

Lục Chi Hành: "Sẽ đóng máy đúng thời hạn."

"Tốt."

Mọi người sôi nổi chào hỏi sếp tổng. Đường Đinh Đinh tựa vào đầu giường, Lục Chi Hành đưa tay vào túi quần, cầm lấy hai viện kẹo hạnh nhân. Khi cả đoàn tới Vân Nam, cả đống kẹo hạnh nhân mà Đường Đinh Đinh tặng chất đầy cả ngăn tủ để đồ lót đã bị anh bóc ra, chiếm mất nửa

không gian cái va-li của anh, được vận chuyển tới tận Vân Nam. Mỗi ngày anh đều để mấy viên trong túi quần đem tới phim trường.

Anh cụp mắt, lấy ra hai cái kẹo, trong lúc mọi người nhiệt tình chào hỏi Đường Vực, anh quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của Đường Đinh Đinh.

Anh nhoẻn miệng cười, để hai viên kẹo vào lòng bàn tay cô, nhìn hai mắt cô mở to tròn vì bất ngờ, anh nói: "Bọn anh đi trước, em cứ ăn cơm nghỉ ngơi thật tốt. Hẹn gặp chiều mai ở phim trường."

Mọi người chào tạm biệt.

Đường Đinh Đinh theo phản xạ nắm chặt tay, giấu kẹo trong lòng bàn tay.

Tựa như có một bí mật nhỏ không thể để ai biết, cô hơi căng thẳng, nói: "Vậy mọi người mau đi ăn cơm đi, hẹn gặp ngày mai ở phim trường."

Lục Chi Hành nhìn cô, xoay người dẫn cả đám người rời đi.

Ăn cơm tối xong, Đường Đinh Đinh bảo Đường Hinh về khách sạn, anh trai cô đã tới đây rồi, chị dâu cô còn ở lại làm gì chứ. Một khắc đêm xuân giá ngàn vàng đó.

Mọi người đều đã rời đi, cô lấy hai viên kẹo kia ra ăn. Một cái vị trà xanh, một cái vị tự nhiên.

Vừa thơm lại vừa ngọt.

Ngày hôm sau, Đường Đinh Đinh làm thủ tục xuất viện xong, Đường Vực cũng rời đi.

Những cảnh quay sau đó diễn ra rất thuận lợi. Đầu tháng bảy, đoàn làm phim đóng máy, cả đoàn chụp ảnh kỷ niệm, đồng loạt đăng bài lên Weibo, sau đó nữa là bữa liên hoan. Ba tháng quay phim chính thức kết thúc.

Đêm đó mọi người đều uống chút rượu, Đường Đinh Đinh cũng vậy.

Cô mời Lục Chi Hành một ly, nói: "Cảm ơn đạo diễn Lục đã chỉ dạy suốt

mấy tháng qua."

Dựa theo cách anh nói thì phải là "dạy dỗ" nhưng từ này Đường Đinh Đinh thốt không nên lời.

Lục Chi Hành nhướng mày, nói: "Sao nghe như thể anh là giáo viên chủ nhiệm của em thế hả?"

Đường Đinh Đinh: "Không phải đâu."

Giáo viên chủ nhiệm chưa từng hung dữ với em như anh, ít nhất em chưa từng bị giáo viên chủ nhiệm mắng bao giờ.

Lục Chi Hành cười nói: "Trở về nghỉ ngơi một thời gian nhé."

Mấy ngày gần đây thi thoảng cô vẫn bị phản ứng cao nguyên. Khí hậu nơi này đối với sức khỏe của cô ảnh hưởng không tốt lắm, nhìn cô đã gầy hơn so với khi mới vào đoàn, vừa nhìn đã biết phải chịu khổ không ít, lần này chắc cô đã mệt mỏi nhiều rồi.

Đường Đinh Đinh cười khanh khách, đáp: "Vâng, thưa đạo diễn Lục."

Cuối cùng, cô nâng ly mời mọi người, trịnh trọng nói: "Cảm ơn mọi người đã chiếu cố em trong thời gian qua."

Dùng rượu nói lời tạm biệt, bữa tiệc nào cũng có lúc tàn.

Sau khi về Bắc Kinh, Đường Đinh Đinh nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian. Hàn Băng không sắp xếp nhiều công việc cho cô, giờ phim đã quay xong, bắt đầu tìm kiếm kịch bản tiếp theo. Dự án của công ty Thời Quang có mấy nhân vật phù hợp đều đưa tới để cô xem qua một lần.

Đường Đinh Đinh bỗng nhớ ra Lục Chi Hành từng nói anh phải đi khám răng.

Không biết anh ấy có đi thật không nhỉ.

Cô gửi tin nhắn WeChat cho anh.

Đường Đinh Đinh: "Đạo diễn, anh có đi khám nha sĩ thật không đó?"

Cô gửi thêm một cái icon mặt ngốc.

Lục Chi Hành lúc đó đang ăn cơm với bạn, bữa cơm đó kéo dài từ 6 giờ tới 8 giờ, chủ yếu là tán gẫu buôn chuyện. Anh cúi đầu đọc tin nhắn, mỉm cười.

Lục Chi Hành: "Đi thật."

Anh thực sự có đi khám nha sĩ.

Bình thường anh rất chú trọng đến sức khỏe, bất kể là đi khám nha sĩ hay kiểm tra sức khỏe định kỳ anh đều đi đúng hạn.

Đường Đinh Đinh: "……."

Cô hơi bối rối, trả lời: "Anh không sâu răng thật đó chứ?"

Lục Chi Hành càng vui vẻ, lười nhác tựa vào lưng ghế, tán chuyện với bạn bè câu được câu chăng, cúi đầu trả lời cô: "Không đâu, em yên tâm đi. Nếu lần sau em còn muốn hối lộ anh thì có thể tiếp tục đưa kẹo."

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô dựa vào sô-pha, ôm lấy con mèo, gãi người cho nó, con mèo kêu lên, vừa gãi lông lại rụng.

Bạn bè thấy Lục Chi Hành cầm điện thoại tươi cười đầy ý xuân, không nhịn được trêu chọc: "Ố ồ, yêu đương rồi đấy à?"

Lục Chi Hành nhắn tin cho Đường Đinh Đinh xong, để lại điện thoại trên bàn, cúi đầu cười đáp: "Đâu có, là một cô nhóc trong đoàn làm phim, nói đùa mấy câu thôi."

"Hiếm khi nào cậu còn nói đùa với con gái cơ đấy."

"Thỉnh thoảng thôi, cô ấy khá ngây thơ."

"Ái dà, là XXX hay là YYY?"

Hai người đó là hai diễn viên phụ trong đoàn làm phim

Lục Chi Hành bật cười, lắc đầu: "Không phải, là Đường Đinh Đinh, chắc cậu cũng biết."

Hả, là đại tiểu thư vàng bốn số chín đó hả?

Giai đoạn tuyên truyền cho phim còn chưa bắt đầu, tài khoản Weibo chính thức thỉnh thoảng sẽ đăng một số tin tức ngoài lề. Đường Đinh Đinh bay đi bay lại các nơi theo lịch trình làm việc. Tại các thành phố lớn, ảnh poster của cô bắt đầu được treo lên, trên Weibo thi thoảng sẽ có tin tức về cô.

Hợp đồng đại diện cùng quảng cáo trên tivi cũng có hình ảnh của cô.

Lục Chi Hành đôi khi nhìn thấy sẽ khựng lại một chút.

Lần gặp lại tiếp theo là khi bắt đầu tuyên truyền cho phim, lúc đó đã là đầu tháng mười.

Hôm đó có buổi phỏng vấn họp báo, Đường Đinh Đinh rất ít khi phải đối mặt với hoàn cảnh như thế này, có đôi lúc cô bị người dẫn chương trình hỏi khó, Lục Chi Hành lại nói đỡ cho cô, Đường Đinh Đinh vô cùng cảm kích, trong lòng cảm thấy ấm áp, thầm nghĩ anh ấy vừa dịu dàng vừa chu đáo.

Sau khi phỏng vấn xong, đoàn người xuống sân khấu, Đường Đinh Đinh mặc một chiếc váy dài, khi bước xuống cầu thang, vạt váy phía sau cô bị người ta giẫm vào.

Cô kinh hoảng, cuống quít che ngực.

Lục Chi Hành đi phía trước, đỡ lấy cô. Giống như cảnh tượng quen thuộc của ngày nào đó, Đường Đinh Đinh ngẩng đầu nhìn anh, tim giật thon thót, trong lòng còn chưa hết sợ hãi, nói: "Cảm ơn anh."

Lục Chi Hành đỡ cô xuống khỏi bậc thang, cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Em không sao chứ?"

Đường Đinh Đinh lắc đầu: "Em không sao, chỉ hơi giật mình chút thôi."

Cô đã sợ chiếc váy sẽ bị người ta giẫm mà rơi xuống.

Như vậy thì quá kinh khủng, cô chắc chắn sẽ bị lên trang đầu các báo.

Cô gái cùng đoàn làm phim khi nãy giẫm vào váy cô chạy lại nói xin lỗi. Đường Đinh Đinh sắc mặt lạnh nhạt nói: “Không sao, cô cũng đâu có cố ý.”

Rốt cuộc có phải cố ý hay không ai mà biết được.

Lâm Lâm cầm áo khoác khoác lên người cô. Đúng ra cô phải rời đi rồi nhưng Lục Chi Hành không nhúc nhích, cô cũng ngại không đi trước, ngẩng đầu nhìn anh, khẽ hỏi: “Đạo diễn, anh không đi sao?”

Lục Chi Hành hôm nay mặc vest, so với dáng vẻ thoải mái nhàn nhã trước kia khi ở đoàn làm phim thì giờ anh có vẻ phong độ hơn. Tay đút túi quần, anh cúi đầu cười, nói: “Đinh Đinh, có phải em đã quên chuyện lúc trước nói muốn mời anh ăn cơm không thế?”

Chương 102: Chương 102 Ngoại truyện về Đường Đinh Đinh

Editor: Hannah Chuyện mời anh ăn cơm, Đường Đinh Đinh không quên, chỉ là từ sau khi trở về cô thấy hơi ngại. Lục Chi Hành cũng thường xuyên đăng bài trên WeChat, cô biết anh khá bận, đoán là lúc đó anh chỉ nói đùa chút thôi, cô không dám lỗ mãng quấy rầy anh, sau này lại có thêm công việc được sắp xếp, việc kia cũng bị đẩy ra sau.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng hơi luống cuống, giọng nói nhẹ nhàng: "Chờ khi về Bắc Kinh được không ạ?"

Lục Chi Hành nhoẻn miệng cười: "Được."

Bộ phim vẫn phải tiếp tục tuyên truyền, tạm thời trước mắt có lẽ sẽ chưa về Bắc Kinh.

Hai người phối hợp dần ăn ý hơn, khi phỏng vấn nếu gặp phải những câu hỏi sắc bén, Lục Chi Hành cơ bản đều hỗ trợ cho cô, đương nhiên có những lúc không thể quá lộ liễu, nếu những diễn viên khác không trả lời được, anh cũng sẽ nói mấy câu vui đùa cho qua.

Giai đoạn trước khi tuyên truyền cũng không bận lắm nhưng Lục Chi Hành còn phải theo dõi việc cắt nối biên tập phim.

Đúng lúc này, anh nhận được điện thoại của Đường Vực nhờ anh hỗ trợ… Quay video cầu hôn.

Lục Chi Hành: "Không phải chứ, tôi bận thế rồi, anh không thể tìm người khác được à?"

Đường Vực: "Người khác không đáng tin."

Lục Chi Hành: "……"

Anh nghĩ đến Đường Đinh Đinh, im lặng một lúc rồi nhận lời.

Có điều, Đường Vực thế mà còn muốn anh ký thỏa thuận bảo mật, không

được phép tiết lộ cho ai. Khi Lục Chi Hành nhìn thấy bản thỏa thuận kia, anh im lặng một lúc rồi ký tên. Thôi bỏ đi, nể mặt Đường Đinh Đinh, anh nhịn.

Sau này nếu anh theo đuổi Đường Đinh Đinh mà Đường Vực lại phản đối, anh có thể lôi việc này ra chống đỡ.

Lục Chi Hành ký thỏa thuận xong xuôi, quay về xe, thẫn thờ suy nghĩ, trên tay anh còn cầm điếu thuốc, mới hút được một nửa. Lúc này đã là cuối tháng mười, gió lạnh mùa thu thổi vào trong xe, người cũng không vì thế mà thanh tỉnh.

Đúng vậy, vừa nãy khi ký bản thỏa thuận kia, trong đầu anh chỉ nghĩ đến việc này.

Anh thích Đường Đinh Đinh.

Anh muốn theo đuổi Đường Đinh Đinh.

Chính là anh muốn đối với cô thật tốt, cô nhóc kia càng tiếp xúc lâu ngày càng khiến người ta thương xót, vừa nhìn đã quý mến, tính tình lại nhẹ nhàng, còn rất đơn thuần đáng yêu nữa. Độc thân đã nhiều năm nay, anh không ngờ mình lại thua trong tay một cô nhóc.

Cách nhau tám tuổi cũng không sao, ừ thì anh hơn cô hơi nhiều tuổi một chút, dù sao thì da mặt anh cũng đủ dày.

Nếu theo đuổi thành công, cùng lắm thì bị lão Phùng cười nhạo một tí, tự tát vào mặt mình.

Còn theo đuổi không thành… Vậy thì chúc cô một đời này bình an, vui vẻ.

Không sao cả, chỉ cảm thấy cô chắc hẳn bị người ta làm tổn thương.

Khoảng thời gian đó, Lục Chi Hành bận đến nỗi thiếu nước phân thân, thỉnh thoảng có 1-2 đợt tuyên truyền anh không thể tham gia, cũng không ảnh hưởng quá nhiều, dù sao độ nổi tiếng của Bành Châu rất lớn, còn có phó đạo diễn và lão Phùng ở đó. Bận rộn khắp tới, tới đầu tháng mười hai, đoạn phim cầu hôn của Đường Vực đã quay xong.

Lục Chi Hành cuối cùng cũng sắp xếp được thời gian, anh gửi tin nhắn

WeChat cho Đường Đinh Đinh: “Tối mai em có rảnh không?”

Lịch trình của Đường Đinh Đinh anh biết rất rõ, hai người đều đang ở Bắc Kinh.

Đường Đinh Đinh vừa tắm xong, đang ngồi bệt trên thảm mở hộp quà. Quà này là do Lục Chi Hành tặng, phòng cô rất rộng, bên cạnh ban-công có để một giá để quà màu trắng bằng dây mây, trên đó để rất nhiều món đồ xinh xắn.

Gần đây có thêm mấy món đồ, có kẹo socola nhập khẩu, có bưu thiếp còn có cả cốc sứ đều do Lục Chi Hành gửi từ 1-2 tháng nay.

Hình như anh rất bận, vẫn luôn đi công tác.

Những thứ này là anh mang về từ khắp các nơi, tặng cho cô làm quà.

Cô mở hộp quà mới nhất, bên trong là một chiếc trâm cài tinh xảo xinh đẹp. Cây trâm này nhìn hơi quen quen, hình như cô đã từng nhìn thấy ở đâu đó. Cô suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên nhớ ra, đây là cây trâm mà nhân vật nữ chính trong bộ phim giúp Lục Chi Hành thành danh vẫn luôn mang.

Cây trâm này là do nam chính tặng cho nữ chính làm lễ vật đính ước, nữ chính vẫn mang suốt cả bộ phim.

Đường Đinh Đinh nhìn cây trâm, tim bỗng dung đập thình thịch. Vì sao đạo diễn Lục lại đưa cho cô cái này? Nếu nói những thứ trước đó đều là món quà nhỏ anh đi công tác thuận tiện mang về, thế còn cái này thì sao?

Thứ này có ý nghĩa rất đặc biệt mà.

Cô cầm cây trâm kia, đúng lúc này, điện thoại báo chuông, Lục Chi Hành gửi tin nhắn WeChat tới.

Tim cô lại giật thon thót.

“Tối mai em có rảnh không?”

Đã nói sẽ mời ăn cơm, Đường Đinh Đinh chắc chắn sẽ không đổi ý. Cô cầm cây trâm ngơ ngẩn một lúc rồi chậm rãi nhắn tin trả lời: “Có ạ.”

Khi Lục Chi Hành nhìn thấy chữ "Có" kia, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Không biết cô ấy đã mở hộp quà chưa? Nếu đã mở rồi không biết liệu còn có thể trả lời anh nhanh thế không. Điện thoại lại có tiếng chuông báo.

Đường Đinh Đinh: "Đạo diễn muốn ăn gì ạ?"

Lục Chi Hành khẽ mỉm cười, trả lời: "Em quyết định đi."

Đường Đinh Đinh suy nghĩ một lúc rồi đặt bàn ở một nhà hàng gia đình cô vẫn thường tới, gửi địa chỉ cho Lục Chi Hành. Cô nhìn lại cây trâm, vẫn kìm nén câu hỏi cô muốn hỏi.

Để hôm sau hỏi đi.

Chiều hôm sau, Đường Đinh Đinh từ lớp học yoga về nhà, tắm rửa xong xuôi liền chọn quần áo, thay đồ xong lại trang điểm kỹ càng, tới 5 giờ xuống nhà. Bà Tăng Uyển biết cô muốn ra ngoài liền dặn dò: "Buổi tối con về sớm một chút, tửu lượng không tốt thì uống ít thôi, biết chưa?"

Tối nay chắc là sẽ không uống rượu.

Đường Đinh Đinh mỉm cười nói: "Vâng, con chào mẹ."

Tới nơi, Đường Đinh Đinh bảo tài xế đi ăn cơm, trước khi về cô sẽ gọi điện cho anh ta tới đón. Trước khi xuống xe, cô hơi khựng lại, lấy từ trong túi xách ra khẩu trang, lại lấy từ phía sau một cái mũ đội lên.

Phải có chút tính tự giác của nữ nghệ sĩ, không thể nào mới ăn bữa cơm đã bị chụp ảnh.

Cô đến sớm hai mươi phút, đi vào phòng bao, nhìn vào bên trong đã thấy người đàn ông dáng vẻ nhàn nhã, cô hơi giật mình. Lục Chi Hành để điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn thấy cô, anh nhẹ nhàng cười: "Sao em tới sớm thế?"

Ai mới tới sớm đây?

Đường Đinh Đinh bước vào, mỉm cười: "Đạo diễn, anh tới từ lúc nào thế?"

“Sớm hơn em mấy phút thôi, nhà anh ở gần đây.”

Đường Đinh Đinh ngồi xuống đối diện anh, “Anh có đói không?”

Thời gian vẫn còn sớm, thực ra hai người đều không quá đói nhưng mà Lục Chi Hành vẫn gọi người phục vụ đem thực đơn tới, đẩy tới trước mặt cô, nói: “Em xem đi, xem muốn ăn gì. Không cần lo cho anh, cứ chọn món em muốn ăn là được.”

Đường Đinh Đinh đáp “vâng”, mở thực đơn ra xem. Ở cùng đoàn làm phim mấy tháng lại cùng tuyên truyền cho phim trong một thời gian, cô biết khẩu vị của anh, chắc anh cũng đã biết khẩu vị của cô. Lục Chi Hành thích ăn cay, cô gọi ba món khai vị cùng ba món thanh đạm thêm một món canh.

Lượng đồ ăn ở đây không nhiều, gọi như thế cũng vừa đủ.

Trong khi chờ đồ ăn, Lục Chi Hành rót hai cốc nước, để một cốc trước mặt cô, cười dịu dàng: “Em có mệt không?”

Đường Đinh Đinh hơi thấp thỏm hồi hộp lắc đầu: “Vẫn ổn ạ.”

Lục Chi Hành: “Ngày mai lại phải tới địa điểm tiếp theo. Thành Đô vẫn còn lạnh nhưng không có máy sưởi, em mặc thêm quần áo nhé.”

Đường Đinh Đinh gật đầu: “Vâng.”

Cô bất giác cảm nhận được đạo diễn Lục hình như đối với cô so với trước đây quan tâm hơn rất nhiều, ít nhất so với khi còn ở trong đoàn quan tâm hơn nhiều, hơn nữa còn chuyện cây trâm cài kia, không thể không khiến cô suy nghĩ miên man.

Đạo diễn Lục… có phải hơi thích cô rồi không?

Hoặc là muốn thử cô, muốn theo đuổi cô?

Nếu không vì sao anh lại tặng cô món quà đó, bộ phim đó là của anh, không thể nào anh lại không biết cây trâm đó có ý nghĩa gì.

Đèn trong phòng mờ mờ, mạ trên khuôn mặt hai người một vầng sáng

mỏng, không khí rất thích hợp. Đường Đinh Đinh hơi sợ hãi, cô không dám hỏi anh. Trước đây cô thích Hoắc Thần Đông, đã thích rất lâu, khó khăn lắm mới thoát ra nổi, gặp được một người đàn ông dịu dàng, biết quan tâm, thế nhưng cô lại lùi bước.

Cô còn chưa suy nghĩ kỹ, liệu mình có muốn yêu đương hay không.

Đường Đinh Đinh quay đầu, nở nụ cười, hỏi: "Đạo diễn, anh nói xem doanh thu phòng vé phim của chúng ta liệu có thành công không?"

"Em nghĩ sao?"

Anh cười, hỏi ngược lại cô.

Anh đối với bộ phim này rất có lòng tin, nếu tuyên truyền tốt thì doanh thu ít nhất cũng vượt tám trăm triệu tệ, tính toán doanh thu của công ty Thời Quang cũng đưa ra con số này. Anh đoán chừng, sau khi phim chiếu, doanh thu sẽ không chỉ dừng ở tám trăm triệu.

Đường Đinh Đinh rất có lòng tin, nói: "Chắc chắn sẽ vượt một tỷ nha."

"Ừ"

Anh nhìn cô, ý bảo cô cứ nói.

Đường Đinh Đinh dừng một chút, bật cười: "Em rất có lòng tin với anh."

Lục Chi Hành bật cười, đúng lúc này đồ ăn được mang lên. Anh nhìn lướt qua những món ăn, ngước lên nhìn cô hỏi: "Em không ăn cay mà phải không?"

"Anh ăn mà, em ăn món khác."

"Đinh Đinh" Anh tựa vào lưng ghế, ung dung cười, nhắc nhở cô: "Giờ chúng ta không còn ở đoàn làm phim nữa, em không cần để ý lo cho anh như vậy. Khi ra ngoài, em là con gái, đáng lý anh phải lo cho em."

"Cũng không có gì mà." Cô bỗng thấy căng thẳng, thúc giục anh: "Anh nếm thử đi."

Cô bất giác nhận ra hai người hẹn riêng ăn cơm, rất giống như hẹn hò.

Hai người trò chuyện câu được câu chăng. Lục Chi Hành từ lúc hơn mười tuổi đã bắt đầu quay những đoạn phim ngắn, 20 tuổi bắt đầu thử quay phim điện ảnh, sau mười mấy năm, kinh nghiệm và trải nghiệm tích lũy được cũng khá phong phú. Ở bên anh sẽ không cảm thấy nhàm chán, chỉ cần anh gợi lên một đề tài bất kỳ cũng có thể khiến đối phương nói rất nhiều.

Đường Đinh Đinh vốn còn hơi xấu hổ từ từ đã thả lỏng hơn, bị anh chọc cười rất nhiều lần.

Ăn cơm xong, Lục Chi Hành đứng dậy nói: "Anh vào nhà vệ sinh một lát."

Đường Đinh Đinh ngồi trong phòng bao, ngoan ngoãn chờ anh về. Lục Chi Hành tranh thủ lúc vào nhà vệ sinh thuận tiện ký hóa đơn. Anh thường xuyên đưa bạn bè tới đây ăn cơm, hóa đơn thanh toán theo tháng, chỉ cần nói một tiếng là xong. Khi anh quay lại phòng còn chưa tới tám giờ. Đường Đinh Đinh ngẩng đầu nhìn anh: "Đạo diễn, anh có muốn ăn đồ ngọt tráng miệng không? Đồ tráng miệng ở đây cũng rất ngon."

Ăn thêm món tráng miệng có thể câu kéo thêm nửa tiếng.

Có thể ngồi cùng cô thêm một lúc, rất có lời.

Lục Chi Hành tựa vào lưng ghế, nhàn nhã hất cằm về phía cô, nói: "Thế à? Em chọn giúp anh đi."

Mặt Đường Đinh Đinh bỗng đỏ lên, đáp "vâng" một tiếng. Thực đơn ở đây cô đã nhớ rõ, gọi người phục vụ vào chọn món luôn.

Hai người ăn xong món tráng miệng đã là 8 rưỡi.

Khi thanh toán tiền, Đường Đinh Đinh mới biết Lục Chi Hành đã trả tiền rồi. Cô hơi ngạc nhiên, nhìn Lục Chi Hành, nhíu mày nói khẽ: "Không phải đã bảo để em mời anh rồi mà, sao anh lại ăn gian như thế."

Anh bật cười: "Không phải chơi ăn gian, là lưu lại để lần sau em mời."

Còn có lần sau nữa?

Đường Đinh Đinh hơi rung động, cảm thấy anh chắc chắn là cố ý, nghẹn lại không nói được lời nào, không có cách nào vạch trần.

Lục Chi Hành cầm chìa khóa xe, nhìn cô nói: "Để anh đưa em về."

Anh đã nghe cô kể giờ cô vẫn sống cùng nhà với bố mẹ, chưa dọn ra ngoài ở một mình.

Đường Đinh Đinh lắc đầu: "Không cần đâu, em đã dặn tài xế đợi rồi."

Lục Chi Hành đáp "ừ" một tiếng. Hai người đứng dậy, từ bàn ăn tới cửa cách vài bước, tay hai người đồng thời chạm vào tay nắm cửa. Đường Đinh Đinh rụt tay lại, tim cũng theo đó giật nảy. Cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh cũng đang nhìn mình, ánh mắt dịu dàng sâu thẳm.

Cô cắn môi, khẽ nói: "Đi thôi."

Tay Lục Chi Hành vẫn nắm then cửa nhưng không mở ra, anh cúi đầu nhìn cô, hơi mỉm cười, hạ giọng hỏi: "Đinh Đinh, món quà anh tặng em hôm qua, em có thích không?"

Tim lại đập thình thịch.

Anh đang thử cô sao?

Đường Đinh Đinh hồi hộp không thôi, tay siết túi xách, nhẹ nhàng đáp "vâng": "Em thích, rất đẹp."

Hai người không nói gì nữa cũng không mở cửa. Ánh đèn mờ rọi xuống khuôn mặt cô gái nhỏ trắng nõn xinh đẹp, lông mi dài cụp xuống, tạo nên một bóng mờ dịu dàng, run run động lòng người. Lục Chi Hành rất muốn chạm vào lông mi của cô, để cô đừng run nữa cũng đừng căng thẳng.

Anh đè nén cảm xúc đang dâng trào, hạ giọng cười nói: "Em thích là được rồi."

Đường Đinh Đinh cuối cùng vẫn không nhịn được, khẽ hỏi: "Cây trâm kia là cây trâm mà nữ chính trong phim của anh mang sao?"

Lục Chi Hành: "Ừ"

Lại im lặng.

Lục Chi Hành cũng không ép cô, chờ cô lên tiếng.

Cô gái nhỏ hỏi: "Vậy vì sao anh lại muốn tặng cho em?"

Vì thích em sao?

Nếu có thể, Lục Chi Hành không muốn để cô đứng ở cửa nghe anh nói những lời này nhưng lúc này không khí rất thích hợp, nếu phá vỡ khoảnh khắc này, anh sợ có những lời sẽ không thốt ra được. Anh cúi đầu, nhìn cô chăm chú, trong mắt hiện ra ý cười: "Đinh Đinh, có nhiều người theo đuổi em không?"

Đường Đinh Đinh há miệng hít một hơi, lắp bắp nói: "Cũng không nhiều." Có lẽ do anh quá dịu dàng ấm áp nên khi cô nhìn vào mắt anh, lại có cảm giác an tâm lạ kỳ, bao cảm giác bất an cùng căng thẳng đều từ từ tan biến. Cô cúi đầu, giọng nói trầm xuống: "Trước kia em từng thích một người, thích rất lâu. Có không ít người khác theo đuổi em đều bị em từ chối. Những công tử nhà giàu em quen biết cơ bản đều biết em thích người kia, cũng có người trong số họ theo đuổi em nhưng vì em không thích, một thời gian sau cũng không còn nhiều người theo đuổi nữa."

Lục Chi Hành đút tay vào túi quần, anh đã đoán được người mà cô đang nói tới là ai.

Hoắc Thần Đông.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, Lục Chi Hành bật cười: "Vậy trong nhà có sắp xếp hôn phu hay cuộc hôn nhân nào cho em không?"

Đường Đinh Đinh lắc đầu, đáp: "Không có, nhà em sẽ không sắp xếp những chuyện này, được tự do yêu đương."

Lục Chi Hành hơi khom người, tay kia còn để trên tay nắm cửa, anh bước một vòng, lưng hướng vào cửa, như muốn áp cô vào phía mình, tầm mắt anh ngang với cô, hạ giọng hỏi: "Giờ em còn thích người đàn ông đó nữa không?"

Đường Đinh Đinh hít một hơi thật sâu, kìm nén ý muốn lùi một bước, nhẹ nhàng lắc đầu: "Từ sinh nhật năm ngoái đã quyết định không thích nữa."

Lục Chi Hành cười: “Như vậy trong lòng em giờ không thích ai?”

Cô căng thẳng siết chặt túi xách, không dám thở mạnh, cắn môi, không biết phải làm sao.

Không có ư?

Cô muốn sờ lên ngực mình, giờ tim cô đang đập rất nhanh.

“Im lặng như vậy anh sẽ coi như em thừa nhận.” Lục Chi Hành cười tươi, giọng nói trầm ấp kiên định: “Đinh Đinh, anh đang theo đuổi em.”

Chương 103: Chương 103 Ngoại truyện về Đường Đinh Đinh

Editor: Hannah Phỏng đoán là một chuyện, chính tai nghe thấy là một chuyện khác.

Đường Đinh Đinh không tài nào ngờ được anh lại thẳng thắn thừa nhận, đầu óc cô chợt như trống rỗng, ong ong cả lên. Cô không cách nào lý giải được, ngẩng đầu, hai mắt vì kinh ngạc mà mở to nhìn anh, một lúc lâu mới tìm lại được tiếng nói: "Anh…"

Giọng nói của Lục Chi Hành ngày càng trầm: "Anh thích em, em không nhận ra sao?"

Nếu đã mở lời thì nên nói hết lòng mình. Lục Chi Hành không quan tâm trước đây cô thích người kia bao lâu, trong lòng cô còn sợ hãi hay không, còn đối với anh ở đây, cô chỉ là một thiên kim tiểu thư khiến người ta thương xót, là một cô gái nhỏ.

Xét về tài lực, anh đều kém hơn nhà họ Đường, thậm chí còn có những khoảng thời gian khó khăn, nhưng anh tin rằng cái mà cô muốn không phải là những thứ hư không đó, những thứ đó từ nhỏ cô đã có, đâu có thiếu.

Dành cho cô một tình yêu thuần khiết, bình dị, thế là đủ rồi.

Đường Đinh Đinh: "……"

Lời thổ lộ này khiến cô hoàn toàn không chống đỡ nổi, hai tai đỏ lên, gương mặt trắng nõn kia giờ nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy đang dần dần thành màu hồng nhạt. Cô hơi cúi đầu, vẫn lùi lại một bước, e dè khẽ nói: "Nhưng em còn chưa suy nghĩ kỹ."

"Chưa nghĩ kỹ cái gì?"

Lục Chi Hành không quá bất ngờ. Anh cũng không mong mình vừa mở lời mà cô đã đồng ý.

Nếu không sao có thể nói là "Anh đang theo đuổi em" chứ.

Tóm lại cần dành tâm tư và thời gian.

Đường Đinh Đinh hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn anh. Trong mắt anh có sự dịu dàng và bao dung, trấn an cô giúp cô bình tâm. Cô suy nghĩ rồi nghiêm túc nói: "Lúc trước em không nghĩ mình sẽ yêu ai sớm như thế. Không phải vì người em từng thích kia, chỉ là vì em muốn làm việc thật tốt, để lòng mình bình lại một chút. Dù sao thì em khó khăn lắm mới tìm được công việc mình thích làm, cũng cảm thấy mình còn có rất nhiều việc phải làm."

Lục Chi Hành mỉm cười hỏi: "Còn gì nữa?"

Lần này, Đường Đinh Đinh im lặng một lúc lâu rồi mới khẽ nói: "Em không biết em có thích anh hay không."

Có lẽ là có thiện cảm, nhưng cô không biết đó có phải là thích hay không.

Nụ hôn đầu tiên của cô đã dành cho anh.

Anh là đạo diễn, cô thường xuyên "hối lộ" anh, hai người cùng sống cùng làm việc mấy tháng, anh là một người dịu dàng, ấm áp lại nhàn nhã ung dung, rất nhiều khi không câu nệ tiểu tiết, thật sự thoải mái nhưng một khi đã làm việc lại khó tính như ma.

"Em thừa nhận em rất quý mến anh, anh rất ưu tú, rất có tài hoa, em cực kỳ kính trọng anh."

"Chỉ là em không biết đó có phải là thích hay không."

Cô gái nhỏ thành thật trả lời, cực kỳ chân thành, bộc lộ hết nỗi lòng mình.

Lục Chi Hành cân nhắc một lúc, cũng biết cô không thẳng thắn từ chối anh, cô thực sự đang phân vân. Anh hơi không đành lòng nhưng lại có chút vui mừng, ít nhất cô vẫn quý mến anh phải không nào. Anh cười cười, nói: "Em đối vưới anh rất có thiện cảm phải không?"

Đường Đinh Đinh nhìn vào mắt anh, từ từ gật đầu.

Lục Chi Hành suy nghĩ, liếc nhìn cô rồi lại hạ giọng hỏi: "Nụ hôn ngoài ý muốn lần trước, em có ghét không?"

Tim Đường Đinh Đinh như đang đi tàu lượn siêu tốc, đi lên đỉnh cao nhất rồi lao xuống vèo vèo. Đột nhiên cô nhớ tới hình ảnh lúc đó cùng cảm giác mềm mại của môi anh, cô cắn môi, lí nhí đáp: "Không ghét, chỉ bất ngờ thôi."

Thế là đủ rồi.

Lục Chi Hành đứng thẳng dậy, áp lực đang đè xuống thoáng giảm bớt. Đường Đinh Đinh khẽ khàng thở phào, anh cũng lén thở phào một hơi, cười nói: "Em đừng căng thẳng, anh không ép em. Anh năm nay đã 32 tuổi rồi, lớn hơn em tám tuổi nhưng thân thể khỏe mạnh, căn bản không có thói hư tật xấu gì, yêu thích nhất là phim ảnh. Nếu em có thiện cảm với anh, có lẽ còn chưa đạt tới độ thích để muốn hẹn hò với anh, nhưng mà không sao, anh vừa nói anh đang theo đuổi em mà, em có thể từ từ cân nhắc." Anh dừng lại một chút rồi khẽ cười: "Nhưng cũng đừng lâu quá, nếu có thể, anh hy vọng câu trả lời của em sẽ tới nhanh một chút."

"……"

Tim cô khẽ run lên, không biết phải nói gì.

Đương nhiên Lục Chi Hành còn chưa nói xong, anh tiếp tục: "Anh cố gắng kiếm thêm chút điểm công cho mình. Lúc trước anh cũng cảm thấy khoảng cách tuổi tác giữa anh và em hơi nhiều. Em vừa ngây thơ lại hoạt bát, kỳ thực đôi lúc sẽ giống một cô nhóc, anh đã nghĩ nếu em yêu một người con trai tầm tuổi em có lẽ sẽ tốt hơn, có lẽ so với anh sẽ lãng mạn hơn, so với anh sẽ vui vẻ hơn, có thể mang đến cho em cảm giác trẻ trung, nhẹ nhàng, phấn chấn. Nhưng sau đó ngẫm lại, anh nghĩ cái gì cũng có thể học được. Em thích thứ gì anh đều có thể thử, hơn nữa em cũng không nhất thiết phải thích mấy thứ phim ảnh."

"Tóm lại, nếu em ở bên anh, anh nhất định sẽ chăm sóc cho em thật tốt."

Từng câu từng chữ của anh dội thẳng vào tim Đường Đinh Đinh. Cô đã từng nghe không ít lời thổ lộ, không phủ nhận trong số họ có những người thực sự thích cô nhưng không ai có thể thốt ra lời tỏ tình dịu dàng như thế, khiến trái tim cô êm dịu, không chút gánh nặng như thế.

Mắt cô bỗng đỏ lên, càng thêm bối rối.

Ngón tay Lục Chi Hành giật giật, cuối cùng vẫn đưa tay, làm việc mà anh vẫn luôn muốn làm, đó là xoa đầu Dê con béo.

Biệt danh này đáng yêu quá đi.

Lục Chi Hành nói xong một đoạn dài, cụp mắt nhìn cô mỉm cười: "Có phải em cũng nên đáp lại anh một lời không?"

Vâng.

Đường Đinh Đinh ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong veo sáng ngời, cô nghiêm túc nói: "Em sẽ cân nhắc kỹ càng."

Lục Chi Hành bật cười: "Được, anh đưa em ra ngoài."

Hai người cùng nhau ra khỏi phòng bao, Đường Đinh Đinh vẫn đội mũ đeo khẩu trang, đi đến cửa nhà hàng liền thấy tài xế nhà họ Đường đã đỗ xe trước cửa. Lục Chi Hành cúi đầu nhìn cô, nói: "Em về đi."

Trước khi cô rời đi, anh có nói một câu cuối cùng.

Câu nói kia vẫn vương trong đầu Đường Đinh Đinh cho tới khi cô về nhà.

Trước khi đi ngủ, câu nói đó vẫn vọng lại.

Trước khi cô bước xuống bậc thang, anh cúi đầu lại gần cô, nhẹ nhàng nói một câu:

"Đinh Đinh, làm việc chăm chỉ và yêu đương không mâu thuẫn với nhau."

Những ngày sau đó, đoàn làm phim lại tiếp tục công việc tuyên truyền, ghi hình chương trình, tiếp nhận phỏng vấn. Trong suốt thời gian đó, Lục Chi Hành quả thực không ép Đường Đinh Đinh, hai người khi ở bên nhau không khác nhiều so với trước kia.

Chỉ là Đường Đinh Đình có thể cảm nhận được rõ ràng Lục Chi Hành thể hiện không che giấu, đối xử với cô rất tốt.

Đương nhiên trước mặt người khác anh vẫn kín đáo hơn. Nhưng mà những người đã quen thân ít nhiều cũng nhận ra điều gì đó.

Tỷ như người nhạy bén như Đường Hinh. Cô là người phát hiện ra sớm nhất.

Ngày nào đó khi họ quay chương trình xong, Lục Chi Hành và Đường Đinh Đinh đang đi cạnh nhau, anh cho tay vào túi quần, dáng vẻ có phần lười nhác. Nhân lúc không ai chú ý, anh lấy từ trong túi quần ra ba viên kẹo hạnh nhân, nhẹ nhàng để vào trong túi áo khoác của cô.

Tim Đường Đinh Đinh bỗng lạc mất một nhịp, ngẩng đầu nhìn anh. Lục Chi Hành bật cười, nói: "Nghỉ ngơi sớm một chút."

Hình ảnh này đúng lúc bị Đường Hinh bắt gặp. Cô đi theo Đường Đinh Đinh vào phòng, lấy từ túi áo Đường Đinh Đinh ra mấy viên kẹo, cười tủm tỉm hỏi: "Đạo diễn Lục lại để kẹo vào trong túi áo em là có ý gì? Đừng nói với chị anh ta cũng hối lộ em đấy."

Mặt Đường Đinh Đinh đỏ ửng, cảm thấy đạo diễn Lục coi cô như trẻ con mà dỗ dành.

Cô cãi lại: "Trước đây em đưa cho anh ấy nhiều quá, anh ấy ăn không hết."

Đường Hinh: "Thế hả?"

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô nhìn vào mắt chị dâu tương lai, không trốn tránh được, xoay người ngồi trên giường, tay sờ mấy viên kẹo, nói khẽ: "Đạo diễn Lục nói anh ấy thích em, đang theo đuổi em."

Đường Hinh cũng không quá bất ngờ nhưng hai mắt vẫn sáng lên, lại gần: "Em thấy sao?"

"Em không biết." Đường Đinh Đinh chưa từng nói với ai chuyện này, giờ bị Đường Hinh phát hiện, cô nói hết một lượt: "Em cảm thấy em có thiện cảm với anh ấy nhưng em không xác định được đó có phải là thích hay không, không dám tiến lên một bước."

Cảm giác này Đường Hinh rất hiểu. Cô nói: "Em đã thích Hoắc Thần Đông rất nhiều năm, dù cho bây giờ em không còn nghĩ tới anh ta nữa, không thích anh ta nữa thì cũng cần có giai đoạn chuyển đổi. Trong khoảng thời

gian này, em đối với chuyện tình cảm sẽ không quá nhạy cảm và nhiệt tình. Nhưng đừng lo sợ, đừng sợ rằng em sẽ có thiện cảm với ai đó, thậm chí là thích người đó."

Cô véo má Đường Đinh Đinh, kết luận: "Em thật nhát gan nha, Dê con béo."

Không dễ dàng thử nghiệm.

Đây là căn bệnh.

Có lẽ đối với Đường Đinh Đinh mà nói, một người đàn ông như Lục Chi Hành mới tương xứng.

Đường Hinh phát biểu quan điểm: "Chị bầu cho đạo diễn Lục một phiếu."

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô cúi đầu nhìn mấy viên kẹo, hơi thất thần.

Cô thực sự chỉ nhát gan mà thôi.

Phía bên kia, lão Phùng cũng nhìn ra có điểm bất thường, đi theo Lục Chi Hành về phòng, tươi cười hớn hở hỏi: "Ông nói thật đi, có phải ông thích Đường Đinh Đinh rồi không? Tôi thấy bây giờ ông quan tâm tới người ta hơn hẳn những người khác."

Lục Chi Hành nhìn ông ta, rót cốc nước, thong thả uống, không đáp lời.

Lão Phùng sốt ruột: "Ông đừng giả vờ giả vịt với tôi, thích hay không nói một lời, tôi làm cầu nối cho."

Câu này đủ kích thích đấy.

Lục Chi Hành sợ ông ta, để cốc nước xuống, bất đắc dĩ cười đáp: "Đúng vậy, tôi thích Đinh Đinh, đang theo đuổi cô ấy. Ông đừng làm cầu nối lung tung, làm cái cầu khỉ là được."

Lão Phùng: "……"

Mẹ nó cầu khỉ cái gì!

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã tới ngày công chiếu phim rồi, ngày 25 tháng 12.

Ngày đầu công chiếu tại rạp của Thời Quang ở Bắc Kinh có rất nhiều đơn vị truyền thông và phóng viên tới. Đường Đinh Đinh là nữ diễn viên chính, chắc chắn đứng tuyến đầu khi tuyên truyền. Trong phòng độ ấm vừa phải, Đường Đinh Đinh mặc váy màu trắng, lịch sự tao nhã lại thoải mái, đứng bên trái cô là Bành Châu, bên phải là Lục Chi Hành.

Người dẫn chương trình nói: "Nghe nói bộ phim này chỉ có một cảnh hôn nhưng được quay từ tám góc. Đinh Đinh lần đầu đóng phim đã cống hiến nụ hôn đầu tiên cho màn ảnh, khi quay cảnh này có xảy ra chuyện gì thú vị hay ngại ngùng không?"

Đường Đinh Đinh: "……"

Chuyện thú vị thì không có.

Chuyện bất ngờ ngoài ý muốn thì có đấy.

Trước khi quay cảnh hôn, tôi lại hôn đạo diễn mất rồi.

Đường Đinh Đinh không kịp đề phòng đã bị người dẫn chương trình nhắc tới cảnh hôn đó, nhất thời ngây ra, tay phải đang buông xuống bỗng bị ai đó khẽ chạm vào, như chạm thẳng vào tim cô, khiến tim cô giống như run lên.

Bên tai cô, Lục Chi Hành lại nói với giọng điệu hóm hỉnh, nhàn nhã mà anh vẫn thường dùng khi đối mặt với truyền thông: "Cảnh quay đó diễn ra bình thường, Bành Châu không cần phải nói nhiều, diễn xuất đều được mọi người công nhận, Đinh Đinh cũng rất cố gắng, bọn họ đều là những diễn viên rất chuyên nghiệp. Còn về cảnh hôn…"

Anh cũng nhớ tới nụ hôn bất ngờ kia cùng cảnh quay trong phim.

Quai hàm hơi bạnh ra rồi tiếp tục cười nói: "Mọi người xem phim rồi sẽ biết."

Một giây khi anh im lặng đó, tim Đường Đinh Đinh như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhìn người dẫn chương trình, nói: "Đúng thế, mọi người xem phim sẽ biết, tôi đã hy sinh rất lớn đó."

Lời vừa dứt, mọi người trong hội trường đã cười ầm lên, đầu bị cô chọc cười rồi.

Bành Châu cúi đầu: "Thật xin lỗi, tôi đã thất lễ rồi."

Đường Đinh Đinh càng luống cuống, vội nói: "Công việc thôi, đây là công việc thôi."

Mọi người càng cười vui vẻ.

Khi phim được trình chiếu, Đường Đinh Đinh vẫn ngồi cạnh Lục Chi Hành như trước vì Đường HInh và Đường Vực ngồi ở hàng khác. Bộ phim này Lục Chi Hành đã xem qua rất nhiều lần, anh hơi buồn chán ngả ra ghế, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa màn hình và cô gái nhỏ ngồi cạnh.

Đường Đinh Đinh tập trung xem phim, đồng thời cũng cảm nhận được ánh mắt nóng rực bên cạnh.

Khi phim kết thúc, Đường Đinh Đinh quay sang nhìn Lục Chi Hành, khẽ nói: "Đạo diễn Lục, cảm ơn khi nãy anh đã giúp em giải vây."

Lục Chi Hành nhướng mày, đáp: "Cũng không hẳn là giải vây, chuyện đó anh cũng tham gia mà, Đinh Đinh, em quên rồi à?"

Đường Đinh Đinh: "……"

Không quên đâu.

Nhưng lúc trước cô thực sự cho rằng chuyện sẽ cứ thế qua đi.

Cô đột nhiên nhớ tới "tám góc máy", hôm đó máy quay phim hình như đều đang chạy, nếu vậy chẳng phải tất cả đều bị ghi hình lại sao? Cô quên mất chuyện này vì đoàn làm phim sóng yên biển lặng, không ai chỉ trỏ cũng chẳng ai nghị luận.

Sau đó cô lại nghĩ, có lẽ Lục Chi Hành đã đè chuyện này xuống rồi.

Thế đoạn clip kia đâu?

Đường Đinh Đinh khẽ nhếch môi, vẻ mặt mơ hồ nhìn Lục Chi Hành, giọng nói còn nhỏ hơn khi nãy: "Đạo diễn Lục, em muốn hỏi…"

Lời còn chưa dứt đã có người gọi: "Đạo diễn Lục."

Lục Chi Hành đáp lời nhưng không qua đó ngay lập tức, anh cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Em muốn hỏi gì?"

Đường Đinh Đinh đột nhiên không mở lời được, khẽ nói: "Không có việc gì, anh cứ đi làm việc trước đi."

Chuyện này tạm gác sang một bên.

Vì đêm nay Đường Vực muốn cầu hôn Đường Hinh mà Đường Đinh Đinh sáng hôm đó mới biết được nên cô cũng đến hỗ trợ chuẩn bị. Cô cũng rất tò mò, càng hưng phấn hơn, khong biết đoạn phim cầu hôn như thế nào.

Khi đoạn phim hậu danh đềđược phát xong, hai mắt Đường Đinh Đinh đã đỏ lên.

Cô cùng Vưu Hoan và mọi người đứng cùng một chỗ, vây xem màn cầu hôn lãng mạn kia, thấy anh trai mình quỳ xuống trước mặt Đường Hinh, cô vừa khóc vừa cười, cảm thấy có lẽ giờ phút này anh trai cô và Đường Hinh là cặp đôi hạnh phúc nhất thế giới.

Vưu Hoan ghé lại gần cô, cười nói: "Ngoan nào, em khóc cái gì hả?"

Đường Đinh Đinh: "Em vui quá."

Vưu Hoan: "Hâm mộ thì nói hâm mộ đi, bảo đạo diễn Lục cũng quay cho em một đoạn phim. Anh ta là đạo diễn, chắc chắn thành quả làm ra cũng không kém đâu."

Đường Đinh Đinh mặt nóng lên, quên cả khóc.

Vừa quay đầu, cô đã thấy Lục Chi Hành xuất hiện bên cạnh mình từ lúc nào. Trong mắt anh ánh lên ý cười, cụp mắt nhìn cô, cũng không biết có nghe thấy hay không. Không chỉ có Lục Chi Hành mà mấy người hội lão Phùng cũng có ở đây.

Màn cầu hôn rộn ràng một hồi.

Cùng lúc đó, bộ sách "Dệt một giấc mộng cho anh" được tái bản lần nữa, bìa sách là poster phim. Đường Đinh Đinh tiếp tục tặng 1000 quyển sách, đương nhiên lần này cô không ngốc nghếch đến mức lần mò gửi tới từng địa chỉ, phòng làm việc của cô đã sắp xếp người lo liệu.

Tới khi các điểm tuyên truyền phim đều đã hoàn thành thì cũng tới cuối năm. Đường Đinh Đinh đang trong kỳ nghỉ, khi cô còn đang ở nhà gãi lưng cho mèo thì Lục Chi Hành gửi tin nhắn tới: "Đinh Đinh, em đến thăm nhà anh không? Lão Phùng và Đường Hinh cũng tới."

Đường Đinh Đinh nhìn điện thoại, trả lời: "Vâng."

Hôm đó cô trang điểm tỉ mỉ, lần đầu tới nhà anh.

Lục Chi Hành mở cửa ra, thấy cô xinh đẹp đứng ngoài, anh cười nói: "Em vào đi"

Anh nhận lấy quà từ tay cô, hỏi: "Quà cho anh à?"

"Vâng."

Đường Đinh Đinh hơi ngượng ngùng, nhìn ngó vào trong nhà nhưng không thấy bóng người nào nhưng có thể ngửi được mùi thơm.

Lục Chi Hành để một đôi dép lê màu hồng nhạt mới mua xuống trước mặt cô, nói: "Em cứ vào trước đi, họ còn chưa tới. Em tới sớm."

Không phải hẹn sáu giờ à?

Cô chỉ tới sớm có năm phút thôi mà.

Hơn nữa năm phút trước Đường Hinh còn bảo cô là cô ấy đã tới dưới nhà rồi.

Lục Chi Hành cúi đầu nhìn quà của cô, bật cười. Lại là kẹo.

Để lát nữa anh đưa cô đi xem chỗ kẹo cô cho anh vẫn còn đến một nửa, không biết vẻ mặt cô sẽ như thế nào.

Đường Đinh Đinh đi theo phía sau anh, nhìn ngắm nhà anh. Diện tích cũng tương đương với nhà anh trai cô, mặt bằng khoảng 2-3 trăm mét vuông, một người đàn ông sống một mình, phong cách khá có cảm giác nghệ thuật, có các loại tác phẩm nghệ thuật mà Lục Chi Hành sưu tập được từ nhiều nơi trên thế giới.

Còn có các loại đĩa phim cùng máy quay, nhìn có vẻ rất quý giá.

Nếu có tên trộm nào mò vào được căn nhà này thì có thể phát tài to rồi.

Trên bàn ăn dài đã đặt hai nồi lẩu, tiếng nước ọc ọc cùng hơi nước nóng bốc lên, trên bàn để rất nhiều nguyên liệu nấu lẩu. Lục Chi Hành còn xào thêm vài món, cực kỳ phong phú. Anh quay đầu nhìn Đường Đinh Đinh, mời cô: "Em muốn qua các phòng khác xem không?"

Đường Đinh Đinh cảm thấy nhà anh rất thú vị, hai mắt mở to, hỏi: "Được không ạ?"

Lục Chi Hành nhìn cô, khẽ cười: "Em muốn làm gì cũng được."

Mặt Đường Đinh Đinh đỏ lên, cúi đầu khẽ nói: "Không thể tùy tiện thế được."

Lục Chi Hành bật cười, xoay người bước qua. Anh có một phòng kho, anh nói: "Bên trong là đĩa phim và những đĩa phim cổ mà anh sưu tầm được, từ các nơi trên thế giới. Những thể loại em có thể thích thì ở đây đều có." Anh đút tay vào túi quần, quay đầu nhìn cô, "Chào mừng em tới nhà anh xem phim."

Còn có cả phòng chiếu phim.

Hai mắt Đường Đinh Đinh sáng lấp lánh, ánh mắt cô nhìn anh hiện lên sự ngưỡng mộ, là sự ngưỡng mộ của một người phụ nữ dành cho một người đàn ông.

"Vâng."

"Em sẽ tới thật chứ?"

"……"

Đường Đinh Đinh liên tiếp bại trận, nhịp tim bỗng tăng tốc, may mà lúc này điện thoại của Lục Chi Hành có tiếng chuông báo. Anh liếc nhìn cô, mỉm cười rồi nhận cuộc gọi: "Cái gì? Sao không tới được?"

Lão Phùng cười hì hì: "Bọn tôi không đi, tạo cho ông một cơ hội tốt, nhớ nắm bắt. Nhưng mà vẫn phải chú ý vừa phải thôi, con gái nhà người ta lần đầu tiên tới nhà ông, đừng nổi máu cầm thú làm ra chuyện cầm thú, vẫn phải có nguyên tắc đấy."

Nguyên tắc cái đầu nhà ông!

Lục Chi Hành thầm mắng, cúp điện thoại.

Bên kia Đường Đinh Đinh cũng nhận được tin nhắn WeChat.

Đường Hinh: "Dê con béo à, anh trai em đang giận dỗi, chị phải dỗ dành anh ý. Em ăn cơm với đạo diễn Lục đi nhé!"

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Chi Hành: "Chị dâu em không tới được."

Nguyên nhân vì anh trai em đang dỗi.

Nguyên nhân này cô thực sự không thốt nên lời mà.

Lục Chi Hành buông thõng tay, hết cách đành phải giải thích: "Hội lão Phùng cũng không tới, chắc em cũng đoán được nguyên do mà. Họ muốn tạo không gian cho chúng ta."

Đường Đinh Đinh: "……"

Hai người im lặng một lúc rồi Lục Chi Hành lên tiếng: "Mình ăn cơm trước đã nhé?"

Đường Đinh Đinh: "Vâng."

Còn có thể làm sao được? Cô có thể dứt khoát rời đi luôn được à?

Nhìn phần đồ ăn dành cho tám người, hai người đều cạn lời. Lục Chi Hành ngồi đối diện cô, trong lòng ngược lại rất thoải mái, nhìn cô cười nói: "Em đừng căng thẳng, anh sẽ không ăn thịt em đâu. Ăn xong anh sẽ đưa em về."

Đường Đinh Đinh nhìn anh, ánh mắt như xin anh tha cho, nói: "Đạo diễn, ăn cơm thôi."

Anh cười, được, ăn cơm thôi.

"Giờ còn sớm, ăn cơm xong có thể cho em xem mấy thứ, là những phim anh từng quay."

"Vâng."

Ăn cơm xong, Lục Chi Hành lại rót cho Đường Đinh Đinh một cốc nước trái cây.

Đường Đinh Đinh hơi no nên chỉ uống nửa cốc rồi đặt lên bàn.

Lục Chi Hành nói: "Em uống không hết cứ để đó, không sao đâu, tối nay anh sẽ dọn."

Lục Chi Hành đưa cô vào phòng chiếu phim, phòng chiếu phim thông với phòng ngủ chính, khi đi qua phòng ngủ chính, Đường Đinh Đinh lặng lẽ nhìn thoáng qua phòng ngủ của anh, sạch sẽ, ngăn nắp, giường rất lớn, ga trải giường màu xám đậm, chăn gấp rất chỉn chu chỉnh tề.

Đèn trong phòng chiếu phim rất mờ. Đường Đinh Đinh ngồi cạnh Lục Chi Hành, chân anh dài phải duỗi ra, khom người, nhấn chuột mở một tệp tài liệu, ánh mắt nhìn lướt qua một tài liệu, hơi khựng lại.

Anh mở một đoạn phim ngắn anh quay hồi đại học.

Là hài kịch nhẹ nhàng.

Đường Đinh Đinh xem rất nghiêm túc, còn khẽ hỏi: "Là những đoạn phim anh cho em xem ở văn phòng lúc trước à?"

Cô vẫn còn nhớ cảnh trong phòng làm việc của anh, anh cho cô xem những tác phẩm của anh, thuyết phục cô nhận vai nữ chính. Khi đó anh đọc lại lời thoại trong phim, cực kỳ cực kỳ… Nếu phải dùng một từ gì đó để miêu tả, Đường Đinh Đinh nghĩ nên dùng từ "gợi cảm".

"Ừ, nếu em có hứng thú thì đều có thể xem."

Lục Chi Hành nhàn nhã tựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn cô.

Đường Đinh Đinh căng thẳng nhéo ngón tay, bâng quơ đáp "vâng". Lục Chi Hành cho cô xem ba phim ngắn, anh ngồi cạnh cô, ngửi được hương thơm thoang thoảng trên người cô, trong lòng khẽ rung động.

Chín giờ, ba bộ phim ngắn đều đã xem xong.

Lục Chi Hành mở một video ngắn khác, video còn chưa bật nhưng hình ảnh bìa hiện ra rất quen thuộc. Đường Đinh Đinh mở to mắt, tim đập nhanh tới mức không chịu nổi, cô bỗng quay đầu nhìn anh: "Đạo diễn, đây là…"

Tám góc quay cảnh hôn.

"Đúng vậy, là sự cố đó. Anh không xóa nhưng mà em yên tâm đi, chỉ có anh có nó thôi." Anh giải thích đến đây thì dừng lại một chút, ánh mắt tương phản với màn hình tối tăm càng thêm nổi bật, cực kỳ dịu dàng. Anh nhìn cô, giọng nói trầm ấm: "Anh luyến tiếc nên không xóa, vẫn luôn lưu lại."

"Giờ anh giao quyền chủ động cho em."

"Em có thể xóa đi, anh không sao bản khác, đây là bản duy nhất."

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô ngây người, không thốt nên lời.

Lục Chi Hành cúi đầu, hơi khom người lại gần, cô cảm nhận được hơi thở của anh trên đầu mình: "Hoặc là, Đinh Đinh, cho anh một câu trả lời được không?"

Tim Đường Đinh Đinh đập thình thịch như bay, ngẩng đầu nhìn anh, nhìn vào đôi mắt đen láy sâu thẳm của anh, bên trong đó còn có hình ảnh phản

chiếu nho nhỏ của cô. Lục Chi Hành cuối cùng vẫn không kìm được, thúc ép cô một lần, cười hỏi: "Đinh Đinh, xóa đi hay giữ lại đây?"

"Em lựa chọn được không?"

Xóa đi nghĩa là gì?

Giữ lại nghĩa là gì?

Đường Đinh Đinh biết, tay cô run rẩy, chạm vào con chuột.

Hàm dưới Lục Chi Hành bạnh ra, ngón tay để trên đầu gối hơi siết lại nhưng cuối cùng cũng không ngăn cản cô. Anh quay mặt đi, cho tới khi màn hình bỗng sáng lên, âm thanh phát ra, anh mới ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt không thể tin.

Mặt cô ửng đỏ, tập trung nhìn vào màn hình.

Đoạn video dài mấy phút chiếu xong, cô một lần nữa hồi tưởng lại những chuyện khi cô ở bên Lục Chi Hành mấy ngày nay, nhớ lại lời thổ lộ dịu dàng, chân thành của anh. Con chuột nhấn vào đoạn video nhưng không cách nào xóa đi được.

Trong khoảnh khắc cô buông tay ra, tim Lục Chi Hành cũng rơi xuống theo.

Đường Đinh Đinh quay đầu nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng: "Em không xóa, lưu lại làm kỷ niệm được không?"

Lục Chi Hành cả người rũ xuống, khẽ cười, giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, dường như cảm thấy còn chưa đủ, anh cúi đầu lại gần cô. Hơi thở của hai người hòa quyện, rõ ràng tới mức có thể nghe được tiếng hơi thở cô trong nháy mắt trở nên dồn dập nhưng không lui về phía sau.

Tay anh ôm lấy eo cô, hôn lên môi cô, nụ hôn rất sâu, hoàn toàn không giống nụ hôn bất ngờ lần trước, dịu dàng và mãnh liệt hơn.

Môi Đường Đinh Đinh khẽ run lên, trái tim êm dịu, cô thầm nghĩ, hóa ra nụ hôn thật sự là như thế này.

Nụ hôn này rất dài, vài phút sau, Lục Chi Hành mới buông tha cho hơi thở

hổn hển của cô, giọng cười anh trầm trầm: "Vừa nãy anh bị dọa chết rồi."

Đường Đinh Đinh tựa vào lồng ngực anh, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, đỏ mặt cười: "Em đâu có dọa anh."

Lục Chi Hành bế cô lên, để cô ngồi lên đùi anh. Tay Đường Đinh Đinh để trên ngực anh, khẽ nói: "Giờ chúng mình là bạn trai bạn gái phải không?"

"Đương nhiên." Lục Chi Hành cười, "Giờ em có muốn đổi ý anh cũng không cho."

"Không muốn."

"Ngoan."

"……."

Cả người cô mềm mại, dựa vào lòng anh, chợt nghĩ tới một vấn đề: "Quan hệ của bọn mình vừa mới chính thức đã ôm như thế này, có phải nhanh quá rồi không?"

Lục Chi Hành hỏi: "Em có bằng lòng không?"

Đường Đinh Đinh: "……"

Cô bằng lòng.

Nếu đã nguyện ý thì hà tất phải để ý đến thế tục, để ý những khuôn sáo của thế giới này.

Lục Chi Hành xoa đầu cô, lại cúi đầu tìm kiếm môi cô. Tay Đường Đinh Đinh được anh đặt lên cổ anh, màn hình trong phòng chiếu phim sáng lên rồi lại tối đi.

Không ai để ý.

Mười rưỡi tối, Lục Chi Hành cầm chìa khóa xe, chuẩn bị đưa cô về nhà, bỗng nhớ ra chuyện gì, lấy từ trên bàn hai viện kẹo nhét vào lòng bàn tay cô. Môi Đường Đinh Đinh mềm mại, khẽ thì thầm với anh: "Đạo diễn, em sẽ bị sâu răng mất."

“Không đâu, v ềnhà đánh răng kỹ là được.”

“……”